CHLOE WALSH

Binding 13

BOYS OF TOMMEN #1

ХЛОЯ УОЛШ

«ЗАВ’ЯЗАТИ 13»

Серія: Хлопці Томмена

Автор: Хлоя Уолш

Назва: Зав’язати 13

Пара: Шеннон Лінч & Джонні Кавана

Переклад книги: KYZIIA

Мова: українська

АНОТАЦІЯ

Він хоче врятувати її. Вона хоче сховатися. Вона зламана. Він рішучий. Доля звела їх разом. Їх пов'язує кохання. Джонні Кавана – це визначення популярності. Він – зірковий регбіст з купою друзів, а це означає, що він мав би насолоджуватися усіма перевагами свого життя. Але люди не знають, що він має справу з болісною травмою, яка може зупинити чудову перспективу його кар'єри. Це означає, що у нього немає часу на відволікання чи помилки. Особливо на дівчину. Шеннон Лінч все життя піддавалася знущанням. Вона сором'язлива і воліла б сховатися подалі, аби закінчити школу. Але коли вона приїжджає до коледжу Томмен, щоб почати все з чистого аркуша, то в перший же день знайомиться з сумнозвісним Джонні Кавана у не надто романтичний спосіб. Між ними зав'язується складна дружба, яка переростає в беззаперечну хімію. Здається, що Шеннон не вдасться втримати анонімний статус, на який вона колись сподівалася. Але, може, це й добре? Джонні не відмовиться від Шеннон. Незважаючи на те, скільки б це їм обом не коштувало.

УВАГА!

Ця книга була перекладена ентузіастами без комерційних мотивів і не призначена для продажу. Її поширення має на меті лише задоволення читацьких потреб і культурний обмін. Будь ласка, пам'ятайте, що продаж цієї книги є неприпустимим і протирічить початковим намірам перекладачів.

Способи зв’язку:

Telegram-канал: https://t.me/KYZIIAbook

ТікТок: https://www.tiktok.com/@_kyziia_?_t=8mLa8SSkelp&_r=1

РОЗДІЛ 1

ШЕННОН

Це сталося 10 січня 2005 року.

Весь новий рік і перший день повернення до школи після різдвяних канікул я нервувала – насправді так нервувала, що мене вирвало не менше трьох разів цього ранку.

Пульс бився з тривожною частотою, а занепокоєння було приводом нестійкого серцебиття, не кажучи вже про причину того, що блювотний рефлекс залишив мене.

Розгладжуючи нову шкільну форму, я дивилася на відображення в дзеркалі ванної кімнати, в якому насилу впізнала себе. Темно синій джемпер з емблемою коледжу Томмен на грудях, біла сорочка і червона краватка. Сіра спідниця, що доходить до колін, відкриває дві худі, недорозвинені ноги, і завершується коричневими колготками, темно-синіми шкарпетками та чорними туфлями-човниками заввишки два дюйми (5 см).

Я виглядала як імплант. І почувала себе такою.

Єдиною втіхою були туфлі, які купила мама, щоб довести мене до позначки зростання в п'ять футів два дюйми (157 см). Я була смішно мала для свого віку в усіх відношеннях. Надзвичайно худа, недорозвинена, з яєчнею замість грудей, явно не надто зачеплена бумом статевого дозрівання, який вразив решту дівчаток мого віку. Довге каштанове волосся, прибране з обличчя простою червоною стрічкою для волосся, було розпущене і струменіло до середини спини. На моєму обличчі не було макіяжу, чому я виглядала такою ж юною і маленькою, якою себе почувала. Очі були надто великі для мого обличчя і на додаток шокуючого блакитного відтінку.

Я спробувала примружитися, перевіряючи, чи це робить мої очі більш людяними, і зробила свідоме зусилля, щоб розтиснути розпухлі губи, втягнувши їх у рот. Ні. Примружування тільки надавало мені вигляду інваліда – і трохи хворого на запор.

Розчаровано зітхнувши, торкнулася щік кінчиками пальців і переривчасто видихнула. Мені подобалося думати, що те, чого мені не вистачало в плані росту та грудей, я заповнювала зрілим віком. Була врівноваженою людиною та старою душею.

Ненні Мерфі завжди казала, що я народилася зі старою мудрою головою на плечах. Правда певною мірою, ніколи не була тим, кого турбують хлопчики або їхні чудасії. Цього просто не було у мене. Якось десь вичитала, що ми дорослішаємо із втратами, а не з віком. Якщо це так, то я в емоційному плані була старою пенсіонеркою.

Більшість часу я турбувалася, що поводжуся не так, як інші дівчатка. У мене не було потягу до протилежної статі. Інтерес не виявлявся ні до кого: хлопчикам, дівчаткам,

знаменитим акторам, гарячим моделям, клоунам, цуценятам… Хоча гаразд, увагу привертали милі цуценята та великі пухнасті собаки, але до решти все залишалося плюс-мінус ніяким.

У мене не виявлялася зацікавленість до поцілунків, дотиків чи ласки будь-якого роду. Сама думка про це була нестерпною. Вважаю, що спостереження за тим, як руйнуються стосунки моїх батьків, відбило перспективу об'єднатися з іншою людиною на все життя. Якщо зв'язок моїх батьків – це втілення кохання, то я не хотіла в цьому брати участь. Вважала за краще залишитися одна.

Тряхнувши головою, щоб прогнати похмурі думки, поки вони не затуманилися до точки неповернення, я витріщилася на своє відображення в дзеркалі і змусила практикувати те, що рідко робила в ці дні: посміхнутися.

—*Дихай глибше,* – промовила я собі. —*Це твій новий старт.*

Відкривши кран, вимила руки і хлюпнула трохи води на обличчя, відчайдушно намагаючись остудити пекуче занепокоєння, яке спалювало моє тіло зсередини, перспектива мого першого дня в новій школі лякала. Насправді, будь-який навчальний заклад має бути кращим за той, який я залишала позаду. Тут мені дещо спало на думку, і в той же момент накрила хвиля сорому.

—*Школи,* – похмуро подумала, —*у множині*.

Я зазнавала безжальних знущань як у початковій, так і в середній школі. За якоюсь невідомою, жорстокою причиною завжди залишалася об'єктом розчарувань кожної дитини з ніжного чотирирічного віку. Більшість дівчаток з першого дня навчання у молодших класах вирішили, що я їм не подобаюсь і спілкуватися зі мною не можна. І хлопчики не набагато кращі, хоча й не були такими садистами у своїх нападах.

Це не мало сенсу, бо я чудово ладнала з іншими дітьми на нашій вулиці і ніколи ні з ким не сварилася у маєтку, де ми жили. Але ж школа?

Школа для мене як сьоме коло пекла, всі дев'ять – замість звичайних восьми – років початкових класів були тортурами. Початкова школа була настільки неприємна, так що моя мати і вчитель вирішили, краще затримати мене на рік, щоб я могла навчатися в молодших класах з новими дітьми. Незважаючи на те, що я була такою нещасною у своєму новому класі, у мене з'явилася пара близьких подруг, Клер і Ліззі, дружба з якими зробила час перебування в стінах школи непоганим.

Коли настав час вибирати середню школу на останньому році навчання початкової, я зрозуміла, що дуже відрізняюся від своїх друзів. У вересні наступного року Клер і Ліззі мали вступити до коледжу Томмен; розкішна, елітна приватна школа з величезним фінансуванням та першокласними зручностями – все це надходило з коричневих конвертів (жаргонне вираження, що означає хабарі) багатих батьків, які були одержимі ідеєю забезпечити своїм дітям кращу освіту, яку можна купити за

гроші. Тим часом мене зарахували до місцевої та переповненої державної школи у центрі міста. Я досі пам'ятаю жахливе почуття розлуки з моїми подругами.

Мені так відчайдушно хотілося втекти від хуліганів, що навіть благала маму відправити мене до Беари до її сестри, тітки Еліс, та її родини, аби я могла закінчити навчання. Не було слів, щоб описати почуття потрясіння, що охопило мене, коли батько наполягав на переїзді до тітки Еліс. Мама любила мене, але вона була слабкою і втомленою, так що не чинила опір, коли тато наполіг у відвідуванні громадської школи Баллілаггін.

Після цього стало ще гірше.

Більше злості.

Більше жорстокості.

Більше насильницьких дій.

Протягом першого місяця першого року мене переслідували кілька груп хлопчиків, вони вимагали тих речей, які я не хотіла їм давати. Після цього на мене повісили ярлик фригідки, тому що не божеволіла по тих самих хлопцях, які роками перетворювали моє життя на справжнє пекло. Найзліші називали трансвеститом, думаючи, що причина, через яку я була такою фригідною, полягала в знаходженні чоловічих частин тіла під спідницею.

Якими б жорстокими не були хлопчики, дівчатка були набагато винахідливішими. І набагато гірше. Вони поширювали про мене злі чутки, припускаючи, що я страждаю на анорексію і щодня викидаю свій обід в унітаз. Якщо вже на те пішло, то не було жодної анорексії чи булімії. Під час перебування в школі, було постійне заціпеніння, коли не виходило нічого їсти, тому що мене рвало, пряма реакція на нестерпний стрес, у якому перебувала день у день. До того ж, для свого віку я була маленькою: невисока, нерозвинена і худа, що ніяк не допомагало запобігти чуткам.

Коли п'ятнадцятиріччя минуло, а в мене ще не почалися перші місячні, моя мама записалася на прийом до місцевого терапевта. Декілька аналізів крові та обстежень по тому, і сімейний лікар запевнив нас, що я здорова, і просто у деяких дівчаток розвиток відбувається пізніше, ніж у інших. З того часу пройшов майже рік, і, якщо не брати до уваги одного нерегулярного циклу влітку, який тривав менше половини дня, нормальних місячних все ще не було.

Чесно кажучи, я відмовилася від того, щоб моє тіло працювало як нормальна дівчина, хоча це було не так. Лікар також порадив моїй матері оцінити умови навчання, припустивши, що стрес, якому я піддавалася в школі, міг бути фактором, що сприяє очевидному фізичному відставанню у розвитку.

Після дискусії на підвищених тонах між батьками, в ході якої мама стала на мій захист, я була відправлена назад до школи, де зазнавала безжальних мук.

Жорстокість учнів варіювалася від обзивання і поширення чуток до приклеювання гігієнічних прокладок мені на спину, а потім і фізичного насильства.

Одного разу на уроці кілька дівчаток, що сиділи позаду мене, відрізали кухонними ножицями частину мого хвоста, а потім розмахували їм, як трофеєм. Всі сміялися, і я думаю, що в той момент ненависть до тих, хто сміється над моїм болем, була більшою, ніж до тих, хто її завдавав.

Іншим разом, під час фізкультури, ті самі дівчатка сфотографували мене у спідній білизні на свої телефони та розіслали знімок усім у нашому класі. Директор швидко розправився з цим і усунув від занять власника телефону, але не раніше, ніж половина школи посміялася з мене. Я згадала, як сильно плакала того дня, звичайно, не перед ними, а в туалеті. Замкнувшись у кабінці, міркувала про те, щоб покінчити з усім цим. Про те, щоб просто прийняти купу таблеток і покінчити з усією цією чортовою справою. Життя для мене було гірким розчаруванням, і в той момент я не хотіла більше брати участь у ньому.

Я відмовилася від цієї ідеї не через боягузливість, а тому, як занадто боялася, що це не спрацює, і, прокинувшись, мені довелося б зіткнутися з наслідками. Я була в чортовому безладді.

Мій брат Джоуї сказав, що вони вибрали мене мішенню, тому що я приваблива, а також назвав мучительок ревнивими сучками. Він сказав мені, що я чудова, і звелів прийняти це. Було легше сказати, ніж зробити, і я також не була впевнена у цій чудовій заяві. Багато дівчат, які націлилися на мене, були тими ж, хто знущався з мене з дошкільного віку. Тоді я сумнівалася, що зовнішність має до цього якесь відношення. Я була неприємна їм. Крім того, як би він не намагався бути поруч і захищати мою честь, Джоуї не розумів, яким було моє шкільне життя.

Мій старший брат був моєю повною протилежністю у всіх сенсах цього слова. Я маленького зросту, він навпаки високий, мої очі блакитні, його – зелені. Я була темноволосою, а він блондином. Його шкіра золота від поцілунків сонця, а моя бліда. Він був відвертим і гучним, коли я була тихою і замкненою. Найбільшим контрастом між нами було те, що мого брата любили все у Громадській Школі Баллілаггіна, вона ж ГШБ, місцевій державній середній школі, яку ми обидва відвідували.

Звичайно, попадання в команду з герлінгу допомогло Джоуї здобути популярність, але навіть без спорту він був чудовим хлопцем. І будучи таким чудовим хлопцем, Джоуї намагався захистити мене від усього цього, але це було нездійсненним завданням для одного хлопця.

У нас з Джоуї був старший брат Даррен і троє молодших братів: Тадхг, Оллі і Шон, але ніхто з нас не розмовляв з Дарреном з того часу, як він пішов з дому п'ять років тому після чергового скандалу з батьком. Тадхг та Оллі, яким було одинадцять і

дев'ять років, ходили тільки до початкової школи, а трирічний Шон ледве виліз із підгузків, тож у мене не було захисників, до яких можна було б звернутися.

Такі дні, як цей, змушували мене нудьгувати за Дарреном. Він був на сім років старший за мене. Великий і безстрашний, ідеальний старший брат для кожної маленької дівчинки, що дорослішає.

З дитинства я любила землю, якою він ходив; тяглася за ним та його друзями, супроводжувала, куди б він не пішов. Даррен завжди захищав мене, беручи на себе провину вдома, коли я робила щось не так. Йому було нелегко, і, будучи набагато молодшою, я не розуміла всієї її особистої боротьби. Мама і тато зустрічалися лише кілька місяців, коли вона завагітніла Дарреном у п'ятнадцять.

Названий незаконнонародженою дитиною, тому що він народився поза шлюбом у католицькій Ірландії 1980-х років, життя завжди було випробуванням для мого брата. Після того, як йому виповнилося одинадцять, все стало набагато гірше для нього. Як я і Джоуї, Даррен був феноменальним метателем, наш батько зневажав його. Він завжди знаходив щось неправильне в Даррені, будь то його зачіска чи почерк, гра на полі чи вибір партнера. Даррен був геєм, і наш батько не міг з цим впоратися.

Батько звинуватив сексуальну орієнтацію мого брата в минулому інциденті, і жодні слова не могли донести до нього, що бути геєм – це не вибір.

Даррен народився геєм, так само, як Джоуї народився натуралом, а я народилася порожньою. Він був тим, ким був, і те, що його не прийняли у власному домі, розбило мені серце.

Життя з батьком-гомофобом було катуванням для мого брата. Я ненавиділа батька за це більше, ніж за всі інші жахливі речі, які він робив упродовж багатьох років. Його нетерпимість і кричуща дискримінація стосовно свого сина були, безумовно, наймерзетнішими з його характеристик.

Коли Даррен узяв річну перерву в герлінгу, щоб зосередитися на своєму дипломі про закінчення школи, у нашого батька дах поїхав. Місяці спекотних суперечок та рукоприкладства призвели до величезного вибуху, коли Даррен зібрав свої речі, вийшов за двері і більше не повернувся.

З тієї ночі минуло п'ять років, і, якщо не брати до уваги щорічної різдвяної листівки поштою, ніхто з нас не бачив і нічого про нього не чув. У нас навіть не було його номера телефону чи адреси. Він практично зник.

Після цього весь тиск, який наш батько чинив на Даррена, перенесли на молодших дітей, які, на думку нашого батька, були його нормальними синами. Коли він не був у барі чи у букмекерів, то тягав хлопчиків на тренування та матчі. Він зосередив усю свою увагу на них.

Я була йому марна, тому що була дівчиною і таке інше. Не була сильна у спорті, і не досягла успіху ні в школі, ні в яких-небудь клубних заняттях. В очах мого батька я була просто ротом, який треба годувати до вісімнадцяти. Це не було тим, що я вигадала, батько казав мені цю незліченну кількість разів. Після п'ятого чи шостого разу у мене виробився імунітет до цих слів.

Він не виявляв до мене жодного інтересу, а я не була зацікавлена в тому, щоб намагатися виправдати його ірраціональні очікування. Я ніколи не була б хлопчиком, і не було жодного сенсу намагатися догодити чоловікові, чиї думки повернулися до п'ятдесятих.

Я вже давно втомилася просити кохання у людини, яка, за його словами, ніколи не хотіла мене. Однак тиск, який він чинив на Джоуї, турбував мене, і саме з цієї причини я відчувала таку сильну провину щоразу, коли він був змушений мені допомогти.

Джоуї навчався у шостому класі, останньому середньої школи, і у нього були свої справи: з ГАА (Гельська Атлетична Асоціація), його робота на півставки на автозаправній станції, сертифікат про звільнення та його дівчина Іфа.

Я знала, що коли мені боляче, Джоуї теж боляче. Мені не хотілося бути тягарем на його шиї, тим, за ким йому доводилося постійно доглядати, але так було завжди, скільки я себе пам'ятаю. Чесно кажучи, я не могла більше жодної хвилини дивитися на розчарування в очах мого брата в цій школі. Проходячи повз нього коридорами, знаючи, що коли він дивиться на мене, вираз його обличчя змінюється.

Заради справедливості вчителі в ГШБ намагалися захистити мене від натовпу лінч-мобів, а вчитель-методист, місіс Фалві, навіть організувала двотижневі консультації зі шкільним психологом протягом другого року, поки не було скорочено фінансування.

Мамі вдалося нашкребсти мені грошей на відвідування приватного консультанта, але за ціною 80 євро за сеанс, і через те, що на прохання батька мені доводилося цензурувати свої думки, я бачилася з нею всього п'ять разів, перш ніж збрехати матері і сказати їй, що почуваюся краще. Це було негаразд. Я ніколи не почувала себе краще. Мені просто було нестерпно дивитись, як моя мати бореться.

Я зневажала те, що була для неї фінансовим тягарем, тому змирилася з цим, натягла посмішку і продовжувала щодня потрапляти до пекла. Знущання ніколи не припинялися. Ніщо не зупинилося. Поки одного разу це не сталося.

За тиждень до різдвяних канікул минулого місяця – всього через три тижні після аналогічного інциденту з тією ж групою дівчаток – я прийшла додому в сльозах, шкільний джемпер був розірваний спереду, а ніс заткнутий цигарковим папером, щоб зупинити кровотечу з рани, яку я отримала від рук групи п'ятикурсниць. Вони

несамовито припустили, що я намагалася переспати з одним з їхніх хлопців. Цей здогад був нахабною брехнею, враховуючи, що я ніколи не бачила того, на кого, на їхню думку, мала бути спрямована спроба спокуси, і все ж таки це є ще одним у довгій низці жалюгідних виправдань, щоб побити мене. То був день, коли я завмерла.

Я перестала брехати.

Я перестала вдавати.

Я просто завмерла.

Той день став переломним моментом не лише для мене, а й для Джоуї. Він слідував за мною в будинок, йому призначили тижневе відсторонення від занять за те, що побив до напівсмерті Сіару Мелоні, мою головну мучительку.

Наша мати тільки глянула на мене та забрала зі школи. Всупереч бажанню батька, який вважав, що мені потрібно гартуватися і ставати жорсткішимою, мама пішла до місцевої кредитної спілки і взяла позику, щоб сплатити вступні внески до коледжу Томмен, приватну платну середню школу, розташовану за п'ятнадцять миль на північ від Баллілаггіна. Хоч я і турбувалася за свою маму, знала, що якби мені довелося увійти в двері ГШБ ще раз, я не вийшла б назад.

Я досягла своєї межі.

Перспектива кращого життя, щасливішого, висіла перед моїм обличчям, і я схопилася за неї обома руками.

І хоча я боялася негативної реакції з боку дітей з мого муніципального району за відвідування приватної школи, все ж таки думала, що це не може бути гіршим від того лайна, яке прожила в минулій школі. Крім того, Клер Біггс і Ліззі Янг, дві дівчинки, з якими я дружила в початковій школі, будуть моїми однокласниками в коледжі Томмен – директор, містер Туомі, запевнив мене в цьому, коли ми з мамою зустрілися з ним для зарахування під час різдвяних канікул.

І мама, і Джоуї підбадьорювали мене невпинною підтримкою, причому мама брала додаткові зміни прибиральниці в лікарні, щоб сплатити мої підручники та нову форму, до якої входив блейзер. До коледжу Томмен єдиними блейзерами, які я коли-небудь бачила, були ті, що чоловіки одягали на недільну месу і ніколи на підлітках, а тепер вони будуть частиною мого повсякденного гардеробу. Відхід з місцевої середньої школи в середині мого випускного класу – важливого екзаменаційного року – викликав величезний розкол у нашій сім'ї, мій батько лютував через те, що витрачав тисячі євро на безкоштовну освіту в державній школі, розташованій трохи далі по дорозі.

Коли я спробувала пояснити батькові, що навчання в школі далося мені не так легко, як його дорогоцінному синові-зірці ГАА, він обірвав мене, відмовившись

вислухати і недвозначно давши зрозуміти, що не підтримає моє відвідування уславленої підготовчої школи для регбі з купкою зарозумілих.

Я все ще могла згадати слова *«Перестань випендрюватися, дівчинко»* і *«Ти виросла далеко від регбі та підготовчих шкіл»*, не кажучи вже про мого найулюбленіше: *«Ти ніколи не впишешся в оточення цих кицьок»*, що злетіли з вуст мого батька. Мені хотілося закричати йому: *«Ти не платитимеш!»*, адже він не працював ні дня з того часу, як мені виповнилося сім, турбота про сім'ю була повністю покладена на мою матір, а я занадто цінувала свою здатність ходити. Мій батько цього не зрозумів, але знову ж таки, у мене було відчуття, що ця людина жодного разу в житті не зазнавала знущань. Якщо і треба було знущатися, саме Тедді Лінч цим займався. Бачить бог, він досить знущався з мами.

Оскільки обурення мого батька через зміну школи особливо не припинялися, я провела велику частину зимових канікул ховаючись у своїй спальні, намагаючись не траплятися йому на очі.

Будучи єдиною дівчинкою в сім'ї з п'ятьма братами, я мала свою кімнату. У Джоуї теж була своя кімната, хоча вона набагато більша за мою, він ділив її з Дарреном, поки той не поїхав. Тадхг і Оллі ділили ще одну спальню більше, а Шон і мої батьки жили в найбільшій кімнаті.

Незважаючи на те, що це була лише комора в передній частині будинку, де ледве вистачало місця для кішки, я цінувала усамітнення, яке давали мені двері моєї власної спальні – із замком.

На відміну від чотирьох спалень нагорі, наш будинок був крихітним, з вітальнею, кухнею та однією ванною кімнатою на всю родину. Це був напівзруйнований будинок, розташований на краю Елкс-Тераса, найбільшого муніципального маєтку в Баллілаггіні. Район був суворим і пронизаним злочинністю, і я уникала всього цього, ховаючись у своїй кімнаті.

Моя крихітна спальня була моїм притулком у будинку – і на вулиці – повному сує та божевілля, але я знала, що це не триватиме вічно.

Моє особисте життя могло б бути перервано, бо мама знову вагітна. Якщо вона матиме дівчинку, я втрачу свій притулок.

—Шен! – з іншого боку двері ванної пролунав стукіт, вириваючи мене з моїх непроникних думок. —Поспішай, будь ласка! Я розриваюся від бажання поссати.

—Дві хвилини, Джоуї, – крикнула я у відповідь, потім продовжила оцінку своєї зовнішності. —Ти можеш це зробити, – прошепотіла я собі. —Ти абсолютно точно можеш зробити це, Шеннон.

Стук відновився, тому я поспішно витерла руки рушником, що висить на вішалці, і відчинила двері, погляд упав на мого брата, який стояв в одних чорних боксерах, чухаючи груди.

Його очі розширилися, коли він побачив мене, сонний вираз його обличчя змінився настороженим і здивованим. У нього був величезний синець під оком після матчу з герлінгу, в якому він брав участь у вихідні, але, схоже, це ні на волосинку не торкнулося його красивої голови.

—Ти виглядаєш…. – голос мого брата затих, коли він дав мені цю братню оцінку. Я приготувалася до жартів, які він неминуче відпустить, але вони так і не прозвучали. —Чарівно, – сказав він замість цього, блідо-зелені очі потеплішали і були сповнені невимовного занепокоєння. —Тобі йде форма, Шен.

—Ти думаєш, все буде гаразд? – я говорила тихо, щоб не розбудити решту членів нашої родини.

Вчора мати відпрацювала дві зміни. Батьки спали, я чула гучне хропіння мого батька, що долинало через зачинені двері їхньої спальні, а молодших хлопчиків пізніше доведеться витягувати з їхньої кімнати до школи.

Як завжди, були тільки ми з Джоуї.

Двоє друзів.

—Як ти думаєш, я підійду, Джоуї? – запитала я, висловлюючи свої побоювання вголос. Він єдиний у нашій родині, кому я могла довіритися та прийти поговорити. Я подивилася на свою форму і безпорадно знизала плечима.

Його очі горіли невимовними емоціями, коли він дивився на мене згори донизу, і я знала, що він встав так рано не тому, що йому відчайдушно хотілося в туалет, а тому, що він хотів проводити мене у мій перший навчальний день.

Нині 6:15 ранку. Як і в коледжі Томмен, заняття в ГШБ розпочиналися лише о 9:05, але мені потрібно було встигнути на автобус, а єдиний, який проходив через цей район, був о 6:45. Це перший за день автобусний рейс з Баллілаггіна, але ж він і єдиний, який проїжджав повз школу вчасно. Мама працювала майже кожного ранку, а тато все ще відмовлявся брати мене з собою.

Коли я вчорашнього вечора запитала тата про те, щоб він підвіз мене до школи, відповіддю послужило, що у разі мого повернення до громадської школи Баллілаггін, як Джоуї та будь-яка інша дитина на нашій вулиці, мене не треба буде підвозити до школи.

—Я біса пишаюся тобою, Шен. Ти навіть не уявляєш, наскільки хороброю є, – сказав Джоуї голосом, повним емоцій. Кілька разів прочистивши горло, він додав: —Почекай, у мене є дещо для тебе, – з цими словами він перетнув вузький сходовий

майданчик і попрямував до своєї спальні, повернувшись менш ніж за хвилину. —Ось, – пробурмотів він, сунувши мені в руку пару банкноти по 5 євро.

—Джоуї, ні! – я відразу відкинула ідею забрати його важко зароблені гроші. Почнемо з того, що він мало заробляв на заправці, і в нашій родині було важко дістати гроші, тому взяти десять євро у мого брата було неймовірно. —Я не можу…

—Візьми гроші, Шеннон. Це лише десятка, – проінструктував він, обдарувавши мене серйозним виразом обличчя. —Знаю, що Ненні дала тобі грошей на автобус, але візьми це. Я не знаю, як там усе влаштовано, але мені не хотілося б, щоб ти туди заходила, не маючи кілька фунтів у кишені.

—Ти певен? – видавила я, проковтнувши грудку емоцій, що пробралася до мого горла.

Джоуї кивнув головою і притягнув мене до обіймів.

—Ти будеш чудовою, – прошепотів він мені на вухо, обіймаючи мене так міцно, що я не була впевнена, кого він намагався переконати чи втішити. —Якщо хтось дасть тобі бодай натяк на лайно, тоді ти напишеш мені, я приїду туди і спалю цю довбану школу вщент і кожного маленького довбаного виродка в ній.

Це була протверезна думка.

—Все буде добре, – сказала я, цього разу вкладаючи трохи сили у свій голос, потребуючи вірити словам. —Але я запізнюся, якщо не піду зараз, а це зовсім не те, що мені потрібно в перший день.

Обійнявши брата востаннє, я накинула пальто, схопила шкільну сумку і закинула її на спину, перш ніж попрямувати до сходів.

—Напишеш мені, – крикнув Джоуї, коли я була на півдорозі вниз до виходу. —Я серйозно, хоч одна причіпка від купки лайна, я прийду і розберуся з цим для тебе.

—Я можу це зробити, Джоуї, – прошепотіла я, кинувши швидкий погляд туди, де він стояв, притулившись до поруччя, спостерігаючи за мною стурбованими очима. —Я можу.

—Я знаю, що ти можеш, – його голос був низьким і сповненим болю. —Я просто… Я тут заради тебе, гаразд? – він закінчив з важким видихом. —Завжди тут для тебе.

Я зрозуміла, що моєму братові було важко, коли я дивилася, як він проводжає мене до школи, він був як стривожений батько свого первістка. Він завжди бився в моїх битвах, завжди кидався захищати мене і витягав у безпечне місце.

Я хотіла, щоб він пишався мною, бачив щось більше, ніж маленьку дівчинку, яка потребувала його постійного захисту. Мені потрібне було це і для себе.

З подвоєною рішучістю я обдарувала його сліпучою усмішкою, а потім поспішила з дому, щоб встигнути на свій автобус.

РОЗДІЛ 2

ШЕННОН

Коли я вийшла зі свого автобуса, то з полегшенням виявила, що двері коледжу Томмен були відчинені для студентів о 7-й ранку, очевидно, для того, щоб врахувати різний розклад учнів та денних відвідувачів. Я поспішила до будівлі, щоб сховатися від негоди.

На вулиці йшов проливний дощ, і за будь-яких інших обставин я могла б вважати це поганою ознакою, але це була Ірландія, де дощ йшов у середньому від 150 до 225 днів на рік. Був також початок січня, типовий сезон дощів.

Виявляється я не єдина рання пташка, яка прийшла до початку занять, вдалині зауважила, що кілька учнів уже блукають коридорами і байдикують в обідній залі та місцях загального користування. Так, місця загального користування. У коледжі Томмен було те, що я могла б описати лише як просторі вітальні.

На мій величезний подив, я виявила, що не була безпосередньою мішенню для хуліганів, як у будь-якій іншій школі, яку відвідувала. Студенти проносилися повз мене, не надто зацікавлені присутністю інших, явно поглинені своїм власним життям.

Із завмиранням серця очікувала, що буде жорстокий коментар або випад. Нічого не сталося. Переведена у середині року із сусідньої державної школи, я чекала на тираду нових глузувань та нових ворогів. Але нічого не сталося. Окрім кількох цікавих поглядів, до мене ніхто не підходив. Учні коледжу або не знали, хто я така, або їм було байдуже. У будь-якому випадку, я була явно поза увагою в цій школі, і мені це подобалося.

Заспокоєна раптовим покривом невидимості, що оточила мене, і відчуваючи себе більш позитивно, ніж останні місяці, я знайшла час оглянути загальну зону для третьокурсників. Це була велика світла кімната з вікнами до стелі з одного боку, що виходили на подвір'я. Меморіальні дошки та фотографії попередніх учнів прикрашали стіни, пофарбовані у лимонний колір. Плюшеві дивани та зручні крісла заповнили великий простір, поряд з кількома круглими столами та відповідними дубовими стільцями. У кутку була невелика міні-кухня з чайником, тостером та мікрохвильовою піччю. Я могла б принести кілька скибочок хліба та випити чаю з тостами у школі.

Срань Господня. Отож, як жила інша сторона. Коледж Томмен був схожий на інший світ. Альтернативний всесвіт того, з якого я прийшла. Вау.

Почуваючись трохи заляканою, я вислизнула назовні і побродила по всіх залах і коридорах, намагаючись зорієнтуватися. Вивчаючи свій розклад заздалегідь,

запам'ятала, де знаходиться кожна будівля та крило, в яких відбуватимуться заняття.

На той час, коли о 8:50 пролунав дзвінок, що сигналізує про п'ятнадцять хвилин до початку навчального дня, почувала себе досить впевнено. Я мало не заплакала від полегшення, коли мене привітав знайомий голос:

—О Боже мій! Боже мій! – голосно заверещала висока, пишна блондинка, маючи посмішку розміром з футбольне поле, привертаючи увагу всіх довкола, доки пробиралася через кілька груп студентів у спробі добратися до мене.

Я була зовсім не готова до таких міцних обіймів, у які мене уклали, хоч і не мала чекати чогось іншого від Клер Біггс. Те, що мене вітали щирі усміхнені, дружні обличчя замість звичних злих, було приголомшливим.

—Шеннон Лінч, ти насправді тут! – Клер наполовину хихікнула, наполовину задихнулася, міцно стискаючи мене.

—Я тут, – з легким смішком промовила я, поплескуючи її по спині і безуспішно намагаючись звільнитися від нищівних обіймів. —Але не затримаюся надовго, якщо ти не послабиш хватку.

—Ось чорт. Вибач, – засміялася Клер, негайно роблячи крок назад і відпускаючи мене.

—Я забула, що ти не виросла з четвертого класу, – вона зробила ще один крок назад і оглянула мене. —Або навіть з третього, – хихикнула вона, а в очах затанцювали пустотливі вогники.

Це не було знущанням. Просте спостереження та факт. Я була виключно маленькою для свого віку, а порівняно з моєю подругою, зріст якої 180 см, зменшувалась ще більше. Клер була високою, атлетично складеною і винятково гарною. Це було стриманою формою краси. Ні, це позначалося на її обличчі, як сонячне проміння.

Клер була просто сліпучою з великими, щенячими карими очима і кучерями світло-русявих кучерів. Вона мала життєрадісний характер і усмішку, яка могла зігріти найхолодніше серце.

Навіть у чотири роки я знала, що ця дівчинка інша. Завжди могла відчути доброту, що походить від неї. Я відчувала це, коли вона стояла на моєму боці протягом довгих восьми років, захищаючи собі на шкоду. Вона знала різницю між правильним і неправильним і була готова заступитися за будь-кого, хто слабший за неї.

Вона була охоронцем.

Ми віддалилися один від одного з тих пір, як пішли до різних середніх шкіл, але один погляд на неї, і я зрозуміла: вона все та ж Клер.

—Ми не можемо всі бути високими, – добродушно парирувала я, знаючи, що її слова не повинні були завдати мені болю.

—Боже, я така рада, що ти тут, – вона похитала головою і посміхнулася мені, потім виконала чудовий щасливий танець, а потім знову обійняла мене. —Я не можу повірити, що твої батьки нарешті зробили з тобою правильно.

—Так, – відповіла я, знову відчуваючи себе ніяково. —Зрештою.

—Шен, тут все буде по-іншому. Те лайно, яке ти перенесла? У минулому, – тон Клер тепер був серйозним, очі сповнені невимовних емоцій. Вона знову зітхнула, і я знала, подруга притримала язик за зубами і не висловила все, що хотіла.

Клер була там у початковій школі, була свідком тих днів. З якоїсь невідомої причини я була рада, що вона не бачила, наскільки гірше стало після. Це було приниження, яке більше не хотілося зазнавати.

—Я тут заради тебе. Ліззі теж, якщо вона колись вирішить витягнути свою дупу з ліжка і справді прийти до школи, – промовила Клер.

—За те, щоби почати все з чистого аркуша, – променисто посміхаючись, я відігнала своїх демонів на задній план.

—Так, дівчинко! Новий старт із сонячного боку! – сказала Клер з великим ентузіазмом, злегка вдаривши мене кулаком у процесі.

***

Перша половина дня пройшла краще, ніж очікувалося спочатку. Клер представила мене своїм друзям, і хоча було проблематично згадати імена більшості людей, з якими зустрічалася, я була неймовірно вдячна за те, що мене, насмілюсь сказати, прийняли.

Залучення було незвичною річчю, і я виявила, що старанно працюю, щоб не відставати від постійного потоку розмов та дружніх питань, спрямованих на мене.

Провівши багато часу у своїй власній компанії, мені було важко знову інтегруватися до нормального підліткового суспільства. Мати інших людей, крім Джоуї та його друзів, які були готові посидіти зі мною, поговорити та прогулятися школою, було приголомшливим досвідом.

Коли моя інша подруга, Ліззі Янг, зрештою з'явилася в школі до середини третього уроку, звинувативши у відсутності відвідування стоматолога, ми одразу ж повернулися до звичної дружби.

Ліззі приїхала до школи в хлопчачих шкільних штанах і кросівках, не надто переймаючись зовнішністю. Її, щиро кажучи, не хвилювало, що подумають люди. Вона одягалася відповідно до свого настрою і випромінювала відповідну

атмосферу. Ліззі могла б з'явитися завтра у спідниці та з повним макіяжем на обличчі. Вона робила те, що хотіла, коли хотіла, не підозрюючи і не дбаючи про чиюсь думку. Випромінювала ліниву впевненість у собі завдяки своєму довгому темно-русявому волоссю, зібраному в хвіст і обличчю без макіяжу, що підкреслює її великі блакитні очі.

На всіх наших заняттях Ліззі отримувала багато чоловічої уваги, незважаючи на мішкуваті штани і розпатлане волосся, яке вона носила, доводячи, що вам не потрібно роздягатися і фарбувати обличчя для залучення протилежної статі. Щира посмішка та приємний характер відіграли важливу роль.

Мої подруги багато в чому схожі, але все ж таки багато моментів разюче відрізняють їх один від одного. Вони обидві довгоногі блондинки, високі для свого віку і дуже гарні. Але там, де Клер товариська і часом надмірно збуджена, що діє відразу, Ліззі була невимушеною і злегка замкненою, їй потрібен час, щоб прийняти рішення про щось. Клер завжди була бездоганною, з повним макіяжем і ідеально підібраним вбранням для будь-якого випадку, в той час як стиль Ліззі був непередбачуваним.

Тим часом, я була мініатюрною брюнеткою, яка дружила з найкрасивішими дівчатами у класі.

—Ти гаразд, Шен? – запитала Ліззі після великої перерви.

Ми йшли до нашого наступного класу, англійської мови у південному крилі, коли я зупинилася на півдорозі, викликавши скупчення учнів.

—Ось лайно, – пробурмотіла я, раптово усвідомивши свою помилку. —Я залишила свій телефон у ванній кімнаті.

—Іди і візьми його, ми будемо чекати на тебе, – обернулася і насупилася Клер, перебуваючи зліва від мене.

—Ванна в науковому корпусі, – відповіла я зі стоном. Томмен був смішно великим, і кілька занять проходили в різних будинках по всій великій ділянці. —Я мушу повернути його, – додала я, відчуваючи занепокоєння при думці про те, що хтось знайде мій телефон і вторгнеться в моє особисте життя. Сам собою мобільний телефон нічого не коштував, він був одним з найдешевших на ринку і навіть не мав камери, але він був моїм. Він був заповнений власними текстовими повідомленнями, і мені потрібно було його повернути. —Чорт забирай.

—Не панікуй, – втрутилася Ліззі. —Ми тебе проводимо.

—Ні, – я підняла руку і похитала головою. —Не хочу, щоб ви спізнилися на урок. Піду та принесу його, – будучи новенькою у свій перший день, сумніваюся, що вчитель буде суворий через запізнення. З іншого боку, Клер і Ліззі не були

новачками, і вони не мали жодних виправдань тому що вони не були на своїх місцях вчасно.

Я могла це зробити. Мені не потрібна була – або, принаймні, не повинна була – нянька, щоб проводити через школу.

—Ти впевнена? – Клер спохмурніла, її невпевненість була очевидна.

—Так, пам'ятаю шлях, – кивнула я.

—Я не знаю, Шен, – Ліззі прикусила нижню губу. —Можливо, одному з нас варто піти з тобою, – знизавши плечима, вона додала: —Знаєш, про всяк випадок…

Гучно пролунав другий дзвінок, сигналізуючи про початок уроку.

—Ідіть, я буду гаразд, – наполягала на своєму, відмахуючись від них.

Розвернувшись, я поспішила коридором до входу, а потім перейшла на біг, коли дісталася внутрішнього двору. Потрібно було цілих дев'ять хвилин, щоб пробігти під проливним дощем по провулку, що огинає кілька спортивних майданчиків, і дістатися до наукового корпусу – це нелегкий подвиг на підборах. До того часу, як дісталася туалету для дівчаток, я задихалася і спітніла. На щастя, телефон виявився саме там, де я його залишила – на раковині поряд із дозатором мила. Зітхнувши з полегшенням, я стягнула його з раковини, швидко перевірила екран, спокійно видихнувши, коли побачила заблокований екран, а потім надійно поклала у передню кишеню своєї шкільної сумки.

Якби це сталося в моїй старій школі, телефон, залишений без нагляду в туалеті, не прожив би й п'ятнадцяти секунд, не кажучи вже про п'ятнадцять хвилин. ——*Тепер ти йдеш пліч-о-пліч з багатими, Шеннон,* – подумала я про себе. *—Їм не потрібний твій лайновий телефон.*

Плюхнувши трохи води в обличчя, закинула сумку на спину, використовуючи обидва ремені, як ботанік, яким і була. Поки що я не підходила до своєї шафки, а в рюкзаку було багато важких речей. Обидва ременя були абсолютно необхідні в даній ситуації.

Коли вийшла з наукового корпусу і подивилася на довгу, неприваблиу дорогу назад до головної будівлі, де знаходився мій клас, я придушила стогін.

Не вдасться знову бігти. Фізично не можу. Вся моя енергія була закінчена.

Мій нещасний погляд метався між огидною доріжкою, що йде в гору, і тренувальними полями. Загалом на цій стороні школи було три поля. Два невеликі, акуратно доглянуті, які були порожні, і одне побільше, яке в даний час було зайнято приблизно тридцятьма хлопчиками та вчителем, що вигукує накази.

Розриваючись на частини, я міркувала свої варіанти. Якщо зріжу через тренувальні поля, це скоротить мою прогулянку на кілька хвилин. Мене, що перебувають там, навіть не помітили б. Я маленька та швидка. Але також стомлена та стривожена. Зрізати дорогу було логічним рішенням.

Звичайно, на дальній стороні поля був крутий, порослий травою схил, який відокремлював територію від двору, але можна подолати його без жодних проблем.

Поглянувши на годинник, відчула хвилю розчарування, коли помітила, що вже пропустила п'ятнадцять хвилин із сорокахвилинного заняття. Прийнявши рішення, я перелізла через низький дерев'яний паркан, що відокремлював тренувальний майданчик від пішохідної доріжки, і попрямувала до місця призначення.

З опущеною головою і серцем, що люто б'ється об грудну клітку, я поспішила через порожні поля, завагавшись тільки тоді, коли дісталася до найбільшого з тренувальних полів – того, яке було заповнене хлопцями.

Великі хлопці.

Брудні хлопці.

Злі на вигляд хлопці.

Які дивилися на мене. Ось лайно.

—Що ти робиш?

—Забирайся з довбаного поля!

—Ісус Христос!

—Чортові дівчатка.

—Ворушись, будь добра!

У паніці я проігнорувала крики і глузування, коли поспішила повз них, явно заважаючи тренуванню. Приниження проникло крізь моє тіло, коли, прискоривши крок, перейшла на незграбний підтюпець. Земля була мокра і брудна від дощу, тому не виходило рухатися так швидко, як мені – або тим хлопцям – хотілося б.

Дістався до краю поля, мені захотілося плакати від полегшення, адже я вже шкутильгала вгору по крутому схилу. Однак моє заспокоєння було лише короткочасним, швидкоплинним почуттям, яке швидко змінилося пекучим болем, у момент прильоту чогось дуже твердого і важкого в потилицю, вибиваючи повітря з легень і ноги з-під мене.

За мить я падала у вільному падінні назад, перекидаючись по мулистому березі, біль рикошетом пронизав мою голову, не даючи мені ясно мислити або запобігти власному падінню. Останньою зв'язковою думкою перед тим, як я з глухим

стукотом упала на землю, і мене огорнула густа хмара темряви, була така: нічого не змінюється.

Але я була неправа.

Все змінилося після того дня.

Усе.

РОЗДІЛ 3

ДЖОННІ

Чудо-хлопчик підкорив тренерський штаб Академії.

Юний Джонні Кавана, 17 років, уродженець Блекрока, Дублін, який зараз проживає в окрузі Баллілаггін, Корк, пройшов медичне обстеження, щоб отримати місце в престижній академії регбі в Корку. З початку минулого сезону юнак лікувався від хронічної травми паху, і лікарі команди дали повний дозвіл на тренування. Учень середньої школи коледжу Томмен збирається виграти свій п'ятнадцятий матч за Академію в ці вихідні, будучи названим стартовим 13-м номером для шанованої молодіжної команди. Природний центр привертає увагу тренерів міжнародного рівня, зокрема клубів у США. Головний тренер Ірландії U20 (ліга до 20 років) Ліам Делані, коли його попросили прокоментувати стрімкий зліт школяра кар'єрними сходами, сказав:

—Ми в захваті від рівня підготовки гравців, що подають надії, по всій країні. Майбутнє ірландського регбі виглядає блискучим.

Саме про школяра з Корка були такі слова:

—Ми знали про Кавана з його ігрових днів у Дубліні та вели тісні переговори з його тренерами протягом останніх вісімнадцяти місяців. Тренери U18 (ліга до 18 років) вражені. Ми уважно стежимо за його прогресом і вражені рівнем інтелекту та зрілості, які він природно випромінює на полі. Він, безумовно, той, кого треба остерігатися, коли досягне повноліття.

***

Я був виснажений.

Серйозно, я так втомився, що мені важко було тримати очі відкритими і зосереджуватися на головному. Мій день з пекла перетворювався на пекельний тиждень, і це був особливий подвиг з огляду на понеділок. Повернення до навчання, не кажучи вже про тренування та спортзал шість вечорів на тиждень, зробило свою справу.

Чесно кажучи, я бігав з порожніми руками з минулого літа, повернувшись із міжнародної кампанії з U18, де я грав разом із найкращими гравцями Європи, тільки для того, щоб вирушити прямо до інтенсивного шеститижневого тренувального табору в Дубліні. Після цього у мене була десятиденна перерва, перш ніж я повернувся до школи і відновив свої зобов'язання перед моїм клубом та академією.

Я також був голодний, що не обіцяло нічого хорошого для мого характеру. Я справлявся з великими інтервалами між їдою не дуже добре. Мій спосіб життя та інтенсивний режим тренувань вимагали, щоб я їв регулярно, у відведений час.

Кожні дві години були ідеальними для мого тіла, коли я споживав 4500 калорій на день. Примушуючи мій шлунок чекати довше чотирьох годин, і я ставав примхливою, дратівливою сукою.

Не те щоб я особливо відчував гору риби і тушкованих овочів, які чекали мене в ланч-боксі, але, чорт забирай, у мене була рутина. Порушення режиму харчування було правильним способом розбудити голодного звіра усередині.

Ми були на полі менше півгодини, а я вже вивів з ладу трьох своїх товаришів по команді і в процесі отримав прочухана від нашого тренера. На свій захист можу сказати, що кожен мій підкат на них був цілком законним, якщо не сказати трохи безжальним.

Але це був мій погляд, чорт забирай.

Я був надто роздратований, щоб відігратися на хлопчиках, які й близько не підходили до мого рівня гри.

Хлопчики були відповідним словом у цьому випадку. Вони ними і були.

Я грав із чоловіками. Також часто ставив питання, який сенс грати у шкільній команді. Мені це ні хрону не допомагало.

Рівень клубу був досить базовим, але регбі для школярів було страшенно марною тратою мого часу. Особливо у цій школі.

Сьогодні був перший день повернення після різдвяних канікул, але шкільна команда тренувалася з вересня.

Чотири місяці.

Чотири довбані місяці, і ми виглядали дезорганізованішими, ніж будь-коли.

У мільйонний раз за останні шість років я виявив, що обурений вчинком моїх батьків. Якби ми залишилися в Дубліні, я б грав у якісній команді з надійними гравцями і добився б, чорт забирай, реального прогресу. Але ні, натомість я був тут, посеред глухого лайна, користуючись слабкістю не надто досвідченого тренера і надриваючись щосили, щоб утримати нашу команду в полі зору на відбіркових матчах.

Минулого року ми виграли Кубок ліги, тому що у нас була міцна команда, здатна грати в пристойне довбане регбі. Через відсутність кількох гравців із минулорічної команди, які тепер пішли до коледжу, моє хвилювання та занепокоєння за наші шанси цього року зростали з кожною хвилиною.

Я був зовсім не єдиним, хто почував себе так. У нас залишилося шість чи сім виняткових гравців, які були досить хорошими для дивізіону, в якому ми грали, і в

цьому була проблема. Нам потрібна була лава з двадцяти трьох гідних гравців, щоб досягти успіху в цій лізі. Чи не півдюжини.

Мій найкращий друг Джерард Гібсон, або скорочено Гібсі, був яскравим прикладом винятковості. Він був, без тіні сумніву, найкращим фланговим гравцем, з яким я грав або проти якого виступав на цьому рівні регбі, і міг легко просунутися кар'єрними сходами, доклавши трохи зусиль.

Однак, на відміну від мене, регбі не було життям Гібсі. Відмова від вечірок та подружок на кілька років була невеликою ціною за професійну кар'єру у спорті. Якби він відмовився від випивки та цигарок, став би феноменальним. Однак Гібсі не був такий впевнений, вирішивши провести якісний тренувальний час, із задоволенням трахкаючи з усім жіночим населенням Баллілаггіна, і пив доти, доки його печінка та підшлункова залоза не починали кричати на знак протесту. На мою думку, це було жахливим марнотратством.

Черговий невдалий пас від Патріка Фелі, нашого нового 12-го номера та мого партнера по півзахисту, змусив мене втратити свою повсякчасну любов до лайна прямо там, у середині поля.

Висмикнувши свою капу, я жбурнув її в нього, вдаривши прямо в щелепу.

—Бачиш це? – я загарчав. —Це називається потрапити у довбану мету.

—Вибач, Кеп, я зроблю краще, – пробурмотів почервонілий центровий, звертаючись до мене на прізвисько на полі, яке я отримав з того часу, як став капітаном шкільної команди на четвертому курсі і того ж року заробив свій перший міжнародний титул.

Я негайно пошкодував про свої дії. Патрік був порядним хлопцем та моїм дуже добрим другом. Крім Гібсі, Х’юї Біггс і Патрік були моїми найближчими друзями.

Гібсі, Фелі та Х’юї вже були в тісному колі в Скойл-Оуїн, початковій школі для хлопчиків, коли мене перевели до їхнього класу на останній рік початкової школи. Об'єднавшись через нашу спільну любов до регбі, ми залишалися хорошими друзями протягом усієї середньої школи, хоч і розділилися на пари кращих друзів – Х'юї приєднався до Патріка, а я до самого говнюка.

Патрік був тихим хлопцем. Він не заслужив мого гніву, і бідолаха напевно не заслуговував на те, щоб моя просочена слиною капа полетіла йому в голову.

Опустивши голову, я підбіг до нього і поплескав по плечу, бурмотячи вибачення. Бачите, саме тому мене треба було вчасно годувати. І, можливо, дати пакет із льодом для мого члена. Накладіть мені достатньо м'яса та овочів, і я став би іншою людиною. Терпимим. Навіть ввічливим.

Але в даний час я був зосереджений тільки на тому, щоб не зомліти від голоду і болю, тому у мене не було часу на люб'язності.

Пізніше цього тижня ми мали матч відбірного турніру кубка, і, на відміну від мене, ці хлопці проводили вільний час, будучи, ну, підлітками.

Різдвяні канікули були яскравим прикладом.

Я витратив час, працюючи як маніяк, щоб повернутися на поле, вибувши через травму, тоді як ці хлопці провели свою перерву, поїдаючи та випиваючи лайно з життя. У мене не було проблем із поразкою у матчі, якби ми були справді слабкою командою. З чим я не міг змиритися, то це з поразкою через недостатню підготовку і погану дисципліну.

Шкільна ліга хлопчиків чи ні, це було недостатньо добре.

Я був обурений понад усяку розумність, коли дівчина йшла по полю, чорт забирай, вона прогулювалася прямо по тренувальному майданчику. Роздратований, я витріщився на неї, відчуваючи в собі лють, що межує з манією. Ось наскільки була ця команда, іншим учням було все одно, що ми тренуємось.

Декілька хлопців накричали на неї, але це, здавалося, тільки розлютило мене ще більше. Мені було незрозуміло, чому вони кричали на неї. Це була їхня провина. Розговірливі та кричущі дурні були тими, кому потрібно було або покращити свою гру, або відкласти свої мрії про регбі у далеку скриньку.

Замість того, щоб зосередитись на грі, вони зосередилися на дівчині. Довбані виродки.

—Чудова демонстрація капітанства, Кавана, сильно переоцінюють? – насміхався хлопець зламоже, Ронан Макгеррі, ще один з наших останніх новобранців, і жалюгідна подоба півзахисника, пробігаючи задом наперед повз мене.

—Продовжуй, бляха, бігати, – попередив я його, поки розмірковував, скільки проблем у мене буде, якщо я зламаю йому ноги. Мені справді не подобався цей хлопець.

—Може, тобі варто наслідувати власну пораду, – насміхався Ронан. —Дублінський покидьок.

Вирішивши, що мені начхати на покарання, я відібрав м'яч і кинув йому в нього. Акуратний і точний кидок влучив Макгеррі в потрібну область – ніс.

—Заспокойся, шибенику! – гаркнув тренер, підбігаючи, щоб перевірити Ронана, який обхопив долонями обличчя.

Я пирхнув побачивши це. Я вдарив його м'ячем, а не кулаком. Виродок.

—Це командний вид спорту, а не тільки "Шоу Джонні", – кипів тренер, люто дивлячись на мене.

—О, це так? – я огризнувся у відповідь, не в силах утриматися від того, щоб не заковтнути наживку. Містер Малкахі, старший шкільний тренер з регбі, не дуже мене любив, і це почуття було цілком взаємним.

—Так, так воно і є, – проревів тренер.

Підбігши до того місця, де приземлився м'яч, я підняв його і підійшов до нього і Макгеррі, не бажаючи відпускати ситуацію:

—Тоді, можливо, ви захочете нагадати цим ублюдкам, – прогарчав я, вказуючи на своїх товаришів по команді, —бо я, здається, єдиний ідіот, який прийшов сьогодні на тренування!

—Ти ходиш тонким льодом, хлопче, – кипів він. —Не наполягай.

Не в силах стриматися, я прошипів:

—Ця команда – довбаний жарт.

—Вирушай у душ, Кавана, – наказав тренер, обличчя якого набуло небезпечного фіолетового відтінку, коли він тицьнув пальцем мені в груди. —Ти вибуваєш!

—Я йду? – я вистрілив у відповідь, насміхаючись з нього. —З чого саме?

Я не був у лайні. Тренер не міг мене вигнати. Він може мені заборонити тренуватися. Або усунути на деякий час. Дати покарання. Це не мало жодного значення, бо в день матчу я був би на цьому полі.

—Ти нічого не зробиш, – усміхнувся я, дозволяючи своєму характеру взяти гору.

—Не тисни на мене, Джонні, – попередив тренер. —Один дзвінок модним маленьким тренерам по всій країні, і ти опинишся у більшому лайні, ніж зможеш видертися сам.

Ронан, що стояв поряд з тренером, похмуро посміхнувся, явно вражений перспективою того, що я потраплю в халепу.

Розлючений загрозою, але знаючи, що я переможений, дозволяю м'ячу в своїх руках атакувати, кидаю його з невгамовною лютню, що вирує в моїх венах, і не дбаю про напрям.

Тієї хвилини, коли м'яч просвистів від підошви моїх бутсів, гнів усередині миттєво розвіявся, вирвавшись із мого тіла на знак поразки.

Чорт забирай. Зі мною було складно. Я знав це краще за всіх інших.

Тренер, який загрожував мені Академією, був ударом нижче пояса, але мені було зрозуміло, що це було засуджено. Я втрачав самовладання на його полі, з його командою, надто емоційний і перевантажений роботою, щоби взяти себе в руки. Ніколи за мільйон років я не відчув би навіть натяку на каяття за те, що вдарив Макгеррі м'ячем, цей виродок заслуговував набагато гіршого, але Фелі та інші хлопці були зовсім іншою справою.

Я мав бути капітаном цієї команди, а поводився як інструмент. Це було недостатньо добре, і я був розчарований у собі через спалах гніву.

Знав, звісно, що зі мною не так. За останні кілька місяців я дуже схуд і дуже рано закінчив відновлення після травми. Лікарі дозволили мені повернутися до тренувань на цьому тижні, але навіть сліпий міг сказати, що я був не у своїй тарілці, і це мене страшенно бісило.

Перспектива поєднувати школу, тренування, клубні зобов'язання та Академію, заліковуючи травму, була напругою як для мого розуму, так і для мого тіла, і я щосили намагався знайти первозданну дисципліну, яку зазвичай демонстрував. У будь-якому разі це не було виправданням. Я вибачився б перед Патріком після того, як поїмо, і перед іншими хлопцями теж.

Тренер, помітивши зміну в моєму темпераменті, кивнув.

—Добре, – сказав він спокійнішим тоном, ніж раніше. —А тепер іди приведи себе в порядок і, чорт забирай, відпочинь один день. Ти всього лише дитина, Кавана, а виглядаєш як лайно.

Я не дуже подобався цій людині, і ми щодня стикалися, як стара подружня пара, але я ніколи не сумнівався у його намірах. Він дбав про своїх гравців, а не лише про нашу здатність грати у регбі. Заохочував нас добиватися успіху у всіх аспектах шкільного життя і постійно стверджував про важливість екзаменаційних років. Також, мабуть, мав рацію щодо того, що я виглядав лайново.

—Це для тебе важливий рік, – нагадав він мені. —П'ятий курс важливіший для твого атестата про закінчення, ніж шостий, і мені потрібно, щоб ти тримав свої оцінки на високому рівні – чорт!

—Що? – запитав я, вражений різкою зміною. Простеживши за переляканим поглядом тренера, обернувся і витріщився на зім'ятий м'яч на краю поля.

—Ось лайно, – промимрив я, коли мій розум усвідомив те, що я бачив.

Дівчина. Чортове дівчисько, яке ходило по полю, лежало на спині в траві. М'яч був поруч із нею. Не просто будь-який м'яч. Мій м'яч!

З жахом, мої ноги рухалися, перш ніж мій мозок міг наздогнати. Я побіг до неї, серце билося об грудну клітку на кожному кроці.

—Привіт, ти гаразд? – крикнув я, скорочуючи відстань між нами.

Тихий жіночий стогін зірвався з її губ, коли дівчина спробувала підвестися на ноги. Вона намагалася підвестися і з тріском провалилася, явно вражена. Не знаючи, що робити, я нахилився, щоб допомогти їй підвестися, але вона швидко відштовхнула мої руки.

—Не торкайся мене, – вигук вийшов трохи невиразним, і від поштовху знову впала на коліна.

—Добре! – я автоматично зробив крок назад і підняв руки нагору. —Мені так шкода.

Болісно повільно вона стала підніматися на ноги, погойдуючись з боку в бік, на її обличчі відбилося замішання, очі розфокусовано блукали навколо. Схопившись за край своєї брудної спідниці однією рукою та утримуючи м'яч для регбі в іншій, вона озирнулася. Її увага зосередилася на м'ячі в руках, а потім знову переключилася на моє обличчя. В очах дівчини спалахнула зашаріла лють, коли вона наполовину похитнулася, наполовину попрямувала до мене. Її волосся було в повному безладді, вільно падало на маленькі плечі, до завитків прилипли шматочки бруду та трави.

Коли вона підійшла до мене, то вдарила м'ячем мені в груди і прошипіла:

—Це твій м'яч?

Я був такий вражений виглядом цієї крихітної, покритої грязюкою дівчинки, що просто кивнув, як довбаний ідіот.

Ісусе Христос, хто була ця дівчина?

Прочистивши горло, я забрав у неї м'яч і сказав:

—Е-е, так. Це мій м'яч.

Вона була крихітною, страшенно маленькою, ледь досягала моїх грудей.

—Ти винен мені спідницю, – прогарчала вона, все ще притискаючи тканину до стегна. —І кілька колготок, – додала вона, глянувши вниз на величезні дирки у своїх колготках тілесного кольору. Її погляд пройшовся по тілу, потім знову зупинився на моєму обличчі, очі звузилися.

—Добре, – відповів я кивком, бо чесно кажучи, що ще мав вимовити?

—І вибачення, – додала дівчина, перш ніж впасти на землю. Вона важко приземлилася на дупу і видала невеликий зойк від контакту.

—О, лайно, – промимрив я. Відкинувши м'яч, рушив, щоб допомогти їй. —Я не хотів…

—Зупинися! – і знову відбила мої руки. —Ой, – простогнала вона, зіщулившись, коли заговорила. Потягнувшись угору, схопилася за обличчя обома руками і важко дихала. —Моя голова.

—Ти як? – спитав, не знаючи, що, чорт забирай, робити.

Чи маю я забрати дівчину всупереч її бажанню? Це не здавалося гарною ідеєю. Але я точно не міг залишити її тут.

—Джонні! – кричав тренер. —З нею все гаразд? Ти завдав їй болю?

—Вона в порядку, – крикнув у відповідь, здригнувшись, коли з її грудей вирвався гикаючий звук. —Ти ж гаразд, чи не так?

Ця дівчина збиралася втягнути мене в халепу. У мене й так було достатньо проблем. Я був у сварці з тренером. Майже обезголовлення дівчини не виглядало добре.

—Навіщо ти це зробив? – прошепотіла вона, стискаючи своє маленьке обличчя в своїх ще менших руках. —Ти завдав мені болю.

—Вибачаюсь, я не хотів, – повторив я, почуваючись дивно безпорадним, і це мені не подобалося.

Потім вона шморгнула носом, блакитні очі сповнилися сльозами, і щось усередині мене обірвалося.

Ох, лайно.

З жахом я підняв руки і випалив:

—Мені так шкода, – перш ніж сісти і підняти її з трави. —Не плач, – безпорадно пробурмотів я.

—Це мій перший день, – схлипнула вона, похитуючись на ногах. —Мій новий старт, і я вся у бруді. Мій тато вб'є мене, – продовжувала вона, задихаючись і хапаючись за свою порвану спідницю. —Моя форма зіпсована.

Потім з її горла вирвався хворобливий шиплячий звук, і рука, якою вона притримувала спідницю, вдарила її по скроні, через що клаптик тканини впав. Мої очі розширилися самі собою, невдала реакція побачивши жіночої спідньої білизни.

Вовчий свист і схвальні вигуки вирвалися у хлопців.

—О боже, – закричала вона, незграбно намагаючись підняти спідницю.

—Продовжуй, красуне!

—Відваліть, ви, дурні! – я загарчав на своїх товаришів по команді, вставши перед дівчиною, щоб закрити їм огляд.

Я чув, як хлопці тріщали позаду мене, сміялися і несли всяку нісенітницю, але я не міг зосередитися на жодному слові, яке вони говорили, тому що звук мого серця, що б'ється в грудях, оглушував мене.

—Ось, – потягнувшись до подолу моєї майки, я стягнув її через голову і наказав: — Вдягни це.

—Воно брудне, – схлипнула вона, але не зупинила мене, коли я стягнув її через голову.

Вона просунула руки в рукави, і я відчув величезне полегшення, коли поділ упав їй на коліна, прикриваючи тіло дівчини. Господи, вона справді була крихітним малюком. Чи вона була достатньо дорослою, щоб відвідувати середню школу? Принаймні так не виглядала. Прямо зараз вона була дуже-дуже юною і сумною?

—Кавана, з дівчинкою все гаразд? – запитав тренер.

—Вона гаразд! – мої слова пролунали як різкий гавкіт.

—Відведи її в офіс, – проінструктував він. —Переконайся, що Маджелла перевірить її.

Маджелла – перший респондент школи. Вона працювала у їдальні та була черговою, коли учень отримував травму.

—Добре, сер, – схвильовано відгукнувся я, швидко нахиляючись, щоб схопити спідницю та шкільну сумку.

Я підійшов ближче, і вона відсахнулася від мене.

—Я тільки намагаюся тобі допомогти, просто відведу в офіс, – заявив я м'яким тоном, на який був здатний, піднявши руки вгору, ніби показуючи їй, що я не хотів завдати їй шкоди.

Вона виглядала трохи приголомшеною, і я занепокоївся, що міг викликати в неї струс мозку. Знаючи мій успіх, це саме те, що я зробив. Чорт забирай.

Перекинувши сумку через плече, я заправив її спідницю за пояс своїх шортів, поклав руку їй на спину і спробував умовити піднятися по горбистій насипі, що відокремлює поле від шкільної території. Вона погойдувалася на ногах, як маленьке лоша, і мені довелося придушити раптове бажання обійняти дівчину за плечі.

Через кілька хвилин це було саме те, що мені все одно довелося зробити, тому що вона продовжувала втрачати рівновагу. Паніка захлиснула мене. Я зламав це чортове дівчисько. Розбив їй голову. Мене збиралися усунути від роботи за те, що я вийшов із себе, і виписати ордер на мій арешт.

—Мені шкода, – продовжував повторювати я, пронизуючи поглядом кожного цікавого виродка, який вирішував зупинитися і подивитися на нас, поки ми йшли повільним кроком.

Вона була в моїй майці, і вона спадала на неї, як сукня. Я відморожував свої цицьки поруч із нею в одних тренувальних шортах, шкарпетках та футбольних бутсах із шипами. О, і ця чортова рожева шкільна сумка, що висить у мене за спиною. Вони могли дивитися скільки завгодно, моєю єдиною турботою залишалося перевірити голову цієї дівчини.

—Мені страшенно шкода.

—Перестань вибачатися, – простогнала вона, схопившись за голову.

—Гаразд, вибач, – пробурмотів я, відчуваючи, як вона навалилася на мене всією вагою. —Але мені шкода. Просто, щоб тобі було ясно.

—Нічого не ясно, – прохрипіла вона, напружуючись від мого дотику. —Земля обертається.

—О Боже, не говори так, – видавив я, міцніше обіймаючи її тверде тіло. —Будь ласка, не кажи так, блять.

—Навіщо ти це зробив? – захникала вона, така тендітна, маленька і вкрита брудом.

—Я мудак, який сильно облажався, – повідомив я їй, перекладаючи рожеву шкільну форму назад собі на спину і притискаючи дівчину ближче.

—Ти зробив це навмисне?

—Що? – її слова вразили мене настільки, що я зупинився. —Ні, – обернувшись усім тілом, щоб подивитися їй в обличчя, я насупився і сказав: —Я б ніколи так з тобою не вчинив.

—Обіцяєш?

—Так, я обіцяю, – промовив я, підтягуючи її до себе та притискаючи її тіло до себе.

Надворі був місяць січень. Було мокро та холодно. Але з якоїсь дивної причини, що збиває з пантелику, я весь горів зсередини.

Мої слова, здавалося, послабили напругу всередині цієї дівчини, тому що вона глибоко зітхнула, розслабила своє тіло, дозволивши мені взяти на себе всю її вагу.

РОЗДІЛ 4

ДЖОННІ

Доклавши чимало зусиль і продемонструвавши дивну відсутність самоконтролю, мені вдалося поважати її бажання та проводити до офісу, коли все, що хотілося зробити, це підхопити її на руки та побігти по допомогу.

Я був у паніці і турбувався, і щоразу, коли вона стогнала від болю або притискалася до мене, занепокоєння зростало.

Однак, провівши останні десять хвилин за межами кабінету директора, слухаючи розмови та захоплення містера Туомі, я повністю втратив цей дорогоцінний терпець.

Чому він не забрав її в мене? Якого чорта я все ще стояв біля його офісу, тримаючи на руках дівчину у напівкоматозному стані?

—Її мати вже в дорозі, – сказав містер Туомі з роздратованим зітханням, прибираючи телефон у кишеню. —Як це могло статися, Джонні?

—Я вже казав вам. Це був нещасний випадок, – прошипів я, продовжуючи підтримувати дівчину, притискаючи її маленьку фігурку до себе. —Вам треба попросити Маджеллу оглянути її, я думаю, що у неї струс мозку, – повторив я вп'ятдесятий довбаний раз.

—Маджелла пішла в декретну відпустку, – гаркнув містер Туомі. —Що мені з нею робити? У мене немає навиків з надання першої медичної допомоги.

—Тоді вам краще викликати лікаря, тому що я розбив її довбану голову, – парирував я, все ще тримаючи дівчину.

—Стеж за своєю мовою, Кавана, – огризнувся містер Туомі.

—Так, сер, – сказав стандартну фразу я, хоча насправді мені було начхати і, якщо вже на те пішло, особливого жалю не відчував.

Моя роль в академії регбі означала, що в цій школі мені було надано велику свободу дій, багато привілеїв, яких не мали інші учні, але я не збирався наполягати у свій перший день повернення. Не тоді, коли витратив свою норму, покалічивши новеньку.

—З вами все гаразд, міс Лінч? – спитав містер Туомі, підштовхуючи її так, ніби вона була сирою індичкою, від якої він не хотів підхопити тиф.

—Боляче, – простогнала вона, притискаючись до мене.

—Я знаю, – заспокоїв я, притягуючи її ближче. —Мені так страшенно шкода.

—Господи, Джонні, це її перший день. Батьки, які їдуть сюди, рознесуть школу, а це останнє, що мені потрібно, – прошипів містер Туомі, проводячи рукою по своєму волоссі з сивиною.

—Це був нещасний випадок, – випалив я, починаючи злитися. Вона застогнала, і я зробив свідоме зусилля, щоб понизити голос, коли сказав: —Я навряд чи хотів завдати дівчині біль.

—Так, добре, скажи це її матері, коли вона приїде, – пирхнув містер Туомі. —Її вже забрали із громадської школи Баллілаггіна за словесне та фізичне насильство. І що відбувається в її перший день у коледжі Томмен? Це!

—Я не нападав на неї, – виплюнув я. —Я зробив поганий удар.

Взявши її під пахву, я дивився на так звану авторитетну фігуру.

—Зачекайте, – гаркнув я, згадавши його попередні слова. —Що ви маєте на увазі, говорячи слова про заподіяння насильства?

Я подивився вниз на маленьку дівчинку в мене під пахвою. Хто міг напасти на неї? Вона була такою крихітною. І тендітною.

—Що з нею сталося? – я почув своє запитання, знову звернувши увагу на директора.

—Здається, я зараз впаду, – прохрипіла вона, відволікаючи мене від думок. Простягнувши руку, вона стиснула моє передпліччя своєю маленькою ручкою і зітхнула. —Все крутиться.

—Я не дам тобі впасти, все гаразд, – автоматично відповів заспокійливим тоном. Я відчув, як вона почала сковзати, і підняв її на ноги, тримаючись за це крихітне створіння. —Я тримаю тебе, – умовляв я, міцніше обіймаючи її.

—Сядь з нею, – наказав містер Туомі, показуючи на лаву, що стояла вздовж стіни зовні його кабінету. —Я піду і знайду компрес або щось таке.

—Ви залишаєте мене з нею? – запитав я, відкривши рот. —Одного?

Директор мені не відповів. Звичайно, він цього не зробив, чортів боягуз, бо вже був за кілька миль коридором, відчайдушно намагаючись уникнути відповідальності, за яку йому платили.

—Безхребетний придурок, – прогарчав я собі під ніс.

Засмучений, повів нас до дерев'яної лави, кинувши її шкільну сумку на підлогу, я обережно опустив наші тіла на лаву, доки ми не сіли поряд. Я продовжував обіймати її за кістляві плечі, не сміючи відійти, побоюючись, що вона впаде.

—Це просто чудово, – пирхнув я. —Охриніти як чудово.

—Ти такий теплий, – прошепотіла вона, і я відчув, як її щока притулилася до моїх оголених грудей. —Як грілка.

—Добре, тобі справді треба залишати очі відкритими, – сказав я, запанікувавши від сказаних нею слів. Нервово тремтячи колінами, я повернув акуратно її на руках і обхопив обличчя руками. —Е-ей, – умовляв я, злегка струшуючи її обличчя обома руками. —Ну ж… дівчино? – додав звернення непереконливо, бо навіть не знав імені. Я мало не вбив дівчину і не знав її довбаного імені. —Розплющ очі.

Вона цього не зробила.

—Гей-ей! Подивися на мене, – тепер я сказав голосніше і трохи похитав її голову. —Подивися на моє обличчя.

На цей раз вона зробила, як я просив.

Розплющила очі, і я ненавмисно різко втягнув повітря. Господи, ця дівчина була така прекрасна.

Я помітив це раніше, звичайно, у неї був вражаючий вигляд, але тепер, бачачи її так близько і маючи можливість порахувати ластовиння на її обличчі – до речі, їх одинадцять, – я зрозумів, наскільки вона вражаюча.

Її блакитні очі, обрамлені густими довгими віями, були великими, круглими і страшенно красивими, з невеликими жовтими прожилками в райдужці. Я навіть не був певен, що колись раніше бачив такий відтінок синього. Поклавши руку на серце, у неї були чудові очі, які я коли-небудь бачив у своєму житті.

Вона мала довге, до ліктя, темно-каштанове волосся, густе і завивалося на кінцях. А за горою волосся ховалося маленьке личко у формі серця, гладка, чиста шкіра та крихітна ямочка на підборідді. Ідеальна форма, темні брови, вигнуті над її вбивчими очима. Крихітний носик гудзиком, високі вилиці і ці пухкі, припухлі губи.

Губи, які були природного рожево-червоного кольору і виглядали так, ніби вона смоктала льодяник або щось таке – я знав, що це не так, тому що я витратив останні півгодини, намагаючись не дати їй заснути.

—Привіт, – видихнула вона.

—Привіт, – полегшено видихнув я.

—Це справді твоє обличчя? – запитала вона, опустивши очі, вивчаючи мене з відсутнім виразом. —Дуже гарне.

—Е-е, дякую? – ніяково запропонував я, все ще тримаючи її щоки у своїх руках. —Це єдине, що я маю.

—Мені воно подобається, – прошепотіла вона. —Це гарне обличчя, – перш ніж знову заплющити очі і нахилитися вперед.

—Ні, ні, ні, – промимрив я, трохи грубо струшуючи її. —Залишайся у свідомості!

Застогнавши, вона знову моргнула, прокидаючись.

—Гарна робота, – похвалив я з важким видихом. —А тепер не засинай.

—Хто ти? – прохрипіла вона, повністю покладаючись на мої руки, щоб тримати голову прямо.

—Я Джонні, – сказав я їй, стримуючи усмішку. —А хто ти?

—Шеннон, – прошепотіла вона. Її повіки трохи опустилися, але швидко відчинилися знову, коли я торкнувся її щік. —Як річка, – додала вона з легким зітханням.

Я посміхнувся до її відповіді.

—Ну, Шеннон, як річка, – весело сказав я, відчайдушно намагаючись змусити її зосередитися і говорити. —Твої батьки вже в дорозі. Вони, мабуть, відвезуть тебе до лікарні на обстеження.

—Джонні, – простогнала вона, а потім скривилася. —Джонні. Джонні. Джонні. Це погано.

—Що? Що погано?

—Мій батько, – прошепотіла вона.

—Твій батько? – я насупився.

—Ти можеш мене врятувати?

—Тобі треба, щоб я тебе врятував? – складка між бровами посилилася, поки я намагався зрозуміти, що вона має на увазі.

—Ммм-ммм, – сонно пробурмотіла вона. —Погладь мене по волоссю.

—Ти хочеш, щоб я погладив тебе по волоссю?

Вона кивнула головою і нахилилася вперед. Підсунувшись ближче, я повернув її тіло так, щоб голова впала на моє плече, і, обхопивши її обличчя однією рукою, використав іншу, щоб погладити волосся. Це була незручна позиція, але я впорався.

Господи, якого чорта я робив?

Я похитав головою, почуваючи себе ідіотом, але все одно продовжував робити те, що вона просила. Все йшло добре – до тих пір, поки вона не лягла обличчям на мій член. Смикнувшись від шалено інтимного контакту, не кажучи вже про раптовий поштовх усвідомлення в моєму члені і обпалюючий біль у паху, я спробував відсунути її обличчя від своєї промежини, але вона голосно застогнала,

опираючись. А потім вона задерла ноги на лаву і влаштувалася зручніше, щоб добре полежати на моєму члені.

До біса моє життя.

Тримаючи руки в повітрі і подалі від її тіла, тому що звинувачення в сексуальному домаганні мені було потрібне так само, як і дірка в голові, я озирнувся в пошуках когось, хто міг би мені допомогти, але ніхто не прийшов. У коридорах, на щастя, не було дорослих.

До біса цю школу.

Я думав про те, щоб втекти, але я ледве міг скинути дівчину з себе. Так, тому що розбити їй голову було замало, блядь. Отже, я просто сидів, залишивши її голову на колінах, коли її щока притискалася до мого члена, і молився Богу, щоб він дав мені сили ігнорувати почуття, що ростуть усередині, і не отримати ерекцію.

Крім очевидної причини страшного вибору часу, мій член був травмований. Ну, справа була не стільки в тому, що був зламаний мій член, скільки в навколишній області, збудження могло призвести до того, що я знепритомнію прямо поряд з нею. Але потім вона захникала, і звук повернув занепокоєння, катастрофу запобігли.

Немов у цієї дії існував свій розум, моя рука перемістилася до її обличчя.

—Ти гаразд, – умовляв я, борючись зі своєю тривогою, а також бажанням плекати цю дівчину, що було новим і лякаючим почуттям для мене. Забравши волосся з її щоки, я заправив темно-коричневі завитки їй за вухо, а потім продовжив гладити її хвору голову.

Там, де м'яч стикнувся з її шкірою голови, утворилася велика шишка, тому я погладив область кінчиками пальців, використовуючи легкий дотик.

—Це нормально?

—Ммм, – видихнула вона. —Це… добре.

—Добре, – пробурмотів я з полегшенням і продовжив погладжування.

Слабкий шрам привернув мою увагу там, де її скроня зустрічалася з лінією волосся. Не думаючи про те, що я роблю, я провів пальцем по дюймовому заглибленню на шкірі і запитав:

—Що тут сталося?

—Хм?

—Ось, – я провів пальцем старою міткою. —Це звідки?

—Мій батько, – відповіла вона, важко зітхнувши.

Моя рука завмерла, коли мій мозок зареєстрував жахливу за змістом відповідь.

—Засинаєш знову?

Коли вона не відповіла, я іншою рукою обережно потрусив її за плече.

—Шеннон?

—Хм?

Я постукав по старому шраму кінчиком пальця і сказав:

—Ти хочеш сказати, що твій батько це зробив з тобою? – я намагався говорити спокійно, але це було непросто, бо всередині мене клекотіло раптове бажання калічити та вбивати.

—Ні, ні, ні, – прошепотіла вона.

—Значить, твій батько цього не робив? – мені потрібне було підтвердження. —Він точно цього не робив?

—Звичайно, ні, – пробурмотіла вона.

Спасибі, чорт забирай, за це. Я випустив повітря, яке несвідомо затримало.

—Джіммі?

—Я Джонні.

—Ох. Джонні?

—Так?

—Ти злишся на мене?

—Що? – питання, вимовлене так тихо, збило мене з пантелику, і я витріщився на неї зверху вниз, відчуваючи бажання захистити від усього. —Ні. Я не гніваюсь на тебе, – сказав я їй, роблячи довгу паузу, затримуючи пальці, перш ніж спитати: —Ти злишся на мене?

—Я думаю, так, – прошепотіла вона, відновлюючи рух. Мої очі закотилися, і я придушив стогін. Ось чорт!

—Ти не можеш цього робити, – відрізав я, все ще тримаючи її голову.

—Що робити? – задоволено зітхнула, потім потерлася щокою об моє стегно. —Злитися?

—Ні, – видавив я, знову тримаючи її голову нерухомо. —Злись скільки хочеш, просто перестань тертися головою об мої коліна.

—Мені подобаються твої коліна, – видихнула вона, заплющивши очі. —Вони як подушка.

—Так, ем, ну, це мило і таке інше... – я зробив паузу, щоб ще раз обхопити її обличчя руками. —Але мені боляче, тому мені потрібно, щоб ти цього не робила.

—Що робити?

—Тертися по мені, – прохрипів я. —Ось так.

—Тому тобі боляче? – вона важко зітхнула і запитала: —Ти теж ранений?

—Можливо, – визнав я, переміщуючи її обличчя на своє здорове стегно, що ж, краще на те, якому менше боляче. —Залишайся тут, добре? Не рухайся, – це було скоріше прохання, ніж наказ.

Підкорившись, вона не рухала головою. Використовуючи вільну руку, щоб придушити напругу, що утворилася біля скроні, я подумав про те, в якому лайні буду.

Я пропускав заняття. Був голодний.

Сьогодні ввечері у мене було клубне тренування.

Ми з Гібсі домовилися про заняття у спортзалі одразу після школи.

Фізіотерапія з Дженіс завтра після школи.

У п'ятницю я мав шкільний матч.

На вихідних я мав ще одне тренування з молоддю.

У мене був страшенно щільний графік, і мені не потрібна була ця драма. Кілька хвилин пройшло у болючій мовчанці, перш ніж вона знову поворухнулася, і за цей час я продумав у голові всі причини, через які містер Туомі був некомпетентним директором. У мене утворився список завдовжки з моєї руки, коли дівчина знову спробувала сісти.

—Будь обережна, – попередив я, крутячись навколо неї, як квочка.

Я допоміг їй прийняти вертикальне положення і при цьому примудрився зісковзнути з лави. Кожен м'яз на південь від мого пупка закричав протестуюче, але я не відсунувся. Натомість я продовжив присідати перед нею, тримаючи руки по обидва боки від її талії, щоб у будь-який момент зловити.

—Ти гаразд, Шеннон?

Її довге каштанове волосся впало вперед, закриваючи її обличчя, наче ковдрою.

—Я… я думаю, що так, – вона повільно кивнула головою, глибоко насупивши брови.

—Добре, – я обм'як, моє полегшення було відчутним.

Потім вона нахилилася вперед, поклавши лікті на стегна, розплющивши очі і дивлячись у мої, і раптово вона виявилася надто близько для комфорту – і це про щось говорило, враховуючи, що не менше двох хвилин тому її обличчя було на колінах.

Ми були надто близько один до одного.

Несподівано я відчув себе незахищеним.

Мої руки перемістилися з її талії на стегна, автоматична реакція на те, що жінка схиляє своє обличчя до мого. Я швидко обсмикнув себе, прибравши руки, щоб натомість відпочити на лавці.

Прочистивши горло, я видавив слабку посмішку:

—Ти жива.

—Навряд, – прошепотіла вона, здригнувшись, блакитні очі пропалювали дірки в моїх, вивчаючи мене тепер з більшою ясністю. —У тебе жахливий приціл.

Я засміявся з її слів. Вони були такі далекі від правди, що я нічого не міг з цим вдіяти.

—Що ж, це вперше, – задумливо промовив я. —Я не звик, щоб мене критикували за мою здатність відбивати м'яч.

Я не був природженим десятником, але я мав пристойний приціл і здатність бити з дальньої дистанції, коли це було необхідно.

—Так, – прохрипіла вона. —Ну, твоя здатність відбивати м'яч мало не вбила мене.

—Справедливе зауваження, – визнав я, зіщулившись.

Недовго думаючи про те, що я роблю, я простягнув руку і заправив її волосся за вуха. Я відчув, як вона затремтіла від дотику, і швидко лаяв себе за цей крок.

Не чіпай її, придурок. Тримай свої руки подалі, – подумав я про себе.

—У тебе дивний голос, – сказала вона потім, блакитні очі зустрілися з моїми.

—Мій голос? – я насупився

Вона повільно кивнула, потім застогнала і знову обхопила обличчя руками.

—Твій акцент, – пояснила вона, важко дихаючи. —Це не коркський акцент, – вона все ще трималася за голову, але тепер була більш пильною.

—Це тому, що я не з Корка, – відповів я, не в силах утриматися від того, щоб простягнути руку і пригладити пасмо її волосся. —Я народився і виріс у Дубліні, –

почув я своє пояснення, заправляючи неслухняний локон їй за вухо. —Я переїхав до Корка з батьками, коли мені було одинадцять.

—Отже, ти дублінець, – заявила вона, явно здивована цією інформацією. —Джекін.

Я посміявся з терміну і відкинув один із своїх.

—А ти калчі, проста сільська жителька.

—Мої двоюрідні брати живуть у Дубліні, – сказала вона мені.

—Ах, так?

—Клондалкін, я думаю, – відповіла вона. —А як щодо тебе?

—Блекрок.

—Саутсайд? – її посмішка стала ширшою, очі стали уважнішими. —Ти чудовий хлопець.

—Я здаюся тобі чудовим? – я підняв брову

—Я не знаю тебе достатньо, щоби сказати, – вона знизала плечима

—Ну, я не такий, – додав я, відчуваючи себе ніяково при думці про те, що вона винесла попереджувальне судження про мене.

Мені має бути однаково. Чорт, звичайно, мене це ніколи не хвилювало. То чому я дувся через це зараз?

—Я вірю тобі, – її тихий голос прорвався крізь мої думки. —Ти ніколи не зможеш бути чудовим.

—І чому це?

—Тому що ти лаєшся, як моряк.

—Так, у цьому ти, напевно, маєш рацію, – я розсміявся над її міркуваннями.

Вона засміялася разом зі мною, але швидко зупинилася і застогнала, схопившись за скроні. Жаль спалахнув у мені.

—Мені шкода, – сказав я їй, тепер твердим і трохи тоном.

—За що? – прошепотіла вона, здавалося, нахиляючись ближче, коли вона прикусила нижню губу.

—Що я завдав тобі болю, – чесно відповів я.

Господи, мій голос навіть не звучав так, наче він належав мені. Це було напружено... грубо.

Я прочистив горло і додав:

—Це більше не повториться.

—Ти обіцяєш?

Ну ось вона знову взялася за обіцянки.

—Так, – сказала я, тепер уже хрипким тоном. —Я обіцяю.

—Боже, – простогнала вона, тепер морщачись. —Усі сміятимуться з мене.

Ці слова, ця маленька, блять, пропозиція пробудили до життя якісь дивні, чортові емоції, яких я раніше не відчував.

—Мені так соромно, – казала вона, опустивши очі. —Про мене говоритиме вся школа.

—Подивися на мене.

Вона цього не зробила.

—Гей, – я зробив паузу і підняв її підборіддя великим і вказівним пальцями. Як тільки я переконався, що знову привернув її увагу, я продовжив: —Ніхто не скаже про тебе жодного слова.

—Але вони бачили мене.

—Ніхто не збирається відкривати рота з цього приводу, – розумію, що мій тон межує з гнівом, я зменшив його і спробував знову. —Ні команда, ні тренер, ні хтось ще. Я їм не дозволю.

—Ти їм не дозволиш? – вона моргнула збентежено.

—Так, – підтвердив я кивком. —Я їм не дозволю.

—Ти обіцяєш? – прошепотіла вона, і крихітна посмішка торкнулася її розпухлих губ.

—Так, – хрипко відповів я, відчуваючи, що віддав би всі довбані обіцянки у світі, аби ця дівчина відчула себе краще. —Я прикрию тебе.

—Ні, ти заволодів моєю головою, – прохрипіла вона. Вона подивилася на своє тіло і зітхнула. —Насправді, я думаю, що ти зруйнував усе в мені.

—*Спасибі, чорт за це, бо ти прямо зараз руйнуєш мене цілком,* – подумав я про себе.

Господи, звідки, чорт забирай, це взялося? Відкинувши цю думку, я зупинився на безпечнішому:

—Я попрошу своїх людей зателефонувати твоїм людям, щоб обговорити рахунок, – прокоментував натомість.

Це викликало в неї усмішку, справжню усмішку, не сором'язливу чи маленьку. Це була мегаватна посмішка, слово честі.

Вона була просто страшенно гарненькою.

Я ненавидів це слово, «хорошенька» – слово для слабаків, вживане жінками та людьми похилого віку, але саме такою вона і була.

Чорт забирай, у мене було відчуття, що її гарне обличчя буде зафіксовано в моїй свідомості на дуже довгий час. Але по-справжньому мене вразили ці величезні очі, і в мене виникло шалене бажання погуглити таблиці кольорів очей, щоб зрозуміти, який довбаний синій колір у неї в очах.

Я вирішив, що зроблю це пізніше. Моторошно чи ні, мені треба було знати.

—Отже, – я випробовуючи долю, спитав, —це твій перший день?

Вона знову кивнула, посмішка трохи здригнулася.

—Як у тебе справи?

Легка посмішка підняла її губи:

—Все йшло просто чудово.

—Точно, – я зіщулився. —Ще раз вибач.

—Все гаразд, – прошепотіла вона, вивчаючи моє обличчя своїми великими очима. —І ти можеш перестати перепрошувати зараз. Я вірю тобі.

—Ти мені віриш?

—Так, – вона кивнула, потім різко видихнула. —Я вірю тобі, коли ти кажеш, що це був нещасний випадок, – сказала вона. —Я не думаю, що ти навмисне завдав би комусь болю.

—Що ж, це добре, – гадки не мав, чому вона думає інакше, але я не збирався допитувати дівчину. Не тоді, коли я наполовину покалічив її. —Бо я не став би.

Вона знову замовкла, відсторонюючись від мене, і я виявив, що ламаю голову, щоб таке сказати. У мене не було пояснення, чому я хотів, щоб вона розмовляла зі мною. Думаю, я міг би звести це до необхідності тримати її у свідомості. Але в глибині душі я знав, що це не в цьому. Роячись у своєму мозку, щоб знайти, що сказати, я випалив:

—Тобі холодно?

—А? – вона подивилася на мене з сонним виразом обличчя.

—Холодно, – повторив я, опираючись бажанню провести руками вгору і вниз її руками. —Тобі достатньо тепло? Чи повинен я принести тобі ковдру чи щось таке?

—Мені… – вона зробила паузу і подивилася на свої коліна. Трохи зітхнувши, вона знову глянула мені в обличчя і сказала: —Мені насправді гаряче.

—Абсолютно страшенно точна оцінка.

Вкрай недоречна відповідь зірвалася з моїх губ, перш ніж я встиг відфільтрувати себе. Я швидко повторив її, торкнувшись її чола, моя жалюгідна спроба перевірити її температуру, а потім урочисто кивнув:

—Ти безперечно гаряча.

—Я ж казала тобі, – її великі очі були широко розплющені і пильно дивилися на мене. —Я справді, справді гаряча.

Боже.

Чорт.

—Отже, – недбало кинув я, намагаючись відволіктися від своїх норовливих думок. —У якому ти класі?

Будь ласка, скажи "п'ятий курс".

Будь ласка.

Будь ласка.

Будь ласка, боже, зроби так, щоб вона сказала п'ятий курс.

—Третій курс.

Так, на цьому все.

Вона була на третьому курсі.

І ось так я спостерігав, як мій п'ятихвилинний сон випливає з вікна.

До біса. Моє. Життя.

—А як щодо тебе? – запитала вона тоді м'яким і солодким голосом.

—Я на п'ятому курсі, – сказав я їй, абстрактний раптовим і помітним нападом розчарування, що охопив мене. —Мені сімнадцять і дві третини.

—І дві третини, – хихикнула вона. —Третини важливі для тебе чи щось таке?

—Тепер так, – промимрив я собі під ніс. Смиренно зітхнувши, я подивився на неї і пояснив: —Я маю бути на шостому курсі, але я повторив шостий клас, коли переїхав до Корку. У травні мені виповниться вісімнадцять.

—Гей, я теж!

—Теж що? – я спитав обережно, намагаючись не подавати надмірних надій, але це було важко зробити, коли вона сиділа так близько.

—Я залишалася на другий рік у початковій школі.

—Так? – я випростався, промінь надії спалахнув у мені. —І скільки тобі тоді років?

Будь ласка, хай буде сімнадцять.

Будь ласка, чорт забирай, кинь мені кістку і скажи, що тобі сімнадцять.

—Мені п'ятнадцять.

До біса мій успіх.

—Я не можу уявити, які дроби для шістнадцяти років у березні, – вона нахмурилася на мить, перш ніж додала: —Я погано розуміюся на математиці, і в мене болить голова.

—Десять дванадцятих, – похмуро викарбував я.

Тьху. Просто бляха. У травні мені виповниться вісімнадцять, а їй ще десять місяців буде шістнадцять.

Ні. Ні за що на світі.

Цього не станеться.

Страшенно поганий план, Джонні.

—У тебе є хлопець?

І чому, чорт забирай, я повинен був це питати?

Ти майже на два роки старший за цю дівчинку, мудаку!

Вона надто молода для тебе.

Ти знаєш правила.

Відійди бляха.

—Ні, – повільно відповіла вона, щоки порозвіли. —А в тебе?

—Ні, Шеннон, – я посміхнувся. —У мене немає хлопця.

—Я не мала на увазі… – зробивши паузу, вона зітхнула та прикусила нижню губу, явно схвильована. —Я говорила про…

—Я знаю, що ти мала на увазі, – додав я, не в змозі стримати усмішку, коли заправив цей блукаючий локон їй за вухо. —Я просто пожартував.

—О.

—Ага, – піддражнив я. —О.

—Ну? – вона наполягала тихим голосом. Вона подивилася на свої коліна, перш ніж повернути свою увагу до мого обличчя. —Ти…

—Шеннон! – пролунав зляканий жіночий голос, відволікаючи нас обох. —Шеннон!

Я перевів погляд на високу темноволосу жінку, що поспішала до нас коридором, з маленьким животиком.

—Шеннон! – запитала вона, наближаючись до нас. —Що трапилося?

—Мамо, – прохрипіла Шеннон, переключаючи увагу на свою матір. —Я гаразд.

Мені було дуже незручно побачивши живіт її матері, що випирав, я сприйняв це як прохання забратися на хрін подалі від її неповнолітньої дочки. Вагітні жінки змушували мене нервувати, але не сильніше за Шеннон, яка як річка.

Я встав і зробив рух, щоб піти і одразу загнаним у кут тим, що я міг описати тільки як несамовита мама-ведмедиця.

—Що ти зробив із моєю дочкою? – запитала вона, тицяючи пальцем у моє плече. —Ну? Ти думаєш, це було смішно? Чому, в ім'я всього святого, діти такі жорстокі?

—Що? Ні! – я вигукнув у відповідь, піднявши руки у відступі. —Це був нещасний випадок. Я не хотів завдати їй болю.

—Місіс Лінч, – умовляв директор, встаючи між жінкою та мною. —Я впевнений, що якщо ми всі просто сядемо та поговоримо про це…

—Ні, – гаркнула місіс Лінч хрипким від емоцій голосом. —Ви запевняли мене, що в цій школі такого не станеться, і подивіться, що сталося її першого дня! – вона повернулася, щоб подивитися на Шеннон, і вираз її обличчя спотворився від болю. —Шеннон, я більше не знаю, що з тобою робити, – плакала жінка. —Я справді не хочу, дитинко, мені думалося, це місце буде іншим для тебе.

—Мам, він не хотів завдати мені болю, – заявила Шеннон, встаючи на мій бік. Її блакитні очі на мить метнулися до мене, перш ніж повернутись до матері. —Це справді був нещасний випадок.

—І скільки разів ти розповідала мені цю фразу? – стомлено спитала її мати. —Тобі не треба прикривати його, Шеннон. Якщо цей хлопчик завдає тобі неприємностей, тоді скажи це.

—Я не завдаю неприємностей, – запротестував я, водночас Шеннон закричала:

—Він не завдавав.

—Заткнися, ти, – прошипіла її мати, сильно штовхнувши мене в груди. —Моя дочка може говорити сама за себе.

Стиснувши зуби, я справді заткнувся. Я не збирався вигравати словесні суперечки з її матір'ю.

—Це була повна випадковість, – повторила Шеннон, зухвало випнувши підборіддя, все ще тримаючись за голову своєю маленькою ручкою. —Ти думаєш, він був би тут, допомагаючи мені, якби це було спеціально?

Це змусило жінку замислитись.

—Ні, – нарешті зізналася вона. —Ні, я не думаю, що він би – що, в ім'я всього святого, на тобі вдягнено?

Шеннон подивилася на себе і спалахнула червоним.

—Я порвала спідницю, коли впала, – сказала вона, глибоко проковтнувши. —Джонні... е-е, дав мені свою майку, щоб всі не бачили мої... мої... ну, мої трусики.

—Е-е, так, ось, – пробурмотів я, витягаючи клаптик сірої тканини з-за пояса своїх шортів і простягаючи його матері. —Я, е-е, це теж зіпсував.

Її мати вихопила спідницю, і я зробив безпечний крок назад.

—Дозволь мені прояснити, – вимагала її мати, її погляд кидався між Шеннон і мною. У її блідо-блакитних очах спалахнуло впізнання, про що я гадки не мав, бо зараз я почував себе неосвіченим. —Він збив тебе з ніг, зірвав із тебе одяг, а потім одягнув свою майку?

Я пробурмотів низку прокльонів і провів рукою по волоссю. Це звучало так страшенно погано, коли вона так це сказала.

—Я не…

—Він допоміг мені, мамо, – огризнулася Шеннон.

Вона рушила, щоб встати, і, як мудак, яким я був, рушив, щоб допомогти їй, зловивши примружений погляд її матері.

Я все одно продовжив іти до неї.

Пішли вони усі.

Годину тому я бачив цю дівчину в наполовину несвідомому стані.

Мені не хотілося ризикувати.

—Мам, – зітхнула Шеннон. —Він тренувався, і м'яч влучив у мене...

—Регбі. Наш Джонні – найкращий гравець у регбі, якого коледж Томмен бачив за п'ятдесят років, – гордо вставив містер Туомі.

Я закотив очі. Зараз не час обговорювати мене – або команду.

—Це була чесна помилка, – додав я, безпорадно знизавши плечима. —І я заплачу за її форму.

—І що це має означати? – вимагала відповіді її мати.

Я насупився.

—Це означає, що я заплачу за її форму, – повільно повторив я. —Її спідниця…

—І колготки, – вставила Шеннон.

—І колготки, – я обдарував її поблажливою усмішкою, а потім швидко протверезив свої риси, коли був зустрінутий вбивчим поглядом її матері. —Я все заміню.

—Тому що у нас немає грошей? – гаркнула місіс Лінч. —Тому що я не можу дозволити собі одягнути свою власну дитину?

—Ні, – повільно сказав я, страшенно збентежений людським інкубатором, який оголошує мені тиху війну. —Бо це моя вина, що вони зіпсовані.

—Ну ні, дякую, Джонні, – пирхнула вона. —Моя дочка не приймає благодійності.

Боже. Ця жінка була щось із чимось.

Я спробував знову:

—Я ніколи не казав, що вона, місіс Лінч...

—Зупинися, мамо, – простогнала Шеннон, щоки її почервоніли. —Він просто намагається бути милим.

—Було б непогано не нападати на тебе в твій перший день, – пирхнула місіс Лінч.

Я придушив стогін. Мені не хотілося вигравати будь-які конкурси популярності з цією жінкою, це точно.

—Мені дуже шкода, – я в сотий, блять, раз сказав це слово.

—Джонні, – сказав містер Туомі, прочищаючи горло. —Чому б тобі не повернутися, не переодягнутися у форму і не піти на наступний урок.

Я зітхнув з полегшенням, зрадівши перспективою втекти від цієї божевільної довбаної жінки. Зробив кілька кроків у напрямку головного входу, потім зупинився, вагаючись.

Чи маю я покинути її?

Чи маю я залишитися?

Іти не здавалося правильним вчинком. Невпевнений, я рушив, щоб повернути назад, але був збитий наказом.

—Продовжуй йти, Джонні! – наказала її мати, вказуючи на мене пальцем.

Так я й зробив.

РОЗДІЛ 5

ДЖОННІ

До того часу, як я повернувся до роздягальні, після обходу обідньої зали, щоб поговорити із заступником директора, місіс Лейн, команда закінчила тренування і більшість хлопців прийняли душ.

Зайшовши і не звертаючи уваги на приглушені зауваження та погляди, я попрямував прямо до Патріка Фелі, вибачився за те, що був з ним дурнем раніше, потис йому руку, а потім прокрався до лави запасних.

Опустившись поряд зі своєю сумкою зі спорядженням, я витяг ноги, притулився головою до прохолодної, обшитої плитами стіни позаду мене і важко видихнув, коли мій мозок запрацював, зациклюючись на кожній деталі цього дня.

Що за довбаний день?

Знущання.

Я не був хуліганом.

Я ніколи в житті не бачив цієї дівчини.

Очевидно, ця маленька перлина інформації була втрачена нашим заступником директора, якого викликав містер Туомі, щоб допомогти розвіяти драму. Після десятихвилинної прочуханки від правої руки Туомі, мені були дані суворі інструкції триматися подалі від дівчини Лінч.

Її мати думала, що я, блядь, знущаюся з неї, і не хотіла, щоб я наближався до її дочки. Якщо я ще раз підійду до неї, мені загрожує негайне усунення. Це була повна і абсолютна нісенітниця, і я сподівався, що у Шеннон вистачить порядності все виправити – і заступитися за мене.

До біса це.

Не має значення.

Я б тримався якнайдалі. Мені не потрібні були клопоти.

Дівчатка були довбаним ускладненням, якого я не потребував; навіть маленькі з разючими блакитними очима. Чорт забирай, тепер я знову подумав про її очі.

—*У неї все ще є моя майка*, – подумки зазначив я, це засмутило з зовсім іншої причини. Майка була нова, і я одягав її лише один довбаний раз. Хоча й неохоче визнав, що на Шеннон вона виглядала краще. Дівчинка могла б залишити майку собі. Я просто сподівався, що вона її не викине. Мені довелося б заплатити вісімдесят фунтів, щоб замінити втрачену річ.

—Ти гаразд, малюк Джонні? – запитав Гібсі, перериваючи мої думки і опускаючись на лаву поруч зі мною. Він щойно прийняв душ і був одягнений у боксери. —Як поживає дівчинка? – додав він, нахиляючись, щоб покопатися у своїй сумці зі спорядженням.

—А? – похитавши головою, я повернувся, щоб подивитися на нього.

—Молода дівчина, – пояснив він, дістаючи баночку дезодоранту. —Хто вона?

—Шеннон, – пробурмотів я. —Вона новенька, третій курс. Сьогодні її перший день.

—З нею все гаразд? – спитав він, обприскуючи кожну пахву дезодарантом Lynx, перш ніж кинути банку назад в сумку і потягнутися за своїми сірими шкільними штанами.

—Чорт забирай, якби знав, чувак. Я думаю, що справді трохи пошкодив її мозок, – промимрив я, безпорадно знизавши плечима. —Її мати везе до лікарні на обстеження.

—Лайно, – Гібсі зробив паузу, насупившись.

—Так, – похмуро погодився я. —Лайно.

—Господи, це, мабуть, було принизливо для неї, – сунув ноги в штани, він підвівся і натягнув їх на стегна. —Виставляти свою дупу напоказ перед командою з регбі у свій перший день.

—Так, – відповів я, бо ще я міг сказати?

Це було принизливо для неї, та я був відповідальний за це. Я розчаровано зітхнув.

—Чи було щось сказано про неї? – я оглянув наших товаришів по команді, а потім повернувся до свого найкращого друга, думаючи лише про одне. Контроль пошкоджень. —Вони говорили про неї?

Гібсі підняв брови на моє запитання. Насправді, я думаю, що підняті брови і здивований вираз обличчя були пов'язані з тоном мого голосу.

—Ну, – повільно почав він. —У неї була видна її кицька і дупа, Кеп – гарна дупа, яка відповідає дуже хорошому іншому тілу – так що так, хлопець. Ходили розмови.

—Що за розмови? – випалив я, відчуваючи, як усередині закипає ірраціональна хвиля гніву. Я гадки не мав, звідки виходило хвилювання, але воно було там, воно було сильним, і це змушувало мене почуватися наполовину божевільним.

—Інтерес, друже, – спокійно пояснив Гібс, набагато спокійніше, ніж я. —Досить багато інтересу, – сунувши руку в сумку, він дістав свою білу шкільну сорочку і надів її. —На випадок, якщо це вислизнуло від твоєї уваги – і, судячи з твоєї реакції, я знаю, що це не так, – ця дівчина дуже гарна.

Він застебнув сорочку твердими руками. Тим часом я тремтів від енергії, яку треба було вивести з мого тіла, і швидко.

—Вона чудова, і вона новенька, а хлопці... зацікавлені, – додав він, старанно підбираючи слова. —Новенькі – це завжди весело, – він зробив паузу, посміхаючись, перш ніж додати: —чудово і краще.

—Припиняй, – прогарчав я, схвильований тим, що товариші по команді говорять про неї.

Я бачив цей погляд у її очах.

Я почув це у її голосі.

Ця вразливість.

Вона не була схожа на інших. Ця дівчина була іншою.

Я ледве знав її, але міг сказати, що її слід доглядати.

Щось трапилося з Шеннон Лінч, щось досить погане, що призвело до зміни школи.

Мені це не сподобалося.

—Так, – усміхнувся він, закінчивши з сорочкою і одягаючи червону краватку. —Удачі з цим, чувак.

—Їй п'ятнадцять, – попередив я, напружившись.

Шістнадцять у березні, але все ж таки.

Протягом наступних двох місяців їй досі було б п'ятнадцять.

—Вона надто молода, – Габсі пирхнув.

—Каже придурок, який з першого року засовує свій член у все, що має пульс.

Цією заявою Гібсі потрапив у саму точку. Заради Бога, я втратив цноту на першому курсі з Лореттою Кроулі, яка була на три роки старша за мене – і мала більше життєвого досвіду, ніж я, – за шкільними сараями після уроків.

Так, це була якась чортова катастрофа.

Я був весь на нервах і з незграбними рухами, чудово розуміючи, що був занадто молодий, щоб пхати свій член у щось, крім своєї руки, але, мабуть, я зробив щось правильно, тому що Лоретта з радістю приєднувалася до мене за сараями майже кожен день після школи протягом декількох місяців, перш ніж я став занадто зайнятий тренуваннями.

Якби мені довелося сказати, який тип жінок мене цікавить, це були б не блондинки чи брюнетки, пишні чи худі.

Мій типаж був старшим – кожна дівчина, з якою я колись був, була як мінімум на пару років старша за мене.

Іноді набагато більше.

Це не було фетишем або чимось ще.

Я просто насолоджувався атмосферою без драми, яку старші дівчата привносили до гри. Я насолоджувався ними, коли був з ними, а потім насолоджувався ще більше, коли вони не докучали.

Це не означає, що мені не подобалася дівчина, з якою я був, коли я був із нею.

Мені подобалося.

І я також був відданий.

Я не валяв дурня.

Якщо дівчина хотіла ексклюзиву, без зобов'язань, то я був більш ніж радий послужити. Мені не сподобалося полювання чи погоня, які припадали до смаку більшості хлопців. Якщо дівчина очікувала, що я переслідуватиму її, то вона шукала не того хлопця. Я був не в тому положенні, щоб бути підходящим хлопцем прямо зараз. Справа не в тому, що я не хотів дівчину, я просто не мала на неї часу. У мене не було часу на постійні побачення або якісь із цих вимог.

Я був надто зайнятий.

Це була ще одна причина, через яку я вважав за краще старших дівчат. Вони не чекали від мене чудес.

Прямо зараз, починаючи з квітня минулого року, я фліртував з Беллою Вілкінсон з шостого курсу.

На початку мені подобалася Белла, бо вона не дихала мені в потилицю. У свої дев'ятнадцять років вона була на пару років старша за мене, не дотримувалася якихось невидимих стандартів, яким я не міг або не хотів відповідати, і після цього я міг спокійно піти і зосередитися на регбі, поки вона надавала мене самому собі.

Але за кілька місяців я швидко зрозумів, що Беллу цікавив не я.

Це було лайно, яке прийшло зі мною.

Вся справа була в статусі, який отримувала Белла, але на той час, коли я це зрозумів, мені було надто комфортно і надто ліниво, щоб щось із цим робити.

Вона хотіла мій член.

І більше нічого.

Ну, мій член та мій статус.

Я залишився, бо вона була фамільярною, а я лінивим.

У Белли було одне очікування від мене, одна вимога, яку ще кілька місяців тому я був більш ніж здатний виконати.

Я майже нічого не робив з Беллою з тих пір, як мені зробили операцію – я і пальцем не торкався дівчини з початку листопада, коли стало занадто боляче навіть думати про це, – але я хотів сказати, що коли це сталося, для мене це було просто сексом.

Стабільне визволення.

Десь у глибині душі я визнавав, що це було нездорове ставлення до життя та стосунків із протилежною статтю, і що я, ймовірно, був глибоко пересичений, але було важко залишатися хлопчиком, коли я жив у світі чоловіків.

Не допомогло і те, що я грав у регбі на такому рівні, коли мене оточували чоловіки набагато старші за мене.

Розмови, які призначалися для людей набагато старші за мене.

Жінки, які призначалися для чоловіків набагато старші за мене.

Не дівчата, а жінки.

Господи, якби моя мати знала половину жінок, які пропонували мені себе – дорослих жінок – вона б витягла мене з Академії і замкнула в моїй кімнаті, поки мені не виповнилося двадцять один рік.

У певному сенсі у мене відібрали дитинство через мою здатність грати в регбі. Я дуже швидко подорослішав, взявши на себе роль чоловіка, коли був ще зовсім хлопчиськом, мене тренували та підштовхували, тиснули та відстоювали.

У мене не було соціального життя та дитинства.

Натомість у мене були очікування та кар'єра.

Секс був нагородою, яку я дозволив собі за те, що був, ну, добрим.

За те, що все інше у моєму житті контролюється іншими.

За те, що поєдную навчання та спорт з бездоганним контролем та залізною волею.

Я був не єдиний такий. Окрім пари хлопців із давніми подружками, решта хлопців в Академії були такими ж поганими, як я.

Насправді вони були гіршими.

Я був обережний.

Вони не були.

—Ми говоримо не про мене, – сказав я Гібсі, повертаючи свою увагу до теперішнього, мій гнів зростав з кожною секундою. —Вона довбана дитина, надто молода для всіх вас, хтивих маленьких недоумків, і кожен мудак у цій кімнаті має шанувати це.

—П'ятнадцять – це дитина? – заперечив Гібсі, виглядаючи збентеженим. —Про що, чорт забирай, ти кажеш, Джонні?

—П'ятнадцять – це замало, – гаркнув я, засмучений. —І незаконно у тому числі.

—О, я розумію, – Гібсі розуміюче посміхнувся.

—Ти ні хріна не розумієш, Гібсе, – парирував я.

—З якого це часу тебе стало хвилювати, що хтось із нас робить?

—Я не знаю. Роби, що й з ким, чорт забирай, хочеш, – гаряче заперечив я. —Тільки не з нею.

Він широко посміхнувся, явно підбурюючи мене, коли промовив:

—Продовжуй так само, і я почну думати, що ти стаєш ніжним до дівчини.

—Я не стаю ніжним, – заперечив я, заковтуючи наживку.

—Розслабся, Джонні, – зітхнувши, сказав Гібсі. —Я не збираюся наближатися до дівчини.

—Добре, – я видихнув, не усвідомлюючи, що затримував подих.

—Я не можу поручитися за решту, – додав він, показуючи великим пальцем собі за спину.

Натягнуто кивнувши, я звернув свою увагу на жваву роздягальню і встав, наїжачившись від хвилювання.

—Слухайте, – гаркнув я, привертаючи загальну увагу до себе. —Та дівчина на полі раніше.

Я почекав, поки мої товариші по команді звернуть на мене увагу, а потім дочекався, коли на їхніх обличчях з'явиться розуміння, перш ніж вибухнути пихатою промовою.

—Те, що з нею сталося там сьогодні. Це було б страшенно незручно для будь-кого, особливо для дівчини. Тож я не хочу, щоб хоч одне слово з цього повторювалося у школі чи місті.

У моєму голосі з'явилися загрозливі нотки, коли я сказав:

—Якщо до мене дійде, що хтось із вас говорив про неї… що ж, мені не треба пояснювати, що станеться.

Хтось хихикнув, і я перевів погляд на винуватця.

—У тебе дві сестри, Пірсе, – огризнулася я, дивлячись на розчервонілого провокатора. —Що б ти відчував, якби це сталося з Мерібет чи Кейденс? Тобі сподобалося б, якби хлопці говорили про неї так?

—Ні, я б не став, – Пірс почервонів ще більше. —Вибач, Кеп, – пробурмотів він. —Ти не почуєш цього від мене.

—Молодець, – відповів я, киваючи, перш ніж повернутись обличчям до команди. —Ви нікому не розповідаєте про те, що трапилося з її одягом – ні своїм партнерам по ліжку, ні друзям. Вона зникла. Стерто. Нічого не було… і коли ми про це заговорили, не розмовляйте з нею, – додав я, цього разу з цілком егоїстичних причин, про які я не наважувався надто багато думати. —Не отримуйте жодних уявлень про неї. Насправді взагалі не дивіться на неї.

Щоб бути справедливим до них, більшість старших гравців у команді просто кивнули і повернулися до того, чим вони займалися до мого спалаху, даючи мені зрозуміти, що я веду себе ірраціонально з цього приводу.

Але потім з'явився Ронан, блядь, Макгеррі, і його рот, щоб оскаржити це.

Мені не подобався цей хлопець – я його ненавидів, якщо чесно. Він був гучноголосим третьокурсником, який гарцював школою, як король гори.

Його зухвале ставлення тільки посилилося в роздратуванні цього року, коли його було залучено до старшої команди в школі після розриву передньої хрестоподібної зв'язки, через яку сезон Боббі Рейлі закінчився достроково.

Макгеррі був у кращому разі посереднім гравцем у регбі, цього сезону грав півзахисником за школу, і, чорт забирай, мені доводилося прикривати його на полі.

Він був у команді лише тому, що його мати була сестрою тренера. Це, звичайно, не через його талант.

Мені приносило величезне задоволення збивати його з ніг за будь-якої можливості.

—Чому? – він знущався з безпечного протилежного кінця роздягальні. —Ти заявляєш права? – маленький блондинистий засранець, підбадьорений парою своїх приятелів, продовжив: —Вона тепер твоя чи щось таке, Кавана?

—Ну, вона точно не твоя, придурок, – без вагань відповів я. —Не те, щоб я включав тебе до цієї заяви, – шморгнувши носом, я повільно оглянув його з ніг до голови з удаваним незадоволенням, перш ніж додати: —Так, ти не проблема для мене.

Декілька хлопців вибухнули реготом над Макгеррі.

—Пішов ти, – виплюнув він.

—Ой, – я прикинувся ображеним, а потім усміхнувся йому через усю кімнату. —Це так боляче.

—Вона у моєму класі, – кинув він.

—Молодець, – заплескав у долоні, мені ні крапельки не сподобалася ця нова інформація, але я сховав своє роздратування за тяжкою порцією сарказму. —Ти хочеш медаль чи трофей за це?

Повернувши свою увагу до моєї команди, я додав:

—Вона молода, хлопці, надто молода для кожного з вас. Тож тримайтеся, блядь, подалі.

—Не для мене, – пропищав маленький придурок. —Вона того ж віку, що я.

—Ні. Тобі це не питання віку, – спокійно заперечив я. —Вона просто надто хороша для тебе.

Ще більше сміху з нього.

—У цій школі всі можуть поводитися так, ніби ти якийсь бог, але, наскільки я розумію, вона – чесний видобуток, – прогарчав він, випнувши груди, як горила, що дезертувала, і посміхнувся мені. —Якщо я захочу її, то отримаю її.

—Чесна гра? – я вибухнув сміхом. —Якщо ти хочеш її, ти отримаєш її? Господи, дитино, у якому світі ти живеш?

Щоки Ронана порозвіли.

—Я живу у реальному світі, – виплюнув він. —Той, де люди мають працювати за те, що вони отримують, а не отримувати багато просто тому, що вони в Академії.

—Ти так думаєш? – я вигнув брову, схиливши голову набік, щоб оцінити. —Мабуть, ні, якщо ти настільки помиляєшся, що думаєш, ніби я отримав усе у своєму житті, і особливо коли ти ставишся до дівчат як до чесної гри, – похитавши головою, я додав: —Це дівчатка, Макгеррі, а не карти покемонів.

—Боже, ти думаєш, що ти такий великий, чи не так? – гаркнув він, стиснувши щелепи. —Ти думаєш, що ти такий поганий! Це не так.

Мені набридли його витівки, я похитав головою і дав йому відсіч:

—Закрий свій рот, малюку. Сьогодні я не гратиму з тобою в цю гру.

—Чому б тобі не зробити нам усім ласку і не закрити свій рт, Джонні! Я хотів би, щоб ти просто відвалив до молоді і покінчив з цим, – прогарчав він, обличчя набуло потворного фіолетового відтінку. —Ти ж для цього в Академії, правда? – зажадав він лютим тоном. —Бути загартованим? Щоб просунутися службовими сходами і

отримати контракт? – важко дихаючи, він прогарчав: —Тоді, блять, рухайся. Залиш Томмен. Повертайся до Дубліна. Забирай свої контракти та забирайся на хуй!

—Освіта дуже важлива, Ронане, – я посміхнувся, насолоджуючись його ненавистю до мене. —В Академії нас навчають.

—Тримаю парі, ірландські голови навіть не хочуть тебе, – сердито кинув він у відповідь. —Всі ці розмови про те, що ти приєднаєшся до Ліги до 20 років улітку, – це все лайно, яке ти сам вигадав.

—Хлопче, тобі треба зараз же піти, – зітхнувши, втрутився Х'юї Біггс, наш десятий номер і мій добрий друг. —Ти говориш як довбаний клоун.

—Я? – гаркнув Ронан, дивлячись через кімнату на Х’юї. —Він мудак, що гуляє по цьому місту, наче він його власник, що отримує особливе відношення від вчителів і наказує всім вам. І ви просто приймаєте це!

—А ти смердиш на всю кімнату своїми заздрощами, – ліниво простягнув Х'юї. —Забирайся, малюку, – додав він, проводячи рукою своїм світлим волоссям, коли підійшов і став поруч зі мною і Гібсом. —Ти робиш із себе ідіота.

—Перестань називати мене малюком! – Ронан заревів голосом, що зривався, і кинувся до нас. —Я не довбана дитина!

Ні Гібсі, ні Х’юї, ні я не зрушили ні на дюйм, всіх дуже потішила його істерика.

Ронан був проблемою для команди з вересня, він ігнорував накази, порушував правила, викидав дурні трюки на поле, які мало не коштували нам кількох ігор.

Цей його маленький спалах був не першим.

Це було просто ще одне у довгому списку багатьох істерик.

Він був смішний і потребував контролю.

Якщо його дядько не був готовий це зробити, то я був готовий.

—Він твій капітан, – пропищав Патрік Фелі, на мій великий подив, коли він і кілька членів команди підійшли і встали переді мною, блокуючи жалюгідні спроби Макгеррі проявити силу і демонструючи свою підтримку мені. —Вияви трохи поваги, Макгеррі.

Та й лайно.

Тепер я почував себе жахливо.

Я подивився на Фелі, мої очі були сповнені каяття за мої попередні витівки на полі.

Погляд, який він кинув на мене, переконав мене, що для нього це було давно.

Але це все ще не влаштовувало мене.

Макгеррі мав рацію в одному: я дійсно отримав привілейоване ставлення до міста.

Я працював як собака на полі та був казково винагороджений за це.

Я б скористався цим, щоб купити Фелі пінту пива в Бідді на вихідних – Гібсу і Х'юї також.

—Біжи додому до мами, Ронане, – наказав Гібсі, підштовхуючи його до виходу з роздягальні. —Можливо, вона витягне твої іграшки Лего, – відчинивши двері однією рукою, іншою Гібсі виштовхнув його. —Ти не готовий грати з великими хлопчиками.

—Готовий поспорити, що твоя Шеннон так не скаже, – прогарчав Ронан, змушуючи себе повернутися до кімнати. —Або я повинен сказати, вона не зможе, – він похмуро посміхнувся, не зводячи очей з мого обличчя, —коли мій член порине в її горло.

—Продовжуй так говорити про неї, – закипав я, стискаючи кулаки. —Я хотів би мати привід відірвати твою довбану голову.

—Знаєш, я сидів за нею сьогодні вранці на уроці французької, – насміхався він, тепер широко посміхаючись. —Якби я знав, що вона ховає під цією спідницею, я був би дружелюбнішим, – підморгнувши, він додав: —Завжди є завтра.

—І це, хлопці, те, як ви підписуєте своє власне свідоцтво про смерть, – пробурмотів Х'юї, смиренно розводячи руками. —Ти дурне, маленьке сміття.

Ніхто не спробував зупинити мене, коли я рвонувся до Ронана.

Ніхто не наважився.

Я вичерпав свою норму лайна на день, і хлопці це знали.

—Тепер послухай мене, ти, маленький ублюдок, – прошипів я, обхопивши його рукою за горло, коли я потягнув його назад до кімнати, зачиняючи двері від свідків вільною рукою. —І слухай уважно, бо я збираюся розповісти тобі це лише один раз.

Притиснувши Ронана до бетонної стіни, я встав перед ним, височіючи на добрих 15 см.

—Я тобі не подобаюсь. Я зрозумів. Ти мені теж не дуже подобаєшся, – я стиснув його горло досить сильно, щоб йому стало важко дихати, але не настільки, щоб перекрити кровообіг і вбити його. Я намагався довести свою точку зору, а не вчинити злочин. —Я не зобов'язаний вам подобатися, але як ваш капітан, ви страшенно праві, що поважатимете мій авторитет на полі.

З ростом 178 см у шістнадцять років Ронан ні в якому разі не був маленьким, але у свої сімнадцять, я мав зріст 190 см і продовжував рости, я був великим ублюдком.

Поза полем я рідко використовував свій розмір, щоб залякати будь-кого, але робив це зараз.

Мене до смерті нудило від цього хлопця та його балаканини. У нього не було ніякої чортової поваги, і, чорт забирай, можливо, я зміг би впоратися з його лайновим ставленням і агресією по відношенню до мене.

Але не до неї.

Мені не подобалося, я не міг упоратися і не став миритися з тим, що він так про неї говорить.

Цей нав'язливий вираз уразливості в її очах змушував мене рухатися вперед, змушуючи мене втрачати те невелике самовладання, яке я мав.

—Коли я щось говорю своїй команді, – додав я, тепер гарчачи, спогад про її самотні блакитні очі затуманює моє судження. —Коли я, блядь, попереджаю тебе залишити вразливу дівчину у спокої, я чекаю, що ти прислухаєшся до мого чортового попередження. Я чекаю на твоє підпорядкування. Чого я не очікував, то це твоїх зухвалих заперечень і непокори, – слабкий стиснутий звук вирвався з горла Ронана, і я послабив хватку, але не прибрав руку. —Все зрозуміло?

—Пішов ти, – сказав Ронан, захлинаючись і хрипучи. —Ти не можеш вказувати мені, що робити, – прохрипів він, задихаючись. —Ти не мій батько!

Цей ублюдок.

Він був сповнений рішучості кинути мені виклик, навіть коли не міг перемогти.

—Я твій татко на полі, сука, – я похмуро посміхнувся і стиснув, перекриваючи йому доступ повітря. —Ти цього не бачиш, тому що ти самозакоханий, маленький гайковий ключ, – я стиснув сильніше. —Але вони бачать, – я махнув рукою за нами, вказуючи на команду, яка все стояла, жоден з них не втручався. —Кожен із них. Вони це все розуміють. Вони всі знають, що ти належиш мені, – спокійно додав я. —Продовжуй тиснути на мене, малюку, і неважливо з ким ти пов'язаний, ти вилетиш із цієї команди. Але тільки підійди до цієї дівчини і сам бог не зможе тебе врятувати.

Вирішивши, що досить налякав молодого хлопця, щоб донести свою думку, я відпустив його горло і зробив крок назад.

—Тепер, – схрестивши руки на грудях, я подивилася на нього зверху вниз і спитав: —Цього разу все ясно?

—Так, – прохрипів Ронан, дивлячись на мене.

Я не заперечував.

Він міг дивитися на мене скільки завгодно.

Він міг устромити голки в мою ляльку вуду і продовжувати ненавидіти мене до кінця свого життя, незважаючи на все, що мене хвилювало.

Все, що мені потрібно було від нього, це його підпорядкування.

—Все зрозуміло, – виплюнув він.

—Гарний хлопчик, – я поплескав його по щоках руками і посміхнувся. —А тепер відвали.

Ронан продовжував бурмотати про свої побоювання, але, оскільки він робив це собі під ніс, я повернувся до нього спиною і попрямував прямо, тепер уже в порожній душ, вирішивши ошпарити своє тіло водою.

—Джонні, можна тебе на кілька слів? – запитав Кормак Райан, наш вінгер номер 11, ідучи за мною в душову.

Я розвернувся і дивився на нього, мої пальці зісковзнули з пояса моїх шортів.

—Це може зачекати? – стиснувши щелепи, запитав я напруженим тоном, поки мій погляд мандрував ним.

Роздратування спалахнуло побачивши його, і я чудово знав, про що він хотів зі мною поговорити – чи я повинен сказати, про кого він хотів поговорити.

Белла.

Час для розмов був кілька місяців тому. Прямо зараз, із тим настроєм, у якому я був, шанси на те, що ми просто поговоримо, були невеликі. Кормак, здавалося, зрозумів це, бо кивнув головою і відступив від дверей.

—Так, не турбуйся, – відповів він, глибоко проковтнувши, і відступив. —Я, е-е, наздожену тебе іншим разом.

—Так, – незворушно відповів я, спостерігаючи, як він іде. —Ти наздоженеш.

Похитавши головою, я роздягнувся і подався в душову кабінку. Закрутивши хромовану насадку, став під безперервний струмінь крижаної води і почекав, поки він нагріється. Притиснувши долоню до кахлю, я опустив голову і розчаровано видихнув.

Мені не потрібний був ще один бій за моїм поясом.

Тримати ніс чистим у цьому сезоні було першорядним завданням, навіть у шкільній лізі.

Було б поганою рекламою вибивати лайно із моїх власних товаришів по команді. Навіть коли мої пальці сіпнулися від бажання зробити саме це.

На той час, як я перестав приймати душ, хлопці давно пішли на свої заняття, залишивши мене одного в роздягальні.

Я не став поспішати назад у клас, приділивши більше уваги тому, щоб проковтнути свій обід і вже готовий протеїновий коктейль.

Тільки коли я закінчив їсти, я помітив синій пакет з льодом на вершині моєї сумки зі спорядженням. Зверху була прикріплена невелика записка з написом: *«Прикладі лід до яєць, Кеп»*.

Чортів Гібсі.

Похитавши головою, я опустився на лаву і схопив пакет із льодом.

Обернувши довкола нього стару футболку, я звільнив рушник і зробив саме те, що було зазначено у записці.

Коли я закінчив із прикладанням льоду на яєць, витратив час на те, щоб оцінити кілька своїх довгострокових травм, найтривожнішою з яких був зловісний шрам на внутрішній стороні паху.

Шкіра була гарячою, сверблячою, опухлою і страшенно огидною на вигляд.

Гра з травмою була звичайною дійсністю для хлопця у моїй ситуації, але після вісімнадцяти місяців страждань від хронічної травми паху я здався і погодився на операцію у грудні.

Провести чотири дні на спині в лікарні, корчачись в агонії і підхопивши інфекцію було досить погано, але останні три тижні післяопераційної реабілітації були справжнім тортурами.

За словами лікаря, моє тіло добре гоїлося, і він дозволив мені грати – в основному тому, що я брехав крізь зуби, – але синці і зміни кольору на моїх стегнах і навколо були явними.

Мені також було страшенно боляче там, внизу.

Член, яйця, пах, стегна.

Кожна частина мене боліла.

Весь цей чортовий час.

Я не був упевнений, чи болять мої яйця більше від травми або необхідності розрядки.

Окрім моїх батьків та тренерів, Гібсі був єдиним, хто знав подробиці моєї операції – звідси й пакет із льодом.

Він був моїм найкращим другом з того часу, як переїхав до Корку. Незважаючи на те, що він був переростком блондином-дурнем зі схильністю потрапляти до довбаних шкільних адміністраторів і здатністю зводити мене з розуму своїм пересиченим ставленням, я знав, що можу довіряти йому і він прикриє мою спину.

Єдина причина, через яку я розповів йому, це те, що він міг тримати все при собі. Зазвичай я лишав таке лайно при собі.

Ділитись подробицями травми було небезпечним ходом та вірним способом зробити це мішенню для команд-противників.

Крім того, це було ніяково.

Я був впевненим у собі людиною за вдачею, але ходити з членом, що вийшов з ладу – без видимої розв'язки – означало, що моя самооцінка постраждала.

За останній місяць мої яйця торкалися і тицяли пальцем більше людей, ніж я міг згадати, без жартів.

Підняти його після операції не було для мене проблемою; у мене була проблема з жахливим, пекучим болем, який супроводжувався ерекцією.

Ця конкретна інформація, яку я засвоїв важким шляхом після лайнового порно-марафону в одну суботу, призвела до незручної поїздки до відділення невідкладної допомоги.

Це була ніч Святого Стефана, через десять днів після операції, і я весь день впадав у жалість до себе, одержуючи незліченні повідомлення від хлопців, які запитували мене, чи піду я в паб, тому, коли я ліг спати тієї ночі, ввімкнув порно, щоб підняти собі настрій.

У ту хвилину, коли цицьки актриси були оголені, мій член привернув до себе увагу.

Відчуваючи невеликий дискомфорт, який був затьмарений усвідомленням того, що у мене все ще є робочий член, я погладив себе, намагаючись уникати швів на паху.

Дві хвилини моєї дрочки, і я зрозумів, яку жахливу помилку зробив. Проблема виникла, коли я був близький до того, щоб закінчити.

Мої яйця напружилися, як завжди, коли кров приливала до голівки мого пеніса, але м'язи стегон та паху почали скорочуватися та спазмуватися – не в хорошому розумінні.

Пекучий біль, що пронизав моє тіло, був настільки сильним, що я закричав від болю, перш ніж мене безцеремонно вирвало на простирадла.

Біль не був схожий на щось, що я колись відчував раніше.

Єдиний спосіб, яким я міг описати те, що трапилося, сказати, що це було схоже на те, як мене кілька разів штовхали по яйцях, поки хтось наступав розпеченим до червона рогатим тичком на мій член.

На жаль, зображення жінки з пластиковими грудьми, які трахкаються на екрані, і гучний звук її сексуальних, як пекло, криків «трахни мене сильніше» зробили для мене практично неможливим записати це.

Впавши на підлогу, я рачки підповз до телевізора з наміром пробити екран кулаком.

Це був той момент, коли моя мама увірвалася в мою спальню.

У результаті їй довелося допомогти мені одягнутися, з затятим стояком і всім іншим, а потім відвезти до лікарні, де черговий лікар насварив мене за те, що я заважаю одужанню.

Ні, я не жартую, вона використовувала саме ці слова, перш ніж заглибитися в тривожну тираду про небезпеку мастурбації так скоро після перенесеної операції та про довгострокові наслідки, які це може мати для мого пеніса – з моєю матір'ю, яка сидить поруч зі мною.

Сім годин, аналізи крові, укол морфію та одне обстеження яєчок через мене відправили додому з рецептом на нову порцію антибіотиків та суворими інструкціями дати члену спокій.

Це було два тижні тому, а я досі не доторкнувся до свого члена.

Я був травмований.

Я був зламаною людиною.

Я знав, що маю бути вдячний, що у мене не було довготривалого пошкодження нерва в цьому районі, і я буду в порядку, як тільки все заживе і знову запрацює, але зараз я був розлюченим майже вісімнадцятирічним хлопцем зі зламаним членом та роздутим его.

Довбаний Ронан Макгеррі думав, що мені все дається просто так.

Якби він зрозумів, на які жертви я пішов, і до яких меж довів своє тіло, сумніваюся, що він відчував би те саме.

З іншого боку, можливо, він би так і зробив.

У нього були такі проблеми зі мною, що я вважав, що ніщо не зможе змусити його відмовитися від кампанії «Я ненавиджу Джонні».

Не те щоб мене це хвилювало.

Мені залишалося менше двох років у цій школі та, можливо, ще один рік в Академії. Після цього я залишив Баллілаггін і всіх незадоволених Ронаном Макгеррі позаду.

Витягнувши ноги, я обережно протер ділянку призначеним мені протизапальним гелем, прикусивши губу, щоб не закричати від болю.

Замруживши очі, змусив свої руки рухатися по стегнах, виконуючи вправу, яку мій фізіотерапевт доручив робити після кожного тренування.

Як тільки справа була завершена і я був упевнений, що не знепритомнюю від болю, то попрацював над плечима, ліктями та кісточками, упаковуючи і перев'язуючи кожен старий біль та травму, як слухняний учень, яким був.

Хочете вірте, хочете ні, але моє тіло було у відмінному стані.

Травми, які я отримав, граючи в регбі протягом останніх одинадцяти років, включаючи розрив апендикса та мільйон зламаних кісток, були незначними порівняно з травмами, які зазнали деякі хлопці в Академії.

Це було добре для мене з огляду на те, що я був на порозі вигідного контракту та кар'єри у професійному спорті.

Щоб досягти цього, мені потрібно було бути якомога ближчим до досконалості у всіх аспектах життя.

Це означало виступати на полі, підтримувати оптимальне фізичне та психічне здоров'я, а також тримати свій ніс – і член – у чистоті.

Захист був неможливою річчю, яку важко було забути, коли Академія дихала нам у потилицю, читаючи лекції про те, що це був ключовий момент у нашій кар'єрі і що ми ні за яких обставин не повинні дозволяти дівчині кружляти нам голову або обтяжувати нас дитиною.

Та чорта з два. Я б віддав перевагу відрізати свій погано функціонуючий член, перш ніж дозволити собі потрапити в цю пастку. Презервативи та протизаплідні засоби були абсолютною необхідністю.

Я завжди носив їх із собою, завжди мав хоча б один, і якщо дівчина, з якою я був, не приймала пігулки або, якщо я не вірив, що вона чесна зі мною, то завжди йшов.

Жодних ризиків.

Жодних винятків.

—Не те, щоб це зараз мало значення, – подумав я про себе, дивлячись на забите яйця.

Крім того, що я не став батьком і не страждав на ЗПСШ, мав стежити за своїми оцінками.

Вся справа була у сприйнятті скаутів та потенційних клубів, і вони хотіли того, що сприймалося як досконалість.

Вони хотіли найкращих гравців із найкращих шкіл та університетів країни.

Вони хотіли заслужених нагород та трофеїв, як на полі, так і у навчанні.

Це була важка робота, але я зробив усе, що міг.

На щастя, я добре навчався у школі.

Мені страшенно не подобалося ходити на заняття, але я був гарний у цьому.

Усі мої предмети були закриті з відзнакою, і я завжди був на «A+» або «A-» з усіх предметів, за винятком природничих наук, де був неохочним трієчником.

Я просто ненавидів цю тему. Бляха, у мене мурашки по шкірі від однієї думки про періодичні таблиці. Мені це не подобалося, і це був єдиний урок, який я завжди вважав за краще проспати.

Для моїх батьків не стало несподіванкою, що коли прийшов час вибирати предмети для випускного іспиту в цьому семестрі, я уникав трьох наукових, як чуми.

Ні, вони могли б залишити свою біологію, хімію та фізику для закоренілих розумників. Я б дотримувався бізнесу та бухгалтерського обліку.

Неймовірна пристрасть для гравця в регбі, але це було прямо по моїй частині.

Я отримаю стандартний ступінь у бізнесі, гратиму до тридцяти років, піду на пенсію, перш ніж моє тіло повністю відмовиться від мене, а потім продовжу навчання в магістратурі.

Бачите, я це все спланував.

Немає місця змін.

Немає місця для подружок.

І нема, чорт забирай, місця для травм.

Мій життєвий вибір і суворий розпорядок дня розлютили мою матір до неймовірних розмірів.

Я знав, що мамі не подобається мій спосіб життя, і вона завжди чіплялася до мене.

Вона сказала, що я обмежений.

Що я упускаю так багато у житті.

Вона благала мене бути дитиною.

Проблема в тому, що я не був дитиною з десяти років.

Коли регбі відкрилося для мене, я залишив це лайно позаду, мої дитячі мрії про гру в регбі перетворилися на цілеспрямовану, голодну, керовану одержимість.

Я провів останні сім років у режимі звіра 24/7 і мав фізичну форму та розмір тіла, щоб довести це.

Мій батько був простіше зі мною.

Він заспокоїв маму і вмовив її перестати так сильно хвилюватись, сказавши їй, що могло бути гірше. Я міг би піти накуритися після школи або залишитися без ніг з рештою моїх друзів у пабі.

Замість того, щоб робити щось із цього, я тренувався.

Я проводив дні за навчанням, години на полі, вечори у тренажерному залі та вихідні, чергуючи всі три заняття.

Господи, я не можу згадати, коли востаннє закидав спортзал заради вечірки з хлопцями чи з'їдав ріжок морозива, не турбуючись про марнотратні калорії та незбалансовані макроелементи.

Я харчувався чисто, старанно тренувався і дотримувався кожного наказу, пропозиції та вимоги, які давали мені мої тренери та наставники.

Це був нелегкий спосіб життя, але я вибрав його собі.

Я довіряв своїй інтуїції і невпинно переслідував свої мрії, втішаючись тим фактом, що мав майже мету.

Поки не досягну поставленого завдання – а я б його досяг – продовжував би приносити жертви і залишатися зосередженим, відданим справі і не відволікатися на нісенітницю, підліткові драми.

Саме з цих причин я почував себе таким нервовим.

Дівчинці, блять, дівчині, яку я знав не більше двох годин, вдалося зробити те, що не вдавалося нікому іншому: збити мене з пантелику.

Шеннон як річка була в мене на думці, і мені це страшенно не подобалося.

Мені не сподобалося, що вона забирає дорогоцінний час у мене в голові. Час, який я не повинен був витрачати чи віддавати будь-чому – чи комусь – крім регбі.

—Її вже забрали із громадської школи Баллілаггін за словесне та фізичне насильство. І що відбувається у її перший день у коледжі Томмен? Це!

—Ви запевняли мене, що в цій школі такого не станеться, і подивіться, що трапилося її першого дня!

—Шеннон, я більше не знаю, що з тобою робити. Я справді не хочу, дитинко. Я думала, це місце буде іншим для тебе.

Що, чорт забирай, відбувається?

Що з нею сталося?

І якого біса я так зациклився на ній?

Я ледве знав цю дівчину.

Для мене це не повинно мати значення.

Господи, мені треба було розпочати нове життя.

Подивитися якесь реаліті-шоу про катастрофу поїзда або що-небудь у цьому роді – що завгодно, аби відволіктися від сьогоднішніх подій і цих самотніх блакитних очей.

Змушуючи себе блокувати думки про неї, я зосередився на лікуванні травм, весь час думаючи про можливу стратегію та тактику на матч цієї п'ятниці.

Коли я був повністю залатаний і знову одягнув шкільну форму, то перевірив час на своєму телефоні і зазначив, що якщо я покваплю свою дупу, то встигну на останній урок.

Я переглянув кілька нових текстових повідомлень від Белли, в яких вона запитувала, чи не краще мені і чи не хочу я зустрітися. Швидко відповів їй, сказавши, що все ще не в змозі, і зачекав на її відповідь. Вона прийшла майже одразу, за нею було ще кілька повідомлень.

Мене вже нудить від цього лайна, Джонні.

Мені не подобається, коли мене ігнорують.

Знаєш, усі говорять про тебе.

Говорять, що твоя гра на полі буде лайновою.

Це потрапило до газет.

Вони кажуть, що ти втрачаєш хватку.

Я згодна.

Ти ведеш себе як нікчемний гімнюк, і в тебе нікчемний член.

Я знаю, що з тобою все гаразд.

Ти просто намагаєшся уникнути того, щоб запросити мене на церемонію нагородження наприкінці місяця.

Чому ти ніколи не ведеш мене на такі заходи?

Я ніколи ні про що тебе не прошу.

Якщо ти не почнеш цінувати мене, я знаю багато хлопців, котрі будуть…

Я важко зітхнув і швидко прочитав кожне повідомлення.

Так, це виходило з-під контролю.

Я відчував, як петля затягується довкола моєї шиї. Швидко набрав відповідь, написавши:
Роби що хочеш. Ти не моя власність.

Перш ніж вимкнути телефон і поїхати назад до школи, зупинився в офісі.

—Джонні! – Ді, шкільний секретар, забурчала, коли я переступив поріг. —Вже повернувся? – запитала вона, повільно оцінюючи моє тіло. —Містер Туомі не посилав за тобою, любий.

Наша шкільна секретарка була невисокою жінкою років під тридцять, з перекисним світлим волоссям, схильністю до хлопчиків-підлітків та серйозною слабкістю до гравців у регбі.

Її блакитні очі були підведені надто великою кількістю чорної підводки та густої, м'якої туші, яка добре поєднувалася з горою тонального крему, нанесеного на її обличчя, та криваво-червоними губами.

Вона не була непривабливою жінкою.

У неї була гарна фігура та фантастична дупа.

Але вона була бараниною, одягненою як ягня.

Незважаючи на її спроби пуми та кричущу недоречність, мені дивно подобалася ця жінка. Вона не раз виручала мене протягом багатьох років, списуючи мене з занять, покриваючи мої прогули, приховуючи провини і всі види лайна, що компрометує, які погано позначилися б на мені.

На третьому курсі, коли я повернувся додому з тренувального табору, подарував їй майку збірної Ірландії за підписами більшості гравців команди.

Це був прояв вдячності в останню хвилину з мого боку, знаючи, що вона доклала чимало зусиль, щоб змусити Раду освіти перенести обов'язковий усний іспит молодшого циклу освіти, який я пропустив, перебуваючи у від'їзді.

У мене лежала майка у сумці зі спорядженням, і я просто віддав її їй, відчуваючи, що мені потрібно винагородити жінку за її зусилля.

Після цього вона була моїм найбільшим чемпіоном, роблячи для мене незліченну і часто сумнівну з моральної точки зору послугу.

А я своєю чергою давав їй квитки на ігри, коли міг.

Ми мали гарну домовленість.

—Я тут, щоб побачити тебе, Ді, – відповів я, кокетливо підморгнувши. Борючись із бажанням втекти подалі від шкільної пуми, я неквапливо підійшов до стійки, яка відділяла її кабінет від решти приймальні, і посміхнувся. —Я сподівався, що ти зможеш мені дещо допомогти.

—Я завжди готова допомогти своїй улюбленій зірці, – промуркотіла вона. —З чим завгодно.

—Ціную це, – відповів я, пригнічуючи бажання здригнутися, коли вона перегнулась через стійку адміністрації і провела своїми дюймовими, палаючими червоними нігтями по кісточках моїх пальців. —У тебе є конверт?

—Конверт? – її намальовані брови здивовано злетіли вгору. —О, – пробурмотіла вона, виглядаючи трохи нещасною.

Потягнувшись за стійку, вона порилася там, перш ніж шльопнути на стійку простий коричневий конверт.

Витягнувши гаманець, я витягнув дві банкноти по 50 євро і засунув їх усередину.

—У тебе є ручка? – запитав я.

З невеликим роздратуванням вона простягла мені одну.

—Ти рятівник, – пробурмотів я, швидко подряпав записку на конверті, перш ніж покласти ручку на стійку.

—І це все?

—Насправді ні.

Поклавши лікті на стійку, я покрутив конверт у руках і посміхнувся до неї.

Ось воно…

—Я шукаю деяку інформацію про одного учня.

—Інформація про учня? – Ді насупилась

—Так, – я кивнув, широко посміхаючись. —Шеннон Лінч.

Кого я обманював, кажучи, що відверну свою увагу реаліті-шоу?

Я був одержимим ублюдцем по натурі, з односпрямованим розумом, який зараз – тільки зараз – був запрограмований на неї.

Я мусив знати більше.

Мені потрібно було більше.

Я був недостатньо тупий, щоб думати, що це не має значення.

Або моя реакція на Макгеррі в роздягальні раніше не мала значення.

Важливо, що вона змогла зробити це зі мною.

Важливо, що через кілька годин я все ще думав про неї, запитував про неї і неминуче турбувався про неї.

Це мало значення, що мало значення, коли ніхто ніколи не мав значення для мене раніше.

Чорт, тепер я заплутався у всіх питаннях.

—О, Джонні, – Ді підібгала губи, її похмурий погляд став глибшим, коли вона повернула мене до теперішнього. —Я не впевнена. Містер Туомі ясно дав зрозуміти, що ти не повинен мати жодних контактів із дівчиною Лінч… – її голос перервався, і вона потяглася за блокнотом. —Бачиш? – вона постукала пальцем по списаному блокноті. —Це записано і таке інше. Її мати вимагала, щоб тебе усунули від гри за той інцидент на полі сьогодні. Вона називає це нападом. З боку містера Туомі знадобилося багато умовлянь, щоб завадити їй зателефонувати до поліції.

—Давай, Ді, – промуркотів я, пригнічуючи своє обурення тим, що, як я сподівався, було чарівністю. —Ти знаєш мене. Я б ніколи навмисно не завдав шкоди дівчині.

—Звичайно, ти б не став, – видихнула вона, моргаючи на мене. —Ти добрий хлопчик.

—І ти дуже добра до мене, – нахилившись ближче, я накрив її руку своєю і прошепотів: —Отже, все, що мені потрібно від тебе, це розповісти мені, що ти знаєш про неї, або ще краще, дай мені подивитися її досьє.

—Нізащо, Джонні, – вона прикусила нижню губу. —Якщо хтось дізнається, моя робота буде під загрозою.

—Ти думаєш, я завдам тобі неприємностей, Ді? – я промовив, злегка похитавши головою. —Це може бути наш маленький секрет, – Боже, я був повним виродком, граючи на емоціях цієї бідної жінки.

Але я хотів отримати інформацію, чорт забирай.

Мені було дуже цікаво дізнатися про Шеннон, а точніше, що трапилося з нею в її старій школі.

Слова містера Туомі закинули насіння в мою голову, і я вмирав від бажання дізнатися.

—Пробач, любий, але цього разу я не можу тобі допомогти, – відповіла Ді, підібгавши губи. —Мені потрібна ця робота.

Засмучений, я похитав головою і взяв себе в руки, перш ніж спробувати знову:

—Можеш хоча б дати мені номер її шафки?

—Навіщо тобі це потрібне? – очі Ді звузилися

—Просто треба, – парирував я, тепер тон трохи жорсткіший.

Я був розлючений.

Я не звик, щоб мені казали "ні".

Коли я про щось просив, я зазвичай це отримував.

Це був лайновий шлях, але так склалося моє життя.

—Я вже казала тобі, – парирувала вона. —Містер Туомі сказав, що ти не повинен наближатися до неї.

—Це номер її шафки, Ді, а не довбана домашня адреса, – огризнувся я, роздратування зростало. —Ти поводиться так, ніби я довбаний вбивця або щось у цьому роді.

Тяжко зітхнувши, Ді пригнічено кивнула і підійшла до шафи з документами.

—Гаразд.

—Дякую, – відповів я тоном, повним сарказму.

—Але ти отримав номер не від мене, – пробурчала вона, риючись у кожній скриньці, доки не знайшла потрібну папку.

—Чудово.

—Я серйозно, Джонні. Мені не потрібні проблеми.

—Мені також.

Відкривши папку, вона швидко переглянула першу сторінку, перш ніж зачинити її.

—Шафка 461. У крилі третього курсу.

—Дуже добре, дякую за це, – я схопив ручку і подряпав номер на тильній стороні долоні, перш ніж попрямувати до дверей. Зупинившись у дверях, я обернувся і спитав: —Ти можеш хоча б сказати мені, як вона?

Ді зітхнула.

—Останнє, що я чула, мати повезла її у відділення невідкладної допомоги на рентген.

—Рентген? – я насупився, занепокоєння мучило мене зсередини. —З нею все гаразд, чи не так? Коли вона пішла? Вона йшла і таке інше? Я маю на увазі, вона буде гаразд, вірно?

—Так, Джонні, я впевнена, що з нею все гаразд, – вона взяла ручку з прилавка і надягла на неї ковпачок. —Це просто запобіжний захід.

—Правда?

—Ага.

Невпевнений, я випалив:

—Ти думаєш, мені варто поїхати – до лікарні, тобто? – знизавши плечима, я додав: —Чи повинен я відвідати? Це моя вина, що вона у лікарні. Я несу відповідальність.

—Безперечно ні! – Ді огризнулася, у її тоні з'явилися владні нотки. —Якщо ти знаєш, що для тебе добре, Джонні Кавана, ти триматимешся подалі від дівчини, – вона голосно пирхнула, перш ніж додати набагато тихішим тоном. —Між нами кажучи, її мати жадає твоєї крові. Тобі краще уникати будь-яких контактів із нею. І якщо я буду чесна, дівчина просто не здається... – вона зробила паузу, на мить прикусивши нижню губу, перш ніж закінчити, —стабільною.

—Що ти маєш на увазі, вона не є стабільною? – мої брови насупилися.

Ді гризла свою ручку, виглядаючи збентеженою.

—Ді? – я хотів почути відповідь. —Що ти хочеш сказати?

—Можливо, стабільною – не зовсім слушне слово, – визнала вона низьким тоном. —Але в ній є щось… не таке.

—Не таке?

—Стурбована, – уточнила Ді, а потім виправилася, сказавши: —Неспокійна. Вона здається стривоженою.

Та й лайно.

Повірте мені, я зациклився на божевіллі.

—Так, – промимрив я, знову повертаючись до дверей. —Дякую, що допомогла.

—Тримайся на відстані, Джонні, – крикнула вона мені слідом. —І тримайся подалі від лікарні.

Занурений у роздуми, я вийшов з офісу з конвертом у руці. Пройшовся лівим крилом головної будівлі, зупинившись біля ряду свіжопофарбованих синіх шафок за межами загальної зони для третьокурсників.

Я переглянув ряди в пошуках шафки номер 461. Коли я знайшов те, що шукав, я просунув конверт через крихітну щілину у верхній частині металевих дверей.

Мені було байдуже, якщо її мати не хотіла грошей, вона могла спалити їх, мені було байдуже, але я мав віддати їх їм – точніше їй.

Поправивши шкільну сумку на плечі, я сунув руку в кишеню і дістав ключі від машини, вирішивши пропустити решту дня і почекати Гібсі на парковці.

Крім того, не було жодного сенсу йти на урок прямо зараз.

Я не міг зосередитися на предметі бізнесу, навіть якби спробував.

Моя голова була занадто затуманена словами попередження та образами сумних блакитних очей.

Прогулюючись студентським паркуванням, я відкрив свою машину і кинув речі на заднє сидіння, перш ніж залізти всередину.

Виснажений і втомлений, я відсунув сидіння і відрегулював крісло, щоб можна було витягнути ноги.

Думка про керування з болем, який зараз спалює мої стегна, була небажаною, але це не було моєю головною турботою прямо зараз.

У нас у Томмен було багато пансіонерів, студентів, які приїжджали навчатися з усієї країни та з деяких частин Європи.

Я жив у півгодини їзди від школи, тому я був одним з тих, хто їздив машиною. Більшість моїх друзів були такими.

Я знав, що Шеннон теж із Баллілаггіна, але я ніколи не бачив її до того дня.

Це була невелика територія, але вона була досить об'ємною, щоб наші шляхи ніколи не перетиналися до сьогоднішнього дня або, можливо, перетиналися, і я просто не пам'ятав її.

Я не був сильний в запам’ятовуваннях обличь. Я не дивився на нього досить довго, щоб запам'ятати. Мені було байдуже. У мене було достатньо імен та лиць, які треба пам'ятати. Додавання непотрібних імен незнайомців у цей перелік здавалося безглуздим заняттям.

Досі.

Стривожена.

Так її назвала Ді.

Але хіба всі підлітки не були іноді трохи зіпсованими та стривоженими?

Я був так захоплений своїми думками, що не помітив і, як через сорок п'ять хвилин пролунав останній дзвінок, і потік учнів, що сідають у машини навколо мене. Тільки коли пасажирські двері мого авто відчинилися, я ривком повернувся в справжнє.

—Привіт, – привітався Гібсі, опускаючись на пасажирське сидіння поряд зі мною. —Я бачу, твоє серце все ще налаштоване на те, щоб виглядати наполовину

бездомним, – додав він, відкидаючи купу бруду зі своїх ніг. Потягнувшись, він кинув сумку на заднє сидіння. —Тут страшенно смердить, чувак.

—Ти завжди міг би подихати свіжим повітрям, прогулюючись, – пробурчав я, протираючи очі, проганяючи сон. Так, я так страшенно втомився.

—Розслабся, – парирував Гібсі, а потім хихікнув, перш ніж додати: —Не треба так дратуватися.

—Дуже смішно, мудаку, – незворушно сказав я, моя рука негайно перемістилася до мого члена. —Тепер ти справді можеш вийти та йти.

—Ось, – він зробив паузу, щоб кинути мені на коліна папку ванільного кольору, — ти не зможеш змусити мене піти пішки після того, як я приніс тобі це.

—Що це? – я дивився на папку

—Подарунок, – відповів Гібсі, поправляючи козирок головного убору.

—Домашнє завдання? – незворушно промовив я. —Вау. Дякую.

—Особиста справа Шеннон, – поправив він, закочуючи рукави джемпера. —Без сумніву, твоя одержима дупа шукала його.

Та й лайно.

Тривожна хвиля збудження пробігла по мені, коли я витріщився на папку в своїх руках. Мій найкращий друг знав мене надто добре.

—Коли ти не повернувся до класу після тренування, я подумав, що ти тут, дуєшся на неї – або сумуєш, – він знизав плечима, перш ніж додати: —Або як би ти, блять, не назвав те, що ти зробив у роздягальні раніше.

—Я не дуюся.

Він пирхнув.

—Я, блять, не дуюсь, мудаку, – огризнувся я. —Або сумую. Я не робив нічого з цього лайна. Я просто…

—Втрачаєш голову? – Гібсі оскалився. —Не турбуйся про це. Трапляється з найкращими з нас.

—З чого б мені втрачати голову? – я зажадав, а потім швидко відповів: —Я нічого не втрачав, чорт забирай!

—Моя помилка, – Гібсі підняв руки, але його тон переконав мене, що він далекий від жалю. —Мабуть, я неправильно зрозумів. Дай мені її досьє, і я покладу його назад.

Він потягнувся до папки, але я вихопив її.

—Що? Ні!

Гібсі засміявся, але більше нічого не сказав. Посмішка, яку він мені подарував, була достатньою відповіддю.

—Як тобі вдалося переконати Ді віддати його? – запитав я, змінюючи тему.

—Як ти гадаєш?

—Боже, – я придушив тремтіння.

—Не все так погано, – Гібсі посміхнувся. —Жінка смокче, як пилосос, а гострі відчуття від того, що тебе спіймали, завжди роблять дозвілля веселим.

—Мені не треба було це знати, – промовив я, підводячи руку.

—Ти вже знав це, – пирхнув він.

—Так, – я важко зітхнув. —Ну, мені не треба було нагадувати.

—Господи, – пробурмотів він, відтягуючи комір шкільної сорочки, щоб краще розглянути свою шию в маленькому прямокутному дзеркалі. —Завжди шия.

Невдоволений цим виглядом, він повернув дзеркало заднього виду обличчям до себе і застогнав. Повернувшись, щоб подивитись на мене, Гібсі сказав:

—Бачиш, на які жертви я йду заради тебе?

Мої очі зупинилися на багряному синці, що утворився на його шиї.

—Краще б там було щось варте читання, – пробурчав він.

Повернувши свою увагу до папки, я відкрив її на першій сторінці, а потім напружився, переводячи погляд на нього.

—Ти це читав?

—Ні.

—Чому ні?

—Тому що, – відповів він, риючись у кишені. —Це не моя справа. Я вийду на секунду, щоб покурити, – він витяг пачку цигарок і запальничку, штовхнув двері і вийшов, зупинившись, щоб нахилитися і оголосити, перш ніж зачинити двері: —Оргазми змушують мене жадати нікотину.

Похитавши головою, я звернув увагу на папку в моїх руках, прикутий до кожної деталі інформації, яку розкриє конфіденційний файл Шеннон Лінч.

Сторінки за сторінками події та звіти, акуратно надруковані на білому папері, з докладним описом усіх жахливих випробувань, які пережила дівчинка у своїй старій школі, а їх було багато.

Чотирнадцять сторінок формату А4 із подіями.

Спереду та ззаду.

Через кілька сторінок я дізнався, що Шеннон скотилася зі стабільних С на початку першого року навчання до D і Е до кінця другого року.

До її менш ніж зіркових результатів іспитів були додані нотатки від її колишніх вчителів, які вихваляють м'який характер і старанну, сумлінну трудову етику.

Мені не була потрібна записка, щоб пояснити неухильне зниження її оцінок, я зрозумів це на першій сторінці.

Вона стала жертвою знущань.

Вони відрізали їй хвіст, коли вона була на першому курсі навчання. Їй було тринадцять. Їхнім покаранням за такий злочин було тижневе усунення. Серйозно. Тиждень поза школою за те, що відрізав дівчинці довбане волосся.

Дівчата.

Вони були такими страшенно хворими і збоченими.

Як хтось міг очікувати, що дівчинка зможе зосередитися в такій нестабільній обстановці в класі, було вище за моє розуміння.

Серйозно, що, чорт забирай, було не так з людьми?

Що трапилося з тією школою та тими вчителями?

Якого хріну її батьки думали залишити її там на два роки?

Чим більше я читав, тим гірше мені ставало всередині.

Інцидент на фізкультурі, внаслідок якого з носа пішла кров.

Інцидент з блюванням у ванній кімнаті.

Інцидент у столярних роботах із клейовим пістолетом.

Проблема після школи з третьокурсницями.

Ще один випадок блювання у ванній.

Проблема перед школою із дівчатками четвертого року.

Відмова взяти участь у нічному шкільному об'єднавчому ретриті. Вони, блядь, знущаються?

Ще багато, багато випадків блювоти.

Напрямок до педагога-психолога.

Старший брат подає четверту скаргу на знущання.

Старшому братові слід було б знайти старших подруг і змусити їх вибити лайно з цих поганих дівчат.

Графіті на стінах ванної кімнати.

Напад на шкільному дворі, старшого брата відсторонено від занять.

Старший брат, мабуть, розібрався із цим сам.

Про усунення повідомили кілька учителів.

Серйозний фізичний напад із боку трьох старших учнів, сповістила поліція.

Ні хріну собі, Шерлок.

Старшого брата знову відсторонено за втручання.

Вилучення зі школи на прохання матері.

О, чорт забирай, саме час.

Шкільні записи, запрошені директором коледжу Томмен.

Жахнувся, не зміг описати свої почуття, коли перестав читати.

«Розлючений» теж не зовсім відповідав вимогам.

Огида, занепокоєння та повна лють здавались більш точною оцінкою моїх почуттів.

Господи, це було як читати поліцейський звіт про жертву домашнього насильства.

Не дивно, що мати Шеннон сьогодні відшила мене на хуй.

Якби я був на її місці, зробив би речі набагато гіршими.

Господи, тепер я був ще більше злий на себе, ніж раніше, за те, що завдав їй болю.

Хто, чорт забирай, це зробив?

Серйозно, які істоти вони розводили в тій школі?

—Ну? – голос Гібсі прорвався крізь мої думки, коли він заліз назад у машину, що пахнув, як попільничка. —З'ясував, що тобі треба?

—Так, – пробурмотів я, повертаючи йому папку, перш ніж завести двигун. —Я з'ясував.

—І? – він вичікально глянув на мене.

—І що? – я звернув увагу на дорогу.

—Ти виглядаєш розлюченим.

—Я гаразд, – мені потрібно було щось зробити, поставити команду, піти в тренажерний зал, що завгодно, щоб зняти напругу, що наростає всередині мого тіла.

—Ти певен, чувак?

—Ага, – вирвавшись зі свого паркувального місця, я переключився на другу передачу, а потім на третю, ігноруючи знаки "Обережно, діти", що перетинають дорогу, у прагненні виїхати на головну дорогу.

Іноді ми тренувалися вдома в моєму переобладнаному гаражі, але прямо зараз я подумав, що тридцятихвилинна подорож до спортзалу в місті могла б принести мені користь.

Я знав, що переступив серйозну межу, порушивши її приватне життя таким чином, але не шкодував про це.

Чорт забирай, я знав, що вона вразлива.

Те почуття, яке я відчув сьогодні?

Я був так певен, що бачив біль у її очах.

Це було реально, це було там, я довідався про це, і тепер я міг щось з цим зробити.

Я міг би запобігти повторенню чогось подібного.

Це не повториться.

Не на моїй чортовій зміні.

РОЗДІЛ 6

ШЕННОН

У мене струс мозку середньої тяжкості, внаслідок якого я залишилася на ніч у лікарні для спостереження, а потім до кінця тижня не ходила до школи.

Чесно кажучи, я б воліла залишитися в лікарні на весь час або негайно повернутися до школи, тому що ідея провести тиждень вдома з батьком, що дихає мені в потилицю, була особливою формою тортури, на яку ніхто не заслуговував.

Якимось дивом мені вдалося пережити тиждень, замикаючись у своїй кімнаті весь день, щодня, і, як правило, уникаючи мого батька та його бурхливих перепадів настрою, як чуми.

Коли я повернулася до школи наступного тижня, то чекала, що на мене чекає шквал глузувань і знущань. Сором був проблематичним почуттям і іноді мені було важко функціонувати. Я провела весь день у спітнілому, охопленому панікою безладді стані підвищеної готовності, чекаючи, що станеться щось погане.

Але нічого не сталося.

Якщо не рахувати кількох цікавих поглядів і усмішок команди з регбі, що розуміють – наприклад, вони знали, як я виглядаю в спідній білизні, – я залишилася в цілому непоміченою.

Я не могла зрозуміти, як така принизлива подія могла залишитися невисловленою.

Для мене це не було зрозумілим. Ніхто не згадав про інцидент на полі того дня. Начебто цього ніколи й не було.

Чесно кажучи, якби не затяжний біль голови, я б сумнівалася, що це взагалі сталося.

Дні перетворилися на тижні, але тиша залишалася незмінною.

Мені ніколи нічого не казали.

Це більше ніколи не згадувалося.

Я не була мішенню.

І я знайшла спокій.

З моменту інциденту на полі пройшов майже місяць, і я виявила, що поступово втягуюсь у рутину з Клер та Ліззі на моєму боці.

Я виявила, що починаю з нетерпінням чекати, коли піду до школи.

Це був найдивніший поворот у моєму житті, зважаючи на те, що велику частину свого життя я ненавиділа школу, але коледж Томмен став майже безпечним місцем.

Замість звичайного почуття страху, коли я вийшла із автобуса, все, що я відчула – це величезне полегшення.

Полегшення піти з мого дому.

Полегшення бути поза увагою хуліганів.

Полегшення піти від мого батька.

Полегшення – мати можливість дихати протягом семи годин на день. Я звикла справлятися поодинці, бути одна, сидіти одна, їсти одна… ви розумієте про що я.

Я назавжди залишилася одна, тому моє останнє скрутне становище, або, краще сказати, остання зміна мого соціального статусу була несподіваною.

Кажуть, що цифри мають солідарність, і я твердо вірила в це.

Я почувала себе краще, коли була зі своїми друзями.

Можливо, це була підліткова невпевненість, чи, можливо, це було результатом мого минулого, але мені подобалося, що більше не треба було ходити на заняття поодинці, і що в мене завжди був хтось, з ким можна посидіти або сказати, якщо в мене щось застрягло в зубах.

Їхня дружба означала для мене більше, ніж вони могли собі уявити, даючи мені систему підтримки, якої я відчайдушно потребувала, і буфер за панічної невизначеності.

У моїй старій школі я була така напружена і неспокійна на уроках, що часто залишалася в класі, мені доводилося працювати допізна, щоб надолужити втрачене.

Без постійної загрози нападу з боку однолітків я без особливих проблем встигала на заняттях, клацаючи уроки, як горішки.

Мені навіть вдалося скласти більшість іспитів до молодшого циклу, за винятком математики та бізнес-досліджень.

Здавалося, жодна кількість занять не допомогла з цими предметами. Але я отримала свою першу п'ятірку з першого курсу з природничих наук, тож це мене заспокоїло.

Під час обіду я сиділа з дівчатами – не жалюгідне місце з моїм братом та його приятелями, а справжня група людей.

Я ніколи раніше не мала такого рівня нормальності.

Я ніколи не відчувала себе у безпеці.

Але я вже почала.

І в мене було відчуття, що він має до цього якесь відношення.

Джонні Кавана.

Я маю на увазі, він повинен був, правда?

У мене не було такої сили, тож залишився тільки він.

Це не було збігом, що подія була стерта з пам'яті кожного.

З того дня я бачила його багато разів, незліченну кількість разів, проходячи повз нього в коридорах між уроками і в обідній залі під час перерви, і хоч він ніколи не підходив, завжди посміхався мені, проходячи повз.

Чесно кажучи, я була здивована, що він узагалі посміхнувся до мене, враховуючи реакцію моєї матері на нього біля кабінету директора того дня.

Я не знала, вибачатися чи ні за її поведінку щодо нього.

Мама так гостро відреагувала, що почала загрожувати йому, але, знову ж таки, дії Джонні призвели до того, що я провела ніч у лікарні та ще тиждень вдома з батьком, тому я вирішила не вибачатися. Крім того, я вирішувала надто довго. Підходити до нього зараз, майже через чотири тижні, було б просто дивно.

Через моїх друзів – і приглушений шепіт і чутки від дівчат у туалеті – я дізналася про всі подробиці та інформацію про Джонні Кавана.

Він був на п'ятому курсі – те, що я знала.

Він був родом із Дубліна – знову ж таки, жодних сюрпризів.

Він був неймовірно популярний – гаразд, я цього не знала, але не треба бути генієм, щоб зрозуміти це, враховуючи, що він був оточений учнями.

Він був зіркою серед учнів – знову ж таки, і сліпий міг це зрозуміти.

І всупереч його жахливій неточності з м'ячем, що привів до кричущого каліцтва мене, він мав бути дуже гарний у регбі.

Він був капітаном шкільної команди з регбі, і з цим статусом прийшла популярність, дівчата та деяка жорстка прихильність як до викладачів, так і до учнів.

Я поняття не мала про всі тонкощі регбі, наша сім'я оберталася навколо Гельської Спортивної Асоціації, і я ще менше дбала про популярність у школі, враховуючи, що мене зазвичай кидали на дно, але те, як дівчатка в школі обожнювали Джонні Кавана, зовсім не схожий на людину, яку я зустріла того дня.

За словами дівчаток, він був агресивним, наполегливим та повним снобом, з тілом, за яке можна померти, та жахливим ставленням.

Вони виставили його зухвалим, багатим гравцем у регбі, який був одержимий спортом, жорстко грав на полі і ще дужче трахкав – очевидно, йому подобалися дівчата набагато старші.

Добре, так що цілком можливо, що він справді робив усе це, але було важко зібрати інформацію разом із людиною, яку я зустріла.

Мої спогади про той день все ще були туманними, події, що призвели до моєї нещасної нагоди, все ще були заплутаними, а наступні – сумбурним безладдям, але я пам'ятала його.

Я згадала, як він дбав про мене.

Як він залишався зі мною, доки не прийшла моя мама.

Те, як він торкався мене своїми великими, мозолистими, ніжними руками. Як він говорив зі мною, ніби хотів почути, що я скажу.

А потім слухав мою безладну балаканину, ніби це було важливо для нього.

Я також пам'ятала бентежні моменти; моменти, які не давали мені спати до пізньої ночі з палаючими щоками і думками, повними бентежних образів і незграбних слів.

Частини, які я не наважувалася визнати.

Тим не менш, я зберегла конверт, який знайшла у своїй шафці на тому тижні, коли повернулася до школи, з квапливо подряпаним «Від мого народу твоєму народу» на лицьовій стороні.

Дві банкноти по 50 євро, які я віддала мамі, коли повернулася додому зі школи, але я сховала конверт у наволочку для збереження.

У мене не було пояснення, чому я не викинула його, так само як я не могла пояснити, чому моє тіло вкрилося холодним потом, руки стали липкими, серце прискорено забилося, а шлунок скручувався у вузли щоразу, коли я дивилася на нього.

Ну технічно це було неправдою.

Була очевидна, цілком логічна причина моєї реакції на нього.

Він був чудовий.

Щоразу, коли я помічала його в коридорах, здавалося, що всі відкладені бажання, почуття та гормони, які спали в моєму тілі останні п'ятнадцять років, прокидалися до життя.

Я болісно усвідомлювала його присутність, моє тіло приходило в стан підвищеної готовності щоразу, коли наші руки торкалися в переповнених коридорах між заняттями.

Але не його зовнішність або величезна м'язова статура вивели мої вперті гормони зі сплячки.

Це було те, яким він був того дня.

Під час невеликої перерви минулого тижня, Ліззі спіймала мене на місці злочину, коли я витріщалася на Джонні Кавана, тоді вона вирішила викласти всю інформацію, яка в неї була.

За словами Ліззі, Джонні Кавана ніколи не був прив'язаний до якоїсь конкретної дівчини і не вважався чиїмось хлопцем, хоча з Беллою Вілкінсон доводилося боротися.

Ця пара довгий час тусувалася разом.

Белла була на пару років старша за нього, більш досвідченою, і, судячи з того, що розповіла мені Ліззі, про що їй повідомили хлопчики, смоктала член, як пилосос «Дайсон».

Так що так, можна було з упевненістю сказати, що Джонні отримав від неї величезну кількість мінетів і бозна-що ще.

Я була просто вдячна, що у нас вдома був «Генрі Гувер», а не модний «Дайсон», тому я не давилася щоразу, коли прибирала свою кімнату відповідно до цього конкретного зображення.

Хоча я не була здивована нічого з цього.

Джонні було майже вісімнадцять.

У мене було два старші брати, тому я чудово розуміла, чим займаються хлопчики цього конкретного віку за зачиненими дверима спальні.

Інформація була гнітючою, але мені була потрібна крута доза реальності, щоб зміцнити рішучість і розвіяти надії.

Мені жахливо не пощастило, що я вперше закохалася в таку людину, як він, враховуючи, що ми розмовляли лише один раз, і він був пов'язаний з шестикурсницею.

Не те, щоб він був хоч трохи зацікавлений у мені, якби це було не так.

Мені подобалося почуття безпеки.

У моєму світі невидимість дорівнювала безпеці.

Я щаслива мати обидва пункти і зливатися з натовпом.

Джонні Кавана був настільки протилежний невидимці, наскільки я могла собі уявити.

До нього я ніколи не цікавилася протилежною статтю. Мене ніколи ніхто не цікавив. Але ж він?

Я виявила, що шукаю його в школі, щоб зачепити свій погляд на ньому ненадовго. Це було моторошно і по-сталкерськи з мого боку, але я, чесно кажучи, нічого не могла з собою вдіяти.

Я втішала себе знанням того, що в мене не було намірів діяти на основі своїх почуттів або переслідувати своє перше і єдине кохання.

У будь-якому випадку, мені було достатньо спостереження з боку, задовольняючись тим, що крадькома поглядала на нього, коли могла.

Я виправдовувала таку поведінку, нагадуючи собі, що я не єдина дівчинка в школі, яка бажає чудового Джонні Кавана.

Ні, я була лише однією в довгому списку багатьох, багатьох дівчат.

Але за ним було так цікаво спостерігати.

Він поводився не так, як решта хлопців у школі. Він здавався вище за них дивним чином? Начебто він був старший за свої роки? Чи йому набрид звичайний спосіб шкільного життя?

Це було важко описати.

Здавалося, він створював свій ритм. Випромінював впевненість і мав атмосферу байдужості, яка викликала сміховинну залежність.

Він проклав свій власний шлях у школі, і, як більшість природжених лідерів, всі інші просто йшли за ним.

Я думаю, це був ключ до популярності, вам потрібно було не хотіти цього чи не дбати про те, що у вас це було.

Той факт, що він був гарний із тілом, доведеним до досконалості, також не зашкодило його справі.

Це змусило мене трохи ревнувати, якщо чесно.

Я не дбала про те, щоб бути популярною. Це був той факт, що деяким людям було так легко, тоді як інші, включаючи мене в останню групу, страшенно страждали.

Він видав щось на кшталт: *«Я найкращий. Ти трахкаєшся з кращими прямо тут. Ти не знайдеш нікого краще за мене, тобі не пощастило»*, і ходив із постійним виразом «пішов ти» на обличчі.

Це була типова поведінка альфа-самця, що б'є кулаками в груди, і я припустила, що це багато в чому пов'язано з тим, чому кожна дівчина в радіусі десяти миль, здавалося, тяглася до нього.

Річ у тім, що кожного разу, коли його очі зустрічалися з моїми, я ніколи не бачила ні цього надуманого мачо, ні його горезвісного сердитого погляду.

Було важко описати погляд, який я отримувала у відповідь, тому що зазвичай, коли наші очі зустрічалися, це траплялося тому, що Джонні ловив, що я дивлюся на нього, чи то в обідній залі, чи поза класними кімнатами, і я завжди швидко відверталася, вражена.

Однак у тих рідкісних випадках, коли мені вдавалося взяти себе в руки і зустрітися з ним поглядом, я була винагороджена цікавим нахилом голови і невеликою посмішкою, що смикалася.

Я не була впевнена, що робити з усім цим, або що відчувати.

Дивним чином я відчувала себе одним з тих маленьких каченят, які закарбовують у пам’яті і прив'язуються до першої людини, яку вони бачать після народження.

Я дивилася фільм про це, коли була дитиною.

Можливо, саме це й відбувалося?

Може, я прив'язалася до Джонні не тільки тому, що він був першим, кого я побачила, коли прийшла до тями, але й тому, що він був першим, хто виявив до мене справжню доброту.

Я запитувала себе, чи справді це може статися з людьми після струсу мозку середньої тяжкості, але потім швидко відкинула цю шалену ідею.

Подібні думки не були нормальними і не приносили жодної користі.

Крім того, я не була прив'язана до нього.

Мені просто подобалося їм захоплюватись.

З безпечної відстані.

Коли він не дивився.

Так, це було зовсім не шкідливо для здоров'я

****

—Чи не хочеш зайти до мене сьогодні після школи? – запитала мене Клер під час великої зміни в середу.

Ми сиділи наприкінці одного з величезних столів у розкішній обідній залі, з якою я все ще намагалася змиритися.

В старій школі у нас була невелика їдальня, де люди по черзі сиділи за маленькими круглими столиками.

Тут, у Томмен, це був чудовий банкетний зал з двадцяти п'ятьма футовими столами, які включали гарячі страви і достатню кількість місця, щоб вмістити всю школу.

Обідня зала тріщала по швах від того, що інші учні кричали і розмовляли так голосно, що мені довелося перегнутися через стіл, щоб відповісти:

—До тебе додому?

—Ми можемо потусуватися і подивитися кілька фільмів або щось таке? – з кивком промовила вона.

—Хіба ти не збираєшся в місто з Ліззі, щоб побачити Пірса? – уточнила я.

Принаймні я думала, що це те, чим вони займалися сьогодні після школи.

Це все, про що Ліззі говорила весь ранок.

Мабуть, вона зустрічалася з якимсь хлопцем з п'ятого курсу на ім'я Пірс, і вони були разом протягом кількох місяців.

З того, що я знала, вони знову зійшлися.

Чесно кажучи, Ліззі запросила мене піти з ними після школи, але я відмовилася, тому що місто було останнім місцем, де я колись хотіла бути. Моя стара школа була в центрі, і я намагалася уникати всіх околиць, як чуми. Там було надто багато небажаних осіб, які тинялися навколо.

—Ні, Ліззі не в настрої, – пояснила Клер, протикаючи ложкою свою банку з йогуртом. —Отже, я гадаю, що сьогодні у них була ще одна сварка.

Це пояснювало помітну відсутність Ліззі на обіді.

Її важко було зрозуміти.

Вона багато приховувала, і я ніколи по-справжньому не знала, про що вона думала чи відчувала, на відміну від Клер, яка була відкритою книгою.

Напевно, саме тому в дитинстві я завжди була ближчою до Клер.

Я, звичайно, любила Ліззі і вважала її хорошим другом, але якби я мала найкращу подругу, то це була б Клер.

—Крім того, мені не дуже подобається бути третім зайвим з ними двома, – додала Клер, кладучи ложку в коробку з ланчем. —Отже, що ти скажеш? Мама забере нас і відвезе тебе додому, коли захочеш, – вона відкинулася на спинку стільця і обдарувала мене зворушливою усмішкою. —Чи ти завжди можеш переночувати в мене?

Мій шлунок зробив невеликий переворот.

—Ти впевнена, що твоя мама не заперечуватиме?

—Шеннон, звичайно, вона не заперечуватиме, – відповіла Клер, кинувши на мене дивний погляд. —Мої мама та тато обоє люблять тебе, – посміхаючись, вона додала: —Мама постійно запитує про мої справи, уточнюючи, коли ти прийдеш знову.

Мене сповнило тепле відчуття.

Місіс Біггс працювала медсестрою у відділенні інтенсивної терапії лікарні в Корк-Сіті, і вона була однією з наймиліших леді, яких я колись зустрічала.

Клер була дуже схожа на свою матір з милим характером та добрим серцем.

Коли ми були маленькими і Клер, і Ліззі святкували день народження або грали, місіс Біггс завжди вважала за свій обов'язок приїхати і забрати мене.

Мене навіть запрошували на вечірки з нагоди дня народження старшого брата Клер, і хоч я ніколи не відвідувала вечірки Х'юї, я оцінила запрошення.

Це були єдині запрошення, які я отримувала у дитинстві.

—Я б із задоволенням, але мені треба порадитися з батьками, – сказала я їй, а потім дістала телефон і написала братові, щоб дізнатися про обстановку вдома.

—Це буде чудово, – радісно підбадьорила вона. —У морозилці є банка "Бена і Джеррі", і я маю новий фільм "Пірати Карибського моря" на DVD, – нахмуривши брови, вона додала: —Джонні та Орландо, яка дівчина може сказати "ні" цьому?

—Не ти, – засміялася я. Клер була одержима Джонні Деппом.

Він був її шпалерами на телефоні, і його обличчя було розклеєно на всі стіни її спальні.

—Я люблю його, – оголосила вона з мрійливим зітханням. —Я вірю. Це справжнє, жорстоке кохання, і одного разу він приїде до Ірландії, побачить мене і одразу відповість взаємністю на мої почуття. А потім ми втечемо разом та створимо чарівних гібридних дітей-піратів.

—Це звучить як план, – хихикнула я. —Хоча, ти ж розумієш, що він не справжній пірат, чи не так?

—Тсс! – Клер усміхнулася. —Не забирай це у мене. Дозволь мені насолодитися візуалізацією.

Мій телефон завібрував у моїй руці, коли надійшло повідомлення від Джоуї.

Погана ідея, Шен. Він на стежці війни.

Пригнічена, я сунула телефон назад у кишеню і важко зітхнула:

—Я не можу прийти.

—Твій тато? – сумно спитала вона.

Я кивнула.

Клер виглядала такою ж сумною, як і я, але вона не наполягала.

У глибині душі, гадаю, вона знала.

Я ніколи не висловлювала це словами, і вона ніколи не тиснула.

Ось чому я її люблю.

—Тоді іншим разом, – Клер обдарувала мене широкою посмішкою, яка майже приховувала занепокоєння в її карих очах.

Майже.

—Наступного разу ми сплануємо все краще – попереджу тебе заздалегідь, – швидко продовжила вона, заправляючи своє довге світле волосся за вуха. —Але наш кіномарафон з Джонні та Орландо безперечно відбудеться!

—Як справи, ведмежа Клер? – запитав глибокий чоловічий голос, відволікаючи нас обох.

—О, привіт, Джерарде, – сказала Клер недбалим тоном, дивлячись на величезного світловолосого хлопця, що стоїть наприкінці нашого столу. —Як справи?

—Тепер, коли я з тобою розмовляю, краще, – промуркотів він, підходячи і спираючись дупою на стіл, тримаючи свою величезну спину переді мною, а його увага зосереджена на моїй подрузі. —Ти виглядаєш так само чудово, як і завжди.

Пильний погляд Клер метнувся від його обличчя до мого, і вона витріщила на мене очі, перш ніж швидко посерйозніти і сказати:

—Хіба я не чула, як ти казав те саме Меган Крін у середу?

Я придушила сміх, спостерігаючи за тим, як професійно моя подруга розігрує карту байдужості, хоча на неї вплинув цей хлопець.

Він був високим і засмаглим, з брудним світлим і скуйовдженим волоссям, а також явно мав серйозні м'язи під шкільною формою.

Я не звинувачувала її за те, що на неї подіяв хлопець, який так виглядав.

Більшість дівчаток так і зробили б.

Тільки не ця дівчина.

—Ти ревнуєш? – Джерард піддражнив, тон дуже кокетливий. —Ти знаєш, що ти мій номер один.

—Помилуй мене, – видавила Клер, прикидаючись, ніби її нудить

—Я чув, ти їдеш у Донегалу із командою? – запитав він її. —Твій клас отримав дозвіл, чи не так?

—Так, наш клас був обраний для участі, – безтурботно відповіла Клер. —Однак мама не підписала дозволу на мою поїздку.

У мене також не було.

Наступного місяця після великодніх канікул коледж Томмен провів виїзний матч проти якоїсь підготовчої школи для регбі у Донегалі.

Це була важлива гра для команди, фінал якогось кубка ліги чи іншого, і мій клас, поряд із ще одним із шостого курсу, був обраний випадковим чином для участі.

Оскільки матч проводився в першу п'ятницю, коли ми мали повернутися до школи після великодніх канікул, шкільний автобус відправлявся з коледжу Томмен о 10:45 вечора в четвер увечері, щоб уникнути заторів і забезпечити зупинки, оскільки північний Донегал знаходився принаймні за вісім годин їзди від Корка.

За словами Ліззі, адміністрація Томмен була купкою тугодумів і виділила кошти лише на одну ніч проживання у поїздці.

Ми будемо спати в автобусі в четвер увечері, зупинятися в готелі в п'ятницю ввечері, а потім повертатися до Корку в суботу.

Ліззі була обурена ідеєю спати в автобусі, тому що директори шкіл були скупими і не хотіли витрачати гроші на додаткову ніч у готелі.

Особисто я не могла зрозуміти, у чому проблема.

Це була повністю оплачена подорож, фінансована школою, та затверджений вихідний день у школі.

Якщо не брати до уваги восьмигодинну поїздку на автобусі, де більшість пасажирів були підлітками, повними тестостерону, це був безпрограшний варіант.

Звичайно, ця частина жахнула мене до глибини душі, але я почала вчитися справлятися зі своїм занепокоєнням, не дозволяючи моєму минулому досвіду зіпсувати можливість такої перерви.

Я дуже намагалася просто відійти убік, скористатися моментом і продумати ситуації та сценарії з ясними, раціональними думками, а не з параноєю, викликаною жахом, який, здавалося, контролював мене.

Незважаючи на мій ентузіазм від перспективи втекти з Баллілаггіна на пару ночей, я не мала особливих надій на поїздку.

Оскільки це була нічна подорож, школа зажадала, щоб наші батьки підписали бланки дозволів.

Я дала мамі бланки, які потрібно було підписати, щоб я могла відвідувати школу.

Станом на сьогоднішній ранок він все ще лежав без підпису на хлібниці вдома.

—Ах, твоя матуся тебе відпустить, – піддражнив білявий бог, скуйовдживши волосся Клер. —Звичайно, великий брат буде там, щоб доглянути за тобою – і за мною, звичайно, – він нахилився ближче і заправив пасмо волосся їй за вухо. —Я завжди граю краще, коли знаю, що ти дивишся.

Тепер я справді сміялася з явної безглуздості розмови.

Я зналася на спорті і ще не зустрічала хлопця, який грав би краще через дівчину.

Однак, коли я спробувала придушити свій сміх, вийшло щось на зразок пирхання.

Затиснувши рот рукою, я витріщилася на переляканий вираз обличчя Клер і одними губами прошепотіла «вибач» крізь пальці.

Начебто тільки помітивши мою присутність, блондин обернувся, мабуть, щоб знайти винуватця, що пирхає.

Його погляд зупинився на моєму обличчі, і негайне впізнавання майнуло в його разючих сріблясто-сірих очах.

—Привіт! Малятко Шеннон, – визнав він, тепло посміхаючись. —Як справи?

—Е-е, добре, – видавила я, дивлячись на нього і запитуючи, звідки, чорт забирай, він знає моє ім'я.

Я глянула на Клер, яка знизала плечима і подивилася на мене поглядом, який сказав мені, що вона була так само збентежена, як і я.

—Я не знав, що ти товаришуєш з Шеннон, – сказав він, знову звертаючи увагу на Клер. —Це була б корисна інформація.

—Е-е, я не знала, що ти знайомий з Шеннон? – байдуже запропонувала Клер. —І навіщо корисна?

—Я не знайомий, – він похитав головою. —І це не має значення.

Він повернувся до мене і знову посміхнувся.

—Я Джерард Гібсон, – представився він. —Але всі звуть мене Гібсі.

—Я не кличу, – безтурботно кинула Клер.

Гібсі посміхнувся.

—Добре, всі, крім неї, звуть мене Гібсі, – він вказав великим пальцем на мою подругу, обдарувавши її поблажливою усмішкою, перш ніж повернути свою увагу до мене. —Їй подобається бути іншою.

—Ні, Джерарде, мені подобається звертатися до людей на ім'я, – поправила Клер, обдарувавши його твердим поглядом. Вона звернула увагу на мене і почала пояснювати. —Джерард дружить із моїм братом Х’юї. Ти пам'ятаєш Х'юї, чи не так, Шен?

Я кивнула, явно згадавши красивого старшого брата Клер.

Х'юї Біггс зі світло-русявим волоссям і карими очима був чоловічим еквівалентом своєї сестри, за винятком преса, мужніх і очевидних хлоп'ячих рис. Х'юї не ходив у ту ж початкову школу, що й ми, але він завжди був дружелюбний до мене, коли я приходила до них додому. Він був одним з небагатьох хлопців, крім Джоуї, поряд з яким я не почувала себе на межі. Х'юї завжди давав мені спокій, і я це цінувала.

—Ну, вони були в одному класі з молодших, і цей монстр прямо тут, – вона зробила паузу, щоб трохи підштовхнути Гібсі, перш ніж продовжити, —був постійним атрибутом на моїй кухні більшу частину мого життя. Він живе через дорогу від нас, – додала вона. —На жаль.

—Давай, ведмежа Клер, – піддражнив він. —Хіба так можна говорити про хлопця, який подарував тобі перший поцілунок?

—Це було результатом невдалої гри в пляшечку, – парирувала вона, щоки порозвіли, коли вона подивилася на нього. —І я мільйон разів просила тебе перестати називати мене так.

—Це все гра, – повідомив мені Гібсі з широкою усмішкою. —Вона справді любить мене.

—Я справді не люблю, – парирувала Клер, тепер схвильована. —Я терплю його, бо він приносить печиво до мого дому, – вона повернулася до мене і сказала: —Мати Джерарда володіє пекарнею в місті. Її торти дуже смачні.

—Гібсі! Давай, хлопче. Команда чекає на тебе! – крикнув хтось з іншого боку обідньої зали, змусивши нас усіх трьох обернутися.

Моє серце завмерло на коротку мить, перш ніж зробити сальто в грудях, коли мій погляд впав на Джонні Кавана, що стоїть під аркою обіднього залу, з дико жестикулюючим рукою в повітрі і грізним виразом, закарбованим на його обличчі.

—П'ять хвилин, – озвався Гібсі.

—Тренер хоче бачити нас зараз, – гаркнув Джонні з тим сильним дублінським акцентом, до якого я навчилася прислухатися. —Не за п'ять чортових хвилин, – додав він, не звертаючи уваги на те, хто його чув.

Було цілком зрозуміло, що йому байдуже, дивляться на нього люди чи ні.

Не звертаючи на нього уваги, Гібсі підняв два пальці і знову звернув увагу на Клер.

Він почав говорити з нею низьким, приглушеним тоном, тож я нічого не почула.

Вся моя увага була зосереджена на парі блакитних очей, які дивилися прямо на мене.

Зазвичай, коли він ловив на собі мій пильний погляд, я відводила його вбік або опускала обличчя, але цього разу я не могла.

Я почувала себе в пастці.

Цілком і безповоротно спійманою у пастку його погляду.

Джонні схилив голову набік, розглядаючи мене з цікавістю, колишнє роздратування в його очах змінилося на щось, що я не могла розшифрувати.

Моє серце шалено билося об грудну клітку.

А потім він похитав головою і відвів погляд, його увага перемістилася на годинник на лівому зап'ясті, порушуючи дивний, схожий на транс, погляд униз.

Уривчасто видихнувши, я відвернулась від нього, нахилилася вперед і дозволила волоссю впасти вперед, щоб приховати мої щоки, що горять.

—Я чекаю побачити помпони і напис "Я люблю Гібсі" неоновими літерами на твоїх цицьках наступного тижня, коли проходитиме "Шкільний Щит", – це все, що мені вдалося почути від Гібсі, перш ніж він помахав нам рукою і побіг геть.

—Вибач за нього, – сказала Клер, переводячи погляд з мого обличчя за мою спину. Її щоки почервоніли, очі блищали. Вона потягла за уявний пушок на своєму шкільному джемпері, перш ніж додати: —Він трохи дивний.

—Ти йому дуже подобаєшся, – заявила я, вдячна за те, що вона відволікала мене від моїх думок.

—Джерарду подобаються всі, – відповіла вона з тяжким зітханням. —Ну, всі у кого є вагіна.

—Я не знаю, Клер. Схоже, ти йому справді подобаєшся, – почала я говорити, але вона швидко обірвала мене.

—Ну, я знаю, Шен, – сказала вона, щоки все ще палали. —Він гравець. Повний довбаний гравець. Він зациклений на будь-чому у спідниці, – додала вона. —Вони так роблять.

—Вони?

—Хлопці з команди з регбі, – пояснила вона. —За винятком Х'юї – і, можливо, Патріка.

—О, – я зморщила ніс.

—Так, о, – відповіла Клер, скривившись. —І єдина причина, через яку Джерард поводиться так зі мною, це тому, що я молодша сестра Х'юї, і він знає, що не може мене отримати, – зітхнувши, вона додала: —Для нього це невинна гра у флірт, яка нічого не означає.

—А як щодо тебе? – запитала я м'яким тоном. —Для тебе що це?

Клер кілька секунд прикусувала нижню губу, перш ніж прошепотіти:

—Мука.

Це було все роз'яснення, якого я потребувала, щоб підтвердити свої підозри.

Клер подобається Джерард – Гібсі – або як там його звали.

У той момент, враховуючи нещодавній сплеск гормонів, що руйнують мою репродуктивну систему, викликаний появою в моєму житті Джонні Кавана, я могла ставитись до своєї подруги найголовнішим чином.

—Хлопчики з гарними очима і великими м'язами все псують для дівчаток, – пирхнула Клер.

—Так, – слабко погодилася я. —Звичайно.

—Які ми? – Клер без особливого ентузіазму посміхнулася. —Обом подобається гірше, що може бути для нас.

—Я? – я похитала головою і перейшла в режим заперечення. —Мені ніхто не подобається.

—Так, точно, – посміхнулася Клер. —Навіть не намагайся вдавати, маленька міс рум'янець. Я бачу, як ти дивишся на нього.

—Клер, – я похитала головою і зітхнула. —Ти все вигадуєш.

—О, дивись, – видихнула вона, показуючи мені за спину. —Джонні йде сюди.

—Що? – уражена, я обернулася і виявила, що вона бреше.

—Ха, – хихикнула Клер. —Я так і знала.

—Не смішно, – пробурмотіла я, поплескуючи себе по щоках, що горять.

—Не хвилюйся, Шен, – відповіла вона, зрозуміло посміхаючись. —Твій секрет у безпеці зі мною.

РОЗДІЛ 7

ДЖОННІ

Шеннон Лінч мала очі кольору опівнічної синяви, які не виходили з моєї голови.

Принаймні це найближче порівняння, яке вдалося знайти серед незліченних пошукових запитів в Інтернеті.

Пошук по кольорових таблицях збивав з пантелику, але не так, як мій зіпсований мозок, який, здавалося, як заїжджена платівка, завис на повторі.

Улюблений трек мого мозку: Шеннон як річка з чудовими блакитними очима, обличчям ангела та неспокійним минулим.

Після прочитання її досьє мені знадобилося кілька днів, щоб переварити вміст, і ще кілька, перш ніж я знайшов у собі сили не їхати в її минулу школу і не вибивати лайна з хуліганів.

Весь перший тиждень після різдвяних канікул я турбувався за дівчинку, чекаючи, чи повернеться вона до школи завтра.

На той час, коли настала п'ятниця, мій рівень занепокоєння просто зашкалював.

Це так турбувало мене, тому я зайшов до офісу містера Туомі, щоб перевірити як вона.

Саме там я дізнався, що фактично завдав дівчині немилосердного струсу мозку і що вона була вдома на постільному режимі до кінця тижня.

Коли Шеннон повернулася до школи наступного понеділка, мене викликали прямо в офіс, де одразу зустріли містер Туомі, міс Найан, староста третього року, містер Кроулі, мій староста року, і інкубатор людей, яким була місіс Лінч.

Там мені пояснили, що хоча вони знають, що мої дії на полі були випадковими, було б краще, якби я тримався від неї подалі, щоб уникнути будь-яких майбутніх інцидентів.

Її мати також вручила мені пластиковий пакет із моєю футболкою всередині, а також пробурмотала вибачення за те, що штовхнула мене в коридорі того дня – очевидно, намагаючись прикрити свою дупу за те, що підняла руки на учня – і промовила ще одне суворе попередження триматися подалі від її дочки.

Розлючений тим, що мене загнали в кут через безглузде і непотрібне втручання – не кажучи вже про те, що зі мною обійшлися як із лиходієм за просту помилку, – я відповів різким: *«Ніяких довбаних проблем»*, перш ніж взяти свою футболку і повернутися до класу з твердим наміром зробити саме це.

Мені не потрібні були такі проблеми у моєму житті.

Мені не потрібна була загроза усунення, що нависла над моєю головою. Це сплутало мої плани, і не було дівчини, заради якої варто було б наражати своє майбутнє на небезпеку.

Дотримуючись правил, більше заради себе, ніж заради неї, я залишився осторонь.

Я не розмовляв з нею і не підходив, коли бачив її між уроками чи в обідній залі під час перерви.

Я тримався подалі від цієї дівчини та ускладнень, які, здавалося, йшли за нею.

Але яким би я не був злим, я все одно виглядав її в коридорах.

Назвіть це надмірним захистом уразливої дівчинки або назвіть це якось інакше, але я тримав вухо гостро, коли справа стосувалася Шеннон Лінч, і закривав усе лайно, яке могло стати проблемою, стежачи за тим, щоб у неї був плавний перехід у Томмен.

Проте за кілька днів швидко стало ясно, що їй не потрібна нічия допомога.

Шеннон подобалося у коледжі Томмен.

Вчителям вона подобалася.

Вона подобалася учням.

Мені страшенно подобалася.

У цьому й була проблема.

Крім того, у неї були свої маленькі охоронці у вигляді двох блондинок, які, здавалося, завжди супроводжували її, куди б вона не пішла.

Я дізнався в одній із двох дівчат, яка більше захищала, сестру Х'юї Біггса, блукаючий півзахисника нашої команди та одного з моїх найближчих друзів.

Інша блондинка була подружкою Пірса О’Ніла, іншого мого товариша по команді.

Я не міг згадати ім'я дівчини Пірса, тільки пам'ятав, якою злісною вона могла бути зі своїм язиком, і що будь-який хлопець у здоровому глузді повинен триматися подалі.

Занурившись у свою рутину, я спробував ігнорувати і забути про Шеннон, вирішивши зосередитися на грі і байдуже реагувати на всі відволікаючі фактори навколо мене – кицька була найнебезпечнішим видом відволікання.

Я справді біса намагався.

Але потім один із хлопців згадував її в розмові, або вона проходила повз мене в шкільному коридорі, і я повертався до вихідної точки.

Я не міг цього зрозуміти і намагався не надто замислюватись про це.

Але це не завадило їй спливати в кожній розмові, в якій я брав участь з моменту її прибуття до Томмена.

Хлопці були дурнями, і вік для більшості з них нічого не означав.

Занадто блять, багато ідіотів на моєму курсі говорили про неї, думали про неї і будували про неї змови, і це зводило мене з розуму.

Наприклад, минулого тижня я справді висловив своє розчарування, сказавши шокованому столу однокласників, щоб вони заткнулися, адже їй лише п'ятнадцять.

Для них не мало значення, що вона була лише на третьому курсі, і мене непокоїло, що це мало значення для мене, коли насправді не мало.

Багато третьокурсників тусувалися з людьми з четвертого, п'ятого і, чорт забирай, навіть з деякими шестикурсниками.

Але не я.

Я ніколи.

На відміну від решти хлопців, у яких не було проблем з тим, щоб трахатись з молодшими дівчатами, я повністю усвідомлював можливі наслідки.

Я вислухав більш ніж пристойну частку лекцій від тренерів та колишніх професіоналів про катастрофічні наслідки, пов'язані з тим, що трахкаєшся не з тією дівчиною.

І хоча я не дуже пишався своєю поведінкою по відношенню до дівчат протягом багатьох років, все одно підвів межу під усіма, хто молодший за мене.

Я знав, що це робило мене лицеміром, враховуючи, що я був більш ніж готовий зустрічатися з дівчатами старшими за мене, але я повинен був бути в безпеці, чорт забирай. У мене була мрія та чітке бачення того, що мені потрібно було зробити, щоб її досягти. Зв'язуватись з маленькими дівчатками було небезпечно.

Ось чому ця конкретна дівчина так мене дратувала.

Тієї хвилини, коли я побачив її, щось сильно вдарило в груди.

Щось незнайоме і збиває з пантелику.

Минуло більше місяця, а я також не міг прийти до тями.

Настав лютий, а я все ще мовчки був одержимий Шеннон як річка.

Мені це не сподобалося, і вона сподобалася мені ще менше за те, що була єдиною причиною моєї невпевненості.

Це не мало сенсу.

Вона була крихітною дівчинкою – одні кінцівки та кістки. У неї не було жодних вигинів, і я сумнівався, що вона навіть носила ліфчик, якщо бути чесним із самим собою.

Бачите?

Занадто молода.

Занадто страшенно молода.

Але це не завадило мені шукати її в юрбі.

І це не завадило мені дивитись, коли я знайшов її.

Що більше намагався блокувати її, то більше шукав.

Поки я не бігав поглядом у пошуках її між кожним довбаним уроком.

Іноді я помічав, що вона дивиться на мене.

Вона завжди кидала на мене цей сліпучий у світлі фар погляд, перш ніж сховати обличчя.

Я не був певен, що з цим робити.

Я повністю визнав, що я маю ірраціональну реакцію на дівчину.

Це було ненормально.

Проблема полягала в тому, що я не міг узяти себе в руки.

Я не міг вимкнути свій мозок.

Белла була ще однією проблемою для мене.

Її нудило від того, що вона називала «бути пограбованою», і кілька тижнів тому вона написала мені, щоб провести час і розібратися з приводу нашої розлуки.

Я знав, що маю щось відчувати з цього приводу – я спав з дівчиною майже вісім місяців, – але все, що я відчував, швидше прирівнювалося до спустошення.

Там не було жодного зв'язку, і я втомився почуватися використаним.

Це не було схоже на те, що ми зустрілися, щоб побалакати або сходити в кіно або щось таке.

Вона не хотіла цього від мене.

Навіть коли я пропонував.

Звичайно, не було ніяких почуттів, і я ніколи не був зацікавлений у відносинах з нею, але після того, як я провів шість із восьми місяців зі своїм членом усередині неї, я був не проти почастувати дівчину вечерею або зводити її до довбаного фільму.

Я пропонував багато разів, і вона відхиляла кожен із них.

Тому що це було не досить публічно.

Бо Белла хотіла мене тільки тоді, коли я був на очах у пабі чи в коледжі, де вона могла показати мене всім своїм друзям, ніби я був якимсь цінним довбаним биком.

Белла повідомила через текстове повідомлення, що вона перейшла до Кормака Райану з шостого курсу.

Я вже деякий час наполовину підозрював, що між ними щось відбувається, бо він поводився біса підозріло поруч зі мною.

Кормак отримав виклик із Академії влітку. Він був на кількох заняттях із молоддю і брав участь у деяких випробуваннях.

Досі Кормаку не вдавалося отримати постійний контракт, і я не чекав на цього хлопця, затамувавши подих.

Це не я був злим придурком.

Просто викладаю факти.

Він був непоганим захисником, але йому потрібно було виявити серйозну магію, якщо він хотів потрапити на головну карту з клубом.

Якщо він зробив це, то молодець.

Якщо він не зробив це, то мені було насрати.

Кормак був на рік старший за мене, так що ми ніколи не були друзями, але, граючи в одній команді останні п'ять років, я очікував трохи більшої лояльності.

І якби Белла хотіла викликати в мене реакцію, трахнувши мого товариша по команді, вона була б дуже розчарована, тому що я ніколи не приніс би їй такого задоволення.

Було боляче? Так.

Чи я відчував себе відданим? Звісно.

Чи це означало, що я хотів її повернути? Чорт забирай, ні.

Тому що я не міг упоратися з брехунами, і це те, ким вона була. Я також погано справлявся з іграми розуму, а це було тим, що вона намагалася провернути.

Порвати зі мною, піти з моїм товаришем по команді, а потім розвернутися, заповнити мою поштову скриньку і сказати, що вона хоче, щоб я повернувся, був яскравим прикладом ігор, які ця дівчина любила грати.

Чого вона не змогла зрозуміти, так це того, що не мало значення, скільки ігор вона намагалася зіграти або скільки разів вона обіцяла відсмоктати мені.

Дороги назад не було.

Не для мене.

Можливо, я був мертвий усередині, як припустила Белла в мільйонах текстових повідомлень, які вона надіслала мені після того, як я відхилив її пропозиції розібратися.

Я так не думав.

У мене були почуття.

Я дбав про речі.

Тільки не брехня.

***

—Я маю зробити зізнання, – оголосив Гібсі під час тренування в середу.

Ми були на двадцять дев'ятому з тридцяти сказаних кіл поля, і він почав слабшати. Насправді я був на своєму двадцять дев'ятому колі.

Інші члени команди були на чотирнадцятому.

Гібсі взагалі знаходився поки що на восьмому, і його відставання почалося на четвертому колі. Тепер він нагадував хлопця, що вивалився з нічного клубу о третій годині ночі з животом, повним намішаних коктейлів.

Йому, як і решті, треба було зібратися, тому що наступного тижня у нас була гра, і я не збирався заганяти себе в кут, якщо решта команди також не була віддана справі.

Ці дурні мали десять днів, щоб зібрати своє лайно.

—Ти слухаєш? – задихаючись, прогарчав Гібсі, хапаючись за моє плече в надії, що я допоможу його лінивій дупі. —Тому що це серйозно.

—Я слухаю, – сказав я йому, роблячи ковток повітря і повільно видихаючи його. —Признавайся.

—У мене шалене бажання штовхнути тебе по яйцях, – Гібсі уривчасто видихнув, перш ніж закінчив: —І зламати те, що там ще залишилося.

—Якого чорта? – струсивши його м'язисту руку зі свого плеча всоте, я змінив позу, задкуючи назад, щоб подивитися на ублюдка. —Чому?

—Тому що ти виродок природи, Кав, – задихаючись, сказав він, тягнучись за мною. —Ні за що на світі жоден хлопець у твоєму становищі, – він вказав на мене пальцем, а потім нахилився вперед, притискаючи руки до потилиці, —зі зламаним членом не зможе бігти так довго, не впавши мертво, – застогнавши, він продовжив, —мій член в ідеальному робочому стані, і він, бляха плаче! Плаче! І мої яйця впали в сплячку, повернувшись у становище, що передує статевому дозріванню.

—Мій член не зламаний, мудак, – прогарчав я, оглядаючись, чи не почув нас хтось.

На щастя, решта команди була з іншого боку поля.

—Я хочу це сфотографувати, – прохрипів він. —Щоб я міг показати тренеру і вдавати, що це моє. Він ніколи більше не змусить мене бігати.

—Продовжуй говорити про це, і тобі не знадобиться фотографія, щоб показати тренеру, – відрізав я. —Я відріжу твій член, і ти зможеш передати його йому замість простого фото.

—Все ще зарано для жартів? – Гібсі скривився

Я напнуто кивнув, а потім розвернувся, повертаючи колишній темп, наближаючись до фінішної межі.

—Вибач, хлопче, – задихаючись, сказав він, повертаючись до кульгавого бігу поруч зі мною. —Просто неприродно рухатися з такою швидкістю, коли ти поранений.

—Ти справді думаєш, що це легко для мене?

Якщо він справді так вважає, то є страшенно божевільним.

У мене була «швидкість», тому що я провів більшу частину свого дитинства та всі підліткові роки, працюючи над тілом.

Поки Гібсі та хлопці грали у «Стукати і тікати» та «Пляшечку», я був на полі.

Коли вони ганялися за дівчатами, я бігав за успіхом.

Регбі було моє життя.

Це все, що я мав.

Але трудомісткий темп, який я підтримував сьогодні, був настільки далекий від мого стандарту, що виглядало навіть шкода.

Я був млявим, і єдина причина, через яку це не було помітно, полягала в тому, що шкільний рівень набагато нижчий.

Якби я так тягнув свою дупу в Академії, де я грав разом із найкращими гравцями країни, то мені б негайно вказали на це.

Моє тіло горіло, і я рухався чистою волею.

Все боліло настільки, що мені доводилося дихати через ніс, щоб мене не вирвало. Я б заплатив за це зусилля безсонною ніччю, курчачись в агонії, напівдюжиною знеболювальних і гарячою ванною з сіллю.

Але я не міг зупинитись.

Я, блядь, відмовився здаватися.

Якби я дав тренеру Малкахі хоч найменший натяк на те, що я не на висоті, він би зателефонував керівникам Академії.

І якщо він зателефонував до Академії, значить я облажався.

Дещо сповільнив темп, дійшовши до кінцевої зони, пройшовши її, зберігаючи м'язи в розслабленому та рухливому стані.

Якби я зупинився, мене б вихопив удар, і я мав намір зробити це на самоті салону своєї машини.

Підібравши з землі пляшку води, кілька хвилин я ходив по бічній лінії як божевільний, відчайдушно намагаючись позбутися болю.

Я не наважився виконати розтяжку після бігу.

Я не був таким мазохістом.

Коли мій серцевий ритм прийшов у норму, я почекав, поки тренер дасть мені добро на достроковий догляд, а потім повернувся до роздягальні, виконавши свою роботу на день.

Я й не підозрював, що Гібсі йшов за мною стежкою, поки не почув, як він видав оглушливий вовчий свист.

—Ти добре виглядаєш, ведмежа Клер!

Не пересиливши цікавість, я простежив за його поглядом тільки для того, щоб виявити двох блондинок, що знайомо виглядали, скупчилися під навісом біля наукового корпусу.

Одна зі згаданих дівчаток похмуро дивилася на нас, показуючи середнім пальцем на мого найкращого друга.

—Знову дивишся, як я тренуюсь? – Гібсі крикнув через двір. —Ти знаєш, я люблю, коли ти так робиш.

Мені знадобилося кілька секунд, щоб дізнатися в довгоногій білявці молодшу сестру Х'юї Біггса.

—Що це було? – Клер відповіла, прикривши вухо рукою. —Я тебе не чую.

—Ходімо зі мною!

—Заткнися, Джерард!

—Ти знаєш, що хочеш, – засміявся Гібсі, помахавши їй пальцями на знак вітання. —Моя маленька кароока дівчинка.

—Не роби цього, Джерарде! – обличчя Клер стало яскраво-червоним. —Не смій співати це.

Гібс перервав її віршем Вана Моррісона.

—Я ненавиджу тебе, Джерарде Гібсоне! – Клер зашипіла, коли він закінчив співати їй серенаду в стилі божевільної ворони.

—І я теж тебе люблю, – засміявся він, перш ніж звернути свою увагу на мене і придушити стогін. —Ісусе Христе, – простогнав він так, що тільки я міг його почути. —Клянуся богом, хлопче, ця дівчина зводить мене з розуму.

—Ти вже божевільний, – нагадав я йому. —Тобі не потрібна нічия допомога із цим.

—Подивися на неї, Джонні, – простогнав він, ігноруючи мій випад. —Подивися, яка гарна ця дівчина. Боже, це може бути через волосся сонячного кольору, але я присягаюся, вона світиться.

—Навіть не думай про це, – ось слова, які злетіли з моїх губ.

—Я не буду – поки, – відповів Гібс, його очі спалахнули пустотою. —Але в мене таке почуття, що я збираюся одружитися з нею.

Його коментар зупинив мене.

—Що?

Це було надто дивно.

Навіть для нього.

—За умови, що ми обоє переживемо нашу молодість без випадкових дітей, – додав він задумливо. —І її брат не відріже мені член, звичайно.

—Клер на третьому курсі, – незворушно відповів я. —І вона молодша сестра твого товариша по команді. Що, чорт забирай, з тобою не так, Гібсе?

—Я казав, що збираюся одружитися з нею сьогодні? – Гібсі парирував. —Ні, виродок, я цього не робив, тож прочисти вуха. Я мав на увазі, коли я буду страшенно старий і закінчу сіяти свій дикий овес.

—Старий, як чорт? – я дивився на нього. —Сієш свій дикий овес?

—Так, – він знизав плечима. —Знаєш, років тридцять чи близько того.

Я закотив очі.

—Так, добре, слово мудрецю, Гібсе: збери цей дикий овес, поки ти його сієш. І тримай їх подалі від таких дівчаток, як ця.

—Гей, не дивись на мене так осудливо, – посміхнувся Гібсі. —Я завжди збираю своє лайно. І немає нічого поганого у тому, що вона мені подобається. Це в тебе фобія до дівчат твого віку, хлопче, а не в мене.

Усвідомлюючи, що в нас була ця вкрай заплутана розмова посеред двору, я озирнувся, щоб подивитися, чи хтось не підслуховує.

Гібсі не був найяскравішим олівцем у коробці, але я б відчув себе біса обділеним, якби Х'юї почув, як він так говорить про його молодшу сестру, і вбив хлопця.

Саме в цей момент мій погляд впав на мініатюрну брюнетку, навантажену оберемком книг, яка втекла сходами наукового корпусу і поспішила до блондинок.

Раптовий приплив чогось наповнив мої груди, коли я впізнав у брюнетці Шеннон.

Чорт забирай, чому вона повинна була так виглядати?

Чому кожна деталь цієї крихітної довбаної дівчинки кричала мені?

Це було несправедливо.

Насправді, щиро кажучи, це було цілком жорстоко.

Для мене не мало сенсу знаходити її привабливою.

Вона була зовсім не схожа на дівчат, з якими я зазвичай трахкався.

Мені подобалися вигини.

Я любив цицьки.

І я був схиблений на великій дупі.

У неї не було нічого з перерахованого вище.

Але в неї були ноги.

І волосся.

І усмішка.

І ці чортові очі опівночі – я не думав, що це відповідне слово для опису кольору.

Їх слід було назвати душевно-блакитними, тому що вони були страшенно глибокими і засмоктували людину прямо в…

А потім вона спіткнулася й упустила свої книги.

Вони розсипалися по землі, і Шеннон нахилилася, щоб підняти їх, через що її спідниця задерлася надто високо.

Два гладкі, бліді стегна заповнили моє поле зору, викликавши хвилю червоних прапорців, що спалахнули в моєму мозку, і хвилю спека, що пробігла по тілу.

—Ось лайно, – пробурмотів я собі під ніс, зненацька захоплений як її виглядом, так і вибуховою реакцією мого тіла.

Опустивши погляд, я зробив кілька заспокійливих вдихів, намагаючись відновити контроль над своїм проблемним членом.

—Що трапилося? – спитав Гібсі, озираючись довкола у пошуках джерела мого очевидного дискомфорту.

—Нічого, – пробурмотів я, роздратовано проводячи рукою по волоссю. —Пішли.

Гібсі, помітивши мою очевидну проблему, відкинув назад голову від моєї реакції і залився сміхом.

—У тебе встав… чорт забирай, у тебе встав! – видавив він крізь напади сміху. —І ти червонієш! – він ляснув мене по плечу і голосно пирхнув. —Ах, хлопче, мені це подобається.

—Це не моя вина, – прогарчав я, з гуркотом прямуючи у бік роздягальень, крокуючи, як довбаний ковбой із стразами. —У наші дні я не можу це контролювати.

Увірвавшись у роздягальню, я зняв з себе одяг і попрямував прямо в душ із наміром випалити біль і дискомфорт зі свого організму.

Це не спрацювало.

Моє тіло досі зазнавало болючого болю, та я досі демонстрував солідні три чверті.

Опустивши голову, я дивився на нижню половину свого тіла і обміркував можливі варіанти.

Але я не міг цього вдіяти.

Я не міг доторкнутися до свого чортового члена.

Я був надто наляканий.

Яскраві спогади про ту жахливу поїздку у відділення невідкладної допомоги та жахливі попередження, які лікарі дали мені на Різдво, офіційно запаморочили мені голову.

Господи, я був у жахливому стані.

Притулившись чолом до кахельної стіни, я дозволив обпалювати мені воду, поки чекав, здавалося, цілу вічність, щоб проблема вирішилася сама собою, кусаючи кісточки пальців, щоб приховати свої стогони болю.

Що ж, якщо раніше не було ясно, що мені треба триматися на відстані, то тепер це стало зрозумілим.

Я мушу триматися подалі від цієї дівчини.

Боже...

—Почуєш себе краще? – Гібсі хихікнув, коли я, нарешті, повернувся в роздягальню з рушником навколо талії.

Дякувати Богу, ми все ще були тут одні, тому що решта команди наздоганяла нас на колах.

Проігнорувавши шпильку, я повернувся до нього спиною і впустив рушник.

До операції я б не замислювався двічі про те, щоб ходити голим перед будь-ким.

Тепер не дуже.

Тому що, окрім необхідності приховувати свою проблему, я був сором'язливий.

Це було ще одне нове та неприємне почуття.

Я завжди пишався своїм тілом. Я був благословенний природною безпекою м'язів і фізичною силою, і заплатив за кожен кубик преса на животі виснажливим режимом тренувань.

Я страшенно старанно працював, щоб підтримувати себе у чудовій фізичній формі, але фіолетові кулі, опухлий мішок і шрам, що кровоточив – це не те, що я хотів, щоб хтось бачив.

Навіть сам.

Ось чому не дивився вниз, коли натягував пару чистих спортивних штанів.

У моєму нинішньому стані божевільної паніки заперечення було річкою в Єгипті, і якби я просто продовжував підключатися, стало б краще, бо альтернативи не було.

Здаватися не варіант.

Більше вільного часу не варіант.

Пропустити літню кампанію у лізі до 20 років не варіант.

Втратити місце у стартовому складі через слабкість – це, блять, не варіант.

Грати та вбивати було моїм єдиним варіантом, бо я відмовився розбитися та згоріти у сімнадцять років.

—Ти добре, Джонні? – запитав Гібсі, порушуючи мовчання.

На цей раз його тон був серйозним, тому я відповів коротким кивком.

—Чи готовий уже поговорити про це?

—Поговорити про що?

—Що б це не було, чорт забирай, воно зводить тебе з розуму з тих пір, як ми повернулися з різдвяних канікул.

—Мене нічого не турбує, – відповів я, натягуючи шкільні штани на стегна. Я застебнув ремінь і потягся за сорочкою.

—Нісенітниця собача, – заперечив він.

—Я гаразд, – додав я, швидко заклацуючи гудзики на місці.

—Ти був як ведмідь з хворою головою відтоді, як повернувся до школи після Різдва, – пробурчав він. —І не кажи мені, ніби це через твою операцію, бо я знаю, існує щось ще…

Тут задзвонив мій телефон, відволікаючи нас обох.

Сунувши руку в сумку, я витяг його, перевірив екран, а потім придушив бажання шпурнути його в стіну.

—Чортова Белла, – пробурчав я, скасовуючи дзвінок і кидаючи телефон назад у сумку.

—Що там відбувається? – Гібсі скривився.

—Нічого, – відповів я. —Із цим покінчено.

—Белла знає це?

—Вона винна, – відповів я категорично. —Вона та, хто поклав цьому кінець.

—Так?

—Ага, – ущипнувши себе за перенісся, я зробив заспокійливий вдих, перш ніж додати: —Зараз вона трахкається з Кормаком Райаном.

—І ти не проти цього?

—Мені похуй, якщо говорити чесно, я відчуваю більше полегшення, ніж будь-що інше.

Гібсі похитав головою.

—Ти певен? Ти довго з нею порався.

—Я закінчив давним-давно, Гібсе, – зізнався я. —Повір мені, хлопче, все, що я хочу, щоб вона зробила – дала мені спокій.

—Що ж, якщо це правда, то це найкраща новина, яку я чув за весь рік, – заявив Гібсі. —Тому що я, слово честі, не можу перетравлювати цю дівчину. Вона страшенно небезпечна жінка. Я трохи боявся, що зрештою вона завагітніє від тебе, і ми застрягнемо з нею на все життя.

—Це неможливо, – сказав я йому, пригнічуючи тремтіння. —Я завжди завертаю своє лайно.

—Вона з тих, хто любить голку в презервативі, хлопче, – парирував Гібсі. —І ти – сяючий маяк світла для цих дівчаток – з величезною неоновою вивіскою євро, що висить над твоєю головою.

—Я оберігаюсь, – випалив я у відповідь. —Завжди.

—Щоразу?

—Чому ти запитуєш мене про моє сексуальне здоров'я? – я незворушний.

Гібсі скривився.

—Бо вона брудна.

—Джібсе, ти не повинен так говорити про дівчину, – попередив я. —Це дуже неправильно.

—Я не говорю це про якусь дівчину, – він знизав плечима. —Я говорю це про ту дівчину.

—Ну, я гаразд, – промовив я. —Я здав аналізи минулого місяця, і я чистий, як скельце.

—Слава богу, – він зітхнув з полегшенням. —Тому що вона…

—Ми можемо більше не казати про неї? – я перервав друга, відчуваючи огиду від думки про неї. —Я втомився чути про неї, Гібсе.

—Добре, але дозволь мені поставити тобі ще одне запитання, – відповів він. —Тільки одне, і я залишаю цю тему.

Я втомлено зітхнув і почекав, поки він заговорить, знаючи, що не має значення, чи згоден я чи ні.

Прочистивши горло, він спитав:

—Ти радий, що Белла припинила те, що ви двоє, чорт забирай, називаєте тією справою, яку робили, бо ти втомився від Белли? – він кілька хвилин вивчав моє обличчя, перш ніж додати: —Чи тому, що тобі подобається інша дівчина?

Його питання змусило мене зробити паузу на середині слова.

—Інша дівчина?

—Так, дівчина.

—Яка дівчина? – спитав я, прикидаючись незрозумілим.

—Чортове дівчисько, Джонні, – прогарчав Гібсі, скидаючи руки. —Та, яку ти нокаутував. Та, за яку я зняв докучання з Ді, щоб отримати її досьє. Та, з якою ти цілими днями обмінюєшся сентиментальними поглядами у школі.

—Сентиментальні погляди? – натягнувши джемпер на живіт, я натягнув туфлі. —Що, чорт забирай, таке сентиментальні погляди?

—Погляди із завмиранням, – огризнувся Гібсі, тепер роздратований. —Тліючі погляди. Трахни мене погляди. Я хочу з'їсти твою кицьку погляди, – він похитав головою і потягнувся за баночкою дезодоранту зі своєї сумки. —Називай їх як хочеться.

—Ти в ударі, Гібсе, – оголосив я, вирішивши відхилитися від теми. —Серйозно, чуваку, іноді я дійсно турбуюся про те, що відбувається в твоїй голові.

—З моєю головою все гаразд, Кав. Це в тебе так лайново смикається око, коли це дівчисько десь поруч, – він кинув мені дезодорант, і я впіймав його в повітрі. —Не думай, що я не зрозумів, що там відбувається.

—Не розумію, про що ти говориш, хлопче, – я заліз під сорочку і оббризкав свої пахви. —Мої очі у ідеальному робочому стані.

—Твій член теж в ідеальному робочому стані, – парирував, стягуючи свій шкільний джемпер через голову і продовжуючи, —коли ця дівчина поряд.

Я не поспішав відповідати йому з двох причин.

По-перше, я не хотів реагувати інстинктивно та виставляти себе напоказ.

По-друге, я гадки не мав, що сказати.

Зберігаючи мовчання, я зосередився на зав'язуванні шнурків.

—Не збираєшся мені відповідати? – запитав Гібсі, посміхаючись.

—Мені нема чого сказати, – відрізав я, надто сильно зосередившись на створенні ідеального вузла. —Я не хочу говорити про неї.

—Чому ні? – він натиснув.

—Тому що, Гібсе.

—Тому що вона тобі подобається, – заявив Гібсі.

—Тому що вона не обговорюється, – огризнувся я.

—Тому що вона тобі справді подобається, – поправив він. —Тому що ти хочеш її.

Я кинув на нього злий погляд, а потім повернувся до огляду своїх черевиків.

—Я хотів би, щоб ти просто визнав це, хлопче, – пробурмотів Гібсі.

—А я хотів би, щоб ти не ліз не в свою довбану справу, – саркастично запропонував я. —Це стає застарілим, хлопче. Ти не чуєш, щоб я глузував з твого особистого життя.

Тієї хвилини, коли слова злетіли з моїх губ, і я побачив, як спалахнули його очі, я пошкодував про них.

—Ах, то ти думаєш про те, щоб переспати з нею? – схвильовано вимагав відповіді Гібсі, в очах танцювали вогники захоплення. —Я, блять, так і знав.

—Ні, – поправив я. —Я не думаю про це.

—Чому ні?

—Тому що.

—Тому що?

—Тому що я, бляха, не думаю, ясно? – гаркнув я. —Тепер кинь говорити про це.

—Ти смішний, – оголосив Гібсі, кидаючи все своє барахло назад у сумку зі спорядженням. —Ти все переосмислюєш, чуваку. Ти говориш про те, що в мене в голові повний бардак, але в тебе, мабуть, страшенно жахливе місце – з усім тим надмірним аналізом, який ти робиш.

—Залиш це, Гібсе.

—Я просто не розумію, в чому проблема, – вів далі він. —Я бачив, як ти дивишся на неї. Тобі явно подобається Шерон.

—Її звуть не Шерон, – я кинув на нього злий погляд, а потім повернулася до збирання своєї сумки. —Вона Шеннон, і вона мені не подобається.

—Це було питання з каверзою, – він посміхнувся. —І ти пройшов його з честю.

Я хмикнув у відповідь.

Його усмішка стала ще ширшою, коли він сказав:

—І так, ти знаєш.

—Ні, я, блять, не знаю.

—Ну, я думаю, тобі варто запросити цю дівчину Шеннон на побачення, – додав Гібсі, закидаючи сумку на плече. —Що найгірше може статися?

—Мене можуть заарештувати, – саркастично припустив я. —Їй п'ятнадцять.

—Ні, тебе не можуть заарештувати, – посміхнувся він, закочуючи очі. —Тобі сімнадцять, ідіот, а не сімдесят!

—Ще три місяці, – я натягнув джемпер і підвівся. —І крім того, ця розмова не має відношення до справи, – взявши свою сумку зі спорядженням, я перекинув її через плече. —Я не запрошую дівчат на побачення, я не маю часу на це, – я підійшов до дверей роздягальні і відчинив її.

—Дівчина Х'юї, Кеті, на рік молодша за нього, – продовжував розвивати тему Гібсі, виходячи з роздягальні. —А Пірс О'Ніл навчається на нашому курсі, і він уже цілу вічність крутиться зі стервозною подружкою Клер, яка, до речі, на третьому курсі.

—У Х'юї немає Академії, що дихає йому в потилицю, – категорично відповів я, прямуючи на вулицю. —А Пірс О'Ніл може дуріти з ким захоче.

—Розслабся, – Гібсі підняв руки. —Все, що я говорю, це те, що не було б нічого страшного, якби вона тобі сподобалася.

—Не треба.

—Звичайно відчувати потяг до красивої дівчини…

—Припини це.

—Нікого б не хвилювало, якби ти запросив її на побачення.

—Серйозно. Дай спокій.

—Вона дивиться на тебе у відповідь, ти знаєш.

—Заткнися, Гібсі.

—Я бачив, як вона це робить.

—Заткнися, Гібсі.

—У коридорах та…

—Заткнися на хуй, Гібсі!

—Чудово, – пирхнув він, насупившись. —Я не говоритиму.

Я подумки почав рахунок в думці до десяти, питаючи, як довго Гібсі зможе тримати рот на замку, але дістався тільки до семи, коли він знову почав нести свою словесну нісенітницю.

—Як ти справляєшся з еякуляцією?

Я різко повернув голову до нього.

—Перепрошую?

—Еякуляція, – пояснив Гібсі з незворушним обличчям. —Ти здається повним стримуваного розчарування. Мені просто цікаво, чи це пов'язано з членом. Ти дрочиш, так? Я знаю, що ти вибув з ладу на деякий час, коли вони розпилили твій мішок із м'ячем, але ти в змозі знову відриватися, чи не так?

—Якого бляха? – я дивився на нього. —Ці слова справді виходять із твого рота?

Він витріщився на мене з вичікуючим виразом.

Боже милостивий, він був серйозним.

І він чекав, що я йому відповім.

Коли Гібсі зрозумів, що я не збираюся йому відповідати, він продовжував балакати.

—О, хлопче, це було до твоєї операції, чи не так? – він кинув на мене співчутливий погляд. —Ти не кінчав місяцями. Не дивно, що ти весь час такий дратівливий, – пробурмотів Гібсі, схвильовано насупившись. —Ось чому в тебе встав, коли твоя єдина Шеннон нахилилася і показала голу дупу. Твій бідний член, мабуть, подумав, що це Різдво, – здригнувшись, він додав: —Бідолашний, бідний виродок.

—Я не говоритиму про це з тобою, – сказав я йому, прямуючи до головної будівлі. —Є деякі речі в житті, які ми не поділяємо з кимось, Гібсе.

—Ну, подай на мене до суду за те, що я турбуюся про свого найкращого друга, – парирував він, ступаючи поряд зі мною. —Давай, Джонні, ти можеш поговорити зі мною.

—Я не хочу з тобою розмовляти, – гаркнув я. —Ніколи про це.

—Ти знаєш, наскільки згубною може бути відсутність визволення для твоїх яєць? – вигукнув Гібсі, вирішивши помучити мене ще трохи. —Це справді погано, Джонні. Я бачив відео в Інтернеті. Це було просто жахливо. Яйця хлопця просто роздулися настільки, що могли вибухнути.

—Стоп! – я крикнув. —Будь ласка, просто зупинись!

—Чудово. Просто дай відповідь мені на одне запитання, і я залишу це, – зупинивши мене, Гібсі поклав руки мені на плечі, подивився мені прямо в очі і запитав: —Ти дрочиш собі?

—Іди на хуй! – прошипів я, люто дивлячись на нього і штовхаючи в груди.

—Я так! – Гібсі зашипів, широко розплющивши очі. —Тричі на день. Скільки ти можеш?

—Так, я це не роблю, – оголосив я, відчайдушно намагаючись приховати свою паніку, коли образи мішків з кульками, що вивільняються, затанцювали у мене в голові.

Розвернувшись, попрямував назад коридором до виходу.

Я, блять, збирався додому.

Щоб втекти від абсолютно психічно хворого, який був моїм найкращим другом.

І щоб перевірити мої яйця.

—Краще вийти, ніж увійти, друже! – Гібсі гукнув мене. —Практика робить досконалим. Дай мені знати, як усе минеться.

РОЗДІЛ 8

ШЕННОН

Субота була моїм улюбленим днем тижня з цілого ряду причин.

По-перше: це був перший день вихідних та найдальший день від понеділка.

Друге: не було школи.

Третє та найголовніше: це був день Гельської Атлетичної Асоціації.

Джоуї, Оллі та Тадхг більшу частину суботнього дня були відсутні вдома через тренування та матчі.

На щастя, це означало, що мій батько теж був відсутній, беручи участь у заходах, не пов'язаних із вживанням алкоголю.

Що зробило цю конкретну суботу краще, ніж більшість, так це те, що мого батька не тільки весь день не було вдома разом з хлопчиками, але й він прямував на парубочу вечірку до свого друга у Уотерфорді сьогодні ввечері.

Знаючи це і запитавши дозволу у мами, я погодилася піти в суботу вдень до Клер додому, щоб провести час із нею та Ліззі.

До третьої години я закінчила всі свої справи по будинку, які складалися з прибирання будинку зверху до низу, прання півдюжини речей та приготування вечері.

І хоча у мене мало не стався серцевий напад, коли її брат Х'юї під'їхав до мого будинку зі своєю дівчиною, щоб забрати мене, мені вдалося зібратися з духом настільки, щоб забратися на заднє сидіння його машини та скористатися послугами таксі до їхнього дому.

Весь вечір ми набивали морди нездоровою їжею, дивилися повтори «Пагорби одного дерева» і пліткували про абсолютну нісенітницю.

Це була найкраща субота, яка в мене була останніми роками.

До семи годин я роздулася від втоми і валялася на ліжку Клер, страждаючи від перевантаження цукром і слухаючи Ліззі, яка бубонить про те, як сильно вона зневажає Пірса.

—Я не знаю, що я взагалі в ньому знайшла, – бурчала вона всоте. —Але що б це не було, не варто було давати йому візитну картку.

—Зачини вхідні двері! – Клер заверещала, схоплюючись зі свого місця на моїх ногах, щоб подивитися на Ліззі. —У тебе був секс із Пірсом?

—Ти не незаймана, Ліззі? – у мене відвисла щелепа. —Але тобі всього шістнадцять.

—Не дивись на мене так осудливо, – пробурчала вона. —Лише тому, що ти ніколи не бачив члена.

—Я не бачила, – запропонувала Клер, піднявши руку. —Навіть кінчик.

—Я теж, – повністю зізналася я, хитаючи головою. —Я навіть ніколи не цілувалася з хлопчиком.

—Це просто сумно, Шен, – заперечила Ліззі.

Я почервоніла, як буряк.

—Не будь сукою, – вигукнула Клер. —Розкажи нам про це.

—Що тут розповідати? – Ліззі знизала плечима.

—Коли це сталося? – запитала я.

—У четвер.

—І ти не подумала нам розповісти? – Клер пискнула. —Боже мій, Ліз, ми були з тобою в школі весь день у п'ятницю, і ти жодного разу ні про що не згадала!

Ліззі знизала плечима, але нічого не відповіла.

Ми з Клер переглянулися, перш ніж Клер запитала:

—Де це сталося?

—У його машині.

—Фу, – ми обидві застогнали від співчуття.

Жодна дівчина не хотіла, щоб її перший раз стався на задньому сидінні машини.

—Де?

—Територія ГАА.

—Фу, – знову сказали ми хором.

—Так, – незворушно відповіла Ліззі. —І мудра порада, дівчатка, не здавайтеся, – відкинувшись на подушку, Ліззі притулилася спиною до узголів'я ліжка і взяла свій журнал, перш ніж додати: —Це боляче, це розчаровує, є кров, і хлопець перетворюється на повного мудака після цього.

—Він порвав із тобою? – я ахнула.

—Я надеру йому дупу, – прошипіла Клер.

—Ні, – відповіла Ліззі. —Але з того часу він поводиться дуже стримано.

—Що за виродок, – прогарчала Клер.

—Так, – погодилася Ліззі.

—Було дуже боляче? – запитала я з цікавістю.

—Наче в твою кицьку встромили розпечену кочергу, – відповіла вона.

Ми з Клер здригнулися від співчуття.

—Ти гаразд? – запитала я, відчуваючи глибоку симпатію до своєї подруги. Ліззі була жорсткою, як цвях, і рідко виявляла хоч краплю емоцій, але це було важливо для будь-якої дівчини.

—Я завжди в порядку, Шен, – була її уривчаста відповідь.

—Бачиш, саме тому нічого не відбувається в моїй області, – зі здриганням заявила Клер, плюхнувшись назад і поклавши голову мені на ноги. —Я думаю, що померла, якби побачила пеніс, що наближається до мене.

—Клер, – посміхнулася я. —Зупинися.

—Вона серйозно, – сказала Ліззі. —Вона боїться літери П.

—Це правда, – заявила Клер без жодного збентеження. —Я цілувалася лише з одним хлопцем – Джеймі Келлехером. На другому курсі ми зустрічалися шість тижнів, і коли на шкільній дискотеці він спробував засунути мою руку собі під джинси, я накричала на нього.

—Ти не зробила цього, – видихнула я.

—О, вона це зробила, – відповіла Ліззі. —Була на межі своїх можливостей. Влаштувала справжню сцену на дискотеці.

—Я запанікувала, – захищалася Клер, сором'язливо посміхаючись. —Я не хотіла чіпати його пеніс.

—Що трапилося?

—Він назвав мене фригідною сукою і порвав зі мною прямо там, на танцполі, на очах у всієї школи, – відповіла вона.

—Що за покидьок, – виплюнула я.

—Все гаразд, – втрутилася Ліззі. —Клер помстилася йому за це, чи не так?

—Не зовсім навмисно, – заперечила вона.

—О, перестань, – Ліззі закотила очі. —Ти точно знала, що він зробить, як прийшла до нього плакати.

—Хто? – я спитала. —Що ти зробила?

Ліззі посміхнулася:

—Вона побігла до своєї тіні.

—До кого? – уточнила я, вигнувши брову.

—Гібсі, – вставила Ліззі.

—Боже мій, – мої очі спалахнули. —Що він зробив?

—Як ти гадаєш, що він зробив? – Ліззі промовила у відповідь. —Він кинувся захищати її честь.

—Він цього не зробив!

—Він зробив, – радісно защебетала Клер.

—Він зламав Джеймі ніс, – додала Ліззі.

Клер щасливо зітхнула:

—Це було епічно.

—Ти могла б прийти до мене, – сказала Ліззі. —Я б з радістю врізала цьому ідіоту коліном по яйцях від твого імені.

Потім двері спальні Клер увірвалися всередину, налякавши всіх нас трьох.

—Боже мій!

—У мене проблема! – оголосив Гібсі, спіймавши подушку в повітрі.

—Джерарде! – Клер зашипіла, люто дивлячись. —Ти колись чув про стукіт?

—Ми не маємо часу, – відповів він. —Мені потрібна твоя допомога, дитинко.

—Я не твоя дитинка, – пробурчала Клер і кинула в нього ще одну подушку. —Що, якби я тут була голою?

—Тоді я помер би щасливою людиною, – парирував він, коли друга подушка вдарила його в груди. —Це кіт.

—Брайан? – вона спохмурніла

—Ти назвала свого кота Браяном? – усміхнулася я.

—Він не мій кіт, – відповів Гібсі. —Я навіть котів не люблю.

—Тоді чий він? – нахмуривши брови, запитала я.

—Моєї мами, він її гордість і радість, – відповів Гібсі, а потім повернувся до Клер і сказав: —У нього був напад.

—Ще один? – зіскочивши з ліжка, вона поправила піжамні шорти і підійшла до нього. —Де?

—Е-е… – зніяковіло знизавши плечима, Гібсі вказав на двері.

—Він у моїй хаті? – Клер заверещала.

—Чому твій кіт у її будинку? – Ліззі поставила питання, яке хвилювало всіх.

—Він погано почувався, – відповів Гібсі. —Я взяв його на прогулянку.

—Ти вивів свого кота на прогулянку? – Ліззі похитала головою. —Хлопчику потрібна інституціоналізація.

—Це не так уже й дивно, – пирхнув він, захищаючись. —Я живу через дорогу.

—Ти надів на нього повідець?

—Очевидно, – Гібсі подивився на неї так, ніби це була найдурніша річ, яку він колись чув. —Як ще я мав привести його сюди?

Ліззі похитала головою.

—Тоді я залишаюся за своєї попередньої заяви.

—Ух ти, ти просто неймовірна жартівниця, чи не так? – Гібсі саркастично парирував. —Пірсу пощастило.

Ліззі у відповідь відмахнулась від нього.

—Зосередься, – гаркнула Клер, клацнувши пальцями перед Гібсі. —Де він зараз?

—Він у твоїй ванній, – скривившись, він додав: —З ним стався нещасний випадок.

—Що за нещасний випадок? – Клер загарчала.

—Напад діареї? – він зніяковіло знизав плечима.

—Джерарде! – Клер закричала, ляскаючи його по величезному біцепсу. —Я казала тобі не приводити його сюди після минулого разу.

—Я хвилювався, – простогнав він, потираючи руку. —Мені шкода. Але ти повинна мені допомогти.

—Попроси Х'юї допомогти тобі, – прогарчала вона, уперши руки в стегна. —Я втомилася рятувати тебе.

—Я не можу, – простогнав він. —Він відвезе Кеті додому і забере хлопців, перш ніж ми вийдемо.

—То чому ти досі тут? – Ліззі пожартувала, гортаючи журнал.

—Гей, – тихо попередила я, тицьнувши її в ребро. —Не будь злою.

—Тьху! – Клер загарчала, виходячи з кімнати, а Гібсі слідував за нею по п'ятах.

—Цей хлопець ідіот, – пробурмотіла Ліззі, не відриваючись від своєї сторінки. —Наша подруга закохана у першокласного ідіота.

—Він не такий вже поганий, – відповіла я, а потім швидко відступила. —Почекай, ти думаєш, Клер закохана в Гібсі?

Тепер Ліззі подивилася на мене.

—Хіба це не очевидно? – вона спитала. —Яка дівчина в здоровому глузді витримає роки флірту та мук, якщо у неї немає до нього серйозних почуттів?

—Джерарде! – Клер кричала на повну силу своїх легень, відволікаючи нас обох. —Твій кіт гадить у мою ванну!

—Я знаю, – голосно простогнав Гібсі. —Це так погано пахне, і він не зупиняється.

—Я маю це побачити, – хихикнула я, злазячи з ліжка. —Ти йдеш?

Ліззі похитала головою.

—Ні. Я бачила більш ніж достатньо їх витівок, щоб мені вистачило на все життя, дякую.

Похитавши головою, я поспішила зі спальні і перетнула сходовий майданчик, дістався до дверей у ванну, щоб побачити величезного, і я маю на увазі серйозно величезного, білого перського кота, що балансує на краю сімейної ванни Біггс.

Стоячи у дверях, я спостерігала за їхньою дивною взаємодією, затиснувши рота рукою, частково через запах, але в основному тому, що це було так забавно.

—Брайан! – Гібсі ревів. —Що, чорт забирай, з тобою не так? – він увімкнув воду і схопив насадку для душу. —Боже, це найгірша довбана річ, яку я колись нюхав у своєму житті.

—Так, я знаю, Джерарде, – прошипіла Клер, прикриваючи ніс і рота рукою, а інший наливаючи відбілювач у ванну. —Знаєш, я також це відчуваю.

—Він зробив це навмисне, – сказав він їй звинувачуючим тоном. —Тому що я виставив його зі своєї кімнати минулої ночі. Він карає мене.

—Він дивиться на тебе, – сказала вона.

—Я знаю, – здригнувся Гібсі. —Просто візьми його і віднеси до підсобного приміщення.

—Тепер він дивиться на мене, – пропищала Клер, відповзаючи від кота.

—Він намагається залякати тебе, дитинко, – умовляв Гібсі. —Не дивися йому в очі.

—Господи, він страшніший, ніж містер Малкахі, – простогнала Клер, зіщулюючись за величезним тілом Гібсі.

—Просто підійди до нього ззаду і підхопи, – інструктував він, тримаючи шланг для душу перед ними, як зброю.

—Тримай його лапи подалі від себе – тримай його подалі від свого тіла та біжи.

—Я не заберу його, Джерарде, – прошипіла Клер, широко розплющивши очі. —Він виглядає так, ніби за дві секунди від того, щоб убити мене.

—Я захищатиму тебе, – доблесно присягнув він.

—Ти боїшся його!

—Добре, потримай це, – пробурчав він, передаючи їй шланг. —Я виставлю цього виродка.

—Як ти думаєш, нам слід облити його зі шланга? – запитала Клер. —У нього какашки по всьому хутрі.

—Чорт забирай, ні, – вигукнув Гібсі. —Минулого разу, коли я намагався почистити йому дупу, він сильно подряпав мене.

Я голосно засміялася.

—Це ні хуя не смішно, Шеннон, – пробурчав Гібсі, здивувавши мене тим, що запам'ятав моє ім'я. —Мені довелося зробити щеплення через нього.

—Вибач, – хихикнула я, затискаючи рот рукою. —Я не сміюся з тебе, обіцяю, – посміхнулася я. —Більше над ситуацією, – вивчаючи пухнастого кота, я додала: —Він схожий на кота з Інспектора Гаджета.

—Так, ну, він, безумовно, досить злий, – відповів Гібсі. —Іноді вночі я прокидаюся, а він на моєму ліжку, стоїть наді мною і дивиться своїми злими маленькими очима, – він похитав головою. —Їм не слід було його каструвати. З того часу в нього вбивчий настрій. Було б легше жити, якби бідний виродок зберіг свої яйця.

—Продовжуй, Джерарде, – умовляла Клер, підштовхуючи Гібсі до ванни. —Ти можеш це зробити. Я повністю вірю у тебе.

—А, чорт, добре! Добре! – з витягнутими руками Гібсі крався до кота. —Ось, кис-кис-кис, – умовляв він, простягаючи руку над ванною, щоб витягнути його. —Хороший кіт… це вірно… Я люблю котів… правда… Я не завдаю тобі шкоди – АААААА!

Браян загарчав і замахнувся лапою по Гібсі, який, у свою чергу, заверещав, як дівчинка, і пірнув за Клер.

—Погана довбана кицька, – видавив він, відтягуючи Клер від кота, що крутився, шипів і плювався на них обох. —Він мене дістав? – запитав він, тицяючи рукою їй в обличчя. —Я відчуваю, що він мене подряпав.

—Я не знаю, – скрикнула Клер, відштовхуючи їх обох у кут ванної. —Але я справді ненавиджу твого кота, – видавила вона, притискаючись до його руки.

—Дозволь мені допомогти, – запропонувала я, вступаючи в небезпечну зону.

Стримуючи сміх, я стягла рушник із поручня і обережно наблизилася.

—Не роби цього, Шеннон, – попередив Гібсі, коли вони з Клер притиснулися один до одного, ховаючись від кота. —Він ублюдок із жорстокими нахилами.

—Це неправда, – умовляла я, сідаючи навпочіпки перед ванною, не зводячи очей з приголомшливого, хоч і смертельно небезпечного кота. —Ти ж не виродок, правда, Браян? – запитала я, простягаючи руку і погладжуючи Брайана по голові.

Дивно, але він дозволив мені погладити його без суєти.

—Мяу, – прохрипів він, втягуючи шерсть.

—Все гаразд, – заспокоювала я, ніжно погладжуючи його. —Ти гаразд.

—Господи Ісусе, – видихнув Гібсі. —Твоя подруга зараз схожа на шептуна.

—Шеннон, – пропищала Клер. —Будь ласка, будь обережною. Він злий. Він може відвернутися від тебе в одну мить.

—Так, Шеннон, – погодився Гібсі. —Будь біса обережною. Він дозволяє обіймати себе тільки моїй мамі та Каву. Він серйозно небезпечний.

—Тсс, не кричіть, – попередила я, коли шерсть Браяна знову встала дибки. —Ви двоє змушуєте його нервувати, – пояснила я. —Він відчуває твоє занепокоєння, і це змушує його накинутися.

Я сиділа там ще кілька хвилин, просто погладжуючи і торкаючись його морду та вуха, поки не простягла руку і не взяла його на руки.

—Гарний хлопчик, – ласкаво воркувала я, притискаючи його до грудей.

На щастя, я була винагороджена глибоким муркотливим звуком.

Кинувши погляд на Гібсі, я запитала:

—Як далеко твій дім?

—Прямо через дорогу, – відповів Гібсі.

—Добре, – я продовжувала гладити Брайана. —Хочеш, я віднесу його до тебе додому?

Він вдячно кивнув головою.

Я нахилила голову у бік дверей і сказала:

—Показуй дорогу.

Гібсі нервово вибіг, тримаючись подалі від мене.

Обережно, щоб не перекинути кота в мене на руках, я пішла за ним з модного будинку Біггсів і через вулицю до іншої вражаюче триповерхової будівлі.

—Ти рятівник, Малятко Шеннон, – оголосив Гібсі, коли Брайан був надійно захований у своєму будинку. —Серйозно.

—Нема за що, – відповіла я, відчуваючи себе сором'язливо тепер, коли моя місія була завершена, і я знаходилася наодинці з практично незнайомою людиною. —У цьому не було нічого особливого.

—Це було таким для мене, – посміхнувся Гібсі, замикаючи вхідні двері і засовуючи ключ назад у кишеню джинсів. —Я збираюся сьогодні ввечері випити з нагоди дня народження, і ти щойно врятувала мою дупу від появи подряпин.

—У тебе день народження? – запитала я, йдучи в ногу з ним, коли ми перетинали тиху пряму дорогу назад до будинку Клер. —Сьогодні?

—Це справді так, – Гібсі посміхнувся. —Великі сімнадцять.

—О, що ж, із сімнадцятим днем народження, – відповіла я. —Я сподіваюся, у вас буде чудова ніч.

—Ах, я лише збираюся провести кілька тихих вечорів з хлопцями, – пояснив він, ідучи садовою доріжкою. —Великі свята будуть наприкінці травня.

—Що у травні?

—Моєму найкращому другу вісімнадцять, – сказав він мені, зрозуміло посміхаючись. —Ти знаєш його, вірно? Джонні Кавана?

—О, – моє обличчя стало яскраво-червоним при згадці імені Джонні. —Так, ми зустрічалися.

—На той час він отримає виклик, – з гордістю додав Гібсі. —Це буде подвійне свято тієї ночі.

Виклик?

Який виклик?

Я хотіла запитати його про це, але притримала язика, знаючи, що це не принесе мені жодної користі.

Мені не треба було додавати ще якісь одержимі про Джонні думки в мою і без того забиту Джонні голову.

—Він буде з нами сьогодні ввечері, – провадив далі Гібсі, не звертаючи уваги на те, що я почервоніла. —Що саме по собі є чортовим дивом, зважаючи на те, що він більше ніколи не буває з нами, – він відчинив вхідні двері будинку Біггсів і жестом запросив мене увійти першою. —Х'юї насправді забирає Кава та Фелі після того, як відвезе Кеті додому, – поглянувши на годинник, що висить на кухні, він додав: —Він буде тут за кілька хвилин. Ти повинна почекати тут і привітатись з ним, – підморгнувши, він додав: —Тримаю парі, він був би радий тебе бачити.

Він дражнив мене?

Я так не думаю.

Але він безперечно був схвильований.

Я просто не була впевнена, чи це було в моїх інтересах, чи ні.

У будь-якому випадку, я не залишусь унизу, щоб привітатися з будь-ким.

—Ні, все гаразд, – пробурмотіла я, відчуваючи, як кожна унція крові приливає до мого обличчя. —Дівчата чекають на мене.

—Роби як знаєш, Малятко Шеннон, – посміхнувся Гібсі.

—З днем народження, – слабо помахавши йому рукою, я повернулася, щоб збігти сходами. —Гарного вечора.

—Буде зроблено, – крикнув він мені слідом.

Мені не треба було обертатися, щоб побачити, що він посміхається; я чула це в його голосі.

РОЗДІЛ 9

ДЖОННІ

Паби та бари були спокусою, від якої я намагався триматися подалі, наскільки це було можливо.

З моїм графіком тренувань я не міг дозволити собі байдикувати, як це робили мої друзі. У моєму раціоні не було місця алкоголю, і я завжди був млявим протягом кількох днів після вилазки.

Однак сьогодні був сімнадцятий день народження Гібсі, тому після нескінченних телефонних дзвінків та повідомлень я здався і погодився піти відсвяткувати з ним та деякими хлопцями з команди у «Бідді».

«Бідді» був нашим місцевим притулком у місті, і, всупереч назві, він був досить сучасним, з мінімальною кількістю кучів, що підпирали бар.

Протягом дня в Бідді подавали найкращу їжу в місті, а вночі він перетворювався на центр для молодого покоління.

Я часто їв там, коли моїх батьків не було вдома. Співвласник та шеф-кухар, Ліам, був справді порядним хлопцем, у якого не було проблем із задоволенням моїх дієтичних потреб. Я знав, що це було єдине місце у місті, куди я міг піти і де мені гарантовано давали натуральну їжу.

Щодо вечірок, я не пив там досить часто, це було більше у стилі Гібсі, але коли я це робив, ми гарантовано були якісно обслуговані та напивались у гівно.

Це була погана ідея, враховуючи, що завтра вранці у нас обох був матч у клубі, але Гібсі виправдав нашу нерозсудливість, повторивши фразу про те, що хлопцеві виповнюється сімнадцять. Що є правдою.

Проблема полягала в тому, що для мене це не так просто.

Хлопці могли б розслабитися вночі і збожеволіти, якби захотіли.

Ніхто, крім їхніх матерів, не засудив би їх уранці.

З іншого боку, якби я облажався, моє ім'я було б публічно вивалено у бруді, керівники регбі зайнялися б моєю справою, і моє становище в Академії було б під загрозою.

Що зробило сьогоднішній вечір ще гірше з кількох причин.

По-перше, мені було сімнадцять, і я піддався безжальному тиску Гібсі, напившись до напівпаралітичного стану разом із ним.

І, по-друге, Белла була тут.

Обидві ці речі були дуже поганими із можливим катастрофічним кінцем.

Через кілька хвилин після мого прибуття в бар Бідді стало зрозуміло, що Кормак не був головним пріоритетом Белли; в ту хвилину, як я сів за стіл з хлопцями, вона одразу ж кинулася до мене на коліна і з того часу не йшла.

Я провів більшу частину ночі, намагаючись уникнути близького контакту з короткою спідницею, яку вона носила, і виглядом цього шматочка чорного мережива між її стегон щоразу, коли вона нахилялася над столом, щоб прошепотіти щось на вухо однієї зі своїх подруг.

Мені було фізично боляче.

Не тому, що в мене була якась емоційно заряджена реакція на неї або щось таке, а тому, що в мене боліли яйця.

Справа не в тому, що Белла не була привабливою дівчиною.

Треба віддати їй належне, вона була, мабуть, найкрасивішою дівчиною в барі.

З чорним волоссям, покладеним у біб, високим, пишним тілом і масивною парою цицьок, вона була красунею.

Проблема полягала в тому, що я закінчив із нею.

Я пережив це, що б, чорт забирай, між нами не було, і вже давно.

І я не був зацікавлений у тому, щоб повернутися на ринг ще на один раунд.

Здавалося, це не мало жодного значення для дівчинки, бо вона була схожа на собаку з кісткою.

Я був кісткою.

Я втратив рахунок тому, скільки разів ходив до бару на ще один раунд, просто щоб пересісти на місце подалі від неї.

Це не спрацювало.

Її дупа завжди поверталася до мене на коліна, і я просто швидше напивався.

Жодні «ні», «не сьогодні» чи «ніколи більше», здавалося, нічого не змінювали.

Вона не давала мені спокою.

Я не хотів бентежити чи ображати дівчину, адже не був повним дурнем. Ось чому продовжував терпіти це лайно.

До пів на першу в мене паморочилося в голові; алкоголь у моїх венах, змішаний із сильнодіючими ліками, які я все ще приймав, робив мене незграбним та нескоординованим.

Радісний момент – мені більше не було боляче.

Я нічогісінько не відчував.

Супер.

—Ти хочеш піти кудись ще? – Белла замуркотіла, нахилившись до мого вуха. Сковзнувши рукою у виріз моєї сорочки, вона провела пальцями по моїй ключиці. —Десь у відокремленому місці?

—Ні, – похитавши головою, я відвів її руку вбік – ту, що потихеньку пробиралася по моїй руці, – і потягнувся за горілкою та ред буллом, які загалом складали вісім пінт.

Мої рухи були незграбними, внаслідок чого напій пролився через край склянки на коліно моїх джинсів.

Всю довбану ніч вона намагалася поцілувати мене і погладити, і всю ніч я повертав голову і відмахувався від її блукаючих рук.

Я не був хлопцем із публічним виявом кохання, і Белла це знала. Вона б не стала так сидіти у мене на колінах у звичайну ніч, коли ми були в хороших стосунках, і єдина причина, через яку її досі не скинули з моїх колін, полягала в тому, що я був страшенно п'яний і не хотів випадково впустити її на підлогу і завдати шкоди.

Хоча це мені не сподобалося.

П'яний чи ні, я не оцінив це уразливе лайно.

—Давай, сексі, – незворушна моїми діями, Белла знову потяглася до коміра моєї сорочки. —Ми завжди могли б піти до машини? – запропонувала вона, клацаючи наступним ґудзиком.

Мабуть, це був четвертий чортовий ґудзик, який їй вдалося розстебнути.

—Ні, Белло, – пробурчав я, мої слова звучали невиразно. —Припини це робити, – схопивши її руку, я зняв її зі своєї сорочки і поклав назад їй на коліна. —Я не в настрої.

—Я можу підняти тобі настрій, – піддражнила вона, простягаючи руку до пряжки мого ременя.

—Зупинися, – я схопив її за руку і міцно поклав їй на коліна. Знову. —Я все ще відновлююсь, і ми закінчили.

—О, правда? – вона ковзнула рукою під мою сорочку, ігноруючи частину "ми закінчили". —Я можу це змінити.

—Ні, – я прибрав її іншу руку від своєї промежини, скривившись від болю, коли вона грубо стиснула мій член. —Белла, припини... – я зробив паузу, щоб струсити руку, що обвилася навколо моєї шиї. —Будь ласка, просто зупинись.

Боже, якби я продовжив торкатися її після того, як вона сказала мені зупинитися, почалася б війна.

Подвійні довбані стандарти.

—Зупинитись? – Белла огризнулася, дивлячись на мене.

—Так, – поклавши її руку назад на стегно, я вислизнув з-під неї. —Я втомився.

—Ти завжди втомлюєшся, Джонні! – випалила вона. —І ти більше ніколи не в настрої.

—*Цікаво, чорт забирай, чому,* – подумав я про себе, але не ворухнувся, щоб відповісти їй.

Я був обережний зі своїми словами за дівчат.

Вони можуть – і будуть – неправильно витлумачені на її користь.

Яким би п'яним я не був, я точно пам'ятав, чого мене вчили в Академії, і ця дівчина не збиралася мене дратувати.

Не сьогодні, Сатана.

Знизавши плечима, я обвів затуманеним поглядом наш стіл.

Наші друзі дивились.

Жодних сюрпризів.

Мій погляд упав на Гібсі, і я обдарував його своїм найкращим поглядом «ти довбаний ублюдок». Його гримаса у відповідь була вибачливою.

—Не ігноруй мене, коли я з тобою розмовляю, – вимагала Белла високим і пронизливим голосом, даючи мені зрозуміти, навіть у моєму п'яному стані, що вона була в гіршому стані.

—Я не ігнорую тебе, – відповів я, намагаючись зберігати спокій крізь туман.

—Так, – прошипіла вона, підвищивши голос. —Ти ігноруєш!

—Ні, Белла, – я втомлено зітхнув. —Не ігнорую.

—Чудово, – обхопивши моє обличчя обома руками, Белла притягла моє обличчя до свого, присуваючись своїм ротом до мого. —Тоді доведи це, – прогарчала вона, перш ніж притиснутись своїми губами до моїх.

Через алкоголь, що біжить по моїх венах, мені знадобилося кілька додаткових секунд, щоб усвідомити, що відбувається. Відчуття її язика, що ковзає по моїх губах, було схоже на обливання водою, з різким охолодженням. Я відсмикнув голову, але вона мертвою хваткою вчепилася в моє волосся, утримуючи мої губи на своїх.

Розлютившись, я різко встав, перекинувши при цьому стіл, і, на щастя, звільнився від її хватки. Напої розлетілися на підлогу, довкола нас розбилося скло, привертаючи увагу всього залу до нашого столика.

—Якого чорта, Джонні! – Белла заверещала, дивлячись на мене зі свого місця. —У чому твоя проблема?

—Коли я кажу тобі «ні», – прогарчав я, витираючи рот тильною стороною долоні і дивлячись на неї зверху вниз. —Я, блядь, маю на увазі, ні!

—Я просто хотіла, щоб ти мене поцілував, – закричала вона. —Це занадто багато?

—Я, блядь, не хочу тебе цілувати! – загарчав у відповідь, втрачаючи контроль над своїм характером. —Я не хочу, щоб твій рот був на моєму. Я не хочу, щоб твої руки торкалися мого тіла. Бо я, блядь, не хочу тебе!

Я відразу пожалкував про свої слова. Але було надто пізно.

Белла розплакалася, і, звичайно ж, я був тим виродком, який змусив її плакати. Брудні погляди від півдюжини дівчат за столом були спрямовані на мене, і я закінчив цю ніч.

Видавши низьке гарчання, я провів рукою по волоссю і, хитаючись, відійшов з шляху барменші, коли вона протиснулася повз мене з совком і щіткою.

Вийшовши на вулицю, я витяг телефон з кишені джинсів і викликав таксі, випробувавши полегшення, коли голос на іншому кінці сказав «п'ять хвилин».

Мені треба було забратися звідси й подалі від моїх поганих рішень.

Найбідніша з них – те небезпечне чортове дівчисько, з яким я зв'язався.

У цей момент я був радий, що моє тіло було зламане.

Я був радий, що я не мав можливості зайнятися сексом з Хеллоуїна.

Можливо, то була доля?

Без того, щоб мій член засліплював мою здатність робити правильний вибір замість кицьки, я зміг бачити крізь фасад Белли.

І це було негарно. Знання того, що я швидше здеру з себе шкіру, ніж доторкнуся до неї знову, дало мені деяку подобу комфорту.

Більше ніколи, Джонні.

Ніколи більше не трахатись, хлопче.

Притулившись до стіни паба, я дозволив своїм думкам повернутися до цих одиноких очей.

Я хотів побачити ці очі.

І дівчину, якій вони належали.

Алкоголь, що біжить по моїх венах, поставив блок на моїй совісті, полегшуючи мою одержимість Шеннон Лінч, при цьому не відчуваючи себе шматком лайна.

Завтра, коли я прокинуся з ясною головою, я, без сумніву, відчую кожну унцію наслідків своїх норовливих думок, але зараз, поки я був тимчасово позбавлений морального компасу, я уявив усі жахливі фантазії в найдрібніших, барвистіших деталях.

Це було чудово.

Про неї було приємно думати.

Вона була страшенно красива.

Її голос.

Її волосся.

Її запах.

Те, як вона казала.

Кожна її частка.

Я був глибоко занурений у свої думки, розмірковуючи про те, наскільки все було б по-іншому, якби Шеннон поцілувала мене, коли звук таксі відволік від роздумів.

—Джонні, чувак, – радісним тоном покликав таксист, ім'я якого я, схоже, так і не зміг запам'ятати. —Як справи? – чесно кажучи, у тих поодиноких випадках, коли наші шляхи перетиналися, я був п'яний. —Твого приятеля немає з тобою сьогодні ввечері?

Під приятелем він мав на увазі Гібсі. Тому що зазвичай Гібсі впливав на прийняття жахливих рішень, подібних до того, яке я прийняв сьогодні ввечері.

—Він усе ще всередині, – пояснив я, використовуючи кожну унцію концентрації, щоб не похитнутися, коли відштовхнувся від стіни. —Дякую, що приїхав так швидко, чуваку.

—Наче я залишу тебе тут, – посміхнувся він. —Не забувай свого старого друга Педді, коли будеш у великому диму з великими хлопчиками.

Я не міг згадати свого старого друга Педді зараз, але не збирався говорити йому про це.

—Джонні, почекай, хлопче! – покликав Х’юї Біггс, коли він, спотикаючись, і виходячи з паба до мене. Схопивши мене за руку, він зупинив. —Тобі доведеться взяти нас із собою.

—Хто це ми? – я відповів повільно. —Якщо ти говориш про це божевільне довбане дівчисько, то забудь про це, Х’юї. Я за неї не відповідаю, і я швидше відріжу собі член, ніж повернуся в будинок і матиму з нею справу.

—Хто – Белла? – Х’юї насупився і похитав головою. —Ні, чувак. Нехай іде на хуй. Вона вже повернулася до Кормака. Він ховався у вітальні всю ніч, боягуз. Не виходив, доки ти не пішов, – він підтягнув мене до вікна і вказав усередину. —Ти не можеш залишити їх тут.

Мій погляд метнувся від Х'юї до Гібсі, який в даний час лежав обличчям вниз на столі і хропів, відкинувши голову назад, потім перемітився на Патріка Фелі, до якого приставала одна з подруг Белли, до Белли, яка гуляла з Кормаком Райаном, а потім знову до Х'юї.

—Чому я? – я застогнав.

—Тому що ми твої діти, – оголосив Х’юї, навалюючись на мене всією своєю вагою.

—Мої діти? – я невиразно промовив. —Якого біса ви троє чиїсь діти?

—Ти наш капітан, – невиразно промовив Х’юї. —Ми ніби на твою відповідальність.

—На полі, ідіот.

—Давай, Кеп, це в тебе порожній будинок. Ти знаєш, що мати Фелі збожеволіє, якщо він піде додому в такому стані, а моя мама не пропустить нас через передню. І Гібс... – він показав великим пальцем на вікно. —Він тобі, як брат, хлопче.

Усі сумні істини.

—Ви купка звичайних ідіотів, ось ви хто, – пробурчав я, перш ніж пом'якшитися. —Чудово, – я провів рукою по волоссю і зітхнув. —Візьми їх. Ми йдемо зараз.

—Ти абсолютна легенда, Кавана, – похвалив Х'юї, повертаючись у паб, щоб забрати хлопців.

У будь-якому іншому випадку я запропонував би йому допомогу. Гібс був нестерпний після випивки, але я швидше пройдуся розпеченим вугіллям, ніж повернуся всередину і зіткнуся з Беллою.

—Вибач за це, Педді, – пробурмотів я, підходячи до таксі, щоб притулитися до нього, поки чекав трьох довбаних маріонеток, що виходять з бару. —Я думав, що буду один.

—Не хвилюйся, чуваку, – відповів пухкий чоловічок. —Будь-який друг Джонні Кавана – мій друг.

—Так? Ну, мої друзі – придурки, – зізнався я, знизавши плечима.

І небайдужі до блювотини.

У таксі…

—Педді... – почухавши потилицю, я повернувся, щоб подивитися на нього, мій розум був налаштований на потенційну шкоду. —Нагадай мені залишити тобі пару квитків на одну з наших домашніх ігор улітку, якщо тобі цікаво.

—Господи, Джонні, ти серйозно? – очі таксиста спалахнули. —Я був би радий, хлопче. Вражений до глибини душі. Я дивлюся усі ваші матчі. Я навіть змушую свою дочку транслювати у прямому ефірі ті, що не транслювалися по телевізору. Я завжди говорю своїй дружині, що юний Кавана – найкращий, кого я коли-небудь бачив у Зеленому під номером 13.

Я відмахнувся від його слів, знаючи, що в сімнадцять років повинен бути вражений, почувши, як чоловік, більш ніж утричі старший за мене, так високо хвалить мене, але я чув точнісінько такі самі слова так багато разів, що комплімент безслідно зникав з думок.

—Ціную підтримку, чувак, – відповів я. —У тебе є мій номер у списку дзвінків. Просто відправ мені повідомлення, щоб нагадати, тому що я зараз страшенно п'яний і вранці не згадаю жодного слова з цього.

—Буде зроблено, – відповів Педді. —І не хочу переступати межу, але ти добре позбувся цієї дівчини.

Я спохмурнів, дивлячись на нього, подумки ламаючи голову над тим часом в історії, коли я був досить дурний, щоб забрати її з собою додому. Це єдиний спосіб, яким таксист міг дізнатися.

У затуманеній свідомості я невиразно пригадував торішню вечірку під час канікул на Хелловін, коли Белла влаштувала грандіозну істерику біля паба, бо я відмовився відвезти її додому на таксі.

Це був один із останніх разів, коли я був з нею.

—Той, про який говорив твій приятель, – пояснив він. —Вона погана для такого хлопця, як ти, – постукавши себе по скроні, він додав: —Довірся старовині Педді, хлопче. Такі дівчатка, як ця, люблять лише брати.

Він мав на це право.

Чорт забирай.

Х'юї та Фелі, похитуючись, вийшли з бару, тягнучи за собою Гібсі, який співав свою версію пісні The Blizzard «Повір мені, я лікар».

Я похитав головою, побачивши його.

—Ніхто, – невиразно пробурмотів я, підходячи і приймаючи його вагу від хлопців. —І я маю на увазі, ніхто ніколи не повірить, що ти лікаре, Гібсе.

—Твоя майбутня дружина врятувала мене сьогодні від поганої шабаної кицьки, – невиразно промовив він. —Купи обручку, хлопче, – поклавши руку мені на плече, він додав: —Шептун – хранитель.

Нахмурившись, я подивився на Х'юї, який збентежено витріщився на мене.

—Скільки ти випив, хлопче? – я спитав Гібсі, коли боровся, щоб утримати його на одному місці.

Він мав звичку тікати, коли він був п'яний.

—Досить, – невиразно промовив Гібсі, перш ніж знову увірватися в приспів пісні, тупаючи ногами стежкою для акценту.

—Так, так, ублюдок, – умовляв я, майже несучи його до таксі. —Ти лікар.

—Без стандартів, – заявив він, піднявши палець, перш ніж впасти на заднє сидіння автомобіля.

—Ніколи не думав, що ти це зробив, – погодився я, забираючись поряд з ним, щоб пристебнути ремінь.

—Як справи, Педді? – Гібсі зробив паузу в середині пісні, щоб уточнити. —До маєтку Кавана, – додав він, перш ніж знову поринути в пісню.

Чортів Гібсі.

****

—Що за історія у вас з Беллою? – запитав Х'юї.

Ми сиділи на ганку будинку, завершуючи вечір пляшкою ірландського віскі.

Віскі був жахливим способом закінчити ніч, але він був дуже потрібен, оскільки останні три години ми по черзі няньчилися з Гібсі та його неприємним рефлексом. Ублюдка вирвало по всій спальні для гостей, і в даний час його розмістили у ванній на першому поверсі, накинувши зверху півдюжини рушників.

На щастя, його шлунок нарешті був порожній, і він голосно хропів.

Ми з Х’юї були єдиними, хто ще не спав, а Патрік відключився на дивані у вітальні, як тільки ми повернулися додому.

—Це не історія, хлопче, – сказав я, перекочуючи напівпорожню склянку між долонями.

—Я думаю, до тебе дійшли чутки? – спитав він обережним і трохи невиразним тоном.

Я тяжко видихнув.

—Яка саме з усіх?

—Про неї та Кормака?

—Не треба чути жодних чуток, щоб знати, що там відбувається, чувак, – пробурчав я. —Бачив це на власні очі сьогодні ввечері.

—Ні, – повільно сказав Х’юї. —Той, де вона пішла додому з Кормаком у ніч Святого Стефана, – скривившись, він додав: —І відтоді щовихідних.

—Ні, – незворушно відповів я. —Я не знав.

—Я сказав би щось, але ти щойно вийшов з лікарні, – важко зітхнув він. —Я не хотів, щоб вона заважала твоєму одужанню.

—Не хвилюйся про це, – збовтуючи віскі у своїй склянці, я витріщився на бурштинову рідину і визнав правду. —У мене вже були підозри задовго до цього.

—Так? – він вигнув брову. —Чому ти нічого не сказав?

—Тому що я хотів спокійного життя? – слабо промовив. —Я довбаний придурок, друже.

—Райан – придурок, – поправив Х’юї. —Вдарив свого товариша по команді через дівчину.

Занадто п'яний, щоб прикидатися пристрасним або приховувати свої емоції, я опустив голову і важко зітхнув.

—Я зробив помилку з цією дівчиною, Х’юї, – піднісши келих до губ, я залпом випив янтарну рідину, що залишилася. —Помилка довжиною у вісім місяців.

—Принаймні, ти вийшов неушкодженим, Кеп, – простягши руку між нами, він схопив напівпорожню пляшку віскі і знову наповнив свою склянку. —Можливо, це могло стати помилкою на дев'ять місяців, – додав він, простягаючи мені пляшку. —Із цінником від вісімнадцяти до довічного.

—Ти можеш сказати це знову, – промимрив я на знак згоди беручи пляшку. —Ти можеш собі уявити, що Деннехі та О’Брайєн зробили б зі мною, якби я приїхав на тренування з дитиною?

—До біса твоїх тренерів в Академії, – заперечив Х’юї. —Уяви, що зробив би ти з собою, а твоя мати.

—Лайно, друже, про це нестерпно думати, – наповнивши свою склянку, я поставив пляшку назад і похитав головою. —Тьху.

—Хлопче, ти можеш собі уявити, що сказала б моя мама, якби я увійшов у двері з Кеті і сказав їй, що вона завагітніла від мене, – невиразно промовив Х'юї. —Вона б відрізала мені яйця там і годі.

—Зупинися, – я сильно здригнувся. —Навіть не говори про це.

Ми обидва стукали по дерев'яних балках ґанку, щоб розпалити себе. Пройшло кілька хвилин у дружній тиші, перш ніж Х’юї знову заговорив.

—Ти колись розмовляв із Шеннон Лінч після того дня на полі?

Я перевів на нього затуманений погляд, надто п'яний, щоб приховати свою цікавість.

—Моя Шеннон?

—Тепер вона твоя Шеннон? – Х'юї розсміявся

Я знизав плечима, надто п'яний, щоб захищатися чи заперечувати.

—Маю сказати, хлопче, я відчув полегшення, коли ти повідомив команді про інцидент на полі і припинив його в зародку, – сказав Х'юї з важким зітханням. —Якби ти цього не зробив, я це зробив би. Бідолашна дівчинка заслуговує на перерву.

—Ти її знаєш? – насупився я, від нерозуміння

—Вона дружить з моєю сестрою з тих пір, як вони були маленькими.

—Клер, – доповнив я, ламаючи голову в пошуках потрібної мені інформації. —Блондинка на третьому курсі.

—Так, друже, – Х'юї зробив ще один ковток зі своєї склянки, перш ніж сказати: —Загалом вона була сьогодні в будинку.

—Що? – я глянув на нього. —Ти ніколи не говорив.

—Навіщо це мені? – він знизав плечима

Гарна думка.

—Мила дівчина, – додав він задумливо. —Жахлива родина.

—Що ти маєш на увазі?

Х'юї похитав головою, але нічого не відповів.

Це турбувало мене з різних причин.

Мені не подобалося, що він знав про неї те, чого я не знав.

—Я збираюся піти перевірити, як наш дорогоцінний друг там у ванній кімнаті, – оголосив він, коли допив свою склянку. —А потім лягаю спати.

—Займай будь-яку кімнату, яку захочеш, – промимрив я, глибоко задумавшись.

Х’юї поклав мені руку на плече.

—Продовжуй доглядати її, Кеп, – сказав він, стискаючи моє плече. —Бог знає, кому це ще потрібно.

А потім він пішов.

РОЗДІЛ 10

ШЕННОН

В останню п'ятницю лютого коледж Томмен грав у конкуруючій школі Кілбег Пріп на території нашої школи у «Шкільний Щит».

Оскільки це була одна з небагатьох домашніх ігор, що залишилися в сезоні і престижний кубок, який потрібно було виграти, всі класи були запрошені, щоб підтримати свою команду.

За словами Клер, «Шкільний Щит», який можна було взяти сьогодні, був далеко не таким важливим чи прибутковим, як Кубок Ліги, за який команда гратиме наступного місяця в Донегалі, але все одно це було красиво, а Томмен любив вироби зі срібла.

Мені не знадобилося багато часу в Томмен, щоб зрозуміти, що слова мого батька про те, що школа є уславленою підготовчою школою для регбі, були правдою.

Було ясно видно, що все обертається довкола спорту.

Особисто я могла б придумати мільйон місць, де я хотіла б виявитися, ніж спостерігати, як здоровенні хлопчики з Томмен прокладають собі дорогу через габаритних хлопчиків з Кілбег, але життя смішно обманює людину.

Загорнувшись у своє зимове пальто та вовняну шапку, я сиділа між Ліззі та Клер, яка була одягнена у кольори нашої школи, вдячна за те, що отримала місце на трибунах.

Сотні інших учнів мали стояти по обидва боки поля.

Не те щоб когось із них, здавалося, хвилювало, що вони стоять під зливою. Вони були надто зайняті, кричачи і підбадьорюючи старшу шкільну команду з регбі.

Десять хвилин гри, і я на власні очі переконалася, через що був увесь цей галас навколо Джонні Кавана. Я буквально відчувала, як електрика потріскує в повітрі, коли м'яч був у його руках, і, судячи з криків, те саме відчували і всі інші.

Здавалося, він почував себе на полі як удома, і коли він отримав м'яч у свої руки?

Відбулося диво.

Чудові речі траплялися.

Він був такий високий, що йому не було сенсу бути таким легким на ногах. Він був широким і сильним, великим і мускулистим. Але він також був легким та спритним.

Це виглядало майже так, ніби він танцював навколо супротивника з химерною роботою ніг та гнучкими рухами тіла. У нього був шалений темп, і те, як він міг спринтувати, було безумством. На нього було неймовірно дивитись.

Можна було помітити, як коліщатка його мозку почали рухатися, коли він прораховував кожну гру, пас і атаку з експертною точністю.

Він був розумним гравцем з гострим поглядом на перехоплення м'яча та самодисципліною, яка, здавалося, могла змагатися зі святими.

Здавалося, не мало значення, наскільки сильно він був збитий з ніг або став мішенню для протилежної команди – а він явно був мішенню – йому вдавалося зберігати холоднокровність.

Удари, які він отримував, фізичні атаки на його тіло, а він просто встав і продовжував йти.

Я була в захваті.

Те, як він рухався, було екстраординарним.

Я була зачарована тим, як він прямував на поле.

—*Не дивно, що всі говорять про нього*, – подумала про себе.

Він явно був на багато миль попереду хлопців, з якими грав разом, і я подумала, що він заслуговує на більш престижне ігрове поле.

Якщо він міг так грати у сімнадцять років, я могла тільки уявити, що зробили б ще кілька років завзятих тренувань для його гри.

—Так, Х'юї! – Клер підбадьорювала, відволікаючи мене від моїх думок, коли її брат, номер 10 коледжу Томмен, вибив м'яч за бічну лінію. М'ячу вдалося торкнутися пальців суперника, перш ніж він вийшов із гри. —Так! – Клер закричала, виставивши кулак у повітря. —Гарна робота, хлопці!

—Що відбувається зараз? – я запитала, не знаючи, чому вона раділа, коли її брат, очевидно, відбив м'яча далеко. —Це добре для Томмена?

Було ясно, що вона була так само захоплена грою, як і я, враховуючи, що останні п'ятдесят хвилин вона провела, чергуючись між поясненням мені правил і вигукуванням лайки на всю силу своїх легень.

Це пройшло повз мою голову, мої нерви були надто виснажені, щоб сприймати щось більше, ніж прості основи, які я вже знала, спостерігаючи за чемпіонатом Шести націй щороку, але я вдала, що зрозуміла, заради неї.

—Це не футбол, Шен, – засміялася вона. —Це чудова гра. Наша лінія виходу.

—Лінія виходу?

—Дивись, – підбадьорила вона, а потім почала кричати щосили, коли номер 2 Томмен кинув м'яч, і Гібсі, який носив номер 7, був підкинутий у повітря його

товаришами по команді і спіймав м'яч у повітрі. —Так! – Клер вітала, ляскаючи, як божевільний тюлень. —Давай, Джерард!

Було смішно чути, як Клер називає його Джерардом, коли решта навколо нас вітали ім'я Гібсі.

Буквально ніхто не називав його Джерардом, крім Клер.

М'яч зі свистом вилетів з поля і влучив у руки Джонні, і моє серце підстрибнуло.

Мій пульс миттєво прискорився побачивши його в русі.

—Боже мій! – я верескнула, серце шалено заколотилося в грудях, коли четверо нападників Кілбег повалили Джонні на землю, поховавши його під горою м'язів і мертвої ваги. —Їм це дозволено робити?

Кінцівки літали, футбольні бутси заривалися у зім'яту купу. Я спостерігала за тим, що діялося на полі.

—Вони намагаються вбити його, – закричала я, не в змозі повірити в те, чому я була свідком. —Святе лайно, – схопивши обох дівчат за руки, я міцно стиснула їх. —Це незаконно?

—Не питай мене про це, – відповіла Ліззі, знизавши плечима. Звільнивши свою руку з моєї, вона повернулася до перегортання свого журналу. —Я могла б придумати мільйон найкращих речей, на які витратила б свій час, ніж сидіти тут, вдаючи, що вболіваю за спорт, який мені абсолютно байдужий.

Принаймні вона була чесною. Я думала, що відчуватиму те саме, проте він грав, і я була неохоче загіпнотизована.

—Вони явно націлилися на нього, – прогарчала я, спостерігаючи, як рефері дав свисток і побіг до скупчення хлопчиків.

—Звичайно, вони націлилися на нього, – втрутилася Клер, стискаючи мою руку у відповідь. —Джонні – найкращий гравець коледжу Томмен. Заберіть його, і гра вільна, – казала вона далі. —Вони були б дурнями, якби не спробували.

Я хотіла закричати, *«Дайте йому спокій»* на все горло, але замість цього я зупинилася на:

—Це жахливо, – оскільки величезне занепокоєння за нього наповнило мої груди.

—Це регбі, – погодилася Клер.

—Я ненавиджу регбі, – заявила Ліззі.

—Нікому немає справи до того, що ти ненавидиш, маленька міс песиміст, – парирувала Клер. —Повертайся до своїх гороскопів.

Клер і Ліззі кілька хвилин сперечалися між собою, перш ніж Ліззі роздратовано потопала геть, бурмочучи щось про те, що потрібно берегти її мозкові клітини, але я насправді не слухала жодної з них.

Я була поглинута витівками на полі, де медик команди метушився навколо Джонні, тикаючи і тицяючи йому в обличчя марлею і бинтами.

Його чорно-біла смугаста майка з номером 13 на спині прилипла до його шкіри, білі шорти, які він носив, були забруднені травою і заплямовані кров'ю.

Обидва його коліна були заляпані брудом.

Його волосся було скуйовджене і слизьке від поту.

Одне його око швидко багріло і опухало, а по брові стікав струмок крові, але, схоже, це його анітрохи не турбувало.

Увага Джонні була прикута не до медика чи рефері, що вигукує команди йому у вухо.

Він був надто зайнятий, дивлячись на мене.

Моє серце калатало об грудну клітку, коли він безсоромно дивився прямо на мене – очі горіли жаром, обличчя було відчутно напруженим.

Тяжко дихаючи, він підняв край своєї майки і використав тканину, щоб витерти кров з чола, руйнуючи спроби бідної жінки залатати його і оголюючи живіт із твердим пресом.

Рух був таким первісним, таким явно чоловічим, що він вразив мене просто в груди. Моє обличчя запалало, і я відчула, як мої плечі зникли, коли я зігнулася під вагою його пильного погляду.

—Що це, чорт забирай, таке? – схвильовано прошипіла Клер, схопивши мене за руку. —Джонні Кавана вирячився на тебе, Шен. Серйозно, дівчинко, цей хлопець вирячився на тебе!

—Лайно, – не знаючи, що робити, але знаючи, що мені потрібно щось зробити, я уткнулася обличчям у шию Клер і прошипіла: —Сховай мене.

—Що? – пискнула вона.

—Просто скажи мені, коли він піде, добре? – я благала, зосередивши свою увагу на ластовинні на її шиї. —Прикинься, що ти зі мною розмовляєш або щось таке.

—Добре, він пішов, – менше, ніж за хвилину, сказала Клер

Видихнувши, я обернулася якраз вчасно, щоб побачити, як Джонні повертається на позицію, коли рефері оголосив початок гри.

—Що між вами двома відбувається? – запитала вона. —Я думала, ти сказала, що не розмовляла з ним із того дня в офісі адміністрації?

—З нами нічого не відбувається, – парирувала я, щоки горіли.

—Ні, – Клер недовірливо подивилася на мене. —Ну, той погляд, який він щойно кинув на тебе, не здався мені дрібницею.

—Це нічого не означало, – запевнила я її – і себе. —Серйозно, Клер, я навіть не знаю цього хлопця...

Потім довкола нас пролунали гучні свист і глузування, і ми обидва обернулися, щоб побачити, що номер 15 Кілбег забив і отримав очки. Їхній номер 10 легко перейшов, піднявши рівень команд.

—Ось лайно, – пробурмотіла я, почуваючись набагато схвильованішою, ніж варто було б. —Скільки часу лишилося?

—Приблизно півтори хвилини, і не думай, що ми не поговоримо про це пізніше, – сказала мені Клер, перш ніж знову переключити увагу на гру і крикнути: —Давай, Томмен! Ууу! Кілбег – ти повне лайно!

Кілбег виграв рестарт, заволодівши м'ячем і набравши кілька ярдів. Всі вони виглядали зовсім виснаженими, за винятком Спіді Гонзалеса – він же Джонні Кавана, який, здавалося, мав необмежений запас енергії.

Мої долоні почали потіти, коли гравець номер 10 перемістився на позицію між стійками, потрапивши в зону досяжності для удару по воротах.

Вони пройшли дев'ятнадцять етапів, і рахунок зрівнявся у 20 очок у кожного – принаймні так сказала Клер.

—Це кінець, – продовжувала верещати Клер. —Це кінець. Кінець. О боже. Я не можу дивитися.

Я затамувала подих, не в змозі впоратися з передчуттям.

Зрештою, гравець номер 9 зайняв позицію рак – слово, яке я вивчила для позначення великої купи людей на траві.

З м'ячем у руках він віддав пас у відповідь на їх номер 10.

Моє серце зупинилося.

Уболівальники на трибунах довкола мене принишкли.

Промазали.

Промазали.

До біса все.

Рухайтеся далі.

Всі мої молитви були почуті, коли м'яч залишив його бутси і був заблокований Джонні, який відправив м'яч вгору у напрямку їхньої лінії воріт.

Годинник побіг униз, падаючи в червону зону.

—Так! – Клер закричала, схоплюючись на ноги, разом з рештою вболівальників на бічній лінії. —Давай, Джонні! Давай, Кав!

Не в силах дихати, я спостерігала, як за ним полювали три гравці Кілбега.

Однак вони були недостатньо швидкими.

Як блискавка, Джонні переслідував свій перехоплення, рухаючись швидше, ніж будь-який хлопець його розміру має бути здатним.

Вітання, крики і рев підтримки пролунали з трибуни, коли Джонні штовхнув м'яч вперед, підштовхнувши його ближче до лінії штрафного майданчика, коли він побіг за ним на максимальній швидкості.

—Вперед! – Клер схвильовано заревіла. —Так! Ти майже на місці. Продовжуй. Двигай своїми сексуальними ніжками!

М'яч покотився за лінію.

Міллісекундою пізніше Джонні накинувся, розтягуючи спини кілбегів, які наступали йому на п'яти.

Це був розмитий рух, внаслідок якого Джонні заземлив м'яч у дотик.

Всі навколо нас збожеволіли.

Номер 10 Томмен зайняв позицію перед стійками та швидко реалізував передачу, забезпечивши собі два очки.

І це був кінець.

Це був кінець.

Томмен переміг.

І я була вражена.

—Тобі треба дещо пояснити, люба, – скрикнула Клер, підстрибуючи вгору і вниз від радості. —Уууу! Томмене, вперед!

—Пояснити? – я перепитала. —Про що?

—Про те, чому цей хлопець унизу дивиться на тебе так, ніби хоче тебе з'їсти, – відповіла вона, а потім вказала явно очевидним пальцем прямо на Джонні, який знову дивився прямо на мене.

—Я не знаю, – видавила я. —Я гадки не маю, що тут відбувається.

Всі його товариші по команді носилися довкола, як божевільні, стрибали та святкували, а Джонні виглядав розгубленим.

Він був буквально завалений людьми, починаючи від вчителів та студентів та закінчуючи місцевими журналістами та операторами з мікрофонами, приставленими до його обличчя.

Що виділялося, то це його бездоганне самовладання.

Ніщо з того не турбувало його.

Жодної крапельки.

Він виглядав втіленням холоднокровності, спокою та зібраності, коли відповідав журналістам і дякував уболівальникам, які плескали його по плечах, але кожні кілька миттєвостей його погляд повертався до мене.

Я цього не розуміла.

Гірше того, його увага схвилювала мене.

—Чому вони юрмляться навколо нього? – запитала я збентежено, відчуваючи смуток за інших хлопців у команді.

Клер закотила очі.

—Ах, бо він Джонні Кавана.

—І що?

Я не розуміла.

—Давай, – скрикнула вона, а потім схопила мене за руку, буквально протягнувши мене через трибуни на полі.

Можливо, ми й не виглядали недоречно, враховуючи, що на полі була половина школи, але я безперечно відчувала це, коли незграбно тяглася за нею.

—Х’юї! – Клер скрикнула, підбігаючи, щоб обійняти свого старшого брата. —Ти був приголомшливим.

—Дякую, сестричка, – відповів він, поплескуючи її по спині, поки він шукав у натовпі.

Очевидно, знайшовши те, що він шукав у вигляді крихітної рудої дівчини, Х'юї швидко відставив сестру вбік і поспішив у її бік.

—Я хочу цього, – зітхнула Клер, спостерігаючи, як її брат піднімає свою дівчину і крутить її. —Очевидно, не з моїм братом, – вона скривилася. —Але те, що вони мають, – вона знову зітхнула. —Я хочу цього колись.

—Ведмежа Клер! – покликав знайомий голос.

Клер повернулася, і я присягаюся, що все її обличчя освітлилося, коли вона помітила Гібсі, що біжить до нас.

—Ти зробив це! – закричала вона, а потім кинулася на нього.

Він здавався таким же схвильованим, як і вона, але впіймав її.

Я спостерігала за ними кілька хвилин, поки вони крутили один одного, повністю поглинені власним міхуром, коли вони жваво обговорювали різні моменти гри.

Або Клер була неосвічена, або Гібсі був неосвіченим, або вони обидва були так само сліпі один до одного, тому що я могла відчувати, бачити і відчувати хімію, що виходить від них.

Відчуваючи себе ніяково і не в своїй тарілці, я засунула руки в кишені пальта і швидко розвернулася, пробираючись крізь натовп прихильників Томмен.

Я була знайома із днем матчу.

Я була на достатній кількості ігор Джоуї.

Але це було інакше.

І я почувала себе імплантатом.

—Гей... – почула я до болю знайомий голос, відволікаючи мене від моїх думок. —Почекай!

Основна людська природа змушувала мене повертатися, щоб подивитися, хто кричить і чи це спрямовано на мене.

Коли мій погляд упав на Джонні, що біжить до мене, моє серце шалено билося об грудну клітку.

Боже мій.

Що він робив?

Чому він підійшов до мене?

Що, чорт забирай, відбувається?

—Як справи? – запитав Джонні, скорочуючи відстань між нами, його голос, зі зрозумілих причин, задихався від напруги на полі.

—Е, це, ах, все йде добре, – я запнулась на своїх словах, повністю спантеличена, знову перебуваючи так близько до Джонні. —Гарний настрій? – я додала непереконливо, а потім одразу спалахнула від збентеження. —Ти, мабуть, почуваєшся добре, – зітхнувши, я придушив бажання застогнати і закінчив, пробурмотіла: —я маю на увазі: як у тебе справи…

—Все йде добре, – відповів Джонні з усмішкою, від якої дві крихітні ямочки на його щоках стали ще глибшими.

Я вперше побачила ці ямочки на щоках, і моя пам'ять увібрала їх, як губка.

—Це добре, – видихнула я, намагаючись зосередитись.

На відміну від останнього разу, коли я була поряд з ним – коли я бачила зірки – або в коридорах, коли він був розмитим плямою руху або був занадто далеко, щоб добре розглянути, у мене був чіткий, вільний від струсу, безперешкодний огляд його обличчя.

І, Боже, від цього виду захоплювало дух.

Начебто, по-справжньому, він був разюче, болісно, абстрактно привабливим.

У нього була чудова статура з високими вилицями і сильною щелепою, припухлими губами і безладною копицею темно-каштанового волосся, яке було стильно поголено з боків, з додатковою довжиною на маківці.

На його обличчі були мітки хлопця, який брав участь у багатьох бійках. Над його лівою бровою був свіжий шрам, що кровоточив, його ніс явно був зламаний раз чи два, а його права вилиця швидко багровіла.

—Ти пам'ятаєш, хто я, правда? – спитав він, все ще посміхаючись, хоча тепер він виглядав трохи нервовим, мабуть тому, що я дивилася на нього, як на ліану. —Шеннон як річка.

О Боже.

—Так, – видавила я, відчуваючи, як кожна унція крові в моєму тілі приливає до щік, коли я заправила пасмо волосся, що вибилося, за вухо. —Я пам'ятаю тебе, – не знаючи, що ще сказати чи зробити, я безглуздо підняла руку і помахала. —Привіт, Джонні.

Що зі мною було не так?

Серйозно?

Я щойно помахала йому рукою?

Поки я з ним розмовляла?

Боже...

—Привіт, Шеннон, – усмішка, яку він показував, перетворилася на широку, ідеально пряму перлинно-білу посмішку.

О, чорт…

—Ну, зі мною все добре, – сказала я трохи напруженим тоном. —І ти в порядку. Отже, все… добре.

—Це добре, – відповів він, смикаючи губами.

—Так, все добре, – відповіла я, зіщулившись від своєї незручності.

—Добре, – Джонні посміхнувся, дивлячись на мене зверху донизу.

Пригнічена, я подивилася на його обличчя, а потім швидко відвела погляд, намагаючись більше ніколи не вимовляти слово «добре».

—Я дивилася ваш матч, – випалила я натомість. —Вітаю.

Так, Шеннон, бо це набагато краще.

Ти мала дотримуватися хорошого, ідіотко!

—Я знаю, – відповів Джонні з легкою усмішкою. —Я бачив тебе.

Я відкрила рота, щоб сказати що-небудь, що завгодно, щоб врятувати себе, але замість цього нічого не сказала і безпорадно знизала плечима.

—Ти отримала мою записку? – запитав Джонні, на щастя, позбавивши мене від спроб скласти зв'язну пропозицію.

—Так, і я хотіла подякувати тобі за гроші, – сказала я йому тихим голосом. —Я просто не знала, чи винна я…

—Не турбуйся про це, – перебив він з усмішкою. —Я не очікував подяки.

—До речі, це вже занадто, – швидко додала я, заправляючи волосся за вухо. —Моя мати купила нову спідницю за тридцять євро.

—Сподіваюся, вона купила тобі ті колготки, які ти хотіла, – заперечив він з усмішкою.

О, Боже милостивий.

Посмішка цього хлопця була чимось іншим.

—Е-е, так, – я густо почервоніла. —Вони коштували лише п'ять євро, – засунувши руки в кишені пальто, я подивилася на свої туфлі, зробила уривчастий вдих, а потім знову подивилася на нього. —Я можу повернути тобі все інше…

—Ні за що, – швидко відмахнувся Джонні, витираючи плямку бруду зі щоки. —Залиш це собі.

—Залишити? – я тупо дивилася на нього. —Ти не хочеш повернути шістдесят п'ять євро?

—Я завдав тобі болю, – відповів він, його пронизливі блакитні очі зустрілися з моїми. —Я облажався. Ти нічого не повернеш.

О, дякувати Богу, бо мої батьки ніколи не повернуть мені гроші.

—Ти певен? – прохрипіла я.

—Так, звісно, як голова? – кивнув Джонні.

—Уже все гаразд, – я посміхнулася йому.

—Ти впевнена? – запитав він, посміхаючись. —Жодних залишкових пошкоджень, які могли б завдати мені неприємностей? Мені не потрібно викликати адвокатів, чи не так?

—Що? – я роззявила рота. —Ні, ні. Я гаразд. Я б ніколи не подала на тебе до суду.

—Я кепкую з тебе, Шеннон, – посміхнувся Джонні, похитавши головою. —Я дійсно радий, що з тобою все гаразд.

—О, добре, – я почервоніла. —Дякую.

—Джонні! – пролунав гучний чоловічий голос, відволікаючи нас обох.

Я повернула голову і побачив огрядного чоловіка, що неквапливо наближається до нас з вражаючою камерою, прив'язаною до його шиї.

—Дай нам зробити фото для газети, гаразд, синку?

Я була впевнена, що почула, як Джонні пробурмотів собі під ніс слова "відвали", але він повернувся до фотографа і чемно кивнув йому.

—Немає проблем.

—Ти молодець, – похвалив фотограф і направив камеру на Джонні, але зупинився і повернувся до мене. —Відійди з дороги, добре, люба?

—О, вибачте! – я пискнула і позадкувала, щоб піти з лінії об'єктиву.

—Ми розмовляли, – випалив Джонні. Він кинув нищівний погляд на фотографа, а потім підійшов просто до мене. —Усміхнися, – тихо проінструктував він, притягнувши мене до себе і поклавши свою величезну брудну руку мені на стегно.

—А? – приголомшена, я дивилася на нього.

—Усміхнися, – спокійно повторив Джонні, беручи мене під пахву.

Виснажена, я обернулася обличчям до фотографа і зробила саме те, що сказав мені Джонні.

Я посміхнулася.

Фотограф вигнув брову і кинув на мене цікавий погляд, але швидко поспішив зробити те, що здавалося мільйоном знімків.

Спалах, що виходив від його камери, був сліпучим, і коли до них приєдналося ще багато спалахів від інших фотографів, я почала тремтіти від занепокоєння.

Що, чорт забирай, відбувається?

—Добре, цього достатньо, – заявив Джонні, піднявши руку і відпустивши моє стегно. —Дякую, що прийшли сьогодні. Ціную вашу підтримку.

—Джонні, Джонні? – покликала одна з жінок, що юрмилися навколо нас. —Які у вас стосунки?

—Особисті, – холоднокровно парирував Джонні.

—Як тебе звуть, люба? – запитав фотограф, витягаючи ручку з кишені пальто.

Тремтячи, я просто стояла там, відчуваючи себе бовдуром, відчуваючи на своєму обличчі мільйон пар цікавих очей.

—Шеннон Лінч, – заявив Джонні з коротким кивком, а потім, ігноруючи півдюжини фотографів, що спостерігають за нами, він знову звернув увагу на мене. —Ти прийдеш на вечірку після школи?

—Що вони роблять? – невпевнено запитала я, чи не в змозі зосередитися на тому, що він щойно сказав, бо була надто зайнята, спостерігаючи за фотографом, який щось писав на тильній стороні долоні, та кількома іншими репортерами, що ховаються поблизу.

—Не звертай на них уваги, – сказав Джонні, похитавши головою. —Вони підуть.

—Вони спостерігають за тобою, – прошепотіла я. —І я думаю, що вони спостерігають за мною?

Видавши розчарований рик, Джонні обернувся.

—Я в школі, – заявив він різким тоном. —На території школи. З неповнолітньою.

На щастя, це схоже спрацювало, бо вони повільно розійшлися.

—Це було так дивно, – видавила я, коли Джонні знову повернувся до мене.

Він з цікавістю глянув на мене.

—Тобі не подобаються такі речі?

—Це було жахливо, – видавила я. —Уся ця увага через дурну гру.

Джонні кинув на мене ще один цікавий погляд. Я дивилася на нього, відчуваючи себе зовсім спантеличеною.

—Отже, ти йдеш? – запитав Джонні.

Коли я тупо продовжувала дивитися на нього, він уточнив.

—На вечірку. Мама Х'юї влаштовує частування для команди у них удома.

—Я?

—Так, ти, – відповів він, кинувши на мене дивний погляд.

Моє серцебиття збільшилося до небезпечного рівня, коли я дивилася на цього гарного хлопчика, який запрошував мене на вечірку.

Зачекайте, чи він питав мене чи запрошував?

О боже, я не знала.

Нахмурившись, Джонні додав:

—Ти дружиш з його сестрою, Клер, чи не так?

—О, – я енергійно похитала головою. —О, ах, ні. Я маю на увазі, так, я дружу з Клер, але я не піду на вечірку.

—Як так вийшло? – він вигнув брову.

—Тому що мені не дозволено нікуди ходити… – я різко зупинилася і швидко перевела свої слова у безпечніше русло. —Я маю допомагати своїй мамі вечорами.

—Вона вагітна, – заявив він задумливим тоном.

—Так, – відповіла я, а потім, оскільки я була брехуном, що робить ситуацію незручною, додала: —Вона повинна народити в серпні.

—Вітаю? – запропонував Джонні, ніяково переминаючись.

—*Чудова робота*, *Шеннон,* – подумки прошипіла я.

—Дякую, – відповіла я, йорзаючи на місці.

—Ти впевнена, що не хочеш піти? – він спитав ще раз. —Я не питиму, щоб відвезти тебе додому, коли ти захочеш…

—Кеп, – крикнув один із його товаришів по команді. —Тягни свою дупу сюди, хлопче, і підніми цей довбаний кубок.

—Я, блядь, говорю тут, Пірсе, – огризнувся Джонні, обертаючись, щоб подивитися на того, хто його кликав. —Дай мені хвилинку, чорт забирай.

—Тебе звуть твої друзі, – поспішила сказати я, знаючи, що мені треба піти від цього хлопчика, перш ніж я зроблю щось неймовірно дурне, наприклад, прийму його запрошення.

Тому що я так сильно хотіла.

Я дуже хотіла.

І якщо я залишусь тут і продовжу дивитися на нього, я знала, що так і станеться.

—Я краще піду, – додала я, махнувши Джонні ще однією безглуздою рукою. — Добре проведіть час.

Я не стала чекати, щоб почути його відповідь.

Замість цього я повернулася на підборах і поспішила геть із серцем, що билося в грудях.

—Ти впевнена, що не хочеш прийти на годинку? – я чула, як Джонні кликав мене.

—Я впевнена, – кинула я через плече і поспішила геть. —Бувай, Джонні.

—Так, бувай, Шеннон.

Звук сміху та хихикання хлопчиків позаду мене заповнив мої вуха, але я не сміла озирнутися.

Натомість я вчинила розумно і пішла від спокуси зі словами Клер, що дзвеніли в моїх вухах.

«Хлопчики з гарними очима та великими м'язами все псують дівчаткам».

Як же вона мала рацію.

****

Було трохи більше восьми, коли я, нарешті, повернулася додому зі школи того вечора.

За три милі від Томмен зламався автобус. Протягом двох годин ми були змушені залишатися в автобусі, в той час, як інший автобус з Корк-Сіті був відправлений, щоб відвезти нас додому.

Це було смішно.

Я провела кожну хвилину з цих двох годин, подумки штовхаючи себе за те, що не прийняла пропозицію Джонні.

Що, чорт забирай, зі мною не так?

Він мені подобався.

Він справді мені дуже подобався.

Він запитав мене, чи я йду на вечірку, запропонував відвезти мене додому зі згаданої вечірки, а я повернулася і практично втекла від нього.

Ні, виправте це на: я справді втекла від нього.

На свій захист скажу, що він приголомшив мене. Ні разу за всі тижні, що минули після мого нещасного випадку, жоден з нас не підходив до іншого. Він порушив уявне правило, яке було запроваджено між нами.

Весь вечір мій розум продовжував прокручувати цю зустріч знову і знову, доки я не посиніла від думок про це і не відчула огиду до самої себе.

Я мала піти на вечірку.

Якби я це зробила, я не провела б дві години в крижаному автобусі в напівархтичних умовах.

Принаймні, якби я пішла на вечірку, запізнення було б того варте.

Тому що вираз обличчя мого батька, коли я увійшла до будинку, переконав мене, що дві години, які я провела, сидячи на самоті в зламаному автобусі, безумовно не були вартими.

—Де ти була? – вимагав відповіді батько, спостерігаючи за мною, як яструб, зі свого сідала за кухонним столом, коли я увійшла до дверей.

Знайома хвиля паніки наростала всередині мене.

Мій батько був потужним чоловіком, зростом близько 182 см, з темно-русявим волоссям і атлетичною статурою, яка збереглася з часів його занять герлінгом.

Він теж грав за Корк, але, на відміну від моїх братів, я не говорила відкрито про заслуги і досягнення мого батька.

Тому що я не пишалася чоловіком, який дивився на мене у відповідь.

Я навіть не була впевнена, чи я люблю його ще.

Іч и любила взагалі.

Не тоді, коли він лякав мене сильніше, ніж будь-хто зі шкільних хуліганів.

—Ну? – він натиснув, тон жорсткий. Він заміняв гумову рукоятку на щось схоже на Оллі, і вигляд того, як він тримає дерев'яний м'яч, викликав тремтіння паніки, що пробігла моїм хребтом. —Ти спізнилася!

Я раптом відчула велику подяку за те, що втекла від Джонні Кавана, коли він запросив мене на вечірку після школи. Тремтіння пробігло по моєму тілу при думці про те, що міг би зробити мій батько, якби я прийняла його запрошення.

—Автобус зламався, – видавила я, обережно ставлячи сумку біля стіни. —Нам довелося дві години чекати на інший, який забрав нас.

Мій батько кинув на мене тяжкий погляд.

Я залишилася там, де була, не сміючи дихати.

Нарешті він кивнув головою.

—Чортові автобуси, – промимрив мій батько, повертаючись до свого завдання.

Повітря, яке я стримувала, вийшло з моїх легень із гучним зітханням.

—Все гаразд, Шеннон, – промовила внутрішньо я собі, *—він не бурмоче, немає запаху віскі і жодних слідів зламаних меблів.*

Але я не була настільки дурна, щоб випробовувати долю, коли справа дійшла до мого батька, і рушила до хлібниці з наміром зробити бутерброд із сиром.

Вибратися з цієї кухні і піднятися в свою спальню без конфронтації було моєю метою на наступну хвилину або близько того, поки я поспішно спорудила перекошений бутерброд і налила собі склянку води з-під крана.

—На добраніч, батьку, – прошепотіла я, коли мій сендвіч і вода були готові.

—Не запізнюйся знову, – це все, що він відповів. —Ти чуєш мене, дівчинко?

—Я чую тебе, – прохрипіла я, а потім збігла сходами до моєї спальні.

Опинившись усередині, я клацнула замком і притулилася до дверей, намагаючись взяти під контроль серцебиття.

Сьогодні була п'ятниця.

П'ятниця була безпечним днем.

РОЗДІЛ 11

ДЖОННІ

Моя голова була розбита.

Моє тіло було розірвано на шматки.

Я не міг насолоджуватися перемогою чи по-справжньому святкувати з командою, бо я сердився.

Сердився через щось, що не міг зрозуміти.

Відмовившись від незліченних пляшок пива, що шпурляються мені в обличчя, я сидів у задумі на дивані у вітальні Х'юї, поруч зі мною на подушці лежав трофей «Найкращий гравець матчу», моя медаль переможця висіла у мене на шиї, вичікуючи моменту, коли я зможу у лід зможу в льоду.

Моїм обов'язком було бути зі своїми товаришами по команді після такої перемоги.

Будучи капітаном, я мав святкувати.

Зі стереосистеми в кутку гриміла танцювальна музика, пісня Gigi D'Agostino's "Я полечу з тобою", і я знав, що це безглузде "так, так, так, так" звучатиме у мене в голові всю ніч.

Будинок був забитий командою та людьми зі школи, всі пили, їли та танцювали довкола.

Замість того, щоб приєднатися до галасу, я прикладав холодне до стегна, тому що класти лід на яйця було б соціально неприйнятно, перекладав з місця на місце на тарілці шматок стейку, який приготувала мені мама Х'юї, Шинейд, і продовжував думати про дівчину, яка, схоже ніяк не могла від мене відчепитися.

Це все одразу показало.

Всі інші пили і веселилися, коли я заправлявся протеїном і божеволів через дівчину.

Чи це було тим, на що схоже відторгнення?

Якщо так, то це страшенно відстійно.

Я ніколи не дізнаюся, що змусило мене підійти до Шеннон, але всі навколо кричали, натовп був у мене перед носом, мені потрібний був перепочинок, і я побачив її, що стоїть там, з великими очима і самотню, щось просто зрушило всередині мене.

На той момент мало сенс просто підійти і поговорити з нею.

Тому що я не хотів, щоб вона була сама.

Тому що я важко міг зосередитися під час гри, знаючи, що вона спостерігає за мною.

Тому що, коли вона розвернулася, щоб піти, мої ноги рухалися самі собою, відчайдушно намагаючись перехопити її.

Я можу тебе відвезти додому, коли тобі треба буде додому?

Що за хуйня насправді?

З тим самим успіхом я міг би крикнути дівчині: *«Люби мене, кохай мене, чорт забирай»*. Я почував себе чортовим ідіотом.

Про що я думав, запрошуючи її на вечірку?

Гірше за те, про що я думав, очікуючи, що вона скаже «так»?

Я був уславленим незнайомцем для неї.

Боже.

Я був такий розчарований у собі. Протягом двох місяців у мене все виходило так добре, так страшенно чудово, в моїх спробах триматися від неї подалі.

Я не міг викинути її з голови, але, чорт забирай, я тримав дистанцію.

Одна перемога, накачана адреналіном, і я її прогав.

Гірше за те, що я все зіпсував, я потяг її з собою на фото.

І вона виглядала зляканою.

—Ти гаразд, друже? – запитав Фелі, опускаючись на диван поруч зі мною.

Хмикнувши у відповідь, я витяг подушку з-за спини і поклав її на коліна, прикривши фіолетову пляму, що розповсюджується по моєму правому стегну.

Я все ще був у своїй формі, як і більшість команди.

Вони все ще одягали свої майки, бо хотіли покрасуватись – і це правильно.

П'ять перемог поспіль у «Шкільний Щит» стало новим рекордом для Томмен, і деякі з молодших хлопців уперше здобули виріб зі срібла.

Я все ще був у своїй формі, бо я не мав сил бігти після матчу.

Якби це не виглядало так привабливо для скаутів, я відмовився б від участі в шкільній команді і зберіг своє тіло для ігор в академії чи клубі.

—Знаєш, Шинейд могла б подивитись на це для тебе, якби ти попросив її, – перервала мої думки Фелі, сказавши. —Вона ж медсестра.

—Що? – я обернувся, щоб подивитись на нього.

Він показав на мою ногу.

—Це знову завдає тобі неприємностей?

Намагаючись приборкати своє роздратування, я похитав головою і сказав:

—Ні, я гаразд. Отримав удар ногою під час фази раку, от і все, чувак.

Погляд, який Патрік кинув на мене, був сповнений побоювань, але він не наполягав.

Мені це у ньому подобалося.

Він ні хріну не залазив, куди не просили.

Якщо це була не його справа, він не питав про це.

—Ти не п'єш сьогодні ввечері? – я запитав його, відводячи тему від моїх недоліків. —Велика перемога для школи, чуваку. Ти маєш святкувати.

—Я маю святкувати? – Патрік посміхнувся. —А як щодо самого містера МОМ? Якщо хтось і повинен напиватися, то це ти.

Я посміхнувся, почувши термін "містер МОМ", що означає "людина матчу", і промовив:

—У мене тренування в академії по суботах. Яке в тебе виправдання?

—Не в настрої, – ось і все, що він відповів.

Як і раніше, коли він не випитував у мене інформацію, я відповів йому тим самим.

—Я насправді подумую про те, щоб піти, – додав він, підводячись. —Я хотів спитати, чи не міг би ти підвезти мене додому?

Як голодний собака, якому подарували соковиту кістку, я відгукнувся на його пропозицію.

Кинувши тарілку і пакет із льодом на кавовий столик перед собою, я встав і зробив кілька заспокійливих вдихів через ніс, перш ніж перенести вагу на ногу.

—Готовий тоді, коли ти готовий.

Патрік посміхнувся, але нічого не сказав про мій надмірний ентузіазм. Нахилившись, він підняв мій трофей з дивана і вручив його мені – слава богу, бо якби мені довелося знову присісти, я не зміг би піднятися.

—Гей, гей, гей, – крикнув Гібсі крізь музику, помітивши мою спробу піти. —Сядь своєю дупою там, Кеп, – наказав він, пробираючись до мене крізь натовп. —Ти поки що нікуди не дінешся.

Я відкрив рота, щоб сказати йому, щоб він відвалив, але двоє хлопців з команди, Люк Кейсі та Роббі Мак, підскочили до мене, відтягли назад на диван, перш ніж сісти по обидва боки від мене.

Я глянув на Патріка, який смиренно знизав плечима.

Ми обидва знали, що не виберемося звідси найближчим часом, не тоді, коли Гібсі вимкнув музику і оголосив:

—Мені треба сказати.

—Вибач, Кеп, – хихикнув Роббі Мак. —Але ти маєш це почути.

Опираючись на бажання закричати від болю, що пронизав мою нижню половину, я похитав головою і потягся за пакетом з льодом.

—Заради всього святого, Гібсе.

З медаллю чемпіонату, що все ще бовтається на шиї, Гібсі підтягнув кавовий столик до стереосистеми і схопився.

Обернувши майку навколо голови, як довбану бандану, він схопив пульт дистанційного керування з пристрою позаду себе і підніс його до рота, ніби то був його особистий мікрофон.

Хлопці з команди закинули голови і завили від сміху, коли він постукав по пульту та перевірив звук.

Довбанний ідіот.

З лайновою усмішкою, зафіксованою на його обличчі, Гібсі постукав своїм "мікрофоном" і сказав:

—Як справи сьогодні ввечері? – він глянув на медаль, що лежала в нього на грудях, і посміхнувся. —Ми могли б звикнути до цього, чи не так, хлопці!

З кімнати долинув оглушливий вибух вітань та схвальних вигуків.

—Добре, хлопчики, боже, не треба на мене гарчати, – насміхався він. —Заради всього святого, я в одній кімнаті з вами!

Його жартівлива відповідь викликала ще гучніший відгук у команди та наших друзів.

—У будь-якому випадку, – посміхнувся він, —приступаючи до справи, я маю невелику пісеньку, яку я хотів би заспівати для особливої людини в моєму житті.

Охи й ахи пролунали від групи дівчат у дверях.

Я закотив очі від того, як легко красень півзахисник міг зачарувати їх.

Гібсі прочистив горло для кращого ефекту, а потім сказав:

—Без цих особливих чиїхось чарівних довбаних рук я не стояв би тут сьогодні з цим чудовим предметом зі срібла, – він похитав головою і притиснув руку до серця. —Дякую тобі, любий!

За поглядами, які я отримував від хлопців, і хихиканню, що походить від Роббі та Люка, я зрозумів, що вечірка Гібсі буде за мій рахунок.

—Не роби дурниць! – я попередив Гібсі, як він простягнув руку і натиснув кнопку на стереосистемі.

Миттєво мої плечі напружилися від напруги, коли з динаміків заграв знайомий звук «Своє діло» гурту Dire Strait.

Я одразу зрозумів, що буде далі.

Цей ублюдок…

—Джонні, любий, – покликав мій найкращий друг-мудак з удаваною пристрастю в голосі, вказуючи скрученими пальцями в мій бік. —Це для тебе, – хихикнув він, перш ніж вибухнути піснею, співаючи слова, які стали прокляттям мого життя з тих пір, як я вийшов на поле з цими придурками в шостому класі.

Усі хлопці навколо мене приєдналися до Гібсі в гучному, дражливому приспіві.

Стільці були відкинуті назад, коли всі хлопці та дівчата святкували нашу перемогу.

Роббі та Люк стягнули мене з дивана, де мене підкидали у повітря та підтримували мої товариші по команді.

Фелі, перебіжчик, був невтішний, коли сміявся до упаду за мій рахунок.

Так, тепер вони можуть сміятися скільки завгодно, але я збирався поховати цих виродків на тренуванні в понеділок.

РОЗДІЛ 12

ШЕННОН

Я закінчувала останнє домашнє завдання пізно ввечері в неділю, коли стукіт у двері моєї спальні порушив мою концентрацію.

Склавши зошит, я засунула його в підручник математики і сказала:

—Увійдіть.

Двері спальні прочинилися, і в щілину просунулась голова мого брата.

—Що сталося, Джо? – запитала я, запихаючи свої книги назад в шкільну сумку.

—Я йду в магазин, – оголосив мій брат, окинувши швидким поглядом мою кімнату, перш ніж його очі повернулися до мого обличчя. —Ти хочеш чогось?

—Де Іфа?

—У моїй кімнаті.

—Вона залишиться на ніч?

—Так.

Іфа навчалася на шостому курсі ГШБ разом з Джоуї, так що для них не було рідкістю залишатися один у одного вдома у шкільний вечір і разом ходити до школи вранці.

Вони були у віці, коли дозволені ночівлі. Або, принаймні, ніхто ніколи не казав Джоуї жодного слова, коли він приводив дівчину додому.

У цьому будинку був величезний випадок подвійних стандартів – будинку, який був виключно тихим у ці вихідні.

Мій батько був у рідкісній формі свого статку.

Він поводився як людина.

Вчора ввечері він навіть купив нам усім китайську їжу навиніс і передав мені пульт дистанційного керування, а не просто жбурнув його в мене, як робив зазвичай.

Я не була настільки наївною, щоб повірити, ніби рішення мого батька не розбивати будинок у ці вихідні було викликане тим, що він вирішив почати все з чистого аркуша.

Ні, я була членом цієї сім'ї досить довго, щоб розпізнати цей тихий період як затишшя перед бурею.

Він незабаром вибухне.

Він завжди так робив.

Я могла тільки сподіватися, що не стоятиму в епіцентрі бурі, коли це станеться.

—Ти хочеш щось із магазину чи ні? – нетерпляче запитав Джоуї. —Незабаром закриття.

Я поглянула на екран свого телефону, щоб перевірити час.

10:45 вечора.

—Чому ти так пізно йдеш у магазин? – я засумнівалася. —Що тобі потрібне такого важливого?

—Ти хочеш, щоб я відповів на це чесно? – Джоуї посміхнувся.

—Ні, – простогнала я, вдавано давлячись, коли мене осінило. —Іди.

—На добраніч, Шен, – посміхнувся він, зачиняючи за мною двері.

—Тримайся в безпеці! – крикнула йому навздогін. —Я надто молода, щоб бути тіткою!

Мій телефон завібрував у мого стегна, попереджаючи про вхідний дзвінок від Клер.

—Привіт? – сказала я, притискаючи його до вуха.

—Привіт, пташенятко, – радісно сказала вона. —Що ти робиш у наступні вихідні?

Піднявшись із ліжка, я поспішила до своїх дверей і повернула замок.

—Нічого, – відповіла я. Як завжди. —А що?

—Тому що, моя дорога подруга, Джерард Гібсон здав теоретичний тест у п'ятницю вранці, і якийсь божевільний ідіот із податкової інспекції вирішив видати йому тимчасові права водія.

—Правда? – я розсміялася, подумавши про Гібсі за кермом автомобіля.

—О так, – зітхнула Клер. —Я щойно провела останні півтори години, намагаючись виштовхати його з моєї спальні.

—Чому він був у твоїй кімнаті?

—Щоб потішитися, – пояснила вона. —Трясе своєю маленькою зеленою ліцензією, наче він король гори.

—Яке відношення має отримання прав водія Гібсі до наступних вихідних?

—Його батьки купили йому машину на день народження минулого тижня, – пояснила вона. —Він хоче, щоб ми всі покаталися з ним.

Мої брови злетіли вгору.

—Хто ми всі?

—Звичайна компанія, – безтурботно відповіла Клер. —Я, Джерард, Х'юї, Кеті, Пірс, Ліззі, Патрік, Джонні і ти, звичайно ж.

Моє серце підстрибнуло при згадці імені Джонні. А потім забилося із подвоєною силою від перспективи провести з ним реальний час.

—Чому я? – мені вдалося спитати.

—Та тому, що ти наша подруга, – відповіла вона.

—Ні, Клер, я твоя подруга. Твоя та Ліззі, – я похитала головою.

—Ну, Джерард сказав мені взяти тебе із собою.

—Чому? Він мене не знає.

—Ти допомогла йому з Браяном?

—Це не робить нас друзями, – я похитала головою.

—Ну, він знає, що ти моя найкраща подруга, – почала пояснювати вона, —що означає: будь-які запрошення, які я отримую, автоматично поширюються і на тебе.

—Ну, він не може вмістити всіх цих людей в одну машину.

—Тоді, можливо, ти поїдеш у машині Джонні, – відповіла Клер дратівливим тоном. —До речі, я бачила тебе з ним на полі у п'ятницю, ти, маленька кокетка.

—Я не фліртувала з ним, – практично випалила я. —Він підійшов до мене сам.

—Ще краще, – хихикнула вона. —Він був тим, хто фліртував.

—Ніхто не фліртував, – видавила я. —Ми просто…

—Ви просто що? – у словах Клер залишалися дражливі нотки.

—Розмовляли, – додала я, безпорадно знизавши плечима.

—Про що?

—Я не знаю, – пробурмотіла я. —Прості речі, я вважаю?

—І фотографувалися разом, – додала вона з хихиканням. —Я також це бачила.

—О боже, – я застогнала від поразки і відкинулася на подушку. —Я була захоплена зненацька, – прохрипіла я. —Ти чула б, як я намагалася з ним поговорити, – додала я, прикусивши губу. —У мене язик заплітався, і я буквально мямлила всю розмову, Клер. Це було повністю принизливо.

—Ти почала мямлити, бо він тобі подобається, – наполягала вона.

Не намагаючись заперечувати це, я просто зітхнула.

—Боже мій, – видихнула вона схвильованим тоном. —Ти нарешті визнаєш, що він тобі подобається?

Я кивнула, а потім зрозуміла, що вона не бачить мене.

—Я не думаю, що є якийсь сенс заперечувати це, – прошепотіла я, відчуваючи, як моє обличчя горить від цієї думки. —Він мені подобається, Клер – думаю, він мені справді подобається.

—О, вау, Шен, – м'яко відповіла Клер. —Це важливо для тебе.

Вона мала рацію.

Це було грандіозно.

І страшно.

Абсолютно жахливо.

—Це смішно, – похмуро пробурмотіла я. —Я його навіть не знаю.

—Так, але ти його дізнаєшся, – заперечила Клер.

—Не дуже добре, – відповіла я зітхаючи.

—Ну, – задумливо промовила вона. —Я ніколи не зустрічала Джонні Деппа в плоті, і це не завадило мені шалено закохатися в нього.

Я закотила очі на її відповідь.

—Так, тому що це одне й те саме.

—Знаєш, у мене є номер телефону, – запропонувала тоді Клер. —Я можу дати його тобі і ти можеш написати йому.

—Абсолютне ні, – мої очі розширилися.

—Ти впевнена?

—Впевнена, – видавила я. —На Божій зеленій землі немає такого місця, де я могла б бути дівчиною, яка це робить, – прикусивши губу, я швидко спитала: —Звідки у тебе його номер?

—Джерард завжди позичає мій телефон, – пояснила вона. —Він завжди дзвонить Джонні, коли користується ним. Джонні практично його сіамський близнюк. Отже, я зберегла номер Джонні в розділі «Зателефонувати для сексу», – хихикаючи, вона продовжувала, —це було так смішно, Джерард був злий на мене – вимагав відповіді, щоб знати, з ким я зустрічаюся і чому його немає у списку під цим ім'ям.

—Клер, ти не можеш нікому говорити, що він мені подобається, – випалила я, відчуваючи паніку через те, що випустила кота з мішка. —Будь ласка. Навіть Ліззі і особливо Гібсі.

—Я не буду, я обіцяю, – поклялася вона. —Але якби ти написала йому, я думаю, ти була б приємно вражена, – додала вона. —Я знаю, що Ліззі розповіла тобі купу всього про нього, але, чесно кажучи, більша частина цього просто сфабриковані плітки. Джонні не той хлопець, яким його уявляють всі дівчатка в школі.

—Так, – прошепотіла я, —я вже зрозуміла це.

Він був кращим.

Набагато краще.

—Отже, ти поїдеш з нами наступних вихідних? – вона спитала.

—Мені не дозволять поїхати.

—Давай, Шен, ти не можеш просто сказати "ні", – зажурилася Клер. —Принаймні, не спитавши.

—Мені не потрібно питати, Клер, – прохрипіла я. —Я вже знаю відповідь.

—Тоді не питай його, – швидко сказала вона. —Просто придумай якийсь привід або щось таке і приходь до мене. Нам навіть не треба йти з хлопцями.

Я тяжко зітхнула.

—Клер...

—Ми можемо повечеряти в мене вдома, – сказала вона. —І ти знаєш, якщо Джонні просто випадково зайшов би через шахрайське текстове повідомлення, відправлене з мого телефону, тоді, можливо, ви двоє могли б піднятися в мою кімнату і...

—Припини, – попередила я її, тремтячи від цієї думки.

—Я жартую, – Клер засміялася.

—Краще б так і було, – пробурчала я. —Тому що я б померла.

—Отже, ти це хочеш зробити? – запитала вона, пригнічуючи сміх. —Приходь до мене на вечерю та на кіновечір? Чи ми могли б піти у кінотеатр? Чи поїсти до ресторану? Все, що ти захочеш, – сказала вона мені. —Це твій вибір, а я частую.

—Я люблю тебе за те, що ти пропонуєш, – сказала я їй, прикусивши губу, щоб вона не тремтіла. —Але ж ти знаєш, що він ніколи цього не допустить.

—Шен... – Клер важко зітхнула

—Не треба, – тихо благала я. —Будь ласка, нічого не кажи.

Настала довга пауза, перш ніж вона прошепотіла:

—Я не буду.

—Дякую, – я зітхнула з полегшенням

—Я тут заради тебе, – все, що відповіла Клер сумним тоном. —Завжди.

РОЗДІЛ 13

ДЖОННІ

Щодня з того часу, як почав навчатися і тренуватися в Томмен, я сидів за одним і тим же столом в обідній залі на перерві.

Він був близько до дверей і складався з тридцятифутового банкетного столу, за яким сиділи мої товариші по команді та кілька їхніх подружок.

Я завжди сидів у кінці столу, спиною до стіни, дивлячись на решту кімнати, звідки мені було ясно видно все, що відбувається навколо мене.

Мені сподобалося, тому що в мене був простір для дихання і не було дівчат, які, блять, лапали мене і чіпали мою спину кожні п'ятнадцять секунд.

Як завжди, Гібс і Фелі сіли навпроти мене, а Х'юї праворуч. Різниця сьогодні була в тому, що і Х'юї, і Фелі були ув'язнені, а Гібсі хмурився на мене.

—Не міг би ти перестати вирячитися на неї п'ять довбаних хвилин і вдати, що слухаєш мене, – прошипів Гібсі. —Серйозно, чувак, – кинувши свій сендвіч на обідній стіл, він у розпачі сплеснув руками. —Стає моторошно, ти змушуєш мене відмовитися від їжі.

—Я нічого не роблю, – пробурчав я, відкинувшись на спинку стільця і розкидано перекочуючи пляшку з водою в руках.

Шеннон сиділа на протилежному боці обідньої зали зі своїми двома друзями, посміхаючись і сміючись над чимось, що говорила молодша сестра Х'юї.

Її волосся було заплетене в дві довгі коси, що лежали на її маленьких плечах, і щоразу, коли вона намотувала одну з цих кісок на палець, мені доводилося стримувати стогін.

Серйозно, я сидів тут останні двадцять п'ять хвилин, не слухаючи ні слова з того, що говорив Гібсі, бо я був надто зайнятий, спостерігаючи за дівчиною, котра явно не хотіла мати зі мною нічого спільного.

Всі вихідні Шеннон була в глибині моєї свідомості – гаразд, на першому плані.

Я провів дні, міркуючи про її реакцію на мене на полі тієї п'ятниці і про те, як вона поспішила піти.

Коли вона пройшла повз мене в коридорі цього ранку після першого уроку, я був страшенно схвильований, побачивши її. Звичайно, вона сором'язливо посміхнулася, перш ніж опустити голову і поспішити повз мене, але вона була тут.

Вона була у моєму просторі.

Що означало, що і моя увага, і мої думки були зосереджені виключно на ній.

І я страшенно ненавидів це.

Я зрозумів, що хотів її і це було зовсім недоречно, насправді жахлива невдача на мій рахунок, але я хотів.

Я хотів Шеннон Лінч.

І гірше, ніж хотіти її, вона мені дійсно страшенно подобалася.

У ній було щось миле, і мені подобалося це відчуття, коли я був поруч із нею.

Мені подобалося, як вона виглядала, як казала, як трималася.

Мені подобалася в ній ціла купа речей, і, як не дивно, вона мені подобалася не через те, що вона мала під одягом. Це було не зовсім так. Я багато думав про те, що знайду під її одягом, і мені дуже сподобалися ці візуальні ефекти. Але це було щось більше.

Це було ще більше, коли справа стосувалася її.

Але я був не в тому положенні, щоб витрачати час на дівчину, і, проводячи час із цією конкретною дівчиною, я міг потрапити у світ неприємностей.

Я знав, як усе працює; проводив дуже багато часу з дівчиною, і виникали почуття, а там, де виникали почуття, виникав пиздець.

Балансувати на цьому виступі було небезпечно.

Мені не хотілося на нього наступати.

—Ні, ти нічого не робиш, – саркастично простягнув Гібсі, переміщаючись на своєму місці так, щоб він загороджував мені ідеальний огляд на неї. —Ти тільки подумки роздягаєш її у своїй голові.

—Не правда, – прогарчав я, дивлячись на нього через стіл.

Правда.

Це страшенно вірне припущення, друже.

Господи, невже це було так очевидно?

—Так, ти настільки очевидний, – заявив Гібсі, явно читаючи мої думки. —І я скажу тобі, хто ще очевидний, – додав він, показуючи великим пальцем праворуч від нас. —Ця зла сука.

Мені не треба було дивитися, щоб зрозуміти, що він говорив про Беллу.

Вона сиділа на протилежному кінці нашого столу з кількома хлопцями з команди з шостого курсу, де вона провела велику частину обіду, намагаючись вивести мене з себе.

Це не спрацювало б.

Я, блять, не кусався.

—Не звертай на неї уваги, – відгвинтивши пробку на пляшці, я зробив великий ковток води. —Вона не варта такого клопоту.

—Чувак, я знаю, що повторююсь, але, слово честі, я не розумію, як ти взагалі до неї торкався, – простогнав він.

—Я теж, – зізнався я, закриваючи пляшку і продовжив вирячитися на Шеннон.

Він відкинувся на спинку стільця і вигнув брову.

—Ти маєш підійти і поговорити з нею.

—До Белли? – я насупився. —Ні, блять, дякую.

—Не той демон, – заперечив Гібсі з гримасою. —Шеннон.

—Ні, – похитав головою я.

—Знаєш, вона фригідка, – безтурботно заявив Гібсі. —Або принаймні була нею, – він кинув на мене багатозначний погляд. —Ти ж не засовував свій язик їй у глотку, чи не так?

—Ні, – прошипів я.

—Тоді добре, – задумливо промовив він. —Вона все ще фригідна.

Я насупився, дивлячись на нього.

—Звідки ти це взагалі знаєш?

—Я уважно слухаю, – хихикнув він, постукуючи себе по скроні.

—Що?

—Якийсь час тому я підслухав, як дівчатка говорили про це в спальні Клер, – зізнався він. —Гадюка, за якою бігає Пірс, говорила про те, наскільки він жахливий був у тачці, і з'ясувалося, що Шеннон ніколи не цілувалася з хлопцем, – нахмурившись, він додав: —Я дійсно не подобаюсь гадюці.

—Господи Ісусе, – промимрив я, —ти підслухуєш за дверима спальні дівчини?

Коли він цього не заперечував, я похитав головою.

—У тебе проблема, Гібсе. Велика.

—Це проблема, тільки якщо ти визнаєш це, – заперечив він з усмішкою. —Хіба не так це працює, Джонні?

—Відвали, – прогарчав я, точно знаючи, до чого він хилить.

—Продовжуй, Джонні. Просто підійди туди і поговори з нею, – покликав він. —Ти можеш це зробити.

—Ні, Гібсе, – випалив я. —Кинь це.

—Чому ні? – запитав він роздратованим тоном.

—Тому що я не хочу, – огризнувся я.

—Брехун.

—Знаєш що? Для хлопця, який називає себе моїм найкращим другом, ти робиш лайнову роботу, – прогарчав я. —Я ж тобі сказав, що не піду туди до цієї дівчини. Я ж казав тобі, що вона страшенно молода для мене.

—Ти той, хто не може перестати вирячитися на неї, – гаркнув він.

—Ну, скажи мені зупинитися, – випалив я у відповідь. —Не кажи мені йти туди.

—Я ж сказав тобі зупинитися, – роздратовано прошипів Гібс. —Приблизно дві хвилини тому. Я казав тобі перестати вирячитися на неї, як придурок, і все ж ти тут, все ще трахкаєш її на власні очі і все ще виглядаєш так, ніби хтось нагадив тобі в кукурудзяні пластівці, – він підняв руки вгору. —Що мені з тобою робити?

—Ти повинен пам'ятати, що я той ідіот, який мало не помер сьогодні вранці, будучи поганим водієм для твоєї учнівської дупи, – пробурчав я. —Тож замість того, щоб підштовхувати мене до неправильного вибору, чому б тобі хоч раз не спробувати підтримати мене.

—Я добрий водій!

Я закотив очі.

—Ти – тягар.

—І я лише підтримую тебе, – драматично пирхнув він. —Я твій прихильник номер один, Джонні Кавана, – відкинувшись на спинку стільця, він схрестив руки на грудях і пильно подивився на мене. —Ти справді поранив мої почуття щойно.

—Я зачепив твої почуття? – я підняв брову. —Хто тепер тут сучка з вагиною?

—Вибачся, – наказав він.

—Вали звідси нахуй, придурок, – засміявся я.

Він глянув на мене у відповідь.

—Скажи, що тобі шкода.

—За що?

—За те, що поранив мої почуття, – пирхнув він. —А тепер перепроси.

—Мені шкода, Гібсе, – заспокоїв я, вирішивши, що простіше просто дати великому ідіоту те, що він хотів.

—Ти міг би сказати це серйозно, – заперечив він.

—Ти міг би навчитися не випробовувати долю, – попередив я.

Ми п'ятнадцять секунд дивилися вниз, поки він не посміхнувся і не сказав:

—Я приймаю твої вибачення.

—Добре, – промимрив я. —Я радий за тебе.

—І оскільки ти, здається, так потребуєш підтримки в ці дні... – відсунувши свій стілець, Гібсі встав і підморгнув мені. —Я піду поговорю з нею за тебе.

—Не смій, чорт забирай… – я зупинився, щоб схопити його, але він вислизнув із моєї хватки і неквапливо пішов. —Гібс!

—Розслабся, Кав, я впораюся, – сказав він мені, демонстративно поправляючи свою шкільну краватку. Зсунувши брови, він додав: —Дивись, як це робиться.

А потім він підійшов до столика дівчаток і сів.

Заради всього святого…

Мої ноги рухалися, перш ніж мій здоровий глузд встиг відмовити мене від краю, на який я збирався ступити.

РОЗДІЛ 14

ШЕННОН

Я відчувала погляд Джонні на своєму обличчі з іншого кінця обідньої зали в понеділок.

Будучи його сталкером, я точно знала, де він сидить за обідом щодня: на останньому місці наприкінці прославленого столу для регбі, на внутрішньому ряду, поряд з виходом з арки.

Весь обід я слухняно ігнорувала печіння на щоках, те саме печіння, яке я відчувала до самих пальців ніг, і зосередилася на Клер і Ліззі.

Тому що я знала, що станеться, якщо я озирнуся на нього. Я видала б себе, а йому не треба було знати, як сильно він вплинув на мене. Він збив мене з пантелику минулої п'ятниці, і він знову продовжує це робити.

Чому він спостерігав за мною?

Чому він запросив мене на ту вечірку?

Чому він змусив моє серце битися так сильно?

Я не розуміла, що тут відбувається, і в бурі моїх бурхливих емоцій мені треба було зберегти якусь подобу контролю.

Однак це було нелегко, і цей контроль був вирваний з моєї хиткої хватки в той момент, коли Гібсі підійшов прямо до нашого столу, весь сяючий і широко посміхаючись.

—Пані, – промовив він тим кокетливим тоном, до якого я звикла, коли він ковзнув на місце з іншого боку від Клер. —Як у нас справи сьогодні?

—Чого ти хочеш, Джерарде? – Клер застогнала, вислизаючи з його обіймів, коли він обійняв її за плечі. —Ми намагаємося тут поїсти.

—Я маю тобі дещо показати, – сказав він їй, піднявши брови.

—Я не дивитимусь на твій пеніс, – прошипіла Клер, – Отже перестань намагатися показати його мені.

—Не це, – пирхнув Гібсі, а потім витяг з кишені зв'язку ключів і помахав ними перед Клер. —Це.

—Боже мій, – видихнула Клер, вихоплюючи ключі з його рук. —Твої батьки рано подарували тобі машину? Я думала, ти не отримаєш ключів до вихідних?

—Вони здалися, – сказав він їй, посміхаючись. —Що означає…

—Маніяк був випущений на ірландські дороги? – втрутилася Ліззі.

—Господи, – пробурмотів Гібсі, похмуро дивлячись через стіл на Ліззі. —Ти просто неймовірний жартівник.

Ліззі просто показала йому середній палець і повернулася до обіду.

Похитавши головою, Гібсі знову звернув увагу на Клер.

—Це ще не все, – оголосив він, приділяючи їй усю свою увагу. —Вони поїхали на Тенеріфе, – він похитав бровами. —До понеділка.

—Вони залишили тебе напризволяще? – запитала відповіді Клер. —Тебе?

—І ти знаєш, що це означає, чи не так? – він підморгнув їй у відповідь. —Час ночівлі.

—Твої батьки залишили тебе відповідати за їхній дім? – вона повторила, виглядаючи враженою.

Він посміхнувся і вихопив яблуко у неї з рук.

—Вони зробили це.

—На цілий тиждень? – Клер похитала головою, відкривши рота. —Один? Без нагляду.

Його усмішка стала ширшою, коли він підкинув яблуко в повітря.

—Ти, здається, здивована, – сказав він, легко спіймавши яблуко.

Заінтригована їхньою взаємодією, я притулилася до столу і з цікавістю спостерігала.

—Тому що я здивована, – пробурмотіла Клер, дивлячись на нього у відповідь. —Вони тебе взагалі знають?

—Очевидно, що ні, – пирхнув він. —Тепер йди додому та збирай своє барахло, – він похитав бровами, перш ніж відкусити від яблука Клер. —Тому що ти реєструєшся в готелі "Гібсон" на тиждень, – додав він, не доївши. —Веселі часи.

—О, правда? – Клер відкинулася на спинку стільця і посміхнулася. —А готель «Гібсон» має гарні відгуки?

—Це йде в доповненні з членом, ведмежа Клер, – оголосив не тихо Гібсі. —Необмежений запас п'ятизіркового члена.

—Скажи це голосніше, – прошипіла вона, ляснувши його по плечу. —Я не думаю, що тебе всі чули.

—Це йде в комплекті з членом, Клер! – він насміхався, приймаючи її виклик без краплі сорому. —Мій член.

—Пішов ти зі своїм членом, – прогарчала Клер, виглядаючи ображеною.

—Звичайно, ти можеш, – кивнув він з усмішкою. —Але тут не зовсім те місце.

—Я не знаю, чому я спілкуюся з тобою, – пробурмотіла Клер, щоки палали. —Ти такий невідповідний.

—Ти спілкуєшся зі мною, бо любиш мене, – промуркотів він, —бо я єдиний, хто змушує твої щоки червоніти… – він зробив паузу і погладив її щоку пальцем, — багато в чому.

—Коли мені було одинадцять, Джерарде, – відповіла вона. —І це був один швидкий поцілунок!

—Я готовий до повторного виступу, – сказав він. —Скажи тільки слово, ведмежа Клер, скажи мені, що ти готова для нас, і я весь твій…

—Можеш перестати так робити! – Ліззі гаркнула, дивлячись на Гібсі.

—Що робити?

—Грати з її почуттями, – пирхнула вона. —Це не гра!

—Ліззі, все гаразд, – почала говорити Клер, але Ліззі обірвала її.

—Це не нормально, – відрізала вона. —Він робить це відколи нам було по чотири роки. Це неправильно!

—Я не граю з її почуттями, – відповів Гібсі, виглядаючи збентеженим. —Вона знає, що я її люблю.

Клер почервоніла, мов буряк, через що Ліззі загарчала.

—Так, мудаку, – прошипіла Ліззі. —Ти любиш її, чи не так? Ось чому ти ходиш і трахкаєшся з половиною школи, чи не так?

—У чому твоя проблема? – тепер Гібсі загарчав, люто дивлячись на неї.

—Ти, – огризнулася Ліззі. —Ти і твої друзі-говнюки, які гадають, що ти крутий. Ходять і граються із дівчатами, начебто це все велика гра. Ви всі огидні. Усі до єдиного тупоголові.

Гібсі дивився на неї з ображеним виглядом.

—Що Джонні зробив тобі не так?

—Так, – запитав знайомий голос. —Що я зробив?

Моє серце підстрибнуло в грудях при звуку цього до болю знайомого дублінського акценту. Він виділявся серед усіх оточуючих нас, так само, як він виділявся серед усіх, хто стоїть поруч.

—Ти такий же поганий, як і всі інші, – прошипіла Ліззі, не збиваючись з ритму, коли вона звернула свій лютий погляд на Джонні, який, на мою велику напругу, відсовував стілець поруч зі мною. —Гірше. Ти їхній лідер.

—Ну, для мене це не новина, – спокійно заперечив Джонні.

Потім він сів поруч зі мною, і я відчула, як шматок хліба, що жувала, прилип до піднебіння. Проковтнувши, я подивилася на нього широко розплющеними і збентеженими очима.

Він усміхнувся мені зверху донизу.

—Привіт, Шеннон.

—Привіт, Джонні, – прошепотіла я, дивлячись на нього у відповідь, відчуваючи, що моє серце було за дві секунди від того, щоб вирватися з грудей.

—Як справи? – спитав він глибоким голосом, блакитні очі пропалювали дірки в моїх.

—Добре, – видихнула я. —А у тебе як справи?

—Добре, – він посміхнувся

Чорт забирай, знову це слово…

—Як пройшли вихідні?

—Е-е, все було в порядку, – я відчула, що червонію. —У тебе?

—Більшість часу я тренувався, – він продовжував посміхатися. —Те саме, що й завжди.

Я кивнула, насправді не розуміючи жодного з того, що тут відбувалося.

—Як пройшла вечірка?

—Я не затримався надовго, – Джонні сперся ліктем на стіл, повернувся всім тілом усередину і повністю зосередився на мені. —Насправді я просто пішов туди, щоб показати своє обличчя.

—Як так вийшло? – я задихала частіше, згоряючи від близькості до нього.

—Зобов'язання з тренувань, – пояснив він, барабанячи довгими пальцями по столу, блакитні очі не відривалися від моїх. —Я намагаюся уникати вечірок під час сезону…

—Господи, тільки не ти теж, – прогарчала Ліззі. —Досить того, що Гібс там витворяє свої штучки з Клер, і без того, щоб ти зв’язався з Шеннон.

Джонні перевів погляд своїх блакитних очей на Ліззі.

—Перепрошую?

—Ти чув мене, – заперечила вона.

—Мені що, не можна з нею поговорити? – він спитав, вигнувши брову. —Тобі не подобається ділитися своїми подругами?

—Ти знаєш, що робиш, – зухвало парирувала Ліззі.

—Ти маєш рацію, Гібсе, – задумливо промовив Джонні, злегка похитавши головою. Відкинувшись на спинку стільця, він додав: —Пірс – страшенно святий.

—Повна повага, – парирував Гібсі, обіймаючи рукою стілець Клер.

—Тьху, – посміхнулася Ліззі, кинувши на Джонні і Гібсі погляд, сповнений огиди. —Я ненавиджу вас усіх.

—Коли ти кажеш "всіх", це стосується тільки нас, – Гібсі вказав від себе на Джонні. —Або до всіх чоловіків?

—Ти найбільше, ти, великий, білявий придурок, з твоєю головою у формі м'яча для регбі, – огризнулася Ліззі. Відсунувши стілець, вона встала і кинула лютий погляд на Джонні. —І ти близький до другого, капітане Фантастика, за те, що не зміг краще контролювати цього хлопця.

Сказавши це, Ліззі повернулася і вийшла з обідньої зали.

—Вау, – видихнув Гібсі, коли вона пішла. —Ця дівчина серйозно ненавидить мене.

—Вона ненавидить усіх, – відповіла Клер, заспокійливо поплескуючи його по руці. —Не приймай це на свій рахунок.

—Це правда, – рішуче сказала я, —їй подобаються тільки, на кшталт, дві людини.

—Точно, – погодилася Клер. —У цьому справді немає нічого особистого. Ліззі просто боронить нас.

—Так, але, у мене голова не у формі м'яча для регбі, – пробурчав Гібсі. Він глянув на Джонні. —Так?

—Ні, Гібсе, – зітхнув Джонні. —Твоя голова не схожа на м'яч для регбі.

—Правда? – він зніяковіло торкнувся своєї голови. —Тому що я важив близько дванадцяти фунтів, коли народився, і моя мама завжди скаржиться своїм друзям на те, як зіпсував її своєю великою головою.

—У тебе абсолютно нормальна голова, Гібсе, – умовляв Джонні. —Дуже кругла.

—Не надто велика?

—Ти виріс, – запевнив він. —Тепер тобі підходить вона ідеально.

Не в силах стриматися, я захихотіла побачивши Джонні, що втішає Гібсі.

—Ти знову смієшся над моїм нещастям, мала Шеннон? – Гібсі сказав у відповідь на мій сміх з вовчою усмішкою. —Давай, викинь це зі своєї системи.

Я безпорадно знизала плечима, все ще посміхаючись. Він був таким незвичайним та цікавим.

—Тепер повернемося до справи, – продовжив Гібсі, відкидаючись на спинку стільця. —Що ти хочеш побачити сьогодні ввечері?

—Сьогодні ввечері? – Клер насупилась.

—Ми йдемо в кіно, – заявив він з диявольською усмішкою.

—Хто це ми? – Джонні випалив, напружившись поряд зі мною.

Гібсі обвів пальцем нас чотирьох.

—А? – у мене відвисла щелепа.

—Вовчиця теж може прийти, – сказав він Клер. —Якщо ти пообіцяєш надіти на неї намордник.

—Гібс, – сказав Джонні застережливим тоном, хитаючи головою.

—Давай, чуваку, – заперечив Гібсі. —Ти можеш пропустити сеанс на одну ніч – мені потрібний надійний водій, поки мені не стане комфортно їздити одному, – повернувшись, щоб подивитися на мене, він сказав: —Що скажеш, мала Шеннон?

Я подивилася на Клер, яка дивилася на мене з таким самим замішанням, а потім на Джонні, який виглядав так, ніби відчував якийсь фізичний біль, перш ніж зупинити погляд на Гібсі.

Скажи «так», Шеннон.

Іди з ними.

Ти хочеш.

Ти справді, дійсно хочеш.

Але він уб'є тебе.

Ти ходячий труп, якщо він упізнає.

—Я не можу, – прохрипіла я, похитавши головою.

—Ти не можеш? – Гібсі насупився. —Чому ні?

—Тому що я… я не… Це… – похитавши головою, я уривчасто видихнула. —Я не…

—Вона не може піти, Гібсе, – з вдячністю втрутився Джонні. —Кинь це.

—Але…

—Залиш це!

Потім пролунав дзвінок, сигналізуючи про закінчення обіду, і Джонні схопився на ноги.

—Давай, засранець, – прогарчав він, дивлячись на Гібсі. —Нам потрібно дещо розібратися.

—Я заскочу до тебе близько семи? – запитав Гібсі у Клер. —Це тебе влаштовує?

Клер радісно кивнула.

Він широко посміхнувся їй, перш ніж встати і скуйовджити її кучері.

—Тоді побачимося, ведмежа Клер.

Мій погляд повернувся до Джонні, який стояв біля краю столу з грізним виразом на обличчі.

—Бувай, Джонні, – сказала я йому тихим голосом.

—Бувай, Шеннон, – риси його обличчя миттєво пом'якшилися, коли він глянув на мене зверху вниз і посміхнувся.

—Ну, це була найдивніша річ, що сталася останнім часом, – оголосила Клер, коли хлопці пішли.

—Так, – видихнула я. —Дуже дивна.

РОЗДІЛ 15

ШЕННОН

Коли люди кажуть, що щось надто добре, щоб бути правдою, то зазвичай так воно і є. Саме це я відчула, коли у вівторок увечері після школи вийшла з ванної кімнати і зіткнулася з твердою стіною.

Здивована, виявила, що хтось стоїть біля вбиральні, коли останній дзвінок давно пролунав, я видала тихий писк.

—Як справи, Шеннон? – спитав світловолосий, невиразно знайомий хлопчик, посміхаючись мені.

У коридорах було відносно порожньо, лише кілька учнів блукали коридорами, наводячи мене на думку, що він чекав на мене тут.

Зрештою, туалет для дівчаток був незвичайним місцем для хлопця, щоб тинятися без діла, особливо у футболці, шортах та бутсах.

Паніка, змішана з великою часткою настороженості, спалахнула в мені.

—Хм, добре, – відповіла я, заправляючи волосся за вухо, нервова риса. —Як справи?

—Тепер, коли я з тобою розмовляю, краще, – оголосив він, підтверджуючи мій найгірший кошмар, коли він підійшов ближче, заклепки на його черевиках брязнули об підлогу.

—Ти чекав на мене тут? – я змусила себе запитати, потребуючи голосового підтвердження. Не питайте мене чому, але мені треба було прояснити це безумство. —У твоєму… – я вказала на його одяг, фізкультурному комплекті?

—Я тренувався і забув капу у своїй шафці, – пояснив він, анітрохи не збентежений цим. —Я бачив, як ти заходила у вбиральню, коли прямував до своєї шафки, тому вирішив почекати, щоб поговорити з тобою, – знизавши плечима, ніби його дурне пояснення було цілком прийнятним, він додав: —До речі, я Ронан. Ронан МакГеррі. Ми разом вивчаємо французьку.

Його тон був доброзичливим, але я знала, що краще не давати себе обдурити.

Доброзичливість може перетворитися на хуліганство за наносекунду.

—Так. Я знаю, – зробивши крок назад, щоб повернути собі особистий простір, я додала: —Що ж, було мило з твого боку підійти привітатись, але мені час на автобус. Він скоро вирушає, і водій не чекатиме…

—Я бачив тебе на полі того дня, Шеннон, – промуркотів він низьким голосом, очі горіли від збудження. —Це те, про що я хотів поговорити з тобою, – він зробив ще

один крок до мене, знову вторгаючись у мій простір. —У твоїх трусиках? Ці вбивчі ноги… Я бачив тебе всю.

Моє серце впало.

Кожен м'яз у моєму тілі напружився від страху.

Це було воно.

Те, на що я так довго чекала.

Неминучі глузування.

Я смутно знала про Ронана Макгеррі, сидячи перед ним на уроці французької останні кілька тижнів, але я не знала, що він був у команді з регбі.

Я не помітила його на полі минулого тижня, але того дня я не помітила нікого, крім Джонні.

Я думаю, це мало сенс з огляду на брудний комплект, який він зараз носив, і синець на вилиці. Але мені не було чого йому сказати, тому я тримала рота на замку і чекала, коли він заговорить.

Він заговорить.

Вони завжди так робили.

—І я повинен бути чесним, Шеннон, – він простяг руку і потягнув мене за косу своєю брудною рукою, не сильно, це було швидше грайливо, але мені не сподобалося вторгнення. —З того часу я не можу перестати думати про тебе.

Зобрази байдужість, Шеннон.

Прикинься, що тобі все одно.

Крокнувши убік, щоб вивільнити своє волосся з його хватки, я відмахнулася від його слів легким потиском плечей і поправила сумку на плечах.

Він довго дивився на мене, в очах танцювало збудження, перш ніж сказати:

—Ти сором'язлива мала, чи не так?

—Ні, – відповіла я тихим голосом, і це була правда.

Я не соромилася.

Я могла бути довірливою або відвертою і багатослівною, як будь-яка інша, коли я була з людьми, яким я довіряла.

Але я була обережна.

У мене були на те вагомі причини.

І я йому не довіряла.

—Ну, сором'язлива чи ні, ти страшенно чудова під цим одягом, – скромно заявив він, втягуючи нижню губу в рот, поки його очі безсоромно блукали по моєму тілу. —Мені дуже хотілося б взяти твій номер.

У мене відвисла щелепа.

Він був серйозним?

Я дивилася на його обличчя, намагаючись оцінити його.

І він виглядав абсолютно серйозним.

—Я, ах, я, ні… – похитавши головою, я ледве уникла його руки ще раз, коли він знову спробував смикнути мене за косу. —Пробач, Ронане, але я не даю свій номер незнайомцям.

Найостанніше, що я хотіла зробити, це дати будь-кому, крім Клер і Ліззі, свій номер телефону.

Видача моїх даних означала, що хулігани мали прямий зв'язок з моєю психікою 24/7.

І хоча одного разу я вже робила цю помилку в старій школі, новий номер телефону і палаючі залишки насилу зароблені мудрості означали, що я ніколи не зроблю цього знову.

—Мене важко назвати незнайомцем, – посміхнувся Ронан.

—Ти для мене незнайомець, – відповіла я, змушуючи себе бути сильною.

—Давай, Шеннон, я не кусаюся, – він продовжував усміхатися мені, але це було жорсткіше, його очі тепер були трохи холодніші. —Просто дай мені свій номер.

—Ні, – я похитала головою. —Пробач, але я недостатньо добре знаю тебе, щоб дати тобі свій номер.

—Ти завжди можеш дізнатися мене краще, – промуркотів він, поклавши тверду руку мені на плече.

Незважаючи на те, що я не могла відчути його дотик через моє товсте зимове пальто, я відразу ж відсахнулася від контакту, але він не прибрав руку.

—Мені треба встигнути на автобус, – видавила я, повторюючи свої попередні слова. Мої плечі були твердіші за бетон, коли я додала: —Мені треба йти зараз, або я пропущу його, – я хапалася за соломинку, щоб якнайшвидше виявитися подалі від цього хлопця. —Серйозно, водій не чекатиме мене.

—Буде ще один автобус, – парирував він. —А іншого мене не буде.

Боже милостивий, я сподівалася що ні.

—Послухай, – наполягав Ронан, тон набув кокетливих ноток. —Я маю бути на післятренувальній бесіді з командою на полі. Тренер любить збирати всіх нас разом, щоб обговорити стратегію після наших тренувань.

Він сказав мені це так, ніби справді думав, що мені не байдуже.

Мені не було до цього діла.

Я дбала лише про те, щоб він забрався подалі від мене.

—Але мені зовсім не обов'язково йти, – його рука ковзнула від мого плеча до ліктя. —Я міг би пропустити тренування для тебе, – його рука перемістилася нижче, обводячи поділ моєї спідниці. —Що ти сказала, – спитав він, нахилившись до мого вуха. —Хочеш повернутися в ту ванну і дізнатися мене трохи краще?

—Ні, – відрізала я, відсмикуючи від його дотику. —Мене це не цікавить.

—Давай, Шеннон, – гаркнув він, тепер його тон був гарячим, очі сяяли від розчарування. —Озирнися навколо, – він знову поклав мені руку на плече, цього разу не ніжно. —Ніхто нас не побачить…

Ронан не мав можливості закінчити цю заяву, коли його відтягнув – буквально відтягнув за комір набагато більший, набагато старший, хлопчик.

—Ти маленький суїцидальний ублюдок, чи не так? – говорив хлопець дивним тоном, прогулюючись коридором, обхопивши своєю величезною рукою потилицю Ронана, змушуючи його згинатися і перевалюватися, щоб не відставати від його широких кроків.

Він був одягнений у той самий одяг: чорно-білу смугасту майку, білі шорти та черевики, які при ходьбі видавали клацаючі звуки по підлозі, грудки бруду та трави падали з шипів.

Єдиним контрастом був номер 9 на спині майки Ронана та номер 7 на великому хлопці.

Мене вразило негайне впізнання.

Номер 7.

Джерард Гібсон.

Закоханість Клер.

Вигульник котів.

Веселий хлопець.

Слава Богу!

Учні, які все ще тинялися в коридорі, припинили свої заняття, щоб подивитися на драму, але ніхто не втрутився.

Жоден чоловік не заступився за Ронана, коли величезний світловолосий чоловік-дитина повів його коридором.

—Відвали від мене, Гібсі, – верещав Ронан, безуспішно намагаючись вирватися з рук монстра. —Я просто дурів.

—Ти знаєш, що він збирається вбити тебе, чи не так? – запитав Гібсі тоном, просоченим гумором, коли він провів Ронана до головного входу, а потім церемоно викинув його через подвійні скляні двері.

—Гібсі! – Ронан кричав, з червоним обличчям, борючись із ручкою. —Досить валяти дурня. Я просто був дружелюбний до неї.

—Це прозвучало не по-дружньому, малюк, – глузував Гібсі. —Це звучало відчайдушно – і трохи по-насильницькому.

Прямо зараз обидва хлопчики тягли; Ронан люто намагався відчинити двері, а Гібсі з розумною легкістю зачинив її.

—Впусти мене на хуй, Гібсі! – Ронан заревів, смикаючи за ручку, як божевільний. Це була система виштовхування та витягування, і він не зміг проштовхнути її всередину. —Мені потрібний мій інгалятор.

—Ні, навіть не намагайся чинити зі мною це лайно, Макгеррі, – зі сміхом крикнув Гібсі, притримуючи двері зачиненими, коли Ронан спробував смикнути ручку. —Ти знав правила – і в тебе немає астми.

—Ну то й що? – Ронан зажадав, виглядаючи обуреним. —Ти просто збираєшся вигнати мене зі школи, бо він сказав «ні»?

Що?

—Абсолютне так.

Про що, чорт забирай, вони говорили?

—Він не мій капітан! – Ронан загарчав, притискаючись чолом до скла.

Я була так збентежена.

—О, але він такий, – озвався Гібсі, все ще сміючись, і я була впевнена, що він знаходить ситуацію дуже кумедною. —А собаки, які не можуть поводитися пристойно поряд з новим приятелем Кепа, залишаються зовні.

—Ти заплатиш за це, Гібсе, – прошипів Ронан. —Клянуся богом, якщо ти мене не впустиш, я розповім про це своєму дядькові.

—І що?

—За це тебе виключать із команди.

—За загрозу я трахну твою матір, Макгеррі, – парирував Гібсі. —А потім я збираюся кінчити їй на цицьки, і їй сподобається кожна хвилина цього, – з ще одним сміхом він сказав: —Іди і розкажи дядечкові все про те, що я запланував з його сестрою.

—Я уб'ю тебе! – Ронан закричав, ударивши кулаками по склу.

—Соси мої яйця…

—Що відбувається? – прогримів у повітрі знайомий чоловічий голос.

Мене відразу осяяло розуміння, кому він належить. Я знала цей акцент.

Без свідомого рішення мої очі гарячково шукали власника голосу, і коли я знайшла його, що виходить з обідньої зали, що притискає пакет з льодом до правого стегна, моє серце шалено билося об грудну клітку.

Стоячи приблизно за двадцять футів від мене, я була в невигідному візуальному положенні, але знаходилася досить близько, щоб бачити, як кожен дюйм верхньої частини тіла Джонні напружився під його футболкою, від широких плечей до біцепсів розміром зі стовбур дерева і довгого худорлявого торса.

У нього були довгі ноги, товсті й мускулисті стегна, всі вони були вкриті травою та брудом. Я помітила невелику дірку на рукаві його майки, де випирав біцепс.

Господи, він буквально виривався із тканини.

Він був одягнений так само, як і інші хлопчики, в ту ж майку та шорти, але незрівнянно відрізнявся від них через величезні розміри свого тіла.

Він був майже надто великим.

Занадто м'язистий.

Надто лякаючий.

Занадто гарний.

Занадто багато.

Тряхнувши головою, щоб очистити думки, що блукають, я зосередилася на спекотній дискусії, що відбувається в дальньому кінці зали.

—Що маленький придурок зробив цього разу? – вимагав Джонні, скорочуючи відстань між собою та Гібсі.

Я подумки зазначила, що він йшов з тією ж легкою кульгавістю, яку я спостерігала у незліченних випадках.

Це було ледь помітно, але якщо придивитися досить уважно, як я, здавалося, постійно робила, було ясно, що він намагався перенести вагу на праву ногу.

Мій погляд метався між усіма трьома; рухаючись від Ронана, який більше не смикав за ручку – фактично, він відійшов на кілька кроків від дверей – до Гібсі, який усміхався, як чеширський кіт, перш ніж приземлився і зупинився на Джонні.

Серйозно, хоч би яким високим був Гібсі, Джонні височів над ним.

На його щоці була смуга засохлого бруду, яку він спробував змахнути тильною стороною вільної руки.

Його темно-каштанове волосся стирчало в сорока різних напрямках. Напевно, від поту, або від гри на вулиці під дощем.

Він стояв так, що я могла бачити його профіль збоку і те, як він спохмурнів ще сильніше, коли Гібсі тихо заговорив йому на вухо.

Я не могла розібрати, про що вони говорили, і не хотіла покидати притулок свого кута за межами ванної, знаючи, що завжди можу замкнутися всередині, замкнутися в туалетній кабінці і подзвонити Джоуї, якщо все обернеться погано.

За кілька секунд тіло Джонні помітно напружилося.

—Що?

Кинувши пакет із льодом на землю, він стиснув руки в кулаки з боків, коли повернувся, щоб подивитися в скло, відкриваючи мій погляд на номер 13 на його спині.

Він зробив крок уперед, зупинившись за крок від дверей, коли Гібсі поклав руку йому на плече.

—Ти, блять, знущаєшся з мене! – заревів він, реагуючи на те, що його друг шепотів йому на вухо.

Голова Джонні повернулася у бік Ронана, перш ніж швидко повернутись до мене. Його очі зупинилися на моєму обличчі, і, чорт забирай, він виглядав мертвенно-блідим.

Це був лише швидкоплинний погляд, і він швидко переключив свою увагу назад на Ронана.

Цього разу я могла чути, що він говорив.

—Я збираюся дати тобі фору в п'ять секунд, придурок, – прогарчав він через скляну панель. —А потім збираюся відрізати твій член і згодувати його тобі.

—Пішов ти, Кавана, – вигукнув Ронан, але його обличчя було набагато блідішим, ніж раніше. —Ти не можеш торкнутися мене.

—Один, – гаркнув Джонні. —Два, три, чотири…

—Чого ти чекаєш? – крикнув Гібсі, підбадьорливо розмахуючи руками у повітрі. —Вперед, Форрест.

Вони справді збиралися битися?

Через мене?

Це справді було через мене?

Цього не могло бути.

Вони навіть мене не знали.

Нізащо.

Мені не подобалася конфронтація, я не могла з нею впоратися, і це виглядало так, ніби ось-ось почнеться снігова буря.

Вирішивши відволіктися від ситуації, я розвернулась на підборах і кинулася у ванну, не зупиняючись, поки не опинилася в безпеці, сховавшись в одній з кабінок, замкнувши за собою двері.

Тремтячими руками я скинула сумку з плечей, дозволивши їй стукнутися об кахельну підлогу.

Опустившись на закритий туалет, я нахилилася вперед, уперлася ліктями на коліна і закопалася руками у волосся, хитаючись.

Що, чорт забирай, щойно сталося?

Що то було?

Що б я робила, якби Джерард чи Гібсі, чи як там його звали, не прийшов?

Де б я була зараз?

Коли мій колишній адреналін спав, по моїх щоках потекли сльози, але це не тому, що я була засмучена.

Добре, так, я була засмучена, але мої сльози були сльозами гніву.

Насправді я розлючена.

Ким, чорт забирай, Ронан Макгеррі себе уявив?

Більше того, ким він мене вважав?

Запрошує мене у ванну з ним.

Боже, він виглядав так, ніби справді очікував, що я скажу так.

Зморгнувши сльози, я стиснула, а потім розтиснула кулаки, коліна затремтіли, коли гнів і приниження пронизали мене.

Я ненавиділа людей.

Вони були таким розчаруванням.

І тільки подумати, бог замінив динозаврів на людину. Він, мабуть, був лютий.

Провівши рукою по обличчю, я швидко провела по вологих щоках і спробувала впоратися зі своїми емоціями.

Я була зла на себе за те, що була з тих людей, які плачуть, коли зляться.

Я хотіла бути крикуном.

Крикун був набагато кращим, ніж плакса.

Мені також було гидко за те, що я просто стояла.

Він не мав права піднімати на мене руки, і я нічого не зробила, щоб зупинити його.

Слів, здавалося, було недостатньо для цього хлопчика, і замість того, щоб штовхнути його на сміття або відштовхнути його руку, я замовкла, як і завжди.

Я повинна була вже зрозуміти, що бути слабаком не приносить мені жодної користі, і не чинити опір теж не варіант.

У ситуаціях, подібних до тієї, яка щойно сталася, мені доводилося давати відсіч.

Мені треба було перестати дозволяти страху опановувати мене.

Я мала право постояти за себе.

Це не було розгойдування човна, щоб захистити себе.

Я знала це, але проблема була в тому, що кожного разу, коли я стикалася з конфронтацією чи кризою, моє тіло – і мій розум – завжди реагували одним і тим самим зламаним інстинктом: замри.

Люди говорили про інстинкт боротьби чи втечі.

У мене не було ні того, ні іншого. Замість того, щоб чинити опір чи тікати, я завмираю.

Щодовбаний раз.

Зробивши кілька заспокійливих вдихів, я видихнула довго і повільно, намагаючись заспокоїти нерви та прискорене серцебиття.

Потрібно було три спроби стискання руки, перш ніж у мене з'явилася координація, щоб успішно розстебнути верхні ґудзики мого пальта і дістати телефон із кишені сорочки під джемпером.

Тремтячи, я розблокувала екран тільки для того, щоб впустити нову хвилю паніки в кров, коли мій погляд впав на цифровий годинник у верхній частині екрану.

Було 17:47.

Мій автобус поїхав точно о пів на шосту.

Я пропустила його.

До 21:45 сьогоднішнього вечора за потрібним мені маршрутом не пройде жодного іншого.

—Чорт, – шепочу я, швидко прокручуючи список контактів, щоб знайти ім'я мого брата.

Натиснувши кнопку дзвінка, я піднесла телефон до вуха, але замість звичайного звуку дзвінка, який з'являється під час дзвінка, мене вітав попередньо записаний голос робота, який повідомляє мені, що у мене недостатньо кредитів для цього дзвінка.

—Чорт забирай!

Застогнавши, я швидко ввела код, який дозволив мені відправити Джоуї безкоштовне текстове повідомлення *«Зателефонуй мені»*.

Коли я не отримала негайної відповіді, я надіслала ще одне повідомлення, а потім ще три для більшої переконливості.

Мама була на роботі, і в неї не було з собою телефону, і я воліла б спати прямо тут, у цій туалетній кабінці, ніж дзвонити батькові, щоб він забрав мене – не те щоб він навіть приїхав, якби я попросила.

Через тридцять хвилин відправила принаймні ще двадцять безкоштовних повідомлень «Зателефонуй мені» своєму братові, але безрезультатно.

Очевидно, у нього або не було телефону, або він був відключений.

Я тримала парі, що він був у беззвучному режимі, оскільки Джоуї рідко виходив із дому без нього. Він, ймовірно, забув відключити беззвучний режим, коли йшов зі школи.

Я не знала, що ще робити, крім просто чекати в школі, поки не приїде наступний автобус. Мені було відомо, що школа залишалася відкритою допізна для позакласних програм та репетиторства.

Технічно вона ніколи не закривалася, враховуючи, що це також була школа-інтернат, але основна зона буде відкрита щонайменше до 9-ї вечора.

Мій шлунок голосно забурчав, порушуючи тишу.

Ще раз перевіривши час, я наголосила, що зараз 18:18 вечора.

У мене були шматочки хліба, заховані в моїй коробці для ланчу. Я могла б піти і приготувати тости у спільній зоні, поки чекатиму на автобус.

У мене будуть серйозні неприємності, коли я повернуся додому, але на цій землі не було ніякого способу пройти п'ятнадцять миль додому пішки.

Я була впевнена, що зможу впоратися із прогулянкою. Мене турбував той, кого я могла зустріти на прогулянці.

Вставши, засунула телефон назад у кишеню сорочки, застебнула ґудзики на пальто, потяглася за сумкою і вийшла з кабінки, зупинившись, щоб вимити руки, перш ніж залишити святість вбиральні.

Я притиснула вухо до дверей і довго слухала.

Коли з іншого боку не пролунало жодних звуків насильства та криків, я відчинила двері і вийшла.

Як жахливий випадок дежавю, я вийшла з ванної і натрапила прямо на тверді м'язисті груди.

РОЗДІЛ 16

ДЖОННІ

Мій пах горів, а тіло кипіло від ледь стримуваного гніву.

Удар черевиком у промежину, перебуваючи в нижній частині стійки, не був моїм уявленням про продуктивне тренування.

Мені знадобилося цілих п'ять хвилин, щоб почати спокійно дихати через ніс, поки я лежав купою на полі, перш ніж я зміг довіритись вмісту свого шлунка, щоб залишитися там і встати.

Опираючись природній реакції скалічити і вбити злочинця, який, як виявилося, був боязким Х'юї, я пропустив останні п'ять хвилин тренування на користь пошуку пакета з льодом.

Наближався фінал ліги, і мої товариші по команді збиралися вивести мене з гри ще до того, як ми туди дісталися.

Минулими вихідними все було добре, і «Шкільний Щит» став гарною маленькою перемогою для команди, але я був націлений на кубок, і вони теж мали бути такими – мабуть, ні, якщо судити з млявого вчорашнього тренування та неакуратного виступу цього вечора.

Я виходив з обідньої зали з одним пакетом льоду, прив'язаним до моїх речей, і іншим, притиснутим до стегна, коли в повітрі пролунав голос Гібсі, який супроводжував дратівливий голос Ронана Макгеррі.

—Що маленький придурок зробив цього разу? – я гаркнув, коли вони опинилися у фокусі, стоячи по обидва боки скляних вхідних дверей.

—Не втрачай самовладання, – тихо сказав Гібсі. —У мене все під контролем.

—Що? – я вимагав.

Гібсі зітхнув.

—Він чіплявся до Шеннон біля виходу вбиральні, – він потер обличчя рукою. —Намагався змусити її піти з ним туди.

Все моє тіло напружилося, коли червоний туман пеленою закрив мій зір.

Я був злий на Гібсі через трюк, який він викинув учора за обідом, але прямо зараз я був вдячний йому за втручання.

Кинувши пакет із льодом на землю, я дивився у вікно і загарчав:

—Ти, блять, знущаєшся з мене!

—Ні. Він зробив лайно з нею, – додав Гібсі, дивлячись крізь скло на Макгеррі. — Мабуть, у Макгеррі проблеми зі слухом, тому що дівчина ясно сказала йому "ні", – мої ноги рухалися, перш ніж мій мозок встиг наздогнати.

Я попереджав його.

Я, чорт забирай, попередив цього маленького говнюка, щоб він залишив її у спокої.

Я збирався вбити цього маленького виродка.

—Не треба, – попередив Гібсі, схопивши мене за плече і потягнувши назад. —Вона прямо там, хлопче.

Я обернувся і побачив, що Шеннон дивиться на мене широко розплющеними очима.

Вона виглядала зляканою.

—Заради всього святого, – простогнав я, швидко відвертаючись, щоб не бачити страху в її великих блакитних очах.

Весь день я щосили намагався триматися на відстані, але довбаний Макгеррі щойно облажався з цим.

Я ненавидів його.

Це було сильне слово, але точне в оцінці моїх почуттів до дурня.

Я попередив його, щоб він тримався від неї подалі, і він все одно пішов і зробив це.

Може, коли я використовую кулаки замість слів, він сприйме мене всерйоз.

Якби він цього не зробив, ми мали б ще більшу проблему.

Повернувшись назад до Ронана, я прошипів:

—Я збираюся дати тобі фору в п'ять секунд, придурок, а потім збираюся відрізати твій член і згодувати його тобі.

—Пішов ти, Кавана, – виплюнув Макгеррі. —Ти не можеш торкнутися мене.

—Один, – прогарчав я, хапаючись за дверну ручку. —Два, три, чотири…

—Чого ти чекаєш? – Гібс посміхнувся, роблячи проганяючи жести руками. — Вперед, Форресте.

—П'ять, – прогарчав я, потім ривком відчинив двері.

Макгеррі зірвався з місця, як ошпарений пес, і помчав на максимальній швидкості.

Він міг рухатися так швидко, як тільки могли нести ноги, і він все одно не міг втекти від мене.

Поранений чи ні, я був чортовою кулею.

—Мені дуже шкода, – прогарчав він через плече, пробираючись через подвір'я. — Зупинися, вибач! Я більше не підійду до неї.

—Дуже пізно схаменувся, мудаку, – парирував я, наближаючись до нього.

Простягнувши руку, я схопив його за майку і різко зупинив.

—Злізь з мене, – прошипів він, вириваючись із мого захоплення.

—Іди сюди, маленький засранець, – гаркнув я, тягнучи його вгору сходами до фізкультурної зали.

—Зупини його, – заверещав Ронан на Гібсі, який тягся за нами. —Гібс, давай, чувак.

—Малоймовірно, що це станеться, малюк, – крикнув у відповідь Гібсі. —На відміну від твоєї тупої дупи, я не схильний до самогубства і не збираюся ставити себе на лінію вогню.

Вийшовши в коридор, я промарширував по ньому і вдарив долонею по дверях роздягальні, відчиняючи їх. Уся команда була в кімнаті і повернулася, щоб подивитись на нас.

—О, заради всього святого, – простогнав Х'юї, спостерігаючи, як ми входимо, з виразом смирення на обличчі. —Що він зробив цього разу?

—Він порушив правила, – хихикнув Гібсі. —Хлопчикові час сходити до церкви.

—А у нас все так добре виходило, – зітхнув Фелі.

—А, Джонні? – Кормак Раян пробурмотів, чухаючи щетинну щелепу. —Ти не повинен так чинити з племінником тренера.

—Радуйся, що це не ти, придурок, – прогарчав я, тримаючи Макгеррі мертвою хваткою, поки тягнув його до душових.

—Зупиніть його! – зажадав Ронан. —Хлопці, допоможіть мені!

Ніхто не поворухнувся.

Добре.

Ці хлопці мали відданість.

—Думаєш, ти зможеш торкнутися її? – я зашипів, коли ми були в душі і далеко від команди. Відпустивши його шию, я штовхнув його до стіни. —Ну?

—Я просто дурів з нею, – прогарчав він, відштовхуючись від стіни. —Це був жарт. Господи, розслабся.

—Я виглядаю розслабленим на твою думку? – я зробив крок до нього. —Я сміюся, придурок?

—Назад, – попередив Макгеррі, піднімаючи кулаки перед собою. —Я серйозно, Кавана. Відійди до біса.

—Гарні слова, – прогарчав я, наближаючись до нього. —Шкода, що ти не знаєш їхнього значення.

Він замахнувся на мене і примудрився потрапити мені в щелепу.

Небезпечний перебіг.

—Ти зухвалий, маленький засранець, – я скоротив відстань між нами, схопив його за голову і уткнувся головою в перенісся.

Надзвичайно приємний хрускіт заповнив мої вуха. Безперервний потік крові, що стікає по його обличчі, мало що міг зробити, щоб вгамувати лють, що палає в мені.

—А-а-а, Господи! – Ронан заревів, звалився на підлогу, затискаючи носа. —Я думаю, ти зламав мені носа, Джонні.

—Твій ніс заживе після перелому, – схопивши за майку, я затяг його в душову кабінку, вдарив рукою по круглому хромованому крану, що стирчить зі стіни, і спостерігав, як на нього ллється крижана вода. —Але твій хребет не витримає, – присівши перед ним навпочіпки, я підставив його обличчя під воду. —І це саме те, що я зламаю, якщо ти тільки подивишся на неї ще раз.

—Я тільки розмовляв з нею, – видавив він, почервонівши. —Боже.

—Ну, не розмовляй із нею! – я плюнув, дивлячись униз на його тупе довбане обличчя. —Не дивись на неї і, блять, не торкайся її. Вона не для тебе, – з великим зусиллям я змусив себе відпустити його та відступити. —Цього разу все ясно?

—Кришталево, – промимрив Макгеррі собі під ніс.

—Цього разу тобі краще бути серйознішим, малюку, – сказав я застережливим тоном. —Тому що, якщо ти мене підштовхнеш, я уб'ю тебе.

—З мене вистачить, – пробурчав він. —Чорт.

Я кидаю на Ронана останній вбивчий погляд, перш ніж повернутися до роздягальні. Не дивно, що Гібсі сидів на лаві запасних із лайновою усмішкою на обличчі.

—Він живий?

—Поки що, – випалив я.

Скинувши футбольні бутси, я дістав із сумки пару спортивних штанів і натягнув їх поверх шортів. Я міг би прийняти душ, коли повернуся додому. Прямо зараз мені треба було забратися звідси до чортової матері, доки я не підірвав цю бомбу в голові.

В безпосередній близькості від мене було надто багато придурків, Макгеррі та Райан, якщо бути точним, і я не довіряв собі.

За іронією долі мені згадався текст пісні Stuck in the Middle, що застрягла посередині. Відкинувши цю думку, я зосередився на збиранні своєї сумки.

Коли я склав усе в сумку зі спорядженням, вийшов із роздягальні, не сказавши жодного слова своїм товаришам по команді.

На щастя, Гібсі не пішов за мною.

Я завантажив свою сумку на заднє сидіння своєї машини і огинав водійську сторону, коли раптовий напад невпевненості вдарив мене в живіт.

З нею все було гаразд?

Чи я маю повернутися і перевірити її?

Ні, вона, мабуть, пішла додому.

Я мушу йти додому.

Але що, коли вона не була?

—У тебе немає на це часу, мудаку, – прошипів мій мозок, *—у тебе фізіологічний сеанс за годину.*

Похитавши головою, я відчинив двері своєї машини тільки для того, щоб швидко зачинити їх і проникнути назад до школи.

—Ти просто перевіриш її, переконаєшся, що з нею все гаразд, а потім заберешся звідси, – сказав я собі, проходячи через школу до жіночого туалету. *—У цьому нема нічого поганого.*

Але ж це було.

З цією картиною було щось серйозно неправильне.

Я стояв біля туалету для дівчаток, чекаючи, коли вийде дівчина, якої, можливо, там взагалі не було.

Я був таким же поганим, як Макгері.

Зазнаючи огиди до самого себе, я повернувся, щоб піти.

Я пройшов п'ять футів, перш ніж повернутися назад до довбаної вбиральні.

Що, чорт забирай, зі мною було не так?

Я був занурений у свої думки, борючись у внутрішній битві зі своєю совістю, коли двері ванної відчинилися, і крихітна дівчинка вибігла і врізалася прямо мені в груди.

Тієї хвилини, коли мій погляд упав на неї, я зрозумів, що потрапив у біду.

—Ти повинен був піти додому, поки міг, ідіот, – прошипів мій розум, *—тепер нам не втекти.*

То була правда.

РОЗДІЛ 17

ШЕННОН

Моє тіло врізалося в тверді м'язисті груди, внаслідок чого шкільна сумка впала на підлогу від удару. Інстинктивно руки кинулися віч-на-віч, активувався режим самозбереження.

Якби я не була така налякана, то пишалася б криком, який вирвався з моїх грудей.

То справді був прогрес.

Дві великі руки метнулися вперед, спіймали мої кінцівки, що смикалися, і втримали мене.

—Ей-ей, розслабся, – я відразу дізналася натяк на дублінський акцент. —Тсс, розслабся. Це лише я.

Зітхнувши з полегшенням, я подивилася на його обличчя, відзначаючи знайомство.

—О боже, – мої слова вирвалися різким зітханням, коли я дивилася на нього, важко і швидко дихаючи. —Ти мало не довів мене до серцевого нападу.

—Лайно, вибач за це, – Джонні відпустив мене і зробив крок назад, витягнувши руки перед собою. —Ти так довго була у вбиральні, що я подумав, що мені потрібно викликати рятувальну команду або щось таке.

Він зробив ще один крок назад, потім обхопив потилицю рукою, виглядаючи трохи незручно. Він усе ще був одягнений у ту ж майку з рукавами, трохи порваними на біцепсах, але змінив шорти на сірі спортивні штани, а футбольні бутси – на кросівки.

—Я просто хотів перевірити, що з тобою все гаразд, – знизавши плечима, він опустив руки по швах і запитав: —Так ти...?

Чи була я гаразд?

—Я так думаю? – моє серце билося зі швидкістю сто миль на годину, і я відчувала, що за дві секунди від того, щоб зомліти від адреналіну, що б'ється в моїх венах.

Притиснувши руку до грудей, зробила кілька глибоких вдихів, щоб заспокоїти свої виснажені нерви, перш ніж змогла заговорити.

Він був настільки вищий за мене, що довелося закинути голову, щоб подивитися йому в обличчя, коли я запитала:

—Ти чекав на мене тут?

—Е-е, так, – засунувши свої великі руки в кишені спортивних штанів, Джонні кивнув головою. —Я хотів переконатися, що з тобою все гаразд. Гібсі розповів мені, що він сказав тобі.

—Він сказав?

—Так, – Джонні похмуро кивнув. —Цей ублюдок більше не турбуватиме тебе.

—Ронан?

Він кивнув, сіпаючи щелепою.

—Послухай, мені треба, щоб ти повірила мені, коли я скажу, що та маленька сцена з Макгеррі мала більше відношення до мене, ніж до тебе, – він ніяково подерся і провів рукою по своєму розпатланому волоссю. —Він любить розсувати кордони – мої більше, ніж інших.

Розсувати кордони?

Що пов'язано з ним?

—О, – я не була упевнена, що на це сказати.

Я була збентежена.

—Дякую, – додала я, бо подякувати йому здавалося правильним.

—Немає проблем.

—Ти, е-е, спіймав його? – запитала я і відразу пожалкувала про своє питання.

Чому я з ним розмовляла?

То був мій сигнал піти.

Чому я не пішла?

І чому моє серце не перестає намагатися вирватися із грудей?

Це буде відбуватися щоразу, коли я зіштовхуватимуся з ним?

Якщо так, то мені потрібно було отримати рецепт.

—Ронан, – уточнила я, викопуючи собі яму глибше. —Ти рахував до п'яти.

—Як я вже сказав, – відповів Джонні, стиснувши щелепи, —він більше не турбуватиме тебе.

—Ти ж не вбив його, правда? – мої очі розширилися.

—Ні, Шеннон, я його не вбив, – засміявся він.

—О, добре, – я тяжко зітхнула. —Це добре.

Він схилив голову набік, вираз обличчя цікавий, а голос м'який:

—Це так?

—Ну, я-я, так, – видавила я. —Я думаю, завжди добре уникнути звинувачення у вбивстві.

—Я думаю, це правда, – відповів він з усмішкою.

—Ну, я, е-е, добре, – сказала я трохи напруженим тоном. —Дякую, що перевірив мене

—Ти впевнена? – він вигнув темну брову.

—Так.

—Добре.

—Добре.

Він не зробив жодного руху, щоб піти, і, як не дивно, я теж.

Ми обидва просто стояли там, за кілька футів один від одного, він дивився на мене зверху вниз, а я дивилася прямо на нього.

Було важко пояснити, що відбувається, але мені здавалося, що він майже знову запам'ятовує, як я виглядаю.

Принаймні це те, що я робила.

Його темно-блакитні очі були на моєму обличчі, рухаючись від них до губ і назад. Він відкрито розглядав мене і не намагався приховувати це. Це було одночасно і бентежним, і хвилюючим.

Потім мій телефон завібрував у мене на грудях, налякавши і, на щастя, давши мені таку необхідну відстрочку від дивної напруги, що охопила нас.

Розстебнувши пальто, я витягла телефон з кишені, глянула на ім'я Джоуї, що миготить на екрані, і швидко натиснула кнопку прийняти.

—Шеннон! Що відбувається? – запитав мій брат в першу чергу. —Ти гаразд? Щось трапилося… – його голос перервався, і він прогарчав у слухавку: —Якщо один із цих шикарних ублюдків що-небудь з тобою зробить, я втрачу своє…

—Все добре, – випалила я, перериваючи його на півслові. —Я гаразд. Заспокойся.

Мої очі метнулися до Джонні, який все ще був там, спостерігаючи за мною із задумливим виглядом.

—Я пропустила свій автобус, – продовжувала говорити, повертаючись до нього спиною, щоб знайти таке необхідне самовладання. —І наступний не раніше, ніж без

чверті десять сьогодні ввечері, – швидко пояснила я, понизивши голос і приглушивши його. —Вже стемніло, і я не хочу йти пішки на випадок… – я зупинила себе, перш ніж закінчити цю пропозицію, а потім поспішила спитати: — Ти з Іфою? Чи не могли б ви заїхати за мною?

Джоуї мав повноцінні права, але не мав машини. Його дівчина, яка все ще мала тимчасові права, мала чотирнадцятирічний Opel Corsa. Машина була старою та млявою, але продовжувала працювати.

Джоуї був іменним водієм у її страховці та її особистим водієм у більшості днів, і я знала, що вона дозволяла йому позичати авто, коли він хотів.

—Я справді застрягла, Джо, – додала я тихим голосом. —Я б не просила тебе, якби не була в розпачі.

—Ах, чорт, Шен. Я працюю до дев'ятої, – пробурчав Джоуї. —Мене викликали підмінити одного з хлопців, а Іфа працює до половини одинадцятої по вівторках, тож машина в неї. Ти дзвонила мамі?

—Вона працює у вечірню зміну, – пробурмотіла я. —І я не дзвонитиму батькові.

—Ні! Господи, не дзвони йому, – погодився Джоуї жорстким тоном. Він важко зітхнув на іншому кінці дроту і сказав: —Послухай, повісь трубку і дай мені кілька хвилин. Я обдзвоню парочку хлопців – може хтось зможе тебе забрати. Я передзвоню тобі за кілька хвилин.

—Ні, не роби цього, – швидко втрутилася я, думка про те, щоб сісти в машину з одним з його друзів, хоч би якими терпимими вони були до мене, не була привабливою концепцією. —Школа залишається відкритою допізна. Я можу почекати тут, доки приїде мій автобус.

Легкий дотик до мого плеча відвернув мою увагу від телефонного дзвінка.

Розвернувшись, я підняла очі і зустрілася поглядом з Джонні.

—Я можу відвезти тебе додому, – сказав він, блакитні очі зустрілися з моїми.

—А? – я відкрила рота, але нічого, крім одного звуку, вимовити не вийшло.

—Моя машина припаркована зовні, – він нахилив голову у бік входу. —Я можу відвезти тебе додому.

—Я, ем, я… – похитавши головою, я різко втягнула повітря та спробувала знову. — Ні, ні, все гаразд. Ти не повинен це робити.

—Я знаю, що не зобов'язаний, – повільно відповів він. —Я лише пропоную.

—Зробити що? – Джоуї гаркнув на всю лінію. —Шен? Що відбувається? З ким ти розмовляєш?

—О, ах, просто це хлопець зі школи, – пояснила я, обличчя горіло від жару.

Джонні вигнув брову.

Я почервоніла яскраво-рожевим кольором.

Моя реакція викликала усмішку на його повних губах.

—Шен, що за хлопець? – запитав відповіді мій брат, повертаючи мою увагу до нашої телефонної розмови. —Який хлопець?

—Просто хлопець, якого я знаю, – видавила я різким тоном. Прикусивши нижню губу, я подивилася на Джонні і сказала: —Чесно, все гаразд. Ти не мусиш відвозити мене додому.

—Почекай – хто відвезе тебе додому, Шеннон? – Джоуї гаркнув у трубку, відволікаючи мене ще раз. —Чому ти розмовляєш із хлопцями, які досить дорослі, щоб відвезти тебе додому? Тобі п'ятнадцять!

—Я знаю, скільки мені років, Джоуї, – парирувала я, нерви були на межі. —Послухай, розслабся, – притиснувши долоню до чола, я сказала: —Я почекаю тут, поки не приїде мій автобус.

—Дай йому слухавку, – наказав Джоуї.

—Що? – я роззявила рота. —Кому?

—Хлопець, який просто хлопець, якого ти знаєш, із машиною, – виплюнув він, кидаючи мені мої слова назад.

—Навіщо?

—Тому що я хочу з ним поговорити, – нетерпляче відповів Джоуї.

Я глянула на Джонні, який вичікувально дивився на мене.

—Чому ти хочеш поговорити з ним? – прошепотіла, опустивши погляд.

—Тому що я хочу поговорити з виродком, що пропонує відвезти мою молодшу сестру додому своєю машиною, ось чому.

Нетерпляче зітхнувши, Джонні прочистив горло і простяг руку.

Я дивилася на його руку і розгублено моргнула.

—Дай мені свій телефон, – спокійно наказав він.

—Мій телефон?

—Так, – Джонні кивнув. —Твій телефон.

Коли я не зробила жодного руху, щоб віддати його, Джонні вихопив телефон у мене з рук і притиснув до вуха.

—Привіт, це Джонні, – сказав він у трубку, притискаючи мій телефон до вуха, —Так, я знаю твою сестру... – він зробив паузу, перш ніж сказати: —Кавана... так, це я, – послідувала ще одна пауза, перш ніж він кивнув. —Дякую. Це був сильний виступ у всіх раундах.

Принижена, я простягла руку і спробувала схопити свій телефон, але він був надто високим. Тримаючи руку на відстані між нами, щоб тримати мене на відстані, Джонні продовжував говорити з моїм братом.

—Можливо, – сказав він у трубку. —Так, це ризикований хід. Ні, квитки на літній тур надійдуть у продаж лише у травні… Так, я подивлюся, що я можу зробити. Але лише домашні ігри… Круто.

Що?

Серйозно, що?

Заплутаність не пояснювала, що я відчувала в цей момент.

—Я знаю, – сказав Джонні сухим тоном, очевидно, відповідаючи на щось, що говорив Джоуї, —Ні, я не… Ми, ем, так, ми друзі… очевидно… повна ліцензія… так… – його погляд метнувся до мого обличчя. —Сімнадцять... Я знаю, що... так, я розумію... Я знаю різницю... Я не буду, – сказав Джонні, перш ніж натиснути на завершення дзвінка і протягнути мені телефон.

—Що тільки-но сталося? – я засоромилася, дивлячись на чорний екран свого телефону. —Що він тобі сказав?

Джонні знизав плечима, але не відповів на моє запитання. Натомість він нахилився і схопив мою шкільну сумку.

—Давай, – перекинувши мою сумку через плече, він притис руку до моєї спини і підштовхнув мене вперед. —Старший брат дозволив мені відвезти тебе додому.

—А як щодо твоєї шкільної сумки? – випалила я, помітивши, що він ніс тільки мою.

—Вона в машині, – відповів він, продовжуючи вести мене до дверей. —Поїхали.

Як ягня на заклання, я пішла з ним, знаючи, що це жахлива ідея, але не в силах зупинити свої ноги.

У коридорах було всього кілька учнів, але, присягаюся, я відчувала на собі всі їхні погляди, коли ми з Джонні йшли до вхідних дверей.

Джонні відчинив скляні двері і зачекав, поки я вийду, перш ніж піти за мною.

Я гадки не мала, що робити – чи говорити, якщо вже на те пішло.

Я була так далеко від своєї зони комфорту, що ледве могла функціонувати.

Якщо чесно, у мене трохи закрутилася голова.

Ми мовчки йшли пліч-о-пліч через двір і вниз проспектом до студентської автостоянки.

Незважаючи на те, що сьогодні було перше березня та другий місяць весни, в Ірландії на вулиці було темно, не кажучи вже про моторошний холод.

Я не була фанатом гуляти на вулиці в темряві, і виявила, що тримаюся ближче до нього. Струс мозку чи ні, якась частина мого мозку сказала мені, що з цим хлопчиком я в безпеці.

Мабуть, так здавалося через струс.

—Він не завдав тобі шкоди, чи не так? – запитав Джонні, порушуючи тишу, коли ми зайшли на паркування.

—Що? – я повернула обличчя, щоб подивитися на нього. —Ні, ні, я в порядку.

—Ти впевнена? – він дивився прямо перед собою, тому я зробила те саме, відчуваючи себе надто незахищеною поряд з ним. —Він не піднімав на тебе руки?

—Я впевнена, – засунувши руки в кишені пальта, я не відводила погляду від ряду машин попереду. —Я гаразд.

Джонні напружився, і цей рух змусив його руку потертися об мою.

—Знаєш, ти можеш сказати мені, чи він зробив це, – він сунув руку в кишеню і дістав зв'язку ключів. —Тобі не треба боятися.

—Він цього не зробив.

—Добре, добре, – промимрив він, натискаючи кнопку на гладкому чорному ключі від машини. З сусіднього автомобіля спалахнули вогні, і він направив нас до нього. —Це моя машина.

—Вау, – пробурмотіла я, коли підійшла досить близько, щоб розглянути машину, що вражає виглядає. —У тебе Ауді?

—Так, – погодився він, відчиняючи одну із задніх дверей.

—Це твоя?

—Інакше навіщо б я на ній їздив?

Я зіщулилася.

—Я подумала, що вона може належати твоїм батькам або щось таке.

—Ні, вона моя, – відповів він. —Мої батьки мають власний транспорт.

—О, – видихнула я, витріщивши очі від захоплення.

Через темряву я не могла зобразити, чи була машина чорною чи темно-синьою, але, боже всемогутній, темно чи ні, я можу легко сказати, що вона була модною.

І новою.

І швидкою.

І дорогою.

Не дивно, що він не хотів отримати 65 євро назад.

—Це формат А3? – запитала я, вражена.

—Так, – відповів Джонні, кидаючи мою сумку на заднє сидіння, де вона приєдналася до іншої шкільної сумки та ще кількох сумок зі спорядженням, усі з різними клубними гербами.

Я могла помітити спортивну сумку за милю, провівши велику частину свого життя, падаючи на них.

Я також болісно відчувала смердючість підлітка, що виходив від одного з цих пакетів. Це було схоже на сморід, що долинав зі спальні Джоуї; характерний запах, що складається із поєднання поту, сексу та чоловіка.

Заглядаючи через його плече, я ігнорувала хлопчачий сморід та захоплювалася шкіряним салоном.

—Ти захоплюєшся машинами чи щось таке? – спитав він, повертаючи голову якраз вчасно, щоб помітити, як я заглядала через його плече.

—Не зовсім, – я зробила крок назад і знизала плечима, відчуваючи, як жар заливає моє обличчя, і відчула величезне полегшення від того, що мене спіймали за розглядом його машини, а не його дупи в цих штанах.

Тому що я це також повністю перевірила.

Було важко зробити цього.

Вона була круглою, твердою та…

—Але мій брат Джоуї так, так що я знаю багато типів, слухаючи його, – поспішила я пояснити і відволіктися від своїх небезпечних думок. —Це швидка машина.

—Так, поки що все досить пристойно.

—Поки що?

Кивнувши, Джонні зачинив задні двері і обдарував мене швидкою посмішкою, перш ніж відчинити передні пасажирські двері.

—Ах, лайно, – пробурчав він, дивлячись у сум'ятті. —Вибач за це. Я не планував, що тут хтось буде.

Мої очі побачили абсолютну бійню, що була на його передньому сидінні.

Чорт забирай.

Це був повний безлад.

—Я можу сісти ззаду, якщо тобі так буде зручніше? – запропонувала я, не бажаючи виводити його з себе ще більше, ніж він вже був.

—Що, ні, – пробурмотів Джонні, чухаючи щелепу. —Просто дай мені секунду.

Нирнувши в машину, він набрав повний оберемок порожніх пляшок, шкарпеток, пластикових контейнерів, упаковок з-під жувальної гумки, банок з-під дезодорантів та рушників і кинув їх за спинку сидіння.

Йому довелося повторити цей цикл ще три рази, скидаючи сміття з переднього сидіння на заднє, перш ніж звільнилося місце, зупинившись на півдорозі, щоб покласти в кишеню чорний гаманець, який, як він мені повідомив, шукав якийсь час.

Нарешті, коли він закінчив з імпровізованим прибиранням, виліз назад, сором'язливо посміхаючись.

—Думаю, тепер усе гаразд.

—Ще раз дякую, що запропонував підкинути мене додому, – я посміхнулася.

—Це не проблема, – відповів він. —Гадаю, я все ще винен тобі за розбиту голову, так?

—Ти її не розбив, – швидко уточнила я, – Ти тільки трохи похитнув мій мозок.

—Я ніби зробив, чи не так? – Джонні скривився.

—Ну, – я задумалася. —До мого будинку п'ятнадцять миль. Отже, між грошима, загрозою відрізати член Ронана та поверненням додому, я думаю, ми можемо вважати, що все скінчено.

—Він не з твого класу, чи не так? – Джонні розчаровано зітхнув. —Тому що це теж можна залагодити.

—У нас лише одне спільне заняття двічі на тиждень, – пояснила я.

Співвідношення чоловіків і жінок на третьому курсі було незбалансованим: вісімдесят хлопчиків і тільки п'ять дівчаток.

Всіх п'ятьох дівчаток було поміщено в один клас, 3А.

На щастя для мене, Ронан Макгеррі був у класі 3D, тож, за винятком пари змішаних занять протягом тижня, мені не довелося б дивитися на нього.

—До цього вечора він не сказав мені жодного слова, – додала я.

—Ну, якщо він дасть тобі бодай натяк на якесь лайно, дай мені знати, – прогарчав Джонні. —І я це виправлю.

—Ти це виправиш? – я засумнівалася. —Ти кажеш так, ніби ти в мафії або щось таке.

Джонні засміявся і притримав двері відчиненими, жестикулюючи рукою:

—Давай, Шеннон як річка. Сідай у мою машину.

Він був таким несподіваним, і я була така абстрактна ним, що не відчувала жодних вагань. Я просто залізла всередину і пристебнула ремінь безпеки, спостерігаючи, як він зачинив мої двері та побіг навколо передньої частини машини до свого боку.

Тільки коли він сів на сидіння водія поруч зі мною із зачиненими дверима, відчула, як у мене почастішало серцебиття і накотила звичайна хвиля занепокоєння.

—Боже, як холодно, – оголосив Джонні, потираючи руки, перш ніж завести двигун.

Він мав рацію.

Тут було холодно.

—Вже пізно сідати на автобус, – додав він, увімкнувши світло над головою. —Школа закінчується о четвертій.

—Так, я знаю, – я зчепила руки разом, все моє тіло перетворилося на грудку нервів. —Але автобус о пів на п'яту – єдиний, який проїжджає повз мою дорогу.

—Відстійно.

—Все не так уже й погано, – відповіла я, поправляючи ремінь безпеки. —Зазвичай мені вдається зробити більшу частину домашньої роботи вечорами, перш ніж я піду зі школи.

Невелика дрож пробігла по мені, на що Джонні автоматично запитав:

—Тобі холодно?

Потягнувшись до обігрівача, він увімкнув його на повну потужність, потім повернувся до потирання рук.

—Відігрівання не займе багато часу, – додав він, вказуючи на тонкий шар льоду на вітровому склі.

—Я гаразд, але тобі, мабуть, варто надіти пальто, – заявила я, дивлячись на його голі руки. —Або, принаймні, джемпер. Там начебто 2 градуси. Зрештою ти захворієш.

—Ні, я до цього звик, – сказав він мені. —Більшу частину кожної зими я проводжу на полі під зливою.

—Граючи в регбі, – задумливо вставила я.

—Ага, – склавши долоні рупором біля рота, він вдихнув у них і продовжив розтирати. —Ти займаєшся якимсь спортом?

—Ні, – я похитала головою і помацала ґудзик на пальто. —Хоча мені подобається дивитися.

Схиливши голову набік, він вивчав моє обличчя.

—Ти часто дивишся регбі?

Я відчувала тяжкість його погляду на своїх щоках. Вони були у вогні.

—Ах, ні, – пробурмотіла я. —Я маю на увазі, що дивилася той матч минулого тижня, і я дивлюся Ірландію на чемпіонаті Шести націй щороку, і я іноді стежу за футболом. Але в основному це ГАА – гельський футбол і регбі, – я подивилася на нього, – мій брат Джоуї – хлопець, з яким ти говорив телефоном, він грає за Корк.

—Справді? – брови Джонні злетіли вгору. —У вищій лізі?

—Ні, йому всього вісімнадцять, тож поки що це юнацька ліга, – відповіла я. —Але ходять розмови про те, що його викличуть до основної команди наступного сезону.

—Знаєш, тепер, коли я думаю про це, ім'я Джоуї Лінч звучить знайоме, – розмірковував Джонні. Він повернувся на своєму сидінні, щоб подивитися на мене з виразом, повним інтересу. —Він в ГШБ, правда? Метальник?

—Так, – я кивнула. —Він багато років грав у дуелях, як і більшість людей, але, коли його викликали на окружний рівень, він кинув футбол.

—Круто, – Джонні видихнув. Він здавався враженим, коли притулився спиною до дверей і сказав: —Нелегко отримати виклик на окружний рівень будь-де, але особливо в Корку, де конкуренція така жорстка.

—Насправді це не так, – я зберігала одне положення тіла – просто перед собою, – але повернула голову, щоб подивитися на нього. —Люди не розуміють, як неймовірно складно грати на такому рівні та залишатися на ньому. Вони припускають, що це легко для спортсменів, і що вони розпещені і мають право, але вони не бачать величезних закулісних жертв, які щодня приносять ці хлопці.

—Ти розумієш це, – відповів він, киваючи головою на знак згоди.

Поставивши ногу на сидіння, Джонні обхопив рукою коліно, поклав іншу руку на кермо і приділив мені всю свою увагу.

—Твій брат використовує цю нагоду обома руками?

—Мабуть, – відповіла я, думаючи про свого брата та його ставлення до життя.

Це було дивно.

Зазвичай я була не дуже балакучою.

Принаймні, не поряд із незнайомцями.

Але поруч із ним я цього не відчувала.

Принаймні не сьогодні.

Я відчувала себе дивно відкритою, і інтерес Джонні до того, що я мала сказати, спонукав мене продовжувати говорити.

Крім того, мій брат був безпечною темою.

Всі любили Джоуї, включаючи мене, і я шалено пишалася його досягненнями.

—Але він все ще у школі – цього року отримає випускний сертифікат – і його багато відволікає. Наш батько хоче, щоб він зосередився на метанні 24/7, але Джо товариський хлопець. Йому важко сказати "ні" своїм друзям, – продовжувала я балакати, а він продовжував уважно слухати те, що я казала. —Чесно кажучи, у Джоуї достатньо таланту та вміння, щоб грати на будь-якому рівні, – чесно заявила я, оцінюючи кожен кивок Джонні, поки говорила. —Його найбільша проблема – зберегти голову, а фактори, що відволікають, всюди. Всі хочуть отримати частинку тебе, коли ти на виду у публіки, і Джоуї насилу стоїть на ногах, – кажучи це, я зневажливо махнула рукою в повітрі. —Я думаю, важко твердо стояти на ногах, коли ти підліток, що грає в чоловічому світі і пожинає плоди за це... – я зробила паузу важко зітхнувши, перш ніж додати: —Ти ж знаєш, як це буває з вечірками, дівчатами, особливим ставленням та всім таким.

—Так, – відповів Джонні, майже розсіяно потираючи щелепу. Коли він дивився на мене, на його обличчі був дивний вираз, який я не могла до кінця передати. —Я справді знаю.

—Те саме було і з Дарреном, – додала я задумливо, згадуючи, наскільки схожими були життя моїх братів у вісімнадцять.

—Даррен? – Джонні насупив брови.

Я почервоніла.

—О, мій старший брат. Він відіграв рік у вищій лізі, перш ніж здатися.

—Що? – брови Джонні злетіли вгору. —Чому він здався?

—Тиск? – я запропонувала слабким голосом, не бажаючи заглиблюватись у проблеми моєї родини. —Я думаю, він занепав духом у грі.

Після цього була довга, багатозначна пауза, під час якої ніхто з нас не промовив ні слова. Це було тривожно і принесло з собою мої колишні хвилювання.

—Вибач, – пробурмотіла я, заправляючи волосся за вухо. —Я, мабуть, просто набридла тобі до напівсну всім цим, – нервово смикаючи свою косу, перевела погляд з тепер уже незамерзлого вітрового скла на нього, перш ніж сказати: —Я б сказала, що ми готові їхати.

Джонні не зробив жодного руху, щоб завести машину. Натомість він здивував мене, запитавши:

—А як щодо тебе?

—А як щодо мене що? – відповіла я, відчуваючи себе трохи нервовою.

—Ти досвідчений гравець? – він обдарував мене усмішкою. —Оскільки це явно відбувається у вашій родині.

—Ах, ні, – відповіла я, почервонівши. —Безперечно ні. Я ніколи не була гарна у цьому. Але я люблю дивитися. Мені подобається фізична складова гри.

Джонні кивнув, з бездоганною ввічливістю вбираючи все, що я йому говорила, тільки для того, щоб страшенно здивувати мене знову, промовивши:

—Я думаю, тобі сподобається регбі.

Мої брови поповзли вгору від дивної заяви.

—Я думаю, ти хотів сказати, що я можу померти, граючи в регбі, – поправила я, вказуючи на своє тіло. —Якщо ти не помітив, я ніби не дуже велика.

Широка посмішка розпливлася на його обличчі, на щоках з'явилися ямочки.

—Так, я помітив, – посміхнувся він. —Я мав на увазі, що, гадаю, тобі сподобається дивитися регбі. Якщо так подобається ГАА, тоді сподобається фізична складова регбі.

—Мені подобається, – нагадала я йому, —коли грає Ірландія, – не те, щоб я мала хоч найменше уявлення про те, що відбувається, я пропустила пояснення правил.

—А як щодо місцевих команд? Шкільне регбі? Провінційні сторони? Ти колись була на якихось іграх до минулого тижня?

Він сипав питаннями швидше, ніж я встигала відповідати. Я спробувала відповісти йому якнайкраще.

—Ні, я не стежу за жодною командою, крім міжнародної, і я ніколи не була ні на яких інших іграх.

Джонні знову кивнув головою, приймаючи все, що я казала, ніби це було важливо.

—Я граю, – нарешті сказав він.

—За Томмен. Так, я знаю, – виразила я. —Я бачила тебе, і я все ще маю шишку на потилиці, щоб довести це.

Джонні скривився.

—Ні, – наполягав він дивно серйозним тоном. —Я маю на увазі, що я граю.

—Це… добре? – я тупо дивилася на нього у відповідь.

Він видав нетерплячий смішок.

—Ти гадки не маєш, про що я кажу, чи не так?

—Ні, – я похитала головою. —Я, щиро кажучи, не знаю.

Він довго обмірковував це, перш ніж кивнути.

—Мені це подобається.

—Що тобі подобається?

—Те, що ти не знаєш, про що я говорю, – відповів він без вагань. —Це трохи образливо та дуже освіжає.

—Е-е, ну, будь ласка? – припустила я, не знаючи, що на це відповісти. —Отже, регбі – це твоє, так?

—Можна і так сказати, – Джонні посміхнувся.

Я відчувала, що мені тут чогось не вистачає.

—І ти гарно граєш?

Я думала, що він був хороший.

Я думала, що він був найкращим минулої п'ятниці, але я не мала багато інформації про цей вид спорту.

Його усмішка стала ширшою, очі трохи примружилися, коли він повторив свої попередні слова:

—Можна і так сказати.

Гаразд, я напевно щось упустила.

—Я буду збентежена цим? – запитала я, ламаючи голову в пошуках інформації, яка могла б мені допомогти.

В мене її не було. Звичайно, я знала, що він був капітаном шкільної команди, і ці фотографи та репортери переслідували його по п'ятах, але я подумала, що це пов'язано з тим, що він був капітаном та найкращим гравцем на полі того дня. Тим не менш, я не могла позбутися відчуття, що я щось упускаю.

—Якщо я проведу пошук в Інтернеті по тобі, я дізнаюся, що ти якийсь бог регбі?

Джонні відкинув голову назад і засміявся.

—Ні, – задумливо промовив він. —Я не бог.

—То що там? – я натиснула.

З сумною посмішкою Джонні знову повернув тему до мене, сказавши:

—Отже, ГАА – це твоя фішка, га?

—Ну, у мене справді немає особливого вибору в цьому питанні, – відповіла я, погоджуючись з його відволіканням. —У мене п'ять братів і батько-фанатик ГАА, тож… – я дозволяю своїм словам затихнути, злегка знизуючи плечима.

—Нема сестер?

—Ні, – відповіла я, – Є тільки я та хлопчики.

—Як тобі це?

Його питання збило мене з пантелику, і мені знадобилося кілька миттєвостей, щоб сформулювати відповідь.

—Нормально, я думаю.

Ніхто ніколи не питав мене про це раніше.

Навіть мої батьки.

—Це створює напружене домашнє життя, – додала я, відчуваючи потребу уточнити. —Іноді це стає трохи божевільним.

—Не сумніваюся.

Перемістивши руку з керма на ногу, яку він поставив на підлогу, Джонні почав розгладжувати своєю великою рукою перед своїх спортивних штанів, зупиняючись, щоб розім'яти стегно кісточками пальців.

Я була б дуже налякана цим ходом, якби не той факт, що він, здавалося, робив це підсвідомо, начебто заспокоював біль.

—Ви близькі? – запитав він, відволікаючи мене від розглядання.

—Близькі? – я швидко заморгала. —З братами?

Він кивнув головою.

Я на мить замислилась, перш ніж відповісти.

—Я близька з Джоуї – це той, з яким ми розмовляли телефоном раніше. На Різдво йому виповнилося вісімнадцять, тому він найближчий мені за віком. Даррен живе не в Корку, а трьом молодшим всього одинадцять, дев'ять і три роки, тому ми не дуже близькі.

—Він добре до тебе ставиться?

—Хто – Джоуї?

Він кивнув головою.

—Так, – я посміхнулася. —Він чудовий брат.

—Захисник?

—Іноді, – я знизала плечима.

Джонні задумливо кивнув, перш ніж сказати:

—Отже, ти середня дитина?

—Так, я третя.

—Це багато дітей.

—А як щодо тебе? – язмінилася з ним ролями. —Чи є сестри чи брати?

—Ні, – відповів він, знизавши плечима. —Я єдина дитина у сім'ї.

Вау.

—На що це схоже?

—Тихо, – сказав він, перш ніж знову переключити увагу на мене. —Ти прожила тут усе своє життя?

—Ага. Народилася і виросла у Баллілаггіні, – підтвердила я. —Ти з Дубліна, правда? Ти переїхав сюди, коли тобі було одинадцять?

Його очі заблищали.

—Пам'ятаєш, що я тобі казав?

Я кивнула.

—Господи, ти була так не в собі того дня, я не думав, що ти щось згадаєш, – задумливо відповів він, чухаючи підборіддя.

—Навіть якби я цього не зробила, то твій акцент видає тебе з головою.

—Так?

Кивнувши, я зобразила свій найшикарніший саутсайдівський акцент і сказала:

—Я з Блекрок, люба.

Джонні засміявся з моєї спроби.

—Навіть не близько.

—Дай вгадаю, тобі подобається занурювати пальці ніг у Сандіков, перш ніж вирушити на ланч у D4? – додала я з посмішкою і ще одним вимушеним акцентом.

Мої щоки горіли.

Боже, я була такою незграбною.

—У мене немає нічого шикарного, Шеннон, – заперечив Джонні, посмішка зникла. —Може, я родом із пристойного району, але мої батьки старанно працюють заради всього, що мають. Вони прийшли з нічим і збудували себе самі.

—Ти маєш рацію.

Він зовсім не здавався шикарним.

Моя спроба видати себе за нього зазнала повного провалу.

Що за ідіотка?

Збентежена своїм рідкісним і погано виконаним жартом, я смикала свою косу і пробурмотіла:

—Вибач.

—Не вибачайся, – зневажливо відповів він, знову посміхаючись. —З іншого боку, у моєї мами справді сильний акцент Нортсайда.

Мої очі спалахнули.

—Як у «Фейр-сіті»?

—Ти дивишся мильні серіали? – Джонні скривився.

—Я люблю їх, – зізналася я з усмішкою. —Це мій найулюбленіший.

—Ну, якби ти чула мою маму, то була б у своїй стихії, – посміхнувся він, не звертаючи уваги на свої дивні рухи руками до стегон. —Мій батько народився і виріс у Баллілаггіні. Отже, він уродженець Корка, як і ти, – знизавши плечима, він додав: —Гадаю, я звучу як довбана суміш того й іншого.

Ні.

У ньому не було ні грама акценту Корка, він був стовідсотковим джекіном, але я вирішила не говорити йому про це і натомість запитати:

—Чому твоя родина переїхала сюди?

—Мати мого батька була хвора, – пояснив він. —Вона хотіла повернутися додому, щоб, ну, ти знаєш, тому ми переїхали, щоб подбати про неї, – впустивши руки на коліна, він пограв великими пальцями. —Передбачалося, що це тимчасово – я був зарахований до коледжу Ройс наступного вересня. Ми мали вирушити додому після похорону.

—Але ти не повернувся до Дубліна?

Він похитав головою.

—Ні, батьки вирішили, що їм подобається спокійний спосіб життя тут, унизу, тому вони виставили будинок у Дубліні на продаж та переїхали назавжди.

—Як це було – переїжджати у такому віці?

Я гадки не мала, чому ставила ці питання.

Я не могла пригадати, щоб колись так довго розмовляла з випадковою людиною.

Але це було приємно, Джонні був цікавим.

Він був іншим.

Я була приголомшена тим, як легко було насправді поговорити з ним.

—Мабуть, це було тяжко.

—Це була скалка в дупі, – пробурмотів Джонні, явно згадуючи ті дні. —Переходжу до нової школи у середині навчального року. Змінюю клуб і знаходжу свої ноги у новій команді. Зайняти місце іншого хлопця в команді, а потім розібратися з тим, що сталося, – він похитав головою і провів рукою по волоссю. —Мені довелося повторити шостий курс через переїзд – якесь лайно про політику або щось таке.

—Де?

—У Скойл Іоїн, – запропонував він з гримасою. —Одні хлопчики, католицька початкова школа.

Мої брови злетіли вгору.

—Той самий, що й Х'юї Біггс?

Він кивнув, усміхаючись.

—Так, саме там я зустрів Х'юї, Гібса та Фелі.

—Ці хлопці твої друзі?

—На жаль, – з усмішкою кивнув він.

—Ти не заперечував? – тоді я запитала. —Що довелося повторювати шостий курс у Скойл Іоїн?

—Я був лютий, Шеннон.

—Ти був? – уточнила я, ігноруючи те, як нутрощі затремтіли, коли він вимовив моє ім'я.

Насправді я відчайдушно намагалася ігнорувати електричний струм тепла, що пульсував у моїх венах.

—Так, я дійсно з нетерпінням чекав на можливість відправитися в Ройс зі своїми приятелями та хлопцями з клубу, – пояснив він. —Господи, я був у сказі від своїх батьків, коли вони забрали мене з дому і записали в Томмен, – він видав невеликий смішок, потім сказав: —Минуло шість років, а я все ще злюся через це.

—Ну, схоже, у тебе тут усе гаразд, – припустила я, не знаючи, що сказати. —У тебе багато друзів, і ти все ще граєш у регбі і таке інше.

—І таке інше, – посміхнувся Джонні, якого дуже потішили мої слова. Він довго вивчав моє обличчя, перш ніж спитати: —Ти танцюєш?

—Ні, чому ти питаєш про це?

—Я не знаю, – Джонні знизав плечима. —Деякі дівчатка танцюють замість того, щоб займатися спортом, – його очі на мить ковзнули по мені, перш ніж повернутися до мого обличчя. —Ти виглядаєш так, ніби могла б бути однією з тих... – він обвів рукою навколо, очевидно, підшукуючи слово, перш ніж закінчити: —Знаєш, однією з тих танцівниць з балетними пачками.

Мої очі розширились.

—Ти думаєш, я схожа на балерину?

Він кивнув, і сміх зірвався з моїх губ.

—Що? – він сором'язливо посміхнувся. —Ти маленька, – він показав рукою на моє тіло, перш ніж додати: —Це не так важко уявити.

—Ну, я не балерина, – засміялася я. —Або будь-який інший танцюрист, якщо на те пішло. Я просто відстала.

—Відстала? – здивовано підняв брову Джонні.

—Ти бачив мене? – я вказала на себе. —Мені п'ятнадцять, ледве 152 см, і я важу близько 38 кг.

—Ти важиш шість стоунів? – Він видихнув, його очі розширилися від недовіри.

Тим часом мої очі розширилися від подиву тим, як швидко він зміг перетворити кг на стоуни.

Вау.

—Господи, я тисну в спортзалі вдвічі більше, ніж ти важиш, – Джонні оглянув мене з ніг до голови, перш ніж спитати: —Ти серйозно всього 152 см?

—Якщо я стою прямо, то так.

—Господи, у мене зріст 190 см, – він похитав головою. —Ти така маленька.

—Точно, – я скривилася. —Відстала.

—Господи, не дивно, що ти склалася, як шезлонг, коли м'яч потрапив у тебе, – промимрив Джонні, знову потираючи щелепу, поки його очі мандрували по мені. —Я міг би розірвати тебе навпіл.

—Можна і так сказати, – відповіла я, зморщивши ніс від аналогії.

—Твоя мати все ще сердиться на мене?

—Моя мати?

—Так, – він кивнув. —Того дня вона виглядала так, ніби була за дві секунди від того, щоб відірвати мені голову.

—Моя мама тільки злякалася, – пробурмотіла я. —Вона побачила, що мені боляче, і зробила перший висновок, який міг спасти на думку.

—І першим висновком було те, що я тебе побив?

Я ніяково знизала плечима, але нічого не видала.

—Таке буває, – зрештою сказала я.

—Не від мене, це не так, – зазначив він, тепер тон трохи густіший, очі прикуті до моїх. —Я б такого не зробив.

—Гей, не треба так швидко все заперечувати, – я спробувала пожартувати. —Я щойно була свідком того, як ти погрожував відрізати Ронану член.

—Цей маленький придурок не береться до уваги, – була його буркотлива відповідь. —Я, блять, терпіти не можу цього хлопця, але його дядько – шкільний тренер, тож у мене немає вибору, окрім як продовжувати переносити його. Він завжди тисне на мене і діє жахливо на полі, викидає нерозважливі трюки та влаштовує непотрібну драму. Це як няньчитися з довбаним малюком під час матчів. Клянуся, це щоденне випробування моєї стриманості, щоб не придушити маленького дурня.

—Ви не друзі? – я посміхнулася.

—Безперечно не друзі, – Джонні посміявся над цією ідеєю.

—Ну, він все ще молодий, – оптимістично припустила я. —Тож, можливо, згодом він подорослішає.

—Як ти?

—А?

—Я маю на увазі, що ви з ним на одному курсі, – поспішив він пояснити. —Але ти не поводиться так, ніби тобі п'ятнадцять.

—У якому сенсі?

Він похитав головою.

—Ти виглядаєш набагато старшою.

—Це тому, що я дев'яностолітня жінка, замаскована під підлітка, – виразила я.

—Це... – Джонні зморщив ніс. —Тривожна концепція.

—Ага, – пробурмотіла я, збентежена своїм лайновим жартуванням. —Так і є.

—Отже, чим ти займаєшся? – він здивував мене, спитавши.

—Чим займаюся? – я майже очікувала, що він закінчить розмову на цьому.

—Так, – він підбадьорливо кивнув. —У вільний час.

Я зробила паузу і замислилася над його питанням.

—Я насправді нічого не роблю, – нарешті сказала я. —Напевно, у вільний час дивлюся телевізор і слухаю музику – о, і я багато читаю, – знизавши плечима, додала: —Як ти можеш помітити, я не дуже цікава.

—Які книжки? – Джонні схилив голову набік, вивчаючи мене пильними блакитними очима.

—Автобіографії. Фантастика. Злочини. Трилери. Романтика, – я зітхнула, подумавши про купу книжок у моїй кімнаті. —Я не перебірлива у жанрах. Мені просто має сподобатися обкладинка. Якщо анотація книги зможе заманити мене, то я продана.

Джонні спостерігав за мною, поки я говорила, його пильний і випробувальний погляд викликав мурашки.

—Ти читач, – нарешті сказав він.

Це було не питання, це звучало скоріше так, ніби він відкладав цю інформацію в думці.

—Це справді добре.

—Ти читаєш? – я спитала його.

Він скривився.

—Не так часто й багато, як було б слід.

—Отже, зовсім ні? – я дражнила.

—Чесно кажучи, ні, – зізнався він із кривою усмішкою. Присунувшись ближче, він сказав: —Остання книга, яку я прочитав, яка не була замовлена в школі, була про Курча Ципа і про небо, що падає на всіх маленьких тварин, що говорять, – ти знаєш таку?

—Ага, – хихикнула я, думаючи про Джонні, який читає дитячі казки. —Я читала це кілька разів Шону.

—Шон?

—Мій молодший брат, – пояснила я. —Трирічна дитина.

—Ти не повинна, – попередив Джонні, пригнічуючи тремтіння. —Ця книга налякала мене до смерті. З того часу я не читав для розваг.

У мене відвисла щелепа.

—Ти зараз серйозно?

—Чорт забирай, так, я серйозно, – парирував Джонні, виглядаючи комічно враженим. —Я був зовсім маленьким. Це була одна з тих книг «прочитай сам», у яких замість слів були картинки і таке лайно. Вони мали оцінити це на PG, тому що, присягаюсь богом, я щиро вірив, що все довбане небо обрушиться на мене, – він похитав головою при спогаді. —Я спав під своїм ліжком, а не на ньому, протягом трьох довбаних тижнів, поки мій батько нарешті не здався і не перевів мене в одну зі спалень унизу.

—Чому? – я голосно засміялася. —Що гарного було в тому, щоб спуститися вниз, якщо небо падало?

Джонні посміхнувся, і ямочки на його щоках стали глибшими.

—Ах, бачиш, – усміхнувся він, постукуючи себе по голові вказівним пальцем. —У моєму наївному шестирічному розумі я думав, що якщо небо справді впаде, воно може пробити дах, але воно не може пробити й стелю внизу. Я мав би більше шансів вижити на першому поверсі.

—Ти був розумним маленьким хлопцем, чи не так?

—Я був чимось середніи, – відповів Джонні, сміючись разом зі мною. —Чортів ідіот.

—Вау, – хихикнула я між нападами сміху. —Це виживання у всій красі.

—Справжній бойскаут прямо перед тобою, – він обдарував мене вовчою усмішкою.

—Ти був у бойскаутах?

—Яким же я був, чорт забирай, – парирував Джонні, сміючись тепер сильніше. —Я балувався, – в його очах танцювали веселі вогники. —А що? Ти була в Брауні?

—Ах, безперечно ні, – я похитала головою, пригнічуючи смішок. —Мої навички виживання жахливі.

Голос Джонні був трохи глибшим, коли він сказав:

—Я не знаю про це.

Потім вираз його обличчя змінився, став більш напруженим. Не витримавши запалу пристрастей, я відвернулась і глянула на годинник на панелі приладів.

На ньому було написано 20:25.

Боже, як довго ми тут сиділи і розмовляли?

—Скажи мені дещо, – відволік мене Джонні, сказавши. Він усе ще посміхався, і його очі були теплими, а тон м'яким. —Чому ти перевелася в Томмен?

Його питання застало мене зненацька.

—Я, е-е… – зчепивши руки разом, я хруснула кісточками пальців і важко зітхнула. —Мені потрібні були зміни.

—Зміни? – він недовірливо вигнув брову. —На півдорозі до випускного іспиту?

—Це складно і ніби як особисте... – мій голос затих, і я відвернулася, щоб подивитися у вікно, хоча все, що я могла бачити, була темрява зовні.

Мені не сподобався напрям, який прийняв цю розмову. Щоразу, коли я думала про свою стару школу, мене охоплювала нова хвиля жаху.

Причини, через які я опинилася тут, були не тим, про що хотіла б говорити з будь-ким.

—Гей... – я відчула, як його пальці торкнулися тильного боку моєї долоні, його голос тепер ближче, м'який і випробувальний. —Куди ти ходила?

Вражена цим контактом, я відкинула голову назад, мій погляд метнувся від його обличчя до того місця, де його великий палець досі торкався моєї руки, розгладжуючи м'які кола на кісточках пальців.

Це був лише невинний дотик, покликаний привернути мою увагу, але найбільше мене здивувало те, що я не одразу відсторонилася.

Усвідомлення того, що мені подобаються його дотики, було тривожним, але не таким тривожним, як бажання перевернути мою руку і переплести свої пальці з його.

—Лайно, – відсмикнувши руку, Джонні відсунувся, щоб притулитися до дверей, скривившись від того, що виглядало як дискомфорт при русі.

Його рука автоматично знову метнулася до стегна.

—Вибач, – пробурчав він, і в цьому звуку було помітне страждання. Прочистивши горло, він додав: —Я не мусив цього робити.

—Все гаразд, – прошепотіла я, нервово покусуючи нижню губу. —Я не проти.

Він важко видихнув, а потім провів вільною рукою по волоссю.

—Ні, це не нормально, – його погляд перемістився на мій рот, і він знову тяжко зітхнув. —Це, блять, зовсім не нормально.

—Все гаразд, – спробувала я заспокоїти його. —Не гнівайся через це.

—Я не злюся, – випалив Джонні, стиснувши щелепи. —Я просто… чорт!

Він так сердився.

Мій погляд метнувся до його правої ноги, тієї, що на підлозі, а потім туди, де кісточки його пальців побіліли від тиску, з яким він розминав стегно.

—Що з тобою не так? – захоплена видовищем, випалила я.

—Що ти маєш на увазі? – брови Джонні спохмурніли.

—У тебе раніше в школі був пакет із льодом, який ти прикладав до ноги, – заявила я, показуючи рукою туди, де він все ще тицяв кулаком у стегно. —Ти поранений?

Його погляд пішов за моїм і впав на його стегно, і він швидко відсмикнув руку.

—Господи, – пробурчав він, виглядаючи враженим. —Я не розумів, що роблю це.

—Ти чіпаєш себе відколи ми сіли в машину, – оголосила я.

—Боже! – Джонні зашипів, в жаху дивлячись на мене.

Я одразу ж пожалкувала про свій вибір слів і почала крутити педалі назад.

—Я маю на увазі, не чіпати себе. Очевидно, ти не чіпав себе, ну чіпав себе…

—Будь ласка, перестань балакати, – благав Джонні, піднімаючи руку.

Я затулила рота і кивнула.

Обережно перемістивши своє тіло, він опустився назад на своє місце, трохи здригнувшись від руху. Я мовчки спостерігала, як він пристебнув ремінь безпеки і зробив глибокий вдих, повільно видихаючи його.

—Просто для ясності, – заявив він після довгої паузи мовчання. —Я дійсно не відчував себе добре чи щось таке. Я просто…

—Болить? – запропонувала я, згадавши його слова того дня.

Його погляд зупинився на моєму, тепер насторожений.

—Так, – визнав він з болючим зітханням.

—У тебе травма? – я розуміюче кивнула.

Джонні перевів погляд з мого обличчя на свою ногу, на його обличчі з'явився розчарований вираз.

—У мене є дещо, добре, – пробурмотів він собі під ніс, а потім видав ще одне схвильоване зітхання, перш ніж випалити: —Я поранив свій м'яз, коли мені було шістнадцять. Це було жорстоко. Нічого не допомагало і це ставило під загрозу мою гру. Мені було завжди боляче, Шеннон. Постійно. Фізіотерапевт не допомагав, і я більше не міг долати біль, тому я здався і переніс операцію на Різдво.

Він здавався сердитим на себе, що підштовхнуло мене запитати:

—І ти сердишся через це?

Джонні похитав головою, а потім провів рукою по волоссю. Він мовчав так довго, що я й не думала, що він збирається мені відповісти, але потім він пробурмотів:

—Воно не гоїться.

—Твоя нога? – прошепотіла я, занепокоєння закипала в мені. —Чи твої шви?

—І те, і те? – запропонував він, покірно похитавши головою, потім прошепотів: —Все це.

Це було дивне визнання між двома відносно незнайомими людьми, і в мене виникло виразне відчуття, що Джонні не часто ділився з кимось такими подробицями.

Він виглядав роздратованим, і я не була впевнена, що це через те, що був травмований, або тому, що він розповів мені про це.

У будь-якому випадку, я мала найбільше бажання втішити його.

—Ну... – зробивши паузу, я повернулася на сидіння, щоб подивитися на нього, і зібралася з думками, перш ніж сказати: —Зазвичай потрібно набагато більше часу, ніж кілька тижнів, щоб повністю відновитись після операції. Ти не машина, Джонні. Процес загоєння потребує часу. Товариш за командою Джоуї минулого року

переніс операцію з відновлення підколінного сухожилля. Потрібно було п'ять місяців, щоб він повернувся у гарну форму.

—Минуло десять тижнів, – парирував він, його тон став жорстким, відбиваючи розчарування в його очах. —Мій хірург сказав мені, що я на шляху до повного одужання, і мій лікар дозволив грати через три тижні після операції. Передбачалося, що це буде незначна операція, але це виглядає страшенно жахливо... – Джонні різко зупинився і похитав головою, розчаровано видихнувши. —Це не повинно зайняти багато часу, – повторив він, дивлячись на своє стегно, як на ворога. —Це довбаний безлад.

—Тобі дали дозвіл на гру за три тижні? – я спохмурніла. —Це не здається досить довгим терміном, щоб твоє тіло зцілилося, – почула я свою відповідь м'яким тоном.

—Так, ну, я зцілився, – пирхнув він.

—Джонні, – тихо сказала я. —Ймовірно, тобі слід повернутися до тренувань тільки зараз.

—Ти не розумієш, – він похитав головою.

Ні, я напевно цього не розуміла, але це не завадило мені сказати:

—Ти сказав, що твої шви не загоїлися?

Він глянув на мене, але нічого не відповів.

—Ти можеш мені показати? – я запитала. —Я багато таких бачила.

Я сита ними по горло.

—Шеннон, у мене була операція на м'язі на аддукторі, – випалив Джонні хрипким голосом, в очах було замішання.

—Я знаю, – відповіла я. —Але я бачила мільйон спортивних травм на ногах та колінах, тож, можливо, я можу сказати тобі, в чому проблема? – знизавши плечима, я додала: —Мабуть, це просто затягується, тому що ти весь час на ногах.

—Проблема не в моїй нозі, Шеннон.

—Пробач, я просто припустила, тому, як ти кульгаєш, – відповіла я. —Це твоє стегно?

—Ні, – незворушно відповів він.

Мої щоки з трохи теплих перетворилися на гарячі, як піч, за той час, який мені знадобився, щоб усвідомити, що травма Джонні розташована набагато вище, ніж я спочатку думала.

Мій рот склався в букву – о, коли яскраві образи відрізаних частин хлопчика увійшли до мого розуму.

—Так, – глузливо випалив Джонні, виглядаючи одночасно засмученим і зніяковілим. —О.

—Ну, я-я… – бурмочучи, я похитала головою і спробувала знову: —Я не знаю, як тобі з цим допомогти.

—Розслабся, я не збирався дозволяти тобі вивчати це, – кинув він у відповідь, захищаючись.

—Вибач, – прошепотіла я, зовсім пригнічена. —Я не… е-е, зрозуміла, де це було.

—І, до речі, – додав він, примруживши очі, —я переніс операцію на паху, а не на члені, так що я був би вдячний, якби у тебе були факти просто перед тим, як ти почнеш балакати про це.

Що?

—Бовтати? – мої очі перемістилися з його обличчя на промежину, нестримна реакція, коли я почула слово "член", що виходить з його рота. —Я не…

—Я знаю, як дівчата люблять пліткувати, – випалив він, стиснувши щелепи. —Чорт, що я роблю?

Я дивилася на нього.

—Пліткувати?

Він був серйозним?

—Слухай, просто забудь, що я тобі все це казав, – пирхнув він. —Вже пізно.

Простягнувши руку між нами, він накрив великою рукою важіль перемикання і перемкнув передачу.

—Куди тебе підвести?

—Поняття не маю, – у мене перехопило подих.

—Що? – він повернувся, щоб подивитися на мене.

—Що? – я засовалася на своєму місці.

—Твоя адреса, Шеннон, – він нетерпляче забарабанив пальцями по керму. —Ти мусиш сказати мені, де ти живеш, щоб я міг відвезти тебе додому.

—О, – Боже. —Вибач. Ем, Елк-терас в Баллілаггіні.

Коротко кивнувши, Джонні виїхав зі свого паркувального місця заднім ходом, а потім переключив машину на передню передачу і помчав шкільною дорогою.

Увімкнувши вказівник, Джонні тимчасово зупинився, коли ми під'їхали до в'їзду, нахилився вперед і перевірив обидві сторони, перш ніж блискавично виїхати на головну дорогу.

Відкинувшись на спинку сидіння, я підняла руку, схопилася за ручку і зосередилася на підрахунку машин, що проїжджали повз нас, намагаючись відволіктися від нав'язливого спостереження за спідометром на його приладовій панелі.

Я відчувала напругу, що виходила від нього, його колишня дружелюбність змінилася кам'яним мовчанням, наша розмова, очевидно, стала каталізатором зміни його настрою.

Тиша, що огортає нас прямо зараз, була щільною і незручною, і я була ірраціонально розчарована цим.

Я була більш ніж розчарована.

Я була вражена.

Вперше за цілу вічність я отримувала задоволення. Розслабилася, кепкуючи туди, сюди, не побоюючись, ну, негативної реакції. А потім він витяг килим прямо з-під моїх ніг.

Я не очікувала, що це станеться, і шкодувала, що взагалі вийшла з тієї кабінки у туалеті.

Коли Джонні потягнувся через консоль і почав перемикати компакт-диски у своїй шикарній стереосистемі, мені довелося сісти на руки, щоб не схопитися за кермо.

Через кілька хвилин він зупинився на пісні, треку номер п'ять, і машина наповнилася знайомим гітарним вступом, що на якийсь час відволікло мене від тривожних думок.

Джонні збільшив гучність, і The Middle – Jimmy Eat World прогриміли з автомобільних динаміків так голосно, що я відчула вібрацію басів у своїх кістках.

Я любила цю пісню та вважала її своїм гімном.

Якщо серйозно, я щодня поринала в тексти пісень.

Якщо музика зцілювала розбите серце, текст цієї пісні заспокоїв мою душу.

Це було на мікшованому компакт-диску, який дівчина Джоуї приготувала йому на Різдво. Він, мабуть, не був у захваті від диска, який зробила для нього Іфа, тому я стягнула диск з його спальні минулого місяця під час випадкового сестринського розшуку вибіркової перевірки, і Джоуї ще не виявив зникнення.

В даний час він був у моєму портативному програвачі дисків, де я слухала його на повторі щовечора перед сном.

Зосередившись на тексті пісні, яку вже знала напам'ять, я спробувала впоратися зі своїми нервами, але ритм панк-року, здавалося, тільки спонукав божевілля в моєму призначеному водії, тому що в ту хвилину, коли ми виїхали на головну дорогу, Джонні вдавив педаль у підлогу.

Коли стрілка спідометра перевалила за 120 км/год, я заплющила очі і перестала дихати.

Закривши обличчя руками, я зазирнула між пальцями, застогнавши, коли спалахи фар машин на зустрічних смугах промайнули повз нас.

—У чому річ? – простягнувши руку, він зменшив гучність стереосистеми. — Шеннон? – його увага металася між дорогою та моїм обличчям. —Ти гаразд?

—Ти їдеш дуже швидко, – видавила я.

—Розслабся, ми їдемо на межі, – відповів він, але знизив швидкість. —І я добрий водій. Зі мною ти в безпеці.

—Добре, – пробурмотіла я, все ще відчуваючи, що ми їдемо набагато швидше, ніж 100 кілометрів на годину. —Але я б почувала себе краще, якби ти пригальмував.

Тяжко видихнувши, Джонні сповільнився ще більше.

—Тепер задоволена? – запитав він, постукуючи по приладовій панелі.

Нахилившись, я перевірила спідометр.

80 км.

—Так, – видихнула я, мої напружені м'язи трохи розслабилися. —Дякую.

Відкинувшись на спинку сидіння, я дозволила своєму погляду ковзнути по ньому.

Він дивився на дорогу попереду, одна рука лежала на важелі перемикання передач, інший лікоть спирався на двері.

Ніби відчувши, що я спостерігаю за ним, Джонні кинув погляд убік і впіймав мене на місці злочину.

Я посміхнулася.

Він із жаром подивився на мене у відповідь, не посміхаючись.

Моя посмішка зникла.

З низьким, розчарованим гарчанням він знову звернув увагу на дорогу.

Похитавши головою, він промимрив щось нерозбірливе собі під ніс, стискаючи кермо.

Відчуваючи себе відкинутою, я склала руки на колінах і втупилася у вітрове скло, не сміючи кинути на нього ще один погляд.

Ми не розмовляли до кінця поїздки, і лише пісні, які долинали зі стереосистеми, порушували густу тишу.

—Послухай, – оголосив Джонні, порушуючи тишу, коли з'явилися вогні міста Баллілаггін. —Що я тобі там казав? Про мою операцію? – його тон був рівним, навіть чемним, коли він дивився прямо перед собою, маневруючи вузькими вуличками та провулками. —Я був би вдячний за твою розсудливість.

Він цінує мою розсудливість?

Він був збентежений через травму паху?

Він повинен спробувати мати нікчемного батька, єдиними талантами якого були азартні ігри на допомогу по безробіттю та запліднення матері, тоді як він блукав з будь-якими, досить дурними, щоб мати його.

Засмучена, я повернулася до нього і сказала:

—Кому я могла сказати, Джонні?

—Твої подруги, – заперечив він, а потім набагато тихішим голосом пробурмотів: —Мої друзі.

—Ну, я не збираюся нікому розповідати, – випалила я, роздратована та ображена. —Я не пліткарка.

Він міцніше стиснув кермо, але нічого не відповів.

Роздратована раптовою офіційністю в його голосі, не кажучи вже про те, що він провів останні п'ятнадцять хвилин, ігноруючи мене, я вп'ялася поглядом у його обличчя і прогарчала:

—Навіщо мені взагалі комусь розповідати?

—Тому що, – випалив він, не зважаючи на дорогу. —Я знаю, на що схожі більшість дівчаток.

Більшість дівчаток?

Якщо він вважав мене такою самою, як більшість дівчаток, тоді навіщо витрачати весь цей час на розмови зі мною?

Навіщо ставити мені всі ці питання і змушувати мене почуватися досить комфортно, щоб відповісти йому, якщо він вважав мене такою самою, як більшість дівчаток?

Навіщо взагалі турбуватися про мене?

—Ти поводишся безглуздо, – пробурмотіла я.

—Я обережний, – спокійно поправив Джонні. —Я не повинен був нічого тобі говорити, це було неймовірно безрозсудно з мого боку, і тепер я прошу тебе зробити мені ласку і тримати це при собі. У мене тут багато поставлено на карту, Шеннон, і чутки про це можуть справді все зіпсувати для мене. Більше, ніж ти колись зрозумієш.

—Чудово, – схрестила руки на грудях

—Чудово? – обережно повторив він.

—Так, – незворушно відповіла я, дивлячись прямо перед собою. —Чудово.

—Чудово, – він важко зітхнув, сказавши спасибі, а за кілька секунд додав: —Я ціную це.

Настала тиша: густа, важка і нестерпна.

Я була збентежена від повороту подій.

Він грав зі мною?

Чи це була велика гра для нього?

Граєш зі своїми емоціями, виявляючи доброту і створюючи у мене хибне почуття безпеки з усіма цими розмовами про знайомство у школі?

Погрожувати перспективою дружби мені в обличчя з усією цією люб'язністю та світською розмовою, а потім забрати все це?

Це сталося б не вперше. Я мала передбачити, що це станеться, і була розчарована в собі за те, що так легко втратила пильність поряд з ним.

Чорт забирай!

—Ти гаразд? – запитав він, порушуючи мовчання.

Я не відповіла, бо не могла.

Я надто концентрувалася на тому, щоб не плакати.

—Шеннон, я не… – почав було Джонні, але осікся. Він потер щелепу, а потім опустив руку назад на кермо. —Я не… – він знову запнувся, цього разу хитаючи головою. —Забудь про це.

Я не допитувалась і не підштовхувала його закінчити те, що він намагався сказати.

Я не хотіла цього чути.

Відступаючи від поточного джерела мого замішання та розчарування, яким був мій призначений водій, зосередила всі свої зусилля на тому, щоб ігнорувати його та стримувати свої емоції.

Якби я могла вистрибнути з машини прямо зараз, то зробила б це, але він був швидким водієм, і я не уявляла свої шанси вижити від удару після стрибка.

—Про що ти думаєш? – нарешті сказав Джонні, повертаючи ліворуч до мого місця проживання.

Це був глибокий горбистий підйом до мого будинку з кількома сотнями прибудованих будинків, що стояли пліч-о-пліч по обидва боки дороги, мій на самому верху.

Багато будинків були забиті, інші занепали, з недоглянутими садами, включаючи мій власний, але прямо зараз я була занадто роздратована, щоб дбати про те, що він думав.

—Ти хочеш знати, що я думаю? – я перевела погляд на нього.

Джонні скоса глянув на мене, його очі були сповнені жару і ледь стримуваного розчарування, він коротко кивнув мені, перш ніж знову переключити свою увагу на дорогу.

—Добре, – огризнулася я, моргаючи від знайомого печіння сліз, коли я продовжила говорити йому саме те, про що думала. —Я думаю, ти сильно параноїш на тему того, що люди дізнаються про твою травму, тому що ти знаєш, що тобі не слід грати.

Слова злетіли з моїх губ, перш ніж я встигла себе обсмикнути. Але замість того, щоб вибачитись чи спробувати взяти слова назад, я рвонулася вперед, продовжила говорити, шокувавши себе емоціями у своєму тоні.

—Я думаю, ти заперечуєш процес свого зцілення, і я знаю, що тобі боляче. Ти шкутильгаєш у школі. Ти знав про це? Увесь час. Інші можуть цього не помітити, але я помічаю. Я бачу це, і ти робиш це весь час! Отже, я думаю, ти граєш у небезпечну гру зі своїм тілом, Джонні. І я думаю, що якби твої лікарі знали, наскільки тобі насправді боляче, вони б нізащо не підписали документи і не відпустили тебе грати.

Я гадки не мала, звідки це взялося, але слова так і рвалися з моїх губ, тому дозволила їм вирватися.

—Я думаю, що це була жахлива помилка – мені не слід було погоджуватися на те, щоб ти мене підвіз. Я думаю, ти сьогодні надто гостро відреагував. Я думаю, ти поводився жахливо. І я думаю, буде краще, якщо ми з тобою більше не розмовлятимемо.

Я зробила глибокий вдих, груди здіймалися від сильної напруги. Моє обличчя горіло від жару, але я була горда собою за те, що висловила все, зняла цей тягар з душі.

Для мене було нехарактерно мати спалах такого масштабу з будь-ким за межами моєї родини, але я була рада.

Мені здається, це говорило багато про що я відчувала себе розпаленою і дивно комфортно поряд з цим хлопцем, щоб втратити самовладання, але я була занадто збуджена, щоб вникати в роботу цієї конкретної головоломки.

Зараз я продовжувала нудитися у своїх побоюваннях та розчаруваннях.

—Послухай, я ціную твою турботу, – нарешті видавив він, зробивши паузу на мить. —Принаймні, я думаю, що так воно й було. Але в цьому немає потреби. Я з цим розібрався.

—Ти явно не розумієш, – парирувала я, перериваючи його.

—Ти нічогісінько не розумієш, про що говориш! – огризнувся він у відповідь. —Я розумію, що ти хочеш якнайкраще, але я знаю своє лайно. Я знаю своє тіло.

—Звичайно, я не знаю, – пробурмотіла я, відвертаючись, щоб подивитись у пасажирське вікно. —Як і більшість дівчаток.

—Ти не розумієш, – продовжував сперечатися він. —Ти мене не знаєш, Шеннон.

Повністю висловившись, я видихнула з полегшенням.

—Ти маєш рацію, Джонні, – прошепотіла я на знак згоди. —Я тебе не знаю.

—Припини це робити! – гаркнув він, нетерпляче проводячи рукою по волоссю, —Боже.

—Що робити?

—Перекручувати мої слова, – сердито парирував він, —не даючи мені шансу пояснити. Це чортове дівчачий хід, а я не можу – блять! – він заревів, ударивши по гальмах, щоб уникнути розкиданого посеред дороги велосипеда. —Заради Христа. Що, чорт забирай, не так з людьми? Дорога схожа на місце для паркування велосипеда?

—Ти можеш висадити мене тут, – рішуче заявила я, відстібаючи ремінь безпеки. —Я можу пройти решту шляху пішки.

Я відчинила двері машини і вискочила зі свого місця, перш ніж він встиг відповісти. Зачинивши передні, я відчинила задні двері і потяглася до куп сміття та брудного одягу за своєю сумкою.

—Шеннон, почекай, не йди…

—Бувай, Джонні, – прошепотіла я, перш ніж зачинити двері і вийти на пішохідну доріжку.

Я не обернулася, коли він опустив вікно і тричі покликав мене на ім'я.

І я не обернулася, коли він зупинився на пішохідній доріжці, вирішивши натомість прослизнути через провулок, опустивши голову і відчуваючи тяжкість гіркого жалю на своїх плечах йшла далі.

РОЗДІЛ 18

ДЖОННІ

Я лютував усю дорогу додому і ледве міг зосередитися на ній.

До того часу, як я під'їхав до будинку, все моє тіло тремтіло від розчарування.

Вона пішла від мене.

Я покликав її, і вона, чорт забирай, пішла.

Я не звик, щоб мене відкидали чи ігнорували, і це не через те, що я був зухвалим лайном.

Це правда.

Торкатися її – помилка. Я не міг дозволити собі зробити це знов.

Їй п'ятнадцять років. Що, чорт забирай, зі мною не так?

Це досить погано, коли все, що у нас було, це пара розмов, але тепер, коли я провів дві години в машині з нею, я був вражений. Коли вона ставила свої запитання, вони були глибшими, ніж звичайне лайно, про яке мене питали.

Це мене збентежило.

Я не міг прочитати її думки.

Я не міг зрозуміти, що вона думає.

Вона живе в одному з муніципальних маєтків у місті, великому, потерпілому від рейдів по боротьбі з наркотиками та поліцією, що переслідується, і це тривожна думка.

Як, чорт забирай, така, як вона, з’явилася в такому місці?

Коли я заїхав на своє звичайне місце за будинком, мій настрій був похмурим, і я вийшов з-під контролю. Заглушивши двигун, я кілька хвилин сидів, уп'явшись у лобове скло, намагаючись впоратися з жахливим почуттям відчаю, що вирує всередині мене. Схиливши голову до рук, я схопив пасма волосся і просто потягнув їх.

Тим не менш, сьогодні я отримав цінний урок, і він полягав у тому, щоб ніколи не питати дівчину, про що вона думає, якщо ти не готовий прийняти величезний довбаний удар по самолюбству.

—Я думаю, ти заперечуєш процес свого зцілення, і я знаю, що тобі боляче. Я думаю, що ти граєш у небезпечну гру зі своїм тілом. І я думаю, що якби твої лікарі знали, як тобі насправді боляче, вони б нізащо не підписали контракт і не дозволили тобі грати.

Її слова переслідували мене.

Ймовірно, тому що вона висловила обґрунтовану думку.

Я страшенно ненавидів те, що вона мала рацію щодо мого тіла.

Я був упертим, ось чому так захищався, коли вона розкрила мене.

Проте Шеннон мене не знала. Вона гадки не мала, під яким тиском я знаходився.

Ніхто не розумів.

І точно не вона.

І я абсолютно точно не ходив з довбаною кульгавістю!

Ісусе Христос!

Розлютившись на себе за те, що дозволив дівчині так багато часу перебувати в моїх думках, я швидко перейшов і спробував зосередитися на тому, щоб взагалі ні про що не думати.

Коли я досить заспокоївся, виліз з машини і зачинив дверцята, але тут же пошкодував про це, коли почув звуки, що наближалися. Автоматичні сенсорні лампи у дворі були включені, що дозволяло легко побачити двох золотистих ретріверів, що біжать по лужку до мене, за якими слідував набагато повільніший і старіший чорний лабрадор.

—Вибачте, дівчатка, – крикнув я, роздратування розвіялося побачивши їх. —Не хотів вас будити.

Засунувши ключі в кишеню, я почухав Бонні і Кексі, собак моєї матері, за голови, перш ніж попрямувати до старого лабрадора.

Майже в п'ятнадцять років волосся навколо очей, носа та підборіддя Сьюкі посивіло. Останнім часом вона була менш рухливою і більше шкутильгала. Але для мене вона все ще була цуценям і назавжди залишиться найкращим подарунком на день народження, який колись міг отримати трирічний хлопчик.

Сьюкі зашкутильгала в мої обійми, а потім опустилася на мою ногу, виляючи хвостом так сильно, що її спина почала тремтіти.

—Привіт, красуне, – опустившись на коліно, я обійняв свого собаку. —Як поживає моя найкраща дівчинка?

Вона нагородила мене слинними поцілунками в обличчя і змученою через артрит спробою дати мені лапу. Обхопивши її обличчя руками, я почухав її за вухами і притулився носом до її мордочки.

—Я сумував за тобою, – так, сумував.

Боже, я любив цього собаку. Вона була моєю дитиною.

Мені байдуже, що говорили хлопці або як вони ображали мене через її ім'я. Сьюкі була моєю дівчинкою, відданою до мозку кісток, і я любив її до чортиків.

Добре, що вона не могла говорити, бо старенька знала про моє лайно більше, ніж будь-хто інший на цій планеті. Ці великі карі очі, як у лані, завжди торкалися мене, а маленька біла борідка навколо її рота торкалася мого серця.

Я не розумів, як люди можуть завдавати шкоди будь-яким тваринам, але особливо собакам.

Вони надто гарні для нас.

Люди не заслуговували на любов і відданість, яку їм дарували собаки.

Я любив собак.

Я їм довіряв.

Було щось у тому, як собака дивився на тебе; їм байдуже, відомий ти гравець у регбі або бездомний на вулиці. Їх турбувало тільки те, як ти до них ставишся, і як тільки вони обрали тебе своєю людиною, у тебе з'являвся вірний друг на все життя.

Я не думаю, що люди здатні на таке співчуття та відданість.

Бонні і Кекс, засмучені відсутністю уваги, яку вони зазвичай отримували, голосно тужили, стрибали і дряпали мені спину. Якби тут не було так холодно, і я не мав такого сильного болю, я б пробіг з ними кілька кіл по газону, щоб виснажити їх, але мені знадобилися всі сили, щоб залишатися на ногах, тому я вирішив не робити цього.

Я знайшов час, щоб почухати всім трьом живіт, зупинився, щоб ще раз почухати Сьюкі за вухом, перш ніж встати і попрямувати всередину.

Валіза біля задніх дверей попередила мене про те, що моя мама була вдома. Якби я не побачив її, то здогадався б про це за безпомилково впізнаваним ароматом тушкованої яловичини, що розноситься в повітрі.

З моїм шлунком, що бурчить на знак згоди, я проплив через підсобне приміщення, йдучи за чудовим запахом на кухню.

Я знаходжу свою маму, що стоїть біля плити.

Вона стоїть до мене спиною і одягнена в один із тих брючних костюмів, у яких ходить на роботу. Її світле волосся прибране з обличчя химерною шпилькою, і вона виглядає по-домашньому.

Побачивши її я відчув, як з моїх плечей звалився вантаж.

Моя мати працювала в якійсь модній консалтинговій фірмі, що базується у Лондоні. Вона постійно була в роз'їздах по роботі, і я сумував за нею останні три тижні, доки її не було.

Досі не усвідомив, наскільки сильно.

—Привіт, мам, – пробурмотів я, даючи знати про свою присутність. —Як справи?

—Джонні! – розмахуючи дерев'яною ложкою, затиснутою в руці, мама променисто посміхнулася мені. —Ти вдома, – кинувши ложку на стіл, вона витерла руки об фартух, а потім попрямувала до мене. —Іди сюди і дозволь мені обійняти тебе.

Я наблизився для швидких обіймів, які перетворилися на повні, тридцятисекундні обійми.

—Мам, – усміхнувся я, звільняючись від її мертвої хватки. —Я все ще тут. Розслабся.

—Я так за тобою сумувала, – вона неохоче відпустила мене і зробила крок назад, окидаючи мене тим дивним материнським поглядом, що вона завжди кидала на мене. —Господи, ти підріс на фут.

Я підняв брову.

—За три тижні?

Мама відповіла на мій сарказм похмурим поглядом.

—Не будь розумником.

—Я завжди розумник, – я поцілував її в щоку, а потім обійшов стороною, мій погляд зупинився на горщику з тушкованим м'ясом. —Я вмираю з голоду.

—Ти щось їв?

—Звичайно.

—Як слід?

—Завжди.

—Як справи у школі?

—Це школа.

Вона не питала про регбі. Це завжди були питання про такі речі, як школа, мої друзі, моя домашня робота, мій день і, Боже, бережи мене, мої почуття.

Але ніколи регбі.

Не те щоб мамі наплювати на мою пристрасть. Вона просто завжди вважала своїм обов'язком дати мені зрозуміти, що вона піклується про мене насамперед.

—А Джерард? – моя мама завжди називала Гібсі на ім'я. —Як у нього справи?

—Він так само, як і завжди, – відповів я, накладаючи рагу в миску, перш ніж вирушити до кухонного острівця. —Тато вже повернувся із Дубліна?

Мій батько – адвокат, причому досить успішний, і більшу частину свого часу проводить, обертаючись між Корком та своєю штаб-квартирою в Дубліні. Все залежало від клієнта, якого він захищав, та серйозності справи. Але в основному це виглядало так: чим серйозніший злочин, тим довша поїздка.

Робочі зобов'язання та графіки моїх батьків означали, що я багато часу проводив один, коли вони подорожували, і це мені подобалося.

Поки мені не виповнилося чотирнадцять, вони запрошували нашу сусідку, Мору Рейлі, пожити в мене. Але в основному це було просто для того, щоб вона підвозила мене до школи та на тренування. Я був досить дорослим, щоб стати самостійним та достатньо самодостатнім.

Мора все ще заходила, коли моя мама виїжджала у справах, але це було більше для прибирання та приготування їжі.

Після стільки років такого життя, не кажучи вже про нескінченну свободу, я не думав, що впораюся з тим, що вони будуть поряд зі мною 24/7.

—Він повернеться з Дубліна не раніше середини березня, – відповіла мама, приєднуючись до мене. —Я прилетіла в Дублін цього ранку і пообідала з ним перед поїздкою, – пояснила вона, перш ніж сісти на стілець навпроти мене.

—Навіщо ти це зробила? Щось сталося? – спитав я між ковтками тушкованого м'яса. —Ти могла б залишитись з ним на кілька днів.

—Чому ти так думаєш? – мама поклала лікті на стійку і посміхнулася. —Я хотіла побачити свою дитину.

Я закотив очі.

—Я не дитина, мамо.

—Ти мій малюк, – заперечила вона. —І ти завжди ним будеш. Мені все одно, якщо ти виростеш до семи футів на зріст. Ти все ще будеш моїм маленьким Джонні.

Господи.

Що я міг зробити з цією жінкою?

Похитавши головою, я відклав ложку вбік і підніс тарілку до рота, осушивши останню краплю супу, перш ніж поставити посуд і задоволено зітхнути.

Ніхто не готував, як моя мама. Ні кухарі в академії, ні ресторани з їжею на винос у місті.

Жінка народила мене, і вона мала пряму лінію до мого живота.

—Я бачу, твої манери не покращилися, – виразила мама, несхвально насупившись.

—Нічого не можу з собою вдіяти, мам, – відповів я, підморгнувши. —Я зростаючий хлопчик.

Через кілька секунд я рушив з місця, наповнив свою тарілку і просто став біля плити, щоб поїсти.

Немає сенсу сідати, коли маю плани з очищення каструлі.

—Як пройшов твій огляд минулого тижня? – запитала вона. —Доктор Мерфі задоволений тим, як іде твоє відновлення?

Не знаю, бо я не ходив...

Я буркнув прісну відповідь, надто зайнятий поглинанням їжі.

—А як щодо лікарів в Академії? – вона штовхнула. —Вони не раділи твоєму поверненню так скоро?

Знову ж таки, я хмикнув у відповідь, тому що обговорення цього з моєю матір'ю було обговоренням, без якого я міг би обійтися сьогодні ввечері.

Якщо я збрешу, вона побачить мене наскрізь.

Якщо я скажу їй правду, то вона запанікує.

У будь-якому випадку, якщо дискусія продовжиться, моя мама почне наполягати на тому, щоб побачити мою травму – інакше: мій член та яйця.

І в будь-якому разі, якщо дискусія продовжиться, я втрачу своє лайно і скажу їй «ні».

Тоді вона надто гостро відреагує, подзвонить моєму батькові і плакатиме про те, що я не показую їй свої «інтимні місця» і що йому треба повернутися додому, щоб розібратися зі мною, тому що я, мабуть, помираю від «гангрени пеніса» чи якоїсь іншої жахливої та надмірної драми.

Відволікання уваги та уникнення теми були ключем до того, щоб мама не плакала, а я не травмувався.

—Радий, що ти вдома, мамо, але я збираюся піднятися в свою кімнату і почати робити домашнє завдання, – вирішив я сказати натомість. —П'ятий рік надирає мені дупу. Я насправді подумую про те, щоб найняти репетитора з ірландської.

Я додав цю останню частину для додаткового ефекту. Мені не потрібні були репетитори. Я не набирав менше четвірки на жодному тесті чи іспиті з третього курсу.

Насправді я міг би бути тим, хто займається репетиторством. Я страшенно впевнений, що витратив достатньо часу, допомагаючи хлопцям на заняттях з бізнесу та бухгалтерського обліку.

Мій прийом спрацював і відвернув увагу матері від моїх хвороб і моєї освіти.

—О, любий, все гаразд, – швидко оголосила вона заспокійливим тоном. —Я пишаюся тобою за те, що ти досить хоробрий, щоб визнати, що маєш проблеми. Я зроблю кілька дзвінків уранці, щоб дізнатися, хто зможе позайматися з тобою.

—Так, це гарна ідея, – погодився я з урочистим кивком.

Витягнувши руки над головою, я змусив себе позіхнути.

—Ти виглядаєш вимотаним, любий, – оцінила моя мама, її карі очі були сповнені співчуття. —Чому б тобі не лягти раніше, а я напишу тобі записку від домашнього завдання?

—Дякую, мам, я дуже втомився.

Я підійшов і поцілував її в щоку, а потім вискочив із кухні, перш ніж вона встигла б згадати своє попереднє запитання.

—О, і поки я не забула, – крикнула вона, зупиняючи мене на півдорозі. —У понеділок за два тижні потрібно буде відвезти машину в автомобільний сервіс. Це найближча дата, яку мені вдалося отримати. Тож я підвезу тебе до школи, а потім ми заберемо твою машину.

—Ах, чорт, – пробурчав я, повертаючись у дверях, щоб подивитись їй в обличчя.

—Що?

—У мене заняття щовечора протягом наступного місяця, – розчаровано видихнувши, я потер лоба. —Мені потрібна моя машина, мам, – я подивився на неї з надією, перш ніж додати: —Якщо тільки ти не хочеш висадити мене і забрати з клініки – чи позичити мені джип?

—Одне пропущене заняття тебе не вб'є, – рівним тоном відповіла мама.

Ні, мабуть, цього не сталося б, якби я не пропустив сьогоднішнє через Шеннон.

—Крім того, – продовжила мама. —Я відлітаю назад до Лондона наступного дня після цього, і я хотіла провести з тобою якнайбільше часу, перш ніж поїду.

Так, я знав, що вона скаже.

Ця жінка хотіла провести зі мною час.

Чорт забирай.

—Скоро фінал ліги, – заперечив я, хоч знав, що це безглуздо. —Це важливо для школи. Мені треба бути у формі.

—А зараз ти не у формі?

—Звісно, так.

—Тоді чому ти шкутильгаєш?

У мене відвисла щелепа.

—Що?

—Твоя нога, – відповіла вона. —Ти не надаєш цьому значення.

Більш ранні слова Шеннон заповнили мій розум, і я збожеволів.

—Я, блядь, не шкутильгаю!

Мама дивилася на мене.

—Стеж за своєю мовою, Джонатон!

—Ну, у мене немає кульгавості, мам! – парирую я, захищаючись.

—Чому ти стаєш таким уразливим через це? – спокійно заперечує вона. —Це через твої яйця, любий? Тому що ти можеш мені сказати, якщо з ними щось не так.

Я відкрив рота, щоб відповісти, але швидко закрив його.

Не було сенсу сперечатися із цією жінкою. Я не збирався перемагати. А якби продовжував наполягати, вона зробила б ту підлу довбану річ, яку робили матері, коли змушували тебе розкривати речі, не питаючи.

Ісус Христос.

—На добраніч, мам, – випалив я і повернувся, щоб піти.

—Ще дещо, – мама покликала мене.

Зробивши глибокий вдих, я обернувся до неї.

—Так?

—Хто це? – спитала вона, посмикуючи губами і постукуючи пальцем по газеті, що лежить на прилавку.

Я насупився.

—Хто "хто це"?

З широкою усмішкою на обличчі вона взяла газету і підняла її, щоб показати мені.

—Це, – запитала мама, тепер широко посміхаючись, постукуючи нігтем по величезній повнокольоровій фотографії, на якій я з Шеннон на грі «Шкільний Щит» минулого тижня.

—Місцева чи національна?

—Національна.

Чорт.

Моє.

Життя.

—Віддай мені це, – гаркнув я, підкрадаючись, щоб краще розглянути.

Вихопивши газету з рук моєї матері, я витріщився на дівчину, яка зводила мене з розуму більшу частину цих двох місяців. Господи, вона виглядала чудово, з широко розплющеними очима та посмішкою, коли я притис її до себе.

Каштанове волосся було розпущене і майоріло на вітрі. Її верхівка зачепила мою пахву, настільки вона була крихітною.

А потім моє серце майнуло в грудях, коли я прочитав заголовок.

«17-річний Джонні Кавана на фото зі шкільною подругою Шеннон Лінч, коли вони святкували перемогу коледжу Томмен над Кілбегом у фіналі School Boy Shield минулої п'ятниці. Кавана привів свою школу до п'ятої перемоги поспіль на турнірі Shield, завоювавши ще один трофей у своїй вражаючій кар'єрі і поклавши край будь-яким чуткам про існуючі травми. Симпатична школярка була свіжа та сяяла перед камерами, вітаючи Кавана з черговою перемогою. Коли його попросили прокоментувати статус їхніх стосунків, Кавана ввічливо відмовився, хоча кажуть, що картинка каже тисячу слів…»

—Вона приголомшлива дівчина, Джонні, – розмірковувала мама, відволікаючи мене. —Ви виглядаєте цілком чарівно разом.

—Все не так, мам, – промимрив я, чудово розуміючи, на що вона натякає. —Вона просто подруга.

—Я ніколи раніше не бачила тебе в газетах з друзями, які виглядають так, як вона, – виразила мама. —Це чудова фотографія, дорогий. Редактори, мабуть, теж так подумали, тож вони відвели тобі цілу сторінку.

—Минулого тижня я був капітаном нашої школи у фіналі, – випалив я, не в змозі дивитися на неї, бо вся моя увага була зосереджена на фотографії. —Ми перемогли. Це велика справа. Ось чому вони дали мені цілу сторінку.

—Я рада за тебе, любий, – радісно заспівала мама. —Отже, як її звати?

—Шеннон.

—І?

—І це її ім'я, – незворушно сказав я.

—Я отримаю щось ще?

—Чого ти ще хочеш? – я зірвався. —Я вже сказав тобі, що вона просто подруга.

—Вона подруга, – хихикнула мама з сарказмом у голосі. —Звісно, вона подруга – а я Діва Марія.

—Не говори мені про свою цноту, – простогнав я.

—Чому? – відповіла мама. —Ти хотів би, щоб я розповіла про твою?

Ні.

Ні.

Боже милостивий, ні!

—Я йду спати, – я засунув газету під пахву, перш ніж вийти з кімнати, не кульгаючи, як ублюдок.

—Віддай мені мою газету, – зі сміхом крикнула мені слідом мама. —Я хочу поставити цю фотографію у рамку.

—Ні, ти не зробиш це, – роздратовано промовив я.

Коли я дістався до своєї спальні, я клацнув замком на дверях і кинув газету на ліжко, перш ніж вирушити у ванну. Скинувши одяг, увімкнув душ і ввійшов усередину. Обережно опустившись на підлогу, я обхопив руками коліна і нахилив голову.

У мене не було сил підвестися.

Мама права.

Я не в добрій формі.

Сидячи під потоком води, що обпалює, я заплющив очі, коли тремтіння прокотилося по мені. Однією рукою я відкинув волосся з обличчя і гірко зітхнув, коли всі страхи та побоювання щодо мого майбутнього вийшли на передній план у моїй свідомості.

Моє життя котилося до біса.

Моє тіло розвалювалося на частини.

Мої мрії вислизали.

У мене ціла купа проблем, про які треба турбуватися. І все ж я не міг викинути її з голови.

Опівнічні, чорт забирай, блакитні очі і до болю точні слова.

І тепер все стало гірше, тому що вона не тільки перебувала в моїх думках 24/7, а й у мене була її кривава фотографія, щоб мучити себе.

І я б мучив себе цією картиною.

Я планував це.

РОЗДІЛ 19

ШЕННОН

—Добрий день? – це були слова, якими мене привітали, коли я переступила поріг будинку після нашої з Джонні катастрофічної поїздки на машині.

Якби хтось інший у всьому світі поставив мені це питання, я б відповіла, але йшлося про мого батька. Він стояв у маленькому передпокої зі згорнутою газетою в руці, розпитуючи мене про те, як минув день, і це була жахлива концепція.

—Ти, блядь, глуха? – запитав він, дивлячись на мене зверху вниз, білки навколо його карих очей були повністю налиті кров'ю. —Ти що, глуха? – запитав він. —Я запитав тебе, дівчинко.

Сморід віскі від його дихання пронизав мої відчуття, і моя тривога злетіла до небес, коли я подумки намагалася з'ясувати це.

Йому виплачували соціальну допомогу щочетверга.

Це поганий день.

Не у вівторок.

Потім я подумала про те, який сьогодні був день, і подумки дала собі ляпас за те, що виявилася непідготовленою.

Сьогодні 1 березня.

І це перший вівторок місяця.

День дитячої допомоги.

День, коли ірландський уряд здійснював щомісячну грошову виплату батькам за кожну дитину, яку вони мали.

Це означало сотні євро, витрачених марно в букмекерських конторах та пабах.

Це означало, що на нашу сім'ю чекали тижні боротьби та злиднів через нездатність мого батька контролювати себе.

Моє серце впало.

Бормочучи швидку відповідь, я витягла з замку ключ від будинку, засунула його в пальто і обійшла його величезну постать із наміром стягнути пачку печива з кухонної шафки, а потім стрімголов втекти до своєї кімнати.

З усією своєю кмітливістю та мозком у повній бойовій готовності мені вдалося дістатися до кухні, але за мною, як поганий запах, у прямому та переносному значенні, тягнувся мій батько.

Тато притулився до одвірка, стискаючи в руці газету, і заблокував мені вихід.

—Як справи у школі?

Я стояла до нього спиною, зайнята переглядом пакетів із супом і банок із квасолею, коли відповіла:

—Добре.

—Добре? – глузливо спитав він. —Ми платимо чотири тисячі євро на рік за «добре»?

Так воно й було.

Ось так.

—Все було добре, тату, – швидко вставила я. —У мене був продуктивний день.

—Продуктивний день? – передражнив він, тон насмішкуватий і жорстокий. —Не будь надто розумною, дівчинко.

—Я й не збиралася.

—І ти спізнилася, – гаркнув він, його слова були п'яною лайкою. —Якого чорта ти знову запізнилася?

—Я спізнилася на автобус, – видавила я, панікуючи.

—Довбані автобуси, – гаркнув він. —Довбана приватна школа. Ти скалка в дупі, дівчинко!

Мені не було що відповісти, тому я промовчала.

Те, як він завжди називав мене дівчинкою, ніби це була якась образа бути жінкою, навіть не дратувало мене сьогодні.

Я була в режимі повного самозбереження, знаючи, що мені потрібно зробити, щоб вийти з цієї кімнати неушкодженою: витримати його лайно, тримати рот на замку і молитися, щоб він дав мені спокій.

—Ти знаєш, де твоя мати, дівчинко? – прогарчав він.

Знову ж таки, я не відповіла.

Це було не справжнє питання.

Він накачував мене інформацією перед атакою.

—Ламає собі спину через тебе! – заревів батько. —Працює до сьомого поту, бо ти зіпсована маленька сучка, яка вважає себе найкращою.

—Я не думаю, що я краща за інших, – пробурмотіла я, і тут же пошкодувала, що підлила словесного бензину в його і без того палаючий темперамент.

—Подивися на себе, – насміхався тато, махаючи на мене рукою. —У твоїй шикарній довбаній приватній шкільній формі. Приходиш додому пізно. Думаєш, що ти довбаний божий дар. Ти що, займалася проституцією? – запитав він, роблячи кілька хитких кроків до мене. —Тож ти знову спізнюєшся? Завела собі хлопчика?

Я тут же відсахнулася, але не зважилася відкрити рота, щоб захиститися.

Він все одно мені не повірить.

У дев'яти випадках із десяти це робило лише гірше.

І в десяти випадках із десяти, відповідаючи йому, я отримувала удар по щоці.

—Це так, чи не так? Ти розважалася з одним із тих шикарних регбійних виродків з татовими грошима у своєму дорогоцінному Томмен, – насміхався він. —Розставляєш ноги, як маленька брудна шльондра, якою ти і є!

—У мене немає хлопця, тату, – вирвалось у мене.

Змахнувши рукою назад, він ударив мене по обличчю згорнутим папером.

—Не бреши мені, чорт забирай, дівчинко!

—Я не брешу, – схлипнула я, стискаючи щоку, що горіла.

Коли тебе б'ють по обличчю згорнутою газетою, це може здатися не дуже болючим, але коли людина, яка віддає атаку, важить утричі більше за тебе, це боляче.

—Тоді поясни це, – зажадав мій батько. Відкривши газету, він грубо перегорнув сторінки, доки не зупинився на спортивному розділі. —Поясни!

Змахуючи сльози, я подивилася на сторінку, на яку вказував тато, і одразу відчула, як у мене холоне кров. Там була я, яскрава, усміхнена дурному фотографу, рука Джонні обіймає мене за талію, суцільні посмішки і щоки, що розчервонілися.

Я не могла думати про фотографію чи питати, чому її надрукували в найвідомішій газеті Ірландії, бо я була налякана.

Я була настільки налякана, що відчула переляк на смак.

Ти помреш, Шеннон.

Цієї ночі він тебе вб'є.

—Він капітан команди з регбі, – поспішила сказати я, намагаючись придумати брехню, щоб врятуватися від побоїв, які, як я добре знала, я ось-ось отримаю. —Вони виграли якийсь великий матч, – пролепетала я, відчайдушно хапаючись за

соломинку. —Містер Туомі, директор, змусив нас усіх сфотографуватися з ним... Я навіть не знаю його, тату, присягаюсь!

Я знала, що мала чекати наступного кроку від мого батька, він довів його до витонченого мистецтва протягом багатьох років, але коли він схопив мене за горло і притиснув до холодильника, я все одно була зненацька захоплена.

Міцно стискаючи, батько прошипів:

—Ти брешеш мені…

—Я… не брешу, – видавила я, вчепившись у його руки. —Тату, будь ласка, я не можу дихати.

Звук вхідних дверей, що відкрилися, а потім швидко зачинилися, наповнив повітря.

Тато відпустив моє горло, і я фізично зітхнула з полегшенням.

Вихопивши ротом повітря, я відскочила від нього.

Через кілька секунд у дверях з'явився Джоуї, схожий на дар Божий, із замизканим обличчям та заляпаним олією комбінезоном.

Джоуї поплескав тата по плечу, а потім легко відштовхнув його убік, перш ніж пройти на кухню, розмахуючи зв'язкою ключів.

—Як справи, сім'я?

Він виглядав розслабленим і звучав весело, але напруженість навколо його очей переконала мене, що це зовсім не так.

Джоуї вдавав, що йому все байдуже на світі – це його механізм подолання труднощів.

Мій же мовчання.

—Джоуї, – промовив тато, виглядаючи трохи більш настороженим у присутності більш домінуючого альфа-самця в сім'ї.

Наш батько може бути великим і злим, але Джоуї був масивнішим і швидшим.

—Хлопчики вже у ліжку? – спитав Джоуї, витягаючи з холодильника банку кока-коли.

Тато кивнув, але не зводив з мене очей.

—А де мама? – спитав Джоуї, мабуть, намагаючись зняти напругу. Відкривши кришечку, він зробив глибокий ковток, а потім витер рота тильною стороною долоні. —Досі на роботі?

—Твоя мама на роботі, а ця знову затримується, – вигукнув батько. Він показав пальцем на мене і промимрив: —Мабуть, запізнилася на свій довбаний автобус.

—Я знаю, – безтурботно відповів Джоуї, перш ніж переключити свою увагу на мене. —Як справи, Шен?

—Привіт, Джо, – прохрипіла я, стискаючи і розтискаючи кулаки, щоб зупинити рух рук до горла, відчайдушно намагаючись взяти під контроль своє серцебиття. —Не погано. Просто зголодніла. Я збиралася перекусити.

Джоуї підійшов до місця, де я стояла, з примерзлими до підлоги ногами, і грайливо тицьнув мене в щоку кісточками пальців.

Це був ніжний прояв кохання та мовчазний прояв солідарності.

—Іфа трохи затрималася, коли довозила тебе до будинку?

Мої очі розширилися збентежені.

Погляд, яким мій брат глянув на мене, сказав: *«Змирися з цим».*

Мене осяяло.

Мій брат давав мені вихід.

—О, ні, – задихаючись, сказала я, не зводячи очей з Джоуї. —Вона просто висадила мене і поїхала додому.

Джоуї схвально підморгнув, а потім обійняв мене, засунувши руку в задню частину шафи – ту, до якої я не могла дотягнутися без допомоги стільця.

—Ось, – витягнувши пачку шоколадного печива, він простяг її мені. —Безперечно, це те, що ти шукаєш?

—Це не реабілітаційний центр, – промимрив тато.

—Це моя їжа, старий, – холодно промовив Джоуї, повертаючись обличчям до нашого батька, —куплена за мої гроші. Зароблені на моїй роботі.

—Це мій дім!

—Будинок, наданий тобі урядом, – незворушно відповів Джоуї. —Завдяки нам.

—Не мудруй, синку, – відстрілювався тато, але в його тоні вже не було звичного запалу.

Яким би п'яним він не був, наш батько цілком усвідомлював, що те лайно, яке він витворяв зі мною, не пройде з моїм братом.

За ці роки вони побилися кілька разів, але найяскравіше в моїй пам'яті зафіксувалась бійка, що сталася в листопаді минулого року.

Сварка була через звичайну річ – зраду.

Тата застукали з іншою жінкою, і це не було несподіванкою. Він вирішив кинути нас заради іншої жінки – знову ж таки, це не несподівано.

Мама дізналася про свою вагітність у день його від'їзду і лягла в ліжко. Ми з Джоуї провели майже два тижні, доглядаючи молодших хлопчаків і прибираючи безлад, який наробили наші батьки.

Коли через десять днів наш батько нарешті з'явився у дверях, що смердить віскі і кидається лайном у маму, мій брат втратив самовладання.

Вони з татом побилися у вітальні, трощили меблі та прикраси, накинувшись один на одного.

Але це не те, що запам'яталося.

Вона запам'яталася тим, що мій батько згорнувся калачиком на підлозі у вітальні в позі ембріона, а брат завдав йому удару за ударом по обличчю.

Це була справжня бійня, і хоча татові вдалося зламати Джоуї ніс, перемогу здобув мій брат.

Тато був у поганому стані після побиття, і це зіграло йому на руку, бо мама пошкодувала його та забрала назад. Яким би пригнічуючим той день для нас, дітей токсичних батьків, він також означав зміну глави сімейства.

Події того дня показали батькові, що він більше не був головним псом.

У місті з'явився новий пес – той, хто отримав від нього надто багато побоїв і був готовий перервати його лайно будь-якої миті.

—Шеннон, – рівним тоном промовив Джоуї, не зводячи очей з нашого батька. — Вже пізно. Чому б тобі не піти спати?

Джоуї не треба було повторювати двічі.

Вхопившись за запропонований порятунок, як потопаючий за рятувальний жилет, я попрямувала до сходів, але зупинилася, коли батько загородив дверний отвір.

—Я ще не закінчив розмову з нею, – промимрив він.

—Ну, вона закінчила розмову з тобою, – сказав Джоуї, вставши за моєю спиною. — Так що забирайся з її шляху, старий. Зараз же.

Тридцять секунд вони пильно дивилися один на одного, перш ніж тато нарешті відійшов убік. Вискочивши з кухні, я з усіх ніг побігла сходами нагору, не зупиняючись, поки не опинилась у своїй спальні, зачинивши двері і повернувши замок.

Ледве встигнувши перевести подих, я кинула печиво на тумбочку, так швидко, як тільки це було можливо, роздяглася і одягла піжаму, перш ніж пірнути на ліжко.

Залізши під ковдру, я намацала під подушкою портативний програвач і натягла ковдру до підборіддя.

Я вставила одну затичку у вухо, коли почалися крики.

Через кілька секунд у вухах пролунав гуркіт меблів, що ламаються. Мій шлунок скрутило, і я швидко вставила другу берушу, перш ніж увімкнути старий, вицвілий програвач.

Намацавши кнопки, я натиснула «play» і збільшила гучність до максимального рівня, молячись, щоб у батарейках залишилося достатньо заряду, щоб перекрити це пекло, яке було моїм будинком.

Натиснувши на найгучніший, найжорсткіший металевий трек на диску, я відкинулася на подушку і залишилася зовсім нерухомою, тіло скам'яніло, а м'язи скрутилися від напруги.

Через чотири пісні моє серцебиття повернулося до нормального ритму.

Ще три пісні – і до мене повернулася здатність формувати зв'язкові думки.

Так не завжди.

Будні дні проходили переважно нормально, за винятком четверга, коли тато отримував поштою гроші на соціальну допомогу. Вихідні могли бути неспокійними, але мені фантастично вдавалося уникати протистояння з батьком.

Якщо він пив у будній день, я завжди ставила собі за мету повернутися додому зі школи, повечеряти і зачинитися у своїй спальні до шостої години.

Якщо він пиячив на вихідні, я взагалі не виходила зі своєї кімнати.

Однак події сьогоднішнього дня вибили мене з колії, і я припустилася фатальної помилки.

Джонні покинув мене.

Я втратила пильність.

Я забула.

Альбом дограв до кінця, і я знову увімкнула його, повторюючи по колу.

Тільки коли я почула, як грюкнули двері сусідньої спальні, перекриваючи музику в моїх вухах, я розслабила свої скуті м'язи.

З ним було все гаразд.

Уривчасто видихнувши, я зменшила гучність і уважно прислухалася.

Тиша.

Витягнувши навушники, я відкинула ковдру і піднялася з ліжка.

Навшпиньки підійшовши до дверей своєї спальні, я повернула замок і прокралася на порожній сходовий майданчик.

Намацавши в темряві шлях до дверей Джоуї, я схопилася за ручку дверей і прослизнула всередину.

—Джо? – прошепотіла я, коли мій погляд зупинився на ньому. Він сидів на краю ліжка в одних боксерських шортах, тримаючи грудку туалетного паперу біля рота. —З тобою все гаразд?

—Все чудово, Шен, – різко відповів він, витираючи серветкою нижню губу. —Тобі треба лягти в ліжко.

—У тебе кров, – задихаючись, вигукнула я, не зводячи очей із заплямленої кров'ю паперу.

—Це просто розбита губа, – пробурмотів він трохи роздратовано. —Просто повертайся до своєї кімнати.

Я не повернулась.

Не змогла.

Я, мабуть, довго стояла біля його дверей, бо коли Джоуї підняв на мене погляд, вираз його обличчя був покірним. Тяжко зітхнувши, він провів рукою по волоссю, а потім поплескав по матрацу біля себе.

—Сідай.

Підбігши до нього, я вмостилася на ліжко і обхопила руками шию брата, чіпляючись за нього так, ніби він був єдиною річчю, яка скріплювала мій світ.

Іноді я думала, що це може бути правдою.

—Все гаразд, Шен, – прошепотів він, заспокоюючи мене.

—Пробач, – задихаючись, промовила я, міцніше стискаючи його шию. Сльози потекли моїми щоками. —Мені так шкода, Джо.

—Це не твоя вина, Шен.

—Але я розлютила його.

—Не твоя вина, – повторив мій брат суворим тоном.

—Я не хочу тут бути, Джо.

—Я також не хочу.

—Мені набридло постійно відчувати страх.

—Я знаю, – він поплескав мене по спині, а потім підвівся. —Якось усе налагодиться. Я обіцяю.

Підійшовши до шафи, він відчинив дверцята і витяг знайомий спальний мішок і запасні подушки. Мені не треба було питати, що він робить; не тоді, коли я вже знала, і це змусило моє серце стиснутися. Коли Джоуї перестав розкладати імпровізоване ліжко на підлозі, він опустився на нього.

Склавши руки за головою, він важко зітхнув.

—Вимкни, будь ласка, світло, Шен.

Підкорившись, я нахилилася через ліжко і вимкнула його лампу, перш ніж забратися в порожнє ліжко.

—Дякую, Джоуї, – прохрипіла я, витираючи ніс тильною стороною долоні, забираючись під ковдру.

—Нема за що.

Повернувшись на бік, я подивилася на нього, що лежить на підлозі у спальні.

Його штори були задерті, але ліхтарі на пішохідній доріжці біля будинку занурювали кімнату в тьмяний відтінок вицвілого кольору, освітлюючи тіні на обличчі мого брата.

—Гей, Джо?

—Так?

—Можеш зробити мені ласку?

Він підняв підборіддя, даючи мені зрозуміти, що слухає.

—Будь ласка, не роби зі мною те, що Даррен зробив з нами, – склавши руки під щокою, я прошепотіла: —Не кидай мене.

—Не кину, – пообіцяв мій брат, у його голосі звучали твердість та щирість. —Я ніколи не залишу тебе тут із ним.

Я переривчасто видихнула.

—Мама ніколи не залишить його…

—Мама може робити все, що їй заманеться, – перебив Джоуї, і його тон став жорсткішим. —Вона застелила ліжко, коли забирала його минулого разу. Вона може продовжувати народжувати йому дітей і терпіти його лайно до кінця свого

чортового життя, мені байдуже. Але ж ти і я? Ми тримаємось разом, – він повернувся до мене обличчям і сказав: —Коли я виберуся з цієї діри, а я це зроблю, то заберу тебе з собою.

Закусивши губу, я запитала:

—А як же хлопчики?

Джоуї тяжко видихнув, але нічого не відповів.

Бабуся Мерфі, наша прабабуся по материнській лінії, щодня забирала наших молодших братів зі школи і привозила додому, годувала, напувала і укладала спати близько восьмої вечора. Бабуся робила те саме для Даррена, Джоуї та мене, поки ми не перейшли до середньої школи.

Це була дивна домовленість з огляду на те, що вона і мої батьки майже не розмовляли, і я питала її про це. Я хотіла знати, чому у віці 81 року вона продовжувала допомагати моїм батькам, коли вони явно не цінували її.

Вона виховувала мою маму та її сестру Еліс, їхні батьки померли, коли вони ще були дітьми. Але здавалося, що бабуся була чужою людиною, судячи з того, як з нею поводилася наша мама.

Бабуся сказала мені, що вона робила це не для них.

Вона це робила для нас.

Тому що вона любила нас.

І ми не повинні страждати через погані рішення наших батьків.

Вона привчила кожного з нас до туалету, коли наша мама працювала всі години, відведені їй Богом, а батькові було все одно.

Бабуся Мерфі втручалася, коли наші батьки відходили під час сварок.

Вона дала зрозуміти, що любитиме і виховуватиме кожну дитину, яка народиться від їхнього невдалого шлюбу, бо ми були її правнуками.

Тадхг, Оллі та Шон були відносно захищені від торнадо, яким був наш батько, бо нам пощастило мати прабабусю, яка нас любила. Проблема полягала в тому, що бабуся вперто йшла вперед по життю, і вона не могла це робити вічно.

Вона не могла продовжувати втручатися та рятувати наше становище.

Її здоров'я слабшало, старість наближалася, а з грошима в неї було так само туго, як і в нас.

Бабуся не мала грошей, щоб прогодувати нас і трьох молодших братів, і щоразу, коли ми бігли до неї з черговою проблемою, на її обличчі з'являлася чергова зморшка, і накопичувався ще один прийом до лікаря.

Саме з цих та багатьох інших причин ми з Джоуї зменшили кількість наших візитів.

—Вони наші брати, – прошепотіла я, відірвавшись від своїх думок.

—Я не їхній батько, – прохрипів Джоуї, —і хто знає, може, мама схаменеться до того, як вони остаточно облажаються, як це було зі мною та Дарреном. У будь-якому випадку, я нічого не можу з цим вдіяти. Я не можу подбати про них, Шеннон. Я не можу собі цього дозволити і не маю часу. Я витягну нас звідси. Це все, що я можу зробити.

—Обіцяєш?

Він кивнув головою.

—Як тільки я закінчу школу і вступлю до коледжу наступного року, я знайду квартиру. Можливо, мені знадобиться деякий час, щоб зібрати гроші і стати на ноги, але я виберуся звідси, Шеннон. Я витягну тебе звідси. Це я тобі, чорт забирай, обіцяю.

—Я вірю тобі, – сказала я йому.

Я вірила.

Він розповідав мені про цей план з того часу, як Даррен вийшов за двері п'ять років тому і залишив нас наодинці з гнівом нашого батька. Я вірила, що мій брат мав на увазі кожне слово, яке він промовляв, кожну обіцянку, яку він давав.

Проблема полягала в тому, що я бачила неймовірні жертви, на які мав піти мій брат, щоб зробити це для нас, і знала в глибині душі, що ймовірність того, що це справді здійсниться, мізерна.

Так чи інакше, дитина всередині мене чіплялася за обіцянку, чого б вона не коштувала.

А такі обіцянки для таких дівчат, як я, коштували все.

—У будь-якому випадку вистачить цих батьківських дурниць, – сказав Джоуї, дивлячись мені в обличчя. —Розкажи мені, звідки ти знаєш Джонні Кавану.

—Що? – я дивилася на нього, вражена раптовою зміною теми розмови.

Для нас не було рідкістю змінити тему після такої ночі та поговорити про безглузді речі. Комусь могло б здатися дивним, що ми змогли перейти від серйозної, змістовної розмови до простої балаканини, але для нас це було нормою.

Ми все життя мали справу з батьківським маренням.

Зміна теми була природною. То був механізм подолання, який ми вдосконалювали роками: відволікання уваги.

Але питати про Джонні?

Це збило мене з пантелику.

—Кавана, – підтвердив Джоуї, його очі були гострими та шукаючими. —Звідки ти його знаєш?

—Він ходить у Томмен, – пояснила я, вдячна за напівтемряву, щоб брат не побачив, як почервоніло моє обличчя. —Він, здається, на п'ятому курсі? – я знаю. —І я бачила його кілька разів у школі. Він той, хто відправив мене в нокаут в мій перший день.

Голова Джоуї повернулася до мене.

—То був Кавана?

—Це був нещасний випадок, – я швидко відмотала знайомі слова, які говорила знову і знову протягом останнього місяця або близько того. —Він зробив поганий пас, або неправильно вдарив по м'ячу, або щось подібне – у будь-якому випадку він вибачився мільйон разів, так що все гаразд... – я закінчила з великим зітханням, не бажаючи надавати будь-яку подальшу інформацію з цього приводу. —Все скінчено.

—Ну, лайно, – розмірковував Джоуї, чухаючи груди. —Хлопець у його становищі не повинен робити таких помилок.

—Хлопець у його становищі? – помітила я. —Я впевнена, що він не єдина людина у світі, яка б'є м'яча навскоси.

—Ні… – Джоуї знизав плечима. —І все ж, я не думав, що в Академії припускаються таких помилок школярів.

—Академії? – я видихнула подив. —Це називається коледж Томмен, Джо. Не Академія.

—Я не говорю про твою школу, Шен, – сказав Джоуї. —Я говорю про Академію – ну, ти знаєш, Інститут Подальшого Розвитку. Академія – це лише прізвисько.

—Що це за Інститут Подальшого Розвитку? І звідки ти його знаєш?

—Саме так, як це звучить: інститут подальшого розвитку, – саркастично відповів він. —І всі знають, хто такий Джонні Кавана.

Я не знала.

Я була спантеличена.

—Тоді навіщо називати це Академією?

—Тому що “Академія” звучить краще за “Інститут”, – Джоуї тихо засміявся. —Ти справді не маєш жодного уявлення, хто він такий, так?

Коли я не відповіла, Джої знову засміявся.

—Це безцінно, – розмірковував він, явно розважаючись. —Ти їхала в його машині сьогодні ввечері і навіть не знала.

—Не знала що? – огризнулася я, почуваючи себе схвильованою і роздратованою через своє нерозуміння.

У моїй голові промайнули попередні слова Джонні.

—Я граю… Ні, я маю на увазі, я граю…

Чорт забирай, я знала, що виставила себе ідіоткою.

—Що? – запитала я. —Він що, крутий регбіст чи що?

Джоуї голосно пирхнув.

—Не можу повірити, що ти не знаєш.

—Скажи мені!

—Треба було сфотографуватися, – задумливо додав він. —О, почекай – ти вже сфотографувалася. А що це за історія про те, що ви з ним були в газетах? Старий майже тицьнув її мені в обличчя.

—Не маю уявлення, Джо, – я похитала головою і тяжко видихнула. —Вони виграли якийсь кубок минулої п'ятниці, і я сфотографувалася з ним, – я безпорадно знизала плечима. —Я гадки не мала, що це потрапить до газет.

—Це потрапило в газети, тому що він Джонні Кавана, – заявив мій брат, вимовляючи його ім'я так, ніби воно мало щось для мене означати. —Він, чорт забирай, велика шишка в регбі. Господи, варто лише увімкнути комп'ютер або розгорнути газети, щоб прочитати про нього все, – продовжував він. —Його прийняли до регбійної академії, коли йому було чотирнадцять чи щось таке.

—Це місце, де знаходиться Академія, – я посунулася, нахилилася до краю ліжка. —Це велика річ чи що?

—Це, біса, велика річ, Шен, – підтвердив Джоуї. —Тебе мають відібрати найкращі ірландські регбійні скаути, щоб ти пройшов випробування. Гроші та зв'язки не мають жодного значення. Відбір заснований виключно на таланті та потенціалі. Вони навчають їх усьому, що їм потрібно знати про професійну кар'єру в регбі, і у них є найкращі тренери, фізіотерапевти, дієтологи та тренери в країні, які спостерігають за ними. Вони проводять божевільні програми підготовки та табору для своїх гравців, і це найкраще місце для знайомства з потенційними скаутами. Це

як школа передового досвіду для майбутніх професійних регбістів – крім того, що це не школа. Це найсучасніша спортивна споруда у місті. Насправді це більше схоже на щенячу ферму, де замість собак вирощують породистих, висококласних регбістів.

—Фу, – я почухала ніс. —Огидна аналогія, Джо.

—Ось на що це схоже, – хихикнув Джоуї. —Тільки найперспективніші підлітки в країні отримують шанс працювати з Академією, і навіть у цьому випадку це жорстоко. Треба бути чимось біса особливим, щоб пройти відбір і провести з ними сезон, не кажучи вже про те, щоб знову пройти відбір. Особисто я страшенно поважаю будь-кого з такою самодисципліною. Він повинен мати якусь величезну робочу етику, щоби виступати на такому рівні у своєму виді спорту.

—То він хороший?

—Він краще, ніж просто хороший, Шен, – поправив мене брат. —Я бачив кілька ігор Кавани з командою до 18 років, які показували по телевізору під час літньої кампанії, і говорю тобі, що він на полі як заряджена рушниця. Дай йому можливість, і він розкриє оборону і потрапить у довбану мету щоразу. Чорт, хлопцеві всього сімнадцять, і це його другий сезон в ірландській юнацькій команді до 18 років – і він перейде до 20-річної команди, коли йому виповниться вісімнадцять. Після цього він перейде до дорослої команди.

Значить, Джонні не жартував, коли казав, що вже грав.

—Я нічого про це не знала, – пробурмотіла я, почуваючи себе ідіоткою.

Чому ніхто про це не говорив?

У школі дівчата тільки й казали, що він чудово грав у регбі та був капітаном шкільної команди.

Я ніколи навіть не чула про цю Академію.

—Ти почервоніла, – сказав Джоуї, здавалося, що це його розвеселило.

Це була абсолютно точна оцінка, яку я крадькома заперечувала.

—Я не червонію.

Він пирхнув.

—Ні, блядь, ти червонієш.

—Надто темно, щоб це побачити, то звідки ти взагалі знаєш, що я червонію?

Джоуї тихо засміявся.

—То ти визнаєш це?

—Ні, – я стримала прокляття. —Я не визнаю.

Він насміхався.

—Не неси мені цю нісенітницю.

—Яка нісенітниця?

—Ти дозволила йому відвезти тебе додому.

Я розплющила рота.

—Так. І що?

—Ти навіть не сідаєш у машину з Поджем, а він мій найкращий друг з пелюшок, – заперечив Джоуї. —Я ніколи не бачив і не чув, щоб ти дружила з хлопцями.

—Це тому, що я не маю друзів, – пробурчала я. —Принаймні не було.

—То ти з ним товаришуєш?

—Ні, я з ним не дружу, – відповіла я. —Я спізнилася на автобус. Він підслухав мою розмову з тобою по телефону та запропонував підкинути мене додому. Ти ж це знаєш.

—Так, добре, слово мудреця, – безтурботно відповів він. —Не покладай на нього великих надій.

—Великих надій?

—Так, – ліниво позіхнув Джоуї. —Це нічим добрим не закінчиться.

—Що ти, чому я маю на нього сподіватися? – відстрілювалася я, розхвилювавшись. —І на що сподіватись?

—На все те лайно, на яке сподіваються дівчатка-підлітки, – відповів Джоуї, знову позіхаючи. —Ризикую здатися надто дбайливим братом, але він надто дорослий і надто досвідчений для тебе.

—Я ні на кого не сподіваюся, – гаряче заперечила я, а потім швидко додала: —Навіщо ти взагалі мені все це розповідаєш?

—Я не тупий, Шен, – відповів Джоуї. —Я добре знаю, як молоді дівчата зациклюються на хлопцях у його становищі, – він потягнувся на своєму імпровізованому ліжку. —Все, що я хочу сказати, це те, що не варто сподіватися, що він сфотографується з тобою знову чи підвезе тебе додому ввечері. Він швидше за все робить це з багатьма дівчатами.

—А я й не збиралася! – огризнулася я. —Я навіть не знала про його становище, доки ти мені не сказав. І я добре розумію, що його пропозиція підвезти мене була спробою загладити свою провину за струс мозку.

—Ти впевнена?

—Звісно, впевнена.

—Ти певна, що знаєш, що це все?

—Так, Джоуї.

—Ну, добре, – зітхнув він. —Тому що з того, що я читав у газетах, він поїде звідси після того, як отримає атестат, тож нудьгувати за ним було б поганою ідеєю. По ньому вже кричать клуби – навіть у південній півкулі. Це лише питання часу, коли його підпишуть із тим, хто більше заплатить.

—І що? – мій тон був захисним. —Яка мені різниця? Я навіть не люблю регбі!

—Заспокойся, Шеннон, – пробурчав Джоуї. —Я лише намагався дати тобі братню пораду.

—Ну, це не обов'язково, – буркнула я з палаючим обличчям. —І до твого відома, він насправді не такий вже й гарний, – вирішила я кинути це в принизливому тоні.

Моя недавня сварка з Джонні була ще свіжа в моїй пам'яті, і я мала шалене бажання спустити його на землю – навіть якщо це було тільки перед моїм братом.

—Він дуже примхливий і їздить, як маніяк, а його машина – просто сором, вона така брудна.

—А яка в нього машина?

—Ауді А3, – я скривилася, перш ніж неохоче визнати: —Це так класно.

—Звісно, так і є. Вони практично роздають своїм гравцям найкращі машини, – Джоуї видихнув і сказав трохи фанатськи, коли сказав: —Везучий виродок.

Тоді навколо нас запанувала тиша, а я тихо тинялась у своїх думках. Здригаючи, я намагалася розчинити інформацію, яку дав мені Джоуї, намагаючись зв'язати її з Джонні, але не змогла.

Він не здавався мені суперзірковим регбістом.

Гаразд, звичайно, фізично він виглядав так, що кожен сантиметр відповідав опису, але він не був… він не був…

Я похитала головою, думки плутались у голові.

Тепер, коли я точно знала, наскільки він був відданий регбі, я могла зрозуміти його ірраціональну реакцію сьогодні ввечері.

Він не хотів, щоб хтось знав про його травми, бо був наляканий.

Він не зізнавався в цьому, але тепер, коли я знала, що йому було поставлено на карту, це було цілком очікувано.

Якби моя майбутня кар'єра, в яку я вклала стільки часу та енергії, зависла б у повітрі через травму, я б зробила все можливе, щоб повернутися на правильний шлях.

Але брехати про своє одужання?

Це здавалося мені ризикованим кроком.

Небезпечним кроком.

Він сам казав, що не одужує належним чином.

То навіщо так ризикувати своїм тілом?

—Що станеться з хлопцем, якщо він розірве свій м'яз на аддукторі?

Питання вилетіло з моїх вуст, перш ніж я встигла його обміркувати.

—У паху?

—Так, – я кивнула. —Що відбувається?

—Залежить від сили розриву, – без вагань відповів Джоуї. —Але деякий час йому буде страшенно боляче. Якщо все дуже погано, йому, мабуть, знадобиться фізіотерапія та реабілітація.

—А що, якби все було справді погано? – я погризла ніготь і запитала: —А якщо все настільки погано, що йому доведеться робити операцію?

—Шеннон, припини! – Джоуї помітно здригнувся і схопився за свій член. —Я не хочу про це думати.

—Це було б дуже погано? – я продовжувала наполягати. —Для хлопця, себто? Було б боляче?

—Скажімо так, – вирвалося в Джоуї, коли він тремтів. —Я краще зламаю обидві ноги, аніж отримаю таку травму.

—Боляче ходити і таке інше? – запитала я. —А як щодо занять спортом?

—Шеннон, мені буде боляче відлити, – заперечив Джоуї. —Не кажучи вже про те, щоб бігати полем.

О, Боже.

Не дивно, що Джонні було боляче.

—А що таке? – спитав він тоді.

—О, мені просто цікаво, тому що Ліззі сказала, що її хлопець, Пірс, переніс операцію з відновлення м'язів, ще в грудні, – знизавши плечима, я продовжувала брехати крізь зуби. Я не знала прізвища хлопця Ліззі, не кажучи вже про стан його м'язів. —Ліззі сказала, що він знову грає у футбол, але йому все ще дуже боляче. Вона запитала мене, чи знаю я щось про це, адже ти граєш у регбі. Я сказала, що спитаю тебе.

—Ну, ти можеш передати від мене їй, що цей бідолаха заслуговує на необмежену кількість морфію, – пробурмотів Джоуї. —І ліжко. І нескінченний запас пакетів із льодом для яєць.

—Для яєць? – я глибоко зітхнула, а очі розширилися. —Навіщо йому пакети з льодом для них?

—Тому що коли хірурги розрізають тебе для такої процедури, вони роблять надріз просто під твоїми яйцями… тьху! Я не можу, – похитавши головою, Джоуї огризнувся: —Я не можу навіть думати про це без того, щоб не поспівчувати бідоласі.

—Але що, коли…

—Ні!

—Але я просто…

—На добраніч, Шеннон! – перевернувшись на бік, спиною до мене, Джоуї буркнув: —Дякую за мої майбутні кошмари.

Перевернувшись на спину, я обхопила руками маківку голови і повільно, рівномірно видихнула, сподіваючись заспокоїти свої тремтячі думки і очистити свідомість. Коли через кілька годин звук глибокого хропіння Джоуї заповнив мої вуха, я ще не спала.

Я була втомлена.

Я гналася за сном, закликаючи його прийти, але, хоч би як намагалася, не змогла змусити свій мозок відключитися.

Дивлячись у стелю, я подумки гортала свій особистий каталог душевного болю.

Це була хвора форма самоушкодження, тому що думати про це не приносило мені жодної користі, але, проте, я переживала кожну суперечку, жорстокі коментарі та хворобливі спогади. Починаючи від глузувань у шкільному дворі у віці чотирьох років і закінчуючи коментарями, зробленими моїм батьком сьогодні ввечері.

Це була найвища форма мазохізму та ритуал, який я завжди виконувала після поганого дня.

Закриття очей також не допомагало.

Щоразу, коли я дозволяла своїм очам закритися, перед моїми повіками танцювали уявні образи Джонні Кавана.

Я не була впевнена, що мені більше подобалося, коли він був просто незнайомцем, який вибив мене з колії та посміхався в коридорі, або похмурим, надмірно реактивним засранцем, який кидав мене то в жар, то в холод сьогодні ввечері.

Я точно знала, що шкодую, що дізналася про нього.

Відкриття того, що Джонні був зіркою регбі з майбутньою яскравою спортивною кар'єрою, придушувало мене з кількох причин, але одна конкретна причина застрягла в моїй голові.

У мене був власний брат-суперзірка, гарний хлопчик, який не робив нічого поганого в очах інших, якого хвалили за його гру на полі та нагороджували повною свободою дій.

Джоуї, яким би добрим він не був для мене, був ще й справжнім розпусником, який залишив за собою шлейф розбитих сердець від Баллілаггіна до Корк-Сіті.

Він зустрічається тільки зі своєю дівчиною Іфою близько восьми місяців, і здавалося, що повністю відданий їй. Але присяжні все ще не могли вирішити, чи він повністю виправився від своїх старих звичок чи ні.

Досвід підказував мені, що хлопці це собаки.

І батьки.

Батьки – покидьки, і чоловікам не можна довіряти.

Не всім чоловікам, з жалем визнала я, але більшість була така.

Особливо – спортсмени.

Будучи сестрою одного з них, я мала уявлення про свідомість цих підлітків-спортсменів і знала, що найбезпечніше мати з ними родинні стосунки, платонічні дружні стосунки чи просто уникати їх, як чуми.

У них було велике его, більше, ніж життя, і дуже сильний сексуальний потяг. Віддані своїм сім'ям, своїй команді та мало кому ще.

Довіритися моїм упертим підлітковим гормонам, які спалахують побачивши одного з них. Визнавши, що це найбезпечніший варіант, я вирішила, що відійду від сьогоднішніх подій, заблокувавши в пам'яті все, що я дізналася про Джонні Кавана, і уникатиму його.

Я була молода, але не дурна, і знала, що мати будь-які почуття, невинної закоханості чи ні, до такого хлопця, як Джонні Кавана, не принесе мені жодної користі в

довгостроковій перспективі. Тому що, відверто кажучи, з того дня, як він мене відправив у нокаут, я відчувала до нього багато суперечливих емоцій.

Але те, як жахливо Джонні впорався зі своїм дискомфортом сьогодні ввечері, разом з розмовою Джоуї, стало тією холодною, жорсткою дозою реальності, яка мені була потрібна, щоб повернути себе до тями.

Мені треба було забути про нього.

І я забуду.

Я сподіваюся на це.

РОЗДІЛ 20

ШЕННОН

Коли я прокинулася до школи в середу вранці, внизу на мене вже чекала мама. У моєму поспіху, щоб вибратися з дому подалі від мого батька, я не помітила її. Тільки коли я зупинилася у передпокої, щоб забрати своє пальто, побачила, що вона сидить за кухонним столом, стискаючи в руках кухоль з кавою.

—Мам? – я спохмурніла побачивши її.

Вона виглядала змученою, з темними кругами під очима, блідим і виснаженим обличчям.

Мама була закутана у свій старий, потертий халат у горошок – останній різдвяний подарунок, який Даррен подарував їй перед від'їздом.

Кинувши пальто на поручні, я побрела на кухню.

—Що ти робиш?

—Шеннон, – вимовляє вона, видавлюючи слабку посмішку. —Підійди і посидь зі мною трохи.

Я зробила це, тому що було так незвичайно бачити її в такий час, і розуміла, що щось не так. Я подивилася на годинник, щоб переконатися, що не проспала чи щось таке. 05:45.

Ні, вона прийшла раніше, і щось точно було не так.

Відсунувши стілець, я опустилася на сидіння навпроти неї і запитала:

—Що відбувається, мам?

—Мені не можна встати, щоб проводити тебе до школи?

Ні.

Не зовсім.

Зовсім ні.

Моя мовчазна відповідь, мабуть, говорила багато про що, бо мама поставила свій кухоль і потяглася до моєї руки.

—Шеннон, – вона нарешті впоралася з цим і сказала: —Я знаю, ти відчуваєш, що ми не... що іноді твій батько не дуже... Я просто хочу, щоб ти знала, що я однаково люблю всіх своїх дітей, але ти моя особлива.

Це брехня.

Я не була для неї чимось особливим.

Даррен був її улюбленцем, і коли він пішов, мама вже ніколи не була колишньою. Правду кажучи, між змінами на роботі та турботою про молодших дітей вона ледь помічала мене. Я любила свою маму, справді любила, але це не означає, що я не обурювалася її слабкістю.

Відчуваючи себе ніяково, я витягла свою руку з-під її і запитала:

—Ти підписала мій дозвіл на шкільну подорож в Донегал?

Я знала, що вона цього не зробила.

Воно все ще лежало на хлібниці без підпису.

—Мені не подобається, що ти так далеко від дому, Шеннон, – пояснила вона, прикусивши нижню губу. —Донегал дуже далеко.

Точно.

—Я не хочу збігати, мамо, – прошепотіла я. —Клер і Ліззі їдуть, тому я справді хочу поїхати. Мені потрібно отримати дозвіл до п'ятниці, інакше вони не відпустять мене.

Гаразд, це була брехня, я мала час до закінчення свят, щоб здати дозвіл, але тиск на неї був єдиним шансом змусити її підписати папери.

—Що, якщо з тобою там щось станеться? – мама припустила. —Що, якщо хтось нападе на тебе?

—У цьому будинку більше шансів, що це станеться, – пробурмотіла я собі під ніс.

Мама здригнулася.

—Шеннон ...

—Він розповів тобі, що сталося минулої ночі? – я випалила, знаючи, що це було тим, про що вона хотіла поговорити зі мною – те, про що вона хотіла переконатися, що я не говоритиму.

Розправивши плечі, я дивилася через стіл на свою матір.

—Він сказав тобі, що зробив з Джоуї?

—У нього є ім'я, – сказала мама напруженим голосом.

—Він тобі сказав?

—Так, твій батько розповів мені, що сталося, – нарешті відповіла вона.

—І це все? – я відкинулася на спинку стільця та вивчала її обличчя. —І це все, що ти можеш сказати про це?

—Шеннон, це складно, – мама важко зітхнула і опустила голову. —Ми всі зараз перебуваємо під великим тиском через те, що влітку з'явиться дитина, а твій батько без роботи. З грошима туго, Шеннон, і це впливає на твого батька. У нього багато чого на думці.

—Він розбив губу Джоуї, мамо! – я проковтнула грудку в горлі. —Через пачку печива. І якщо він турбується про гроші, то, можливо, йому варто перестати грати в азартні ігри та пропивати гроші, які дають на дитячу допомогу!

Моя мати здригнулася від моїх слів, але я рада, що вимовила їх. Це треба було сказати. Я просто хотіла, щоб вона почала слухати.

—Твій батько сказав мені, що ти пізно повернулася зі школи, – продовжила вона. —Він був дуже засмучений твоєю фотографією в газеті.

—Це шкільна фотографія!

—З хлопцем?

—Боже мій! – вигукнула я. —І ти також?

—Ні, – вона похитала головою. —Звісно, ні. Я розумію все це, але твій батько дуже засмучений цим. Ти ж знаєш, як він…

—То це моя провина, що він побив мого брата і намагався задушити мене? – я придушила ридання обурення, які намагалися вирватися з мене. —За те, що пізно повернулася додому, або за те, що сфотографувалася в школі, або за те, що перейшла в Томмен? Що з того, мамо? Чи все, що я роблю, неправильне? Я винна у всьому, що йде не так у цій сім'ї?

—Ні, звичайно, це не твоя вина, Шеннон, – швидко спробувала вона виправдатися. —Ти не винна, і твій батько тебе дуже любить. Але ж ти знаєш, що він боїться, що ти закінчиш так само, як і я. І у нього з Джоуї складні стосунки, – сказала вона, намагаючись відмовитися від своїх обов'язків брехнею. —Джоуї знає, що не треба дратувати його…

Я перервала її, похитавши головою.

—Перестань захищати його, – прошипіла я, понизивши голос, щоб не розбудити людину, яка успішно руйнувала моє життя щодня з 13 березня 1989 року – день, коли я увійшла у цей світ і в токсичну довбану сім'ю. —Просто зупинись, мамо! Хоч би що ти казала, це не допомагає. Це просто продовжує відбуватися знову і знову. Отже, просто перестань вибачатися і намагатися пояснити його поведінку. Ми втомилися це чути.

—Я роблю все, що в моїх силах, Шеннон, – прошепотіла моя мати.

—Для кого, мамо?

Її очі спалахнули гнівом, коли вона подивилася на мене і виплюнула:

—Для моєї родини.

—Для нього, – пробурмотіла я собі під ніс.

Моя мати здригнулася, але я не взяла своїх слів назад. Вони були правдою.

—Ти не можеш так зі мною розмовляти, – відрізала вона. —Ти не уявляєш, як важко щовечора повертатися додому, як на третю світову війну.

Я не відповіла. Мені не було чого сказати.

Якщо вона дійсно вірила, що я не знаю, як це жити в зоні бойових дій, тоді вона була божевільною, а також байдужою до нас матір'ю.

—Я втомилася від цього, Шеннон, – сказала вона. —Я втомилася від такого життя. І я втомилася, що мене судять мої власні діти.

—Що ж, вступай у наш клуб, мам, – випалила я. —Ми всі втомилися від такого життя.

—Не нахабничай, – попередила вона. —Я з цим не миритимуся, Шеннон. Я говорю тобі, що зараз я можу розповісти…

—Моєму батькові? – я перебила її, тон високий і пронизливий. —Це те, що ти збиралася сказати, чи не так, мамо? Ти збираєшся розповісти йому про мене?

—Тобі треба виявити до мене трохи поваги, Шеннон, – прогарчала вона. —Я працюю до знемоги, щоб допомогти тобі закінчити школу, і мені страшенно не подобається, що ти розмовляєш зі мною, ніби я лайно на твоєму черевику!

—Ну, мені не подобається, коли мене називають повією щоразу, коли я переступаю поріг, – видавила я, мої емоції вихлюпувалися назовні.

Почуття провини за те, що я засмутила свою матір, вирувало в мені, змішуючись з образою, страхом і гнівом, що накопичилися за все життя.

—Тому що він так мене називає, мам, – хрипко видавила я. —За словами мого батька, я лише брудна повія.

—Він турбувався про тебе, – відповіла вона. —Він не знав, як ти добралася додому минулої ночі.

—Він турбувався про мене, тому назвав мене повією? – я вражено похитала головою. —Це не має жодного сенсу.

—Тому що ти була на тій фотографії.

—Ти бачила фото?

—Ні.

—Ну, якби ти побачила, то сказала б, що я не зробила нічого поганого! – змахнувши зрадливу сльозу, я шмигнула носом. —Я навіть ніколи не була з хлопцем, мамо, і ти це знаєш. Але він називає мене повією, а ти нічого не робиш.

—Я зробила, – захищалася вона. —Я поговорила про це з твоїм батьком, і він пообіцяв так не робити.

—Забудь про це, – відсунувши стілець, я швидко встала, попрямувала до дверей, не бажаючи слухати, як вона виправдовує дії мого батька. —Просто забудь про це, мамо.

Я чула чимало таких виправдань за ці роки.

—Мені треба йти, – хрипко додала я. —Я не хочу знову спізнитися на автобус і викликати ще більше проблем.

—Зупинися, – попередила вона, слідуючи за мною. —Я ще не закінчила.

—Так, але я закінчила, – видавила я, струшуючи руку, яку вона поклала мені на плече.

Це був ніжний дотик, але він поранив сильніше, ніж будь-який ляпас, який вона могла завдати. Незважаючи на протести моєї матері, я вийшла з кухні.

—Як ти добралася додому минулої ночі?

Зупинившись біля вхідних дверей, я обернулася до неї обличчям.

—Що?

—Твій батько думає, що Іфа підвезла тебе додому зі школи минулої ночі, – сказала вона, в очах був неспокій. —Але я знаю, що це неправда – вона працює у вівторок увечері. Отже, як ти дісталася додому?

—Яке це має значення?

—Це важливо, тому що від нашого будинку до Томмен п'ятнадцять миль, Шеннон Лінч, і я хочу знати, як ти подолала цю подорож! – запитала вона. —У тебе знову проблеми? Ти спеціально пропустила свій автобус, щоб уникнути нових хуліганів?

—Ні, мамо, у мене немає проблем у школі, – видавила я.

—Це не вперше, коли ти пропускаєш автобус, Шеннон, – заперечила вона, блакитні очі зустрілися з моїми. —Якщо у тебе проблеми, то ти можеш сказати мені. Я можу тобі допомогти.

—Я люблю Томмен, мамо, я там щаслива! – слова, що злетіли з моїх губ, здивували мене, бо вони були правдою.

Приголомшливо, але я зрозуміла, що насправді люблю свою нову школу.

—Тоді як ти дісталася додому? – вона повторила втретє. —Скажи мені!

—Джонні Кавана підкинув мене додому, – випалила я, борючись із бажанням закричати. —Добре? Тепер ти щаслива? Це той хлопець, із яким я була в газеті. Я сфотографувалася з ним минулого тижня, а потім пішла і сіла в його машину, і він підкинув мене додому минулої ночі, так що, гадаю, ти можеш збігати нагору і сказати татові, що він мав рацію весь цей час, і я – довбана повія.

Обличчя мами стало смертельно білим.

—Я дзвоню до школи.

—Що? – мої очі розширились. —Чому?

—Цей хлопчик не повинен наближатися до тебе, – сказала вона.

—Чому ні?

—Тому що він завдав тобі болю, Шеннон!

—Це був нещасний випадок.

—Я дзвоню містеру Туомі.

Мама повернулася, щоб повернутися на кухню за телефоном, і я впіймала себе на тому, що біжу за нею.

—Не треба, мамо, не треба!

—Віддай мені мій телефон, Шеннон, – наказала моя мама, коли я вирвала його з її рук. —Цієї секунди.

—Ти навіть не знаєш, чому! – я плакала, притискаючи її мобільний до грудей.

—Мені все одно, – гаркнула мама і вирвала телефон у мене з рук. —Він знає правила. Вони пояснили йому дуже чітко. Він не повинен із тобою розмовляти. Він був попереджений, Шеннон. Відкритим текстом. Його слід було усунути за те, що він зробив з тобою. На той час, як я закінчу з ним, його буде відсторонено.

—Проблема тут не в Джонні, – видавила я. Моє серце шалено билося в грудях, думка про те, що Джонні знову потрапить у біду, викликала в мене запаморочення. —Він вибачився за те, що сталося. Він замінив мою форму. Він заступився за мене в школі, коли один хлопчик завдав мені неприємностей. Він був тільки добрий до мене, мамо.

Моя мати не була великою жінкою, але зріст п'ять футів і вісім дюймів і четвертий з половиною місяць вагітності робили мене дуже маленькою в порівнянні з нею в цей момент.

Коли її пальці застукали по клавіатурі телефону, я досягла межі.

—Я пропустила свій автобус! – я закричала, запанікувала, коли вона почала набирати номер. —Я боялася запізнитись. Я боялася пізно повертатись додому до нього. Я вирішила спробувати, бо була у розпачі! Тому що я знала, що він зробить, якщо я чекатиму наступного автобуса.

—Шеннон, – прошепотіла мама, зупинившись на середині набору. —Тобі не треба боятися повертатись додому.

—Хіба ні? – я прибрала волосся з обличчя і вказала на шрам на скроні.

Той, що мій батько наніс мені, коли мало не покалічив мене пляшкою віскі, коли мені було одинадцять.

Там, де був цей, було ще багато інших, але вона вже знала про них.

—Ти так стурбована боротьбою з хуліганами в школі, мамо, – ридала я, сльози текли по моїх щоках. —Коли найбільший хуліган із них усіх живе під цим дахом.

Моя мати здригнулася, ніби я фізично вдарила її. Але це зробила не я. Те, що вона відчувала прямо зараз, було холодною, жорсткою дозою реальності, що б'є її по обличчю.

—Ти маєш дати Джонні спокій! – я закричала на повну силу своїх легень, пронизливим і лютим голосом. —Він не зробив нічого поганого! Абсолютно нічого.

Мені було вже байдуже.

Навіть якщо я розбудила свого батька. Якби він вибив з мене все лайно, я б зцілилася. Я не могла стримуватися, і весь мій неспокій був спрямований на хлопчика, який не зробив нічого, щоб заслужити бути втягнутим у моє безумство.

—Я серйозно, мам, – попередила я тремтячим голосом. —Подзвониш до школи, щоб влаштувати проблеми Джонні, тоді я розповім їм все, що ти не хочеш, щоб вони знали!

Мама схопилася за груди і похитала головою.

—Шеннон.

—Все, – випалила я.

Цього разу, коли я повенулася, я більше не поверталася.

—Шеннон, почекай, – останні слова, які я почула, перш ніж закрити двері перед своїми проблемами.

Піднявши голову до штормового неба, я заплющила очі, і мене поглинуло відчуття дощових крапель, що падають на мою шкіру. Я стояла прямо там, посеред

проливної березневої зливи, і молилася про божественне втручання або, принаймні, про невелике відстрочення пекла, в якому знаходилася сім'я, в якій я народилася.

Я ніколи не хотіла повертатися до цього будинку. Усвідомлення того, що я не маю вибору і мені доведеться повернутися, є особливою формою пекла.

Вперше в житті я хотіла знайти безпечне місце, в яке можна втекти, а не втікати звідти.

Я відчувала, що повільно вмираю у цьому будинку.

У моєму будинку.

Де я маю спати.

Де я маю почуватися в безпеці.

Двері позаду мене відчинилися, і кожен м'яз у моєму тілі напружився від жахливого очікування.

Він прокинувся, і мені прийшов кінець.

—Шеннон, – голос моєї матері заповнив мої вуха, зумівши трохи розсіяти страх, що загрожує задушити мене. —Ти забула взяти своє пальто.

Напружена, як кочерга, я обернулася і побачила маму, що стоїть у дверях із моїм пальтом у руках.

—Тобі потрібне твоє пальто, – пояснила вона хрипким тоном, показуючи рукою на небо. —Вони прогнозують ще один шторм.

—Тобі це ніколи не набридає, мамо? – запитала я, голосом що зривається. Зморгнувши сльози, я видавила: —Тобі колись до смерті набридне прикидатися?

Вираз її обличчя здригнувся.

—Шеннон…

Вона зробила крок до мене, і я зробила ще три кроки назад.

Я не могла продовжувати це робити.

Я не могла так жити.

Я відкрила серце своїй матері. А вона дбала про пальто.

—До біса моє пальто, – видавила я, кидаючись бігти до автобусної зупинки, відчайдушно намагаючись встановити таку необхідну дистанцію між мною та моєю родиною. —До біса моє життя!

РОЗДІЛ 21

ШЕННОН

Коли я прийшла до школи, мій гнів не зменшився. Я була така розлючена, що практично змогла відчути це на смак, і, як не дивно, мені сподобалися такі емоції. Краще, ніж розпач і страх, які не покидали мене.

Гнів зробив мене хороброю, і це дало мені голландську сміливість, якої я потребувала, щоб зробити те, що винна. Незалежно від того, скільки разів мій мозок казав мені, що це погана ідея, я знала, що маю це зробити.

Я повинна залагодити деякі справи з Джонні Кавана, а потім піду з незайманим серцем і чистою совістю, тому що я не можу, з доброї волі, ігнорувати те, що сказала моя мати.

Підживлена адреналіном, який все ще біг по моїх венах після сварки з матір'ю і катастрофи, що сталася минулої ночі, я зробила заспокійливий вдих і промарширувала коридором до роздягальні п'ятикурсників.

Коли я помітила Джонні, який, притулившись до шафок наприкінці коридору для п'ятикурсників, розмовляв з парою старших хлопців, я переривчасто видихнула. Невидимість була водночас прекрасною річчю та необхідним інструментом виживання, який шукали такі люди, як я. Спілкування із майбутньою зіркою ірландського регбі могло стати проблемою.

Покликавши кожну унцію хоробрості всередині мого тіла, я підійшла прямо до нього, поклавшись на адреналін, що вирує у венах.

Він підняв голову, коли я наблизилася. Його гострий погляд зупинився на мені, блакитні очі були гарячими та настороженими, але я не зупинилася.

Я не могла.

—Мені треба з тобою поговорити, – оголосила я, коли підійшла до нього, тремтячи з голови до ніг, коли погляди, як мені здавалося, тисячі людей зупинилися на мені.

Я чекала, що в цей момент відбудуться дві речі: або Джонні попросить мене відійти, або він погодиться піти кудись у тихе місце, щоб поговорити зі мною.

Коли Джонні підняв підборіддя і сказав:

—Іди, – я зрозуміла, що мала рацію щодо сценарію номер один.

Мій адреналін і хоробрість залишили мене поспіхом, і мої плечі зникли.

Кивнувши, я повернулася, щоб піти, почуваючи себе спустошеною. Тепла рука обхопила моє зап'ястя і притягла мене до нього.

—Не ти, – прошепотів Джонні мені на вухо, зупиняючи мене перед собою. —Вони, – блакитні очі метнулися до двох хлопчиків, які спостерігали за нами з цікавістю. Його тон не залишав місця для обговорення. —Ідіть.

Я спостерігала з якимось благоговійним подивом, як двоє хлопців, з якими він розмовляв, разом із сімома або близько того учнями, що тинялися коридором, просто розвернулися і пішли.

—Вау, – видихнула я, коли ми залишилися одні в коридорі. —У тебе справді серйозний авторитет у школі, – я повернулася до нього, і мені знову довелося відкинути голову, щоб побачити його обличчя. —Це було епічно.

Джонні нагородив мене хлоп'ячою усмішкою, яка швидко перетворилася на похмурий погляд, коли він глянув на моє обличчя.

—Що трапилося? – запитав він, дивлячись на мене зверху вниз. —Хто, чорт забирай, змусив тебе плакати?

—Що? – я видихнула, хитаючи головою. —Я не плакала.

—У тебе червоні і опухлі очі, – незворушно промовив він. —Ти плакала, – його погляд перемістився на мою щоку. —Що, чорт забирай, трапилося з твоїм обличчям?

—Що?

—Твоє обличчя, – випалив він. —У тебе почервоніли щоки.

—Я гаразд, – видавила я, роблячи безпечний крок назад від його надмірно спостережливих очей.

Тільки тоді я помітила, що він тримає мене за зап'ястя.

Джонні, очевидно, теж це помітив, тому що він швидко відпустив мене і зробив крок назад, а потім провів рукою по своєму скуйовдженому волоссі.

—Що трапилося з твоїм обличчям?

Мій батько побив мене газетою.

—Е-е, не турбуйся про це, – пробурмотіла я, потираючи щоки тильною стороною долоні, щоб стерти залишки сліз.

—Назви мені ім'я, – прогарчав Джонні, опустивши руки на стегна. —І я подбаю про це.

—Що, ні! Я гаразд, – швидко відповіла я. —У мене алергія.

—У мене також. На мудаків і брехню, – прогарчав Джонні. —А тепер скажи мені, хто змусив тебе плакати, і я все виправлю.

На секунду я задумалася про те, щоб назвати ім'я свого батька, просто щоб подивитися, чи дотримає Джонні своє слово і чи подбає про це.

Він виглядає так, ніби це зробить.

Він, звісно, досить великий.

Тряхнувши головою, щоб очистити свої безглузді думки, я подивилася на нього і сказала:

—Мені треба тобі щось сказати.

—Так, ти повинна, – парирував він. —Ім'я.

—Що? Ні, просто зупинись на секунду, – похитавши головою, я підняла руку. —Я маю сказати щось важливе, а ти мене відволікаєш.

Джонні відкрив рота, щоб відповісти, але швидко закрив його.

З пульсуючою веною на шиї він натягнуто кивнув і сказав:

—Я слухаю.

Поїхали.

—Очевидно, ти не повинен зі мною розмовляти, – почала я, понизивши голос і приглушивши його. —Принаймні моя мама сказала, що тебе попереджали триматися від мене подалі. У будь-якому разі, я жалкую про це, – поспішила сказати я. —Моя мати? Вона з тобою так поводилася? Я нічого про це не знала.

—Я думаю, що слова "тримайся подалі" були обрані твоєю матір'ю, – віджартовувався Джонні, засовуючи руки в кишені. —І не турбуйся про це, Шеннон, – нахмурившись, він додав: —Я великий хлопчик. Я цілком можу подбати про себе.

—Але ти все одно зробив це? – я запитала, приголомшуючи себе тим, наскільки відвертою можу бути з цим хлопчиком, який, по суті, мені незнайомий. —Я маю на увазі, ти не тримався подалі?

Він повільно кивнув, його очі були настороженими та невпевненими.

У мене перехопило подих.

—Ну, я хотіла, щоб ти знав, що вона не завдасть тобі жодних проблем. Я розповіла їй про тебе.

—Це те, про що ти хотіла поговорити? – Джонні дивився на мене з побоюванням. —Про твою маму?

Я кивнула.

—Про це і про те, що я все поясню містеру Туомі, що між нами немає жодних розбіжностей, – я важко зітхнула і видавила із себе: —Я також хотіла вибачитись за те, як попрощалася з тобою минулої ночі.

Плечі Джонні на мить напружилися, а потім я почула його важкий видих.

—Ти мала рацію, – нарешті відповів він. —Я надто гостро відреагував і погано впорався із цим.

—Може і так, – припустила я, мій голос був трохи голосніше шепоту. —Але тоді я не знала, що для тебе означає грати в регбі.

—А тепер ти знаєш? – він спитав низьким голосом, грубим тоном. —Тепер ти думаєш, що зрозуміла?

—Ні, не зовсім, – я прикусила губу, перш ніж додати. —Але тепер я розумію твій страх, і мені легше зрозуміти, чому ти відчуваєш потребу грати через біль.

Скутість у його плечах повернулася, і він так довго мовчав, що я перестала чекати на відповідь.

—Ну, це все, що мені треба було сказати, – прошепотіла я. —Бувай, Джонні.

А потім я повернулася та пішла.

***

Як я і обіцяла собі, після цього я не шукала Джонні Кавана.

Я прояснила ситуацію та пішла.

Весь день я уникала коридори, якими, як знала, він ходив між уроками – тих, які намітила в попередні тижні, – і уникала обідньої зали на великій перерві. Він сидів із величезним натовпом гравців у регбі прямо біля входу, так що у мене не було можливості ігнорувати його там.

Це було непотрібне уникнення з мого боку, тому що в тих небагатьох випадках, коли наші шляхи перетиналися протягом дня, Джонні покірно ігнорував мене: жодних усмішок, жодного зорового контакту. А я, у свою чергу, вдавала, що мені все одно.

Я не маю ним цікавитися.

Я це знала.

Але я все одно продовжувала це робити.

Як мазохістка, якою я й була, зацікавилася ним і провела своє розслідування під час комп'ютерного класу того дня. Пошук в інтернеті, не кажучи вже про сарафанне радіо від моїх друзів, лише зміцнив те, що сказав мені Джоуї.

Джонні Кавана – велика людина.

Зануривши у навчання, я намагалася блокувати всі думки про нього, але це було важко зробити з огляду на те, що він був темою на кінчиках язиків більшості людей у школі.

Здавалося, мені не сховатись від нього.

Коли я зізналася Клер під час обіду, що Джонні підвіз мене до будинку, її зіниці розширилися так сильно, що я подумала, що у неї ось-ось станеться інсульт. Визнання, про яке я відразу пошкодувала, враховуючи, що Клер не залишила це поза увагою.

Якщо вона й не ставила мені запитання про наші розмови, на які я все одно не відповіла б, то Клер показувала на нього в коридорах і малювала сердечки “Ш.Л + Д.К” у наших зошитах для домашніх завдань.

На щастя для мене, у мене був дар відволікання уваги і заперечення, і через кілька годин після її провальних спроб, Клер відмовилася від отримання від мене додаткової інформації. Я була рада, бо не хотіла, щоб хтось знав, наскільки я була безладною всередині.

Вона знає, що він мені подобається і це вже досить погано.

Єдиною світлою стороною цього випробування був той факт, що Ронан Макгеррі за весь день навіть не глянув у мій бік. На уроці французької, замість сидіти позаду мене, він сидів на іншому боці класу і покірно ігнорував мене, ніби мене не існувало.

Я не хотіла ні від кого уваги, тим більше від нього.

Я не пропустила повз себе свіжий синець під його лівим оком і розбиту губу, яка, на мою думку, з'явилася через Джонні.

Залишати пальто вдома дорогою на автобусну зупинку після школи здавалося дурною ідеєю, тим більше, що кожна деталь одягу, що була на мені, промокла наскрізь.

Ні.

Я похитала головою.

Якщо подумати, я воліла б потонути.

Це було краще, ніж прийняти жалюгідну примирливу пропозицію моєї матері, яка прийшла у вигляді мого пальта.

В інші дні це був шоколад чи чашка чаю, чи нова пара гумок для волосся, чи якась інша форма хабара, дана з наміром змусити мене замовкнути.

Я чудово розуміла, що текстове повідомлення, яке отримала від неї на перерві зі словами *“Я не створюватиму хлопчику проблем”*, було відправлено в надії отримати відповідне текстове повідомлення від мене з тим самим повідомленням.

Я не відповіла з двох причин.

По-перше, у мене не було грошей на рахунку.

По-друге, вона не заслуговувала на те, щоб її заспокоювали.

Чому вона повинна бути спокійною, коли я провела все своє життя в стані постійного занепокоєння?

Я залишила її, погрожуючи розповісти про все директорові.

Вона була не єдиною, кого збила з пантелику моя непередбачувана реакція. Я почувала себе твариною в клітці, загнаною в куток.

Я ніколи раніше не завдавала такого удару у відповідь.

Я ніколи не відчувала такого сильного бажання зробити це.

Мій маленький акт непокори марний, бо я та, хто, швидше за все, постраждає від цього. Але, чесно кажучи, якби я взяла своє пальто цього ранку, це було б те саме, що заплющити очі на те, що сталося.

І я відмовилася це робити.

Коли я увійшла до парадних дверей, я слухняно проігнорувала свого батька, який клопотав на кухні, і попрямувала прямо до своєї спальні, знаючи, що швидше помру з голоду, ніж увійду на кухню і зіткнуся з ним.

Тверезий чи ні, я ненавиділа його кожною клітиною свого нутра.

Повернувшись у будинок болю, я зачинила двері своєї спальні, швидко зняла мокрий одяг, перш ніж одягти піжаму.

Краєм ока я помітила на своєму ліжку конверт із вигравіруваним на лицьовому боці гербом коледжу Томмен.

Простягнувши руку, я схопила конверт і розкрила його.

Мої очі розширилися, коли я дивилася на бланк дозволу.

Його підписала моя мати.

Міцно затиснувши в руці листок з дозволом, я плюхнулася назад на ліжко і переривчасто видихнула.

Я збиралася до Донегалу.

РОЗДІЛ 22

ДЖОННІ

Щосуботи, починаючи з шести років, я проводив день на полі з м'ячем для регбі в руках і яскравими мріями, що миготіли перед очима.

У міру того, як я ріс, ці суботи перетворилися з перекидання м'яча з моїм батьком в міні-навчання та матчі з моїм клубом, на тренування в Національному інституті регбі подальшого розвитку – він же Академія – коли мені виповнилося чотирнадцять.

Змінився порядок дня, змінилися подачі, але мрія залишилася незмінною.

Мета завжди була та сама.

Грати за свою країну. І бути найкращим.

Цієї суботи все по-іншому, бо я в біді.

Тому що я облажався на тренуванні в Академії.

Я показав свою слабкість, і вони розкусили мене. Я був повільним і розсіяним, весь ранок помилявся праворуч і ліворуч, поки тренер не витягнув мою дупу з поля в офіс.

Він вимагав розповісти, що зі мною не так.

Моя проблема була простою.

Я не міг рухатися правильно.

Моє тіло розвалювалося на частини.

І в моїй голові застрягла дівчина.

Брехав крізь зуби. Мені вдалося вибратися з небезпечної зони та уникнути нових перевірок та тестів, але все закінчилося тим, що мене достроково відсторонили від тренувань і сказали повернутися наступного тижня із ясною головою.

Пригнічений і деморалізований, я годинами їздив містом, намагаючись взяти себе в руки.

З моїм тілом я нічого не міг вдіяти, але з моєю головою?

Мені потрібно з головою поринути у гру. Проблема в тому, що я залишив її у Шеннон Лінч.

Всі мої великі плани забути про неї вилетіли у вікно в ту хвилину, коли вона підійшла до мене в школі минулої середи і вимагала поговорити.

Я був так страшенно приголомшений, що нічого не міг зробити, крім як стояти там, роззявивши рота, як ідіот, на дівчину розміром з пінту, яка смикала за кожну з моїх струн. І цього було недостатньо, адже вона підійшла і підірвала мій чортів розум на шматки, вибачившись переді мною.

Я цього не очікував і не заслуговував.

Я не був тупим.

Я знав, що погано впорався з її словами.

Я знав, що надто гостро відреагував.

Якби вона дала мені півхвилини, щоб розібратися у своїх думках, я б їй пояснив. Але Шеннон цього не зробила. Натомість вона пішла від мене – знову – і з того часу не дивилася в мій бік у школі.

Частина мене думала, що це на краще. Якщо вона продовжить уникати мене, як і мені слід робити це, тоді, можливо, я зможу пройти через цей дивний етап і забути про неї.

Але потім мене пронизав пекучий укол гіркого жалю в грудях, коли вона промайнула повз мене в коридорі, навіть не глянувши на мене. Її шампунь із ароматом кокосу вдарив по моїх почуттях, як руйнівний м'яч, і я знав, що зі мною це не спрацює. У цій дівчині не було нічого, що можна було б забути, і я виявив, що мене тягне до неї. Я хотів, щоб вона дивилася на мене, а потім засмучувався, коли вона цього не робила.

Розуміння, що я вислухаю все, що вона захоче сказати, незалежно від часу чи незручностей, було лякаючим висновком.

Цілий тиждень я нудьгував, не слухаючи жодного слова, яке б не промовив кожен з моїх вчителів. Я ні на чому не міг зосередитись, і це її провина.

Розлючений на себе за те, що я був таким дурнем і дозволив віртуальній незнайомці так зіпсувати мені життя, я витіснив її на задній план, увімкнув магнітолу на максимум і спробував заглушити її.

Коли я повернувся додому після тренування, Гібсі сидів на задньому ґанку і чекав на мене. Я одразу ж пожалкував, що написав йому цю чотиристорінкову тираду минулої ночі про дівчаток, що трахкають розум.

—Ми йдемо на тусовку, – оголосив він, як тільки я вийшов із машини.

—Ні, – струсивши його руку, я дістався до задніх дверей, штовхнув їх і відступив убік, щоб він пройшов. —Ми не йдемо.

—Так, – заперечив він, заходячи до мого дому. —Ми, чорт забирай, йдемо.

Тримаючи задні двері відчиненими, я свиснув і почав чекати, коли прибіжить моя дівчинка.

Вийшовши з перевалку гаража, Сьюкі поспішила до мене.

—Гарна дівчинка, – проворкував я, заохочуючи її поквапити свою дупу, доки двоє інших нас не помітили.

Нахилившись, я допоміг їй піднятися на сходинку, перш ніж знову швидко зачинити двері.

—Я справді не готовий до цього сьогодні ввечері, – пояснив я, проходячи через кухню в коридор зі Сьюкі біля моїх ніг. —Але ти йди. Я зависатиму тут.

—Ти не проведеш ще одну суботню ніч на самоті в маєтку, – заперечив Гібсі, ідучи за мною. —Ти підеш зі мною.

Гібсі називав мій будинок "маєтком" – робив це з того часу, як наша довбана дружба зав'язалася в шостому класі початкової школи, і я привів ідіота додому, щоб пограти в PlayStation.

Він знав, що це дратувало мене до чортиків, тож продовжував.

Це був великий заміський будинок із вісьмома спальнями, з галявинами та садами, що займають кілька акрів. Всі вони були обгороджені парканом, щоб домашні собаки могли вільно розгулювати без обмежень.

Попередні власники використовували кінний центр у власності, тому він був заповнений стійлами і сараями, що не використовуються, і єдиний доступ до власності був через вхід з електронним замком спереду.

Мама часто говорила про купівлю коня для стайні, але, на щастя, мій батько відмовив її від цієї помилки. Вона безнадійна, коли справа стосується тварин. Проблема в тому, що багато подорожує, тому це непрактично і несправедливо.

Три собаки – межа, яку провів мій батько.

Мої батьки перетворили один із гаражів на домашній тренажерний зал для тренувань. Вони підтримували мій спосіб життя і заохочували мої мрії, навіть якщо не завжди погоджувалися з методами їх реалізації.

Кілька років тому ми також мали окрему прибудову, в якій знаходилися джакузі та сауна. Це було порятунком після матчів.

Наші найближчі сусіди жили за півтори милі вниз дорогою, так що це досить відокремлене місце. Будинок знаходиться на південній стороні, тож у нас постійно сонячно.

Незважаючи на те, що я сумував за шумом і суєтою Дубліна і витратив цілих два роки, намагаючись звикнути до тиші, я не міг заперечувати, що те місце, де я жив зараз, було дуже красивим.

Не "маєток", а просто гарне місце для життя.

—Давай, Джонні, – благав Гібсі. —Ти вже кілька тижнів у жахливому настрої.

—Цікаво, чому, – пробурчав я. —Послухай, хлопче, я знаю, що ти хочеш як краще… – я зробив паузу, щоб стиснути зуби, коли нервовий біль пронизав мою ногу, —але я нікуди не піду сьогодні ввечері.

—Через Беллу? – запитав Гібсі, притулившись до поруччя. —Чи через Шеннон?

—Через мене, – огризнувся я, наїжачивши. —Тому що я валюсь з ніг.

Примушуючи себе не кульгати, я дістався сходів, зробив заспокійливий вдих і підняв ногу, щоб підвестися.

Як робив раніше.

—Ти шкутильгаєш, Джонні, – тихо визнав Гібсі, слідуючи за мною в мою кімнату.

—Говори тихіше, – прошипів я, відчиняючи двері своєї спальні. —Моя мама у своєму кабінеті.

—Ну, ти шкутильгаєш, – заперечив він дивно серйозним тоном. —Ти гаразд?

—Впав на тренуванні… – я зробив паузу, щоб підняти Сьюкі на своє ліжко. —Нічого, що не зміг би виправити нічний сон.

—Ти певен, що це все? – запитав Гібсі, опускаючись на одну з подушок біля телевізора – "його" подушку. —Якщо ти не хочеш, щоби твоя мати знала, я можу відвезти тебе до лікарні, щоб перевірити…

—Я гаразд, – підійшовши до подушки поруч з ним, я опустився поруч, зашипівши, коли гострий біль пронизав таз. —Абсолютно, блять, чудово.

Гібсі похитав головою і потягся до пульта дистанційного керування, на щастя, цього разу тримаючи свої думки.

Увімкнувши телевізор, він почав перемикати канали.

—Що ти хочеш подивитись?

—Ти можеш іти, – сказав я йому, витягаючи ноги перед собою. —Я не тримаю тебе.

—Не-а, – вставши, він підійшов до PS2 і ввімкнув його, перш ніж знову сісти поряд зі мною. —Я лише намагався витягнути тебе з дому.

—Ціную це, – пробурмотів я, беручи контролер, який він простягнув мені. —Але не сьогодні.

—Ти потрапиш у цю команду, Джонні, – пробурмотів він, налаштовуючи гру у FIFA 05. —Ти знаєш це, вірно?

Зробивши заспокійливий вдих, я придушив паніку, яка загрожує поглинути мене, і зосередився на екрані переді мною.

—Ти потрапиш, – тихо додав він.

—Я сподіваюся на це, – випалив я, надто сильно зосередившись на контролері у моїй руці. —Я справді біса сподіваюся, Гібсе.

Інакше я збожеволів би.

—Ти хочеш напитися? – тоді він запропонував. —Тут – з віскі твого батька, де ніякі пристали не переслідують всюди і не мучать тебе?

Я подумав про це хвилину й важко зітхнув.

—Так, чувак, – відповів я кивком. —Я і справді страшенно хочу.

РОЗДІЛ 23

ДЖОННІ

Я знов побачив її сьогодні.

Ми перетиналися не менше п'яти разів у коридорі, і щоразу вона опускала голову і проходила повз мене, навіть не озирнувшись.

Це, звичайно, не було чимось новим.

Шеннон відмахувалась від мене, як від невидимки, вже більше тижня.

Дев'ять днів, якщо бути точним.

Те, що мене ігнорують, мене не влаштовує.

Для мене це незнайома територія. І я швидко зрозумів, що це мені ні крапельки не подобається. Особливо коли людина, яка ігнорує мене, була тим, хто заповнював мої думки та сни.

Це правда. Я насправді страшенно мріяв про цю дівчину зараз.

Наскільки це було заплутано?

Минулої ночі, наприклад, мені наснилося, що Шеннон спостерігає за моєю грою. Тільки замість того, щоб бути на шкільному полі, ми перебували на стадіоні “Авіва” у Дубліні.

І замість чорно-білої форми Томмен я був одягнений у зелено-білу. На Шеннон була майка з моїм ім'ям та номером на спині, і вона вболівала за мене на трибунах.

Мені кинули м'яч, але коли я спіймав його, Шеннон заплакала. Насправді її обличчя спотворилося від болю, і вона вказувала на мене пальцем. Ось тоді це стало справді тривожним, бо коли я подивився вниз, у мене не було ніг.

На їхньому місці – два пні.

Потім я почав стискатися, щулячись, як моторошний хлопець у книгах про Гаррі Поттера. Здивоване і розгублене обличчя Шеннон було останнім, що я побачив, перш ніж різко прокинувся.

Це було страшенно жахливо.

Я прокинувся в поті й провів п'ять хвилин, поплескуючи себе по ногах, щоб переконати свій охоплений панікою розум, що вони на місці.

Я не міг позбутися відчуття, що це був попереджувальний знак. Про що я гадки не мав. Але жахливе почуття страху у животі не минало.

Це почуття не залишало мене цілий день.

Здається, я не міг позбутися його.

Я не міг позбутися її.

Ніщо з цього не мало для мене жодного сенсу, і я не знав, чому вона була тією людиною, до якої я хотів піти.

Не до Гібсі.

Не до моєї мами.

Не до моїх тренерів.

Я страшенно хвилювався, до напівсмерті турбуючись про літню кампанію. І дівчина, яку я ледве знав, із душевно глибокими очима, була єдиною, кому я хотів довіритися. Тому що щось нагадувало мені, що я можу. Бо десь глибоко всередині відчував, що вона мене знала.

Наче вона могла врятувати мене?

Господи, я втрачав самовладання...

Після провального останнього уроку в п'ятницю, на якому я не запам'ятав жодного йоти з того, про що говорив учитель, я подався з головної будівлі до фізкультурної зали, щоб наздогнати тренера. Але почув знайомий голос, що кличе мене на ім'я.

Частку секунди роздумував, чи варто вдати, що я її не почув, і зачинити двері, але вона схопила мене за руку раніше і потягла назад, і манери перемогли.

Зробивши заспокоюючий вдих, я подумки нагадав собі бути милим, перш ніж повернутись до неї обличчям.

—Белла, – привітався я коротким кивком.

Вона виглядала так само добре, як і зазвичай, з її чорним коротким волоссям і макіяжем на обличчі. Вона була високою і стрункою і заправляла свою шкільну форму так, щоб наголошувати на всіх своїх вигинах.

На щастя, на мене це зовсім не впливало.

—Привіт, Джонні, – відповіла Белла з широкою усмішкою. Вона була високою, 5 футів 11 дюймів, але їй все одно доводилося задирати голову, щоб подивитись на мене. —Як ти?

Слова *«ніби тобі не все одно»* крутилися у мене на кінчику язика, але я стримав себе і натомість запитав:

—Як справи?

—О, ти знаєш, як завжди, – відповіла вона, заправляючи своє темне волосся за вуха.

Насправді я не знав.

Я нічого не знав про неї, а вона знала про мене ще менше.

Ми не розмовляли.

Ми гуляли.

І це було швидше її рішенням, ніж моїм.

—Я виходила з офісу і побачила, як ти йдеш у бік вулиці, – продовжувала говорити Белла, проводячи великим пальцем на моєму зап'ясті. —Тож я подумала, що підійду привітатись.

Звільнивши свою руку з її, я засунув кінцівку в кишеню і здивовано глянув на неї.

—Гей.

—Ми так довго не розмовляли, – додала вона.

Я дивився на неї.

—Ми розмовляли кілька тижнів тому.

Коли ти намагалася мені нав'язатися.

І давай не забуватимемо про мільйони довбаних повідомлень і голосових, які ти мені залишила.

—Правда?

Я звузив очі.

—Так, Белла, ми розмовляли.

—О боже, – хихикнула вона, прикидаючись сором'язливою. —Я була п'яна тієї ночі, – додала вона. —Я майже нічого не пам'ятаю, – вона зробила крок до мене. —Я точно не пам'ятаю, що бачила тебе тієї ночі.

Я відступив назад.

—Ну, ти бачила.

Я не купився на цю довбану нісенітницю.

Вона надто часто так грала зі мною.

—У будь-якому випадку це не те, що я мала на увазі, – вона заправила волосся за вухо і посміхнулася до мене. —Я говорила про нашу останню зустріч. Це було перед Різдвом, правда?

—*Швидше на Хелловін,* – подумав я сам собі. Але мені не терпілося піти, тож я не заперечував проти її “дат”.

Натомість я кивнув і сказав:

—Так, схоже на правду, – бажаючи, щоб я знав відповідний етикет, який слід використовувати при спілкуванні з мстивими дівчатами, в яких я був настільки дурний, щоб засунути свій член.

—Отже, – сказала вона з придихом. —Як у тебе справи?

—Ти вже питала мене про це, – спокійно відповів я, намагаючись приховати своє роздратування від безглуздої балаканини. —Я гаразд.

—О так, ну, я теж гаразд, – відповіла Белла, голосно зітхнувши. —Я маю на увазі, я думаю, мені трохи нудно.

Так, мені теж нудно. Через цю розмову.

—Ти знаєш, як це буває, – сказала вона вдруге, і вдруге я тупо дивився на неї у відповідь.

Ні.

Я гадки не маю, про що, чорт забирай, вона говорить.

—Боже мій! – випалила вона, знову стискаючи мою руку. —Я зовсім забула спитати, як твоя нога?

Белла не знала всіх тонкощів моєї операції, тільки те, що мені зробили її на Різдво. Коли я сказав їй, що на деякий час вибуду з ладу, її найбільше турбувало, коли я повернуся на поле, чи зможу ще грати за Ірландію влітку і коли я знову захочу трахатись.

Крім того, я не довіряв їй у цьому сенсі.

Займатися з нею сексом одне, але довіряти їй зовсім інше.

—Краще, – відповів я рівним тоном, перш ніж вивільнити руку з її хватки.

—Це фантастичні новини, любий, – відповіла вона, широко посміхаючись. —Я справді турбувалася про тебе.

Ні, вона не турбувалася.

Якби в якийсь момент Белла справді турбувалася про мене, вона б спитала мене про щось інше, окрім як *«ти готовий зустрітися?»* або *«поспішайте, я збуджена»* в мільйоні повідомлень, які вона мені надсилала.

Вона не обдурить мене як одного з моїх товаришів по команді.

—Тримаю парі, – простяг я, почувши сарказм у власному голосі.

Тепер я зрозумів, що ні разу за той час, поки ми з Беллою дуріли, у нас не було нічого навіть віддалено серйозного, але я все ще відчував себе відданим через історію з Кормаком.

На мій погляд, це страшенно поганий вчинок з їхніх боків. Я ніколи не переспав би з однієї з її подруг. У мене було достатньо поваги до неї, щоби зберігати порядність.

Очевидно, Белла не відчувала до мене того самого.

Я глянув через її плече на двері, а потім на свій годинник, перш ніж спитати:

—Тобі треба щось ще? Я маю поговорити з тренером про гру.

—О так, – зітхнула вона. —У вас скоро матч плей-офф, чи не так?

Я напнуто кивнув.

На жаль, через те, що ми програли пару матчів на початку сезону, а Ройс, коледж із Дубліна, виграв свою гру минулого тижня, це зрівняло їх з нами по очках і вивело нас на спільне друге місце у лізі після Левітта.

Це несподіваний поворот подій і скалка в наших дупах, тому що Ройс мав програти свою останню гру, що полегшило б нам життя з огляду на те, що фінал уже був організований між Левіттом і Томменом.

Їхня перемога поставила Томмен у глухий кут, тому що Ройси були страшенно незручною командою і відмовлялися проводити плей-офф у Корку. Ми подорожували протягом останніх трьох ігор чемпіонату, тому була наша черга грати вдома, але вони не дозволили.

Вони вже відмовилися від двох інших запропонованих дат проведення плей–офф – у Корку та Дубліні. Це був дивовижний трюк, який вони затіяли в надії збити нас з пантелику і порушити розклад матчів.

Вони заперечували все, починаючи з часу старту, дня тижня, в який має бути проведений матч, і закінчуючи кольором футболок гостей.

Переносити матчі вперед, змінювати дні та місця проведення – все це було у праві Ройса. Але це підлий вчинок, бо ніхто з інших шкіл не поводився так.

Тренер Ройс не давав спокою, сперечався про те, де має відбутися матч, а також критикував і бурчав про справедливість того, що у команді Томмен грає гравець із-за кордону. Цей придурок хапав за соломинку, бо я був чесним гравцем. Томмен був моєю школою, і тренер мав повне право грати зі мною. Якби були мої батьки в Дубліні, я був би гравцем збірної Ройса, і це було справжньою проблемою тут. Саме через це тренер хотів поговорити зі мною якнайшвидше. Він хотів ознайомитися з моїм майбутнім розкладом, бо йому треба було домовитись про побачення. Наступної п'ятниці ми розлучалися зі школою на великодні канікули, тож це мало

статися якнайшвидше. Мені потрібно було зосередитися на літній кампанії і справити враження на скаутів, тому квітень та травень мені не підходили. Тренер Ройс теж це знав, тому ми зайшли в глухий кут. Можливо, я вважав шкільну лігу нудною і нецікавою, але я страшенно ненавидів затятих лузерів. Саме тому я планував поховати коледж Ройс за першої ж нагоди.

—Коли ви, хлопці, гратимете з ними? – запитала Белла.

—За першої можливості.

—Ти збираєшся грати проти своїх старих товаришів по команді та друзів, правда? – запитала вона. —Ти повинен був грати у Ройс, чи не так?

—Я зараз тут, чи не так? – протягнув я.

—Ти турбуєшся, щоб зіграти проти своїх старих друзів?

Так.

—Ні.

—То ти готовий до цього?

Я тупо дивився на неї.

—Я завжди готовий.

—Я знаю, – промуркотіла вона кокетливим тоном.

Тьху.

Похитавши головою, я повернувся, щоб піти, але вона знову заговорила.

—Я також хотіла поговорити з тобою ще про дещо, – додала вона, роблячи знову крок до мене.

—Хм? – я відступив назад. —Про що?

—Про нас, Джонні, – промуркотіла вона, ляскаючи своїми великими блакитними очима.

—Нас немає, Белла, – відповів я, насупившись. —І ніколи не було.

—Тоді чим, чорт забирай, ми займалися весь минулий рік, Джонні? – буркнула вона.

Маска безневинної школярки сповзла. Це круто. Я все одно знав, що ховається за нею.

Їй не треба було розігрувати виставу переді мною. Я добре знав її справжнє обличчя.

—Я не знаю, Белла, – відповів я рівним тоном. —Але що б це не було, це у минулому.

—Ти знущаєшся з мене? – запитала вона, уперши руки в стегна. —Я намагаюся розібратися у всьому.

Вона знущалася з мене?

—Ти поклала цьому кінець, – незворушно сказав я. —Ти трахкаєшся з моїм товаришем по команді, Белла. Ти сама це мені сказала. З великими подробицями у текстовому повідомленні. —Ти була з ним у Бідді. Прямо переді мною. Ти сидиш із ним за обідом. Наскільки я розумію, між “нами” нема в чому розбиратися.

—Це несерйозно.

—Мені все одно.

—Я думала, у нас перерва.

—Так і є, – підтвердив я. —Назавжди.

—Я не повинна бути з ним, – запропонувала вона, ляскаючи довгими віями. —Ми могли б з усім розібратися.

—Ні, дякую, – відповів я рівним тоном.

—Давай, Джонні, – простогнала вона. —Ми добре проводили час разом.

—Так, – погодився я. —Половину з яких ти провела за моєю спиною з моїм довбаним нападником!

У неї відвисла щелепа.

—Про що ти говориш?

—Кормак.

—Я з ним зараз, – пирхнула вона. —Але тоді – ні.

—Не бреши, – сказав я їй. —Я вже знаю, що ти стрибала на ньому, коли була зі мною.

—Це брехня, – заперечила вона. —Хто тобі це сказав?

—Всі знають, Белла, – відповів я, потім втомлено зітхнув. —Я вже давно знаю.

Я просто вирішив забути це…

—І ви були не дуже обережні, – я вирішив сказати це, бо, щиро кажучи, мені цього хотілося.

—Ну, я не була твоєю дівчиною, Джонні. Ми не були єдиними один у одного, – виправдовувала вона свої дії, промовляючи ці слова. —І ти повністю зник. Ти ніколи не хотів зустрітися зі мною та погуляти.

—Тому що я відновлювався після операції! – я вибухнув.

—Кілька місяців? – запитала вона звинувачуючим тоном. —Так, так, Джонні.

—Так, – гаркнув я.

Я досі відновлююсь.

—А до того? – вибагливо запитала вона. —А як щодо інших шести довгих тижнів перед твоєю операцією, коли ти відмовлявся зустрітися зі мною? Коли ти мене ігнорував. Як ти це виправдовуєш?

—Я не ігнорував тебе.

—Так, ти ігнорував!

—Ні, я, блять, не ігнорував. Я просто не міг зрозуміти… – закривши рота, я похитав головою і змусив себе притримати язик.

—*Не сперечайся з дівчатками,* – нагадав я собі.

Ти ніколи не виграєш.

Вони перекрутять твої слова.

—Ти не давав мені того, чого я хотіла, – вона продовжувала мучити мене. —Ти не приділяв мені достатньо уваги! Усі ці церемонії нагородження та бали в Дубліні минулого року, і ти жодного разу не запросив мене піти з тобою, – прошипіла вона. —Ти ніколи не хотів, щоб я була там.

—Тому що ти ніколи не була моєю дівчиною, – заперечив я, кинувши їй у відповідь її попередні слова.

—Тому що ти ніколи не просив мене бути твоєю дівчиною, Джонні, – виплюнула вона.

—Ні, Белло, бо ти ніколи не хотіла мене, – промовив я. —Ти хотіла лише блискучої частини мого життя. Слави. Тебе ніколи не цікавило інше. Справжній я.

—Це неправда! – заперечила вона.

—Чому б тобі просто не сказати все прямо, Белла, – прошипів я, втрачаючи терпіння. —Ти пішла до Райана, бо думала, що я не повернуся. Ти бачила, що я вибув через травму, і думала, що я не повернуся вчасно до літньої кампанії, тому ти вибрала наступного гравця просто щоб бути в безпеці.

Вона почервоніла.

Я так і знав!

—Попроси мене зараз, – наполягала вона, скорочуючи відстань між нами. —Попроси мене зробити все це, і я зроблю.

—Я не хочу тебе ні про що просити, – відрізав я, прибираючи її руки зі своєї шиї.

—Джонні, перестань, – зітхнула вона. —Не будь таким.

—Повертайся до Кормака, – незворушно сказав я, відчуваючи повну огиду. —І молись, щоб він піднявся кар'єрними сходами в Академії, щоб він міг брати тебе на всі ті модні вечірки з врученням нагород, які ти мрієш відвідати. Він – це твій єдиний шанс потрапити туди зараз, Белла, тому що між нами все скінчено.

—Мені було боляче, Джонні, – видавила вона. —Я зв'язалася Кормаком, тому що хотіла зробити тобі боляче у відповідь.

—Зробити мені боляче у відповідь? – я спитав. —За що? За те, що зазнав травми? За те, що лежав кілька тижнів, поки ти каталася на моєму другу за моєю спиною? За те, що позбавила себе шансів на шикарні блядь, звані вечері? – я похитав головою і посміхнувся їй, шкодуючи про те, що колись торкався до неї кожною клітиною свого тіла. —Господи, я жахливий, неуважний виродок.

—За те, що мене ігнорував, – прошипіла вона, і щоки її порозвіли. —За те, що використав мене.

—Я використав тебе? – я спитав. —Так, бо саме це й відбувалося.

—Ось що ти змусив мене відчути, Джонні!

—Тоді мені тебе дуже шкода! – я огризнувся у відповідь, намагаючись набратися терпіння для цього дівчачого, блядського лайнового шторму.

—У тебе мають бути почуття, щоб шкодувати, Джонні, – промовила вона. —А ти безсердечний.

Тримай голову.

Визнай поразку.

А потім забирайся до біса від неї.

Зробивши заспокійливий вдих, я повільно видихнув, перш ніж сказати:

—Белла, мені шкода, якщо в якийсь момент я змусив тебе відчути, що тебе ігнорують чи використовують. Це не був мій намір. Я щиро вибачаюсь за відсутність серця та почуттів і бажаю тобі всього найкращого у всіх твоїх майбутніх починаннях з моїм товаришем по команді. А тепер, якщо ти не заперечуєш, я втомився ходити з тобою по колу. Мені треба зайнятися своїми справами.

Я рушив до дверей, але вона знову схопила мене за руку, потягнувши назад.

—Стривай, ти з кимось іншим? – зажадала вона, стискаючи мою руку. —Так ось у чому твоя проблема? – її очі розширились. —Боже мій! – вигукнула вона. —Ти правда з кимось!

Ісус.

Про що, чорт забирай, я думав, зв'язуючись з цією дівчиною?

—Ні, Белло, у мене нікого немає, – вивільнивши руку, я похитав головою і розчаровано зітхнув. —Але я не з тобою. І я ніколи більше не буду з тобою.

—До мене дійшли чутки, Джонні! – Белла наполягала, ігноруючи мої слова. —Про тебе та нову дівчину на третьому курсі. Я чула, що ти побив Ронана Макгеррі через неї. І я бачила твою фотографію з нею у газеті.

—Це не твоя справа, – процідив я крізь стиснуті зуби, щосили намагаючись приборкати свій гнів.

—Давай, Джонні, – кинула вона виклик. —Я ніколи не була з тобою на фотографіях для преси, а зі мною в тебе були найдовші стосунки. Що за історія із нею?

—Не твоя собача справа, – виплюнув я, втрачаючи терпіння. —Господи.

—Чому ти бився з Макгеррі через неї? – запитала вона. —Чому Кормак сказав мені, що ти попередив усю команду про неї?

—Я не обговорюватиму це з тобою, – попередив я, хитаючи головою. —Більше ні.

—Перестань ухилятися від запитання, Джонні, – прошипіла вона. —Якщо ти з іншою дівчиною, то я маю право знати.

—Я вже дав тобі довбану відповідь, – огризнувся я, закінчивши з цим лайном. —Це ти не вмієш слухати.

—Ти брешеш! Я бачу це в твоїх очах! – вона кричала досить голосно, щоб розбудити мертвого. —Це написано у тебе на обличчі, Джонні. Щось відбувається між тобою та цією дівчиною.

—Тобі треба взяти себе в руки, – сказав я тоном, просоченим огидою. —Виглядає жалюгідно.

—Чудово, – посміхнулася Белла, виглядаючи зовсім розлюченою. —Якщо ти не скажеш мені, я спитаю її.

Похмуро посміхаючись, вона додала:

—Шеннон – так її звати, вірно?

Так, до біса це.

—Ти триматимешся від неї подалі, – прошипів я пошепки, знаючи, що ми були в межах чутності офісу.

Хоча Ді не доставить мені жодних проблем, я не хочу випробовувати містера Туомі, якщо він вийде і побачить, що маю проблеми з іншою дівчиною.

—Що б між нами не відбувалося, це лайно не має жодного відношення до Шеннон.

—У чому річ? – вона дражнила, натискаючи на кожну з моїх кнопок. —Боїшся, що я дізнаюся про щось, чого ти не хочеш, щоб я знала?

—Я серйозно, Белла, – прогарчав я, відчуваючи, як у мені піднімається хвиля гніву. —Я тут не дурня валяю. Тримайся від неї подалі.

—Ну, – задумливо промовила вона, примруживши очі. —Подивися, хто зараз виявляє емоції.

Вона була абсолютно права.

Я показував емоції.

Бо мені було не однаково.

Я дбав про дівчину, яку ледве знав, набагато більше, ніж будь-коли про Беллу. Це було заплутано і зовсім хріново.

Замість того, щоб визнати цей жахливий новий розвиток подій, я сказав:

—Залиш. Її. У спокої.

І тоді я зробив те, що мав зробити, коли вперше побачив її. Я пішов від Белли Уілкінсон.

—Я примушу тебе пошкодувати, що ти пішов від мене, – крикнула вона мені слідом.

—Повір мені, я вже шкодую, – крикнув я у відповідь. —За те, що я взагалі вирішив колись зв'язатися з тобою.

В люті я втік від дівчини, яка, здавалося, була одержима бажанням перетворити моє життя на пекло.

Переповнений гіркими жалем і пекучим гнівом, я загорнув за ріг головної будівлі, відчуваючи, що за дві секунди від того, щоб щось зламати.

На жаль для мене цим чимось виявилася дівчинка.

Не просто будь-яка дівчина.

Шеннон.

РОЗДІЛ 24

ШЕННОН

Я завжди розумію, коли вдома починає назрівати буря.

Я завжди це відчуваю.

Це було схоже на якесь шосте відчуття, яке попереджало мене та моє тіло про небезпеку та біль.

Весь день у школі в п'ятницю я мала найболючіше почуття страху, що оселилося в глибині мого живота. Це почуття переслідувало мене весь день, і жодна кількість глибоких вдихів чи заспокійливих вправ не допомогла вигнати його з мого серця.

Це так серйозно, потужно та ясно, що я насправді боюся йти додому.

Витівки в середу ввечері посилили ситуацію. Це була ніч, коли мої батьки так голосно кричали один на одного, що до дверей підійшла поліція, отримавши анонімний дзвінок про порушення громадського порядку.

Заради свого спокою.

Тому що я зателефонувала їм.

Тому що я боялася, що він завдасть їй болю.

Злюсь я на маму чи ні, я все одно не можу винести думку про те, що він побиває її внизу, поки я ховаюсь у своїй спальні, як останній боягуз. Джоуї знову залишився в Іфи. А я недостатньо доросла і хоробра, щоб врятувати її саму.

На щастя, мій батько і пальцем не зачепив маму, і як тільки він переконав поліцію, що у його дружини істерика, пов'язана з вагітністю, він пішов на ніч із дому. Звичайно, тато повернувся вчора вранці з букетом квітів і обіцянкою ніколи більше не робити того, що, чорт забирай, він зробив тієї ночі.

Це знову спрацювало. Вона обняла його і поцілувала, і я була цілком впевнена, що якби вона вже не носила дитину в животі, то стала б вагітною після того, як провела ранок, замкнувшись із ним в спальні.

Я ненавиділа її.

Іноді більше, ніж батька.

І вчора був такий день.

Коли я сьогодні прийшла до школи, у мене боліла шия і була повна відсутність надії. О так, бо, хоч тато і мама знову помирилися, я все ще залишалася його улюбленою мішенню.

Мабуть, він все ще не оговтався від тієї фотографії, на якій я з Джонні.

Дещо, про що мені нагадали минулої ночі, коли я по дурниці побігла на кухню по їжу і порушила його розпиття віскі. Він додав нові синці до старих, і я провела більшу частину ночі, обмірковуючи найгірші з можливих думок.

До кінця останнього уроку дня моє тіло було так напружене, що я ледве могла змусити свої ноги пройти прямо від наукового корпусу до головної будівлі, куди мені необхідно потрапити.

Я знала, що маю повернутися додому, і ця думка нівечила мене.

Я не хотіла, щоб наставали вихідні, а тепер вони дихали мені в спину.

Це жахлива перспектива.

У мене весь день був жахливий, болісний біль у животі, який межував з нестерпним.

Мій розум був так перевантажений, прокручуючи список за списком потенційних проблем, з якими я можу зіткнутися, коли увійду в парадні двері, що я не звертала уваги на дощ, що ллється на мене, або на студентів, що проносяться повз мене.

Я ні на що не зважала.

Бо я знала.

Я просто знала глибоко у своєму серці та душі, що наближається небезпека.

Я не знала, де, чи коли, чи як це може розвернутися.

Але я знала, що це станеться.

Однак небезпека, яку я передбачала, виникла передчасно, коли я загорнула за ріг головної будівлі і зіткнувся з масивними чоловічими грудьми.

Я була настільки не готова до контакту, настільки глибоко занурена у свої думки, що мені не вистачило часу встояти і запобігти падінню.

Я склалася, як колода карт, біля людини, в яку врізалася, і впала дупою на холодну, мокру землю.

—О, чорт, мені так шкода, – сказав глибокий, знайомий голос.

Мені не треба було зводити очі, щоб зрозуміти, з ким я зіткнулася. Я б дізналася його голос де завгодно.

—Шеннон, ти гаразд? – запитав Джонні, кинувши свою шкільну сумку на землю і нахилившись, щоб допомогти мені підвестися.

—Я гаразд, – пробурмотіла я, відкидаючи його руку.

Мені не потрібно, щоб він торкався мене. Він і так дуже сильно на мене впливає.

Не зводячи очей з бетону, я встала рачки і піднялася.

—Мені так шкода, – говорив він далі.

—Все гаразд, – прошепотіла я, обсмикуючи спідницю. —Я гаразд.

—Точно?

Я кивнула, але опустила погляд.

Я не могла дивитись на нього.

Я не хотіла, щоб він мене бачив такою.

—Шеннон?

—Мені треба йти, – прохрипіла я, а потім обійшла його, прямуючи до головної будівлі.

Опустивши голову, я поспішила прямо до роздягальні третьокурсників.

Дихай.

Перестань панікувати.

Просто дихай.

Коли я дісталася роздягальні для третьокурсників, яка, на щастя, була порожня, я дозволила своїй шкільній сумці впасти з плечей і притулилася чолом до прохолодного твердого металу, роблячи різкі, чутні вдихи.

Тремтячи, я притулилася передпліччям до шафки і просто трималася за голову, відчайдушно намагаючись впоратися з цим безглуздим жахом, що загрожує оволодіти мною і зупинити моє тіло від переходу в режим блювоти.

Мої ноги так сильно тремтіли, що я знала, що не дістануся до ванної вчасно, тому моєю єдиною надією було заспокоїтись, поки мене не вирвало.

—*Занадто пізно,* – подумала я про себе, коли мої ноги підкосилися.

Я впала на підлогу рачки, коли мій шлунок спорожнився прямо посеред школи.

У ньому було не так багато їжі, як завжди, але вода та половина плитки шоколаду, яку я з'їла за обідом, повернулися до нього з новою силою.

Звук кроків, що стукали коридором, заповнив мої вуха, і я застогнала про себе, усвідомлюючи, що ніколи і за мільйон років не переживу цього.

За мить я відчула руку на своїй спині, коли хтось опустився навколішки поруч зі мною і прибрав волосся з мого обличчя.

—Все гаразд, – голос Джонні заповнив мої вуха, коли він заспокійливо водив колами по моєму хребту своєю великою рукою. —Шшш, ти в порядку.

О боже, ні.

Чому він це зробив?

Чому він пішов за мною?

Він не мав зі мною розмовляти.

Такий був план.

Мене рвало ще дві хвилини, перш ніж мій шлунок, нарешті, заспокоївся. І весь цей час він стояв навколішки поруч зі мною, прибираючи моє волосся від блювоти і розтираючи мені спину.

—Ти гаразд? – запитав Джонні, коли я знову задихала і перестала витріщатися.

Я слабо кивнула, а потім відчула, що його рука ще на моїй спині.

Я інстинктивно стиснулася.

—Що це? – я почула, як він запитав за мить до того, як його пальці торкнулися моєї шиї, прямо над коміром шкільної сорочки. —У тебе синець на шиї.

Паніка охопила моє серце, коли я відчула, як він прибрав ще більше мого волосся і знову торкнувся моєї шиї.

—Шеннон? – Джонні повторив. —Звідки це в тебе?

—Це старе, – прохрипіла я, все ще хапаючи ротом повітря.

—Не виглядає старим, – відповів він, торкаючись моєї шиї.

—Ну, це так, – видавила я, струшуючи його дотик.

На щастя, він підкорився і відсунувся від мене.

Слабка і принижена, я залишилася там, де була, рачки, просто дивившись у підлогу, коли хвиля повного приниження захлиснула мене.

—Шеннон? – сказав він м'яким тоном, знову поклавши руку мені на спину. —Ти гаразд?

Слабо кивнувши, я піднялася навколішки, поклавши руки на них. Погляд опущений униз.

—Чекай тут, добре? – наказав Джонні, підводячись у становище стоячи. —Я схожу за доглядачем.

—Ні, ні, – видавила я, пригнічена. —Я приберу це.

—Ні, ти цього не зробиш, – заперечив він. —Все гаразд. Просто почекай мене тут, і я скоро повернуся.

У той момент, коли я почула його кроки, що віддалялися, схопилася на ноги, схопила свою шкільну сумку і кинулася в найближчий туалет у цьому крилі школи.

Зайшовши всередину, я попрямувала до раковини, розстебнула блискавку на передній кишені шкільної сумки і дістала дорожню зубну щітку і пасту, які завжди носила з собою.

Я – тривожна людина, і від занепокоєння мене нудить.

Це відбувається в найнезручніших місцях, зазвичай у школі, як сьогодні, тому я завжди повинна бути готова.

Тремтячи з голови до ніг, зі сльозами, що обпалюють очі, я швидко почистила зуби, давлячись, коли щітка уткнулася в задню частину мого горла.

Закінчивши чистити рота, я сполоснула зубну щітку і засунула її разом з пастою назад у маленький пакет на блискавці, перш ніж покласти в шкільну сумку.

—*Ти гаразд,* – подумки промовляла я, коли мила руки і обполіскувала обличчя, — *все буде добре.*

Але я знала, що це не так.

Як би я не намагалася брехати самій собі, у моєму житті все було гаразд.

Шморгаючи носом, я схопила шкільну сумку, штовхнула одну з дверей туалетної кабінки і забрала пляшку з дезінфікуючим засобом, захована за бачком.

Повернувшись до раковини, я витягла пару дюжин паперових рушників із дозатора і попрямувала назад на місце злочину.

Але все було чисто.

Доглядач ішов назад коридором зі шваброю і відром, що волочиться за ним.

—Я ж сказав тобі почекати мене, – пролунав поряд знайомий голос.

Розвернувшись, я виявила Джонні, що притулився до шафок.

—Мені треба було почистити зуби, – випалила я, шморгаючи носом.

Він вигнув брову.

—У школі?

—Це часто трапляється, – видавила я.

Він насупився, спостерігаючи за мною своїми насиченими блакитними очима.

—Тепер ти почуваєшся краще?

Я кивнула, пригнічена.

—Я гаразд.

—Добре, – відштовхнувшись від шафок, Джонні підійшов до того місця, де я стояла, і взяв дезінфікуючий засіб і паперові рушники у мене з рук.

Похитуючись, я дивилася, як він відчинив двері туалету для дівчаток і кинув дезінфікуючий засіб та паперові рушники назад усередину.

—Зараз я відвезу тебе додому, – сказав він, знімаючи з моїх плечей шкільну сумку і перекидаючи її через ліве плече.

Мої очі розширились.

—Ні, ні, не треба…

—Я забираю тебе додому, – повторив він, блакитні очі зустрілися з моїми. —Поїхали.

—Чому? – я прохрипіла.

Джонні насупився.

—Що "чому"?

—Чому ти мені допомагаєш?

Він довго дивився на мене, перш ніж важко зітхнути.

—Бо я так хочу.

—Ти хочеш?

Він кивнув головою.

—Ти маєш пальто?

—Пальто? – я прохрипіла, почуваючи себе безпорадною, дивлячись на цього гарного хлопця.

—Так, зовні ллє дощ.

—Я, е-е ... – я притиснула руку до чола, намагаючись зібратися з думками. —Воно в роздягальні, – нарешті вдалося мені сказати. —У науковому корпусі.

Широко розплющеними очима я спостерігала, як Джонні розстебнув блискавку на чорному пальто, яке було на ньому, і накинув його мені на плечі.

—Ходімо, – сказав він благаючим тоном, обійняв мене за плечі, притиснув до себе і вивів зі школи. —Я подбаю про тебе.

РОЗДІЛ 25

ДЖОННІ

Я ненавмисно завдав біль Шеннон Лінч.

Знову.

Я завдав їй болю у школі.

Знову.

А потім вона пішла і мало не довела мене до серцевого нападу.

Клянуся богом, я ніколи не відчував такого страху, як тоді, коли побачив, як вона звалилася на підлогу поряд зі своєю шафкою. Я знав, що це була дурна ідея слідувати за нею, але мені треба було переконатися, що з нею все гаразд.

Щиро кажучи, я боявся, що Белла наздожене її так скоро.

Знайти її в такому стані на підлозі – жахливо. Моє серце стиснулося в грудях, коли я побачив її, і почало битися тільки тоді, коли я дістався до неї і зрозумів, що з нею все гаразд.

Вона була пригнічена, але з нею все було гаразд.

Мені було начхати на блювотину.

Усіх виривало. Навіть дівчаток.

Але, певне, ця дівчина робила це часто.

Я точно пам'ятав, що написано у файлі.

Її часто рвало.

Це мене турбувало. Більше, ніж варто було б. Що мене ще більше турбувало, то це те, чому це сталося. Шеннон явно страждала від нудоти.

Це підтверджувало те, що написано у її шкільному досьє.

Заради всього святого вона принесла з собою до школи зубну щітку. Я горів від власної форми занепокоєння через необхідність знати, що її засмутило.

Я не хотів випробовувати долю чи погіршувати ситуацію, тож тримав рот на замку.

Посадити її у свою машину, мабуть, було не найкращою ідеєю з огляду на той факт, що вона, схоже, більше не хотіла зі мною розмовляти. Але я не збирався залишати її тут, щоб пізніше вона сіла у лайновий автобус.

Вона не сказала мені жодного слова за всю дорогу до свого будинку – за винятком того, що вибачилася мільйон довбаних разів за те, що, очевидно, не могла контролювати.

Я не знав, що зробити чи сказати, щоб заспокоїти її.

Я казав їй, що все гаразд, але вона мене не чула.

Здавалося, що Шеннон застрягла у своїй власній голові, до смерті турбуючись про щось, чого я не міг зрозуміти.

Я почував себе безпорадним.

Я хотів їй допомогти, але це було неможливо зробити, коли я не міг знати, з чим вона зіткнулася.

—Мені дуже шкода, – сказала мені Шеннон, коли я під'їхав до її будинку, витративши цілих п'ять хвилин на те, щоб умовити її сказати мені, який з них. —Мені справді дуже…

—Тобі нема за що вибачатися, – сказав я їй, перш ніж заглушити двигун і повернутися, щоб подивитися на неї.

Ісусе Христе, що було не так?

Хтось напав на неї у школі?

Хтось знову завдав їй неприємностей?

Вона виглядала зляканою.

—Джонні, я… – її слова затихли, коли вона перевела погляд на маленький будинок із терасою наприкінці вулиці, а потім знову на мене. —Будь ласка, не розповідай, – нарешті сказала вона тихим голосом, широко розплющивши очі, сповнені непролитих сліз.

Я спохмурнів, відчуваючи, як моє серце шалено б'ється.

—Що не розповідати, Шеннон?

Вона заправила волосся за вуха і переривчасто видихнула.

—Про те, що трапилося у школі.

Мої руки смикнулися на кермі, коли я боровся з бажанням посадити її до себе на коліна і обійняти.

—Я не збираюся нікому нічого розповідати, – сказав я таким м'яким тоном, на який був здатний.

—Ти обіцяєш? – прохрипіла вона.

Я кивнув головою.

—Я обіцяю.

Шеннон зробила ще один переривчастий вдих.

—Пробач ... це ... це вже ... таке трапляється, коли мені стає страшно.

У мене кров застигла у жилах.

—Чого ти боїшся, Шеннон? – я сам здивувався тому, як спокійно звучав, коли був за дві секунди від того, щоб втратити самовладання прямо тут, у цій машині. —Щось сталося?

—Сталося? – прошепотіла вона, прикусивши нижню губу.

—У школі? – я повільно кивнув. —Хтось завдає тобі неприємностей?

Вона заплющила очі і ще сильніше прикусила губу, так сильно, що я простягнув руку і витяг губу із зубів.

—Не треба, – попросив я.

Її очі розплющились.

—А?

—Ти нашкодиш собі, – сказав я їй, прибираючи руку, хоча це було останнє, що я хотів зробити.

—Мені шкода, – прошепотіла вона.

—Тобі не треба перепрошувати, – відповів я хрипким тоном.

Шеннон опустила погляд, дивлячись на свої зчеплені руки, і після нестерпно довгої паузи мовчання кивнула сама собі.

—Я краще піду додому, – нарешті сказала вона тихим голосом. —Дякую за те, що підвіз.

Я дивився, як вона відстебнула ремінь безпеки і відчинила двері, і паніка спалахнула в моєму животі, що не мало жодного сенсу, тому що я не знав, про що, чорт забирай, треба турбуватися.

—Ти б мені сказала, так? – я гукнув її, коли вона вийшла з моєї машини. —Якби з тобою щось трапилося? – я нахилився над пасажирським сидінням, щоб подивитися на неї, розуміючи, що все псую, але мені все одно треба було це сказати. —Ти сказала би мені, якби хтось завдав тобі неприємностей у школі?

Шеннон стояла, тримаючись за дверцята моєї машини, довгі миті великі блакитні очі дивилися на мене.

Нарешті вона кивнула.

Я відчув, як моє тіло розслабилося від полегшення.

—Бувай, Джонні, – прошепотіла вона і зачинила двері.

—Бувай, Шеннон, – пробурмотів я собі під ніс, повертаючи ключ у двигуні.

Мені треба було забратися звідси, поки я не зробив щось справді дурне, наприклад, посадив її назад у свою машину і відвіз додому.

Тому що довбаний збій у моєму мозку сказав мені зробити саме це.

Залишати її було неправильно.

Їдь, Джонні.

Розвертай машину і їдь, Кав.

Вона гаразд.

Вона у повному порядку.

Зосередьтеся на грі.

У тебе тренування.

Тобі не треба втрачати голову через дівчину.

Похитавши головою, я переключив машину на передачу і змусив взяти себе в руки і їхати.

Це не спрацювало.

Тому що я не міг виїхати.

Перемкнувши кнопку передач, я відчинив двері своєї машини і виліз.

—Стривай!

Шеннон повернулася й дивилася на мене широко розплющеними очима.

—А?

Що ти робиш, Кав?

Якого чорта ти твориш?

—Ходімо зі мною, – слова злетіли з моїх губ, перш ніж у мене з'явився шанс зупинити себе і взяти їх назад.

—Куди піти з тобою? Що сталося? – прошепотіла Шеннон, переводячи погляд з мене на будинок далі по вулиці.

Я не знаю, Шеннон.

Я, блядь, не знаю.

Я гадки не маю, що зі мною відбувається.

Я просто знаю, що моя інтуїція каже мені не залишати тебе прямо зараз.

—Куди завгодно? – запропонував я, а потім прочистив горло, перш ніж додати: — Чи могли б ми покататися? Або перекусити десь?

Боже, що зі мною не так?

Я побачив, як щось промайнуло в її очах, щось дуже схоже на полегшення.

—Ти хочеш, щоби я це зробила? – тихо запитала Шеннон. —Поїхала з тобою?

Я невпевнено кивнув головою.

—Так, Шеннон, – мій голос був хрипким. —Я хочу, щоб ти поїхала зі мною.

РОЗДІЛ 26

ШЕННОН

Я повернулася до його машини.

Я гадки не мала, куди ми їдемо і чому Джонні взагалі попросив мене поїхати з ним після того, як довіз мене до дому, але в цей момент мені було все одно.

Мені все одно, що він зачепив мої почуття минулого тижня.

І мені байдуже, що в мене можуть бути проблеми через те, що я з ним.

Коли він відчинив пасажирські двері своєї машини і запропонував мені тимчасову втечу з пекла, яке представлялося моїм будинком, я погодилася.

Я більш ніж прийняла це практично пірнувши в його машину.

Через сорок п'ять хвилин я сиділа навпроти нього в міському барі під назвою «Бідді», переді мною стояла недоїдена тарілка супу, пляшка кока-коли. Серце шалено калатало.

У той момент, коли ми переступили поріг галасливого паба, всі люди обернулися і дивилися на Джонні.

Було неймовірно лякаюче спостерігати, як він намагається впоратися із залученою до нього увагою. Я була приголомшена, тому не могла уявити, яке це має бути для Джонні.

Йому лише сімнадцять.

Як і того дня на полі з репортерами, Джонні був справжнім професіоналом, приймаючи рукостискання й плескання по плечу, поки ми чекали в барі на одну з офіціанток.

Я була настільки відвернена увагою, яку він отримував, і рукою, яку він тримав на моєму попереку під час розмови, що я просто кивнула, коли він нахилився до мого вуха і запитав, чи я голодна.

Потрібно було ще п'ять хвилин розмов з випадковими людьми, перш ніж ми нарешті сіли за єдиний вільний столик у барі.

Я почувала себе абсолютно пригніченою тим, що він купив мені їжу. Я запротестувала б і запропонувала заплатити, але в мене не було грошей.

Мені нема чого запропонувати цьому хлопчику.

Зовсім нічого.

—Як ти зараз почуваєшся? – запитав Джонні, відволікаючи мене від думок.

Я різко підвела голову і виявила, що він спостерігає за мною через маленький круглий стіл.

Знайоме печіння спалахнуло всередині мого живота, коли я змусила себе зустрітися з його поглядом. Я щільно закуталася в його пальто, але це не припинило тремтіння в тілі.

—Я, ем, зараз я почуваюся набагато краще, – відповіла я, червоніючи від тяжкості його погляду. —Дякую.

—Добре, – Джонні відкинувся на спинку стільця, не зводячи з мене очей, і розсіяно постукав пивним килимком по столу. —Я радий.

—Дякую за вечерю, – додала я, відчуваючи себе сором'язливою, незручною та відчуваючи мільйон інших емоцій. —Я справді ціную це.

З якоїсь причини мої слова викликали у Джонні широку посмішку.

—Ти вважаєш тарілку супу вечерею? – спитав він, посміхаючись так широко, що в нього з'явилися ямочки.

—Ну, то була величезна миска? – промовила я, знизавши плечима. —Так що, так, я б вважала це вечерею.

—Це суп, Шеннон, – посміхнувся Джонні. —Це практично вода.

—Чому? – я подивилася на порожню тарілку та миску перед ним. —Ти все ще голодний?

Він не міг бути голодним.

Я тільки-но спостерігала, як він проковтнув величезну миску супу, перш ніж за нею пішла гора овочів та курки.

Було фізично неможливо зголодніти після такої кількості їжі.

Джонні пирхнув.

—Це був перекус.

—Перекус? – я поклала лікті на стіл і спитала: —Ти плануєш влаштувати ще одну вечерю, коли повернешся додому?

—Я, напевно, поїм ще як мінімум чотири рази, перш ніж ляжу спати, – сказав він мені.

У мене відвисла щелепа.

—Але вже п'ята година вечора.

—Я знаю, – він похитав головою, сумно посміхаючись. —Ти повинна побачити, скільки я їм щодня. Це, мабуть, шокувало б тебе.

—Ну, ти не товстий для хлопця, який так багато їсть, – випалила я й одразу пошкодувала про свої слова.

Джонні тихо засміявся.

—Ні, я не такий.

Моя шкіра обличчя стала малиновим кольором.

—Мені так шкода, – видавила я. —Я не хотіла називати тебе…

—Не вибачайся, – сказав він мені, все ще посміхаючись. —Я тренуюсь. Багато тренуюсь. Мені потрібне паливо, щоб накачати тіло.

—Через регбі? – запитала я, заправляючи вологе від дощу волосся за вуха.

Джонні кивнув головою.

—Мені потрібно споживати 4500 калорій на день, коли я тренуюсь.

У мене знову відвисла щелепа.

—Як це взагалі можливе?

Джонні посміхнувся.

—Я змушую це працювати.

—Як? – запитала я, тепер повністю заінтригована.

—Розподіляючи час між їдою, – пояснив він. —Їсти правильні продукти у потрібний час, – він знизав плечима, перш ніж додати: —Зазвичай я їм кожні дві чи три години. Мій дієтолог каже, що це найкраще підходить для мого тіла.

—Отже, у тебе є графік годування? – хихикаючи, я додала: —Як у дитини.

Джонні обдарував мене поблажливою усмішкою і зробив великий ковток свого апельсинового соку.

Незважаючи на галасливу компанію дівчат за сусіднім столиком, я зосередилася на хлопці переді мною.

—Значить, у тебе не може бути нічого смачного?

—Що, у твоєму розумінні, «смачне»?

—Кока-Кола. Шоколад. Морозиво. Чипси, – я перерахувала список своїх улюблених ласощів. —Кислий мармелад. Шоколадні пластівці. Піца. Чізбургери. Китайська кухня. Пончики.

—Я в розпалі сезону, – перервав мене Джонні, кинувши на мене спантеличений погляд. —Єдине, що потрапляє в мій організм, – це органічна їжа, необроблена і насичена білком.

Я дивилася на нього.

—Навіть без бісквіту до чаю?

Джонні похитав головою.

—Чому? Боже мій! Це тому, що ти матимеш проблеми з цими людьми з академії регбі? – мої очі розширились від несправедливості. —Мій брат Джоуї розповідав мені про те, як вони стежать за маленькими хлопчиками, як за цуценятами, – з жахом я запитала: —Вони дають тобі список заборонених продуктів, а потім карають тебе, якщо їх з'їси?

—Ні, – повільно простяг Джонні, насупившись. —Що ж це, по-твоєму, за місце таке, ця Академія?

—Якщо тобі не дозволяють їсти солодощі, то це жахливе місце, – серйозно відповіла я.

—Харчуватися правильно – мій вибір, – пояснив він, спостерігаючи за мною із спантеличеним виразом обличчя. —Мене ні до чого не примушують. Це мої власні умови. І не набивати собі в рот оброблене, наповнене цукром лайно називається бути здоровим і проявляти самоконтроль.

—Але ж весь час? – я засумнівалась. —24/7?

—У мене позиція «все чи нічого», – відповів він. —Я або повністю дотримуюсь, або не витрачаю свій час даремно. Нема сенсу робити щось наполовину.

—Що ж, мені сумно за тебе, – оголосила я. —Ти не знаєш, чого втрачаєш.

Засунувши руку в кишеню спідниці, я витягла наполовину з'їдений шоколадний батончик – моєї улюбленої фірми, – кинула швидкий погляд, щоб переконатися, що офіціантка не помітила, як я пронесла їжу до приміщення, перш ніж помахати їм перед його обличчям.

—Запах – найкраща частина, – сказала я йому. —І від цього ти теж отримаєш ендорфіни.

Його губи здригнулися.

—Я тренуюся по шість годин на день, Шеннон. Мені не потрібно доповнювати ендорфіни шоколадкою.

Зірвавши обгортку, я тримала її перед його носом кілька хвилин.

—Понюхай, – підбадьорила я, відчуваючи себе з ним дивно невимушено. —Давай.

—Забери це від мене, – засміявся Джонні, м'яко відкидаючи мою руку.

—Твоя втрата, – сказала я, знизавши плечима, потім відкусила шматочок і застогнала, коли шоколадна смакота торкнулася мого язика.

—Твоя вигода, – посміхнувся він, похитуючи шматочок льоду у своїй склянці.

—Вау, – пирхнула я, засовуючи шоколад назад у кишеню. —Якби я була дорослою дівчинкою, ти міг би серйозно поранити мої почуття.

—Що? – паніка промайнула на його обличчі. —Чорт, ні! Це був жарт, – він нахилився вперед на своєму сидінні. —Я не мав на увазі… Я не називав тебе товстою, ти сама крихітна істота, яку я колись… Чорт, ти така маленька, що я міг би…

—Розслабся, – хихикнула я. —Я не ображаюся.

Джонні довго дивився на мене, а потім тяжко зітхнув.

—Господи Ісусе, у мене ледве серцевий напад не стався, – потираючи груди, він пустотливо усміхнувся. —Я знаю, як психічно більшість дівчаток не можуть впоратися зі своєю вагою.

—Ну, я не така, як більшість дівчаток, – відповіла я з гримасою і вказала на себе. —Як бачиш.

—Ні, – тихо підтвердив Джонні, стежачи очима за рухами моїх рук. —Ні, ти не така.

Настала довга, незручна пауза, під час якої ми обоє дивилися один на одного.

Тиша збентежувала, але не так сильно, як напруженість у його блакитних очах.

Вони були надто проникливими.

Занадто всевидячими.

Надто.

—Хочеш ще кока-коли? – запитав Джонні, знімаючи напругу.

—Е-е… – я глянула на свій годинник, а потім знову на нього. —Я не знаю.

Джонні насупився.

—Ти не знаєш?

Так.

Ні.

Іди додому, поки твій батько не дізнався, що ти в пабі, і не вбив тебе.

Ні, залишися тут із ним.

Господи…

Я безпорадно знизала плечима.

—Ти хочеш пити? – він спитав. —Як гадаєш, чи не хочеш ти ще випити?

—Я… – я нервово озирнулася, але виявила десятки пар очей, спрямованих на наш стіл.

Моє серцебиття злетіло до неба.

Мені це не сподобалося.

Жодної крапельки.

—Шеннон? – сказав Джонні, знову привертаючи мою увагу. Він вичікувально дивився на мене, тримаючи гаманець у руці. —Принести тобі ще випити?

—Е-е ... – присунувшись ближче, я нахилилася над столом і жестом попросила Джонні посунутися ближче.

Нахмурившись, він так і зробив.

—Джонні, – прошепотіла я йому на вухо. —Я відчуваю, що за нами спостерігають.

Відступивши назад, я знову озирнулася і помітила, що столик дівчаток-підлітків якимось чином присунувся ближче до нашого. Мої очі метнулися до нього, і я енергійно кивнула.

—Люди напевно дивляться на нас, Джонні.

Джонні виглядав неймовірно роздратованим, коли важко видихнув і провів рукою по волоссю.

—Мені шкода.

—Це через регбі?

Він покірно кивнув мені.

—Мені дуже шкода. Просто ігноруй їх.

—Як? – я прохрипіла, відчуваючи себе дуже вразливою у цей момент.

Джонні довго дивився на мене, не вимовляючи жодного слова, перш ніж відсунути стілець і встати.

—Давай, – сказав він, простягаючи мені руку. —Я принесу тобі ще випити, і ми посидимо у вітальні.

—Вітальня?

—Там спокійніше, – він озирнувся і пробурмотів собі під ніс: —Може, у нас буде трохи довбаної тиші.

Це йому також не подобалося.

Він може поводитися так, наче його це не турбує. Але це не влаштовувало його.

Саме з цим усвідомленням я виявила, що схопилася за його простягнуту руку.

Приголомшена, я пішла за Джонні в бар, де він замовив нам ще випивки, перш ніж пройти через двері збоку від бару до тьмяно освітленої кімнати.

У цій кімнаті було більше юнацького настрою, з більярдними столами та дошками для дартсу на стінах, а у кутку грав музичний автомат.

Я помітила, що кілька підлітків, одягнених у різну шкільну форму з місцевого району, ледарюють. Наприклад, коли ми увійшли до головного бару, всі повернулися, щоб подивитися на нього, але після кількох кивків і «як справи, Кав» вони повернулися до своєї компанії.

Джонні підвів мене до столика в дальньому кутку зали, але цього разу замість того, щоб сісти на один із барних стільців з іншого боку столу, він поставив наші напої і сів на шкіряну лаву поруч зі мною.

Звідси ми мали чудовий вигляд на решту кімнати, з тією перевагою, що ми залишалися осторонь.

—Ти маєш іти додому, Шеннон, – мій здоровий глузд наказав, *—ти не повинна бути тут.*

—Краще? – запитав Джонні, влаштовуючись поряд зі мною.

Я кивнула і потяглася за своєю колою, не зводячи очей з того, що відбувається навколо. Я могла бачити кількох хлопців у дальньому кінці зали, одягнених у форму ГШБ, і це змусило мене захотіти заповзти під стіл та сховатись.

Я так рознервувалась, що мені довелося використовувати обидві руки, щоб зупинити тремтіння пляшки.

Сіара Мелоні, моя найбільша мучителька зі старої школи, і та, хто залишила мені шрам на повіці, сиділа серед них. Все моє тіло стислося від страху.

Немов відчувши, що я спостерігаю за нею, Сіара повернула обличчя в мій бік.

Чудово.

Просто страшенно здорово.

У той момент, коли вона впізнала мене, цей знайомий блиск злого наміру спалахнув у її очах приблизно на дві секунди, перш ніж її погляд перемістився на Джонні, який сидів поряд зі мною.

Її рот помітно розплющився, і вона почала підштовхувати дівчину, що сидить поряд з нею, Ханну Дейлі – її найкращу подругу і ще одну мою мучительку.

За нами знову спостерігали.

Але тепер це більше пов'язано з тим, що мене ненавиділи, аніж з тим, що він – місцева знаменитість.

У паніці я опустила погляд на скляну пляшку, затиснуту в моїх руках.

Дихай, Шеннон.

Просто дихай.

—Ти брехлива, маленька повія, – прогарчала Сіара, притискаючи мене до стіни за школою і дивлячись на мене зверху вниз. —Ти дивилася на нього.

Знаючи, що безпечніше нічого не говорити, я тримала рота на замку і подумки готувалася до побиття, яке, як я знала, отримаю.

—Відповідай мені, суко! – прогарчала вона, вдавлюючи мої плечі в бетон, змушуючи повітря вийти з моїх легень з гучним, болючим стоном.

Декілька дівчат, що стояли навколо нас, засміялися і посміхнулися, коли з мого горла вирвався схлип.

У мене боліло все тіло, про що ніхто з них не міг знати, – остання істерика мого батька спричинила мій біль, а вони насолоджувалися моїм очевидним дискомфортом.

Для мене це не було чимось новим.

Я звикла, що з мене сміються.

Я звикла бути боксерською грушею.

І я ненавиділа себе за те, що сприйняла це.

Коли Сіара знову притиснула мене до стіни, я змусила себе проковтнути ридання, які погрожували вирватися з мого горла, видавивши натомість слова:

—Я не дивилася на твого хлопця. Він глянув на мене.

То була правда.

У її хлопця жахлива звичка вирячитися на мене.

За ці слова я отримала ляпас і жменю вирваного волосся. Мене смикнули за них так грубо, що я похитнулася вперед, почуваючи себе слабкою та безсилою.

—Я збираюся знищити тебе, чорт забирай, – прошипіла вона мені на вухо, перш ніж впитися нігтями в мою щоку.

—Вперед, – подумала я про себе.

Ти не можеш знищити те, що вже зламано.

—Розслабся, – прошепотів Джонні мені на вухо, відволікаючи мене від спогадів. — Зі мною ти в безпеці.

Його слова збили мене з пантелику, і я повернула обличчя, щоб подивитися на нього.

Боже, він такий гарний, і це боляче.

Все у Джонні Кавані – чиста досконалість.

Він великий і сильний, а його обличчя?

О боже, його обличчя – найкраще обличчя, яке я коли-небудь бачила.

—Чому я не маю бути в безпеці? – це було захисне запитання, поставлене від розпачу, бо цей хлопчик не кидав мене.

Я нічого не могла зрозуміти з цього, і моє бідне серце працювало на межі можливостей, щоб не відставати від почуттів, що бомбардують моє тіло через його близькість.

Страх, невпевненість, хіть і паніка – все це набивало мою дупу.

—Я просто даю тобі зрозуміти, що ти в безпеці, – відповів він, блакитні очі зустрілися з моїми. —Добре?

Уривчасто видихнувши, я кивнула і присунулася ближче до нього.

Якби я могла, я б залізла до нього на коліна і уткнулася обличчям у його груди в цей момент. Але він був практично незнайомцем для мене, і це було б соціально-несхвально, тому я вирішила притиснутись до нього боком.

Я знала, що він, мабуть, подумав, що я збожеволіла, але я була за дві секунди від повномасштабної панічної атаки, і його присутність заспокоювала мене. Джонні подивився на мене з цікавістю, перш ніж переключити свою увагу на стіл шестикурсників із ГШБ.

Я помітила, як іскра впізнавання запалилася в очах Джонні, перш ніж його обличчя набуло жорсткого виразу.

—Тепер ми можемо йти? – прошепотіла я, серце прискорено билося, коли я чинила опір бажанню закопатися в його бік. —Будь ласка?

—Ми підемо, коли будемо готові, – сказав він таким низьким і м'яким голосом, що його ледве чути. —Підніми голову, Шеннон, – за мить він поклав руку мені на плече і притяг до себе. —Ніхто не завдасть тобі шкоди.

Відчувши полегшення, я присунулася ближче, надто близько, що на дивані залишилося ще багато місця для інших людей, але мені було байдуже.

Він був великим і сильним, і в мене виникло виразне відчуття, що він каже мені правду.

Я повірила йому, коли Джонні сказав, що з ним я в безпеці.

—Ті дівчатка? – спитав він, нахиляючи обличчя, щоб подивитися на мене, коли вимовляв цю фразу. —Що за історія?

—Немає ніякої історії, – прохрипіла я, мертвою хваткою вчепившись у пляшку.

—Чому мені важко повірити в це?

Я знизала плечима і опустила підборіддя, дозволивши волоссю впасти вперед, шкодуючи, що я не маю мантії-невидимки Гаррі Поттера, накинутої на моє тіло, щоб я могла уникнути цієї ситуації без додаткового болю.

Я більше не можу це терпіти.

—Подивися на мене.

Я цього не зробила.

—Подивися на мене, – повторив він спокійним і благаючим тоном.

Я не могла.

Я відчула, як він заворушився поруч зі мною, а потім його пальці опинилися на моєму підборідді, піднімаючи обличчя до свого.

—Ти в безпеці, – прошепотів він, обхопивши мою щоку рукою, його очі свердлили дірки прямо в моїй душі. —Я обіцяю.

Це слово.

Боже.

Це одне слово зламало мене.

Це було надто.

Моє життя.

Ці дівчатка.

Мій батько.

І серед усього цього я могла бачити лише його.

Цього хлопця.

РОЗДІЛ 27

ДЖОННІ

Я ніколи до кінця не зрозумію, що змусило мене привести Шеннон в Бідді, але зараз вона була тут і виглядала більш засмученою, ніж коли я застав її в школі годину тому.

Я також.

Я намагався приховати свою лють, але, присягаюсь богом, був близький до того, щоб когось вбити.

Щиро.

Справді.

Абсолютно точно.

Шеннон жахнулася від цих дівчаток.

Її тіло тремтіло. Тремтіло.

Ось чому вона зараз була притиснута до мене, а моя рука міцно обіймала її тендітні плечі. Я знав, що переступаю серйозні кордони, але відмовився дозволити їй втекти від цих ублюдків.

Я знав, що не повинен торкатися її, але як, чорт забирай, я міг цього не робити?

Як я міг просто залишити її сидіти там, коли вона виглядала такою переляканою та невпевненою?

Я не міг.

То був не я.

Я продумував усе до дрібниць.

Тільки не тоді, коли справа стосується цієї дівчини.

Блондинка у формі ГШБ на іншому кінці зали знову впіймала мій погляд і посміхнулася. Я зустрів її посмішку холодним, жорстким поглядом і відчув болюче задоволення, коли її посмішка зникла, а очі наповнились страхом.

—Будь до біса наляканою, – подумав я про себе, *—ти поняття не маєш, з ким зв'язуєшся.*

Я міг би занапастити цих людей.

Я хотів.

Кожна клітина мого мозку не випромінювала нічого, крім люті та помсти, вимагаючи, щоб я повернув те, що вони забрали у Шеннон.

Забрати їхню гордість, як вони забрали її.

Налякати їх так, як вони налякали її.

Завдати їм біль, як вони завдали їй.

Я відчув смак свого гніву.

Це було страшенно потужно.

Чорт забирай, мені треба було взяти себе в руки, але щоразу, коли намагався, я просто продовжував думати про її досьє.

Чи була одна з цих сук тією, що відрізала Шеннон волосся?

У мене було погане передчуття щодо блондинки. Ще одна проблема, з якою я зіткнувся і яка повинна змусити мене збожеволіти, це те, як ці недоумки дивилися на неї.

Із сильним бажанням.

Їм треба було відвести свої шалені очі від цієї дівчини, тому що я не зможу з цим впоратися.

Їм не потрібно дивитися у її бік.

Ніколи.

Я обіймав її, заради всього святого.

Зрозумійте чортів натяк.

—*Не дивно, що блондинка розлютилася,* – подумав я сам собі.

Темноволосий каліка явно зустрічався з нею, і все ж таки він дивився на Шеннон, як на вечерю.

—*Моя вечеря, придурок,* – я хотів гарчати.

—Тепер я готова йти, – сказала Шеннон, відриваючи мене від моїх думок і мого пильного погляду на темноволосого недоумка, що витріщався на неї з іншого кінця зали.

Вона поставила порожню пляшку на стіл і глянула на мене своїми великими блакитними очима.

—Все гаразд?

Заспокойся, серце.

Заспокойся, блядь.

Я видавив усмішку.

—Так, Шеннон, все гаразд.

З очевидних причин я обіймав її, коли ми проходили повз стіл придурків з її старої школи. Я не пропустив, як її пальці заплуталися в моєму джемпері, або як все її тіло напружилося, коли одна з дівчат зробила якийсь двозначний коментар про повій, які переслідують багаті члени.

Зберігаючи самовладання, я вивів її із зали, а потім зупинив біля бару.

—Ти можеш зробити мені ласку?

Шеннон подивилася на мене широко розплющеними очима і кивнула.

—Так. Звісно.

Я витяг з кишені гаманець і ключі і простяг їх.

—Ти можеш розрахуватися з барменшею і піти зачекати на мене в машині?

Її обличчя зблідло.

—Чому?

—Мені треба поговорити з одним із моїх друзів, – збрехав я, посміхаючись їй. —Я зараз вийду.

Вона довго і насторожено дивилася на мене, перш ніж видихнути.

—Звичайно, – нарешті сказала вона з полегшенням. —Я можу це зробити.

—Дякую, – відповів я.

Я почекав, поки Шеннон відійде до бару, перш ніж розвернутися і повернутися до зали, і зупинився, коли опинився перед столом придурків.

—Зараз, – усміхнувся я, дивлячись на їхні обличчя. —Хто хоче назвати мою дівчину повією мені в обличчя?

Я додав слово «дівчина» для максимального ефекту, щоб відповідати максимальним збиткам, які я збирався завдати.

Декілька голів повернулися в мій бік, і мені було абсолютно начхати.

Хтось заплатить за її біль.

—Ну? – вимагав я, дивлячись на блондинку. —Ти? – спитав я, перш ніж перевести погляд на руду, що сидить поруч із нею. —Чи це ти?

—Послухай, я не знаю, що вона тобі сказала, – почала говорити білявка, але я перервав її, похитавши головою.

—Це твій хлопець? – спитав я, нахиливши голову до темноволосого недоумка, який витріщався на Шеннон менше п'яти хвилин тому, але тепер став занадто тихим. —Це він?

Обличчя блондинки почервоніло, і вона кивнула.

—*Приємно це знати,* – міркував я, а потім потягнувся через стіл, схопив його шкільний джемпер та вдарив кулаком по обличчю.

—Якого чорта ти робиш? – хлопець загарчав, зігнувшись навпіл.

—Я граю за правилами, мудаку, – виплюнув я, коли протяг його через стіл і знову вдарив.

Обидві дівчата почали кричати та розмахувати руками. Один із його друзів зробив рух у мій бік.

—Я, блять, маю право, – прогарчав я, продовжуючи вибивати лайно з його приятеля.

Він зробив маленький крок назад і підняв руки нагору.

Я закотив очі.

Чортів боягуз.

Я втратив рахунок у кількості бійок, в які Гібс вплутувався від мого імені протягом багатьох років, і навпаки.

Цьому недоумку треба було завести друзів краще.

—Зупинися! – закричала блондинка, коли я продовжив бити кулаком по обличчю її хлопця. —Ти робиш йому боляче!

—О, ти розумієш це, чи не так? – я плюнув. —Отже, ти здатна відрізнити правильне від неправильного?

—У чому твоя проблема? – вона плакала. —Ми нічого не зробили!

—Я страшенно впевнений, що ти щось з нею зробила, – прогарчав я. —І коли в тебе проблеми з нею, у тебе проблеми зі мною.

Блондинка зблідла, і я відпустив її хлопця. Він опустився на підлогу, обхопив обличчя руками і застогнав, як кицька.

Вона рушила до нього.

—Тобі сподобалося? – запитав я, дивлячись на придурка, чиє обличчя я щойно зіпсував. —Це було приємно?

—Господи, хлопче, – простогнав хлопець, затискаючи носа, щоб зупинити кров. — Я нічого не зробив.

—Ні, – кипів я. —І моя дівчина, – я вказав на двері до вітальні, —нічого не зробила твоїй дівчині, але це не завадило їй тероризувати її, – я дивився на блондинку. — Вона відрізала її волосся і побила її!

Обличчя блондинки стало червоним.

Я так і знав.

—Заради всього святого, Сіаро, – простогнав темноволосий хлопець, струшуючи руку білявки. —Що ти зробила з нею зараз?

—Нічого, – заперечила Сіара. —Я навіть не бачила її з Різдва.

—Тобі подобається, коли тебе тероризують? – я спитав його, роблячи крок ближче. —Як це не мати сили?

—Я зрозумів, чувак, – простогнав хлопець, махнувши рукою переді мною. —Дуже чітко.

—Переконайся, що твоя дівчина це розуміє, – прошипів я, сердито дивлячись на нього зверху донизу. —Тому що, якщо вона не… – я зробив паузу, щоб вказати на блондинку та руду, перш ніж продовжити. —Якщо вона чи хтось із її подружок-повій ще раз подивляться на мою дівчину, я прийду за тобою.

Я стояв там цілу хвилину, обдаровуючи кожного з цих покидьків ГШБ лютим поглядом та чекаючи відповіді.

Коли я не отримав жодної, як і очікував, розвернувся і пішов геть, щоб зупинитися біля дверей. Назвіть мене дитиною, але я не міг утриматися від того, щоб не підкрастися до їхнього столу і перекинути його.

Відчуваючи сміховинне задоволення, коли всі їхні напої пролилися і розбилися об підлогу, я розвернувся і вийшов.

—Джонні! – Ліам, власник, закричав, коли він обігнув головний бар. —У що, чорт забирай, ти граєш, хлопче?

Заради всього святого.

Зробивши заспокійливий вдих, я обернулася до нього обличчям.

—Мені шкода, що я влаштував неприємності у твоєму барі. Це не повториться.

—Неприємності? – він вигнув брову. —Я бачив тебе на камерах. Ти міг убити того хлопця.

Схвильований, я провів рукою по волоссю.

—Ці недоумки завдавали моєї дівчині неприємності, – випалив я. —Тепер мені шкода, що я вирішив проблему у твоєму барі, і я заплачу за будь-які розбиті склянки чи шкоду, яку я завдав, але це буде мій останній раз, коли я кладу гроші у твій бар.

Ліам відмовився.

—Господи Ісусе, розслабся, Джонні, я тобі не забороняю відвідувати наш бар.

—Я не спілкуюся з покидьками, Ліам, – сказав я йому напруженим тоном. Вказавши на двері до вітальні, я додав: —І ці виродки – наймерзотніші, яких тільки можна знайти. Так що ти продовжуй їх обслуговувати, а я піду далі і знайду нове місце для моєї команди.

—Джонні, хлопче, зупинись…

—Ні, я не зроблю цього, – прошипів я, струшуючи його руку, і попрямувала до дверей. —Мені потрібно підтримувати репутацію, і я не можу це робити у місці, де обслуговують відморозків.

—Це буде їх останній раз тут, – крикнув мені услід Ліам. —Я приготую тобі завтра те, що ти любиш?

Я зупинився біля дверей і озирнувся.

—Я повернуся, коли клієнтура не складатиметься зі злісних довбаних хуліганів.

А потім я повернувся і вийшов.

Шеннон сиділа на пасажирському сидінні моєї машини, коли я заліз усередину.

—Я шкодую про це, – сказав я їй, зачинивши двері і пристебнувши ремінь безпеки. —Я захопився розмовою.

—Ні, ні, – поспішила сказати Шеннон своїм тихим голосом. —Це абсолютно нормально. Ти не повинен вибачатися переді мною.

Так, я мушу.

Я залишив її тут у крижаній машині на півгодини.

Вибачень замало.

—Ти гаразд? – запитав я, повертаючись, щоб подивитися на неї.

—Так, і дякую, що заплатив за мене, – сказала вона, і я побачив, як її щоки стали яскраво-рожевими. —Я справді ціную це.

Це серйозно?

Вона дійсно дякувала мені за це?

Господи, ця дівчина не схожа на жодну з інших.

—Це не проблема, Шеннон, – відповів я, дивлячись на неї з цікавістю. —Це лише пара пляшок кока-коли і тарілка супу.

—Ну, це багато значить для мене, так що спасибі, – прошепотіла вона, заправляючи своє страшенно красиве волосся за вухо.

Її очі пропалювали в мені дірки так глибоко, що мені довелося відвести погляд, перш ніж повністю розчинитись у дівчині.

Це надто.

Вона надто гарна.

—Е-е, ось твої речі, – сказала вона, акуратно кладучи мої ключі та гаманець на моє ліве стегно.

Моє здорове стегно.

Чорт, ця дівчина надто гарна.

—Ти можеш порахувати гроші, якщо хочеш, – додала Шеннон. —Я маю на увазі твій гаманець, – вона заправила ще одне пасмо волосся за вухо. —Я не ображусь.

Якого чорта?

Я дивився на неї.

—Що?

Шеннон почервоніла.

—Ну, я просто ... я подумала, що ти міг би ...

—Я довіряю тобі, – сказав я їй. —Я нічого не рахуватиму. Це навіть не спадало мені на думку, ясно?

—Ти певен? – вона прошепотіла, вбиваючи мене своїми великими очима.

Я кивнув і придушив бажання нахилитися і вицілувати це лайно з її розпухлих губ.

—Я абсолютно певен.

Посмішка, що освітлила тоді її обличчя, настільки вражаюча, що змусила моє серце шалено забитися.

Я просто дивився на неї протягом тривалого часу, запитуючи, як, чорт забирай, я сюди потрапив, і як збирався вибратися.

—Я краще відвезу тебе додому, – нарешті сказав я, вставляючи ключ у замок запалювання і заводячи двигун.

—Звичайно, – відповіла Шеннон, все ще посміхаючись до мене.

Мені довелося відвести погляд.

Я не міг ще раз ризикнути поглянути на неї.

Не сьогодні.

—Прибери своє обличчя від цієї дівчини, поки не накоїв дурниць, наприклад, не втратив не тільки голову, а й серце, – прошипів мій мозок, коли я рвонув з паркування. *—Надто пізно, мудаку,* – моє серце вже знущалося з мене.

—І? – почув я свій голос, піддаючись гострій внутрішній потребі утримати цю дівчину прямо тут, зі мною.

Шеннон подивилася на мене сяючими очима.

—І?

Не роби цього, Джонні.

Не став себе на шлях спокуси.

—Ми могли б піти подивитися фільм? – запропонував я, розуміючи, що облажався тієї ж хвилини, як ці слова злетіли з моїх губ.

—Ф-фільм? – Шеннон видавила з себе.

О, Господи.

Я невпевнено кивнув головою.

—Якщо хочеш?

—У кіно? – запитала вона, почервонівши.

Я знизав плечима.

—Або до мене додому.

Ти тупий ублюдок.

—Я… я не… Мені не зовсім… – вона зробила паузу, щоб заправити волосся за вуха, перш ніж сказати. —Дозволено йти.

—Тобі не дозволяють ходити куди? – запитав я, відчуваючи, як величезний біль розчарування поселяється в моєму животі.

—Ем, куди завгодно? – запропонувала вона, безпорадно знизавши плечима. —Мої батьки начебто захищають мене.

Зрозуміло.

Якби я був на їхньому місці, я б теж захищав її, враховуючи, через що Шеннон пройшла у своїй старій школі.

Чорт, тепер я буду її захисником.

—Але я хочу, – додала вона, сором'язливо посміхаючись до мене. —Я б із задоволенням, насправді – якщо ти хочеш, тобто?

Та й лайно.

Правда?

Що, чорт забирай, я повинен був тепер робити?

Моя мама вдома, тому це виключено.

Змусивши себе зосередитися на дорозі переді мною, а не на дівчині, що сидить поруч зі мною, я ввімкнув покажчик і виїхав на слизьку дорогу, що веде до міста.

—Кіно, так, – відповів я настільки безтурботним тоном, наскільки міг, коли всередині горів до чортиків.

РОЗДІЛ 28

ШЕННОН

Я провела всю суботу, няньчачись зі своїм молодшим братом Шоном, що було нормою, коли няня вирішувала з'їздити в Беару відвідати тітку Еліс та її родину, а мама працювала.

Різниця цими вихідними полягала в тому, що батько пішов, а мати зникла.

Я знала, що назріває буря. Моя інтуїція завжди мала рацію.

Після того, як Джонні підвіз мене додому минулої ночі, спалахнув скандал, внаслідок якого мій батько побив мене до напівсмерті, в основному через ту безглузду газетну вирізку, яку він все ще не випускав з рук. Мама відтягла його від мене, заробивши собі ляпаса. Вона наказала йому піти і ніколи не повертатись.

Тато занурив у сімейну машину все, що в нього було, назвав мене і маму зграєю повій і помчав, розлюченим і п'яним. Через годину мама вибігла з дому з сумкою, сіла в таксі, і з того часу її ніхто не бачив. Для нашої мами не було нічого незвичайного в тому, щоби піти після сварки.

Однак вона рідко не поверталася.

Я знала, що мати повернеться. Це просто питання часу.

Я також знала, що мій батько повернеться.

Мені було неприємно дивитися, як він йшов минулої ночі. Це не вперше, коли йому сказали піти.

І це не вперше, коли він бив мене до напівсмерті.

Рано чи пізно він повернеться, обіцяючи рай і приносячи пекло.

Нічого не зміниться. Цього ніколи не траплялося.

Тадхг, Оллі та Шон могли думати, що він пішов назавжди, але ми з Джоуї все розуміли.

Без присутності наших батьків нам з Джоуї доводилося дбати про наших молодших братів. Коли сьогодні вранці в будинку не було жодних ознак того, що батьки повернулися, Джоуї пожертвував власним тренуванням з командою «Корк», щоб взяти Тадхга та Оллі на футбольний бліц, у якому вони брали участь.

Я залишилася з Шоном, який провів більшу частину дня, кричачи про маму.

Це катастрофа.

Численні телефонні дзвінки нашої матері залишилися без відповіді, так що я залишила спроби додзвонитися до неї. Приступивши до роботи над бездонним

списком завдань, виділених мені на щотижневій основі, я прибирала будинок зверху до низу, мила плінтуси і міняла всі простирадла по ходу справи.

До восьмої години суботнього вечора я випрала чотири комплекти білизни, приготувала обід і вечерю для своїх братів, викупала і одягла Шона перед сном, а також вичистила будинок до блиску.

Звичайно, це не тривало довго.

Щойно хлопчики протопали через парадні двері, хаос і безлад відновилися. Балансуючи мискою шоколадних пластівців в одній руці і пляшкою молока в іншій, я штовхнула стегном двері вітальні і ввійшла всередину.

—Тримай, Шон.

Поставивши миску і стаканчик на кавовий столик перед моїм молодшим братом, я скуйовдила його кучеряві світлі локони, потім встала і потяглася.

—З'їж усе це перед сном, – додала я, застогнавши від полегшення, коли відчула, як м'язи спини розслабилися.

Мені було так боляче, що я не могла прямо ходити.

—Я хочу до мами, – відповів Шон, надувшись перед тарілкою пластівців. —Матуся пішла.

—Мама на роботі, Шон, – я повторила ту ж фразу, яку говорила йому сьогодні п'ятдесят разів. Набравшись терпіння, я додала: —Вона скоро буде вдома, – а потім поспішила вийти з кімнати, перш ніж він встиг спитати, коли.

У мене не було для нього відповіді, і я ненавиділа брехати йому.

Правда була в тому, що я не знала, коли мама повернеться.

Опустивши плечі, я повернулася на кухню і попрямувала до чайника.

Мені потрібний був чай.

Багато чаю.

РОЗДІЛ 29

ДЖОННІ

Мій тренувальний день в академії в суботу пішов на дно. Повністю провалився.

Я був слабкий, і це було видно на полі.

Мене викликали до кабінету в середині ранку, де я отримав від тренера Деннехі щось, що я вважав би схожим на іспанську довбану інквізицію. Після цього мене відправили прямо до лікаря команди на ще одне обстеження, за яким пішов огляд у Дженіса, фізіотерапевта.

Як і пророкував мій тренер, я провалив як фізичні, так і медичні тести, які мені видали.

Змучений і деморалізований, я отримав сувору догану про небезпеку приховування болю, перш ніж був відправлений додому з черговим чортовим рецептом та офіційним листом, в якому говорилося, що я тимчасово звільнений від усіх тренувань та обов'язків в Академії до мого наступного тесту на придатність через три тижні.

Якщо я провалю наступний раунд тестів, я знову ляжу "під ніж" і вийду з ладу ще на чотири-шість тижнів.

Це означало, що я зможу побачити поле лише з початку-середини травня. Це означало, що я втрачу свій шанс.

Не було жодного способу, щоб я був у формі через два-чотири тижні і довів команду до рівня “Молодіжного кубка шести націй”. Так що так, можна впевнено сказати, що я по-королівськи облажався.

Моєю єдиною втіхою було те, що я все ще міг брати участь у легких тренуваннях зі своєю школою та клубом – вони жодного не могли нічого зробити, щоб зупинити це. Але цього замало, щоб чіплятися за надію.

Не тоді, коли це було гарантією того, що обидва мої тренери в ФК Баллілаггін і Томмен отримають один і той же лист.

Тепер клуб має мало шансів отримати якийсь ігровий час. Тренер Малкахі нізащо не поставив би мене на лаву запасних, він не міг собі цього дозволити, але це було просто шкільним лайном.

В люті від того, що мене виключили з майбутніх молодіжних ігор, я кипів від напруги, коли вдень дістався – на щастя – порожнього будинку. Мама поїхала до Дубліна, щоб провести вихідні з моїм батьком. Тож мені не доведеться стикатися з батьківськими допитами протягом кількох днів.

Я хотів заплакати. Я б не став цього робити, але страшенно хотів.

Я маю впоратися з болем. Мені не слід було погоджуватися на цю довбану операцію. Якби я цього не зробив, у мене все ще був би шанс потрапити до стартової команди для європейської кампанії “Молодіжного кубка шести націй” у червні. Цей чемпіонат – великим стрибком у порівнянні з "Прем'єр лігою". І я був на довбаній дорозі, щоб потрапити туди.

Але не зараз.

Якби я не міг взяти себе в руки, я б нікому не був потрібен.

Не зі зламаним тілом.

Залишок дня я провів у домашньому спортзалі, тренуючи своє тіло до краю, відчайдушно намагаючись позбавитися жахливого почуття розпачу, яке погрожувало оволодіти мною.

Ця остання невдача стала вишенькою на торті пекельного року. Щиро кажучи, я шкодував, що повернувся до школи після різдвяних канікул.

Я повинен був залишитися у своєму чортовому ліжку і попросити маму виписати мені лікарняні листи на три місяці або ще якусь хрінь.

З того часу для мене все полетіло до біса.

Моє тіло.

Мій мозок.

Хід моїх думок.

Я облажився по всіх пунктах.

У розпал зриву мій розум продовжував фокусуватися на одній людині, про яку мені не треба було думати.

Шеннон, як річка, із цими темно-синіми очима…

—У тебе проблеми, Кавана, і я втручаюся, – голос Гібсі проник у мої думки, змусивши мене на мить втратити концентрацію і мало не впустити на себе штангу вагою 280 фунтів.

—Господи, – видихнув я, зафіксувавши м'язи на місці якраз вчасно, щоб урятуватися від задухи. —Не підкрадайся до мене так, ти, чортів придурок, – я підняв очі зі свого сідала і побачив, що мій найкращий друг стоїть у дверях гаража. —Я міг би себе вбити.

—Так, ти міг, – розтиснувши руки, Гібсі підійшов до мене і схопився за перекладину. Відклавши її, він потягнувся за рушником на підставці і кинув його мені на груди, перш ніж сказати: —Більше не роби цього самотужки, – він вказав на складену штангу з несхвальним виразом обличчя. —Це вкрай безвідповідально.

Обм'якнувши, я впустив голову назад на лаву і зробив кілька переривчастих вдихів, перш ніж спробувати заговорити.

—Ти читаєш мені лекцію про відповідальність? – з мене вирвався смішок, я зняв рушник з грудей і витерся. —Господи, який же лицемір ти сьогодні, чуваку.

—Не намагайся збити мене з моєї місії своїми лайновими жартами, – парирував він. —Я маю плани на тебе.

—Не розумію, про що ти говориш, Гібсе, -прийнявши сидяче становище, я зробив ще кілька заспокійливих вдихів, перш ніж піднятися на ноги. —Але що б це не було, я не у формі.

—Як би там не було, – радісно заперечив Гібсі. —Ми все одно підемо, – він пішов за мною до холодильника в кутку мого домашнього спортзалу і стягнув банку кока-коли. —Отже, йди сходи в туалет, прийми душ і поголись, бо хлопці зустрічаються з нами у Бідді о пів на восьму.

Відкоркувавши кришку пляшки з водою, я осушив вміст, перш ніж відповісти.

—Ні, – видихнув я, коли піт стікав з мене, а самопочуття було лайновим. —Ми не підемо.

Ліам дзвонив мені не менше трьох разів учора, щоб спробувати заспокоїти мене, так що це не було причиною, через яку я не хотів зустрічатися.

Моя проблема полягала в тому, що я був близьким до переломного моменту.

Я був за один крок від того, щоб збожеволіти.

—Ми, чорт забирай, підемо, – заперечив Гібсі. —Я отримав твоє повідомлення, що твій тренер відправив тебе сьогодні додому. І маю бути чесним з тобою, чуваку, я радий, що вони починають бачити правду крізь твою безглузду шараду *“Я в порядку, мені не боляче”.*

—Вау, – я вигнув брову. —Дякую, друже.

—Не треба мені цього лайна, – промовив Гібсі. —Ти знаєш, я хочу, щоб ти потрапив до цієї команди в червні більше, ніж будь-хто інший, але без ризику отримати непоправну шкоду, – він похитав головою. —Це надто висока ціна, яку потрібно заплатити.

—Ти не розумієш, – пробурмотів я, шкодуючи про те, що відправив йому повідомлення раніше.

—Ні, чесно кажучи, я, мабуть, не розумію, – відповів Гібсі. —Я ніколи не вкладався так, як ти в регбі, але я бачу, що ти робиш із собою. Я бачу це, Джонні.

—Ну так, – пробурчав я. —Якщо я не зможу створити диво і взяти себе в руки, це все буде марно.

—Саме тому ти підеш зі мною, – стверджував він. —Тобі треба розслабитися і відволіктися від регбі, – посміхаючись, він вказав на себе і сказав: —І хто може краще допомогти тобі зробити це?

—Я не знаю, Гібсе, – кинувши порожню пляшку в найближчий кошик, я провів рукою по волоссю і зітхнув. —Я зовсім розбитий.

Це правда.

Виснаження – норма для мене, особливо останнім часом. Я був страшенно злий, і це не допомагало моєму і так поганому настрою.

—Я, напевно, просто відключусь перед телевізором на ніч.

—Ти довбаний робот, ось хто ти, – парирував Гібсі. —Ну, не сьогодні.

Поклавши руку мені на плече, він підштовхнув мене до відчинених дверей гаража.

—У тебе завтра немає ранкових занять або будь-якої іншої академічної нісенітниці, яка б завадила тобі провести вечір зі своїми приятелями.

Я дозволив йому проводити мене на вулицю з однієї причини: я занадто втомився, щоб упиратися.

—Сьогодні ввечері ми збираємося веселитися і… – він стиснув моє плече для більшої переконливості і повів мене до мого будинку, —ти відчуєш себе людиною. Завтра ти можеш повернутися до свого роботизованого, нудного, як помийне відро, «я».

—Мені дуже важко, – пробурчав я.

—Звичайно, тобі важко, – парирував він. —Ти не даєш своєму тілу часу на відновлення, ти ніколи, чорт забирай, не відпочиваєш, і в тебе місяцями не було кицьки.

Підморгнувши, він додав:

—Настав час прибрати свої яйця з льоду і одягти свою сексі куртку.

—Мою сексі куртку? – крізь мій поганий настрій пробилася усмішка. —Нам що, знову тринадцять, і ми прямуємо на дискотеку для неповнолітніх?

—На мені моя змінна футболка, – гордо відповів він, напружуючи біцепси для більшої виразності. —Ймовірність успіху – сто відсотків.

Я підняв брову.

—Напевно тому, що на бірці на звороті написано, що це для дітей 12-13 років.

—Ну так, – Гібсі широко посміхнувся. —Не заздри моїй ефектній формі.

—Більше схоже на твою ефектну нісенітницю.

Струснувши його руку, коли ми підійшли до задніх дверей, я штовхнув їх і відступив убік, пропускаючи його, а потім попрямував до улюбленої частини мого будинку – до холодильника.

—Такий план, – заявив Гібсі, ходячи по моїй кухні, як по своїй власній – і це цілком могло бути так, враховуючи ту кількість часу, яку він проводить тут. Він підійшов до шаф і схопив сковороду для нарізки і ножа з ящика, перш ніж витягнути табуретку з центрального острівця і опуститися на неї. —І ти не кидатимеш мені ніяких лайнових виправдань сьогодні ввечері.

—Хто йде?

—Х'юї та Кеті зустрінуть нас унизу… – він зробив паузу, а потім сказав: —І Пірс з Фелі можуть з'явитися.

—Хто-небудь із дівчаток зі школи піде?

—Кеті, – промовив Гібсі з тоном "зрозуміла справа".

—Крім Кеті, – огризнувся я.

Кеті завжди ходила з нами. Х'юї рідко відходив від дівчини.

—Ні, – Гібсі насупився, дивлячись на мене. —Чого б їм іти?

Я зрівняв його з виразом "Що за чорт?".

—Тому що вони, блядь, завжди з'являються.

—Чи має це значення, якщо вони з'являться?

—Я не в настрої мати з ними справу.

—Ти маєш на увазі, що ти не в настрої мати справу з божевільною, – поправив Гібсі з гримасою.

—Ні, не хочу, – відповів я, риючись у холодильнику. —Я не хочу зустрітися з нею у ці вихідні, – з моїми руками, навантаженими запасами сендвічів, я підійшов до острова і кинув їх на стільницю з чорного мармуру. —Мені потрібна перерва, Гібсе.

Гібсі похитав головою і потягнувся за хлібом.

—Що трапилося? – схопивши ніж і пакет із вареною шинкою, він спитав: —Вона знову намагається з тобою зв'язатися?

—Коли вона не намагається це зробити? – я відкусив шматочок, повільно нарізуючи помідор. —Це постійний потік повідомлень та телефонних дзвінків.

Весь цей чортовий час.

Я перестав читати повідомлення Белли кілька тижнів тому, але це все ще зводило мене з розуму щоразу, коли мій телефон спалахував, тому що в дев'яти випадках з десяти це вона.

—Ти, мабуть, дуже гарний у ліжку, – розмірковував Гібсі. —Якщо вона так полює за тобою.

—Не в цьому річ, Гібсе, – прогарчав я. —Ні, значить, ні, чувак.

—Ти можеш змінити свій номер, – запропонував він.

—У чому сенс? – я пробурчав. —Вона просто знайде спосіб отримати мій новий.

—Я знаю, що завжди говорю це, але я дійсно мушу сказати це ще раз, хлопче, – намазавши дві скибочки хліба маслом, Гібсі поклав зверху сир і півдюжини шматочків м'яса, а потім склав свій бутерброд навпіл і відправив його в рот, перш ніж продовжити: —Я не знаю, навіщо ти взагалі засунув свій член у цю дівчину.

—Я втратив самовладання, – випалив я, надто сильно зосередившись на рівномірному намазуванні масла на свою скибочку. —Ось як.

—Ти можеш сказати це знову, – сказав Гібсі, роблячи собі ще один бутерброд. —Тебе засліпили великі сиськи, – додав він між поїданням бутерброду з шинкою та сиром. —І шикарна кицька.

—Так, – кинувши ніж на стіл, я рівномірно виклав на хліб скибочки помідора, а потім додав кілька шматочків свіжого курчати, перш ніж перевернути його. —Ну, я більше не засліплений, – взявши свій сендвіч, я відкусив величезний шматок, прожував і проковтнув, перш ніж додати: —Тепер я все ясно бачу.

—Тобі треба завести собі подружку, чувак, – заявив Гібсі. —Це єдиний спосіб позбутися Белли.

—Я не хочу ні з ким зустрічатися, – випалив я. —Я дуже біса зайнятий для дівчини, Гібсі. Ти знаєш.

—Навіть для малечі Шеннон? – він кинув з усмішкою.

Моє серце підстрибнуло в грудях під час звуку її імені.

Христос…

—Що я тобі казав про неї? – я огризнувся, кидаючи залишки сендвіча на тарілку, апетит зник. —Що, чорт забирай, я казав тобі останні два місяці?

—Не має значення, що ти кажеш, – відповів він з усмішкою. —Важливо, як ти поводишся.

—Я туди не піду, – прогарчав я. —Я казав це сто довбаних разів.

—І ти можеш повторити це ще сотню разів, – зі сміхом промовив Гібсі. —І я все одно тобі не повірю.

Ісус Христос.

—Тобі подобається дівчина, – продовжував він глузувати. —Можливо, ти навіть її люююю…

—Якщо я погоджуся піти до Бідді, ти перестанеш говорити про це? – запитав я, відчайдушно бажаючи зупинити його, перш ніж він перейде в повноцінний режим Гібсі і зведе мене з розуму. —Ти закінчиш розмовляти на цю тему?

Мій найкращий друг нетерпляче кивнув.

—Абсолютно.

—Чудово, – я здивовано зітхнув і попрямував до дверей. —Я прийму душ.

—Гарний хлопчик, – крикнув мені Гібсі. —Я викличу для нас таксі.

Я обернувся до нього обличчям.

—Я можу відвезти нас…

—Ні, ти не можеш, – перервав мене Гібсі, притискаючи телефон до вуха. —Ми сьогодні нап'ємось. Обидва.

Опустивши плечі, я повернувся і подався до своєї кімнати.

Чортів Гібсі.

РОЗДІЛ 30

ШЕННОН

—Як твоє обличчя, Шен? – запитав Джоуї, коли я увійшла на кухню незабаром після опівночі.

Він з Іфою сиділи за столом з кавовими кружками перед ними і виглядали однаково стурбованими.

—Господи, – пробурмотів він, здригнувшись від мого вигляду.

—Я добре, Джо, – я змусила себе посміхнутися, щоб заспокоїти його. —Це виглядає гірше, ніж насправді.

Це була брехня.

Моє обличчя виглядало жахливо.

Кожен дюйм мого тіла був у агонії.

Я була темно-синьою з голови до ніг.

На щастя, єдиним видимим свідченням минулої ночі був невеликий синець на моїй вилиці.

Решта мого тіла прийняла на себе основний удар його люті.

Мене врятувало тільки те, що на вулиці було холодно, і я могла приховати свої синці під мішкуватими спортивними штанами та сорочками з довгими рукавами.

Однак моя брехня, мабуть, не заспокоїла мого брата.

Він просто дивився на мене, виглядаючи зломленим і винним.

—Мені так страшенно шкода, Шен, – видавив мій брат, впустивши голову на руки. —Я мав бути тут.

Джоуї вчора ввечері ходив у кіно з Іфою, і я була рада. Якби він залишився тут, я розуміла десь у глибині серця, що хтось покинув би цей будинок у мішку для трупів.

—Це не твоя провина, – різко сказала я йому. —Нічого з того, що сталося минулої ночі, не було твоєї провини. Ти маєш право на власне життя, Джоуї.

—Тобі вдалося змусити Шона заснути? – запитала Іфа, сумно посміхаючись мені, на щастя, змінивши тему.

—Нарешті, – я важко зітхнула. —Тадхга та Оллі давно заснули. Але Шон... боже, він страшенно переживає через матір, – я заправила своє розпатлане волосся за вуха і притулилася до кухонної стійки. —Він годинами ридав навзрид. У результаті він плакав, доки не заснув.

—Довбані виродки, – пробурмотів Джоуї собі під ніс.

—Джоуї, – умовляла Іфа. —Не кажи так.

—Що не казати, люба? – він палко заперечив. —Правду? Тому що вони такі є. Купка довбаних виродків.

—Вона все ще твоя мати, – сумно відповіла Іфа.

—І вона гірша, ніж він, – парирував мій брат. —Залишити цих дітей тут самих, – він провів рукою своїм світлим волоссям і загарчав. —Вона могла б взяти трубку і поговорити з хлопчиками, але ні, як завжди, мама тікає і ховає голову в пісок.

На відміну від Іфи, я не здригнулася від братових слів. Їх може бути важко чути, але в них не було нічого, окрім правди.

Дівчина Джоуї – абсолютно карколомна, з завидною фігурою, довгим світлим волоссям і красивим обличчям, але сьогодні ввечері вона виглядала просто приголомшливо.

Іфа закохана в мого брата, тому я припустила, що це пояснювало вираз жаху на її обличчі і те, як вона постійно погладжувала пальцями тильний бік його руки.

—Давай подивимося, з чим ми маємо справу, – зітхнув Джоуї.

Сунувши руку в кишеню джинсів, він витяг гаманець, кинув його на стіл, а потім повернувся за дрібницею, що валялася в його джинсах.

—Мені знову не виплатять гроші до наступного четверга, – пробурмотів він більше для себе, ніж для нас, коли висипав вміст свого гаманця на стіл і почав рахувати. —Що залишає нам рівно… – він зробив паузу, щоби скласти кілька монет. —Вісімдесят сім євро та тридцять центів на наступні шість днів.

—Це ж добре, правда? – із награним оптимізмом запропонувала Іфа.

Джоуї обережно кивнув головою.

—Це має спрацювати.

—Ти знаєш, я б допомогла, якби могла, – прохрипіла я, відчуваючи себе мертвим вантажем на шиї брата. —Але він не дозволить мені влаштуватися на роботу.

—Зупинися, – скомандував Джоуї. —Навіть не думай звинувачувати себе, Шен.

Але я робила.

Я почувала себе неймовірно винною.

В мені було щось таке, що завдавало всім цей біль.

Якби мене не було в цьому будинку, я впевнена, що моя сім'я не мала б і половини проблем, які існували зараз.

Мама отримала прочухана від мого батька через мене.

Бо він мене ненавидів.

Я була проблемою.

Джоуї тяжко видихнув.

—Перевір холодильник.

Неохоче, я зробила, як мені сказали.

Відкривши холодильник, я притримала дверцята, щоб Джоуї побачив сам.

—Довбані виродки, – прогарчав він ще раз, оглядаючи майже порожні полиці всередині холодильника.

—Шафи такі ж, – вирішила я доповнити, перш ніж він попросить мене відкрити і їх теж. —Мама зазвичай ходить за покупками по суботах.

—Зазвичай, – гірко кинув Джоуї.

—Вона б просто так не пішла, Джо, – прошепотіла я. —Вона ніколи не залишала нас без їжі.

—Ну, вона це зробила, – огризнувся він. —І все гаразд, Шен. Ми впораємося.

—Добре, – прохрипіла я.

Провівши рукою по волоссю, Джоуї поставив лікті на стіл і пробурмотів кілька безладних лайок про себе, перш ніж сказати:

—Я подзвоню Марку вранці. Він має роботу в консерваторії в місті наступного тижня. Я спитаю, чи не потрібний йому чорнороб.

—Ні за що, Джоуї. Ти не можеш пропустити школу! – застерегла Іфа. —Тебе можуть відрахувати.

—Ні, люба, – втомлено відповів Джоуї. —Я не можу дозволити дітям голодувати, і одному Богові відомо, коли ця сука повернеться.

—Я можу допомогти тобі з…

—Я не візьму в тебе грошей, Іфа, – перервав її Джоуї. —Тому, будь ласка, не пропонуй.

—Джоуї, я хочу тобі допомогти.

—І я люблю тебе за це, але я не прийму подачки від своєї дівчини.

—Ти знаєш, де вона? – тоді запитала Іфа, адресуючи мені запитання.

Вона явно відчайдушно намагалася його втішити і не знала, як це зробити.

Я хотіла сказати їй, що вона не зможе, ми були надто зламані, але я притримала язик і натомість відповіла на її запитання.

—Я вважаю, що вона пішла, щоб знайти його.

Це була гнітюча думка, але, швидше за все, вона правдива.

—Гей, – сказала Іфа нервовим тоном. —Не відривайте мені голову за це, але вам варто подумати, щоб зателефонувати копам.

Джоуї дивився на неї так, ніби в неї виросло три голови. Паніка спалахнула в моїх грудях.

Іфа, помітивши нашу реакцію, забарвилася у яскраво-червоний.

—Він не може продовжувати це робити з тобою, – швидко пояснила вона. —І ви обидва тут одні доглядаєте трьох маленьких дітей… Це неправильно і несправедливо по відношенню до будь-якого з вас.

—Ні, це неправильно і несправедливо щодо нас, – огризнувся Джоуї. —Але Шеннон і я вже проходили цей шлях раніше, і ми, блядь, нізащо туди не повернемося.

—Джоуї! – я зашипіла, хитаючи головою.

—Подивися на нас, Шен, – простогнав він. —Вона вже бачить, наскільки ми облажалися.

Я знала це, але продовжувала хитати головою.

Не звертаючи уваги на мої мовчазні протести, Джоуї кинувся в розмови, розкриваючи наш найбільший страх, який змушував нас мовчати більшу частину нашого життя.

—Коли ми були маленькими до народження хлопчиків – тоді були лише Даррен, Шеннон та я – нас трьох на шість місяців віддали під опіку.

Очі Іфи розширилися, і я придушила стогін.

—Ти ніколи цього не казав.

—Це не те, про що я люблю говорити, люба, – хрипко відповів він. —Крім того, мені тоді було лише шість, – він нахилив голову в мій бік. —Шен було лише три роки. Мама віддала нас на добровільне піклування, сказала, що в той час була надто хвора, щоб доглядати нас. Висадила нас і пішла. Нам із Шеннон пощастило. Нас

поселили до доброї родини, – тяжко зітхнувши, він додав: —Дарренові тоді було одинадцять, і йому не так пощастило.

Сльози наповнили мої очі, бо я знала, що Джоуї збирався сказати далі.

—Джо, будь ласка, не треба, – благала я.

—Його відправили до будинку-інтернату, де з ним щось трапилося, – видавив Джоуї. —Те, що не має відбуватися з дітьми.

Іфа затиснула рота рукою.

—Ти хочеш сказати…

Джоуї кивнув.

Сльози сповнили її очі.

—О, любий.

—Не треба, – прошепотів він, хитаючи головою. —Це сталося не зі мною.

—Я знаю, – видавила Іфа, потягнувшись до його руки. —Я просто ... це .. це жахливо.

—У будь-якому разі, коли здоров'я мами покращилось, вона звернулася до суду і змогла повернути нас, – швидко продовжив він. —У суді спливло про те, що сталося у тому будинку-інтернаті, і оскільки вона добровільно відмовилася від нас через проблеми зі здоров'ям, їй якимось чином повернули опіку, – Джоуї довго дивився на їхні з'єднані руки, перш ніж продовжити. —Даррен ніколи не був колишнім, як і наш батько.

Втомлено зітхнувши, він додав:

—Насправді він був не таким поганим хлопцем до цього. Але після того, як все стало відомо про Даррена, старий втратив свій довбаний розум. Він не міг прийти до тями і звернувся до алкоголю. Вбив собі в голову цю безглузду довбану ідею, що те, що сталося з Дарреном, якимось чином змінило його.

Джоуї похитав головою і розчаровано зітхнув.

—Якби він приділив хоч унцію довбаної уваги тому, як ми росли, він би знав краще.

—Я не знаю, що сказати, – прошепотіла Іфа, переводячи погляд з мене на Джоуї.

—Те, що відбувається в цьому будинку, неправильно, але це краще, ніж те, що відбувається в деяких з тих будинків, – заявив Джоуї. —Я нізащо, блядь, не віддам свою сестру та братів у опіку, люба. Ні за що, чорт забирай. Принаймні, коли вони тут, вони всі в одному місці, і я можу тримати їх у певній безпеці.

—У вас є хтось, кому ви могли б зателефонувати? – запитала вона, в очах майнуло занепокоєння. —Родичі чи друзі родини?

—Бабусі вісімдесят один рік, – прошепотіла я, витираючи сльози. —Вона надто стара і тендітна, щоб…

—Я і Шеннон є один у одного, – перебив Джоуї, показуючи пальцем між нами. —Ось і все.

—Більше ні, – сказала Іфа моєму братові. —У тебе є я, – потягнувшись через стіл, вона накрила його руку своєю і слабо посміхнулася. —У вас усіх.

Плечі Джоуї помітно зникли, коли вона підняла руку і притиснула його губи до кісточок пальців.

—Господи, я люблю тебе, – сказав він їй низьким і грубим голосом.

Я відвернулася, бо на це надто важко дивитися.

Я любила Іфу Моллой.

Я справді любила її, як сестру.

Але я також ображалася на неї.

Тому що я точно знала, наскільки привабливе безумовне кохання, прихильність і безпека для когось на зразок Джоуї.

Те саме було і зі мною.

І тому, що я серцем і душею точно знала, чим це закінчиться.

Від неї Джоуї отримував ту форму кохання, в якій йому було відмовлено все життя.

І якби ця дівчина стрибнула, він би стрибнув разом із нею.

Я б не стала його звинувачувати. Якби я мала таку можливість, я б теж стрибнула.

Але від усвідомлення того, що його час у цьому будинку добігає кінця, мені стало важко дихати.

Наш батько повернеться.

Він завжди повертається.

І я, щиро кажучи, не могла уявити, щоб мій брат залишиться тут. Він витримав вісімнадцять років побиття та знущань.

Я не була певна, що він зможе витримати набагато більше.

—Добре! – Іфа грюкнула в долоні і встала. Шмигнувши носом, вона витерла сльози зі щік і видавила яскраву усмішку. —Я вмираю з голоду, і я знаю, що ви обоє,

мабуть, теж. Отже, я збираюся влаштувати забіг і взяти трохи фаст-фуду. Це буде моє частування.

Джоуї похитав головою.

—Іфа, я ж казав тобі…

—Я пригощаю, любий, – перервала вона, кинувши на мого брата тяжкий погляд. —Отже, ти йдеш зі мною?

—Так, я піду, – промимрив Джоуї, підводячись на ноги. —Ти ж не роз'їжджатимеш містом посеред ночі поодинці.

—Ти впораєшся одна, Шен? – запитала Іфа, сумно посміхаючись.

Я кивнула.

—Зі мною все буде гаразд.

—Що б ти хотіла з'їсти?

—Нічого, дякую, – відповіла я, пригнічуючи позіхання. —Я збираюся піти спати.

—Тільки не кажи мені, що ти така вперта, як твій брат, і не приймеш чортів пакет чіпсів? – Іфа насупилась. —Ти дуже худа, дівчинко, – додала вона, і в її очах знову з'явився неспокій. —Нам треба відгодувати тебе.

Я посміхнулася до її схвильованого виразу обличчя.

—Чесно кажучи, я надто втомилася, щоб їсти.

—Ти впевнена? – вона не здавалася переконаною.

—Я впевнена.

—Ми ненадовго, Шен! – крикнув Джоуї через плече, виводячи Іфу з кухні.

—Не поспішайте, – крикнула я у відповідь. —З хлопчиками все гаразд, а я буду в ліжку.

Я почекала, поки не почула, як ключ повертається в замку, перш ніж навшпиньки підкрастися до ліжка. Прослизнувши в свою спальню, я не потрудилася увімкнути світло.

Я не брехала, коли сказала, що втомилася.

Забравшись на ліжко, я закуталася ковдрою і згорнулася калачиком, знаючи, що сьогодні вночі, коли моїх батьків немає, я спатиму краще, ніж за останні місяці.

Ось наскільки заплутаним було моє життя.

РОЗДІЛ 31

ДЖОННІ

В ту хвилину, коли я переступив поріг Бідді, я зрозумів, що зробив жахливу помилку.

Забудьте про те, що я сказав. Тієї хвилини, коли я дозволив Гібсі відкрити пляшку віскі мого батька, я зрозумів, що зробив жахливу помилку.

Після душу я намагався переконати його випити зі мною вдома, замість того, щоб іти кудись, але віскі зробило мене надто поступливим.

Це перетворило мене на погодженого, божевільного ідіота. Саме так Гібсі вдалося вивести мене з мого поганого настрою: одягти те, що він називав «змінною курткою», і посадити на пасажирське сидіння своєї машини.

Я повинен був зрозуміти, коли Гібсі не почав пити зі мною.

Ублюдок.

Підживлення мене Джеймсоном було причиною, через яку зараз я стояв у дверях бару "Бідді". Після трьох келихів я сп'янів і хотів бути будь-де, тільки не в цьому чортовому пабі.

Усередині знаходилася не лише половина дівчаток із шостого курсу, а й Белла теж.

В ту хвилину, коли Белла помітила нас, вона схопила нервового Кормака і притулилася до нього.

Подібність ентузіазму, який я відчував до сьогоднішнього вечора, будучи трохи божевільним, вилетіла у вікно, побачивши її. Не стільки тому, що вона стискалася з Кормаком переді мною, хоча це теж не допомогло, а тому, що я все ще кипів від гніву через її поведінку в школі.

Все, чого я хотів, щоб вона пішла.

Просто хай піде і дасть мені спокій.

Щиро кажучи, я не думав, що прошу надто багато.

—Не звертай на них уваги, – пробурмотів Гібсі мені на вухо.

—Досить складно, враховуючи всі обставини, – промовив я, вказуючи на те місце, де моя колишня, ким би вона не була, вчепилася в обличчя мого вінгера менш ніж за десять футів від мене.

Я миттєво відчув, як мій мозок ожив і почав процес протверезіння, тому що точно розумів, наскільки небезпечна ця дівчина, і, чорт забирай, мені потрібно було бути при повному розумі, щоб захистити себе.

—Зрозуміло, – погодився Гібс. —Принаймні ти знаєш, що це шоу тобі вигідне.

—Я не хочу, щоб це було вигідно. Я хочу, щоб вона відвалила, – прогарчав я, пригнічуючи тремтіння побачивши це. —Будь ласка, скажи мені, що я ніколи не поводився так з нею.

—Ну, я не знаю, як ти поводився за зачиненими дверима машини, – відповів Гібс. —Але ти ніколи не дозволяв собі так принижуватись на публіці.

—Слава Богу, – промимрив я.

—Давай, Джонні, – поклавши руку мені на плече, Гібсі повів мене до столу, за яким ми зазвичай сиділи. —Сідай. Я принесу кухоль пива.

—Горілку, Гібсе, – поправив я, знаючи, що мені знадобиться щось страшенно міцне, ніж розливне пиво, щоб пережити сьогоднішній вечір. —Подвійна горілка та ред булл – і купа чортових чарок.

До біса тверезість.

Я збирався напитися.

Гібсі повинен хоч раз подбати про мене.

—Я в курсі, приятель, – усміхнувся Гібсі, перш ніж зникнути в натовпі.

Незважаючи на стіл дівчаток зі школи, які зручно розташувалися за сусіднім з нашим столом, за яким сиділи Белла і Кормак, я плюхнулася поряд з Х’юї та його дівчиною, Кеті Вілмот.

—Х’юїї, – пробурмотів я на знак вітання.

Я подивився на пляшку газування з соломинкою, що стирчала з краю, яку стискала дівчина Х’юїї, і мої губи сіпнулися.

—Все гаразд, Кеп? – Х’юї сказав це зі слабкою усмішкою. —Як пройшло тренування?

Я хмикнув у відповідь, надто боляче і незручно, щоб збрехати.

Це було лайно.

Все було лайно.

Мій світ котився у тартарари.

І сьогоднішнє видовище стало вишенькою на торті.

—Фелі прийде сьогодні ввечері?

Х'юї похитав головою.

—Ні, хлопче. Дещо сталося.

—Жодних сюрпризів, – відповів я зі знанням справи.

—І не кажи, – відповів Х’юї з втомленим зітханням.

Патрік був тихою рибою, і хоча ми дружили майже сім років, я мало що знав про нього, крім того, що він був ухильним, тихим і мав тенденцію відмовлятися від планів в останню хвилину.

Порівнявшись з Х'юї, я схилив голову до гарненької маленької рудоволосої дівчини, що притулилася до нього.

—Кеті.

—Привіт, Джонні, – сказала Кеті з сором'язливою усмішкою, притискаючись до руки Х'юї.

—*Не дивно, що ти, блядь, притискаєшся,* – подумав я про себе.

Я теж притисся б до свого хлопця, якби був сором'язливою шістнадцятирічної дівчинкою, перед якою відбувається дике видовище за сусіднім столом.

Кеті була надто молода, щоб ходити в бар, як і всі ми, але хвала моєму другові за те, що йому вистачило порядності не завалювати її випивкою.

Не те, щоб я хоч на хвилину подумав, що він це зробить.

З якоїсь невідомої причини Х'юї був одержимий крихітною рудою дівчинкою під пахвою. З того часу, як вона переступила поріг Томмен, будучи першокурсницею зі свіжим обличчям.

Ми були на другому курсі, коли Х’юї розкрив свої карти Кеті Вілмот.

У той час я, як і решта наших друзів і товаришів по команді, вважав Х'юї божевільним і регулярно висловлював свої думки вголос. Але тепер, коли я подорослішав і став більш досвідченим, повинен був визнати, що його ситуація здавалася страшенно привабливішою, ніж моя.

Відданість краща за використання один одного.

—Ти добре виглядаєш сьогодні, Кеті, – сказав я їй, бо це правда, і вона почувала себе трохи невпевнено.

Я знав цей ласий шматочок інформації, бо її хлопець часто розповідав мені про їхні стосунки. Я, мабуть, знав набагато більше про їхні стосунки, ніж Кеті здогадувалася, але я віднесу ці подробиці до могили.

Кеті сором'язливо посміхнулася і вже притулилася до Х’юїї.

—Дякую.

Х'юї кинув на мене вдячний погляд.

Йому не треба дякувати мені.

Його дівчина вродлива.

За кілька хвилин Гібсі обігнув стіл, відволікаючи мене підносом, заставленим склянками.

—До дна, Кеп, – оголосив він, ставлячи тацю переді мною.

—Дякую, – не поцікавившись, що пропонується сьогодні ввечері через усвідомлення, що з таким настроєм згоден пити бензин, я схопив з підносу дві чарки.

А потім, для більшої переконливості, я перекинув ще чотири чарки, перш ніж зупинитися на горілці та ред буллі.

Мені це потрібно, тому що спостерігати за флор-шоу, яке відбувається за сусіднім столом, не весело.

З того місця, де я сидів, у мене був чудовий вид на Беллу, що сиділа верхи на Кормаку. Його руки були у неї під спідницею, а її ноги – обернуті довкола його талії.

З таким же успіхом вони могли б бути голими і трахатись, вони були настільки очевидні.

Спершись на табурет переді мною, Гібс, на щастя, закрив мені огляд.

—Я красивіший на вигляд, – оголосив він, підморгнувши, а потім продовжив підкидати чарки, ніби це вийшло з моди.

Я завжди міг покластися на цього виродка.

Град, дощ чи сніг Гібсі прикриє мою спину.

Це втішна думка.

—Райан – клоун, – вголос заявив Х'юїї, прочитавши мої думки. —Вона робить це навмисне, щоб вивести тебе з себе, і він дозволяє їй використовувати його для цього.

—Тобі пощастило втекти від неї, Джонні, – погодилася Кеті зі співчутливою усмішкою.

Я знизав плечима і потягся ще за одним шотом.

—Вона може робити все, що захоче, – притиснувши склянку до губ, я перекинув напій і швидко проковтнув. —Вони обоє можуть.

Я мав на увазі саме це.

Я не хотів, щоб вона поверталася.

Я ніколи б до неї не повернувся.

Але це не означало, що на це було легко дивитися.

Тому що це не так.

Це була навмисна атака. Вона вжалила мене.

Здебільшого тому, що Кормак погоджувався із цим.

—Так, але робити це перед твоїм обличчям таким чином – огидно, – відповіла Кеті, похмуро дивлячись на пару. —Якби ви помінялися місцями, і ти зробив це з однією з подруг Белли прямо в неї на очах, вона втратила б контроль.

—Правильно, – хором погодилися Гібс і Х'юїї.

Наступні пару годин я ігнорував Беллу та Кормака, зосередивши свою увагу на своїх друзях та музикантах, що грають у кутку бару. Я намагався розслабитись, приєднуючись до розмови, потягуючи напій за напоєм, але це давалося мені нелегко.

Я був надто напружений.

Коли я не намагався активно уникати поглядів на Беллу та Кормака, мої думки поверталися до настирливого занепокоєння, на якому я так намагався не зациклюватися.

Моє здоров'я.

Проблема була в тому, що алкоголь, що струмує за моїми венами, не давав мені можливості блокувати свої страхи.

Що, якщо я не зможу взяти себе до рук?

Що, якщо моє тіло не зцілиться?

Що, чорт забирай, я мав робити зі своїм життям?

Кожне теоретичне лайно, яким я колись володів, було надійно заховано у кошику з написом «кар'єра в регбі».

Прямо зараз цей кошик перекинувся, і я занадто безсилий, щоб зупинити це.

Іншими словами, я був абсолютно безпорадний і облажався.

—Добре, хлопці, наступна пісня від Reckless Kelly, – оголосив вокаліст у мікрофон, відволікаючи мене від моїх п'яних думок. Він бренчав на своїй гітарі, а потім додав: —Wicked Twisted Road.

Нахилившись уперед, я поклав лікті на стіл і напружився, щоб почути текст пісні крізь шум натовпу.

Один куплет, і я був на гачку.

Яким би п'яним я не був, я знав, що мені потрібно це запам'ятати.

Мені треба було почути це знову.

Слова пронизували мене наскрізь.

Я відчував їх надто сильно і глибоко, пов'язуючи щось жорстоке з кожним рядком.

Не дивно – але все одно абсолютно заплутано – обличчя Шеннон промайнуло в мене в голові, коли текст пісні пробився в мій млявий мозок.

Шеннон з самотніми очима.

Ціле життя в прагненні бути найкращим.

Страх бути недостатньо хорошим.

І постійне, гнітюче почуття страху внизу живота.

Витягнувши телефон із кишені джинсів, я швидко набрав текст, сподіваючись, що правильно написав назву пісні, перш ніж вийти зі своїх повідомлень, залишивши текст у чернетках.

З телефоном у руках я міркував про те, що зробив би, якби у мене був номер телефону Шеннон.

Добре, що я його не мав.

Ніколи в житті я не був небайдужим до набору номера у п'яному вигляді, але прямо зараз у мене було палке бажання набрати її відсутній номер.

Чи візьме вона трубку?

Якби вона це зробила, що я сказав би?

Чи говоритиме вона зі мною?

Чорт, я хотів почути її голос з іншого боку лінії.

—*Ця дівчина інша,* – повторював мій тупий довбаний мозок.

Це назавжди.

Я хотів повернутися до своєї кімнати, притиснути телефон до вуха і слухати, як вона, запинаючись, розповідає мені кожну свою думку. Я хотів повернутися сюди, до неї, дивитися, як вона червоніє, посміхається і дивиться на мене з-під своїх довгих густих вій.

Я хотів сидіти з нею в темному кінотеатрі, не зважаючи на показ фільму. Я крадькома кидав на неї погляди і згоряв від жару, коли виявляв, що вона дивиться на мене.

Я просто хотів її.

—*Ти міг би любити цю дівчину все своє життя,* – божевільна думка наполегливо звучала в моєму мозку знову і знову, —*якби ти просто дозволив собі.*

Гострий удар ліктем у ребра змусив мене підняти голову.

—Якого чорта? – я перевів погляд на Х'юїї, роздратований тим, що мене відволікають від мого щасливого місця. —Що це було?

—У нас гості, – промимрив він, схиливши голову.

—О боже, ну ось і все, – пробурмотіла Кеті собі під ніс.

Затуманеними очима я простежив за його рухом, мій погляд упав на Кормака Райана. Він обігнув наш стіл, його обличчя почервоніло, а помада розмазалася по губах.

За п'ятами за ним слідувала самовдоволена Белла.

—Все гаразд, хлопці? – Кормак промовив, засунувши руки в кишені. —Як справи?

Відкинувшись на спинку стільця, я безпристрасно глянув на них обох. Х'юї сухо кивнув Кормаку, але не зробив жодного руху, щоб вступити з ним у світську бесіду.

Кеті навіть не глянула на нього.

Гібсі дивився на нього. Вбивчий вираз змінився на його звичайну криву усмішку.

—Джонні, – обережний погляд Кормака зупинився на мені. —Можна тебе на пару слів, хлопче?

Я неквапом оглянув його з ніг до голови, перш ніж сказати:

—Якщо це те, про що ти хочеш зі мною поговорити... – я вказав на Беллу, яка стояла позаду нього з усмішкою на обличчі. —То в цьому немає потреби. Твої дії сьогодні ясно говорили на твою користь.

—Послухай, Джонні, я не хочу жодних проблем, – відповів Кормак, розчаровано проводячи рукою по своєму чорному волоссю. —Все, що я хотів зробити, це прояснити ситуацію та переконатися, що між нами немає образ, – знизавши плечима, він додав: —Ми повинні грати разом, і я не хочу ніякої ворожнечі.

—Час, щоб поговорити зі мною про це, був кілька місяців тому, – відповів я рівним тоном. —І враховуючи, що ми грали разом, коли ти вирішив трахнути її, мені важко повірити у твої слова.

—Все було не так, хлопче, – схвильовано заперечив Кормак. —Я думав, ви двоє на той час були не разом.

—Чесно кажучи, мені все одно, – сказав я йому. —Наскільки я розумію, вона тепер є твоєю проблемою.

—Джонні, ну ж…

—А тепер іди, – перебив я, відмахуючись від нього. —І удачі з цим... – я кинув на Беллу нищівний погляд. —Бо тобі вона знадобиться.

—Цим? – Белла виплюнула. —Про кого, чорт забирай, ти говориш, Джонні Кавана?

—Я говорю про тебе, – промовив я з усмішкою. —І мені цікаво, що, чорт забирай, змусило мене колись засунути свій член у щось настільки страшенно отруйне.

За сусіднім столом пролунав хор сміхів.

Гібсі голосно засміявся.

Те саме зробили Х'юї та Кеті.

Я б засмутився через коментар, але алкоголь, що струмує по моїх венах, був як зілля правди.

—Так, ну, ти був повним лайном, – закричала на мене Белла. —І я ніколи більше не торкнуся тебе.

—Хвала Ісусу, – саркастично промовив я. —Це найкраща новина, яку я чув за весь рік.

—Гей, не будь таким! – попередив Кормак, приймаючи захисну стійку перед нею. —Белла тепер моя дівчина, і я не дозволю тобі так із нею розмовляти.

Я вигнув брову.

—Твоя дівчина?

—Так, – прошипіла Белла, посміхаючись. —Я його дівчина.

—О, Боже, – я провів рукою по обличчю і застогнав. —Мені майже шкода тебе, Райан, тому що ти явно не маєш уявлення, з ким маєш справу.

—Я точно знаю, з ким маю справу, Кавана, – прогарчав він. —Я знаю про тебе все.

—Я не про себе, мудаку, – прогарчав я. —А про неї.

Кормак витріщився на мене, його обличчя стало яскраво-червоним.

—Що це має означати?

—Це означає, що слідкуй за своїми товаришами по команді, хлопче, – сказав я. —Тому що їй не підходить бути дівчиною.

Його очі звузилися.

—Встань і скажи це мені в обличчя.

—Я говорю це прямо тут, – незворушно відповів я. —Тобі в обличчя.

—Коли перед тобою стіл, а поряд твої друзі, – насміхався він. —Ти ж велика людина. Вийди надвір і скажи це лайно мені в обличчя.

—Ні, – відповів за мене Гібсі, потягнувшись за іншою чаркою. —Цього не станеться. Тож можеш іти далі, перебіжчику, бо він не кусається.

—Відвали, Гібсе, – Кормак глянув на нього зверху донизу. —Я не з тобою розмовляв.

—Можливо, і ні, – відповів Гібс, перекидаючи свій напій назад. —Але я страшенно впевнений, що розмовляю з тобою, – відсунувши стілець, він ривком підвівся на ноги і розвернувся до Кормака. —Тепер поверни свою дупу і відведи свою маленьку подружку назад у дірку, з якої ви обоє виповзли.

—Або що? – Кормак загарчав, притискаючись чолом до чола Гібсі.

Поганий, блядь, хід із боку Райана.

—У мене немає контракту, що висить над головою, як у нього, мудак, – кипів Гібсі, відштовхуючись чолом. —У мене немає жодних довбаних проблем з тим, щоб заступитися за Кава і вибити лайно з твоєї дупи перебіжчика.

При зростанні шість футів обидва хлопці були приблизно однакового зросту, але Гібсі переважував Кормака на добрих тридцять фунтів, тому що на полі Кормак був досвідченим бігуном, а Гібс – сильно зарядженим тараном.

—О, чорт забирай, – простогнав Х'юїї, озвучуючи мої думки вголос. —Йому довелося наполягати.

—Так, – похмуро погодилася Кеті. —Він, звісно, це зробив.

Гібсі мав спокійний характер, але дайте йому трохи випити і привід для бійки, і він піде ва-банк.

—У мене немає проблем з тобою, Гібсі, – гаркнув Кормак. —У мене проблема з Кавана.

—Що ж, це дуже погано, тому що в мене з тобою величезна купа проблем, – прогарчав Гібсі. —Ким, чорт забирай, ти себе уявив, приходячи сюди з нею, намагаючись влаштувати драму?

—Я намагався прояснити ситуацію, – випалив Кормак, стиснувши щелепи.

—Ні, ти намагався вивести його з себе, – поправив Гібсі, ричачи. —Ти намагався зіпсувати йому сезон, – він штовхнув Кормака в груди і зайняв місце, коли той відсахнувся назад. —Тому що ти ревнивий, маленький придурок, і Академія тебе не хоче.

—Штовхнеш мене ще раз, і я переламаю тобі ноги, – прогарчав Кормак, відштовхуючи Гібсі назад.

Не зважаючи на загрозу, Гібсі продовжував вирувати.

—Ми не хочемо жодних проблем тут сьогодні ввечері, хлопчики, – крикнула барменка над натовпом. —Закінчуйте!

—Проблеми? – Гібсі невесело засміявся, а потім змахнув кулаком, потрапивши Кормаку прямо в щелепу. —Я збираюся відірвати голову цьому ублюдку, – прогарчав він, врізавшись у нього.

Декілька пронизливих криків вирвалися в дівчат навколо нас, коли обидва хлопці приземлилися на сусідній стіл, через що стільці полетіли, а склянки впали на підлогу.

Я схопився зі свого місця і за лічені секунди наблизився до свого друга.

—Гібс! – я заревів, відтягуючи його від Кормака, який отримав кілька ударів. —Іди, чувак, – тихо наказав я, поклавши руку йому на плече і притягнувши його назад до себе. —Це не твоя бійка.

—Чорта з два, це не так, – прогарчав він, кидаючись уперед так сильно, що мені довелося подвоїти зусилля, щоб утримати його на відстані. —Ти мій найкращий друг, а цей придурок місяцями виявляв до тебе неповагу.

—Начхати, – спокійно відповів я, спіймавши погляд Х'юї і жестом показуючи йому, щоб він швидко тягнув свою дупу сюди. —Мені однаково, і тобі теж.

—О, мені не байдуже, – прогарчав Гібсі, не зводячи очей з Кормака.

—Заберіть від мене цього психічно хворого, або я вб'ю його, – кипів Кормак, витираючи кров із рота. —Ти довбаний псих, Джерард Гібсон.

—Ти нічого не зробиш, – прогарчав я, дивлячись на Кормака, і зайняв захисну позицію перед Гібсі.

Белла, яка кричала щосили, вирішила, що це ідеальний час, щоб прослизнути повз мене і накинутися на обличчя Гібсі.

—Ти придурок, – закричала вона, вдаривши його по обличчю. —Не смій його чіпати.

—Забери руки від його обличчя, – попередив я її, штовхаючи свого найкращого друга позаду себе. —Зараз.

—Або що? – прошипіла вона, ударивши мене по обличчю. —Ти теж нацькуєш на мене свого сторожового собаку?

—Тобі сподобалося? – я кипів, навіть не здригнувшись. —Тому що це єдиний спосіб, яким ти знову торкнешся мене.

Вона відступила і знову вдарила мене.

Я засміявся їй у вічі.

—Продовжуй. Продовжуй. Бий мене всю довбану ніч. Це нічого не змінить.

—Зупинися, – скомандував Кормак, штовхаючи її за спину. —Не бий його.

—Він на це заслуговує, – закричала вона.

—Тому що я не хочу тебе? – я відкинувся назад і засміявся. —О так, бо так влаштовано життя.

—Не примушуйте мене викликати поліцію! – заверещала жінка похилого віку за стійкою. —Зграя маленьких придурків.

—У цьому немає необхідності, Мегс, – оголосив Х'юїї, намагаючись перехопити рукою кулак Гібсі, що розмахував.

—Заберіть його звідси, – наказав я, знову відтягуючи Гібсі назад.

—До тебе? – запитав Х'юїї.

—Куди завгодно, – я роздратовано провів рукою по волоссю. —Просто утримуй його.

Х'юї кивнув і переключив свою увагу на Гібсі.

—Вперед, Роккі Бальбоа, – весело сказав він. —Перш ніж ти відправиш нас усіх у барак на ніч.

—Він сам напросився, – невиразно промовив Гібсі. —Шматок лайна.

—Я знаю, хлопче, – сказав Х'юїї. —Давай, – обернувши своє тіло навколо Гібсі, він із силою вивів його з бару.

—Ти йдеш, Джонні? – запитала Кеті, нервово переводячи погляд з мене на Кормака.

—Я буду гаразд, – сказав я їй і переключив свою увагу на Кормака.

—Ти певен? – Кеті наполягала. —Ти маєш піти з нами…

—Давай, Кеті, – наказав я, повертаючись, щоб упіймати її погляд. —Я сам дістануся додому.

—Якщо ти певен.

—Я певен.

Я почекав, поки Кеті не вийшла з бару за Х'юї і Гібсі, перш ніж знову переключити свою увагу на Кормака.

—Ти хочеш поговорити зі мною? – я загарчав, вказуючи на двері. —Тоді ходімо.

Не чекаючи відповіді, я проштовхався через переповнений бар до виходу, отримавши кілька хлопків по плечах і *«Відмінна партія, Джонні»* і *«З нетерпінням чекаю зустрічі з тобою в зеленій формі в червні»*, коли щосили намагався йти прямою.

—*Сумнівно,* – подумав я сам собі. —*Дуже страшенно сумнівно.*

Коли я підійшов до дверей паба і вийшов на вулицю, я відчув полегшення, не знайшовши хлопців, які чекали на мене.

За кілька хвилин двері відчинилися, і вийшов Кормак.

—Без неї, – гаркнув я, показуючи пальцем на Беллу, яка вийшла за ним. —Вона хай тримається від мене подалі.

—Це вільна країна, – заперечила Белла, кидаючи на мене кинджали замість поглядів. —Я можу йти, куди, чорт забирай, захочу.

—Або вона йде, або я йду, – прогарчав я, звертаючись до Кормака. —Твій вибір.

Белла відкрила рота, щоб сказати щось ще, щось злісне, без сумніву, але Кормак заговорив першим:

—Повертайся назад, – сказав він. —Я ненадовго.

—Але я…

—Мені треба поговорити з ним, – наполягав Кормак. —Іди всередину.

З великим небажанням Белла повернулася в паб, залишивши мене наодинці з Кормаком на вулиці.

—Правильно, – прогарчав він, розправляючи плечі. —Давай зробимо це, Кавана.

Я вигнув брову, здивований бойовою стійкою, яку прийняв Райан.

Якщо він думав, що я збираюся кинути свою кар'єру заради бійки через Беллу, він серйозно помилявся.

Шеннон – безперечно, але Белла? Нізащо.

—Забери свої кулаки, ти, чортів ідіот, – гаркнув я. —Я не збираюся тебе чіпати.

Він спостерігав за мною кілька хвилин, його очі були сповнені недовіри, і він чекав, коли я накинуся.

Це було майже комічно.

Майже.

—Хочеш вір, хочеш ні, Джонні, – нарешті сказав він, знявши напругу. —Я щиро намагався розрядити обстановку між нами.

—Коли ми обидва п'яні?

—Достатньо справедливо, – визнав він. —Але я не хотів, щоб це сталося.

—Що саме не має статися? – спитав я, притулившись плечем до стіни паба для рівноваги. —Ти не хотів наїбати мене, чи ти не хотів ударити мого найкращого друга та свого товариша по команді?

Нічне повітря вдарило мене, як довбаний руйнівний м'яч, і я чудово розумів, що без підтримки стіни я розгойдувався б, як Пізанська вежа.

—Гібс ударив мене першим, – огризнувся Кормак, а потім скинув руки. —Він був у мене перед обличчям.

—Тому що ти був перед моїм, – спокійно відповів я. —Бо тобі сказали піти, а ти не пішов, бо я його капітан, і це щось означає для нього.

Кормак скривився від моїх слів.

Добре.

Ублюдку треба було відчути їх.

—І я не хотів тебе наїбати, – додав він, почервонівши. —Я думав, що ви двоє не разом. Мені дійсно біса подобається ця дівчина, Джонні – і завжди подобалася.

—Коли все, що тобі потрібно було зробити, це набрати мені, – заперечив я, слова запліталися, незважаючи на всі мої зусилля. —Щоб я почув це з перших вуст.

—Я повинен був, – нарешті визнав він.

—Ти знаєш, у чому проблема, – розмірковував я, висловлюючи свої думки вголос. —Справа в тому, що якби ти сказав мені, що вона тобі подобається, я відступив би, – схрестивши руки на грудях, я витріщився на нього. —Я б до чортиків поважав тебе за те, що ти поводишся як чоловік, і пішов би. У нас із Беллою ніколи не було серйозних стосунків. У мене не було з нею стосунків. Але ми з тобою спілкувалися. І ти зрадив мене.

—Кеп…

—Ні, заткнися і дай мені це сказати, – тяжко зітхнувши, я сказав: —Справа не в тому, що вона зустрічалася за моєю спиною з моїм товаришем по команді. Справа в тому, що мій товариш по команді зустрічався із нею за моєю спиною.

Кормак голосно застогнав.

—Джонні, чувак, я не хотів, щоб це…

Я підняв руку, зупиняючи цей потік лайна.

—Не бреши мені, що ти не хотів, щоб це сталося. У мене був секс, Кормак, багато разів, і ми обидва знаємо, що коли ти засовуєш свій член у дівчину, ти завжди, блядь, це маєш на увазі. Це не може просто так статися без попередження.

—Ти маєш рацію, – визнав він після довгої паузи. —Чорт, хлопче, ти маєш рацію.

—Я знаю, що маю рацію, – відповів я різким тоном.

—І ти справді закінчив з нею? – він спостерігав за мною з настороженим виразом. —Ти не хочеш, щоби вона повернулася?

Я похитав головою і розчаровано зітхнув.

—Я не знаю, як ще я можу це сказати, Райан. Я не хочу мати нічого спільного з цією дівчиною. Так що, іди вперед і роби з нею все, що, чорт забирай, захочеш. Просто тримай її, блядь, подалі від мене, тримай свої руки подалі від мого обличчя, і ми будемо в злагоді.

—Ти кажеш це, щоб зберегти обличчя? – він спитав.

—Я думав, ти вже знаєш, що я чесна людина, – прогарчав я. —Коли я говорю тобі, що з мене вистачить, я це серйозно.

—Отже, це все?

—Ага, – я кивнув. —Ось і все.

—Чому ти більше не сердишся на мене? – спитав він, кинувши на мене недовірливий погляд.

—Тому що мені тебе шкода, – сказав я йому, і, на мій подив, це була правда.

Мені було шкода Кормака.

Я теж був розчарований у ньому.

Я був будь-ким, але не злим, не був одним з них.

Принаймні не зараз.

Він був пішаком в одній з ігор Белли, і навіть незважаючи на те, що я був п'яний, я бачив це як ясний день.

—Послухай мене, – почав я, намагаючись не заплітатися в словах, намагаючись донести до нього кілька насилу засвоєних істин. —Я в цій грі страшенно довго, і я знаю, що тут відбувається. Белла використовує тебе, щоб дістатися до мене, а ти дозволяєш їй робити з тебе ідіота.

Тільки сам Бог знав, чому я давав йому поради після удару ножем у спину, але я продовжував.

—Я більше не можу бути з нею, а ти – наступна найкраща річ для неї, – промимрив я невиразно. —Їй потрібні гроші, Райан. Гроші та статус, – похитавши головою, я додав: —Сваритися зі своїм товаришем по команді через довбане дівчисько – це початок кінця. Піди цим шляхом, і для тебе все закінчиться, навіть не розпочавшись.

Навіть у моєму п'яному стані я знав, що роблю довбану лицемірну заяву.

Я обґрунтував свої аргументи з усвідомленням того, що Шеннон того вартувала.

Белла ні.

Кормак сердито глянув на мене.

—Ти думаєш, що ти кращий за мене.

Він був серйозним?

Це все, що він отримав від моїх зусиль, щоб допомогти йому?

—Я краще за тебе, – огризнувся я, засмучений тим, що він мене зовсім не слухав. —Якщо ти хочеш бути на моєму рівні, то роби це на полі. Працюй старанніше. Тренуйся старанніше. Будь, блядь, краще. І відкрий свої чортові очі на небезпеку. Тому що ця твоя так звана подружка випустить із тебе всю кров, хлопче.

—Вона моя дівчина, – прогарчав він. —Тож не говори про неї так.

Боже, дай мені сили…

—Чудово, – я підняв руки вгору. —Тримай свою дівчину подалі від моєї, і все буде гаразд.

—У тебе немає дівчини, – повільно відповів він з виразом замішання.

—Мене, – поправив я, схвильований своєю помилкою. —Тримай її подалі від мене, і ми не матимемо проблем.

—Отже, що тепер буде? – запитав Кормак, обличчя спотворила хвороблива гримаса. —У нас будуть проблеми із спільною грою після цього?

—Ні.

—Ні, – його брови злетіли вгору. —Чому ні?

—Тому що я недостатньо тупий, щоб дозволити такому дівчиську трахати мою голову, – випалив я. —Ти гідний вінгер, і ти потрібен команді. Я був би егоїстичним ублюдком, якби дозволив своїм особистим проблемам вплинути на команду.

—А Белла? – запитав Кормак після довгої паузи. —Ти збираєшся створювати проблеми?

—Бо ти з нею? Ні, – сказав я йому. —Але якщо у неї з'являться проблеми з Шеннон? Абсолютно.

—Шеннон?

—Так, Шеннон, – випалив я, тепер уже різким тоном.

Кормак тупо дивився на мене.

—Хто така Шеннон?

—Шеннон – причина, через яку ти закінчиш зі зламаною щелепою.

—Якого біса?

—Белла погрожувала піти за нею, – прогарчав я. —Якщо це станеться, я тебе вб'ю.

Він зблід.

—Чому я?

—Не можу вдарити дівчину, а це означає, що я прийду за наступною найкращою частиною, – пояснив я. —Отже, май на увазі, що кожного разу, коли твоя Белла вирішить погрожувати, поширювати неприємні чутки або мати проблеми з моєю Шеннон, я відплачу тобі тим самим. Щоразу, чорт забирай.

Кормак помітно зблід, і зображення, хоч і трохи туманне, було надзвичайно приємним.

—Добре, – пробурчав я, витягаючи телефон із кишені, щоб викликати таксі. —Радий, що ми розуміємо один одного.

Тряхнувши головою, я кілька разів моргнув, щоб прояснити зір, відкрив телефонну книгу і набрав номер із написом *“Товстун Педді”*.

Чортів Гібсі.

Я повинен був знати, що не варто залишати свій телефон наодинці з ним, коли пішов у душ. Востаннє, коли він отримав доступ до мого телефону, він перейменував мою маму в *“Цукрові цицьки”* та *“Белла Диявольська кицька”*.

Це було все лайно і хихикання, поки *“Цукрові цицьки”* не написала мені посеред ночі, вимагаючи, щоб я спустився вниз і відчинив вхідні двері, бо вона стояла зовні і хотіла зайти всередину.

Не знаючи, хто, чорт забирай, пише мені, я відповів з великою кількістю лайок, ніж планував, перш ніж погрожувати викликати поліцію. На власну матір.

Поговоримо про чортове непорозуміння.

—Попрощаємося? – запитав Кормак, відволікаючи мене від моєї місії з доставки моєї п'яної дупи додому, коли він простяг мені руку.

—Забери від мене цю чортову штуку, – я похмуро глянув на його руку, коли підніс телефон до вуха. —Я знаю, де це було.

Вираз його обличчя потемнів, але в нього вистачило здорового глузду не відчувати долю на ніч.

Стримано кивнувши, Кормак розвернувся і пішов у бар.

Коли пролунав номер Товстуна Педді, я спробував ще п'ять разів, перш ніж здатися.

Місцеві таксі вимикали свої телефони суботніми вечорами, коли було багато народу, і, судячи з величезної кількості людей на вулицях сьогодні ввечері, я знав, що мені доведеться чекати дуже довго, щоб дістатися додому.

Засмучений, я знову звернув увагу на свій телефон і перегорнув свої контакти, шукаючи ім'я Х'юїї.

—Цей маленький виродок, – вилаявся я, коли зрозумів, що Гібсі вкотре змінив ім'я кожного контакту в моєму списку.

Цукрові цицьки та *Диявольська кицька* колись були проти присутності в моїх контактах, поряд з новими, такими як *Big Daddy G, Фанні Флепс, Дзвони, якщо заарештовано, Не дзвони, якщо заарештовано*.

Натиснувши на цей контакт, я дізнався, що це номер Кормака.

Він міг би бути таким.

Диявольська кицька теж.

Я витратив кумедну кількість часу, намагаючись знайти номер Х'юїї, тому що не міг зрозуміти, хто є ким у моєму телефоні.

Після того, як я випадково набрав контакт "Випадковий секс" і почув голос тренера Малкахі на іншій лінії, я швидко повісив слухавку. Скасувавши ще один вхідний дзвінок від *"Короля Клітора"*, тому що хтось у здоровому глузді відповість на вказаний номер, я вимкнув телефон і сунув його назад у кишеню.

Розлючений, я перейшов через дорогу в магазин чіпсів і замовив півдюжини чізбургерів і два пакети чіпсів.

Тепер мені не потрібно стежити за дієтою.

Не тоді, коли моє тіло було одержиме бажанням відмовитись від мене.

Привалившись до стіни біля подрібнювача, я проковтнув усе і запив пляшкою води.

Жир здався мені незнайомим на смак, і я знав, що завтра за це заплачу, але зараз мені було байдуже.

—Джонні Кавана? – невиразно знайомий голос покликав мене на ім'я. —Це ти?

Я підняв погляд і побачив високого хлопця приблизно мого віку, який вичікуючи дивився на мене.

Його рука була перекинута через плече привабливої білявки.

Фанат чи друг?

Друг чи фанат?

Я спробував помістити обличчя і не зміг, тож вибрав віяло.

—Сьогодні ніяких фотографій, – випалив я невиразним тоном. —Джонні взяв тайм-аут.

Хлопець засміявся, але не зробив жодного руху, щоб засунути камеру мені в обличчя, що було на краще, враховуючи мій поточний стан.

Натомість він шокував мене до чортиків, сказавши:

—Я говорив з тобою по телефону минулого тижня. Ти знаєш мою сестру, Шеннон. Ти підвіз її додому зі школи.

Моя голова різко підвелася, і я виявив, що ще більше зосередився на хлопці переді мною.

—Ти той, хто кидає... – я зробив паузу і спробував згадати його ім'я. —Джоуї! – я випалив, пишаючись собою, що мені вдалося отримати цю інформацію в моєму стані. —Джоуї-метальник і Шеннон, як річка.

—Як річка? – дівчина посміхнулася. —Боже, скільки ти випив?

—Судячи з усього, цілу річку, – криво посміхнувся Джоуї, дивлячись на мене з цікавістю. —Думаю, тобі варто вирушити додому, чувак, – він додав. —Ти виглядаєш досить добре змащеним.

—Зробив би, якби міг, – зізнався я з бурчанням. —Таксі немає.

—Звичайно, ми можемо тебе підвезти, чи не так, любий? – оголосила дівчина, вказуючи вниз по вулиці. —Ми припаркувалися далі дорогою.

Я відкрив рота, щоб заперечити, але натомість сказав:

—Це було б чудово, дякую.

—Так, звичайно, без проблем, – погодився Джоуї, виглядаючи трохи здивованим. Він незручно подерся хвилину, потім нахилив голову. —Поїхали.

Мені вдалося підвестися, але знадобилося багато зусиль, щоб утриматися на ногах. Вдарившись плечем об стіну, мені вдалося зберегти рівновагу, коли я пішов за ними.

На щастя, дівчина, яка, ймовірно, була дівчиною Джоуї, не збрехала, коли сказала, що вони припаркувалися далі по дорозі.

Ще кілька кроків спотикаючись, і ми досягли червоної Opel Corsa.

Принаймні я так думав.

Було важко сказати, бо в мене паморочилося в голові, а машина була схожа на відро іржі.

Чорт забирай, я був не в тому стані, щоб ставити під сумнів їхні методи пересування.

Я був неймовірно вдячний, що мене підвезуть.

—До речі, я Іфа Моллой, – оголосила дівчина, обдарувавши мене сліпучою посмішкою, перш ніж обійти машину і сісти на пасажирське сидіння. —Дівчина Джоуї-метателя, – вона хихикнула над цим останнім шматочком, перш ніж забратися на переднє сидіння.

—Приємно познайомитися, – відповів я, притискаючись усією вагою до машини, поки Джоуї відчиняв двері з боку водія, а потім закотив сидіння вперед.

—Двоє дверцят, – сказав він поясненням. —Тобі доведеться залізти на заднє сидіння.

—Все гаразд, хлопче, – я відірвався від стіни і навалився всією вагою на машину, перш ніж протиснутись у крихітний простір.

Мої зусилля були такими ж ефективними, як плавання паперового кораблика, тому що Джоуї довелося штовхати мене в спину, щоб затягнути всередину.

—Господи, – промимрив я, коли нарешті увійшов.

Опускаючись на середину сидіння, мені довелося обернутися боком, щоб мої ноги були звернені до бокового вікна, щоб Джоуї міг відсунути своє сидіння.

—Ти гаразд, Кавана? – він крикнув, коли заліз усередину і відсунув своє сидіння ще на п'ять дюймів.

—Все добре, – прохрипів я, затиснутий між спинкою його сидіння та моїм. —Ще раз дякую, що підвезете.

—Не турбуйся, – відповів Джоуї. Він нахилився і поцілував у губи свою дівчину, перш ніж пристебнути ремінь безпеки. —Куди ми прямуємо?

—Прямо до тебе додому, тому що я хочу трахнути твою сестру, – подумав я про себе, посміхнувся неймовірній ідеї, а потім прогнав божевільну думку, похитавши головою. *—Напевно, я теж люблю її,* – розмірковував я про себе страшенно багато, перш ніж виплеснути це безумство.

Візьми себе в руки, мудаку!

—Приблизно за чотири милі з іншого боку коледжу Томмен, – промимрив я невиразно.

Я спробував знайти свій пас безпеки, але мої незграбні руки не слухалися.

—Виїжджайте на головну дорогу до міста, – відмовившись від пошуків свого ременя, я відкинув голову назад і зітхнув. —Я скажу вам, коли ми до нього дістанемося.

—Не турбуйся.

Він завів двигун і тільки-но виїхав на дорогу, як я відчув, що машина раптово загальмувала.

—Якого чорта? – Джоуї закричав за секунду до того, як дві руки опустилися на капот його машини. —Відвали від моєї машини, мудаку!

—Ти крадеш мого центрового, – прогарчав Гібсі у вікно, перегнувшись через капот машини. —Поверни його, – його очі метнулися від Джоуї до мене, іскрячись впізнаванням. —Привіт, Кеп, – він посміхнувся, схиливши голову набік. —Як справи? Я всюди шукав тебе.

—А цей клоун? – спитав Джоуї глузливим тоном, зосередивши увагу на Гібсі, який вів односторонню розмову зі мною через вітрове скло своєї машини.

—Він мій фланговий гравець, – пробурчав я, перш ніж знову звернути свою увагу на чоловіка-дитину, що обіймає капот. —Гібс! Якого чорта ти твориш, хлопче! – я гаркнув, дивлячись у лобове скло. —Ти повинен був піти додому з Х'юїї.

—Поліція зупинила його через податки та страховку, – крикнув він через вітрове скло, ніби це відповіло на моє запитання.

Я роззявив рота.

—І що? Х'юї чесний.

—Він глянув на мене, Джонні. Світив своїм великим довбаним ліхтарем прямо мені в очі, – крикнув він у відповідь. —Я запанікував і вискочив із машини, – знизавши

плечима, він додав: —З того часу я бігаю містом, – він примружився. —Я намагався додзвонитися до тебе, але ти продовжував відключати мене!

Я дивився на нього.

—Ти Король Клітор?

—О, так, – хихикнув Гібсі. —Я забув про це.

—Як ти записав Х'юї?

—Руде волосся на лобку, – відповів він, ніби це була найочевидніша річ на світі.

Це було не так.

—Він блондин, – прогарчав я.

—Його дівчина – ні.

—Господи Ісусе, – простогнав я, потираючи лоба.

—Що ти хочеш, щоби я з ним зробив? – запитав Джоуї.

Я знизав плечима і подумав, чи не сказати йому, щоб він переїхав цього докучливого виродка, але потім зрозумів, що мені буде жахливо самотньо без нього.

І, щиро кажучи, він отримав кілька ударів, захищаючи мою честь сьогодні ввечері.

—Мабуть, мені слід забрати його до себе, – неохоче зізнався я. —Або в лікарню, що охороняється.

Джоуї промимрив щось незручне собі під ніс і виліз.

Це звучало приблизно так: вам, двом ублюдкам, краще не блювати в цій машині.

Я не давав жодних обіцянок.

Мій приятель був готовий зробити це.

Потягнувши за сидіння, Джоуї підтягнув його вперед і наказав п'яному Гібсі залізти всередину.

Він сів.

Але замість того, щоб залізти чи заповзти всередину, ублюдок кинувся на заднє сидіння.

—Чорт! – я заревів, зігнувшись навпіл від болю, коли його лікоть потрапив мені в промежину.

Ось і твій останній постріл тут…

—Чорт, чувак, я зачепив твій член? – Гібсі щось невиразно бурмотів, намагаючись перелізти через мене, але безуспішно. ——Я принесу кригу для твоїх яєць, коли ми повернемося додому.

—Відчепись від мене, – видавив я, цілком упевнений, що стаю фіолетовим від болю, коли він переліз через сидіння, штовхаючи мене ліктями та колінами.

Нарешті йому вдалося перетягнути свою дупу на інший бік сидіння.

—Господи, – задумливо промовив він, влаштовуючись поряд зі мною. —Це найвужча дірка, в якій я був останніми місяцями.

Джоуї заліз назад і завів двигун, перш ніж швидко рвонути вниз по вулиці.

—Сподіваюся, таких, як ви, більше немає, – сказав він. —Місць немає.

—Вибач, – почав я говорити, але був перерваний Гібсі.

—Це його вина – жирного виродка, – оголосив він. Повернувшись до мене обличчям, він додав: —Гей, чуваку, з твоїм членом все гаразд? Я справді жалкую про це. Сподіваюся, я не розчавив тобі яйця.

Я звузив очі, дивлячись на нього.

—Іди нахуй, Джерарде.

—Я був щирий, Джонатан, – промовив він, вражений.

—За це ти можеш отримати свій власний лід сьогодні ввечері – тримайся!

Схопивши мене за сорочку, він притягнув мене до себе і понюхав мій рот.

—Ти зрадник! – видавив він з комічним жахом. —Ти пішов у chipper!

—Так, я це зробив, – відповів я, відштовхуючи його. —І це було дуже смачно, і я ні про що не шкодую.

—Що ти з'їв?

—Кілька чізбургерів та чіпси з каррі.

—Як це було на смак?

—Краще за секс.

—Ми маємо бути на дієті! – Гібсі зашипів з жахом, перш ніж швидко запитати: —Ти мені щось взяв?

—Так, я купив тобі бургер.

—Дякую, Джонні.

—А потім я зголоднів і з'їв його.

—Ти монстр.

—Ви двоє такі дивні, – засміялася Іфа. —Хіба вони не кумедні, Джоуї?

—Вони – це щось, так, – відповів брат Шеннон.

—Привіт, – раптом усвідомивши, що він перебуває в компанії незнайомців, Гібсі перегнувся через середину їхніх сидінь і запитав: —Хто ви, чорт забирай, такі?

—Джонні дружить із сестрою мого хлопця, – пояснила Іфа.

—Сестра? – це слово, здавалося, збентежило Гібсі, який кілька хвилин тупо дивився на мене.

Піднісши молитву до небес, щоб він зміг контролювати себе, я кивнув і сказав:

—Шеннон.

Гібсі відкинувся на спинку стільця поряд зі мною і насупився.

—Шеннон?

—Так, Шеннон, – я дивився на нього.

Потім очі Гібсі розширилися, його раптово осяяло.

—О, Шеннон! – вигукнув він. —Ах, так, мала Шеннон з третього курсу, – посміхаючись, він тицьнув мене ліктем у ребра. —Джонні відчуває сильну слабкість до твоєї сестри.

—Це правда? – Джоуї відповів жорстко.

Чорт.

—Так, він завжди доглядає її в школі, – додав Гібсі, підморгнувши. —Переконується, що вона не потрапить у жодні неприємності.

Я придушив стогін і чинив опір бажанню обхопити його руками за шию і задушити його.

Чесно кажучи, могло бути й гірше.

Гібсі був здатний сказати набагато гірше.

—Це мило, – втрутилася Іфа, і я помітив, як вона поклала руку на коліно свого хлопця. —Хіба це не мило з його боку, Джо?

—Чому? – спитав Джоуї жорстким і підозрілим тоном. —Навіщо ти це робиш?

Я важко зітхнув і спробував придумати щось правдоподібне.

—Тому що я трахнув її ...

—Ти що? – Джоуї заревів, ударивши по гальмах.

Раптовий поштовх від зупинки машини змусив нас із Гібсі кинутися вперед.

Обернувшись, Джоуї дивився на мене.

—Краще б тобі зараз валяти дурня, Кавана, бо, клянусь Христом, я буду…

—Прийом! – я поспішив пояснити, сідаючи назад на сидіння. —Ми мали проблеми з нею в її перший день. Збентежив її на полі, коли нокаутував її.

Але я хочу її трахнути.

Я так сильно хочу твою сестру, що ти не повіриш…

Те, що я уявляю, що я з нею зроблю, шокувало б тебе.

Я почекав, поки вбивчий погляд у його очах зникне, перш ніж продовжити.

—Я подумав, що в боргу перед дівчиною, тому просто стежив за всім – стежив, щоб вона добре влаштувалася. Нелегко вчитися у новій школі, – знизавши плечима, я додав: —Не хотів, щоб вона отримувала непотрібне лайно.

Я був легкою здобиччю, яка чекала, коли її брат зробить наступний хід.

Якби Джоуї вдарив мене, я б не вдарив у відповідь.

Я б не мстив би.

Це було найстрашніше у цій ситуації.

Сиджу в його машині, п'яний у устілку, знаючи, що я більш ніж здатний вибити з нього лайно, але знаючи, що я цього не зроблю.

Через неї.

Тому що він був важливим для неї.

Тому що, якщо я вдарю його, я завдаю їй болю.

А заподіяти їй біль – погано.

Завдання їй болю змусило мене захотіти заподіяти біль комусь сильніше.

Цей висновок був більш заплутаний і складний, ніж моя п'яна дупа могла зрозуміти.

Джоуї не відповів, але він звернув увагу на дорогу і знову почав рух.

Я зітхнув з полегшенням.

Повернувшись до Гібсі, я одними губами промовив:

—Тримай рота на замку.

Він відповів театральним рухом пальця до рота.

Коли ми дісталися до повороту до мого будинку через півгодини, я пробурмотів кілька коротких вказівок.

Джоуї відповів коротким кивком і повернув праворуч, з'їжджаючи з головної дороги на хитку другорядну дорогу, що вела до входу у власність.

Тепер я відчував себе тверезішим – я думаю, що близька зустріч зі смертю від рук брата Шеннон пробудила в мені трохи здорового глузду і протверезила мою дупу.

Хотів би я, щоб те саме можна було сказати про Гібсі, який вирубався поруч зі мною, хропучи, як ведмідь грізлі.

Коли Джоуї під'їхав до воріт ділянки, я сказав:

—Ми можемо тут вийти, чуваку.

—Так де ти живеш? – запитав брат Шеннон, заговоривши вперше з того часу, як наше непорозуміння стало майже катастрофою.

Його увага була прикута до величезних чавунних воріт з потворними орлами на кожній колоні.

—Як далеко цією дорогою до твого будинку? – він спитав.

—Близько чверті милі.

—Тобі ніколи не вдасться змусити його зайти так далеко, – промимрив він. —Я підвезу тебе до дверей.

—310587, – я ввів код, який, так вже сталося, виявився датою мого народження. —Просто введіть це в панель он там, і ворота відкриються для вас.

Джоуї ввів код у панель і почекав, поки ворота відчиняться всередину.

—Знову ж таки, я ціную це, – я відчув необхідність згадати. —Я знаю, що це не так на твою думку.

—Просто повертаю послугу, – відповів він, прямуючи вузьким провулком до будинку.

—Це місце приголомшливе, – сказала Іфа з мрійливим зітханням. —Подивися на всі дерева і – о, боже мій! Подивися на розмір цього будинку, – пропищала вона, коли будинок з'явився в полі зору, освітлений, як чортова ялинка.

Мама була чортівським параноїком через те, що потенційні грабіжники думали, що будинок порожній, тому у неї всюди були встановлені автоматичні датчики та синхронізоване освітлення.

На подвір'ї.

У будинку.

На галявині.

Це було смішно, але п'яний я був вдячний за освітлення.

Джоуї заглушив двигун і виліз, підігнавши сидіння якнайдалі вперед.

Я був набагато стійкішим на ногах, коли виходив, ніж коли забирався всередину.

—Ще раз дякую, – сказав я, перш ніж залізти на заднє сидіння і витягнути сплячу красуню з машини. —Я в тебе в боргу.

Обхопивши рукою талію все ще напівсонного Гібсі, я потяг його до вхідних дверей і спробував витягнути ключі.

Не зумівши витягнути їх із кишені джинсів, я кинув його на дупу і довго боровся зі своїми джинсами, перш ніж нарешті витяг ключі.

—Зупинися, будь ласка, я чутливий, – простогнав Гібсі, перш ніж звернутися калачиком, хропіння відновилося.

—Давай, – сказав Джоуї, коли мені вдалося проткнути дерев'яну раму ключем, промахнувшись повз замкову щілину на добрих три дюйми. —Дозволь мені допомогти тобі.

Вдячний за втручання, я передав свої ключі та звернув увагу на свого друга.

—Вставай, – прогарчав я, підштовхуючи його ногою. —Ми вдома.

Ублюдок не зрушив з місця.

—Гібсі! – я гаркнув.

Нічого, крім хропіння.

Чорт забирай.

Розчаровано зітхнувши, я нахилився, схопив його за плечі та спробував відірвати від землі.

Джоуї, у якого були відчинені двері, підійшов і допоміг мені підняти його.

Я був не в тому положенні, щоб відмовлятися від його допомоги, тому коли кожен з нас став по боках, ми потягли його важку дупу в будинок.

—Кинь його сюди, – наказав я, вказуючи на вітальню.

—Ти певен? – запитав Джоуї, увімкнувши світло. —Цей диван білий, чувак.

—Це шкіра, – промимрив я, надто втомлений і змучений, щоб турбуватися про маминий набір із трьох предметів. Перебравшись на диван, ми кинули Гібсі на підлогу. —Якщо його знудить, вранці він прибиратиме це сам.

—Достатньо справедливо, – відповів Джоуї, знизавши плечима, перш ніж повернутися і попрямувати до дверей.

Я плентався за ним, не знаючи, що сказати.

Ця ніч перетворилася з депресивної на сказ і заплутану за лічені години.

—Послухай, – сказав Джоуї, коли він вийшов на гравій. —Про Шеннон.

—*Почалося,* – подумав я про себе.

Я чекав цього з того часу, як забрався в його лайнову машину.

—*Поводься пристойно, Кав, тримай рота на замку.*

—А що про Шеннон? – запитав я, притулившись до одвірка.

—Вона тендітна, – прямо сказав він. —Вразлива.

—Так, – мій голос був грубий, тому я прочистив горло і спробував знову. —Я, ем, уже здогадався про це?

Джоуї кивнув головою і засунув руки в кишені.

Я тримав рота на замку, очікуючи, що він продовжить.

—Що я намагаюся тут сказати, так це те, що я ціную, що ти дбаєш про мою сестру, – нарешті сказав він. —У неї були важкі роки, і Томмен, схоже, підходить їй. Отже, я сподіваюся, що ти продовжиш доглядати її в школі – ну, знаєш, стежити, щоб ніхто не завдавав їй клопоту.

Мої брови злетіли вгору.

—Ах, так, звичайно. Це не є проблемою.

Він знову кивнув, тепер його слова вимовлялися швидше.

—Здається, вона влаштовується в Томмен і продовжує говорити мені, що діти добре до неї ставляться, але я в ГШБ, тому не можу сказати, чи в порядку вона чи ні, і вона ніколи нікому не розповідає, що відбувається в її голові, поки не стає занадто пізно.

Я насупився.

—Запізно?

—Стервозне дівчаче лайно, – пояснив він. —У моєї сестри була мішень на спині з тих пір, як вона була в підгузках.

—Це досить заплутано, – пробурмотів я, вже знаючи все це, але маючи здоровий глузд не говорити про це її братові.

—Діти жорстокі, – погодився він.

—Вони, звичайно, такі, – промимрив я.

Він довго дивився на мене, перш ніж сказати:

—Ти збираєшся розповісти мені про це?

О, Господи.

Що?

Якого біса він хотів, щоб я йому сказав?

Я ламав голову і нічого не придумав, тож тримав рота на замку.

—Хлопець Сіари Мелоні, – вставив Джоуї, дивно подивившись на мене. —Якийсь хлопець із Томмен учора побив його до напівсмерті у місті.

—О? – я вигнув брову і схрестив руки на грудях. —Це так?

Джоуї посміхнувся.

—Так, це так.

—Ну, я сподіваюся, що він його добре побив, – невиразно пробурмотів я, відчуваючи, як моє тіло тремтить від гніву при згадці про цих неприємних довбаних дівчат. —Чув, що його подружка – сука.

—Я чув, що він у поганому стані, – відповів Джоуї. —Зламаний ніс.

—Який жах, – сказав я.

Джоуї дивився на мене протягом ще однієї довгої паузи, перш ніж похитати головою.

—У будь-якому разі, я просто хотів, щоб ти знав, що я ціную, що в моєї сестри є хтось, хто доглядає її. Коли я не можу.

Він повернувся, щоб піти, але одразу розвернувся.

—Друг, – його слово мало значення. —Моїй сестрі потрібен друг, Кавана, – пояснив він. —Їй не потрібно покладати надії на хлопця, який піде влітку.

Я почув його попередження голосно та ясно.

Мій чортовий мозок міг не прислухатися до попередження, але я виразно його почув.

Не сказавши більше ні слова, Джоуї розвернувся і пішов, залишивши мене стояти у дверях, дивлячись йому вслід, думаючи тільки про дві речі.

Перше: знайти пакет із льодом для моїх яєць.

Друге: фантазувати про всі дуже недоречні речі, які я хотів зробити з його сестрою.

РОЗДІЛ 32

ШЕННОН

—Я думаю, тобі потрібно купити цій дівчині обручку, Джо, – оголосила я, читаючи, а потім знову перечитуючи записку, яку Іфа залишила на тумбочці мого брата в неділю вранці. —Вона твоя хранителька.

—Так, – пробурмотів Джоуї, чухаючи щелепу. —Вона, мабуть, справді любить мене?

—Е-е, ти думаєш? – я закотила очі. —Вона тебе обожнює.

—Але я не розумію, чому вона це робить для мене.

—Я теж, – передражнила я. —Особливо, коли ти так схожий на Шрека.

—Зухвала сучка, – посміхнувся він, жартівливо штовхаючи мене. —Дай мені ще раз подивитись на цю записку.

Я простягла йому записку – ту ж записку, яку він уже прочитав щонайменше дюжину разів, – а потім підійшла до кухонного столу зі своїм кухлем чаю.

Сівши, я спостерігала, як мій брат знову читає записку, збентежено нахмуривши брови.

—Чому вона це зробила, Шен? – качаючи головою, він ходив від шафи до шафи, відкриваючи та закриваючи їх. —Мабуть, вона встала рано-вранці, щоб зробити це, – він відкрив холодильник, показуючи стопку продуктів усередині. —Це, мабуть, коштувало їй цілого статку.

Джоуї мав рацію. Іфа, мабуть, рано встала, щоб зробити це, враховуючи, що зараз одинадцята година ранку.

Він також мав рацію щодо того, що це коштувало їй цілого стану.

Я знайшла у кошику чек про покупку на 143,67 євро.

—Тут сказано, що вона повернеться близько години дня з хлопчиками, – додав він, перечитуючи записку, над якою міркував з того часу, як прокинувся. —Спочатку вони підуть на ігровий майданчик, а потім на поле, щоби пограти.

—Ти це бачив? – запитала я, переглядаючи сім акуратно складених конвертів, помічених днями тижня.

Струшуючи один із маленьких коричневих конвертів у руці, я посміхнулася, почувши дзвін монет.

—Твоя дівчина розподілила твої гроші на щоденні витрати по паперових конвертах.

Джоуї дивився на мене.

—Що?

—Ага, – хихикнула я, складаючи конверт для вівторка назад у стопку.

—Ні за що, чорт забирай, – пробурмотів він, підходячи туди, де я була, і взяв жменю крихітних прямокутних конвертів.

—І вона намалювала на них маленькі серця для тебе, – хихикнула я. —Це так мило.

—Це нормально злитися на людину, бо вона кохає тебе? – запитав мій брат, збентежено розглядаючи конверти. Він обернув на мене свої зелені очі. —Це нормально?

—Чому ти питаєш мене? – я ніяково знизала плечима. —У мене немає досвіду у подібних речах.

—О, ви тільки подивіться на це, – сказав він зітхнувши, вказуючи на банкноту в 20 євро, заховану під ключами від машини Іфи, і прикріплену поруч записку з написом: *"Гроші для сніданку Джоуї та Шеннон"*.

Величезними літерами під цим були слова:

"Нагодуй свою сестру, любий. Вона надто худа".

—Моя дівчина залишила мені кишенькові гроші, – тон Джоуї був наповнений сарказмом. —Господи Ісусе, Шен.

—Не гнівайся на неї, – сказала я йому. —Вона намагається нам допомогти.

—Я знаю, – він стиснув пальцями перенісся і важко видихнув. —І я не злюсь. Я просто не знаю, як із цим впоратися.

—Можливо, просто сказати "дякую"? – я запропонувала. —І "я теж тебе люблю"? Чи квіти? Вони теж гарні для подяки.

Джоуї посміхнувся.

—Ти сповнена ідей, чи не так?

Я усміхнулася йому у відповідь, а потім зітхнула, змушуючи себе замислитися про очевидну проблему – або її відсутність.

—Як ти думаєш, мама скоро повернеться додому?

Світло в очах мого брата померкло.

—Мені справді начхати, що вона робить, Шен, – натягнуто відповів він. —Доки цей придурок тримається подалі від цього будинку.

Він повернеться, Джоуї.

Ти знаєш.

Перестань брехати собі.

—Так, – я почала гризти ніготь, обмірковуючи його відповідь на мить, перш ніж запитати: —Що ми робитимемо, якщо мама не повернеться, Джо?

На цьому моя турбота не закінчилася.

Через мою матір. Тому що вона ніколи раніше не залишала нас на ніч так.

—Ми впораємося, Шен, – відповів Джоуї. —Як ми завжди робили.

—А школа? – прошепотіла я.

—Бабуся повернеться додому з Беари сьогодні ввечері, – заявив Джоуї серйозним тоном. —Вона доглядатиме хлопчиків так само, як вона завжди робить зі школою та рештою, – він провів рукою по обличчю, перш ніж додати: —Все, що нам потрібно робити, це стежити за будинком, оплачувати рахунки, пакувати їм обід вранці та бути тут уночі, коли бабуся привозить їх назад.

—Я мала відправитися у шкільну поїздку після Великодня, але якщо мами не буде вдома, я скасую…

—Ні, – гаркнув він. —Ти цього не зробиш.

—Джоуї, – я зітхнула. —Якщо мама на той час не повернеться, ти не зможеш подбати про хлопчиків самостійно.

—Я не буду один, – заперечив він. —Я вже казав тобі, що бабуся допоможе, та Іфа теж. Ти нізащо не пропустиш цю подорож. Тобі треба вибратися з цієї дірки, Шен. Більше, ніж будь-кому з нас.

—Ти певен? – я видавила.

Він кивнув головою.

Зробивши рівний вдих, я сказала:

—Я знаю, що не часто говорю це, але хочу, щоб ти знав, що я люблю тебе і так біса вдячна, що ти мій старший брат.

Джоуї скривився.

—Ти стаєш ніжною зі мною, сестричка?

—Ні, – я почервоніла. —Я просто хочу, щоб ти знав, що важливий для нас. І ми цінуємо все, що ти робиш для нас.

Не лишай нас.

Будь ласка, ніколи не залишай мене.

—Що ж, взаємно, малюк, – відповів він, виглядаючи трохи ніяково.

—Колись ти станеш чудовим батьком, – вирішила я подражнити його і поставити в ще більш незручне становище.

Джоуї пирхнув.

—Так, цього, блядь, ніколи не буде.

Я підморгнула.

—Ніколи не кажи ніколи, Джо.

—Повір мені, я більш ніж достатньо грав роль папочки для дітей іншої людини, щоб мені вистачило на все життя, – сказав він. —А тепер іди нагору і переодягнися, і ми зайдемо в магазин за рулетом з курячого філе.

—Холодильник уже сповнений, – повідомила я йому.

—Так, – він посміхнувся. —Але моя дівчина залишила мені вказівки, і я не настільки тупий, щоб ігнорувати їх.

Я нічого не їла з учорашнього дня, і мій шлунок бурчав у передчутті.

—Картопляні оладки, – практично промуркотала я, думаючи про те, що зможу з'їсти. —І трохи желе та банку кока-коли.

Схопившись зі стільця, я поспішила до сходів, думаючи про їжу.

—Стривай, Шен. Ледве не забув… – перервавшись на півслові, Джоуї пройшов на кухню, повернувшись за кілька хвилин з невеликим подарунковим пакетом у руках.

Джоуї вручив мені подарунок, а потім скуйовдив моє волосся.

—З шістнадцятиліттям тебе, Шен.

—Дякую, Джоуї, – я засяяла, стискаючи те, що, як я вже знала, було компакт-диском під рожевим обгортковим папером.

—Я б приніс тобі більше, якби міг, – сказав він мені, зніяковіло знизуючи плечима. —І я забув взяти картку…

—Зупинися, – сказала я йому, опустившись на сходинку і розірвавши папір, щоб продовжити з хвилюванням. —Альбом Макфлая! – широко розплющивши очі від хвилювання, я витріщилася на компакт-диск у своїй руці і посміхнулася. —Я дійсно хотіла його.

—Я знаю, – пирхнув він. —Ти така дівчинка, – сунувши руку в кишеню джинсів, він кинув мені на коліна ще одну коробку. —Це від Іфи, – пояснив Джоуї.

Схвильована перспективою здобути другий подарунок, я розірвала обгортковий папір у горошок і ахнула, коли побачила, що всередині.

—Вау, – видихнула я, дивлячись на дизайнерський флакон парфумів у моїх руках. —Це, мабуть, коштувало їй цілого статку.

—Вона, мабуть, теж тебе любить, – передразнив Джоуї.

Я закотила очі.

—Ага.

—Поспішай і переодягнися, – наказав він, прямуючи до вхідних дверей. —Я чекатиму в машині.

Увірвавшись у свою кімнату з подарунками в руках, я акуратно поклала їх на комод, перш ніж зняти піжаму. Натягнувши джемпер та спортивні штани, я розірвала коробку, в якій був мій новий флакон парфумів, оббризкала себе з ніг до голови, а потім помчала за Джоуї.

Засунувши ноги в кросівки в холі, я схопила пальто з поручнів і поспішила надвір до машини. Тієї хвилини, коли я залізла на пасажирське сидіння, запах алкоголю атакував мене.

—Господи, Джоуї, – закашлялася я, опускаючи вікно. —Тут пахне, як на броварні.

—Я знаю, – відповів Джоуї, заводячи двигун і від'їжджаючи від тротуару. —Ти можеш звинувачувати в цьому своїх друзів із Томмен.

—Моїх друзів? – я похитала головою і дивилася на його профіль збоку. —Про що ти говориш?

—Джонні Кавана, – заявив Джоуї. —Вчорашній вечір закінчився тим, що ми відвезли його додому з паба.

—О.

Почекай.

Що?

—Ти відвіз Джонні додому? – я ненавиділа те, що мій голос став таким гучним і пронизливим. —Коли… Як… Чому?

—Минулої ночі, коли ми забирали їжу на винос, – пояснив Джоуї, виїжджаючи з дому на головну дорогу. —Він був у поганому стані.

—Він був у поганому стані?

О боже.

Занепокоєння наповнило мої груди.

—Що з ним сталося?

—Він був п'яний, – пробурчав Джоуї. —Його друг напився ще дужче.

—Його друг? – запитала я, намагаючись приховати емоції у своєму голосі. —Його… дівчина?

—Не-а, якийсь великий блондинистий виродок, – поправив Джоуї, і я полегшено зітхнула. —Я думаю, його звали Гассі або Джіллі або щось таке.

—Гібсі, – тихо відповідаю я, згадуючи про те, як ці двоє нерозлучні в школі.

—Так, він самий, – Джоуї кивнув, потім видав тихий смішок.

—Довбаний ідіот кинувся на дах машини, вимагаючи, щоб я повернув йому його центрового, – сміючись, він додав: —Він виглядав серйозним. Наче щиро думав, що я викрадаю Кавана.

Мої брови насупилися.

—Чому Гібсі назвав Джонні центровим?

—Позиція Джонні – центральна, – пояснив він. —Його номер 13.

Так, я знала це.

Я згадала його футболку.

—Отже, ти підкинув їх обох додому? – запитала я, відчуваючи тепло. —У будинок Джонні?

—Так, – підтвердив мій брат. —Довелося допомогти Кавані віднести цього хлопця Гібсі до будинку. Він не міг пересуватися на ногах, Шен. Справжнє криваве місиво. Ми залишили його у вітальні.

—Ти був у будинку Джонні?

Мій мозок гарячково розумів, намагаючись переварити все, що казав мені мій брат.

Він був з Джонні минулої ночі.

Він був у нього вдома.

Він був усередині його будинку.

Я хотіла запитати його, чи він питав про мене, але мені вдалося не дати цьому питанню зірватися з моїх губ.

—Так, Шен, і, Христос, судячи з їхнього майна, його сім'я має бути викарбувана, - Джоуї видихнув. —Ніколи у житті не бачив нічого більш химерного…

Звук телефонного дзвінка прорізав повітря, відволікаючи нас обох. Ми обидва поплескали себе по кишенях.

—Не мій, – заявив Джоуї.

—І не мій, – пробурмотіла я, дивлячись на панель приладів, а потім на підлогу біля моїх ніг.

Дзвінок перервався, а потім відновився за кілька секунд, голосно вібруючи.

—Перевір заднє сидіння, – попросив Джоуї, з'їжджаючи на узбіччя і включаючи аварійні вогні.

Відстебнувши ремінь, я проповзла між сидіннями і впала на заднє сидіння, мої очі бігали в пошуку телефону.

—Знайшла? – спитав Джоуї, знову виїжджаючи на дорогу.

—Ні.

Опустившись між сидіннями, я зазирнула під сидіння водія.

—О, почекай, тут! – вигукнула я, не зводячи очей з телефону, який загорівся і завібрував на підлозі. —Я бачу його.

Дзвінок знову перервався, і я простягла руку, забираючи телефон.

Залізши назад на сидіння, я швидко пристебнула ремінь безпеки, не відриваючи очей від телефону.

—Це телефон Іфи? – я подивилася на дорогий пристрій. —Вона отримала новий телефон на Різдво?

—Ні, – відповів Джоуї. —Її батьки подарували їй випрямляч для волосся на Різдво.

Телефон знову почав дзвонити, екран спалахнув, і на ньому спалахнуло ім'я *"Король клітора"*.

—Фу, Джо, – простогнав я. —Це огидно.

—Що?

—Той, хто дзвонить за цим номером, вказаний як Король клітора.

Мій брат відкинув голову назад і засміявся.

—Це не смішно, – попередила я, спостерігаючи, як екран знову гасне, коли вібрація припиняється. —Це досить тривожно.

—Це той хлопець Гібсі. Я чув, як Джонні лаяв його за те, що він міняв імена контактів минулої ночі, – посміхнувся Джоуї. —Він – король клітора.

Телефон знову засвітився, завібрував у моїх руках і голосно задзвонив.

—Ну, дай відповідь на дзвінок, – нетерпляче наказав мій брат. —Він, мабуть, шукає його.

—Я не хочу, – просунувши руку між сидіннями, я спробувала засунути телефон братові. —Ти дай відповідь.

—Як, чорт забирай, я повинен відповісти? – Джоуї засичав, відбиваючи мою руку. —Я за кермом, Шеннон. Просто відповідай на дзвінок.

—Ні, – відмовилася я, похитавши головою. —Вони подумають, що ми його вкрали.

—Ні, вони не подумають, що ми його вкрали, – роздратовано промовив Джоуї. Дзвін припинився, і Джоуї видав гарчання. —Коли він задзвонить знову, дай відповідь на цей чортовий дзвінок!

Як за розкладом, телефон задзвонив за п'ять секунд.

Тремтячи, я натиснула кнопку «прийняти» і приклала телефон до вуха.

—Е-е, привіт?

—Ну, чорт, я не сподівався, що хтось візьме слухавку, – відповів голос на іншому кінці. —У тебе телефон мого приятеля.

—Так, я знаю, – заплющивши очі, я притиснула тильний бік долоні до чола і важко видихнула. —Він залишив його в машині мого брата минулої ночі.

—Минула ніч трохи туманна, – простягнув Гібсі вздовж лінії. —Отже, можливо, тобі треба освіжити мою пам'ять, сказавши мені, хто твій брат?

—Джоуї Лінч? – я видавила, намагаючись не задихатися прямо перед братом. —Він і його дівчина Іфа підкинули вас, хлопці, додому з міста минулої ночі. Телефон був у нього під сидінням, – незручно йорзаючи, я швидко відмовилася від відповідальності, сказавши: —Я знайшла його буквально дві хвилини тому.

—Ні, – відповів Гібсі після довгої паузи. —Я не пам'ятаю, щоб таке сталося.

—Ну, це явно сталося, – схвильовано промовила я. —З огляду на те, що телефон твого друга знаходиться в машині мого брата.

—Малятко Шеннон? – у голосі Гібсі звучало здивування. —Це ти?

—Е-е, так, – моє обличчя вкрилося фарбою. —Це я.

—Твій брат зараз із тобою? – він спитав.

—Так, але він за кермом, тому не може взяти слухавку.

—Він пам'ятає, де висадив нас минулої ночі?

—Почекай, я спитаю… – зробивши паузу, я прикрила рукою трубку та подивилася на Джоуї. —Вони хочуть знати, чи ти пам'ятаєш, де знаходиться будинок.

Джоуї кивнув головою, і я повернулася до розмови.

—Так, він пам'ятає.

—Можеш увімкнути мене на гучний зв'язок?

—Я спробую, – натиснувши на кілька кнопок, я піднесла телефон до вуха Джоуї. —Добре, тепер ти на гучному зв'язку.

—Привіт, чуваку, як справи? – голос Гібсі тепер звучав набагато голосніше, хоча він був помітно хрипким.

—Судячи з усього, краще, ніж у тебе, – в'їдливо сказав мій брат. —Що тобі треба?

—Чи не могли б ви привезти телефон Кава? – він спитав. —Вибач, що турбую тебе, чуваку, але він тут втрачає самовладання. Він страшенно дивний, коли справа доходить до його особистих речей.

—Що мені буде за це? – Джоуї сказав у відповідь, не пропустивши можливості.

—Джоуї, – прошипіла я.

Він зухвало посміхнувся мені у відповідь.

—Чорт, чувак, я не знаю, – пробурмотів Гібсі. —Сендвіч з беконом та чай? У мене не так багато для обміну.

В жаху я похитала головою і одними губами сказала "ні", але Джоуї відповів:

—Так, чудово. Ми приїдемо за тридцять хвилин.

—Джоуї! – я благала.

—Мільйон подяк, – відповів Гібсі з полегшенням. —Дякую тобі.

—Без проблем, – відповів Джоуї, забираючи телефон у мене з рук. —І я люблю, щоб мої скибочки були хрусткими, – додав він, перш ніж перервати розмову і кинути телефон на сидіння поруч із ним. —Розвертаємось.

—Що ти робиш? – я зашипіла, широко розплющивши очі. —Ми не поїдемо туди!

—У чому проблема? – він запитав. —Я думав, ви друзі?

—Я знаю його зі школи, Джоуї, – видавила я. —Це не означає, що я його подруга.

—Розслабся, ми лише передамо йому телефон.

—І ти поснідаєш!

—Ну, навряд чи я їхав так далеко просто так, – Джоуї засміявся. —Крім того, я голодний.

—Так, для рулету з курячим філе, – нагадала я йому.

—Я передумав.

—А як щодо Іфи? – зажадала я. —А хлопчики?

—Іфа і діти не повернуться до першої години дня, – відповів він. —Вона сама так сказала.

—Джоуї, ми не можемо піти туди, – благала я. —Будь ласка.

—Шеннон Лінч, – сказав Джоуї дратівливим тоном. —Ти червонієш?

—Ні, – пробурчала я.

—Ти ж знаєш, що я не проти того, якщо він тобі подобається, чи не так? – Джоуї посміхнувся. —Я не такий брат. Все, що я хочу, щоб ти була обережна. Я розповів тобі про нього. Він поїде влітку, тож тобі вирішувати, чи хочеш ти зациклюватися на комусь тимчасовому.

—Я не зациклилася, – збрехала я, відчуваючи себе приниженою. —Тож кинь це.

—Добре, – задумливо промовив Джоуї. —Тоді в тебе не повинно виникнути проблем із зупинкою у них, щоби перекусити.

—Ти можеш робити те, що хочеш, – надувшись, я схрестила руки на грудях і пирхнула. —Я не вийду з цієї машини.

Через півгодини напруженої тиші ми зупинилися перед гігантською залізною брамою, пофарбованою в чорний колір, і Джоуї опустив скло, витягнув руку і щось набрав на панелі.

Кілька миттєвостей через ворота відчинилися.

У мене відвисла щелепа.

—У тебе є пароль до його воріт? – мій брат розсміявся у відповідь.

Ми продовжили шлях довгим звивистим провулком, по обидва боки якого росли величезні дерева. За кілька хвилин у полі зору з'явився будинок, і я різко втягла повітря.

О боже.

Це місце, де він мешкає?

Звісно, так воно і є.

—Вау, – прошепотіла я про себе, милуючись величезним особняком у вікторіанському стилі з мільйоном вікон і найбільшими вхідними дверима, які я коли-небудь бачила.

—Я знаю, – погодився Джоуї з захопленим зітханням.

Притулившись щокою до вікна, я дивилася на лужок і сади, що розкинулися, поки звук гравію, що хрумтить під шинами, заповнював мої вуха. Він був кам'яно-сірого кольору, але був такий повитий плющем, що виглядав майже велично.

—Цей будинок, як шість наших, – прошепотіла я, дивлячись на особняк. —Тільки на верхньому поверсі дванадцять вікон.

Джоуї зупинився біля вхідних дверей і заглушив двигун, перш ніж вийти.

—Ти маєш побачити це зсередини, – сказав він, простягаючи руку і хапаючи телефон. —Страшенно красиво.

Я простежила поглядом за Джоуї, коли він підійшов до вхідних дверей, постукав один раз, а потім неквапливо увійшов усередину.

Господи.

Мій брат щойно увійшов до будинку Джонні Кавана.

РОЗДІЛ 33

ДЖОННІ

Я знімав матрац з ліжка, коли в мою кімнату зайшов Гібсі, щось насвистуючи собі під ніс.

—Я знайшов твій телефон, Кав, – гордо оголосив він.

—Слава Христу, – я полегшено нахилився вперед і кинув свій матрац назад на ліжко. —Де він був?

—У машині Джоуї.

Мої брови злетіли вгору.

—Джоуї-метальник?

Гібсі кивнув головою.

—Очевидно.

—Ти придурок, – пробурчав я. —Це все твоя вина.

—Я знаю, – радісно защебетав він. —Але він привезе його тобі.

—Так? – я зітхнув з полегшенням. —Чесна гра.

Схопивши свою ковдру з підлоги, я кинув її назад на ліжко, а потім обережно підняв Сьюкі назад.

—Гарна дівчинка, – сказав я, почуваючи себе жахливо через те, що потривожив її в першу чергу.

—Це серйозно негігієнічно, Джонні, – насупившись, заявив Гібсі. —Дозволяти їй спати на твоєму ліжку отак? – він здригнувся. —Страшенно відверто, чувак.

—Ти з тих, хто говорить про негігієнічність? – прогарчав я, повертаючись до нього обличчям. —Вона чистіша за тебе, – я кинув на нього злий погляд, перш ніж додати: —Принаймні, Сьюкі не блює уві сні на диван моєї мами.

—Ти обіцяв, що більше не підніматимеш цю тему, – видавив він, виглядаючи враженим. —Порушник обіцянок.

—Гібс, – випалив я, намагаючись набратися терпіння. —Я втомився. Я не спав усю ніч, піклуючись про твою п'яну дупу. Я провів половину ночі, перевертаючи тебе на бік, щоб ти не задихнувся, і обмотуючи тебе, а іншу половину я провів, витираючи твою блювоту. Ти розгромив вітальню. Ти обмазав ванну внизу блювотиною. Ти мало не задушив мене до смерті своїми пердежами від пива "Гіннес", коли я привів тебе сюди. Дай мені кілька годин, щоб прийти до тями, перш ніж просити мене не піднімати цю тему.

—Ну, принаймні, я почистив залишки шлангом, – зніяковіло відповів Гібсі. —А вітальня, хол і ванна повернулися до своєї колишньої пишності.

—Добре, – гаркнув я. —Те, що ти й мусив зробити. Це твоя довбана блювотина.

—Ти змусив мене спати на підлозі, Джонні! – пирхнув він. —Це підло.

—Бо тобі не можна довіряти гарні речі.

—Навіть ліжко?

—Так, Джерарде, навіть ліжка.

—Так, ну, я твій найкращий друг, а ти залишаєш мене на підлозі, – роздратовано відповів він. —Собака отримує частину твого ліжка, а я – довбану підлогу.

Я вигнув брову.

—Ти хочеш сказати, що хочеш спати на моєму ліжку у мене в ногах?

Гібсі кілька секунд дивився на мене, перш ніж хихікнути.

—Так, добре, я гадки не маю, до чого хилю.

—Я теж, хлопче, – пробурмотів я, хитаючи головою. —Я теж.

—До речі, – сказав Гібсі з пустотливою усмішкою. —Я сказав цьому хлопцеві Джоуї, що приготую йому бутерброд за те, що він довезе твій телефон.

—Чудово. Просто тримай все в порядку. Моя мама повернеться вранці, – відповів я, надто стомлений, щоб обмірковувати жахливу ідею про Джоуї Лінч в моєму домі, коли він явно скептично ставився до моїх намірів щодо його сестри.

І це правильно.

Гібсі вичікувально глянув на мене.

—Не дивись на мене так, – сказав я йому. —Ти знаєш, де знаходиться кухня. Я, чорт забирай, не буду готувати для тебе.

—Я не звик до газу, – Гібсі безпорадно знизав плечима. —У нас удома електрична плита.

—Твоя мати – пекар, – огризнувся я. —Як ти можеш не знати, як працювати з довбаною плитою?

—А твоя – модний дизайнер, – промовив він. —Але я щось не бачу, щоб ти розгулював навколо у хутряних пальтах та сумочках від Прада.

—Ти дитина, знаєш це? – я пробурчав. —Ти як дитина-переросток, яку мені доручили опікуватися.

Протупивши повз нього, я поплентався вниз на кухню.

—Дістань сковороду і те, що ти плануєш приготувати, – наказав я. —І я готую це не для тебе, – пробурчав я, підходячи до плити та включаючи газ. —Ти більш ніж здатен зробити це для себе.

—Сподіватимемося, – посміхнувся Гібсі, прямуючи до мене з повними руками продуктів зі свинини та підносом яєць.

—Думаєш, ти впораєшся, не спалив будинок вщент? – в'їдливо помітив я, відходячи від плити.

—Майже впевнений, – відповів Гібсі, приступаючи до роботи, нахилившись небезпечно близько до відкритого полум'я.

Я насторожено глянув на нього, не впевнений.

—Не обпечися.

—Добре, тату, – передразнив він, перш ніж спитати: —У тебе є булочки? – повернувшись до мене обличчям, він додав: —Я хотів би одну з булочок твоєї мами з чаєм.

Я похитав головою і притримав язик, вирішивши просто дозволити безумству пливти над моєю головою.

—У морозилці може бути ціла пачка – спочатку тобі доведеться розігріти їх у духовці.

—Я знаю це, – посміхнувся він.

—Правда? – я пробурмотів собі під ніс.

Він моя відповідальність.

Велика, дурна, вірна, щойно з'явилася, відповідальність.

—Я колись розповідав тобі про те, як твоя дівчинка врятувала мене від Брайана? - запитав Гібсі, розбиваючи яйце над сковородою, відволікаючи мене від моїх думок.

—Брайан? – запитав я, думаючи про злісного кота місіс Гібсон. —Шеннон врятувала тебе від Брайана?

—Звісно, – розмірковував він. Схопивши лопатку з підставки, він покрутив її в руці, поки говорив. —Мені подобається, що ти навіть не заперечуєш, що вона твоя, чувак.

—Відвали, – пробурчав я. Тоді цікавість взяла гору наді мною, і я видер свою дупу на табурет на острові і подивився на нього. —Розкажи мені.

Гібсі посміхнувся моїй відповіді.

—Минулого місяця у мене був день народження, – пояснив він, кидаючи півдюжини сосисок у киплячу олію. —Я взяв Брайана на прогулянку до Х'юї – ти ж знаєш, яким він стає, коли його надто довго залишають одного.

—Так, – я кивнув, не моргнувши й оком від цієї інформації.

За останні вісімнадцять місяців було щонайменше дев'ять випадків, коли він приходив до мене додому з котом, подібним до Інспектора Гаджета.

—Він збожеволів, чувак, – сказав він. —Брайан збожеволів, відірвався від повідця і попрямував у ванну. Наклав у ванну.

—Як і його власник, – сказав я.

—Моя мати ніколи не гадила в чиюсь ванну, – пробурчав Гібсі.

—Не твоя мама, – промовив я. —Ти.

Гібсі насупився і схилив голову набік, явно намагаючись згадати.

Я вирішив допомогти йому.

—Виїзна гра проти тієї школи в Тіпперері на третьому курсі?

Впізнання осяяло його риси.

—О, так, – хихикнув він. —Це була не ванна. Це була душова кабіна в їхніх шкільних роздягальнях, і ці виродки це заслужили. І на свій захист скажу, що мені було лише чотирнадцять.

—На захист Брайана, він лише кіт, – сказав я.

—Цей ублюдок точно знає, що робить, – пробурчав Гібсі. —У будь-якому випадку, він схопив багор, Джонні, і пішов на нас, коли ми спробували його схопити. Шеннон просто увійшла, підхопила маленького пухнастого ублюдка і провела його до будинку. І ти знаєш, що він зробив? Замуркотів. Він був у своїй шаленій стихії, чувак. Насолоджувався життям, притискаючись до неї.

Щасливчик Брайан.

—Чому я дізнаюся про це лише зараз? – запитав я, намагаючись зберегти нейтральний тон.

—Вибач, – хихикнув Гібсі. —Я не знав, що маю розповідати тобі про все щоразу, коли розмовляю з дівчиною.

—Ти не розумієш, – промимрив я. —Я просто…

Звук вхідних дверей, що відкриваються, заповнив мої вуха за мить до того, як звук бавовни дверей заповнив повітря.

—Кавана? – пролунав глибокий голос.

—Давай, піднімайся! – покликав Гібсі, відповідаючи за мене. Повернувшись до мене обличчям, він підморгнув і сказав: —Поводься добре, чувак. Старший брат тут.

Блискуче.

Страшенно ідеально.

—Господи Ісусе! – сказав Джоуї Лінч, коли зайшов на кухню з моїм телефоном у руках.

При ясному світлі дня я оглянув його.

Він високий, але я на добрих три дюйми вище за нього, як і більшість хлопців нашого віку. Джоуї, очевидно, теж був у гарній формі, але це була типова статура метальника з підсмаженими, накачаними м'язами, створеними для спритності та швидкості, а не для нарощування якихось серйозних м'язів.

—У тебе має бути гід біля вхідних дверей, – додав він, оглядаючи мою кухню, перш ніж зупинити свій погляд на мені. —Цей будинок схожий на музей.

—Так воно і є, – хихикнув Гібсі. —Це маєток.

Відштовхнувшись від стільця, я скоротив відстань між нами і привітав його.

—Дякую за це, – сказав я, забираючи в нього свій телефон. —Ціную, що ти пройшов весь цей шлях.

—Так, ну, король Клітора був дуже переконливий, – відповів він з усмішкою. Перевівши погляд на Гібсі, він вичікувально вигнув брову. —Скоро я отримаю свою їжу, шеф?

—Швидше, ніж повія в борделі, добрий сер, – крикнув Гібсі через плече. —Яйце?

—Чувак, – задумливо промовив Джоуї, прямуючи туди, де Гібсі пригнувся і ухилявся від бризок олії. —Ти досить дорослий, щоб користуватись плитою без мами?

Господи, цей хлопець мав пару людей, які прогулювалися в моєму будинку і вимагали їжі.

Як не дивно, це мені подобається.

Джоуї Лінч здавався влучним стрільцем.

Я поважав це в людях.

—Я сумніваюся в цьому, – зі сміхом відповів Гібсі. —Це мій перший раз.

Гібсі повозився з ручками на плиті, і величезне полум'я піднялося вгору, обпаливши його брову.

—Господи! – Гібсі заревів, ударивши себе по обличчю. —Я у вогні.

—Дай мені цю штуку, поки ти не поранився, – наказав Джоуї, вихоплюючи лопатку з рук Гібсі і підходячи, щоб перевернути сир та яйця.

Встановивши плиту на середній вогонь, Джоуї стягнув кухонний рушник з плеча мого найкращого друга і почав витирати жирні бризки.

—Довбані хлопці з приватної школи, – пробурмотів він собі під ніс. —Звикли, що всі роблять за вас.

—Чорт, Кав, – хихикнув Гібсі, роблячи крок назад від плити. —Я був неправий. Цей ублюдок – і є татко.

—Зроби мені ласку, Кав, – крикнув Джоуї через плече. —Іди і перевір мою сестру, гаразд?

Моє серце підстрибнуло в грудях.

—Шеннон?

Джоуї кивнув головою і потягся за тарілкою зі стільниці. Поклавши кілька шматочків бекону на тарілку, він додав:

—Вона у машині.

—Чому ти залишив її у машині? – запитав я напруженим тоном. —На вулиці холодно.

—Тому що вона не захотіла заходити, – відповів Джоуї тоном, схожим на згоду. —Ти можеш спробувати змусити її увійти всередину, якщо хочеш, але, гадаю, вона не зрушить з місця.

Йому не треба було просити мене двічі.

Або давати мені дозвіл один раз, якщо на те пішло.

Я вже був на ногах і рухався до вхідних дверей

РОЗДІЛ 34

ШЕННОН

Відчуваючи себе враженою, я сіла на заднє сидіння машини Іфи і втупилася в будинок Джонні Кавана, обмірковуючи свої варіанти.

Чи маю я зайти всередину?

Мені зачекати тут?

Чи маю я звернутися калачиком і вдавати, що мене тут немає?

Чи була його мати всередині?

Чи був його батько там?

Я пригнічена тим, що сталося в п'ятницю, і хоча я вже гаразд після того, як ми провели час разом у пабі та в кіно, я провела останні дві ночі без сну і тонула в приниженні через те, що мене вирвало перед Джонні.

Цей хлопець вибив мене з колії, і я не знала, як із цим впоратися, перебуваючи у його особистому просторі.

Я не впевнена, що зможу впоратися зі своїми почуттями до нього.

Мій розумовий процес було перервано, коли дві пари величезних жовтих лап ударили по вікну.

Вражена, я перевела погляд і побачила двох однакових собак у яскраво-рожевих нашийниках, які дивилися на мене, голосно скуля, з відкритими ротами і язиками, що вивалилися.

Недовго думаючи, я посунула сидіння Джоуї вперед і вилізла з машини.

Тієї миті, коли мої ноги торкнулися гравію, на мене напали з поцілунками і радісним гавканням. Обидва собаки спробували вилізти на моє тіло.

—Привіт! – я нахилилася і погладила їх обох.

Моє кохання, здавалося, тільки розбурхало їх, бо один із собак стрибнув на мене, сильно вдаривши лапами по моїх грудях.

—Вау.

Втративши рівновагу, я впала на дупу з гучним «уф».

В ту хвилину, коли я опинилася на землі, вони обидва стрибнули на мене, обслинивши все моє обличчя та шию. Сміючись, я спробувала сховати обличчя, але це було марно, бо ці собаки були наполегливими у прояві свого кохання.

Чого я не помітила в машині, так це того, що обидва собаки останнім часом явно валялися в коров'ячому гною, тому що їхня шерсть була не тільки забруднена брудом, а й страшенно смерділа.

Після марної боротьби за те, щоб підвестися, я опинилася на спині на мокрому від дощу гравію, поки вони обнюхували і лапали мене і, по суті, облизували кожен дюйм оголеної шкіри.

—Ви такі дружні, – хихикнула я, відмовляючись від будь-яких спроб втекти. Я відчула, як волога просочується під мій одяг, але я не зробила жодного руху, щоб підвестися.

Я б не змогла, навіть якби захотіла

—Привіт, – засміялася я, посміхаючись тій, яка вирішила, що мій живіт – ідеальний будинок для її дупи.

Вона міцно притиснула свої лапи до моїх плечей та лизнула мене в обличчя.

—Ти мила дівчинка, чи не так? – проворкувала я, пригинаючись і ухиляючись від язика у роті.

Це було досить безглуздо, враховуючи, що інший собака стояв біля моєї голови, борючись за увагу.

—Обережно, – попередила я ту, що була біля моєї голови. —У мене ніжне обличчя.

—Бонні! Кекс! Відваліть від неї, – наказав знайомий голос поблизу, але жоден собака не послухався.

Натомість вони, здавалося, довели свої зусилля прояву любові до мене до собачої коми. Через кілька миттєвостей пара рук підхопила мене під пахви.

Вражені раптовим контактом, мої кінцівки самі зімкнулися, коли мене підняли з землі.

Джонні поставив мене на ноги, а потім швидко штовхнув мене за спину, коли собаки кинулися до нас.

—Ні! – наказав він. Обіймаючи мене однією рукою, він простяг іншу на знак попередження. —Бонні, – прогарчав він. —Ти погана дівчинка, – його очі метнулися до іншого собаки, який підкрадався ближче. —Кексе, навіть не думай про те, щоб знову спробувати.

Сунувши руку в кишеню, він витягнув тенісний м'яч і помахав їм перед собаками, миттєво привертаючи їхню увагу.

—Так, ви бачите це, чи не так? – промовив Джонні, а потім кинув м'яч через двір.

Він приземлився десь поза увагою, і два собаки кинулися за ним.

Я скористалася можливістю, коли він на мить відволікся, щоб витягти свою гумку для волосся і перекинути волосся через ліве плече, приховуючи від нього частину свого обличчя.

—Вибач за це, – сказав Джонні, як тільки собаки зникли з поля зору. Повернувшись до мене обличчям, він швидко оглянув мене і скривився. —Господи, вони забруднили тебе.

Я була настільки приголомшена його виглядом, настільки не була впевнена, що робити і говорити, що мені знадобилося кілька миттєвостей, щоб прочистити голову і усвідомити, що він говорить зі мною.

—А?

—Твій одяг, – пояснив він, жестикулюючи руками вгору і вниз.

Я подивилася на себе і придушила стогін.

Так, він мав рацію.

Мій одяг забруднився від поєднання бруду, дощу, шматків вовни та собачих слинів.

—О, ах, так, – принижена, я спробувала витерти руки об свої темно-сині спортивні штани, але слини прилипли до моїх пальців. —Так, я брудна, – сказала я, видавивши з себе невеликий смішок, коли все, що я хотіла зробити, це пірнути на заднє сидіння машини Іфи і зникнути.

—Вибач за них, – вибачився Джонні, виглядаючи трохи збентеженим. —Ці двоє дикі.

Похитавши головою, я важко зітхнула і сказала:

—Ні, все гаразд. Я не заперечувала. Бонні та Кекс дуже милі.

—Бонні і Кекс дуже нетреновані, – поправив Джонні з гримасою. Засунувши руки в кишені сірих спортивних штанів, які він носив, додав: —Це собаки моєї мами. Вона поводиться з ними як з людьми, і вони вірять, що вони ними є.

—Твої батьки вдома? – запитала я, відчуваючи неймовірну нервозність при думці про те, що мій брат перебуває в тісному контакті з одним із його батьків.

Джоуї прямолінійний і небайдужий до висловлювання всього, що в нього на думці.

Цілком можливо, що він розповість про інцидент зі струсом мозку.

—Ні, вони в Дубліні, – сказав Джонні. —Мій тато там працює.

Мої очі розширились.

—Ти вдома один?

Він посміхнувся.

—Мені не чотири.

—Я знаю це, – відповіла я, почервонівши.

—Мої батьки їдуть по роботі, – пояснив він, жалівшись наді мною. —Зазвичай я один.

З якоїсь причини ці слова мене стурбували.

Зазвичай я один.

Це була сумна заява.

Нахмурившись, Джонні простяг руку і обхопив – так, буквально обхопив – моє підборіддя рукою.

—Що це в біса таке? – зажадав він смертельно тихим голосом, коли його блакитні очі горіли вогнем.

—Що? – я видавила, охоплена панікою.

Піднявши моє підборіддя, він прибрав волосся з мого плеча і видав низьке гарчання.

—Це, – прогарчав він, проводячи великим пальцем по моїй вилиці. —І це, – додав він, ковзнувши по вигину мого ока.

Контакт був настільки ніжним, що змусив мене підстрибнути від нервів, а не болю. Він прибрав руку з мого обличчя, але залишився там, де стояв, так близько, що я могла бачити, як розширювалася вена на його шиї, коли він стискав і розтискав щелепи.

—Шеннон, що сталося з твоїм обличчям?

—Ах, це? – нервово сміючись, я заправила волосся за вухо.

Я відразу ж пошкодувала про скоєне, коли відчула, як схожа на соплі слина хлюпає між моїми пальцями та волоссям.

Було недостатньо, що я виглядала як безпритульна. До цього ще додалося волосся, просочене слиною.

—Так, це, – відрізав Джонні, впиваючись поглядом у мою щоку. —Хто це з тобою зробив?

—Ніхто. Минулої ночі я спіткнулася об Лего мого брата і мало не вдарилася об кухонний стіл, – фраза, яку я відрепетирувала до досконалості для завтрашньої школи, вирвалася з моїх вуст із експертною точністю, необхідною для правдоподібного звучання.

Я так довго брехала про те, звідки взялися порізи та синці на моєму тілі, що брехня легко злетіла з моїх губ.

—Ти думаєш, я в це повірю? – Джонні приголомшив мене, сказавши це.

Я насупилась, дивлячись на нього.

Це гарна репліка.

Це правдоподібна репліка.

Чому він не повірив у це?

—Так, – видавила я, схвильована його прямотою. —Бо це те, що сталося.

Він вигнув брову.

—Ти справді намагаєшся сказати мені, що синець під оком – випадковість?

Я ухильно знизала плечима.

—Це трапляється.

—Зазвичай ні, – відрізав він. —Ти, мабуть, бігла на повній швидкості, щоб так спіткнутися, – додав він, недовірливо поглядаючи на мене. —Ти бігла? – він спитав. —Від чогось? – він підійшов ближче. —Чи від когось?

Інстинкт самозбереження ожив у мені; обличчя трьох моїх молодших братів стали рушійною силою наступних слів.

—Що саме ти намагаєшся сказати?

—Я не намагаюся щось сказати, Шеннон, – палко заперечив він. —Я прошу тебе сказати мені правду.

—Я кажу тобі правду, – відрізала я зриваючим голосом. —Перестань тиснути на мене, – сльози защипали мені очі, і я швидко змахнула їх. —Боже.

Я відчувала себе жахливо, особливо через те, що брехала йому, але я не могла розвернутися і сказати: *"О так, коли мій батько п'яний, йому подобається вибивати з мене лайно і жбурляти мене, як ляльку."*

Саме в цей момент небеса вирішили пожартувати над нами, обрушивши шквал проливного березневого дощу та промочивши нас обох.

Вдячна за зливу, я розвернулась і поспішив назад до машини.

—Не роби цього, – крикнув мені вслід Джонні. —Не повертайся в цю чортову машину.

Я похитала головою і ривком відчинила двері.

—Мені дуже шкода, гаразд? – Джонні обійшов мене і знову зачинив двері машини. —Я не тиснутиму на тебе, – розвернувши мене обличчям до себе, він сказав: —Я більше не скажу про це жодного слова.

Він простяг руку, щоб торкнутися мого обличчя, але швидко змінив напрямок руху, натомість обхопивши долонями задню частину шиї.

—Добре?

Кивнувши, я переривчасто зітхнула.

—Добре.

Джонні важко видихнув, вираз його обличчя був сповнений полегшення.

—А тепер, ти зайдеш зі мною всередину?

—Напевно, мені краще просто почекати в машині, – пробурмотіла я, ледве можу дивитися йому в очі. —Я не хочу бути нав'язливою – на відміну від мого брата-ідіота, який, мабуть, не відчуває докорів совісті, заходячи до будинку незнайомців і поїдаючи їхню їжу.

—По-перше, я тобі не незнайомець, і ти мені не заважаєш, – грубо поправив Джонні, коли на нас обох обрушився дощ. —По-друге, я запрошую тебе до свого будинку, – додав він, проводячи рукою по своєму тепер мокрому волоссю. —Ти промокла, – його пильний погляд ще раз пройшовся по мені, перш ніж він нахилив голову у бік будинку. —Я хочу, щоб ти зайшла усередину.

—Ти певен? – я прохрипіла.

Він повільно кивнув головою.

—Абсолютно.

—Ем, добре, – невпевнено прошепотіла я. —Ти впевнений, що ти впевнений?

—Я впевнений, що я впевнений, – сказав Джонні. —Давай.

Джонні повернувся і поспішив до вхідних дверей, щоб розвернутися і побігти назад туди, де стояла я. Він поклав мені руки на плечі і повів мене в будинок.

—Бачиш? – сказав він, коли ми обоє опинилися всередині і величезні двері зачинилися за нами. —Це було не так погано, чи не так?

Я похитала головою.

Джонні струснувся, як собака, змушуючи краплі дощу розбризкувати всюди.

—Ти смієшся з мене, Шеннон, як річка? – він піддражнив, помітивши мою посмішку.

Я знову похитала головою.

Він усміхнувся однією з тих широких посмішок з подвійними ямочками, від яких у мене тьохнуло серце, перш ніж жестом запросив мене йти за ним довгим вестибюлем у просторе фойє з двома величезними арками по обидва боки кімнати, які ведуть бог знає куди.

Намагаючись не розтискати губи і не розкривати рота, як мені хотілося, я оглянула величезні сходи, що займають центральне місце, з її хитромудрими дерев'яними балясинами з вирізаними на них маленькими левовими головами.

Мій погляд ковзнув угору, до вершини сходів, де обидві сторони майданчика були добре видно через дерев'яні перила, які зрештою з'єднувалися зі стіною з обох боків.

—Це старий будинок, – сказав Джонні як пояснення. —Йому близько ста п'ятдесяти років або щось таке, – він виглядав зніяковілим, коли говорив. —Моя мама не хотіла надто сильно змінювати оригінальний дизайн, коли ми його купили. Ми відремонтували велику частину кімнат та встановили нову кухню, але мама хотіла зберегти деякі оригінальні деталі, – знизавши плечима, він додав: —Вона каже, що це місце має характер або щось таке.

—Вона має рацію, – видихнула я, повертаючись на всі 360 градусів, щоб помилуватися сміховинно високими стелями та кришталевими люстрами. —Я думаю, що в цьому залі міг би поміститися весь мій будинок.

—Джонні! – голос Гібсі пролунав з-під арки зліва. —Їжа готова.

—Ти голодна? – запитав Джонні, ведучи мене довгим коридором до дверей в кінці. —Знаючи Гібсі, він збирається підсмажити весь вміст холодильника.

Я похитала головою, мої руки смикнулися, щоб обхопити тіло майже захисно, коли я йшла за ним.

—Я гаразд.

У той момент, коли Джонні штовхнув двері кухні, ми були залиті сонячним світлом і чудовим ароматом страв.

—Привіт, малеча Шеннон, – прощебетав Гібсі, повертаючись зі свого місця біля вражаючою плити, щоб посміхнутися і помахати мені лопаткою. —Джонні вдалося заманити тебе всередину, або тебе привернув запах моєї страшенно приголомшливого куховарства?

—Пішов дощ, – пробурмотіла я, стримуючи тремтіння, коли волога з мого одягу почала просочуватися на шкіру.

—Ти зварив одне яйце, Гібсе, і під моїм наглядом, – подав голос Джоуї, який сидів на табуретці в центрі столу. —Ти не Дарина Аллен.

—Спасибі, чорт забирай, за це, Лінч, – зі сковорідкою в руці Гібсі підійшов до того місця, де сидів мій брат, і хлюпнув яйце собі на тарілку. —Мені подобається моя чоловіча роль.

Потягнувшись через прилавок, Джоуї дістав чайник для заварювання зі зручною кришкою і налив дві чашки чаю, перш ніж хитнути чайником у наш бік.

—Шен, Кав, чай?

Гібс?

Лінч?

Кав?

Це було типово для Джоуї – заводити дружбу так легко, немов по клацанню пальця.

Раптовий укол ревнощів обпік мене зсередини, несправедливість того, наскільки легким було життя для мого брата, змусило мене відчути себе обділеною.

Цей відтінок ревнощів був швидко погашений величезним цунамі вини, що охопило мене.

Джоуї не мав нічого легкого.

Він мав максимум користі з будь-якої ситуації.

Він просто намагався вижити, як і всі ми.

—Чи можу я принести тобі рушник чи щось ще? – Джонні запропонував низьким тоном, пильно дивлячись на мене. Нахмурившись, він додав: —Ти промокла.

—Святе лайно, – гаркнув Джоуї, налякавши мене. —Що, в ім'я Ісуса, сталося з тобою?

Поставивши чайник, він підвівся і попрямував до мене. Джоуї, нахилившись ближче, понюхав мене, а потім швидко відступив.

—Господи Ісусе, Шеннон, – видавив він. —У що ти вляпалася – у собаче лайно?

Вау, тактовно, старший брате, дякую…

—Ні! – відповіла я, а потім спробувала непомітно принюхатися. —Я не відчуваю запаху.

—Ти не відчуваєш запаху? – Джоуї глузливо промовив. —Ти так смердиш, що в мене сльозяться очі.

Боже, Джоуї!

—Мої собаки напали на неї, – швидко вставив Джонні, проводячи іншою рукою по волоссю. Краплі води продовжували стікати з його широких плечей на плитки на підлозі, доки він говорив. —Вони збили її з ніг на вулиці і стрибали на ній.

—Ха, – вирвалося у мого брата. —Забавно, що мою сестру, здається, завжди б'ють і калічать, коли ти поряд з нею, Кавана.

Щелепа Джонні сіпнулася, але він не відповів.

Звернувши увагу на мене, Джоуї сказав:

—Тобі треба зняти цей мокрий одяг, Шен, поки ти не отримала пневмонію.

Я відкрила рота, щоб відповісти, але мій брат продовжив, не давши мені шансу.

—У тебе є щось, що вона могла б одягнути? – запитав Джоуї, дивлячись на Джонні. —І трохи освіжувача, щоб прибрати цей жахливий запах?

Джонні повільно кивнув головою.

—Так, я можу знайти щось...

—Чи ми можемо просто піти? – запропонувала я, дивлячись на свого брата, молячись, щоб він зрозумів натяк. —Нам треба йти додому, Джоуї.

—Ти не сядеш у машину моєї дівчини, коли так пахнеш, – сказав Джоуї.

—Не будь придурком, – прошипіла я. —Забери мене додому.

—Ви, поки що не можете піти додому. Ми не попили чай і не побалакали, – подав голос Гібсі. —А у мене в духовці булочки.

—Ти печеш булочки? – запитала я, на мить відволікшись. —Ти?

—Так, я, – відповів Гібсі, виглядаючи злегка враженим. —Я хочу, щоб ви знали, що я чудовий пекар.

—Вибач, – швидко відповіла я, не бажаючи його образити. —Ти просто не справляєш враження пекаря.

—Розслабся, я тебе просто розігрую, – засміявся він. —Я гадки не маю, що я роблю, – він показав на плиту і сказав: —Наскільки я знаю, ці булочки можуть бути вбивцями.

—Булочки-вбивці? – я зморщила носа від цієї концепції. —Тоді, я сподіваюся, ти не заперечуватимеш, якщо я піду.

Гібсі посміхнувся.

—Ти мені подобаєшся, – він подивився поверх моєї голови і сказав: —Вона мені подобається, – перш ніж повернути свою увагу до мене. —Але не запах, – він затис пальцями ніс і додав: —Твій брат має рацію – тобі треба помитися.

—Все гаразд, я йду додому, – почала я говорити, але мене знову перервали – цього разу Гібсі.

—Джонні, вона може прийняти душ тут, чи не так?

Мої очі витріщились.

—Що?

—Е-е, так, я думаю, – повільно відповів Джонні, який все ще стояв позаду мене. —Якщо вона захоче?

Джоуї, який повернувся на своєму сідалі на острові, кивнув головою.

—Гарна ідея, Гібсе, – погодився він, набиваючи виделкою яйце та ковбасу. —Змий із себе цей мокрий собачий запах, перш ніж нам доведеться їхати додому, сидячи поряд.

—Я не смерджу, – пробурмотіла я.

—Від тебе смердить, – хором сказали Гібсі та Джоуї.

—Відваліть і дайте їй спокій, – роздратовано прошипів Джонні. —Вона зовсім не погано пахне.

—Ти не відчуваєш запаху, бо маєш імунітет, – заперечив Гібсі. Повернувшись до Джоуї, він сказав: —Він дозволяє дворнязі спати на його ліжку щоночі.

—Ще раз назвеш мого собаку дворняга, і я одягну сковороду на твою голову, – попередив Джонні.

—Мої щирі вибачення, чуваку, – Гібсі підняв руки, відступаючи. —Я ніколи не хотів образити твою дорогоцінну дворняжку.

Не звертаючи уваги на смішки і жартування, я повернулася і дивилася на Джонні.

—Я шкодую про це.

Його увага перейшла з хлопчиків на мене і залишилася там.

—Все гаразд, Шеннон, – його голос був безпристрасним, але його очі горіли чимось, що я боялася розшифрувати, бо я мала чітке відчуття, що в цей момент мої очі відбивали його. —Ти можеш помитися у моїй ванній.

—Ні, чесно, все гаразд, – моє обличчя горіло від збентеження. —Мені не треба приймати душ у твоєму домі.

—Ах, так, ти, чорт забирай, приймеш, – крикнув Джоуї. —Я мав на увазі це, коли сказав, що ти не сядеш у машину Іфи ось так. Я не посаджу тебе в машину, доки ти перебуваєш у такому стані.

—Заради всього святого, – огризнувся Джонні.

Відчинивши кухонні двері, він схопив мене за руку і практично потяг коридором.

—Давай, – наказав він. —Я подбаю про тебе.

—Е-е, добре, – видавила я, тому що, чесно кажучи, яка в мене була надія сказати "ні", коли гігантський гравець у регбі тягнув мене через свій будинок?

—Для протоколу, – крикнув Джонні через плече, тягнучи мене вгору сходами, повертаючи праворуч, коли ми досягли верхнього майданчика. —Я не думаю, що від тебе так погано пахне.

—Ем, дякую? – я задихалася, не впевнена у відповіді для хлопчика, який каже тобі, що ти не так уже погано пахнеш, і надто запихалася, щоб придумати щось краще.

Він рухався швидко, моя рука все ще була в його, і мені доводилося бігти, щоб не відставати від його широких кроків. Джонні не припиняв рухатися, поки ми не опинилися в кінці сходового майданчика і не зупинилися перед зачиненими дверима.

Я зазначила, що ми пройшли принаймні півдюжини інших дверей на цій частині сходового майданчика, але в мене занадто паморочилося в голові від спроб не відставати від нього, щоб по-справжньому оцінити обстановку.

Відпустивши мою руку, Джонні штовхнув двері всередину і ввійшов усередину, жестом запрошуючи мене йти за ним.

Я зробила це – і це було схоже, наче увійти до спальної версії Зали слави.

Кімната була величезною, стіни пофарбовані у блакитний колір, а величезне ліжко з балдахіном займало центральне місце. Навпроти ліжка був розважальний центр, схожий на мініатюрний кінотеатр, але жодна з цих деталей не запам'яталася мені.

Моя безпосередня увага привернула ряди трофеїв і медалей, що прикрашали стіни. На стінах висіли майки в рамках, а також кілька кепок і плакатів ірландської команди з регбі.

Біля дальньої стіни між двома вікнами стояв величезний дубовий письмовий стіл.

На столі лежав дорогий на вигляд ноутбук та стоси шкільних підручників та екзаменаційних робіт. Над ним висіла величезна дошка, прикріплена до стіни. До дошки було прикріплено численні фотографії різних знаменитих спортсменів. Все, з ким Джонні стояв поруч із фотографіями.

—Отже, – сказав Джонні, знизуючи плечима. —Це моя кімната.

Він підійшов до свого ліжка і штовхнув кілька предметів одягу під нього.

—Вона гарна, – відповіла я, прикусивши губу і оглядаючись довкола.

У типовій підлітковій манері це був повний безлад із обов'язковими плакатами напівоголених дівчат з величезними грудьми, що прикрашають стіни. Всюди був розкиданий одяг, а контролери PlayStation та ігри валялися на підлозі біля телевізора поруч із парою шкіряних подушок.

—Ти можеш прийняти душ тут, – сказав тоді Джонні. Похитавши головою, він почав діяти, прямуючи до дверей у лівому кутку своєї кімнати, поруч із ліжком.

—Якщо ти певен? – я видавила, відчуваючи себе неймовірно заляканою, стоячи в його особистому просторі і, можливо, знімаючи весь свій одяг.

Ми були майже незнайомцями.

Здавалося неправильним перебувати у його просторі.

Здавалося неправильним, але відчувалося таким правильним.

—Так, це не проблема, – швидко відповів він, відчиняючи переді мною двері. Він на мить просунув голову всередину, перш ніж вискочити назад. —На вішалці є свіжі рушники. Використовуй усе, що захочеш.

Срань Господня.

Це божевілля.

Це надто сюрреалістично.

Сьогодні вранці я вийшла з дому, щоб купити трохи картопляних оладок та банку кока-коли, а тепер я стояла в спальні Джонні Кавана, збираючись прийняти душ у його ванній кімнаті.

Як це взагалі сталося?

—Ти хочеш, щоб я кинув твій одяг у сушарку, поки ти будеш у душі? – запитав він, повертаючи мене до теперішнього.

—Мій одяг? – мої руки перемістилися до живота, і я швидко похитала головою. —Е, ні, все гаразд.

Він натягнуто кивнув, і я спостерігала, як він штовхнув ще кілька предметів одягу під ліжко.

—Я б дав тобі щось від речей моєї матері, але вона замикає свою гардеробну, коли їде по роботі.

—Її гардеробну?

—Так, вона, е-е, моя мама дизайнерка, – Джонні ніяково задерзався. —Якщо хочеш знати мою думку, це більше схоже на гігантську довбану шафу в кімнаті, але вона називає це своїм кабінетом, – потім він посміхнувся, явно думаючи про щось смішне. —Одного разу Гібс вдерлася туди і зіпсував якусь важливу деталь для нової лінії, над якою вона працювала, тому вона тримає її замкненою, коли їде до Лондона.

—Твоя мати створює одяг?

—Так.

Мої очі розширились.

—Як модельєр?

Джонні кивнув головою.

—У Лондоні?

Ще один кивок.

—Правда?

—Так.

Вау…

—Хто твій батько? – пробурмотіла я. —Лікар?

—Ні, він адвокат, – відповів він, не моргнувши оком.

Ісус.

Його мати – модельєр, а батько – страшенно висококласний адвокат.

Ну, принаймні це пояснює особняк, усередині якого я стою.

Погляд Джонні метнувся до його ліжка, і він поспішив до нього, ривком відкрив верхній ящик, перш ніж змахнути вміст зверху в ящик.

—Я піду знайду тобі щось своє, у що ти зможеш переодягтися, – пробурмотів він, щоки злегка порозовіли, коли він засунув ящик і штовхнув купу паперів, які впали з його шафки під ліжко. —Я залишу якийсь одяг на ліжку про всяк випадок, якщо ти захочеш… Просто вибери все, що захочеш.

Я вагалася, роблячи один крок вперед і три кроки назад, перш ніж зробити глибокий вдих і підійти до ванної двері. Джонні відступив убік, щоб я змогла пройти, але він був таким великим, що мені все одно вдалося зачепити його.

—Дякую, Джонні, – прошепотіла я, перш ніж поспішити в його ванну з бурхливими гормонами і калатаючим серцем.

—Нема за що, Шеннон, – почула я його слова якраз перед тим, як зачинити двері.

О Господи.

Що, чорт забирай, відбувається?

РОЗДІЛ 35

ДЖОННІ

—У мене питання, Джоуї-метальник, – прогарчав я, коли повернувся на кухню, залишивши його сестру голою в моєму душі.

—Валяй, містере Регбі, – незворушно відповів Джоуї.

Я перевів погляд на Гібсі і вказав на двері.

—Дай мені хвилину, Гібсе.

Мій найкращий друг, мабуть, побачив лють у моїх очах, бо вперше в житті він не зробив розумного зауваження або не пожартував.

Він просто встав і вийшов із кухні, зачинивши за собою двері.

—Тепер, – сказав я, коли ми залишилися самі, не зводячи очей з Джоуї. —Хто, блять, піднімає руку на твою сестру?

Брови Джоуї злетіли вгору.

—Ага, ти мене чув, – прогарчав я. —Я знайшов її рачки в школі в п'ятницю, її вивертало навкруги, – я провів рукою по волоссю, злий і вкрай схвильований. —З нею щось відбувається, і я хочу знати, що.

—Чому?

—Бо хочу це виправити.

—Чому?

—Тому що ніхто не повинен чіпати її, – гаркнув я.

—Що вона тобі сказала? – спокійно спитав він.

—Що вона впала через лего, – випалив я.

Впала через лего, блін.

Швидше впала на кулак.

Джоуї довго вивчав мене своїми гострими зеленими очима, перш ніж кивнути.

—Якщо Шеннон каже, що це сталося так, то так і було.

—Ні-ні! Не треба годувати мене цим лайном, – засмучено прошипів я. —Це не вперше, коли я бачу її зі слідами, – я виразно пам'ятаю червоний слід на її обличчі кілька тижнів тому і та мітка ззаду на шиї в п'ятницю. —Що з нею відбувається?

Джоуї відхилився на спинку стільця, дивлячись на мене з виразом довбаної переваги, яку я ненавидів.

Він знав щось, чого не знав я, і це зводило мене з розуму.

Тепер я не впевнений, що Джоуї подобається мені так сильно.

—Хто завдає біль твоїй сестрі? – повторив я.

Йому треба сказати мені щось, перш ніж я зроблю поспішні висновки і надеру йому зад.

—Це ті виродки з вашої школи?

Вони зробили це їй за те, що я зробив у барі в п'ятницю?

—То були вони? – зажадав я. —Ті дівчата?

Джоуї зберігав тишу.

—Вона сама завдає собі болю? – запитав я.

Він продовжував пильно дивитись на мене.

—Ти робиш їй боляче?

Він зігнув брову.

—Хлопче, тобі краще почати говорити, бо брат ти їй чи ні, я надеру твій довбаний зад.

—Тобі треба поговорити з Шеннон, – нарешті сказав він. —Я не можу дати відповіді, які тобі потрібні.

—Ти можеш, – огризнувся я. —Просто відкрий рота і кажи.

—Ні, – він похитав головою. —Я не можу і не буду. Якщо вона достатньо довіряє тобі, то скаже. Якщо ні, то ні. У будь-якому разі це не мені вирішувати.

—Що це, блять, має означати? – затято зажадав я. —Не тобі вирішувати?

—Саме так, – парирував Джоуї. —Це означає, що це не моя справа. Але я можу запевнити тебе, що ніколи не піднімав руку на мою сестру, – додав він, обдарувавши мене важким поглядом. —Або на будь-яку іншу жінку, якщо це має значення.

—Я хочу знати, що відбувається з нею, Лінч, – огризнувся я, намагаючись зберегти все самовладання, на яке був здатний. —Якщо над нею знущаються чи щось таке, тоді я можу допомогти. Я можу це виправити, якщо скажеш мені.

Його брови піднялися вгору.

—Ти можеш це виправити?

—Для неї? – я рішуче кивнув. —Абсолютно.

—Вона тобі подобається, – він вигнув іншу брову, дивлячись на мене, і схилив голову набік. —Може, навіть більше, ніж подобається.

Я не почав витрачати час, заперечуючи це.

Не для нього.

То був не Гібсі чи якийсь інший хлопець зі школи, який намагався вивести мене з себе.

Це її брат.

Я знав, що в цей момент краще не нести нісенітниці.

—Я хочу знати, що відбувається, – відповів я. —Мені це потрібно.

—Слухай, я хотів би сказати тобі, – нарешті сказав Джоуї, важко зітхнувши. —У мене б не було жодних чортових проблем для того, щоб розповісти тобі все. Мені нема чого приховувати. Але вона, – він указав на двері за мною, —не захоче, щоб я це робив. Вона померла б, якби дізналася, що хтось знає про її проблеми. Після всього лайна, яке обрушилося на неї в ГШБ, вона хоче почати з чистого листа в Томмен. Я хочу для неї того самого.

—То над нею знущаються? – моє серце, блять, впало. —Хтось у Томмен? – якщо хтось у моїй школі зробив це з її обличчям, я збирався спалити цю довбали школу. —Чи з її старої школи?

Мені важко вірилося, що ці придурки з бару виявляться настільки безглуздими, щоб провернути з нею ще один трюк.

Можете вважати мене самовпевненим, але я злякав їх у п'ятницю до усрачки.

Джоуї довго пильно дивився на мене, перш ніж потрясти головою.

—Слухай, Кавана, – нарешті сказав він. —Якщо хочеш знати, що відбувається в її голові, тоді заслужи це.

—Заслужити це? – я насупився, почувши його слова. —Заслужити це?

—Ти розумний хлопець, – випалив він у відповідь. —Ти розберешся з цим.

Я потряс головою.

—Я не, – мої слова були перервані телефоном Джоуї, який голосно задзвонив.

Спокійний, як морський бриз, він підняв палець, витяг телефон з кишені, глянув на екран і промимрив кілька лайок, перш ніж піднести його до вуха.

—Якого чорта тобі потрібно? – він огризнувся.

Скочивши зі стільця, Джоуї пройшов повз плиту і повернувся до мене спиною, кажучи приглушеним тоном.

—Ні, тобі сказали… немає шляху назад… мені насрати, наскільки тобі шкода… Де вона?

Я побачив, як все тіло Джоуї напружилося. Я спробував почути людину на іншому кінці дроту, але це було неможливо.

—Коли це сталося… і дитина… окей… ні… що, чорт забирай, ти хочеш, щоб я сказав… чому я буду засмучений…це біса полегшення, ось що це… добре… ага, я буду там… я тільки сказав, що буду там, хіба ні?

Джоуї озирнувся і впіймав мій погляд.

Я зігнув брову, не особливо переймаючись тим, що він знав, що я підслуховував. Я ж це робив. Я не збирався це заперечувати.

—Я там буду, – сказав Джоуї низьким голосом. —Я в дорозі.

На цьому він поклав слухавку та прибрав телефон у кишеню.

—Мені треба відлучитися, – сказав він своїм спокійним, холоднокровним і зібраним голосом.

—Відлучитися? – витріщився на нього я. —Куди?

—Мені потрібно, – все, що він сказав і потім рушив до дверей.

—Почекай, чорт забирай, – зажадав я, переступаючи йому дорогу. —Твоя сестра в душі.

—Ага, – він потер своє підборіддя і сказав: —Мені потрібно, щоб ти наглянув за нею для мене.

—Наглянув за нею? – я потряс головою, щосили намагаючись зрозуміти, що відбувається. —Ти просто хочеш, щоб я наглядав за твоєю сестрою?

—Хіба це не те, що я сказав? – Джоуї різко відповів.

—Ти нічого не кажеш, – прогарчав я. —У тому й проблема. Ти ніхріна мені не кажеш!

—Я сказав тобі, – він огризнувся. —Я сказав тобі спитати Шеннон.

—То ти що, просто збираєшся залишити її тут? – запитав я. —Надовго?

—Я не знаю, – відповів Джоуї.

—Ти не знаєш?

—Так, я, блять, не знаю, – він випалив. —Це проблема?

—Немає проблеми у тому, що вона тут, – прогарчав я. —Проблема в тому, що ти залишаєш її тут, а в мене немає жодної чортової ідеї, що їй відповісти.

—Добре, – гаркнув Джоуї, дивлячись на мене палаючими зеленими очима. —Скажи моїй сестрі, що тільки-но дзвонив наш батько. У нашої матері трапився викидень у п'ятницю ввечері, і він їде з нею з лікарні додому.

—Лайно, – промимрив я.

—Ти ні хріна не уявляєш, – випалив Джоуї, протискаючись повз мене і прямуючи вперед коридором.

—Ти хочеш, щоб я привіз її додому? – спитав я, не маючи жодного уявлення, як на це реагувати. Я пішов за ним, почуваючи себе повністю спустошеним. —Або привезти її до лікарні…

—Я хочу, щоб ти, чорт забирай, наглянув за нею, – заревів Джоуї. Зупинившись перед дверима, він розвернувся і глянув на мене. —Ти можеш це зробити, Джонні Кавана? Ти можеш наглянути за моєю сестрою для мене?

—Так, – огризнувся я, мені не сподобався його тон, але я знав, що він, напевно, зазнає якогось горя. —Я можу.

—Добре, – відповів він. —Я подзвоню, коли зможу розібратися з тим, як забрати її. Просто подбай про неї, поки я не подзвоню, окей?

Розібратися про те, як забрати її?

Ким, чорт забирай він вважав свою сестру?

Пакетом із кров'ю?

Знаючи, що хлопець, мабуть, зараз проходить через пекло, я просто кивнув, набрав свій номер на телефоні, який він простягнув мені, і повернув йому.

—Гібсі! – гаркнув Джоуї, засовуючи телефон назад у кишеню. —Я зараз йду, якщо ти хочеш поїхати в місто за своєю машиною.

Гібсі висунув голову з дверей вітальні.

—Все гаразд? – запитав він, збентежено переводячи погляд з одного на іншого.

—Іди з ним, – сказав я Гібсі, жестом показуючи йому слідувати за Джоуї, який йшов під'їзною доріжкою до своєї машини.

—Ти певен?

Я напнуто кивнув.

На щастя, у Гібсі вистачило здорового глузду не ставити запитань.

Натомість він швидко попрощався і поспішив за братом Шеннон.

Уривчасто видихнувши, я підійшов до дверей і тихо зачинив їх.

Що, чорт забирай, я збирався робити?

РОЗДІЛ 36

ШЕННОН

Мені знадобилася величезна кількість часу, щоб встановити правильну температуру в душі Джонні, тому що, мабуть, йому подобалося випалювати свою шкіру під час прийняття душу.

Коли я нарешті знизила температуру до терпимої і відчула, як потужні струмені омивають моє тіло, мені було важко вибратися назовні.

Серйозно, його душ був приголомшливим.

Це була комбінована ванна з душем над головою, і мені довелося стояти у ванні овальної форми із задернутою завісою, але, клянусь, це тільки додало розкоші.

Користуватися його шампунем і милом здавалося дуже неправильним, ніби я не повинна була цього робити, але я була брудною і виразно смерділа, тому я намилила своє тіло всім, що доступно стояло на полиці в химерних флакончиках.

Коли я нарешті вимилася, і від мене пахло чоловічим шампунем, а не мокрим собакою, я вилізла, загорнулася в свіжий рушник і зім'яла свій брудний одяг.

Запах, що виходив від мого одягу, був настільки огидним, що я негайно випустила пакунок, і мені довелося кілька мить дихати ротом, щоб утриматися від блювоти.

Джоуї і Гібсі мали рацію.

Від мене справді смерділо.

Не було жодного шансу, що я одягну назад те, що на мені було, і мене не вирве.

Притулившись до дверей вухом, я уважно прислухалася, щоб переконатися, що його спальня порожня, перш ніж відчинити двері і вийти.

Побачивши, що вона порожня, я з полегшенням зітхнула і навшпиньки підійшла до його ліжка, де на краю матраца була звалена величезна купа одягу.

Перекинувши вологе волосся через плече, я почала перебирати стос одягу, який він розклав для мене.

Перебравши з півдюжини футболок, я вибрала найменшу – вона виявилася розміром XL.

Вона була блакитного кольору, м'якою на дотик, і пахла Джонні.

Я швидко натягла її на плечі.

Поділ доходив до середини стегна, короткі рукави доходили до ліктів, даючи зрозуміти, що в порівнянні з ним я практично хобіт.

Тремтячи від холоду, я продовжила ритися в спідній білизні, моє занепокоєння зростало з кожною величезною парою спортивних штанів, які я брала в руки.

Я притиснула одну пару до свого тіла і розчаровано схлипнула, коли вони дісталися моїх грудей.

Мій погляд упав на пару білих боксерів, розкиданих у середині купи, і я видихнула.

Невже він збирався лишити їх там?

Чи були вони для мене?

Це було дивно?

Чорт забирай, невже вони?

Розглянувши їх ближче, я переконалася, що це були справді дизайнерські боксери.

Мої трусики прийшли в упаковці по сім штук за п'ять доларів.

У цей момент я гостро усвідомила наші соціальні відмінності.

Заради всього святого його мати була дизайнером.

Моя була прибиральницею.

Його батько був адвокатом.

Мій теж провів багато часу в суді – з іншого боку ґрат.

У його будинку пахло грошима та розкішшю.

У моєму – віскі та болем.

Я подивилася на спортивні штани у своїх руках, а потім знову на боксери з еластичною гумкою, що лежали на ліжку.

Якщо щось, що належить Джонні, і могло б мені хоча б віддалено підійти, то це вони.

Намагаючись не думати про це надто багато, я потяглася за боксерами, швидко залізла в них і натягла.

Я припустила, що це були щільно облягаючі боксери, але на мені вони були вільними і мішкуватими, проте трималися на стегнах.

Що ти робиш?

Що, чорт забирай, ти робиш?

Пеніс Джонні торкався цих речей.

А тепер і твоєї піхви.

Ти практично займаєшся з ним сексом!

Невпевненість узяла гору, і я швидко стягнула їх із себе, а потім знову натягла треники і влізла в них.

Як я і припускала, його треники виявилися величезними, вони доходять до грудей, і як тільки я відпустила пояс, вони впали до щиколоток.

Підтягнувши їх назад, я схопилася за пояс і ніяково пішла у ванну, намагаючись не спіткнутися об ноги.

Взявши зав'язки для волосся, які я залишила на вішалці в душовій, я зав'язала вільний вузол на боці штанів і закріпила його.

Приблизно на дві секунди, доки вони знову не впали на підлогу.

Зла, я знову натягнула труси-боксери, проігнорувала голос у голові, який казав мені, що це неправильно, дістала із зрадливих треників гумку для волосся і зав'язала на боксерах міцний вузол.

Не знаючи, що робити далі, я повернулася до його кімнати і почала складати викинутий одяг.

Я гадки не мала, навіщо я це роблю, але в мене було передчуття, що він цього не зробить, і я не хотіла, щоб він залишився з пом'ятим одягом, тому що він витяг його зі свого гардеробу заради мене.

Я складала останню футболку на ліжко Джонні, коли помітила, що з-під його ліжка щось стирчить.

Щось схоже на мене.

Нагнувшись, я тремтячими руками дістала газету і просто дивилася на нашу фотографію.

Він зберігав її.

У своїй кімнаті.

Під ліжком.

Серце забилося в грудях.

Це нічого не означає.

Це красива картинка.

Ось і все.

Не читай нічого.

Я була повністю занурена у свої думки, коли звідкись здалеку долинув тихий стогін.

Кинувши газету на підлогу, я завмерла на місці і уважно прислухалася.

За кілька секунд стогін повторився.

З ліжка!

Злякавшись, я смертельною хваткою вчепилася в випадково складену футболку і опустила обличчя до того місця, де біля ліжка була згорнута ковдра.

Я була впевнена, що стогін долинає саме звідти.

—Агов? – прошепотіла я, не зводячи очей з ковдри.

У відповідь воно заворушилося, ковдра стала швидко рухатися вперед-назад.

—О Боже, – закричала я, похитуючись назад.

Впустивши футболку Джонні на підлогу, я притиснула руку до грудей і почала дивитися на ліжко, ніби це була сцена з фільму «Полтергейст».

—Там хтось є? – запитала я, коли до мене повернувся голос.

Мабуть, це мені здалося.

Насправді ліжко не рухалося.

Я була дуже стривожена.

Я втрачала свій чортовий розум.

—Агов?

Ковдра знову заворушилась.

—О Боже!

Ковдра почала підніматися.

О, до біса!

Цього разу я закричала на всю міць своїх легень, відштовхнувшись від ліжка.

Вдарившись об комод, що стояв позаду мене, я втратила рівновагу і розтяглася на підлозі обличчям вперед, зачепивши при цьому підборіддям дерев'яну підлогу.

Не звертаючи уваги на падіння, я схопилася на ноги, але тут же впала на підлогу, заплутавшись ногами в його величезних штанах, які забула підняти.

Звільнивши ногу і продовжуючи кричати, я піднялася з підлоги та кинулась до дверей спальні.

Вони розкрилися одночасно з тим, як я потягнула за ручку, і переді мною з'явився Джонні з розгубленим виглядом.

—Що сталося? – запитав він, дивлячись на мене стурбованими очима. —Шеннон, що, чорт забирай, трапилося?

—У твоїй кімнаті щось є! – закричала я, кидаючись на нього.

—Боже мій, – напівсхлипнула-напівскрикнула я, підповзаючи до його величезної фігури і обхоплюючи його руками та ногами. —Ти повинен мене врятувати!

—Що ти маєш на увазі, коли кажеш, що в моїй кімнаті щось є? – запитав Джонні, обхопивши мене за талію. —Шеннон?

Він намагався відірвати мене від себе, але я трималася міцніше, стискаючи стегна та руки так сильно, як тільки могла.

Тяжко видихнувши, він погладив мене по спині однією рукою і запитав уже м'якшим тоном:

—Що сталося?

—У твоєму ліжку щось є.

Замруживши очі, я щосили притиснулася до його тіла.

—Під ковдрою, – задихнулася я, відчуваючи, як мене пробирає велике тремтіння. —Я не жартую. Я бачила, як він рухався – двічі!

—Шеннон, я не маю привидів у ліжку, – відповів Джонні, в голосі якого тепер чулися веселощі.

—Ні, є, – огризнулася я, знову здригнувшись. —Я бачила його і не смійся з мене.

—Я не сміюся з тебе, – сказав він мені, а сам розсміявся. —Ходімо, я доведу тобі, що тут немає ніякої примари.

Він рушив, щоб увійти до кімнати, і мої руки вирвалися, схопившись за дверну раму, щоб зупинити його.

—Відвези мене додому, – благала я, широко розплющивши очі від жаху. —Будь ласка. Не приводь мене туди. Я в жаху, Джонні!

Він все одно привів мене назад, увійшовши до кімнати, де я обхопила його, як маленька мавпочка.

—Подивися на свій привид, Шеннон, – посміхнувся він, коли ми підійшли до ліжка.

—Я не можу, – я заплющила очі і похитала головою, знову зариваючись обличчям у його шию. —Я не хочу бачити, – від нього так добре пахло, що одеколон, яким він користувався, потрапляв мені в ніс, тож принаймні я могла померти, відчуваючи чудовий запах.

Тут до моїх вух долинув гавкіт, що зупинив мене на півдорозі до розплавлення.

—Привіт, крихітко, – буркнув Джонні. —Ти до смерті налякала мого друга.

Крихітко?

Повільно піднявши голову, я обернулася обличчям до ліжка.

З-під ковдри висунувся чорний лабрадор.

На мене обрушилося цунамі полегшення, за яким швидко була щедра порція реальності.

Собака висунувся з-під ковдри, виляючи хвостом так сильно, що шльопнувся на матрац.

—Шеннон, це Сьюкі, – хихикнув Джонні. —Твоя примара.

—О, – розчепивши руки і ноги, я сповзла по його тілу, кожен дюйм моєї шкіри палав від збентеження. —О, тепер все зрозуміло.

Відчувши запаморочення, я опустилася на край його ліжка, притиснула руку до грудей і з трепетом видихнула.

—Твій собака, – задихаючись, промовила я. —Спить у твоєму ліжку.

Це було не питання.

Я просто намагалася зібрати все докупи.

Я привіталася з нею, і вона завиляла хвостом.

—Я подумала, що вона...

—Привид? – запропонував Джонні, посміхаючись.

Я похитала головою.

—Не жартуй так, – прошепотіла я, все ще тремтячи, так як адреналін всередині мене повільно розсіювався. —Не зараз.

Сьюкі доторкнулася своїм вологим носом до мого оголеного стегна і ніжно погладила, відволікаючи мене.

—Подивися на себе, – прошепотіла я, привертаючи її увагу.

З білої шерсті на її морді було зрозуміло, що вона була старою.

—Ти така мила, – простягнувши руку, я поклала її на голову і злегка погладила.

—А ось ця мила, – заявив Джонні. —Вона моя, і набагато краще поводиться, ніж дві інші.

—Ну, Сьюкі, ти мало не довела мене до інфаркту своїм вражаючим вмінням ховатися, – додала я, відчуваючи, як моє серце повільно повертається до свого природного ритму. —Але ти все одно дуже мила.

—Ти гаразд? – запитав Джонні, його тон став серйозним.

Я відчула, що матрац поряд зі мною зрушив, але не підняла очей від його собаки.

—Я повинен був попередити тебе, що вона тут, – додав він. —Я просто так звик до неї, що зовсім забув. Тут вона може годинами спати.

—Все в порядку, – прошепотіла я, не зводячи очей зі Сьюкі.

—Все в порядку чи ти в порядку?

Я пожувала губу і на мить замислилася, перш ніж сказати:

—Все добре, і я буду в порядку.

Впустивши голову на руки, я видала тихий стогін.

—Боже, мені так соромно. Ви чули, як я кричала на кухні?

—Загалом, це був тільки я, – відповів він. —Я саме піднімався, щоб поговорити з тобою, коли почув твій крик.

Моє серцебиття почастішало.

—Поговорити зі мною?

—Так, твоєму братові довелося піти, поки ти була в душі.

—Джоуї пішов? – прохрипіла я, відчуваючи, як мене охоплює раптовий приплив паніки. —Щось трапилося?

Джонні кивнув і зчепив руки разом, спираючись ліктями на свої величезні стегна.

—Що таке? – видавила я. —Скажи мені, Джонні!

—Це... це твоя мама, Шеннон, – нарешті сказав він хриплуватим тоном.

—Що з моєю мамою? – прошепотіла я. —Боже мій, вона померла?

—Ні, ні, чорт забирай, ні, – поспішив сказати Джонні. Повернувшись до мене обличчям, він важко зітхнув, взяв мою тремтячу руку у свою велику і теплу і сказав: —У неї був викидень.

У неї був викидень.

Твоя мати втратила дитину, Шеннон.

Відчуй щось!

Відчуй щось, чорт забирай!

Я була мертва зсередини.

Я мала бути такою.

Або я була відверто зла.

Іншого пояснення не було.

Відчувати полегшення через втрату вагітності було найогиднішим, жахливим, непробачним злочином у світі.

І це перше, що я відчула, коли ці слова пролунали з вуст Джонні.

На найкоротші миті моїм тілом прокотилася хвиля полегшення, коли мій мозок зафіксував подяку, що охопила моє серце від усвідомлення того, що ще одна дитина не народиться в цьому пеклі.

Достатньо того, що ми народилися в цьому житті.

—Мені страшенно шкода, Шеннон, – сказав Джонні, стискаючи мою руку. —Я ненавиджу, що мені довелося сказати тобі це.

—З нею все гаразд? – пролепетала я, коли слова знайшли мене.

Джонні кивнув головою.

—Твій брат сказав, що з нею все гаразд, і що в п'ятницю в неї стався викидень – хоча ти, напевно, знала, що вона була в...

—Так, – швидко збрехала я, щоб приховати криваву бійню, відчуваючи, як сльози палять мої очі, коли огида і ненависть до себе взяли гору. —Ми знали, що є проблема.

Це те, що сталося?

Це було те місце, куди вона пішла?

Вона була сама у лікарні всі вихідні, і ніхто з нас не знав?

Ми скаржилися на те, що вона погана мати, поки вона лежить на лікарняному ліжку і втрачає дитину.

О Боже.

—Звісно, – Джонні кивнув і ще раз важко зітхнув. —Джоуї просив мене передати тобі, що твій батько забере її з лікарні і що обидва скоро будуть вдома.

Моє тіло завмерло.

Тяжкий біль і тривожне очікування лягли на мої плечі, як рука старого друга.

Наскільки мені було знайоме почуття страху.

Моє серце не могло б ще більше впасти, якби я прив'язала до нього вантаж і кинула у океан.

Він повернувся.

Чому він повернувся?

Чому він не міг просто піти назавжди?

—Твій брат хоче, щоб ти залишилася тут на якийсь час. Він сказав, що подзвонить, коли зможе приїхати за тобою, – Джонні зробив паузу, перш ніж додати, —але я можу відвезти тебе додому, коли захочеш, гаразд?

—Джоуї не повинен був ставити тебе в таке становище, – прохрипіла я, намагаючись стримати свої емоції. —Мені дуже шкода, – я підвелася, щоб піти. — Я можу піти зараз.

—Шеннон, – рука Джонні вислизнула назовні і обхопила моє зап'ястя. —Я не хочу, щоб ти йшла, – грубо сказав він, потягнувши мене назад до себе. —Я хочу, щоб ти була тут, – він поклав руку на ліжко прямо за моєю спиною і нахилився ближче. — Я хочу, щоб ти залишилася зі мною.

Я похитала головою, не в змозі вимовити жодного слова. У мене був жахливий присмак у роті.

Він відповідав тому, що було у глибині мого шлунка.

Неминуча загибель.

Це те, що я зараз відчувала.

Мій батько повернувся.

Як тільки я покину цей будинок і повернуся до свого, порочного, нескінченного кола.

Раптом мені більше не хотілося покидати цю кімнату.

—Не плач, Шеннон Лінч, – я попередила себе. *—Не проливай більше сліз!*

Я опустила голову і заморгала, як божевільна, відчайдушно намагаючись стримати сльози, що загрожують скотитися по моїх щоках великими, товстими краплями.

Це не спрацювало.

Одна сльоза скотилася моєю щокою, за нею швидко пішла інша, а потім ще.

—Я обійму тебе, – прошепотів Джонні мені на вухо. —Скажи мені, якщо ти проти?

Схлипнувши, я обернулася і уткнулася обличчям у його бік, відповідаючи на його запитання діями.

Руки Джонні обвили мене, притягнувши до себе, і я стиснула його сорочку в руці, міцно стискаючи тканину, а ридання проносилися моїм тілом.

—Я тут заради тебе, – сказав він мені хрипким голосом, а його рука повільно рухалася моєю спиною. —Якщо тобі треба з кимось поговорити, – він притягнув мене ближче, —я тут.

Я не могла перестати плакати і не була впевнена, чи був це страх перед обличчям мого батька, який довів мене до крайності, чи викидень моєї матері, чи емоції, що наростають всередині мене через цього хлопця, в обіймах яких я зараз перебувала.

Не в змозі взяти себе в руки і відчайдушно шукаючи комфорту та безпеки, які хвилями виходили від нього, я зробила щось неймовірно безрозсудне.

Я заповзла до нього на коліна. Все тіло Джонні напружилося, і його руки відірвалися від мого тіла, але я не зупинилася.

Я не могла.

Поставивши коліна по обидва боки від його стегон, я обняла його і уткнулася обличчям у його шию.

—Що ти хочеш, щоб я зробив, Шеннон? – Джонні задихався. —Скажи мені, що робити.

—Обійми мене, – ридала я, уткнувшись обличчям у його шию. —Не відпускай.

—Добре, – його велика рука обхопила мою потилицю, а інша пересунулася мені на спину, притискаючи мене до грудей і повільно хитаючи на колінах. —Не буду, – прошепотів він, укладаючи мене у свої обійми.

Тремтячи, я притулилася до його тіла і молилася, щоб він був моєю силою в цей момент, тому що я більше не могла цього робити.

Я не могла так жити.

Я була так самотня.

Все своє життя.

Я була така налякана.

РОЗДІЛ 37

ШЕННОН

Я провела цілих двадцять хвилин в обіймах Джонні, намагаючись впоратися зі своїми емоціями.

Нарешті, коли я не відчула, що всередині мого тіла залишилася ще одна сльоза, я відсторонилася, щоб подивитись на нього.

Його блакитні очі горіли співчуттям, коли він уважно дивився на мене.

—Привіт, – схлипнула я, відчуваючи збентеження.

—Привіт, – хрипко сказав Джонні, прибираючи моє вологе волосся з обличчя і перекидаючи через плече.

—Дякую, – прохрипіла я, опираючись бажанню притиснутися щокою до його руки.

—За що? – хрипко запитав він, заправляючи пасма волосся, що вибилося, мені за вуха.

—За те, що тримаєш мене і не відпускаєш, – запропонувала я.

Він сумно посміхнувся.

—У будь-який час.

—Ти хочеш, щоб я пішла зараз? – запитала я, відчуваючи невпевненість. —Тепер, коли я промочила твою сорочку та шию?

Джонні похитав головою і повторив ті самі слова, що й раніше:

—Я хочу, щоб ти залишилася зі мною.

—Правда? – я схлипнула, міцніше стискаючи його шию.

Він повільно кивнув головою.

—Так.

—Добре, – прошепотіла я, серце шалено билося.

—Ти хочеш поговорити про це? – запитав він, блакитні очі пропалювали в мені дірки.

Я швидко похитала головою, розуміючи, що хочу відкинути все це і сконцентруватися на одній добрій речі у своєму житті.

На ньому.

Джонні насторожено глянув на мене.

—Ти впевнена?

—Я хочу забути про це, – зізналася я. —Я навіть не хочу про це думати. Зовсім ні… принаймні, поки мені не доведеться піти додому і зіткнутися з цим віч-на-віч.

—Якщо ти цього хочеш, то ми так і зробимо, – хрипко відповів Джонні.

Я полегшено зітхнула.

Цей хлопець.

Боже.

—Ти голодна? – запропонував він тоді, відпускаючи мої стегна і прибираючи заспокійливе відчуття його рук на моїй шкірі.

Мій шлунок забурчав від його пропозиції, і я неохоче злізла з його колін.

—Я сприйму це як так, – сказав Джонні з легким смішком.

Похитавши головою, він підвівся і допоміг Сьюкі підвестися з ліжка, перш ніж повернутися і посміхнутися мені.

—Ходімо, Шеннон, як річка, – він нахилив голову в бік дверей. —Давай я тебе погодую.

На тремтячих ногах я попленталася за Джонні і Сьюкі довгим коридором до величезних сходів.

Мені довелося подолати усмішку, що загрожує вирватися на волю, коли Джонні зупинився нагорі сходів, щоб схопити Сьюкі, а потім поніс величезного лабрадора вагою мінімум 80 фунтів вниз сходами, ніби вона була дитиною, що колисалася в нього на руках.

Усміхаючись, я пішла за ними.

—Артрит, – пояснив він збентеженим тоном, коли спіймав мій погляд. —Старість, – він обережно поставив її на землю, коли добрався до першого поверху, і дивився, як вона шкутильгає коридором, перш ніж додати: —Але вона молода душею.

Тієї хвилини, коли мої босі ноги торкнулися холодної плитки, я скрикнула і схопилася назад на застелену килимом сходинку.

—Боже, – пропищала я, тремтячи. —Підлога така холодна.

—Почекай, – сказав Джонні, а потім помчав вгору сходами, але за кілька хвилин повернувся з парою шкарпеток у руках.

Він простяг мені шкарпетки, і я сіла на сходинку, щоб надіти їх.

—Дякую, – прошепотіла я, натягуючи на ноги величезні чорні шкарпетки.

І ось, це були шкарпетки марки Nike.

І не фальшиві.

—Немає проблем, – відповів Джонні, спостерігаючи за мною. Почухаючи щелепу, він додав: —Не знаю, чому я не подумав про шкарпетки.

—Все гаразд, – запевнила я його, підтягуючи їх до литок, перш ніж підвестися. —Я, е-е... – я безпорадно знизала плечима і вказала на свої голі ноги, прикриті тільки на стегнах його боксерськими шортами. —Я не змогла втримати твої штани.

Його губи смикнулися від задоволення.

—Ні?

Я похитала головою, щоки горіли.

—Я занадто маленька.

—Все гаразд, – відповів він хрипко. —Мені це подобається.

—Тобі подобається це?

—Я маю на увазі, що... – він похитав головою і зітхнув. —Я маю на увазі, що я не проти.

—Твої батьки не заперечуватимуть? – я нервово заправила волосся за вухо. —Я маю на увазі, вони не подумають...

—Ні, – відповів Джонні, але його голос звучав абстрактно.

—Ти певен?

Його погляд ковзнув по мені, змушуючи мою шкіру налитися жаром.

—Все добре.

Мої брови злетіли вгору.

—Добре?

Він почервонів, змусивши мене почервоніти ще дужче.

О Боже…

—Тут тільки ми, – додав він, кашляючи. —Мама не повернеться до ранку.

—Ох, гаразд.

—Отже, що ти любиш? – спитав Джонні, на щастя, повертаючи тему до їжі.

—Я не привереда, – пробурмотіла я, слідуючи за ним довгим коридором до дверей наприкінці.

Я стояла в дверях, милуючись красивою, сучасно оформленою кухнею переді мною.

Вона зовсім не була схожа на решту будинку, традиційного та величного.

—Слава богу, – відповів Джонні, привертаючи мою увагу до того місця, де він стояв на величезному чорному мармуровому острові і перевіряв свій телефон. —Тому що мої кухонні навички страшенно базові, а Гібсі до цього вичистив холодильник.

—Я можу приготувати? – запропонувала я сором'язливо.

—Що… ні, – швидко відмахнувся він, обдарувавши мене сумною посмішкою. —Ти мій гість. Ти не готуватимеш для мене.

—Я не проти, – відповіла я.

—Ну, я проти, – сказав він мені, кинувши телефон на стійку і приділивши мені всю свою увагу. —Піджарений сендвіч?

Я широко посміхнулася.

—Звучить здорово.

—Гарний вибір, – посміхнувся він. —Бо були сендвічі чи пластівці.

—Ми можемо просто з'їсти пластівці, – запропонувала я. —Я не проти.

Джонні підморгнув і сказав:

—Ми докладемо всіх зусиль і отримаємо і те, й інше.

Я не протестувала.

Я була більш ніж щаслива з’їсти все, що поставили переді мною.

—Ти п'єш чай?

—Відрами, – відповіла я з усмішкою. —Чайні пакетики Barry з двома цукрами та маленькою краплею молока.

Він посміхнувся.

—Отже, ти чайна дівчинка, а не кавова.

Я пробурчала.

—Ух. Я ненавиджу каву.

Джонні посміхнувся і вказав на великий мармуровий острів посеред кухні.

—Сідай, – наказав він, підійшовши до шаф і почав копатися. —Я покладу сендвічі в тостер, і поки ми чекаємо, ми зможемо з'їсти пластівці.

—Дякую за це, – тихо сказала я.

—За що? – запитав він, готуючи сендвічі в рекордно короткі терміни.

—За те, що робиш це для мене, – відповіла я, дивлячись на спину Джонні, поки він працював.

На ньому була сіра футболка, тканина якої чудово обтягувала його широку спину.

—Я навряд чи назвав тости з шинкою і сиром приготуванням їжі, – відповів Джонні з вовчою усмішкою.

—Ну, мені ніхто ніколи не готує, тому я ціную це, – сказала я йому, все ще стоячи у дверях. —Більшу частину їжі вдома я готую сама.

—Так? – у його голосі звучало здивування. —Чому це?

—Бо я єдина дівчина, – пробурмотіла я. —І більшість роботи по будинку лягає на мої плечі.

—Так? – відповів Джонні, все ще стоячи до мене спиною. —Наявність вагіни не прив'язує вас автоматично до плити або довбаного пилососа, – він похитав головою. —Боже, якби я хоча б подумав про те, щоб обрушити це сексистське лайно на мою маму, вона б відрізала мені яйця.

—Це здоровий підхід до життя, – сказала я йому, схвильована його словами.

—Це єдиний підхід до життя, – поправив він. —Ми живемо у двадцять першому столітті, – додав він. —Не у вісімнадцятому.

Він поклав сендвічі в тостер і обернувся до мене обличчям.

—Ти можеш сісти, Шеннон, – м'яко сказав він. —Все нормально.

—Е, окей? – підійшовши до острова, я рушила до одного з табуретів, але спалахнула від збентеження, коли не змогла піднятися.

Я спробувала ще раз і з тріском провалилася.

—Чи є пружина, щоб опустити це?

Я знала, що я маленька, але це просто смішно.

Шкіряне сидіння табурету зачіпало мою грудну клітку.

—Хм? – крикнув Джонні через плече, риючись у холодильнику з коробкою пластівців під пахвою.

—Стілець, – відповіла я, почервонівши. —Я не можу дотягнутися.

Він кинув швидкий погляд через плече і посміхнувся, помітивши моє скрутне становище.

—Була, – пояснив він, підходячи до мене. Він поставив на острів коробку сухих пластівців та пінту молока. —Але у Гібсі є звичка ламати все, до чого він торкається.

Без натяку на попередження Джонні схопив мене за стегна і підняв на табурет.

—Він любить вдавати, що він злітаюча ракета, – додав він, не підозрюючи, як на мене вплинув його дотик.

Підійшовши до іншої шафи, він дістав дві миски, потім висунув ящик і взяв дві ложки.

—Виродок зламав всі шість табуретів за тиждень після того, як моя мама купила їх, – він поставив ложки та миски на острів і посміхнувся мені. —Вони всі застрягли на повний зріст.

Я вигнула брову.

—Ти знущаєшся?

Джонні посміхнувся.

—Я б ніколи, – підставивши до мене миску і ложку, він додав: —Пластівці підійдуть для закуски? У мене є рисові, якщо хочеш?

—Ці підуть.

Джонні сів на табуретку поруч зі мною і потягся за коробкою пластівців.

Його рука торкнулася моєї, коли він насипав пластівці в обидві наші миски, і я знову здригнулася.

—Тобі холодно? – спитав він, повертаючись до мене.

Я похитала головою.

—Я в порядку.

—Ти впевнена? – спитав він, ще раз наливаючи молоко в наші обидві миски.

Я кивнула.

—Ти впевнений, що твої батьки не заперечуватимуть, що я тут?

Він насупився.

—Чому вони заперечуватимуть?

—Не знаю, – поспішила сказати я.

—Все гаразд, – заспокоїв він мене. —Вони не заперечуватимуть.

—Так, добре, – не витримавши жар його погляду, я опустила погляд на свою миску. —Думаю, вони звикли, що до тебе приходять дівчата.

—Що це має означати? – запитав він трохи різким тоном.

—Нічого, – почервонівши, я схопила ложку і заштовхала в рот ложку пластівців.

—Шеннон? – запитав Джонні, все ще дивлячись на моє обличчя.

Я безпорадно знизала плечима.

—Я не привожу сюди дівчаток.

—Ні?

—Ні, – підтвердив він. —Я не...

—А як щодо Белли? – слова вилетіли з моїх вуст, перш ніж у мене з'явилася можливість взяти їх назад.

—А як щодо Белли? – спитав він, насупившись.

—У тебе з нею нічого нема?

Похмурий погляд Джонні став ще сильнішим.

—Це в минулому.

—Мені шкода, – я зачерпнула ложку пластівців, прожувала, а потім проковтнула, перш ніж додати: —Ви двоє довго зустрічалися, тому я просто припустила, що вона була б у вас вдома.

Джонні повернувся і глянув на мене порожнім поглядом.

—Ми зустрічалися?

Я насупилась.

—А хіба ні?

Він знизав плечима і знову зосередив увагу на своїй мисці.

—Ні.

—Ох, гаразд, – пробурмотіла я, зовсім спантеличена.

—Ми не були разом, Шеннон, – пояснив Джонні, перш ніж заштовхати в рот величезну ложку пластівців.

—Тоді як все було? – я запитала. —Ти й вона?

Я знала, що мені слід перестати дізнаватися цю інформацію, але нічого не могла з собою вдіяти.

Я мала знати.

Джонні заштовхав у рот ще одну ложку пластівців, якийсь час жував, а потім проковтнув, перш ніж повернутись і подивитися на мене.

—Чесно?

Я кивнула.

—Це було фізично, – зізнався він, виглядаючи ніяково. —Це був просто секс, Шеннон.

—Просто секс, – повторила я, мої слова були трохи голосніше, ніж шепіт.

—Так, – відповів він. —І перш ніж ти це скажеш, я знаю, як це звучить. Але це правда, і для неї було те саме. Тож не думай, що я поганий хлопець і що вона хотіла від мене чогось більшого, бо вона абсолютно не чекала.

—І ти це точно знаєш?

—Так, я знаю, – тепер він відповів трохи оборонно. —Вона не цікавилася мною як особистістю. Вона була задоволена тим, що я міг робити на полі та під її спідницею. Це було суто фізично. А коли я не зміг дати їй те, чого вона хотіла, вона перейшла до мого товариша по команді.

—Це досить жахливо, – прошепотіла я, щоки горіли.

—Так, ну, іноді все не так райдужно, – пробурчав він. —Іноді трах – це просто трах.

—Тепер ти можеш перестати говорити про це, – прошепотіла я, відсуваючи миску.

—Ти маєш рацію, – простогнав він, кидаючи ложку назад у миску. —Тобі не обов'язково це слухати. Тобі всього п'ятнадцять, – він похитав головою. —Якого біса я думав, розмовляючи з тобою про таке лайно?

—Мені шістнадцять, – повідомила я йому. —І я не дитина.

Голова Джонні повернулася до мене з настороженим виразом обличчя.

—Тобі п'ятнадцять.

—Ні, це не так, – поправила я. —Мені шістнадцять.

Джонні насупився.

—З якого часу?

—Сьогодні, – відповіла я.

Джонні роззявив рота.

—Це твій день народження?

Я знизала плечима.

—Чому ти нічого не сказала?

—Я не знаю, – я знову знизала плечима. —Забула?

—Шеннон, перестань.

—Тому що це не має великого значення, – поспішила відмахнутися я. —Це просто ще один день.

Поганий день.

Жахливий день.

Просвітліло лише тому, що я з тобою…

—Ні, Шеннон, – заперечив Джонні, виглядаючи так, ніби він був розгублений. —Це велика справа.

—Джонні, сьогодні мій день народження, – зніяковіла я. —От і все.

—Хотів би я знати раніше, – пробурчав він. —Я купив би тобі подарунок.

—Мені не потрібен подарунок, – видавила я з тремтячим серцем. —Не дури.

Джонні похитав головою і пробурмотів:

—Так, ну, якби ти мені сказала, я міг би дати тобі щось краще, ніж миска довбаних пластівців.

—І підсмажений сендвіч, – слабо запропонувала я.

Джонні важко зітхнув.

—І підсмажений сендвіч.

—Хіба вони не повинні бути готові? – я запитала.

—Чорт!

Відсунувши табуретку, Джонні поспішив до тостера і витяг їх.

—Не зовсім згорів, – оголосив він, насупившись. —Але вже в процесі.

—Все гаразд, – запевнила я його, зістрибуючи з табурету. —Мені подобаються хрусткі.

Піднявши обидві миски, я підійшла до раковини, щоб вимити їх.

—Навіть не думай про це, – попередив Джонні, накладаючи наші сендвічі.

—Не думати про що? – запитала я збентежено.

—Ти не митимеш довбаний посуд у свій день народження, – заявив він, тримаючи по тарілці в кожній руці.

—Я не проти...

—І твоє обличчя, – він похитав головою. —І твоя мама. Боже, у тебе день народження.

—Ти казав, що ми можемо забути про це, – задихнулася я, відчуваючи, як мій голос тремтить, коли почалася паніка.

Я не хотіла про це думати.

Я знала, що станеться, коли покину цей будинок.

І мені хотілося забути.

Ще кілька годин мені хотілося вдавати, що пекло не чекає мене по той бік його вхідних дверей.

Джонні виглядав так, ніби хотів посперечатися зі мною, але похитав головою і тихо загарчав.

—Ти маєш рацію. Мені дуже шкода, – сказав він нарешті. —Кинь миски в раковину і ходімо зі мною. Я розберуся з цим пізніше.

Залишати після себе безлад було проти моєї натури, але я підкорилася інструкціям Джонні і пішла за ним назад коридором у велику вітальню з ревучим вогнем, що вже горить у каміні.

Не думаючи про це, я рушила прямо до нього, застогнавши від полегшення, коли жар пронизав мої голі ноги та руки.

Джонні поставив тарілки на скляний стіл перед каміном, а потім відтяг диван від стіни і поставив його прямо перед каміном.

—Тобі не обов'язково робити це заради мене, – поспішила сказати я.

—Надворі холодно, – пояснив він. —А цей будинок такий великий, що його опалювати доведеться цілу вічність, – помахавши рукою перед диваном, він сказав: —Будь як удома. Я повернуся за секунду.

Не кажучи більше ні слова, Джонні вийшов, залишивши мене одну у своїй величезній вітальні.

Занадто приголомшена, щоб робити щось, крім як дивитися, я залишилася біля вогню, зігріваючи спину і намагаючись впоратися зі своїми емоціями.

Коли Джонні повернувся за кілька хвилин, він ніс дві кружки чаю.

—Два шматочки цукру і маленька крапля молока, – оголосив він, підморгнувши, ставлячи кухлі поряд з нашими тарілками.

—Дякую, – прошепотіла я, приголомшена його добротою.

Джонні сів на край дивана і вигнув брову, дивлячись на мене.

Після декількох хвилин внутрішніх суперечок я обережно пішла за ним, зайнявши інший кінець дивана, залишивши між нами простір.

Схопивши пульт, Джонні увімкнув телевізор, що висів на стіні над каміном.

Він був величезний.

Мінімум 80 дюймів.

—Є вподобання? – запитав він мене, переглядаючи список каналів на екрані.

Я похитала головою.

—Що ти хочеш.

—Вибір іменинниці.

Я почервоніла.

—Здивуй мене.

Джонні глянув на телевізор, а потім сором'язливо посміхнувся.

—Через деякий час Ірландія візьме участь у чемпіонаті шести націй, – знизавши плечима, він додав: —Я планував подивитися це.

—Тоді давай, – підбадьорювала я.

Його брови злетіли вгору.

—Ти не проти?

—Це твій телевізор, – відповіла я. —Чому я повинна заперечувати?

—Якщо тобі стане нудно, просто скажи мені, – пробурмотів він, клацаючи пультом, відразу ж приковуючи увагу до екрану, —і ми можемо подивитись ще щось.

Коли доросла збірна Ірландії вийшла на поле під виконання державного гімну, все обличчя Джонні засяяло.

В його очах затанцювало збудження, коли він постукав рукою по дивані.

Він виглядав дуже молодим.

І чарівним.

Я почекала, поки Джонні візьме свій бутерброд, перш ніж потягнутися за своїм і відкусити невеликий шматочок.

Смак шинки і плавленого сиру розлився по моєму язику, і я застогнала, перш ніж поспішити його проковтнути.

—Якось я буду там, – заявив Джонні, нахиливши голову у бік телевізора. —Якось це буду я, Шеннон.

—Я знаю, – відповіла я, вірячи кожному слову. Закусивши губу, я повернулася до нього обличчям і сказала: —Не забувай про мене, коли станеш багатим і знаменитим гравцем у регбі.

—Ніколи, – сказав він з усмішкою. —Я міг би взяти тебе із собою, щоб ти підтримала мене на трибунах.

Будь ласка, зроби.

Будь ласка, забери мене із собою.

—Ти дуже впевнений у собі, – сказала я натомість.

—Ти можеш носити мій номер і кричати – Джонні, Джонні – з трибун, – посміхнувся він, перш ніж знову влаштуватися, щоб подивитися гру.

Не спокушуй мене…

Сидячи на дивані у вітальні його батьків під потріскуючим вогнем і проливним дощем, я відчувала, як моє тіло повільно розслаблюється, намагаючись стежити за матчем.

Я не намагалася підтримувати розмову, щоб порушити незручне мовчання, бо його не було.

У цей момент бути тут із ним було так само легко, як дихати.

Це була дивна реакція на перебування в такій безпосередній близькості від Джонні, але це було так.

Мені було приємно бути з ним.

Він не змушував мене говорити, і це мені подобалося.

Він просто сидів поряд зі мною, з величезною подушкою між нами та Сьюкі біля наших ніг, і кричав на телевізор.

Коли Джонні витяг ноги на кавовому столику, я почекала добрих десять хвилин, перш ніж спробувати зробити те саме, але зазнала епічну невдачу, коли пальці моїх ніг ледь торкнулися кута і з гуркотом впали на підлогу.

Тихо посміюючись, Джонні потягнувся вперед і присунув стіл ближче до дивана.

Збентежена, я твердо стояла на землі.

Менш ніж за хвилину Джонні простяг руку, підняв мої ноги і поклав їх на стіл.

Я повернулася, щоб подивитися на нього, але його увага знову була прикута до екрану.

Іноді Джонні припиняв перегляд, щоб підкинути у вогонь трохи вугілля чи блоків, перш ніж знову влаштуватися на дивані.

Після того, як він зробив це втретє, я відсмикнула подушку з його шляху, коли він знову сів, і притисла її до своїх грудей.

До кінця матчу наші плечі торкнулися.

Я не відсунулась.

Він був великий, міцний і теплий, і мені подобалося відчувати його поруч зі мною.

Трохи пізніше, коли очі почали опускатися, він підняв руку, і я навіть не здригнулася, коли вона опустилася мені на плече.

Натомість я притулилася щокою до його боку і заплющила очі, дозволяючи собі зануритися в сон без жодного страху в серці, бо він не міг існувати всередині мене, не тоді, коли цей хлопець обіймав мене.

РОЗДІЛ 38

ДЖОННІ

Сьогодні був шістнадцятий день народження Шеннон.

І вона провела його зі мною.

Я був радий.

Наскільки це було безумством?

Ця дівчина, яка до Різдва була зовсім незнайомою, а після Різдва я не міг уявити собі, щоб прожити день, не думаючи про неї.

Я не хотів її повертати.

Щось усередині мене підказувало мені, що якщо я це зроблю, вона повернеться з новим синцем.

Принаймні, якби я залишив її при собі, вона була б у безпеці.

У її житті було щось дуже жахливе.

Щось, що змусило мене захотіти викрасти її та взяти з собою, де б це не було.

Я не був дурний.

Я знав, що хтось залишив ці сліди на її обличчі.

І на її стегнах.

І на її руках.

І я був страшенно впевнений, що якщо я роздягну дівчину догола, то знайду ще багато чого.

Я не знав, що відбувається і хто знущається з неї, але я з цим розберуся.

Однак прямо запитувати її про це не могло бути й мови.

Вона була так біса захищена, що було майже неможливо проникнути через стіни, які вона звела навколо себе.

Я думав, що, можливо, роблю хорошу роботу, але якщо я занадто сильно тиснутиму і занадто швидко, то вона знову піде у свою раковину.

Насамперед я хотів розбити цю довбану оболонку та ублюдків, відповідальних за те, що вони змусили її там сховатися.

Вона була чудова.

Страшенно мила.

Їй не потрібно було ховати свій блиск за цими кровоточивими віконницями.

Шеннон здригнулася, і цей рух відвернув мене.

Було десять годин вечора, і вона жодного разу не розплющила очей з того часу, як заснула сьогодні вдень.

—Шшш, – прошепотів я, коли вона хникала уві сні.

Я навіть не спробував утриматись і погладив її по волоссю.

Мені вже було не допомогти, коли справа дійшла до неї.

Я вже не міг зупинитись.

Все всередині мене змінювалося, коли я зосередився на цій крихітній дівчинці.

Притулившись щокою до мого стегна, Шеннон притулилася ближче, згорнувшись у найменший клубок, який я коли-небудь бачив, щоб людина її віку згортала своє тіло.

Як одержимий виродок, я дозволив своєму погляду зупинитися на її синці на вилиці в мільйонний раз за цей вечір.

Я знав, що мені не слід дивитися.

Це змусило моє тіло тремтіти від люті.

І все ж я не міг зупинитися.

Я дивився на мітку на її обличчі, поки не сповнився гнівом настільки, що міг знищити ціле поселення, а потім переключив свою увагу на синці на її стегнах.

У цей момент у кишені у мене завібрував телефон, і це відчуття відвернуло мене від убивчих думок.

Витягнувши телефон, я втупився в екран, не впізнаючи номер, що з'являвся перед очима.

Обережно, щоб не розбудити Шеннон, я вислизнув з-під неї і почекав, поки вона заспокоїться.

Знявши толстовку, я накинув її на її голі ноги, а потім вислизнув із кімнати, щоб відповісти на дзвінок.

—Так? – я сказав, коли стояв у коридорі.

—Як вона? – у трубці пролунав голос Джоуї Лінча.

—Вона спить, – відповів я, понизивши тон, тому що, якби вона прокинулася і попросила піти додому, я, чесно кажучи, не знав, що я зробив би. Я не міг їй відмовити, але точно не хотів, щоб вона йшла. —Вона спить весь день.

—Добре, – відповів він зітхаючи. —Їй це було потрібно.

—Що відбувається, Лінч? – підійшовши до вхідних дверей, я смикнув їх і ступив в холодне нічне повітря. —Якого біса відбувається з твоєю сестрою?

—Я вже казав тобі, – відрізав він. —Запитай її.

—Я тебе питаю, – прогарчав я.

—Я буду в тебе за п'ять хвилин, – це все, що відповів Джоуї, перш ніж перервати дзвінок, залишивши мене в такому ж невіданні, як і завжди.

Розлючений і в розгубленості, я ходив коридором, розуміючи, що мені потрібно взяти себе в руки, але не знаходячи в собі сил зробити це.

Рівно через п'ять хвилин з іншого боку моїх вхідних дверей пролунав невеликий стукіт.

Як лютий божевільний, я стояв і чекав на нього.

Ривком відчинивши двері, я відкрив рота, готовий кинути все своє лайно на Джоуї Лінча, коли позаду мене почувся голос Шеннон.

—Джо? – сказала вона сонним голосом, стоячи в дверях вітальні.

Я збирався підійти до неї, сказати їй, щоб вона пішла до моєї кімнати і залишалася там, але її брат перехопив її раніше, ніж я встиг.

—Настав час йти, Шен, – оголосив Джоуї.

—Вже? – її очі на мить розширилися від паніки, перш ніж перейти до смиренності. —Добре.

—Ага, – він важко зітхнув. —Мамі потрібна допомога з дітьми.

—Вона може залишитися, – поспішив сказати я. Я подивився на Шеннон і додав: —Ти можеш залишитися.

—Ні, нам час іти, – заявив Джоуї, обхопивши Шеннон рукою за плече і вивівши її з мого будинку. —Дякую за твою допомогу, Кавана.

Схвильований, я пішов за ними обома.

—Дякую, Джонні, – прошепотіла Шеннон, дивлячись на мене сумними очима, поки брат вивів її назовні. —За все.

—Шеннон, тобі не обов'язково...

—Давай, Шен, – перервав мене словами Джоуї. —Нам треба повернутися додому.

—З мамою все гаразд? – спитала Шеннон, коли брат підвів її до пасажирського місця і відчинив двері.

—З нею все буде гаразд, – сказав їй Джоуї. —Але нам час додому.

Я гадки не мав, чому мої ноги рушили мене до пасажирської сторони машини, але сталося ось що.

Відчуваючи себе безпорадним, я спостерігав, як її брат посадив її на пасажирське сидіння, перш ніж повернути машину до сторони водія.

—Бувай, Джонні, – прошепотіла Шеннон, коли Джоуї завів двигун.

Вона спробувала зачинити двері машини, але моя рука вислизнула назовні, не даючи їй закрити її.

Вона глянула на мене своїми великими блакитними очима.

Залишся.

Залишися зі мною, Шеннон.

Я можу захистити тебе...

—Бувай, Шеннон, – сказав я їй натомість і з небажанням, що межує з жалем, зачинив двері.

Шини машини її брата сковзали від того, з якою силою він вирвався з моєї під'їзної доріжки.

Стоячи під зливою, я дивився, як він забирає її в мене.

РОЗДІЛ 39

ШЕННОН

—Ти теж це відчуваєш? – Джоуї вирвався вперед, стискаючи кермо з такою силою, що кісточки його пальців побіліли, поки ми їхали від будинку Джонні Кавани.

—Що відчуваю? – я вигукнула.

Джоуї подивився мені прямо в очі і змусив мене відчути себе трохи менш самотньою у своїй ганьбі, коли він сказав:

—Полегшення?

Я кивнула, ненавидячи себе за те, що подумала про це, але я це відчула.

І він також.

—Вона гаразд? – я прохрипіла, коли слова знову знайшли мене.

Джої напружено кивнув головою.

—Мабуть.

—Це те, що сталося? – прошепотіла я, відчуваючи, як сльози колють мої очі, як огида і ненависть до себе беруть гору. —Вона була у лікарні усі вихідні, а ми не знали?

І знову мій брат сухо кивнув головою.

—О, Джоуї, – ридала я. —Вона була одна.

—Він був у неї, – видавив Джоуї, стиснувши щелепи. —Він був з нею і також зараз удома.

—Що ми робитимемо? – запитала я, бажаючи, щоб він отримав відповіді, яких у мене не було. —Джо?

—Я не знаю, – нарешті видавив він, його голос здригнувся. —Я більше не знаю, що робити, Шеннон.

—Все гаразд, – змусила себе сказати я. —Тобі не обов'язково знати. Тобі всього вісімнадцять.

—Я не можу бути там, Шен, – нарешті сказав він, обличчя його було сповнене почуттям провини. —Я більше не можу так жити.

—Я знаю, – видихнула я, відчуваючи слабкість, почувши ці слова, що вилетіли з його рота.

Я вже чула ці слова раніше.

Від Даррена.

—Я думаю, нам слід обдумати те, що сказала Іфа, – додав Джоуї, голос був сповнений емоцій.

—А що сказала Іфі? – я задихнулася від жаху.

—Викликати поліцію.

—Ти, мабуть, жартуєш, – незворушно сказала я.

Джоуї глянув на мене винними очима, але не відповів.

—Я не потраплю під опіку, – виплюнула я, почуваючись відданою. —З тобою все гаразд. Ти зможеш жити своїм життям та піти. Мене відправлять у притулок!

—Шеннон, учора ввечері вона говорила зі мною про моє майбутнє, і вона багато зрозуміла...

—Твоє майбутнє, – незворушно сказала я.

Джоуї голосно застогнав.

—Не тільки моє, Шеннон. Усі ми…

—Я не можу повірити, що ти міг таке подумати після того, що трапилося з Дарреном! – я закричала, втрачаючи контроль над своїми емоціями. —Як ти міг подумати, що зробиш так з нами, Джоуї?

Мій батько тероризував мене.

Він побив мене.

Я жила у постійному страху.

Але він ніколи не торкався мене так.

Він ніколи не ґвалтував мене.

Саме це й відбувалося з Дарреном неодноразово протягом багатьох місяців, знову і знову, поки його мало не вбили.

Я прочитала звіти через роки після того, як це сталося.

Я знала все про операції, які йому довелося зробити, щоб виправити збитки, завдані йому цими ублюдками.

І тепер Джоуї думав про те, щоб ризикнути?

Повертайся.

Розгорни машину і повернися до нього.

Повернися до Джонні.

Скажи йому.

Скажи йому, і нехай допоможе тобі.

Він сказав тобі, що зробить це.

Ні, ідіотко, він не зможе тобі допомогти.

Ніхто не може.

Твій власний брат відмовляється від тебе*!*

—Якщо хочеш піти, то йди! – я закричала, і по моїх щоках потекли гарячі сльози. —Іди і залиш нас. Іди, будь з Іфою і проживи разом чудове життя. Я захищу хлопчиків.

—Ти навіть себе захистити не можеш! – заревів Джоуї. —Я роблю це, Шеннон. Я. Я намагаюся пом'якшити довбані удари, а вони продовжують завдаватися.

—Тоді, може, тобі і татові пощастить, і він прикінчить мене наступного разу, – прошипіла я, коли мене пронизали величезні ридання. —Це позбавить тебе занепокоєння, а його – від енергії.

—Не кажи так, блядь, Шеннон! – заревів Джоуї, вдаривши рукою по керму.

—Чому ні? – я задихнулася між зітханнями. —Це правда.

—Шеннон, дихай, – наказав Джоуї м'якшим тоном, простягнувши руку і потерши мою спину. —Зроби вдих.

Я не могла.

Я не могла, чорт забирай, дихати.

Нахилившись уперед, я відчайдушно намагалася втягнути повітря у легені.

—Гарна дівчинка, – умовляв Джоуї, однією рукою керуючи автомобілем, а другою потираючи мені спину. —Обережно та повільно.

До того часу, як ми повернулися додому, мені вдалося заспокоїтися настільки, що я справді могла втягувати повітря в легені.

Кілька хвилин ми просто сиділи біля будинку, дивлячись на батькову машину, припарковану на під'їзній доріжці.

Мені не хотілося йти до того дому.

І Джоуї також.

Ми обидва повністю облажалися.

Ні, ти облажалася. З ним все буде добре.

—Шеннон? – голос Джоуї перервав мої думки.

Я не дивилася на нього.

Я також не відповіла.

—Ти мене слухаєш? – він спитав.

Я слабо кивнула, не зводячи очей з машини.

—Наступного разу, коли він підніме на тебе руки, я хочу, щоб ти дала відсіч.

Я напружилася.

—Ти мене слухаєш?

Я кивнула.

—Якщо він знову торкнеться тебе, Шеннон, я хочу, щоб ти схопила найгостріший ніж, який тільки зможеш, і встромила його йому в серце.

Схлипнувши, я повернулася, щоб подивитись на нього.

—Ти не повернешся, правда?

Джоуї просто дивився на мене, очі були сповнені сліз.

—Я не можу, – прошепотів він, і сльоза скотилася по його щоці. —Якщо я повернуся до цього будинку, я вб'ю їх обох.

Я спостерігала за його обличчям, усвідомлювала правду, яку він мені говорив, а потім відстебнула ремінь безпеки та відчинила двері.

—Прощавай, Джоуї, – заціпеніло прошепотіла я, а потім вилізла з машини і увійшла всередину.

РОЗДІЛ 40

ДЖОННІ

У понеділок вранці я мав жахливий настрій, частково викликаний жахливим болем, який я відчував, але в основному це було пов'язано з тим, що вчора ввечері я не зімкнув очей.

Всю ніч я думав про Шеннон.

Всю криваву ніч я лежав без сну, і тільки мої жалі складали мені компанію – і ця фотографія з газети.

Я мусив зупинити її.

Я не мав дозволяти йому забрати її.

Чому, я гадки не мав, але в моїй голові був голос, який кричав мені, щоб я захистив її.

Я хотів.

Я просто не знав, від чого мені потрібно її захистити.

Або від кого.

Я був зовсім неосвіченим, озброєним і готовим піти на війну за дівчину, яку я не знав, проти ворога, про якого мені ніхто не сказав.

Ситуація виходила з-під контролю.

Вона порушувала мій цілком задоволений спосіб життя, і я, чорт забирай, не знав, як з цим впоратися.

Дівчина зробила мене слабким і нестійким.

Це було неправильно, і вона не мала права втручатися у моє життя у цей вирішальний момент.

Вона була схожа на торнадо, наближення якого я ніколи не очікував.

Єдина проблема, яку я не передбачив, будуючи свої плани.

Єдина людина, яка могла зруйнувати всю мою важку роботу.

І найнервовіше у всьому цьому було те, що мені це подобалося.

Мені подобалося те, що вона повертала моє життя по своїй осі і заохочувала в мені небачені раніше поняття та почуття, а потім я ненавидів те, що мені це подобалося.

Я був повністю залежний від кожної деталі цієї дівчини, і це не мало нічого спільного з фізичним станом – а фізичне було страшенно ідеальним.

Найголовніше, вона не дивилася на мене, як на талон на обід.

Вона подивилася крізь усю цю дурницю.

Побачивши мене.

Бачила тільки мене.

І це викликало в мене бажання перемістити якесь лайно і поставити її ляпас посеред мого світу.

Я знав, що мені треба взяти себе до рук.

От тільки я не міг.

Тому що вона викликала звикання.

І я був одержимий.

Я втратив рахунок хлопців, з якими грав у регбі протягом сезонів, які вибули з гри чи втратили форму через дівчину.

Я не міг дозволити цьому статися зі мною.

Занадто багато було поставлено на карту.

Усе було під загрозою.

До Шеннон у мене ніколи не було проблем із концентрацією.

До неї я ніколи ні в чому не вагався.

Я знав, хто я, звідки прийшов і куди йду.

А зараз?

Тепер я був безладний.

Мені це було не потрібно.

Мені не потрібен був цей чортовий стрес.

Менш ніж через три тижні я мав іспити з фітнесу, на яких мені потрібно було зосередитися.

Іспити, які, якщо я не здам, поставить під загрозу все моє майбутнє.

На чому мені треба було зосередитися.

Моя кар'єра.

А не дівчинка.

До того часу, як я дістався до школи, я був відвернений, втратив рівновагу і страшенно наляканий.

Зі мною було щось дуже не так, і мені потрібне було негайне втручання.

—Мені потрібна послуга, – були перші слова, які вирвалися з моїх вуст, коли я знайшов Гібсі біля столярної майстерні перед першим уроком. —Серйозно! – різко видихнувши, я штовхнув його коридором у бік загальної зони п'ятикурсників. —Ти повинен мені допомогти.

—Добре, але в мене урок за дві хвилини, – поскаржився Гібсі, човгаючи ногами переді мною.

—У мене теж, Гібсе, – огризнувся я, ведучи його в, на щастя, порожню вітальню. —Подвійний облік з Моггі Деном. Але це набагато терміновіше, ніж те, що я балансую електронні таблиці, а ти проектуєш довбаний журнальний столик для своєї мами.

—Гаразд, хлопче, розслабся, – умовляв він. Звільнившись із рук, він підійшов до одного зі столів і висунув стілець. Кинувши сумку на підлогу, він сів і глянув на мене. —Я весь у увазі.

Зачинивши двері, я схопив шкіряне крісло і притиснув його до дверей, перш ніж впасти в крісло.

—Ти мав рацію, Гібсе, – простогнав я. —Я так облажався.

—Я? – його брови здивовано злетіли вгору. —Про що? – перш ніж я встиг відповісти, його очі розширилися від комічного усвідомлення. —Про те, що ти трахаєш себе? – принаймні, це було б комічно, якби не було так страшенно депресивно. —Чорт забирай, Джонні. Ти цього не робив чи не можеш?

—Я намагався, у мене не вийшло, відтоді я більше не пробував, тож тепер я майже впевнений, що не зможу, – вирішив я викинути.

Не було ніякого біса сенсу намагатися ухилитися від питання.

Він не збирався відпускати це, а в мене зараз були серйозніші проблеми, ніж мій темпераментний тестостерон.

—Як давно це було?

—До Різдва, – швидко відповів я, перш ніж сказати, —але проблема тут не в цьому.

—Господи, Кав, я б сказав, що це дуже велика проблема, хлопче, – Гібсі видав тихий свисток. —Ти пробував мастило?

—Що... Ні! Припини говорити про мій член, – гаркнув я, потім розчаровано провів рукою по волоссю. —Це вона, чувак. Ти мав рацію. Я в повному замішанні, і мені потрібно, щоб ти не дав мені зробити щось дурне з цією дівчиною.

—Яка дівчина?

—Як гадаєш, яка дівчина, придурок? – прогарчав я. —Шеннон.

—О, ця дівчина, – Гібсі посміхнувся. —Воскреситель.

—Перестань сміятися. Це не смішно. Мені потрібна твоя допомога, – огризнувся я, схвильований. —А воскреситель – це не слово.

—Так, це так, – кинув виклик Гібсі. —Ісус воскрес. Це було воскресіння, здійснене Богом: Воскресителем. Подібно до Шеннон: воскресителем твоєї дупи того дня біля фізкультурного залу, – хихікнувши, він додав глибоким голосом: —Вона з'явиться, і він повстане.

—Що зробило Бога воскресником чи воскресителем, – прогарчав я. —Ніде в англійській мові його не називали воскресителем.

—Я говорю про Біблію, а не про словник.

—Ти кажеш зі своєї нори, – заперечив я.

—Термінатора називають довбаним термінатором, засранець, – парирував Гібсі. —Не той чортовий терміністт.

—Терміністт, – міркував я. —Ще одне слово, яке не слово.

—Ну, воскреситель – це слово.

—Ні, – я похитав головою, роздратований. —Це фонетично та граматично неправильно.

—Граматично правильно? – Гібсі відвернувся від мене. —Подивися на себе, містере англійська мова вищого рівня, ти думаєш, що знаєш усе зі своїм Великим Гетсбі та Шекспіром. Ну, не цього разу, – він постукав по скроні. —Цього разу я розумний.

—Це називається базовим розумінням, містер базова англійська, і я кажу вам зараз, що ти помиляєшся.

Він почухав голову.

—Зосередься, Гібсе, – наказав я. —Мені потрібна твоя допомога, чувак.

—Я не можу, – пробурчав він, насупивши брови. —Я знаю, що правий, Джонні. Знаєш, я ходжу на месу щонеділі.

—Молодець, – посміявся я. —Можливо, тобі варто помолитися Ісусу за здоровий глузд... – мої слова зірвалися з язика, коли він підійшов до мене і відтягнув моє сидіння вбік. —Чорт забирай, Гібсе! – гаркнув я. —Куди, чорт забирай, ти йдеш?

—У бібліотеку, – відповів він, ривком відчиняючи двері. —Ти помиляєшся. Я знайду це. А потім роздрукую і розвішу по всій чортовій школі, – додав він, неквапливо виходячи з кімнати. —Дивись, як я воскресаю істину.

—Гаразд, – стомлено пробурмотів я. —Дій.

Менш ніж за десять хвилин Гібсі повернувся з сором'язливим виразом обличчя.

—Це не слово, – оголосив він, повертаючись у дверний отвір.

—Я знаю, – незворушно відповів я. —Тепер, коли у тебе все вийшло, як ти думаєш, чи зможеш ти мені допомогти?

—Я просто не розумію, – простогнав Гібсі, плюхнувшись в крісло навпроти мого. —Як це не слово?

—Гібсі, будь ласка!

—Мені просто потрібне слово, Джонні.

—Добре, це твоє слово, – роздратовано погодився я. —Ти можеш це отримати. Зателефонуй, чорт забирай, в Оксфордський словник і зареєструй це чортове слово, мені все одно. Допоможи мені.

—Так, ну, я міг би просто зробити це, – пирхнув Гібсі, проводячи рукою своїм світлим волоссям. —Добре, розкажи мені про свою проблему.

Я важко зітхнув.

—Вона мені подобається.

—Окей, – протягнув він. —Скажи мені, у чому проблема?

—Це моя проблема, – пробурмотів я. —Вона мені подобається, Гібс. Думаю, вона мені справді подобається, чувак. Дуже, як і багато в чому. Набагато більше, ніж страшенно подобається. Господи!

Він знизав плечима.

—Все ще не бачу тут проблеми, хлопче.

—Я. Не. Хочу. Щоб. Вона. Мені. Подобалася, – пояснив я йому, тільки-но втративши терпіння.

—Бо їй п'ятнадцять, а тобі сімнадцять?

—Їй шістнадцять, – зізнався я зі стоном. —Учора у неї був день народження.

—Тоді ти знаєш, що вік – це нісенітниця, чи не так? – Гібсі заперечив. —Ти хапаєшся за соломинку, хлопче. Вік – це велике виправдання, тому що твоя Шеннон тебе налякала, і ти панікуєш, тому що жодного разу в житті ти не відчував себе спантеличеним.

—Я в шоці, – без вагань зізнався я. —Цілком наляканий.

—Це чудово, – радісно посміхнувся Гібсі, повністю насолоджуючись моїм рідкісним зривом.

—Це не жарт, – відрізав я.

—Ти знущаєшся, чи що? – він пирхнув. —Це найсмішніша річ, яку я чув за останні роки.

Помітивши мій убивчий вираз обличчя, він перестав сміятися і жестом запропонував мені продовжувати.

Рвонувшись уперед, я проігнорував біль у паху і поклав лікті на стегна.

—Я відвіз її додому минулого тижня, хлопче. Вона запізнилася на автобус через той трюк, який МакГаррі зробив біля туалету, і я не міг залишити її там.

—І ти кажеш мені це тільки зараз? – він звинуватив.

Я безпорадно знизав плечима.

—Я знаю, що мені слід було піти, але я цього не зробив. Я посадив її у свою машину, і ми говорили годинами. І не лише про регбі, Гібсе. Про всю випадкову, безглузду нісенітницю, яка мала набриднути мені до сліз. Це негаразд. Це було так само, як у той день, коли я вирубив її і провів годину біля офісу Тумі, розмовляючи з нею, тільки краще, тому що вона була в здоровому глузді. З нею так страшенно легко розмовляти, Гібс. Ти не повіриш, – я важко зітхнув і сказав: —Я не хотів відпускати її, хлопче.

Гібсі потер щелепу.

—Лайно.

—Точно, – нахилившись уперед, я вільно склав руки разом і витріщився на свого найкращого друга. —За всі роки, що ти мене знаєш, Гібсе, коли-небудь таке зі мною траплялося?

—Для тебе це безумовно вперше, – погодився він із задумливим виразом обличчя.

—Буває й гірше, – пробурчав я.

—Гірше? – він насупився. —Як?

—Я розповів їй про свою операцію.

Брови Гібсі злетіли вгору.

—Ти серйозно?

—Як серцевий напад, – я розчаровано видихнув. —Я розповів їй все, а потім розлютився на неї.

—Чому?

—Я запанікував, Гібсе, – відповів я, захищаючись. —Це вислизнуло, і я страшенно запанікував. Ти знаєш, що станеться, якщо до тренерів U20 дійдуть чутки, що я не повністю готовий.

Не те щоб це мало зараз велике значення. Якби я не взяв себе в руки, мої мрії пішли б прахом.

—І ти думаєш, що вона розкаже про це? – він спитав.

—Чесно кажучи, ні, чувак. Я не думаю, що вона з тих дівчат, які про когось говорять, – сказав я йому. —Але я завжди такий обережний, я втратив голову, і це мене налякало. Я найбільше дратувався на себе і надто гостро реагував, – опустивши голову від сорому, я додав: —Я майже певен, що змусив її плакати.

—То ти облажався?

—Ага, – промимрив я. —Але наступного ранку вона підійшла до мене в школі і вибачилася переді мною.

—Чому?

—Чорт, якби я знав, хлопче.

—Ти її спитав?

—Не міг, вона пішла перш, ніж у мене з'явився шанс, – пробурмотів я. —А потім я зробив це знову в п'ятницю.

—Зробив що?

—Посадив її в мою машину, – зізнався я.

—Ну, чорт.

—А потім я пішов ще далі.

—Як? – Гібсі насторожено подивився на мене. —Що ти зробив, Джонні?

—Я підвіз її додому, – видихаючи ще один розчарований зітхання подих, я відкинувся на спинку сидіння і застогнав. —Але потім я викрав її назад.

—Якого біса?

—Я знаю, – гаркнув я. —Я знаю.

—Як ти викрав дівчину, Джонні?

Я безпорадно знизав плечима.

—Хрін його знає, але я це зробив.

—Чому?

—Тому що я не міг відпустити її, – чесно зізнався я, промовчавши про те, що Шеннон хвора. —Я не міг дозволити їй залишити мене, хлопче.

—Ти спав із нею?

—Що я щойно казав тобі про свій член?

—Добре, ти пробував спати з нею?

—Що, ні! – гаркнув я. —Я відвіз її до Бідді, придурок.

—Це має щось значити для мене? – Гібсі вистрілив у відповідь. —Ти говориш зі мною, хлопче. Я дуже добре обізнаний про те, що відбувається в тому місці, – хихикаючи, він додав: —Зазвичай я в центрі подій.

—Ні, я не спав з нею, чорт забирай. І не кажи таке більше.

—Чому ні?

—Не про неї, – відкинувшись назад, я потер перенісся і зітхнув. —Тільки… не про неї, гаразд?

—Добре, ти кохався з нею? – насміхався він. —На парковці? Чи в туалеті? Або в тому приємному місці у задній частині вітальні?

—Ти придурок, – прогарчав я. —Повна і абсолютна нісенітниця.

—О, мій Ісусе! – Гібсі зіщулився і затис рота рукою. —Це не спрацює, чи не так?

—Мій член працює, Гібс! – огризнувся я. —У мене твердіє, засранець. Просто боляче, коли я…

—Коли ти що? – запитав він, широко розплющивши очі.

—Я не можу закінчити, – промимрив я.

—Ти не можеш скінчити? – він задихнувся. —Як взагалі?

—Я маю на увазі, я вважаю, що міг би, якби спробував, – я похмуро зітхнув. —Але востаннє, коли я спробував, це було так боляче, що мене знудило, і я мало не знепритомнів.

—Господи, коли ти востаннє намагався?

—Ніч Святого Стефана.

—Чорт забирай, – видихнув Гібсі. —Джонні, це було кілька місяців тому. Тобі треба спробувати, хлопче.

—Тобі, блядь, не здається, що я це знаю? – я спитав. —Не те, що мені це подобалося б, Гібсе.

—Це неприродно.

—Так, Гібс, це мій член. Я чудово розумію, як це ненормально.

—Не дивно, що ти шкутильгаєш, – пробурмотів він. —Твої яйця настільки сповнені спермою, що тягнуть тебе вниз.

—Це страшенно не смішно, Гібс.

—О, Боже. А що, якщо вони зшили тебе неправильно? – прошипів він, витріщивши очі. —Бля, хлопче, а що, коли вони перерізали сперматозоїд, коли порались біля твого сечового мішка?

—Що? – я дивився на нього. —Які, чорт забирай, наркотики ти приймаєш?

—Знаєш, я читав про цю процедуру, – заявив він з жахом. —Багато може піти не так...

—Ні, – я похитав головою, приховуючи жах. —Вони не можуть.

—Так, хлопче, – видавив він. —Вони реально можуть. Вони порізали тебе так близько до твого…

—Ти можеш зупинитися! – гаркнув я, тепер здригаючись. —Господи Ісусе, я не можу цього чути.

—Мені шкода, – придушивши гримасу, він помахав мені рукою і сказав: —Закінчуй розповідати мені про те, що трапилося з Шеннон.

—Я її не торкався, – незручно посмикнувши, я пробурмотів: —Але я хотів, – я впустив голову на руки і застогнав. —Після «Бідді» я знав, що мені потрібно відвезти її додому, але я не міг, Гібс. Я, чорт забирай, не міг. Тому замість цього я відвіз її в страшенно поганий кінотеатр. Мені просто… треба було більше часу з нею, розумієш? Але цього було недостатньо. Мені потрібно було більше.

—Більше? – він підняв брову. —Ще чого, Джонні?

—Більше її, – похмуро відповів я. —Коли справа стосується її, це щось більше, – я похитав головою і важко зітхнув. —Господи, я так біса хочу її, що не можу ясно мислити, Гібс. І я вибив лайно з якогось дурня з її старої школи в барі, – зізнався я.

—Ти чортів ідіот, – огризнулася Гібсі. —Хто-небудь бачив?

—Ліам, – пробурмотів я, смикаючи себе за волосся. —Я втратив контроль, хлопче. Вони щось про неї сказали, і я втратив повний контроль над своїми почуттями.

—Тобі пощастило, що воно не дійшло до Деннехі, – зазначив він.

—Так, Гібсе, – пробурчав я. —Я чудово усвідомлюю, наскільки близький був до того, щоб облажатися.

Не треба, щоб хтось ще казав мені...

—А вчора? – він спитав. —У тебе вдома? Що то було?

Я похитав головою і відкинувся на спинку стільця.

—У її мами стався викидень.

—Лайно.

—Ага.

—Вона в порядку?

—Я не знаю, – я безпорадно знизав плечима. —Він забрав її у мене.

—Хто її забрав?

—Джоуї.

—Ну, він її брат, хлопче, – припустила Гібсі. —Він явно збирався повернутися за нею.

—Мені насрать, – відрізав я, думаючи про її побите обличчя. —Я не хотів, щоб вона йшла, Гібсе, і він просто забрав її у мене. І я дозволив йому!

—Ти ж знаєш, що тобі не дозволено тримати людей як домашніх тварин, чи не так? – запитав він кривим тоном. —Ти ж знаєш, що це тільки собаки та кішки, так?

—Бля. Так. Відвали, – прогарчав я.

—Розслабся, – пробурмотів він. —Я жартував над тобою.

—Ну, це страшенно не смішно, Гібс, – парирував я. —Все це не весело. Мені знадобилося все, щоб відпустити її вчора ввечері з братом. До біса все.

—Ну, хлопче, – нарешті сказала Гібсі, видихнувши. —Добре те, що принаймні ти нарешті можеш визнати, що вона тобі подобається.

—Але я не хочу стікати кров'ю, як вона, – сказав я. —У цьому вся суть. Я не маю часу на те, щоб вона мені подобалася. Я не можу допустити, щоб вона займала мій вільний простір, Гібсе. Ти знаєш, що мені поставлено на карту. Мені потрібно не збитися зі шляху, і ця дівчина змушує мене відхилятися так далеко від протореної дороги, що це просто смішно.

У мене вже є проблеми.

—Очевидно, що ти не можеш це контролювати, – відповів Гібсі дивним серйозним тоном. —Не можу допомогти тобі з тим, хто тобі подобається, Джонні. Таке життя.

—Не моє життя, – слабо заперечив я. —Я не так працюю.

—Так ми всі працюємо, – поправив він.

—Справа в тому, що Шеннон не просто якась випадкова дівчина, Гібс, – сказав я. —Вона інша. Вона не повія. Я не можу вигнати її зі своєї голови. Вона навіть не знає, хто я, хлопче. Вона гадки не мала. І це було щиро. Вона не вдавала. Я зустрів досить таких людей, що чіпляються, щоб вистачило мені на все життя, і я міг сказати, що вона нічого не знала, – я похитав головою і притулилася до шкіри. —І крім усього цього, вона тендітна.

—Тендітна?

—Тендітна, – підтвердив я, не бажаючи давати жодної додаткової інформації.

—Це через те, що ти прочитав у файлі?

Я глянув на нього, напружуючись.

—Розслабся, – умовляв він, піднімаючи руки вгору. —Я ніколи не читав його. Я просто повернув його Ді.

Я тяжко видихнув і кивнув.

—Просто повір мені, коли я скажу тобі, що ця дівчина – це межа, яку я не можу перетнути.

—Тоді не треба, – відповів Гібсі після довгої паузи. —Якщо вона так сильно тебе псує, хоча ти її майже не знаєш, то тобі краще піти зараз, хлопче.

—У тому й річ… Не знаю, чи зможу я, – хрипко признався я. —Ти знаєш, який я, коли мені щось спадає на думку. Я втрачаю самовладання та йду ва-банк.

—Звичайно, так, – усміхнувся Гібсі. —Ти зносиш бульдозером все і вся, що встає у тебе на дорозі.

—Ну, зупини мене!

—Зупинися, – пирхнув Гібсі. —Прояви цей знаменитий самоконтроль, – посміхаючись, він додав: —Останнім часом у тебе було його вдосталь.

—Ти не розумієш, Гібс. Минула ніч мало не вбила мене. Клянуся, я всю ніч не спав, дивлячись на свої ключі і змушуючи себе залишатися в ліжку, а не їхати туди і не привозити її додому із собою, – похмуро зізнався я. —У мене немає ні грама стриманості, коли справа стосується її, тому мені потрібна твоя допомога.

—Отже, що ти просиш мене зробити, Джонні? – запитав він, посміхаючись. —Ти хочеш сказати, що хочеш, щоб я заблокував тебе?

—Я кажу, що якщо ти побачиш, як я перегинаю якісь лінії, відтягни мене назад, – промимрив я. —Я не довіряю собі поряд з нею.

—Ти розумієш, що лінії, що існують між вами двома, – це ті, які ти намалював у своїй голові?

—Я не можу піти туди з нею, Гібсе, і не піду.

—Ти серйозно?

Я кивнув головою.

—Вона страшенно небезпечна для мене.

—Тому що...?

—Я щойно тобі сказав! – огризнувся я.

—Ні, – він повільно похитав головою. —По суті, ти там просто ходив кругами, хлопче, – знизавши плечима, він додав: —Я ще не чув гідних аргументів проти неї.

Я не відповів йому з трьох причин.

По-перше, він би не зрозумів.

По-друге, він мені не повірив.

По-третє, я не був певен, що сам вірю.

—Отже, ти радий просто відступити і подивитися, як МакГаррі чи якийсь інший клоун у школі робить хід? – запитав тоді Гібсі. —Тебе це повністю влаштовує?

Те, як моє тіло автоматично стислося від напруги, було достатньою відповіддю.

—Вона чудова дівчина, Джонні, і до неї проявлявся великий інтерес, – спокійно заявив Гібсі. —Не може бути і того, і іншого, хлопець, – він знизав плечима. —Ти або хочеш її, або ні. Ти або йдеш на це, або відступаєш.

—Ні, – прогарчав я, напружуючись.

Це все, що я міг сказати.

Просто ні.

—І ти впевнений, що не хочеш спробувати з нею все, що пов'язане з дівчиною? – він спитав.

—Це не спрацює, – простогнав я. —Крім того факту, що я занадто старший за неї, і вона, ймовірно, не відчуває того ж, я занадто зайнятий і занадто недоступний, щоб займатися чимось, навіть віддалено нагадує відносини.

—Хто сказав?

—Ти знаєш, яке моє життя, Гібсе, – я видихнув ще один важкий подих зітхання. —Ти знаєш, чому я вільний. Це надто сильний тиск, і я не можу дозволити собі втратити концентрацію. У мене немає вільної години на день, і як тільки настане літо, я піду звідси, – я безпорадно знизав плечима. —Хіба це справедливо по відношенню до будь-якої дівчини?

—Вірно, – розмірковував Гібсі. —Але вона явно не просто дівчина.

—Саме так, – видавив я. —Вона надто… занадто… краще… важливіше… – замовчавши, я провів рукою по обличчю. —Це ніколи не спрацює, – сказав я нарешті стомленим тоном. —Зрештою я піду, вони напишуть купу лайна в газетах і в Інтернеті, як вони завжди роблять, поки мене немає, у неї почнеться параноя, я розлючусь, вона зрештою постраждає, і ми обидва зрештою виявлюся страшенно нещасним.

—Ого, – видихнув Гібсі. —Ти багато думав про це, чи не так?

Щохвилини з того часу, як я вперше побачив її.

Я похмуро кивнув головою.

—Тоді будь її другом, – запропонував він.

Я різко підняв голову.

—Її другом?

—Так, засранець, її другом, – саркастично простяг Гібсі. —Ти знаєш концепцію дружби? Хочеш вір, хочеш ні, але насправді у тебе це досить добре виходить. І якщо нічого іншого не залишається, а ти не можеш триматися від неї подалі, то карта дружби —твій найкращий вибір.

—Але вона дівчинка, Гібс.

Він закотив очі.

—Так, Джонні, я знаю.

—У мене немає дівчат серед друзів.

—Ну тоді вона може бути твоєю першою.

Я замислився над цією думкою.

Чи можу я бути другом Шеннон?

Чи можу я бути просто її другом?

—Друзі, – повторив я, підводячи на нього погляд. —Думаю, я міг би спробувати?

—Тепер ти заговорив, – підтримав Гібсі з задоволеною усмішкою.

Я міг би бути її другом.

Я був би для неї добрим другом.

Я міг би полегшити їй життя.

Я хотів зробити це для неї.

—Але що, якщо вона не хоче бути моїм другом? – запитав я, відчуваючи ту незвичну хвилю невпевненості, яка, здавалося, супроводжувала будь-які мої думки про цю дівчину.

—Продовжуй цю жалюгідну, лайнову балаканину, і я не захочу бути твоїм другом, – пирхнув Гібсі. —Що, якщо вона не хоче бути моїм другом, – знущався він, а потім пирхнув: —Іди додому і знайди свої яйця – пам'ятай, хто ти, чорт забирай, такий – і поки ти цим займаєшся, потягни свій член. Навіть якщо ти втратиш свідомість від болю, оргазм того вартий.

—Отже, ти мені допоможеш? – спитав я, вирішивши проігнорувати його останні глузування.

—Випробувати оргазм? – Гібсі відповів, похитавши головою. —Я люблю тебе, хлопче. Але не так.

—Відвали, – пробурчав я.

—Розслабся, – засміявся він. —Жартую.

—Так, моє життя для тебе – великий довбаний жарт, чи не так, – відрізав я.

—Не будь таким образливим, – посміхнувся він.

—Гібс, – попередив я. —Я тут не трахкаюсь. Мені потрібно, щоб ти допоміг мені з цим.

Він тяжко зітхнув.

—Якщо це те, чого ти справді хочеш?

Ні.

—Так і має бути, – прохрипів я.

—Добре, хлопче, я допоможу тобі, – зітхнувши відповів Гібсі. —Навіть якщо це ніколи не спрацює, ти приречений на провал, і я, швидше за все, зрештою скажу найкращу чоловічу промову на твоєму весіллі в якомусь смішно молодому віці,

тому що ти знесеш все лайно бульдозером, а поки що я обов'язково допоможу тобі сховати голову в пісок.

—Це не смішно, Гібсе, – наїжачився я.

—Я знаю, – відповів він, одночасно розсміявшись до упаду. —Це весело.

—Ні крапельки, – простогнав я.

РОЗДІЛ 41

ШЕННОН

Наступний тиждень я провела вдома, не відвідуючи школу, піклуючись про своїх братів і матір, яка, як я й підозрювала, зі мною не розмовляла.

Вона не розмовляла ні з ким із нас.

Окрім нього.

Він повернувся.

Так само, як я знала, що він повернеться.

Викидень став для мого батька чудовою можливістю знову проникнути в тендітні емоції моєї матері.

Коли він повернувся того вечора, Джоуї пішов.

Він поїхав і не приходив додому три дні.

Ці три дні я жила з жахом, побоюючись, що він ніколи не повернеться додому.

Зрештою він це зробив.

Але я знала, що це не буде назавжди.

Днями Джоуї збирався піти через парадні двері, як це зробив Даррен, і ніколи не повертатися.

Мама повернулася на роботу наступної суботи.

Як робот, вона одягнулася в засоби для чищення, спустилася вниз, заварила собі чашку кави, викурила сім сигарет і пішла на роботу.

Я знала, що мамі не слід працювати в її стані, вона явно була не в тому настрої, але коли я спробувала їй сказати, все, що вона зробила, це посміхнулася мені сльозливою усмішкою, поцілувала мене в щоку і одразу пішла.

Я провела весь день, переймаючись своєю матір'ю і слухаючи, як батько розповідав мені, що це моя провина, що вона втратила дитину.

Я була повія.

Я змусила його вийти з себе.

Я винна в тому, що він на мене підняв руки.

І я була причиною того, що він штовхнув маму, коли вона намагалася відтягнути його від мене тієї ночі.

Я була причиною того, що він дав їй ляпас.

Все це було на мені.

Тому що я була такою повією.

Так, я була шістнадцятирічної дівчинкою, яка жодного разу навіть не поцілувала хлопчика, але для батька я була волоцюгою.

Коли вчора ввечері він порушив обіцянку тверезості, дану моїй матері, я навіть не здивувалася.

Коли він використовував мою шию як іграшку, я навіть не здригнулася.

Я так утомилася.

Частина мене молилася, щоб він просто покінчив із цим.

Незважаючи на те, що Джоуї з гуркотом спустився сходами і відтягнув тата від мене, шкода вже була завдана.

До старих синців він додав нові, і я провела більшу частину ночі, розмірковуючи про найгірші думки.

Від цього не було жодної відстрочки.

Я не мала виходу.

Не в тому будинку.

Не в дитячому будинку.

Я опинилася в пастці.

Коли сьогодні вранці я вийшла з автобуса і увійшла до дверей Томмен, полегшення, що охопило моє тіло, було настільки сильним, що я відчула його смак.

Повернення після тижня у пеклі здавалося найбільшою нагородою за виживання.

Знову побачити Клер і Ліззі і дізнатися, що вони люблять мене, допомогло зібрати щось воєдино всередині мого тіла.

Коли за обідом мені подарували запізнілий іменинний кекс та подарунки, я мало не заплакала.

Коли я розповіла їм PG-версію того, що трапилося з мамою, вони знали мене досить добре, щоби відмовитися від неї.

Я не хотіла говорити про це, думати про це чи нагадувати про це.

Ніколи більше.

Клер і Ліззі знали це і поважали мої побажання.

Роблячи все можливе, я пішла на всі заняття і на наступні сім годин стерла свою сім'ю з голови.

Це було чудово.

РОЗДІЛ 42

ШЕННОН

Моїм останнім уроком у понеділок була подвійна фізкультура, і через дощ на вулиці містер Малкахі зглянувся над нами та влаштував гру у футбол у критій баскетбольній залі.

Містер Малкахі був шкільним тренером з регбі, і по тому, як він розвалився на складному стільці біля бічної лінії, зосередивши погляд на блокноті в руці, було очевидно, що його не цікавить наше фізичне виховання.

Крім того, мені вдалося крадькома поглянути на цей планшет, коли я спробувала вийти з гри, і він був покритий каракулями та п'єсами, пов'язаними з регбі.

В результаті мене взяли в команду разом з Клер, слава богу, і парою інших дівчат, тоді як Ліззі вдалося відмовитися від участі і натомість піти до бібліотеки.

Мені хотілося б бути такою ж переконливою, як вона.

Натомість я носила жовту майку і намагалася бігати, щоб хлопчики мене не розчавили на смерть.

Оскільки Ліззі жила в бібліотеці, на майданчику залишалося лише чотири дівчинки, які могли грати із вісімнадцятьма іншими хлопчиками з 3А.

Я була набагато гірша.

Шеллі та Хелен, дві інші дівчинки з мого класу, були не набагато кращими, але в мене було відчуття, що це більше пов'язано з їхньою загальною відсутністю інтересу до гри, а не з відсутністю здібностей.

Клер була чудова в спорті, була найкращою дівчинкою на майданчику, і хлопці ставилися до неї із заслуженою повагою, передаючи їй м'яч щоразу, коли їй вдавалося звільнитися.

Наразі вона забила двічі.

Чесно кажучи, мої товариші по команді намагалися зробити це зі мною раніше у грі, але після того, як я спіткнулася та коштувала нашій команді гола, вони уникали мене.

Я подумала, що це може бути на краще.

—Тобі весело? – запитала Клер, підбігаючи до мене, коли один з хлопців з нашої команди знову забив гол.

Вона була одягнена в ту ж чорну футболку, білі шорти і жовту майку, що і я, але, на відміну від мене, її тренувальний одяг справді відповідав її тілу.

Її довгий світлий кучерявий хвіст погойдувався з боку в бік під час руху.

Щоки її почервоніли, очі світилися хвилюванням.

Вона була огидно гарна.

—Хіба це не найкращий спосіб закінчити день?

—Ах, так, звичайно! – я зобразила посмішку і з ентузіазмом показала їй два великі пальці вгору.

—Ти ненавидиш це, чи не так? – вона засміялася і поклала лікоть мені на плече. Той факт, що вона могла зробити це легко, тільки показав, наскільки я мала. —Не хвилюйся. Залишилося лише десять хвилин.

—Футбол насправді не моє... – я зупинилася, щоб пригнутися, ледве уникнувши попадання м'яча в обличчя. —Це не моє, – почала я говорити, але Клер вже ганялася за м'ячем, кричачи нашим товаришам по команді, що вона відкрита.

Через кілька хвилин до мене по майданчику промайнув натовп підлітків, які вистежують футбольний м'яч.

Отже, я зробила те, що зробила би будь-яка розсудлива людина зростом 5 футів 0 дюймів на моєму місці; я підбігла до стіни і притулилася спиною до неї.

Щойно уникнувши чергового топтання, я вирішила, що фізкультури на один день мені цілком вистачить. Весь день у мене був жахливий, ниючий біль у животі, і біганина не допомагала.

Моє тіло було розірвано на шматки.

Мені було так боляче, що я ледве могла це винести.

Чесно кажучи, у мене було відчуття, що біль у животі, який я відчувала, був викликаний тривогою і пов'язаний з батьком.

У п'ятницю ми закінчували школу протягом двох тижнів, і кожного разу, коли я дозволяла собі думати про всі ті дні, проведені в моєму будинку з батьком, біль ставав сильнішим.

Більшість людей з нетерпінням чекали на можливість виїхати на канікули.

Тим часом я була в тремтячому безладді.

Змучена, я зняла захисну форму і обшукала коридор у пошуках містера Малкахі, щоб спитати його, чи можна мені піти раніше і посидіти в роздягальні.

Моє серце стиснулося в грудях, коли я виявила, що він стоїть біля входу в зал і розмовляє ні з ким іншим, як із Джонні Кавана.

О Боже.

Як довго він там стояв?

Звичайно, досить довго, щоб побачити мою жалюгідну спробу уникнути смерті.

Цілий день я відчувала, що він спостерігає за мною.

Куди б я не пішла, присягаюся, я відчувала на собі погляди.

Я знала, що він хоче поговорити зі мною, тому провела весь день, ухиляючись від нього.

Він ставитиме питання про минулий тиждень.

Він хотів би знати.

І він не повірив би моїй брехні.

Це було жахливо.

Тому що він був надто розумний, щоб дівчина мого становища могла з ним спілкуватися.

Коли я була з ним, я забувала про те, щоб лежати та ховатися.

Я забула про все.

Містер Малкахі постукував по планшету в руці, занурений у розмову з Джонні, чия увага металася між тим, що було в цьому планшеті, і, ну, мною.

Я була прямо навпроти нього, між нами був майданчик, але присягаюся, я відчувала жар його погляду аж до пальців ніг.

Щоразу, коли він перемикав свою увагу з планшета на мене, на мене кидався погляд настільки гарячий і сповнений напруженості, що я не могла зрозуміти, що бачу.

Чи це був гнів?

Чи це було розчаруванням?

Чи це було ще?

Я не могла сказати.

Мені не довелося надто багато про це думати, бо через кілька секунд містер Малкахі дав свисток і наказав нашому класу покинути майданчик і зібратися.

Тренер і Джонні залишилися біля входу, занурені в дискусію, поки наш клас пробирався повз них у роздягальні.

Відчуваючи, що це найбезпечніший варіант, я попрямувала до Клер, схопила її за руку і поставила їй мільйон безглуздих питань про гру, в яку ми щойно грали – ну, про гру, в яку вона щойно грала.

Я не зводила очей з її обличчя, уважно слухаючи її відповіді, коли ми проходили повз них.

І тільки коли мене благополучно сховали в роздягальні для дівчаток, я випустила тремтяче дихання, яке стримувала.

—Ой, Шеннон, що, чорт забирай, з тобою не так? – запитала Клер в ту ж секунду, як за нами зачинилися двері роздягальні.

—Хм?

—Моя рука? – Клер видавила з себе. —Ти навмисно намагаєшся перервати мій кровообіг?

Мій погляд метнувся до її руки, точніше, до того місця, де мої пальці вп'ялися в її шкіру.

—Боже мій! – відпустивши її, я затиснула рот рукою. —Мені дуже шкода.

—У чому справа? – вона зробила крок ближче, на її обличчі відбилося занепокоєння. —Ти виглядаєш дуже переляканою.

—Нічого, – швидко відповіла я. —Я в порядку. Просто... – я похитала головою і переривчасто зітхнула. —Я не очікувала, що він опиниться там.

—Джонні?

Я повільно кивнула.

Потім її очі розширились.

—Боже мій! – вказуючи пальцем мені в обличчя, вона прошепотіла: —Ти збрехала мені! Щось трапилося минулого тижня, чи не так?

—Ні, – я похитала головою, щоки палали. —Нічого не сталося.

—Він не просто дивився на тебе, а витріщався, – прошипіла вона, виглядаючи трохи легковажною. —Щось трапилося? Будь ласка, скажи мені, що щось трапилося.

—Я обіцяю тобі, що між нами нічого не сталося, – видавила я, шкодуючи, що взагалі про це згадала. —І він не дивився на мене.

—Але ж ти цього хотіла?

Я відкрила рота, щоб заперечити це, але Клер перервала мене.

—Ха! Навіть не бреши, я бачу тебе наскрізь, – хихикнула вона. —Навіть вуха у тебе червоніють.

—Клер, будь ласка, ти не можеш нікому розповідати! – випалила я, засмучена.

—Я вже обіцяла тобі, що не буду.

Я полегшено обм'якла.

—Дякую.

—Але ти повинна знати, що він дивився на тебе, Шен. Серйозно дивився на тебе, – Клер ляснула в долоні, голосно верещачи. —О боже, це робить мене такою щасливою.

—Ні, він не був... І я не... Я не можу... Я просто... – подавившись словами, я зітхнула заспокійливо і спробувала ще раз: —Тієї ночі ми посварилися в його машині.

—Посварилися? – брові Клер злетіли вгору. —Чому?

—Це не має значення, – пробурмотіла я, червоніючи. —І я...

—Ти що?

—Він знову відвіз мене додому в п'ятницю перед моїм днем народження.

Все її обличчя просвітліло.

—Боже мій!

—А потім мене вирвало прямо перед ним, – похмуро зізналася я. —Можливо, на нього.

Він був дуже близько до небезпечної зони.

Поки він тримав моє волосся.

Клер зіщулилася від співчуття.

—У його машині?

—Ні, – відповіла я слабо. —У школі. Біля моєї шафки.

Вона сумно посміхнулася.

—І він потім підвіз тебе додому?

—І потім я...

—Ти що, Шен?

—Я ходила з ним у паб.

—Паб? – верещала вона. —Який паб?

Я замислилась на мить, перш ніж згадала назву.

—Бідді, я думаю?

—О боже мій, – видихнула вона. —Це його паб.

—Що? – мої очі розширилися. —Його сім'я володіє ним?

Мене це не здивувало б.

—Ні, ні, – поспішила сказати Клер. —Вони не володіють ним, але це як його паб. Його місце. Його… його… штаб-квартира.

—Що це взагалі означає?

—Ось куди вони всі йдуть, – сказала Клер. —Всі хлопці з команди. Бідді – їхня тусовка.

—Ох, – видихнула я, розгублено. —Добре.

—Отже, – міркувала вона. —Що ти робила у пабі?

—Він пригостив мене вечерею, – зізналася я.

—Почекай, а чому він відвіз тебе до Бідді, якщо тобі було погано?

Я знизала плечима.

—Він відвіз мене додому, але коли ми дісталися мого будинку, він попросив мене покататися з ним, – нахмурившись, я додала: —І він повів мене в кіно після Бідді.

—Зачини вхідні двері, – пискнула вона.

—І у свій день народження я пішла до нього додому.

—Що? – Клер справді закричала. —До його будинку?

—Це була вина Джоуї. Але я була там… і прийняла душ… а потім він приготував для мене… і я заснула на ньому… – я швидко зачинив рота, коли двері відчинилися, і в кімнату вдерлися Шеллі та Хелен.

Клер підняла на мене брови, але більше нічого не сказала.

Однак один погляд на її обличчя, і було ясно, що ця розмова для неї ще далека від завершення.

Я скористалася цим як можливістю схопити з лави свою форму і прослизнути в одну з душових кабін, щоб переодягнутися.

Я не була ханжею чи кимось у цьому роді, але мені серйозно не вистачало простору порівняно з цими дівчатами.

Позбавляючи себе непотрібного приниження, я завжди переодягалася в одній з кабінок, задерши фіранку.

Коли я знову одягла форму і взяла під контроль свої розхитані нерви, я повернулася до дівчат якраз вчасно, щоб почути останню драму Шеллі та Хелен.

Шеллі була високою брюнеткою з такими формами, в які я могла тільки сподіватися якось отримати. Хелен була нижчою, трохи менш пишною, рудоволосою версією Шеллі.

Вони були затятими пліткарями і проводили дні, притулившись один до одного, перешіптуючись і хихикаючи, але я зустрічала набагато гірших, ніж вони.

Насправді вони обидві мені подобалися в дусі – вони абсолютно невинні, якщо ти не розповідаєш їм про свої справи.

—Боже, з ним так весело! – Шеллі продовжувала верещати.

Вона стояла в бюстгальтері та трусиках, абсолютно спокійно володіючи своїм тілом, і жваво жестикулювала своїм найкращим друзям.

—Клянуся богом, Хел, я б залізла на цього хлопчика, як на ринву, – вона перекинула довгий хвіст через плече і прикинулася, що зомліла. —Він теж був би чудовий у цьому.

—Не бреши, Шелл, – з хихиканням відповіла Хелен. —Якби він дивився на тебе досить довго, ти б знепритомніла від шоку.

—Можу, – зі сміхом погодилася Шеллі. —Але тоді він зміг би оживити мене, – ворухнувши своїми витонченими бровами, вона додала: —Його язиком.

—Про кого мова, дівчата? – Клер втрутилася з дружньою усмішкою. Вона сиділа на лавці та застібала шкільну сорочку. —Є хтось цікавий?

—Як ти думаєш? – Шеллі дражнила мене широкою посмішкою. —Сам містер секс на ногах.

—Ти бачила, як він спостерігав за нами? – схвильовано додала Хелен, закусивши нижню губу. —Це так. Я його бачила. Він спостерігав за нами, коли ми були на майданчику.

—Якби ж, – Шеллі зітхнула. —Боже, чому хлопці нашого курсу не можуть бути схожими на нього?

—Я знаю, – мрійливо погодилася Хелен. —Цей хлопчик повністю доморощений, Коркська сексуальність.

—Він не доморощений, – почула я своє зауваження. —Він з Дубліна.

—Ні... – кинула виклик Хелен з розгубленим виразом обличчя. —Він з Баллілаггіна.

—Якщо ви, говорите про Джонні Каван, то Шеннон права, – втрутилася Клер. —Чесно кажучи, дівчатка, якби ви підійшли і поговорили з хлопчиком, ви відразу зрозуміли б, що він джекін.

—Він не джекін, – пропищала Шеллі, виглядаючи трохи переляканою. —Він з Корка.

—Шкода розчаровувати тебе, але Джонні – джекін, – заперечила Клер, посміхаючись. —Боже, дівчатка, як тільки він відкриває рота, це так очевидно.

—Ну, його батько з Корка, так що він наполовину корконієць, – пробурмотіла Шеллі. —І він живе в Корку.

—І він народився і виріс у Дубліні, що робить його джекіном, – хихикнула Клер. —Запитайте його, які кольори він носитиме в останній день Всеірландського конкурсу, – додала вона. —Я можу обіцяти вам, що він не буде червоним.

Шеллі явно близько до серця прийняла спортивне суперництво Корка та Дубліна, бо виглядала жахливо засмученою цією новиною.

—Ти цього не знаєш, – кинула вона виклик. —Він переїхав сюди, коли був маленьким. Ймовірно, зараз він підтримує Корк та Мюнстер.

—Взагалі, я це знаю, – посміхнулася Клер. —Ще у вересні Х'юї запросив усіх хлопців із команди подивитися фінал з метання, і вгадайте, хто був єдиним у синьому серед моря червоних футболок?

—Ну, мені все одно, – зітхнула Хелен. —Акцент тільки робить його сексуальнішим.

—Саме, – пирхнула Шеллі. —Я б все одно залізла на нього, як на ринву.

—Тоді тобі краще поквапитися зі сходженням, Шелл, – сміючись, Клер продовжила сипати сіль на бунтівні рани Шеллі, додавши: —Тому що він піде звідси після закінчення школи. Як тільки він закінчить Академію, і Irish Heads запропонують йому контракт, запам'ятайте мої слова, коли я скажу вам, що він не залишиться в Корку. Він одразу ж повернеться до Дубліна, і вони зустрінуть його з розкритими обіймами. Тому що він їх доморощений, а не наш.

—Звідки ти взагалі все це знаєш? – спитала Хелен, дивлячись на Клер так, наче у неї виросли дві голови.

—Тому що я проводжу час в оточенні хлопчиків, які грають з ним у регбі, – відповіла Клер. —Я чула, як Х'юї та Джерард говорили про те, що Джонні залишиться в Ірландії всього на кілька років. Хлопці вважають, що він, швидше за все, гратиме за кордоном протягом кількох років, поки нинішній центровий їхньої команди не зійде нанівець, а Джонні отримає ігровий досвід на дорослому рівні. Мій брат робить ставку на Францію: тамтешні клуби мають серйозні гроші, які можна викинути. Тоді вони привезуть його додому як гравця світового класу з величезним досвідом за плечима та молодістю на його боці.

—Боже, – пробурмотіла я, відчуваючи легку нудоту від цієї розмови. —Ти змушуєш його звучати як шматок м'яса.

—Тому що він такий у їхньому світі, Шен, – відповіла Клер, звертаючи свою увагу на мене. —Великий, товстий і соковитий шматок стейку преміум-класу.

—Я не можу собі уявити, як це – перебувати під таким великим тиском, – прошепотіла я, і мої думки відразу ж повернулися до тієї ночі в його машині.

Не дивно, що так різко відреагував.

Я бачила увагу, яку люди приділяли йому.

Все життя Джонні розігрувалося на очах у всієї країни.

Усі говорили про нього.

Думаю, на його місці я залізла б під ліжко і сховалася.

Величезний приплив співчуття наповнив мої груди, і все воно було спрямоване на нього.

—Бідний хлопець, – пробурмотіла я, думаючи про те, в якому розпачі він, мабуть, почувається, раз змушений приховувати свою травму.

—Бідний хлопець? – Хелен посміхнулася і видала пффф. —У Джонні Кавана немає нічого поганого, Шеннон. Гарний, красивий хлопець іде прямо до професіоналів. Про нього вже пишуть у популярних блогах та журналах з регбі. Тобі це здається бідним?

—Ви б бачили натовп і представників ЗМІ на його місцевих іграх, – додала Хелен із казковим зітханням. —Це божевілля.

Я знаю.

Я бачила.

Можливо, він був професіоналом, а може й ні.

Я не думала, що наша справа так казати про нього.

Відкрито обговорювати його життя, мені було ніяково.

—Ти там дуже тиха, Шеннон, – заявила Шеллі, оцінюючи мене очима з пильним інтересом. —Навіть не вдавай, що він не найкрасивіший хлопчик, якого ти коли-небудь бачила.

Він був, безумовно, найкрасивішим хлопчиком, якого я коли-небудь бачила.

Однак у мене виникло виразне відчуття, що без привабливої слави та грошей, якими він був пов'язаний, ці дівчата не були б такими одержимими.

Знову ж таки, можливо, вони були б.

Тим часом мене зовсім не турбувало, якої форми м'яч він ганяв по полю.

Регбі був спортом.

То була гра.

Він був не лише цим.

Це була лише одна його частина.

Очевидно, це єдина частина, яка мала значення для цих дівчат.

Це було огидно, і я відмовилася приєднатися до розмови, яка сильно нагадала мені розмови, які я вела з дівчатами про Джоуї.

—Напевно, – я непевно знизала плечима. —Він дуже хороший гравець.

Обидві дівчата засміялися.

—Вона вся почервоніла, – піддражнила Шеллі. —Слухай, навіть не турбуйся, Шен.

Я насупилась.

—Про що?

—Він мені подобається, – відповіла вона. —Джонні навіть не дивиться скоса на учениць свого курсу, не кажучи вже про скромні третьокурсники.

—Насправді, це неправда, – уїдливо відкинула Клер. —Він відвіз її додому зі школи, – вона обдарувала мене пустотливою усмішкою. —Двічі.

Почервонівши, я зробила собі позначку ніколи більше не говорити Клер ні слова.

Обидві дівчини перевели на мене погляди.

—Ти щаслива сука, – видихнула Шеллі, широко розплющивши очі.

—Ти була у його машині? – запитала Хелен.

Я знизала плечима, почуваючи себе в цей момент дуже вразливою, але не відповіла.

—І вона була з ним у газетах, – додала Клер. —Х'юї показав мені. Усі хлопці говорили про це, бо Джонні ніколи не фотографується із дівчатами.

—Він ніколи не з'являється в газетах з дівчатами, – звинуватила Хелен. —Коли це сталося?

—Перш ніж вона пішла повечеряти з ним у Бідді, – запропонувала Клер з широкою усмішкою. —І кіно. Так, і після того, як вона провела свій день народження у нього вдома.

—О, чорт забирай, боже! – обидві дівчата одночасно ахнули.

—Ти спала з ним? – запитала Хелен – насправді це була швидше вимога. —Боже мій, ти спала з Джонні?

Клер подивилася на мене з вичікуючим виразом.

—Ні! Боже, звичайно ж, ні, – видавила я, захлинаючись словами. —Чому ти взагалі запитала про це?

—Ах, тому що він Джонні Кавана, – Шеллі саркастично закотила очі. —І ти була в його будинку. Будь-яка дівчина при здоровому глузді захотіла б покататися на ньому.

—Не Ліззі, – Клер махнула рукою в повітрі. —Вона зневажає гравців у регбі.

—Це тому, що Ліззі свариться з Пірсом. Вона знову покохає гравців у регбі наступного тижня, коли він знову заспокоїть її, – парирувала Шеллі, а потім швидко знову переключила свою увагу на мене. —Боже мій! – уперши руки в стегна, вона заверещала: —Ти бачила його спальню? Яка вона? У нього величезне ліжко? Можу сперечатися, воно величезне. Він знову відвозить тебе додому зі школи? Боже, ви двоє – пара?

—О боже, Белла буде в жаху, – втрутилася Хелен. —Вона вибухне, коли дізнається, що ти переслідуєш її хлопця.

—Джонні не хлопець Белли, – пирхнула Клер. —Вона, з іншого боку, дівчисько для всіх.

—Загалом, – втрутилася Шеллі, піднявши палець вгору. —Днями я чула, як деякі шестикурсниці у вбиральні говорили про те, що Белла зараз з Кормаком Райаном, – вигнувши брову, вона додала: —Мабуть, вона гуляла з ним цілу вічність.

—Доки вона була з Джонні? – Хелен ахнула.

—Ммм-хмм, – сказала Шеллі. —Дурне дівчисько, так?

—Ну, Кормак симпатичний хлопець, – спохмурніла Хелен. —Але він не Джонні Кавана.

—Я точно знаю, – Шеллі погодилася.

Клер зробила драматичний напівпоклін.

—І ось воно, – сказала вона. —Загальна дівчинка.

—І все-таки, – Хелен гризла ніготь, ковзнувши поглядом на мене. —Белла не буде рада тобі.

—Він не належить їй, – посміхнулася Клер. —Вони ніколи не були справжньою парою, а навіть якби й були, Белла не може говорити. Усі знають, що вона місяцями каталася за його спиною з половиною школи.

—Так, але він її кінь у перегонах, – розсудила Хелен. —Операція «Зв’язати 13»?

—Ух, ці дівчата просто дурні, – пробурчала Клер. —Я думала, що ця безглузда конкуренція припинилася минулого року.

—Так, – сказала Шеллі похмуро. —Белла перемогла.

—Операція «Зв’язати що»? – я прохрипіла.

—Зв’язати тринадцять, – повторила Хелен, дивлячись на мене так, наче я нічого не знала.

У цьому випадку я не знала.

—Що це взагалі означає?

—Минулого року п'яти – і шестикурсниці влаштували безглузде змагання, щоб дізнатися, хто зможе бути з Джонні, – пробурчала Клер. —Вони назвали цю операцію «Зв'язування тринадцять», бо вона зовсім сумна та неоригінальна, – вона скривилася, перш ніж додати: —Очевидно, Белла перемогла.

—Я не розумію, – зізналася я, засмучена.

—Номер Джонні на футболці – тринадцять, – пояснила Клер, виглядаючи абсолютно огидою. —І зав’язування – це посилання до бою в регбі, хоча я майже впевнена, що ці дівчата мали на увазі взаємодію з Джонні в зовсім іншій позиції.

—Що... Чому вони так з ним вчинили?

—Тому що він неймовірно перебірливий, – простогнала Шеллі. —І рідко дивиться на тутешніх дівчат. Він повний сноб, коли йдеться про те, з ким він.

—Я вважаю, він може дозволити собі бути з такими жінками, які його оточують під час цих турів, – вставила Хелен.

—Правильно, – похмуро сказала Шеллі. —Ви бачили цих дівчат у їхньому останньому турі?

—Модель? – запитала Хелен і покірно кивнула. —Їй було десь із двадцять сім.

—Вони були всюди в Інтернеті, – зітхнула Шеллі.

—Белла не буде задоволена конкуренцією, – з гримасою заявила Хелен. —Шен, тобі слід триматися від нього подалі, тому що вона прямо подряпає тобі очі.

—Вона сука, – погодилася Шеллі. —Не має значення, разом вони зараз чи ні. Вона на тебе накинеться.

—У них ніколи не було стосунків, – пробурчала Клер. —Вони були уславленими приятелями. Навряд це був роман століття.

—Це не має значення, – заперечила Хелен. —Ти знаєш, яка вона, Клер. На думку Белли, у них з Джонні перерва, і вона втратить самовладання, якщо хтось стане в неї на шляху.

—Я не була з ним, – видавила я, страх, що до шостого курсу мені подряпають очі, змусив мій шлунок сильно стиснутись. Це буде не вперше, і на підтвердження цього у мене все ще залишався слабкий шрам на правій повіці. —Я клянуся.

—Шеннон, розслабся, – втрутилася Клер, підходячи до мене. —Ніхто тебе не чіпатиме.

—Я б не була така впевнена в цьому, – промовила Хелен з занепокоєним виглядом. —Белла може бути справжнім стервом, коли захоче.

—Ах, так? – Клер відреагувала, поклавши руку мені на плече. —Ну, я теж можу.

—Що? – прошепотіла я, відчуваючи, що мій живіт ось-ось випаде з дупи. —Але я не... я не... я нічого не робила...

Звук шкільного дзвінка заповнив мої вуха, перервавши мене, і замість того, щоб спробувати пояснити, як вийти з цієї заплутаної розмови, я схопила сумку з речами та кинулася до дверей.

—Шеннон, почекай! – Клер покликала мене слідом: —Просто почекай мене!

Я не стала чекати.

Натомість я на максимальній швидкості вибігла з фізкультурного залу, проштовхуючись повз хлопців, що виходили з роздягальні для хлопчиків, і спотикаючись вниз сходами, намагаючись піти якнайдалі від потенційної конфронтації.

Я не могла цього винести.

Не сьогодні.

Я не могла витримати ще одну сварку.

Ні з моїми батьками, ні з Беллою Вілкінсон, ні з кимось ще.

Я просто не могла.

Це було занадто.

Я дісталася до провулка, що веде зі школи, все ще стукаючи ногами по бетону, коли каблук мого черевика застряг у тріщині посеред дороги, і я мало не впала головою на мокрий асфальт.

На щастя, мені вдалося вчасно отямитися і врятуватися від чергового струсу мозку.

Розуміючи, що кілька студентів відкрито спостерігають за моїм міні-крахом, я сповільнила крок і перейшла на швидку ходьбу.

Дошкулявши до стежки, я почекала, поки пройде великий натовп хлопчиків, перш ніж йти в ногу за кілька футів позаду них.

Ісус.

Чи були Хелен і Шеллі праві?

Белла збиралася піти за мною?

Бо Джонні підвіз мене додому?

О боже, моє серце, моє бідне, змучене серце билося по грудній клітці.

Мій шлунок крутився.

Я відчувала, що мені буде погано.

Ні, перефразуйте це так: мені буде погано.

Перелазивши через невисокий паркан, що відокремлював стежку від лісистої місцевості, я втекла у кущі, впустила сумку на мокру траву, пірнула за найближче дерево, і мене вирвало.

У моєму шлунку було дуже мало їжі, але яблуко, яке я з'їла раніше, чудово спливло.

Здригаючись від огиди, я залишалася в присіді, кілька разів роблячи заспокійливі вдихи і намагаючись заспокоїтися.

Все моє тіло сильно тремтіло, і я не була впевнена, чи це було від дощу, що ллється на мене, чи від чистого жаху в моєму серці.

Я підозрювала і те, й інше.

Через кілька хвилин, коли я була впевнена, що знову можу рухатися, я обережно встала і витерла рот тильною стороною долоні.

Притиснувши руку до живота, я уривчасто видихнула і озирнулася.

На щастя, мені вдалося розташуватися поза увагою з провулка.

На цей раз.

Я полізла у шкільну сумку за пляшкою з водою і зрозуміла, що поспіхом схопила не ту сумку.

Моя шкільна сумка знову була у фізкультурному залі.

—Лайно, – прохрипіла я.

Плечі опустилися, я закинула торбу на спину і пішла назад на дорогу.

Цього разу я не стала тікати.

У мене скінчилися сили.

Я була повністю позбавлена всього.

Якщо Белла хотіла завдати мені болю, то ніякі втечі цього не змінять.

Вона знайде спосіб.

Вони завжди так робили.

Найтривожніше, що я не знала, як вона виглядає.

Я не знала, кого остерігатися.

—*Кожного*, – мій мозок наполягав. —*Нікому не довіряй*.

Під зливою, що просочується крізь мій одяг, я повільно пішла назад у зал фізкультури, опустивши голову і відключивши режим польоту.

По дорозі струменів стійкий потік води, що швидко тече, а трав'яниста дамба зліва від стежки знаходилася під водою, і я намагалася уникати її, коли переходила до будівлі фізкультури.

На відміну від того, коли раніше я бігла і не звертала уваги на погоду, зараз я з болем усвідомлювала своє оточення – і ірландську лайнову погоду.

Боже, якби дощ не припинився найближчим часом, у місті було б оголошено тривогу про повінь.

Для Корка це не було чимось незвичайним узимку, а іноді й напровесні.

Чорт, влітку у Корку може навіть статися затоплення.

Без захисту пальто, яке я залишила в шафці, мій одяг промок наскрізь.

Мої ноги були мокрими, шкарпетки промокли від сує́ти, шукаючи місця в лісі, щоб виблювати. Відчуття того, що моя мокра уніформа прилипла до моєї такої ж вологої шкіри, змусило мене відчути водночас неприємний і холодний ефект.

Коли я нарешті повернулася до зали, всі вже пішли, колишній галас і суєта однокласників помітно зникли.

Вдячна за тимчасовий притулок від мусону зовні, я попрямувала прямо до роздягальні для дівчаток і зітхнула з полегшенням, коли помітила на лавці свою шкільну сумку, де я її залишила.

Я все ще звикаю до того, що в цій школі до моїх речей не торкаються.

Я підійшла до своєї сумки і підняла її, щоб помітити, що вирвана сторінка з зошита впала на підлогу.

Я проігнорувала це.

Промокнувши до нитки, я схопила сумку для екстрених випадків, поплелася у ванну і швидко почистила зуби, давлячись, коли щітка тицьнулася мені в горло.

Закінчивши чистити рота, я сполоснула зубну щітку, сунула її назад у невеликий пакетик з пастою і пішла назад за сумкою.

Подивившись на годинник, я помітила, що було 16:25.

Якщо не рахувати шорт, майки та пари чистої спідньої білизни, які я завжди носила із собою, у школі у мене не було запасного змінного одягу, так що мені довелося помучитися, поки я не повернуся додому.

Мій автобус мав приїхати лише за годину, але я знала, що волію чекати його прибуття на автобусній зупинці, ніж ризикувати зіткнутися з Беллою в школі.

Хоч я і не знала, як виглядає Белла, я не була готова піддати себе такому рівню занепокоєння.

Навіть пальто, яке все ще лежало у шафці.

Дощ вартував мого спокою.

Засунувши сумку назад у передню кишеню шкільної сумки, я закинула її на спину і закріпила ремені сумки на плечах, перш ніж потягнутися за запискою.

Шен,

Мені слід було тримати свій жирний рот на замку. Я правда не хотіла тебе засмучувати. Я подумала, що ми всі жартуємо, і захопилася цим жартуванням. Іноді я забуваю про всі жахливі речі, які ті дівчата з тобою зробили. Це важко, бо ти виглядаєш такою щасливою тут… та іншою? У хорошому сенсі.

І не звертай уваги на Шеллі та Хелен. Вони повні драматичні повії. Белла і пальцем тебе не чіпатиме. Я обіцяю.

У будь-якому разі мені дуже шкода, і, будь ласка, напиши мені, коли повернешся додому.

Люблю Клер. Цілую.

Я прочитала записку ще тричі, перш ніж засунути її в кишеню спідниці. Потім я сунула свою сумку зі спорядженням під лавку поруч із Клер і вийшла з роздягальні.

Я не злилася на Клер.

Їхнє жартування було цілком нормальним.

Мене розлютила моя реакція на жартування.

Моя постійна надмірна реакція на все.

Мені треба було працювати над собою.

Мені треба було припинити весь час боятися.

Однак було важко, коли я проводила більшу частину свого часу неспання у постійному стані параної та тривоги.

Джоуї сказав мені, що мені треба дати відсіч.

Він повторив це вчора ввечері, коли потирав мені спину, коли я намагалася дихати під час нападу паніки.

Він сказав мені, що коли він колись знову торкнеться мене, я маю схопити зброю.

Хоча боялася.

Я боялася вивільнити щось, що я, можливо, не зможу приборкати.

Саме через мою бездіяльність мого брата вчора ввечері побили.

Я знала, що Джоуї не звинувачує мене за зламаний ніс, але отримане від нього раніше текстове повідомлення, що повідомляє мені, що він залишиться з Іфою на ніч, зробило перспективу повернення додому жахливою.

Він рятувався, і я не звинувачувала його.

Якби я мала безпечне місце для падіння, я б кинулася туди.

Ось чим була Іфа для мого брата.

Джоуї мав Іфу, а в мене нікого не було.

Глибоко замисливши, я була біля підніжжя сходів біля будівлі фізкультури, коли звук мого імені промайнув у повітрі.

—Шеннон.

Обернувшись, я побачила, як Джонні збігає крутими сходами будівлі, натягуючи на ходу каптур своєї темно-синьої куртки.

—Не дуже гостро реагуй і біжи, – я мовчки скомандувала, коли мої ноги сіпалися піді мною. *—Просто скажи привіт.*

Зрозумівши, що фізично я киваю у відповідь на свої думки, я прочистила горло і слабо сказала:

—Привіт, Джонні.

—Привіт, Шеннон, – пихкав він, зупиняючись переді мною. —Як справи?

—Добре, – видавила я, намагаючись зберегти безпристрасний вираз обличчя. Це був неможливий подвиг, коли кожна унція крові в моєму тілі приливала до обличчя, заохочувана громовим серцебиттям. —Ти, еэе, був у холі?

—Ага, – Джонні кивнув. —Мені потрібно було дещо обговорити з тренером, – легка посмішка торкнулася його губ. —Ти не жартувала, коли сказала, що не займаєшся спортом, так?

Я спалахнула від збентеження.

—Ах, ні.

—Як твоя мама? – спитав він, його блакитні очі були гострими й випробовуючими.

—О, вона, е-е... – я зробила паузу, щоб заправити мокре пасмо волосся за вухо. —Тепер їй набагато краще.

—Це добре, – сказав він, і здавалося, що він справді мав це на увазі. —Ти була вдома і допомагала їй минулого тижня? Тож ти не прийшла до школи?

—Ем, так, їй потрібна була допомога після, ну,... – я похитала головою, перш ніж додати: —З мамою зараз все гаразд. Вона повернулася до роботи і таке інше.

Брови Джонні злетіли вгору.

—Так рано?

Хто б говорив, містер Аддуктор.

Я знизала плечима.

—Це те, чого вона хотіла.

—А ти? – запитав тоді Джонні.

Я насупилась.

—А що я?

Його блакитні очі пропалили в мені дірки, коли він сказав:

—З тобою все гаразд?

—Зі мною все гаразд, – прохрипіла я, відчуваючи себе неймовірно нервовою через те, що знову виявилася так близько до нього.

—Знаєш, – міркував він. —Мені починає дійсно не подобатися це слово.

—Ну, я справді гаразд, – видавила я. —Добре, це так.

—Це добре, – сказав він. —І твоя сім'я...

—Я справді не хочу про це говорити, – сказала я тихим голосом. Ніколи. —Ми відходимо від цього, тому я б віддала перевагу, щоб мені не нагадували, – додала я. —Якщо це нормально?

—Чорт, так, – пробурмотів він. —Я більше не скажу про це жодного слова.

Я полегшено обм'якла.

—Мені теж дуже шкода, – прохрипіла я. —За те, як ми нав'язалися тобі того дня у тебе вдома.

—Що? – Джонні насупився. —Ти мені не нав'язувалася.

—Справді, – зізналася я, збентежена. —І Джоуї теж.

—Шеннон, я так не думаю, – сказав він мені грубим тоном. —Я не... Так що не думай так. Добре?

—Добре.... Що ж, мені, напевно, настав час йти.

Слабо посміхнувшись, я трохи помахала йому рукою і сказала:

—Бувай, Джонні, – перш ніж розвернутися і піти.

Дивись прогрес!

Я не втекла.

—Почекай, – крикнув Джонні, його голос пролунав зовсім поряд зі мною. —Ти йдеш додому?

Ірраціонально зворушена його близькістю, я схопилася за лямки своєї сумки і кивнула, але не зупинилася

—У таку погоду? – спитав він, крокуючи поряд зі мною.

—Ні, я просто йду до автобусної зупинки, – тихо пояснила я, не зводячи очей з пішохідної доріжки переді мною, намагаючись не допустити переливання дощової води, яка, здавалося, бульбашилася з кожної каналізації.

Це був нелегкий подвиг, адже моє серце намагалося вирватись із грудей.

То була ще одна річ, над якою мені треба було попрацювати: контролювати реакцію свого тіла на цього хлопця.

Він йшов поруч зі мною, і щоразу, коли він робив крок, його рука зачіпала мою.

Це було явно випадково, я сумнівалася, що він взагалі це помітив, а він був настільки великим, що я була впевнена, що він нічого не зможе з цим вдіяти, але це не означало, що моє тіло не реагувало на його дотик.

Принаймні я зараз горіла.

Це допомогло від вогкості.

—Коли буде твій автобус? – запитав Джонні глибоким і скрипучим голосом.

Тремтячи, я змахнула язиком краплю дощу з губи і відповіла:

—Щодня я їжджу на автобусі о пів на п'яту.

—Це буде за годину.

Я не відповіла.

Я просто продовжувала йти.

—Ти збираєшся стояти під дощем цілу годину? – запитав він, вставши переді мною і зупинивши мене.

Ми обидва були як мокрі щури від зливи, і мені довелося відвести очі, щоб не милуватися тим, як його мокре волосся прилипло до його чола.

У нього було чудове волосся.

Ще в нього був чудовий запах.

Я не могла втриматися від вдиху, оскільки він стояв надто близько до мене, щоб утішатися.

Дезодорант – Lynx, свіжоскошена трава та хлопець – все в одній особі.

Кого я обманювала; у нього було чудове все.

Коли я повернула свої думки в теперішнє і знизала плечима, Джонні видав нетерпляче гарчання, його пронизливі блакитні очі пропалювали в мені дірки.

—Давай, – сказав він хрипко. —Я відвезу тебе додому.

О, ні.

Милий Ісус, ні.

—Ні, – я швидко похитала головою.

Він вигнув брову, встаючи в мій особистий простір своїм гігантським тілом.

—Чому?

—Тому що ти підвіз мене додому, – відповіла я, роблячи безпечний крок назад.

—І що? – заперечив він, роблячи ще крок до мене.

—Отже, вистачить, – я притиснула до грудей підборіддя і спробувала обійти його. —Дякую, в будь-якому випадку.

Джонні знову перегородив мені шлях, уклавши мене в клітку своїм величезним тілом.

І, як і раніше, мені довелося витягнути шию, щоб подивитись на нього.

—Ти волієш стояти під дощем годину, ніж проїхати зі мною? – запитав він, його очі були дикими і гарячими. —Чому?

Тому що твоя подруга, яка то є, то знову йде, може захотіти чи не захотіти завдати мені тяжких тілесних ушкоджень.

Тому що, коли я вперше сіла з тобою в машину, це закінчилося погано.

Тому що вдруге, коли я сіла з тобою до машини, я майже розповіла тобі секрети.

І головним чином тому, що мене лякає те, як ти змушуєш мене відчувати.

Коли я не відповіла, бо, щиро кажучи, не могла, Джонні видав ще одне гарчання, але цього разу воно звучало так, ніби він був засмучений.

—Ти на мене сердишся?

—Злюся? – я похитала головою, широко розплющивши очі. —Ні, ні, звичайно, ні.

—Тоді чому ти поводишся так?

—Як?

—Уникаєш мене, – тихо сказав він.

—Не правда, – збрехала я. —Я просто... я просто...

—Ти що, Шеннон?

Я знизала плечима, зовсім втративши дар мови.

Він похитав головою, кинув сумку на землю, а потім потягнувся вперед, стягуючи мою шкільну сумку з моїх плечей – з обох плечей, з мінімальним зусиллям.

Вражена, я спостерігала, як він кинув мою сумку на землю поряд зі своєю, а потім розстебнув блискавку на своїй дизайнерській куртці та скинув її.

—Що ти робиш? – я задихнулася, стукаючи зубами від холоду.

—Як ти гадаєш, що я роблю? – відповів він, підійшовши до мене ззаду і накинувши капюшон своєї куртки на мою голову та обгорнувши його навколо моїх плечей. —Тут ти промокнеш.

—Але у тебе не буде куртки, – випалила я.

—Але в тебе буде, – відповів він. —Тепер ти збираєшся засунути руки в рукави, чи мені доведеться зробити це за тебе?

Коли я не змогла йому допомогти, відверто кажучи, я була дуже приголомшена, щоб зробити що-небудь, крім як витріщитися на нього, Джонні схопив обидва кінці куртки і застебнув її до мого підборіддя, залишивши мої руки притиснутими до боків, а порожні рукави похитувалися поруч.

Він насунув каптур вперед, прикриваючи моє волосся від дощу, а потім нахилився і схопив обидві наші сумки.

—Тепер, – сказав він, схвально кивнувши і перекинувши сумку через плече. — Підемо. Я відвезу тебе додому. Мама, мабуть, чекає біля воріт.

—Твоя мати? – я видавила.

—Так, – відповів він. —Моя машина в гаражі на ремонті.

—Але я не знаю твою матір, – випалила я. Я спробувала розмахувати руками, щоб наголосити на цьому, але куртка на блискавці не давала мені для цього місця.

—Ти мене знаєш, – була його відповідь.

Я відкрила рота, щоб сказати що-небудь, що завгодно, але Джонні попрямував стежкою – з моєю шкільною сумкою.

—Посунь ноги, Шеннон, – крикнув він через плече, не оглядаючись на мене. — Перш ніж ми обидва захворіємо на пневмонію.

Я була настільки приголомшена його діями, що зробила саме те, що сказав Джонні.

Я посунула ноги.

Поспішаючи за ним, я лавірувала по дощових калюжах та тріщинах на тротуарі.

Мені було досить важко йти за ним на дводюймових підборах і страшенно неможливо зберігати рівновагу, стискаючи руки з боків.

—Лайно, – пискнула я, коли прорахувала зі стрибком і приземлилася в замерзлу калюжу.

Це теж була не звичайна калюжа.

Ні, це була ірландська калюжа, що складалася з добрих п'яти дюймів каламутної, крижаної води.

Відразу ж вода почала заливати мої черевики, і йти було нестерпно.

Підстрибнувши на одній нозі, я витягла руку з куртки і зняла туфлю.

Перевернувши її вгору дном, я з тривогою спостерігала, як вода виплеснулася.

Мій бідний носок промок наскрізь.

Мої ікри були вкриті листям та коричневою сльотою.

Я застогнала від жаху, сунувши ногу назад у черевик, а потім почала спорожняти інший черевик.

—Що ти робиш? – Джонні крикнув попереду мене.

—У мене в черевику вода, – крикнула я у відповідь, пробурмотів ряд лайок, спрямованих на ірландську погоду. —Я не можу ходити в них ось так. Просто дай мені секунду… гей…

Мій черевик вислизнув із моїх рук, і я кинулася до нього.

Погана ідея з огляду на те, що я балансувала на одній нозі і мої руки були затиснуті.

Почуваючись локшиною, мені вдалося схопити свій черевик у повітрі, але я знову втратила його, коли не змогли стати на ногу.

Мій черевик вилетів із моєї руки, і я полетіла назад, намагаючись, але безуспішно, утриматися у вертикальному положенні.

Розуміючи, що справа програна, я відмовилася від битви та приготувалася до удару, який обов'язково відчую.

Я впала назад, моя дупа на мить зачепила бетон, перш ніж мене знову підняли.

Стисаючи кулаком перед курткою, яку я носила, Джонні буквально тримав мене над землею, ніби моє тіло було чимось до непристойності крихітним і невагомим.

Це негаразд.

Я важила шість стоунів (38 кг) і три фунти, але ви б про це не здогадалися, як він тримав мене на одній руці.

—Відмінний улов, – нарешті видихнула я, дивлячись на його обличчя з сумішшю шоку та захоплення, коли він підтримував все моє тіло однією рукою.

Його губи сіпнулися.

—Дякую.

—Ну, ти виразно краще ловиш, ніж кидаєш.

Посміхаючись, Джонні підняв мене на ноги, перш ніж розстебнути блискавку куртки та звільнити мої руки.

—Краще? – запитав він, його руки лягли на легкі вигини моєї талії.

Не зовсім тому, що я відчувала тепло його рук на своєму тілі, і хоча цілий шар одягу відокремлював його дотик від мого тіла, я все одно відчувала його аж до пальців ніг.

Це було погано.

Це було так погано.

Почервонівши, я вчепилася в його передпліччя, балансуючи на своїй єдиній нозі в туфлі, і випалила єдине, про що могла подумати в цей момент:

—Я не хочу, щоб мене побили.

Його руки стиснулися на моїй талії, коли він глянув мені в обличчя.

—Хто може тебе побити?

—Твоя дівчина.

—У мене немає дівчини, – повільно відповів він, на його обличчі відбилися настороженість і замішання. —Ти знаєш це.

—Белла.

—Вона сказала тобі щось? – запитав Джонні, з сердитим виразом обличчя.

Я похитала головою.

Він підняв брову.

—Ні?

—Ні, – тихо підтвердила я.

—Ти впевнена, що вона тобі нічого не сказала? – він дослідив.

—Я певна, – відповіла я. —Але я не хочу давати їй приводу.

Джонні уважно подивився на мене і повторив свою попередню заяву з деякими поправками.

—Вона ніколи не була моєю дівчиною, Шеннон.

—Так, ну, пара дівчат з мого класу говорили, що в тебе...

—Ти говорила про мене? – перервав він різким тоном. —З ними?

—Ні, – я похитала головою. —Вони говорили про тебе. Зі мною.

Джонні обурено вигнув брову.

—Чи є різниця?

—Так, – я кивнула. —Велика, – я глибоко проковтнула і похитала головою. —Послухай, Джонні, мені не потрібно... я більше не можу... – уривчасто видихнувши, я змусила себе подивитися на нього. —Я не хочу, щоб мені було боляче через те, що ти заговорив зі мною, – мої слова пролунали швидко і з придихом. —Мені не потрібні такі проблеми у житті. Я не боєць. Мені треба опустити голову та пройти школу без драми.

Настала довга пауза мовчання, під час якої ніхто з нас не промовив жодного слова.

—Ти думаєш, я дозволю комусь завдати тобі болю? – нарешті спитав Джонні, його темні й напружені очі зосередилися на моєму обличчі. —Ти думаєш, я допущу, щоб з тобою трапилося щось погане, Шеннон?

Я дивилася на нього, не знаючи, що сказати, і невпевнена у своїх почуттях.

Коли я не відповіла, Джонні видав низьке гарчання і похитав головою, внаслідок чого краплі дощу забризкали мені обличчя.

—Тому що я не буду, – відповів він на своє запитання, сказавши. —З тобою нічого поганого не станеться, – додав він, дивлячись на мене темними блакитними очима. —Тому що я нікому не дозволю завдати тобі болю, зрозуміло?

Я невпевнено кивнула.

—Добре?

Він уважно спостерігав за мною, очі його горіли і дивилися на мене.

—Ти віриш мені?

—Я хочу, – видихнула я, коли мої пальці вп'ялися в тверді рівнини його плечей – безпорадна реакція мого тіла на його слова.

Боже, я хочу…

—Добре, – хрипко відповів він, підходячи ближче і стискаючи руки на моїй талії. —Я теж цього хочу.

Дивна вага охопила нас тоді, коли нескінченний цикл дощу продовжувався литися.

Як відчуття тиску.

Наче повітря навколо нас стало розрідженим.

Він дивився на мене згори донизу, виглядаючи одночасно роздратованим і схвильованим.

Це був бентежний погляд.

Я не знала, що з цим робити.

Величезний чорний позашляховик Range Rover під'їхав до нас, розряджаючи дивну напругу та рятуючи мене від того, щоб випалити щось небезпечне.

Затоноване вікно опустилося, і з нього висунулась голова жінки.

—Джонні? – крикнула жінка в Range Rover. Вона була гарною білявкою і виглядала трохи переляканою, дивлячись на нас. —Що ти робиш із цією бідною дівчинкою?

—Це моя мама, – промимрив Джонні, миттю глянувши на матір, перш ніж знову звернути свою увагу на мене. —Ну давай же.

—Зачекай! – я прохрипіла, схопивши його за руки, перш ніж він встиг піти, все ще балансуючи на одній нозі. —А що щодо мого взуття?

Джонні глянув мені під ноги, а потім за мною.

Тяжко зітхнувши, він обійняв мене за талію, притягнув до себе, підняв мене над землею і повів нас до джипа.

Однією рукою він смикнув задні двері, а іншою посадив мене на заднє сидіння, а потім побіг назад на пішохідну доріжку, щоб забрати наші кинуті сумки.

—Я вся мокра, – попередила я, відчуваючи себе ніяково при думці про те, що зіпсую дорогу оббивку машини. —Серйозно, Джонні, – додала я з тремтінням, коли він повернувся до дверей з нашими сумками. —Я промокла наскрізь, мій одяг…

Його губи на мить сіпнулися, а потім він похитав головою, ніби відмахуючись від небажаної думки, що спала йому.

—Мам, це Шеннон, – визнав він, виглядаючи явно ніяково. Він нервово глянув на мене, а потім знову обернувся до матері, двічі прочистивши горло, перш ніж додати: —Вона моя, е-е... вона новенька, – він штовхнув мене далі на заднє сидіння джипа своєї матері, а потім кинув обидві сумки поряд зі мною. —Я сказав їй, що ми відвеземо її додому.

—Привіт, Шеннон, – сказала його мати, повертаючись на сидіння і виблискуючи мені мегаватною посмішкою.

—Шеннон, це моя мама, – хрипко оголосив він. —Я, ах, піду і знайду твій черевик.

Потім він зачинив двері машини, замкнувши мене всередині зі своєю матір'ю, і втік.

В жаху я звалилася на заднє сидіння Range Rover, що належало його матері.

Ну, це не було ніяково.

Це було зовсім не ніяково.

Намагатися уникнути гіпервентиляції через пекучий дискомфорт було напрочуд складно, враховуючи, що я була впевнена, що настає повномасштабна гіпотермія.

—Емм…приємно познайомитися, місіс Кавана, – говорила я, неспокійно підстрибуючи колінами, і потирала руки вгору й униз по руках.

Я настільки вийшла із зони комфорту, що гадки не мала, що робити.

Свідомість того, що з мене капає вода на шкіряний салон цієї доброї жінки, теж не допомагало.

—Дякую вам, …

—Я Едель, люба, – розгублено відповіла вона, дивлячись у вікно. —Що, в ім'я Ісуса, робить цей мій син?

Пробурмотівши кілька ненормативних лайок, місіс Кавана натиснула кнопку на двері, і її вікно опустилося.

—Джонні! – вона покликала. —Що ти робиш, бігаючи під дощем, чортів придурок? Сідай!

—Він шукає черевик, – вказала я, щоки палали. —Мій черевик – я його впустила, – скоріше кинула. —Він намагається знайти його для мене.

Місіс Кавана повернулася, щоб посміхнутися мені, але її посмішка здригнулася, а вираз обличчя перетворився на стурбоване нахмурювання.

—О боже, – видихнула вона. —Подивися, як ти тремтиш. Ти, мабуть, змерзла.

Я змерзла.

Я була за межею загибелі.

Моє тіло сильно трясло, а вологий одяг продовжував впливати на шкіру.

Мати Джонні увімкнула обігрівач на повну потужність, і я застогнала від полегшення, коли хвиля тепла вдарила мені в обличчя.

Вона зняла з плечей в'язаний товстий кардиган, який носила, і накинула його мені на ноги.

—Зараз, люба, – сказала вона заспокійливим тоном. —Ми зігріємо тебе в найкоротші терміни.

—Дякую, – відповіла я, повільно в'янучи всередині. Її маленький вчинок доброти був для мене приголомшливим. —Я не хочу забруднити ваш кардиган.

—Для цього і потрібні пральні машини, – відповіла вона з посмішкою.

Ого, мати Джонні була гарною.

І дуже добре одягнена.

Серйозно, її одяг був просто вау.

Все підходило одне до одного, від сережок до пояса.

—Модельєр, пам'ятаєш, – прошипів мій мозок, *—звичайно, вона добре виглядатиме.*

Зі світлим волоссям і карими очима місіс Кавана не надто була схожа на свого сина, але він безперечно успадкував її будову кісток і пухкі губи.

Однак Джонні мав рацію щодо її дублінського акценту; воно було товстим і набагато виразнішим, ніж у нього.

—Схоже, у тебе є шанувальник, – додала місіс Кавана, вказуючи на те місце, де Джонні бігав туди-сюди стежкою, прочісуючи землю і дамби в пошуках мого зниклого черевика.

Чорт, я сподівалася, що він не сплив у каналізацію.

Тато був би в захваті, якби я прийшла додому із ще однією витратою.

—Він зробив жахливу роботу, змушуючи тебе мовчати, – додала з усмішкою місіс Кавана. —Я бачила вас із ним у газетах минулого тижня. Прекрасна фотографія, люба. Ви разом виглядаєте просто приголомшливо.

Чи думала вона...

—Що? О ні, ні! – я почервоніла потворним буряково-червоним відтінком. —Це не так.

—О, ні? – вона посміхнулася. —Я подумала, може, Джонні завів собі маленьку подружку, поки мене не було.

—Ем, Ні, – я скривилася від дискомфорту. —Ми просто...

—Друзі? – пожартувала місіс Кавана, легка посмішка торкнулася її губ. —Так Я чула.

Ми були друзями?

Я не була впевнена.

Можливо, він усе ще намагався загладити провину.

Я кивнула і сказала:

—Так, ми просто друзі.

—Ах, як шкода, – відповіла вона після довгої паузи. —На мить я подумала, що тобі вдалося зробити неможливе.

—Неможливе?

—Відволікти його від регбі.

—Ой, – я стиснула руки, не знаючи, що на це відповісти. —Ну, ні, – це все, що я вигадала, а потім додала: —Ми просто друзі.

Коли місіс Кавана знову заговорила, її брови були стурбовані.

—Я люблю свого сина всім серцем, але іноді мені хочеться, щоб він згадав, що йому сімнадцять, і трохи розслабився. Веселився. Закохувався. Порушував правила. Був підлітком, а не…

—Машиною? – я тихо запропонувала.

—Так, – погодилася його мати, енергійно киваючи. —Його харчування, тренування, подорожі, спонсори, все це... це лякає, – вона знову зітхнула, насупивши брови. — Я просто хочу, щоб він час від часу давав волю. Я знаю, як це звучить в устах матері, але він настільки стриманий. Кожна частина його життя повністю структурована та спланована. Для мене, як для його матері, спостерігати за цим приголомшливо. … Я не можу собі уявити, як це – бути сімнадцятирічним і жити так день у день. Але з Джонні все це регбі, регбі та ще раз регбі. Він їсть, спить і дихає цим бісовим спортом.

Я відкрила рота, щоб сказати що-небудь, але місіс Кавана продовжила.

—Він прокидається і тренується. Він іде до школи та тренується. Він приходить додому та тренується. А потім він лягає спати і наступного дня повторює весь цикл заново.

—Звучить втомливо, – погодилася я, відчуваючи себе трохи некомфортно від раптового та глибокого розуміння його життя, яке мені дали.

—Спостерігати за ним, звичайно, втомлює, – з легким зітханням вона торкнулася свого чола і сказала: —Я просто хотіла б, щоб він знайшов вихід розчаруванню, гніву або чогось ще, що накопичилося всередині нього. Боюся, що одного дня він вибухне.

Я гадки не мала, що сказати у відповідь.

Мій мозок щосили намагався зареєструвати всю нову інформацію про Джонні.

—І я щойно зрозуміла, що говорю безладно, – сказала тоді місіс Кавана, тихо посміюючись. —Вибач. Мій чоловік завжди мене через це лає.

—Все в порядку, – відповіла я, коли по моєму тілу пробігло невелике тремтіння. — Я не проти.

Це так.

Я почувала себе дивно невимушено, слухаючи її промову.

Мати Джонні була милою і доброзичливою та повною протилежністю тому батькові, до якого я повернулася б додому.

—Отже, розкажи мені, звідки ти і Джонні знаєте один одного? – вона спитала. — Ви вчитеся в одному класі? Як ви потоваришували?

—Ні, я на третьому курсі, – відповіла я, пересуваючись на своєму місці.

—Справді? – очі місіс Кавана розширилися. —Я думала, ти набагато старше.

Я засяяла від компліменту – принаймні я сприйняла це як комплімент.

Нечасто мене вважали за старшу

—Мені шістнадцять. Я маю бути на четвертому курсі, – пояснила я, задоволена тим, що виглядаю старшою. —Але мене затримали у початковій школі.

—Як і Джонні, – сказала мені місіс Кавана з теплою усмішкою.

—У шостому класі, – відповіла я, злегка кивнувши. —Він не був щасливий.

—Ні, – засміялася вона. —Він, звичайно, не був, – усміхаючись, вона додала: —Ви, мабуть, добре знаєте один одного, якщо він сказав тобі, що батьки зруйнували його життя, коли перевезли в глушину.

—Не так вже й добре, – спіймала я себе на поясненні: —Чесно кажучи, Джонні пропонує підкинути мене додому, мабуть, просто ще один з його способів загладити свою провину за те, що він збив мене з пантелику на полі.

—Прошу вибачення? – місіс Кавана зашипіла, витріщивши очі.

—Це був нещасний випадок, – швидко втрутилася я. —Він не хотів, щоб це сталося. Якщо хтось винний, то я. Мені не слід було туди йти. Я відволікла його. Але потім він добре про мене подбав, – я видихнула і додала: —Він був дуже добрий.

—І коли стався цей нещасний випадок?

—Ще в січні, – пояснила я, моя рука автоматично лягла на потилицю. —Лікарі в лікарні сказали, що все гаразд, і шишка вже давно пройшла, але Джонні намагається загладити свою провину відколи це сталося.

—Навіть зараз?

—Я думаю, він все ще почувається відповідальним за це, – сказала я, знизавши плечима. —Ми обидва знаємо, що він не хотів, щоб це сталося. Ніхто з нас не хотів. Це був повний нещасний випадок. Але тепер усе залагоджено.

—І тому він повинен відчувати відповідальність! – обличчя місіс Кавана набуло смертельного відтінку білого, коли вона прошипіла: —Я збираюся каструвати це маленьке лайно!

—О боже мій, ні! – я верескнула.

Обмірковуючи свої слова, я раптово усвідомила, як погано це, мабуть, прозвучало для місіс Кавана, і, відчайдушно намагаючись стерти вираз жаху з її обличчя, я швидко уточнила:

—Удар припав мені на голову.

—Як він зробив тобі боляче? – запитала його мати, виглядаючи стурбованою, але в той же час з величезним полегшенням.

Я важко зітхнула.

—Своїми м’ячами.

—Своїми м’ячами? – повторила вона, виглядаючи жахливо. —Джонні вибив тебе своїми м’ячами?

—М’ячем, – підкреслила я, корчачись на своєму місці. —Лише одним м’ячем... – я замовкла, розуміючи, що плутаюся в показаннях.

—М’ячі? Шишки? Ти завагітніла? – місіс Кавана важко зітхнула. —Шеннон, люба, будь ласка, поясни мені це, поки я не отримала інсульт.

—Я не вагітна або щось таке! – випалила я, відчуваючи необхідність прояснити це. —Я ніколи не була вагітна, – додала я для уточнення. —Ні від вашого сина або когось ще.

—Приємно це знати, – відповіла його мати трохи менш різким тоном. —А тепер розкажи мені, що сталося.

—О боже... – я притиснула руки до щік, що горять, і глибоко зітхнула, перш ніж повторити спробу. —Я перевелася в Томмен після різдвяних канікул. Це був мій перший день, і я запізнилася на урок, тож зрізала через поле. Де вони тренувалися з регбі. Джонні штовхнув м'яч, і він ударив мене по потилиці. Я впала на край поля та відірвала голову від землі. Мабуть, я вдарилася об камінь або щось таке, коли приземлилася, бо я знепритомніла. Досі неясно, але Джонні допоміг мені дійти до кабінету і почекав зі мною, поки моя мама не прийшла до школи. Мама відвезла мене до лікарні на огляд, – я переривчасто зітхнула і додала: —Ось і все.

Місіс Кавана довго і незручно спостерігала за мною, очевидно, вживаючи моїх заходів.

Я здогадалася, що вона зрозуміла, що я говорю їй правду, бо її голос був пронизаний занепокоєнням, коли вона нарешті запитала:

—І з тобою все було гаразд?

—Ага, – я кивнула, відчуваючи полегшення від того, що прояснила катастрофічне непорозуміння. —Це був просто струс мозку середнього ступеня тяжкості.

—О, Господи, – видихнула вона. —Шеннон, люба, мені дуже шкода.

Простягнувши руку через консоль, вона підхопила з підлоги дизайнерську сумочку та відкрила її.

—Твої лікарняні рахунки, – почала вона розсіяним тоном, риючись у своїй сумці. —Знаєш, скільки вони коштують? Чорт забирай, я залишила гаманець на кухонній стійці. Мені потрібний номер телефону твоєї матері, – вона продовжувала ритися у своїй чудовій дизайнерській сумці. —Чому школа не зв'язалася зі мною?

—Що? – я здивувалася і похитала головою. —Ні, місіс Кавана. Все гаразд. Рахунку не було. Я маю медичну карту.

Вона дивилася на мене кілька довгих секунд, перш ніж нарешті витягла руку із сумочки.

Я була рада, що вона це зробила, тому що я міцно тримала дверну ручку і була за дві секунди від того, щоб вибігти з цього джипа – у взутті чи без нього.

—Ну, мені дуже шкода, що це трапилося з тобою, Шенноно, – нарешті сказала вона, ставлячи сумочку назад на підлогу з боку пасажира. —Але я все одно хотіла б поговорити з твоїми батьками і вибачитися. Можливо, я зможу це зробити, коли відвезу тебе додому.

—У цьому немає необхідності, – випалила я, відчуваючи, як мої груди стискаються від паніки, коли кров у моїх венах перетворилася на кригу. —Моя мати весь час працює, тому її не буде вдома, а мого батька немає... він не буде... будь ласка, не дзвоніть... він не... – мої слова застрягли у мене в горлі, і я переривчасто видихнула. І задушила слова: —Це не обов'язково.

Місіс Кавана невпевнено покусувала нижню губу, вивчаючи моє обличчя.

Її карі очі були сповнені невимовного занепокоєння, вираз обличчя був таким самим.

—Шеннон, люба, я не…

Саме в цей момент передні пасажирські двері відчинилися, налякавши нас обох і змусивши місіс Кавана – на щастя – замовкнути.

—Бляха, як же там холодно! – вигукнув Джонні, стрибнувши всередину і обтрусившись, від чого вода бризнула на всі боки. —Я б сказав, що настав час задраїти люки і витягти гумові човни, дівчата. Погода зіпсувалася.

—І це каже геній, який бігає в шторм останні півгодини, – пожартувала його мати. —У нас помаранчева тривога через повінь, знаєш. Четверта за місяць.

—Ти знаєш, що я не здаюся, мам, – парирував Джонні, з тріумфом піднявши мій черевик.

Повернувшись на сидіння обличчям до мене, він вигнув брову і сказав:

—Порада на наступний раз, – його тон був серйозним, але в очах танцювали пустощі, а з розпатланого дощем волосся на лоб капала вода. —Тримай взуття на ногах.

Підморгнувши, він кинув мій черевик мені на коліна, перш ніж розвернутися і потягнутися за ременем безпеки.

—Вибач, – пробурмотіла я, почервонівши.

Піднявши з колін слизький черевик, я неохоче засунула ногу всередину, здригаючись від відчуття хлюпання.

—Дякую, що врятував моє взуття.

—Так, ну, віддячиш мені тим, що навчишся у них ходити, – піддражнюючим тоном відповів Джонні.

Я почервоніла, як буряк.

—Ем, так, окей.

—Боже, це якось забагато дощу для березня.

—Стеж за язиком, – лаяла місіс Кавана, заводячи двигун і рушаючи з місця. —І що це я не чула про те, як ти нокаутував Шеннон?

Джонні обернувся і витріщився на мене, вираз його обличчя говорив: «Серйозно»?

Я спустилася назад на своє місце.

—Ну?

—Заради чорта, мам!

—Що я тобі говорив про твою мову? – огризнулась місіс Кавана. —Охолонь, Джонні.

—Боже, – Джонні осів на підголівник і застогнав. —Я вже отримав по шиї від Тумі, Лейна, Тренера та мами Шеннон. Будь ласка, не ти теж.

—Ну? – запитала місіс Кавана, кинувши швидкий погляд на сина, перш ніж знову зосередитися на дорозі. —Ти не думав, що мені треба було сказати?

—Вибач, – видавила я, тривожно стискаючи руки. —Твоя мама думала, що я твоя... що ми були... що ти спіймав мене... своїми вагітними м’ячами... тьху... – прочистивши горло, я прошепотіла: —Мені дуже шкода.

Джонні повернувся до мене обличчям і посміхнувся.

—Моїми вагітними м’ячами?

—Ні, я вагітна і твої м’ячі, – пробурмотіла я, а потім зіщулилася від своїх слів. — Не має значення.

Не зважаючи на мою безладність, Джонні повернувся до матері і сказав:

—Це був нещасний випадок. Вона була на полі під час тренування. Я навіть не бачив її, поки м'яч не влучив їй у голову.

—Так, тепер я це знаю, Шеннон все пояснила, – відповіла місіс Кавана. — Сподіваюся, ти вибачився перед нею, Джонні.

—Звичайно, я, чорт забирай, вибачився перед нею, – пирхнув Джонні, напружуючи плечі.

Зі свого місця в центрі заднього сидіння я спостерігала, як він гладив рукою своє стегно – своє пошкоджене стегно.

Похитавши головою, Джонні розчаровано видихнув і пробурмотів:

—З того часу я вибачаюсь.

—І все-таки мені хотілося б, щоб мені сказали про це, коли це сталося.

—Ну, тепер ти знаєш, – промимрив він. —Це був нещасний випадок. Я не хотів, щоб це сталося, і я не ходжу довкола, щоб бити дівчат по голові заради того, щоб посміятися.

—Не займай таку оборонну позицію, Джонні, – відповіла вона, пом'якшивши тон. —Ніхто не звинувачує тебе в тому, що ти зробив це навмисне, любий.

—Так, чорт забирай, – пробурмотів він. —Просто кинь це, мам.

Його голос звучав схвильовано – ні, справа була не лише в цьому.

Він звучав так, наче йому було боляче.

Що, найімовірніше, і було таким.

Спогади про нашу розмову в його машині спливли в голові у чудових кольорових деталях.

Це не гоїться досить швидко.

Це страшенне безладдя.

Мені боляче.

Не кажи нікому.

У мене спалахнув неспокій, і я подумала, чи знає його мати, який біль він відчуває.

Я сумнівалася у цьому.

Судячи з мого обмеженого спілкування з цією жінкою, вона не здалася мені людиною, яка свідомо дозволила б своєму синові наразити себе на небезпеку.

—Ти їдеш не в той бік, – заявив Джонні, коли місіс Кавана повернула на перехресті ліворуч замість того, щоб поїхати прямо на автостраду. —Шеннон живе в місті Баллілаггін, на дальній стороні.

—О, я знаю, любий, – щебетала місіс Кавана. —Я просто подумала, що було б непогано запросити Шеннон на чай.

—Чай? – я прохрипіла.

Джонні важко зітхнув.

—Ма.

—Ти п'єш чай, Шеннон? – спитала місіс Кавана.

—Ем… так?

—Ма, – тихо прошипів Джонні. —Що ти робиш?

—Дівчата в місті у грумерів, і їх треба забрати в сім, – пояснила місіс Кавана. —Зараз майже п'ять. Нема сенсу їхати з Шеннон до самого Баллілаггіна тільки для того, щоб знову проїхати весь шлях назад за собаками.

—Тоді забери їх зараз, – прошипів він, напружуючись.

—Я не можу, – безтурботно відповіла місіс Кавана. —Я залишила сумочку вдома.

—Ма, ні, – сказав Джонні застережливим тоном і повільно похитав головою. —Вона хоче додому.

—Шеннон не проти, якщо ми заглянемо додому на годину, перш ніж відвезти її додому, – відповіла місіс Кавана.

—Ти навіть не спитав її, – видавив Джонні.

—Шеннон? – місіс Кавана передзвонила мені. —Ти не проти, люба?

Скажи ні, Шеннон.

Скажи, що ти проти.

Якщо він дізнається, він уб'є тебе.

Ти знаєш, що це неправильно.

Цей хлопчик небезпечний для тебе.

—Я не проти, – задихнулася я, роздираючись страхом усередині мого серця і пекучою цікавістю в моєму тілі. —Мене це влаштовує.

—Тепер бачиш? – пожартувала його мати, поплескуючи Джонні по щоці. — Шеннон не заперечує, любий.

Джонні повернувся і подивився на мене вибачливим поглядом.

Я не знала, що сказати чи зробити, тому просто знизала плечима і слабо посміхнулася йому у відповідь.

Він довго дивився на мене, перш ніж різко видихнути і знову обернутися обличчям до лобового скла.

О Боже.

О Господи.

О, милосердний Ісусе…

Дихай, Шеннон, просто дихай...

Я мовчала, спостерігаючи, як Джонні та його мати спілкуються, і говорила лише тоді, коли мені ставили пряме запитання.

Це було ніяково, незручно, і я весь час з болем відчувала його присутність, моє тіло було в стані підвищеної готовності.

Навіщо, я поняття не мала.

Але щоразу, коли я була з ним у безпосередній близькості, мені було важко дихати.

Проїхавши кілька хвилин вузькою другорядною дорогою, ми зупинилися біля знайомих чорних залізних воріт.

Місіс Кавана опустила вікно, витягла руку і набрала код на клавіатурі.

І так само, як коли я прийшла сюди з Джоуї трохи більше тижня тому, величезні ворота відчинилися всередину.

Концентруючись на своєму подиху, я намагалася не зосереджуватися на тому, наскільки прекрасний його будинок і наскільки неповноцінною я знову відчуваю себе, збираючись увійти в нього.

—Тепер, – сказала місіс Кавана, припарковавшись біля дверей заввишки вісім футів. —Приведи свою подругу всередину, любий, і принеси їй щось тепле і сухе, щоб вона могла переодягнутися.

Вона заглушила двигун і відстебнула ремінь безпеки.

—Мені потрібно швидко зателефонувати на роботу, а потім я приготую вам обом щось поїсти.

—Ма... – почав Джонні, але місіс Кавана вилізла з машини і поспішила відчинити вхідні двері.

Приголомшена, я нічого не могла зробити, окрім як дивитися, як місіс Кавана зникла в будинку, залишивши нас самих у своїй машині.

—Мені страшенно шкода, – оголосив Джонні, відволікаючи мене від внутрішнього сум'яття. Він повернувся на своєму місці обличчям до мене. —Я гадки не маю, про що вона думала.

—Все гаразд, – відповіла я, міцно стискаючи руки. —Твоя мама дуже мила.

—Так, – пробурмотів Джонні собі під ніс, дивлячись через плече на будинок. —А як щодо твоєї мами?

Мої брови злетіли вгору.

—А що?

—Тобі треба бути вдома? – спитав він, трохи зіщулившись від очевидного дискомфорту. —Допомагати їй чи щось таке?

—Вона на роботі, – тихо відповіла я.

—Чорт, так, ти вже це сказала, – пробурмотів він, проводячи рукою по мокрому волоссю. —Ти в порядку?

Я кивнула.

—І ти це теж вже казала, – промимрив він, похитавши головою. —Чорт, ти сказала мені не казати про це.

—Я знаю, – прошепотіла я.

—Готово, – пообіцяв він. —Я не підніматиму цю тему знову.

Я посміхнулася.

—Дякую.

Він довго дивився на мене, ніби намагався щось збагнути у своїй голові, перш ніж важко зітхнути.

—Правильно. Нам краще увійти.

—Мені не обов'язково, – швидко запропонувала я, відчуваючи себе ніяково і невпевнено. —Я можу тут почекати, якщо хочеш?

—Що ні! – він виліз і відчинив мої двері. —Я цього не хочу.

—Ти впевнений? – прошепотіла я, відчуваючи, як моє серце шалено б'ється в грудях.

Джонні кивнув, але виглядав він так само невпевнено, як і я.

—Я хочу, щоб ти увійшла, Шеннон.

—Правда?

—Так?

Зробивши глибокий, рівний вдих, я вилізла з машини і дивилася на його обличчя, відчуваючи себе дуже маленькою і дуже втраченою.

Мені потрібно було, щоб він узяв на себе тут ініціативу.

Для мене це була незнайома територія.

Я не знала, як до цього підійти.

—Ходімо, – нарешті сказав Джонні, на щастя, взявши під контроль дивну ситуацію, в якій ми опинилися, коли він узяв мене за лікоть і вивів нас з-під дощу.

Коли ми ввійшли до будинку, Джонні відпустив мій лікоть і зачинив двері.

Тим часом я стояла у величезному вестибюлі і щосили намагалася не дивитися на старовинний стіл у передпокої, що стоїть уздовж стіни, або на дорогу на вигляд вішалку прямо за дверима, і я напевно намагалася не дивитися на величезний підлоговий годинник, що гучно цокає. Або незліченні картини, що прикрашають бездоганні стіни зі слонової кістки.

Коли Джонні скинув туфлі, я автоматично скопіювала його, не бажаючи забруднити брудом ідеально відполіровані плитки з чорно-білими візерунками.

Я стояла в цьому самому залі трохи більше тижня тому, але надто нервувала, щоб оглянути своє оточення.

Я все ще нервувала.

Можливо, навіть більше нервувала.

Але сьогодні все було інакше.

Не було ні Джоуї, ні Гібсі, які могли б мене відволікти.

Були тільки я та Джонні.

І його мати.

О Боже…

РОЗДІЛ 43

ДЖОННІ

Зі мною серйозно щось не так.

Двадцятихвилинна біганина під дощем у пошуках взуття була гарною ознакою того, що ця дівчина змушувала мене божеволіти.

В ту хвилину, коли я побачив, як Шеннон кидається по спортзалу, жахлива хвиля бажання захисту піднялася всередині мого тіла, побачивши, як вона намагається захистити себе від того, щоб бути розтоптаною, і я зрозумів, що моя проблема була більшою, ніж я припускав.

Я мав шалене бажання вийти на корт і сказати її однокласникам, щоб вони відвалили від неї.

Весь минулий тиждень я поводився як ненормальний сталкер, виглядав її в коридорах і ставав все більш схвильованим, коли вона не з'являлася.

Я запустив щупальця в надії розчавити будь-яке лайно, яке може відбуватися без мого відома, даючи зрозуміти, що будь-хто, у кого проблеми з нею, також має проблеми зі мною.

Дякувати Богу, вона сьогодні повернулася до школи, бо я планував поїхати туди сьогодні ввечері, якби вона цього не зробила.

Кожна хвилина кожного дня з того дня, як її брат забрав її в мене, була сповнена занепокоєння.

Я не знав, чому я так поводився.

Я тільки знав, що щось вимагало, щоб я захищав її.

Я гадки не мав, що це було за щось і чому я це відчував, але воно було таким сильним, що я практично міг спробувати його на смак.

Я гадки не мав, як упоратися з викиднем її матері.

Ні найменшого біса уявлення про те, як втішити її, не стаючи занадто сильним.

Схоже, у мене стало звичкою так чинити, коли справа стосувалася цієї дівчини.

Я знав, що мені треба було відступити, чорт забирай.

Але я не міг.

Моя реакція на неї тільки посилилася, коли я побачив, як вона йде під дощем, така маленька і невпевнена, і я не міг не допомогти.

Вона явно не хотіла, щоб я відвозив її додому, і я все одно наполягав.

Я зробив більше, ніж просто наполягав; я посадив її заднє сидіння RangeRover моєї матері, занадто роздратований і схвильований своїми почуттями, щоб зробити крок назад і вислухати.

Так, то був дурний хід.

Я не мав піднімати її на руки.

Допомогло чи ні, але це був неправильний шлях із цією дівчиною.

Найгірше було знати, що якби моя мама не з'явилася, тоді був дуже великий шанс, що я її поцілував би.

Я хотів.

Дуже.

І це було більш ніж страшно.

Гірше знову було те, що моя настирлива мати здивувала мене і привела Шеннон до будинку.

Залишила свій гаманець вдома, чорт забирай.

Жінка весь час мала кредитну картку в задній кишені.

Вона зробила це навмисне.

Я так і знав.

Мама це знала.

Єдиним, хто цього не знав – слава богу – була Шеннон.

Тепер вона була тут, стояла в моєму домі, дивилася на мене своїми великими, самотніми очима, чекаючи, що я щось зроблю, і я був зовсім спантеличений.

—Не хочеш піднятися до мене в кімнату? – я спитав, тому що, чесно кажучи, що, чорт забирай, ще я повинен був з нею робити?

Відвести її на кухню і дозволити мамі засипати її п'ятдесятьма питаннями?

Чорт забирай, ні.

Якщо вона була тут, то вона була тут зі мною.

Вона була моя, і я не хотів ділитися.

—Ем, добре? – вона відповіла нервово, хоча це більше схоже на питання. —Якщо ти цього хочеш?

Господи, їй треба було перестати питати мене, чого я хочу від неї.

Якщо вона продовжить так само, я можу бути настільки дурним, щоб сказати їй правду.

А потім ми обидва облажаємося.

Вирішивши, що безпечніше не відповідати на це запитання, я просто вказав на сходи і почав йти, діставшись тільки третьої сходинки, коли зрозумів, що вона не слідує за мною.

Коли я обернувся, я виявив, що Шеннон стоїть точно там, де я її залишив, спостерігаючи за мною з нервовим виразом.

Вона обхопила себе руками, захищаючи, її довге каштанове волосся намокли від дощу і мокрими пасмами прилипли до обличчя, і за все своє життя я ніколи не бачив нічого прекраснішого.

Ісус.

Як я повинен був упоратися з цим?

Як я повинен був упоратися з нею?

—Джонні! – я почув, як мама покликала мене з коридору. —Ти знайшов Шеннон щось, у що можна переодягтися? Бідолашна дівчинка схожа на щура, що втопився під дощем.

—Я в порядку, Джонні, – поспішила сказати мені Шеннон. —Чесно, так і є.

Я глянув на неї з занепокоєнням.

Вона тремтіла як божевільна, і навколо неї утворилася невелика калюжка від води, що стекла з її одягу.

Христос…

—Давай, все гаразд, – умовляв я, повертаючись своїми слідами. —Я подбаю про тебе.

А потім я взяв її за руку і повів угору сходами, знаючи, що це була жахлива ідея, але все одно змирився з цим.

Я так облажався.

РОЗДІЛ 44

ШЕННОН

Джонні Кавана тримав мене за руку.

Він тримав мене за руку і вів нагору.

Знову.

До його спальні.

Знову.

Де він спав.

На його ліжку.

Ймовірно, без одягу.

О боже…

На відміну від минулого разу, коли я була з Джонні, він йшов у моєму темпі, даючи мені можливість насолодитися абсолютним дивом, яким був його будинок. Я маю на увазі, було важко передати словами, наскільки це було чудово.

На відміну від величезної сучасної кухні, в яку він привів мене минулого тижня, це крило будинку було традиційним і майже царственим?

Весь сходовий майданчик нагорі був покритий забарвленими паркетними підлогами та чудовими шпалерами з малюнком, які були такими чистими та блискучими, що здавались шовковими.

З усього, що я знала про тканину та дизайн, це могло бути так.

Весь цей будинок і хлопець, що тримає мене за руку, пропах грошима.

Багато грошей.

Це було жахливо.

Підлога злегка рипіла у нас під ногами, коли ми йшли по правому крилу будинку, минаючи не менше п'яти інших дверей, поки не досягли дверей, які, як я знала, були його.

Джонні штовхнув двері всередину і провів нас у свою кімнату, все ще тримаючи мене за руку, все ще змушуючи моє серце шалено битися.

На жаль, він відпустив мою руку через кілька хвилин, і відсутність контакту змусила мене відчути себе дивно спустошеною.

—Отже, це моя кімната, – сказав він з усмішкою, обводячи рукою все ще безладну кімнату. —Знову.

—І все одно вона класна, – запропонувала я із сором'язливою усмішкою.

Він посміхнувся.

—Я не найкращий у прибиранні.

Не маю сумніву.

Відчуваючи себе страшенно ніяково, просто стоячи посеред його кімнати, я підійшла до стоси DVD-дисків поряд з його телевізором, сподіваючись, що знаю одну з назв, щоб я могла зав'язати розмову, а не просто стояти тут, як бовдур.

Моє обличчя загорілося жаром, коли я побачила назву на коробці DVD на вершині купи – Задоволення кицьки XXX.

—Чорт, – промимрив Джонні, коли помітив, куди я дивлюся. Він поспішив і кинув порно за телевізор. —Це ах... – перервавшись, він важко зітхнув і потер обличчя рукою. —Вибач за це. Я не привожу сюди дівчат, – він насупився на мить, перш ніж додати: —Окрім тебе.

Незручно зіщулившись, я відповіла:

—Не турбуйся про це.

—Отже, – задумливо промовив він.

—Отже, – прошепотіла я.

—Це до біса дивно, – пробурмотів Джонні.

—Так, – погодилася я, і на моєму обличчі з'явилася легка посмішка.

Джонні помітив мою посмішку і посміхнувся мені у відповідь.

—Тримаю парі, ти не планувала провести свій вечір, застрягши тут, га?

—Я справді не проти, – сказала я йому, і, що дивно, я це мала на увазі.

Перебування тут затримало повернення додому на чергову ніч драми.

І бути тут із Джонні було досить страшно.

Я хотіла бути тут із ним.

Я хотіла його, і крапка.

—Отже, – знову сказав Джонні, неспокійно йорзаючи і проводячи рукою по стегні. —Що ти хочеш зробити?

—Мені все одно, – відповіла я. —Чим ти хотів зайнятися?

—Чорт, – Джонні замружився і застогнав.

—О боже, ти в порядку? – я поспішила запитати, чудово розуміючи, що йому боляче.

—Все добре, – запевнив він мене напруженим тоном.

—Ти впевнений? – запитала я, знову невпевнено.

Його блакитні очі були дикими і сповненими невпевненості, коли він сказав:

—Я ніби вийшов зі своєї зони комфорту, Шеннон.

—Ти хочеш, щоб я пішла?

Він похитав головою.

—Ти певен?

Він повільно кивнув головою.

—Я хочу, щоб ти залишилася.

—Добре, – видихнула я.

Зробивши глибокий вдих, я обхопила себе руками і підійшла до його величезного столу, на якому лежали гори нерозкритих шкільних підручників.

—Ти хороший учень? – запитала я, кинувши погляд через плече.

—Начебто, – відповів Джонні, слідуючи за мною.

—Немає копії ChickenLicken?

Джонні голосно засміявся.

—Ні, – підійшовши, щоб встати позаду мене, він усміхнувся: —Безперечно не ChikenLicken.

З палаючим обличчям я зосередила свою увагу на його столі, водячи пальцем по контрольних роботах і книгах, поки мій погляд блукав корковою дошкою над столом.

—Вау, ти зустрів багато відомих людей, – прошепотіла я, переводячи погляд з фотографії на фотографію Джонні з різними знаменитостями та спортсменами. —Хто із цих хлопців твій герой?

Я припускала, що один із них був.

Він був підлітком.

У них у всіх були герої.

Джонні потягнувся до мене і зняв із дошки одну з фотографій.

Цвях, що тримає його, впав на його стіл.

—Бачиш цю? – спитав він, стоячи за мною і обіймаючи мене рукою, щоб я могла бачити.

Дихай Шеннон, просто дихай.

Примушуючи себе зосередитися на його питанні, а не на тому, як моє тіло реагувало на його близькість, я дивилася на фотографію в його руках.

—Зрозуміло, – прошепотіла я, дивлячись на єдину фотографію, на якій, схоже, не було знаменитості.

Я відразу дізналася приголомшливу блондинку, що лежить на ковдрі для пікніка на траві, як молодшу версію місіс Кавана.

У неї були величезні сонцезахисні окуляри, що заплющували очі, і великий білий кислатий капелюх, що сидить на голові, коли вона посміхалася чоловікові.

Чоловік, про якого йдеться – гарний чоловік, який виглядав як стара версія Джонні, – стояв над нею, а на його плечах сидів маленький темноволосий хлопчик років п'яти або шести.

Маленький хлопчик був одягнений у світло-блакитну та білу смугасту майку та білі шорти.

Його волосся стирчало в різні боки в сорока напрямках, і він гордо тримав м'яч для регбі над головою і посміхався цією величезною, з подвійними ямочками, беззубою посмішкою.

—Це моя улюблена картинка, – сказав Джонні, відволікаючи мене від моїх думок. Він постукав по фотографії. —І він мій герой.

—Твій тато? – прошепотіла я, не відриваючи очей від фотографії. —Це ти зі своїми батьками?

—Так, – відповів Джонні. —У всій нашій славі.

—І це твоя улюблена фотографія, бо на ній ти та твої батьки?

Джонні знизав плечима, і цей рух змусив його тверді груди торкнутися моєї спини.

—Частково, тому вона моя улюблена.

Я мимоволі здригнулася.

—А яка інша частина? – прошепотіла я.

—Тому що це справжнє.

—Справжнє?

—Невинне. Гарне. Чисте. Перш ніж потрапити до центру уваги, – пояснив він. —Коли все, що мало значення для мене, був м'яч та мої батьки.

—О, – видихнула я, дивлячись на те, що виглядало як найщасливіший маленький хлопчик у світі. —Ну, ти був гарною дитиною.

—Був? – Джонні пожартував. —Тобто вже ні?

—Е-е, ні... я маю на увазі, так, звичайно... Я не... е-е, тепер у тебе всі зуби цілі, – пробурмотіла я, відчуваючи себе схвильованою і дурною через те, що озвучила свої думки вголос.

Джонні посміхнувся з моєї відповіді.

—Я просто жартую, Шеннон.

Зніяковівши, я поклала фотографію на стіл і обійшла його, бажаючи залишити між нами трохи простору.

Я не могла думати, коли була так близько до нього.

—Ти граєш у GTA? – тоді я запитала, з хвилюванням дивлячись на коробку PlayStation на підлозі.

—Так, – Джонні з цікавістю глянув на мене: —А ти?

Я кивнула.

—Я добре граю.

Він підняв брову.

—Справді?

—Угу, – я була жахлива у багатьох речах у житті, але я надирала дупу в GTA. —У Джоуї є ViceCity та SanAndreas, і я пройшла обидві гри.

Його брови злетіли вгору.

—За тиждень.

У нього відвисла щелепа.

—Ні.

—О так, – я кивнула, гордо посміхаючись. —Я найкраща.

Джонні схилив голову набік, обдарувавши мене цікавою усмішкою.

—Хочеш зіграти у гру?

Я посміхнулася.

—Якщо хочеш?

Він посміхнувся.

—Ти думаєш, ти така гарна?

—Я знаю, що я гарна, – відповіла я, і вперше в житті вистачило впевненості сказати це.

Це мало що говорило про мене як про особистість, коли все, в чому я досягла успіху в житті, – це надирати дупи в GTA, але це було краще, ніж нічого.

—Ну, малятко, тобі краще дістати свої гроші, – з усмішкою парирував Джонні. —Тому що я найкращий.

Я пирхнула.

—Почалося.

Джонні похитав головою, явно бавлячись цією ситуацією, а потім поспішив налаштувати гру.

—Жодних карт пам'яті, – кинув він через плече. —Починаємо з нуля, і переможцем стане той, хто виконає більше місій, перш ніж загине, – і дівчатка перші.

—Це буду я, – відповіла я, приймаючи контролер, який він простягнув мені.

—Бо ти дівчинка?

—Тому що я найкраща.

—Ти, е-е... – Джонні почухав голову і вказав на своє ліжко. —Хочеш зробити це тут?

—На твоєму ліжку? – я пискнула.

Він знизав плечима, виглядаючи таким же невпевненим, як і я.

—Або мішки, якщо ти віддаєш перевагу?

—Е-е, так, добре, – відповіла я. Я підійшла до шкіряних мішків, що лежали поруч, тільки для того, щоб похитнутися і обернутися, щоб подивитися на нього. —Якщо ти хочеш, щоб я…

—Сядь на дупу, маленька Лінч, щоб я міг тебе побити, – перервав мене Джонні тоном, пронизаним веселощами.

Я опустилася на один з мішків і обдарувала його своїм найкращим виразом «ти йдеш на дно».

—Тобі слід влаштуватися зручніше, – зауважила я, коли він розтягнувся на подушці поряд зі мною. —Ти спостерігатимеш якийсь час, – увійшовши в гру, я натиснула на свій контролер, увага була прикута до його величезного телевізійного екрану, і пробурмотіла: —Довго.

***

—Ніяких обманів! – Джонні загавкав через годину. —Це довбане шахрайство.

—Ні, це не так, – засміялася я, вводячи ще один чит-код, щоб зарядити свого хлопця на життя. —Ти ніколи нічого не говорив про чит-коди.

—Так, я, блядь, говорив, – пирхнув Джонні поруч зі мною.

—Жодних карт пам'яті. Починаємо з нуля, і переможцем стане той, хто виконає більше місій, перш ніж загине, – передражнила його голос. —Ти ніколи нічого не говорив про чит-коди.

—Ти небезпечна, – пробурчав Джонні. —І підла,

—Я найкраща – хихикнула я, виконавши чергову місію. —Я справді намагалася попередити тебе.

—Так, ну, я не очікував, що ти будеш Біллом довбаним Гейтсом з GrandTheftAuto, чи не так?

Я голосно засміялася, почуваючи себе з ним зовсім невимушено в цей момент.

—Бо я дівчинка?

—Тому що я думав, що ти мила, – парирував Джонні, і мені не потрібно було дивитися, щоб зрозуміти, що він надувся.

Він дувся майже годину.

Я хихикнула про себе.

—Тепер я знаю краще, – пирхнув Джонні. —Ти маленький демон.

Прикусивши губу, щоб не розсміятися над його істерикою, я ще сильніше зосередилася на тому, щоб ухилитися від копів, що переслідують мене.

—Як ти це робиш? – тоді Джонні зажадав, явно обурений. Стрибнувши вперед, він махнув рукою на екран. —У тебе п'ять довбаних зірок. П'ять. І ти ще не мертва.

Поставивши гру на паузу, я обернулася і приділила йому всю свою увагу.

—Ти болісно програєш, містере – я велика зірка регбі?

Обличчя Джонні набуло кумедного відтінку червоного.

—Тобі не подобається, коли тебе б'є дівчина? – я продовжувала дражнити, використовуючи ті ж самі лайливі насмішки, які доводили Джоуї до сказу, коли ми грали разом. —Хіба ти не можеш прийняти побої як чоловік?

—Тобі так пощастило, що ти зараз дівчинка, – сказав мені Джонні, посмикуючи губами.

—Чому? – я хихикнула. —Ти волієш програвати хлопчикам?

—Дай мені цей довбаний контролер, – прогарчав Джонні, а потім накинувся на мене. —Сила вдаряє тобі в голову.

—Ні! – я закричала і розсміялася, повертаючись на бік, щоб захистити контролер. —Я не закінчила! Аааaа!

—Дай це мені, – засміявся Джонні, намагаючись просунути руку мені під пахву.

—Ніколи, – заявила я крізь напади сміху.

—Тепер, Шеннон, люба, я так шкодую про це. Мій робочий дзвінок зайняв більше часу, ніж очікувалося, – оголосила місіс Кавана, коли вона без стуку увірвалася в кімнату Джонні, змусивши мене вистрибнути з крісла, а Джонні застогнав від розпачу.

—Іди у ванну і переодягнися з цього мокрого одягу, – проінструктувала місіс Кавана, кладучи стос складеного одягу в ногах його ліжка. —Я покладу твою форму в сушарку, і вона буде готова до того, як ти підеш.

—Ні, ні, – поспішила сказати я, тримаючи перед собою контролер PlayStation, ніби це могло якимось чином відобразити її доброту. —Я й так гаразд… Дякую.

—Дурниці, моя люба, – сказала місіс Кавана, зневажливо махнувши рукою. —Ти не можеш сидіти у мокрому одязі. Ти застудишся.

—Ма, – сказав Джонні з хворобливим зітханням. Він підвівся на ноги і розчаровано видихнув. —Дай їй спокій, гаразд?

—Не будь таким грубим, Джонні, – попередила місіс Кавана. —Проведи бідну дівчинку у ванну і принеси мені її одяг для просушки.

—Я справді в порядку, – видавила я, благаючи дивлячись на Джонні. —Я висохну.

Я не висохну.

Я промокла і замерзла, але мені було так весело, що я зовсім забула про свою промоклу форму.

Я буквально забула про свої проблеми; мій мокрий одяг, мої батьки, моє все, за останню годину.

У той момент, коли мій мозок відчув, як волога просочується в мої кістки, я внутрішньо здригнулася.

Чорт забирай.

—Вона тільки що сказала тобі, що з нею все гаразд, ма, – простогнав Джонні, з жахом дивлячись на свою матір. —Дай спокій. Будь ласка.

Незважаючи на протести сина, вона повернулася до мене обличчям, посміхаючись.

—Гарний гарячий душ зігріє тебе, люба.

—Що? – я прохрипіла. —Я не можу прийняти душ у вашому домі, – знову.

Чому люди завжди говорили мені приймати душ у домі цього хлопця?

Боже.

—Звичайно, ти можеш, – відповіла вона з найтеплішою усмішкою, яку я коли-небудь бачила.

—Ма, ти можеш просто піти? – Джонні вирвався. —Зараз? Ми грали.

Вона кинула на нього тяжкий погляд.

—У що?

Я помахала їй контролером.

—Я перемогла його у PlayStation.

—Ні, – поправив Джонні. —Вона ні в чому мене не перемогла, – Джонні зробив паузу, щоб люто подивитися на мене. —Ти ще не виграла, – а потім повернувся до своєї матері і додав: —Вона просто висунула штангу.

—У космос, – пробурмотіла я собі під ніс.

—Я це чув, – відповів він, посміхаючись.

Місіс Кавана глянула на нас, а потім засяяла.

—Він жахливий невдаха, чи не так?

—Це не так!

—Я знаю, – хихикнула я.

—Його батько такий самий, – додала місіс Кавана. —Ти маєш побачити його, якщо він програє в суді. Жодних розмов протягом кількох годин.

—Ма, – огризнувся Джонні. —Ти можеш просто дати нам спокій? Будь ласка?

—Я зроблю це, – відповіла вона. —Як тільки ця бідолашна дівчинка прийме теплий душ і одягне на себе сухий одяг.

—Вона не хоче...

—Знаєш що, Шеннон, люба? – додала вона, знову ігноруючи свого сина. —У мене в гардеробній може бути щось потрібне тобі, – вона оглянула мене з ніг до голови і постукала по губі, перш ніж сказати: —У тебе шостий розмір?

Вражена, я просто стояла там, поки місіс Кавана кружляла довкола мене, зосереджено зсунувши брови.

—Ма! – вигукнув Джонні. —Відвали.

—Ні, ні, – думала місіс Кавана, ігноруючи свого сина.

Нахмурившись, вона підійшла ближче, потягла за поділ моєї спідниці і підібгала губи.

—Ні, маленька четвірка, – її очі ковзнули по мені. —Із найдивовижнішою структурою кісток. Шеннон, люба, шкода, що ти не вища. З тебе вийшла б найкрасивіша модель.

—Господи Ісусе, ма, – гаркнув Джонні, роздратовано проводячи рукою по волоссю. —Вона не бісова лялька.

Очі його матері розширилися від хвилювання, коли вона сказала:

—Не хочеш піти подивитися, чи зможемо ми знайти щось для тебе в моєму...

—Ні, вона блядь не стала б, – перебив Джонні, перехоплюючи свою матір і проводжаючи її до дверей. —Вона не проект, ма, і не біса вішалка для одягу.

—Чудово, – пирхнула місіс Кавана.

—Дякую, – прогарчав Джонні.

Повернувшись до сина, вона прошепотіла:

—Двері відчинені, Джонатан, – і кинула на нього важкий погляд, перш ніж вийти з його кімнати, тихо наспівуючи собі під ніс.

Джонні дивився, як вона йде коридором і зникає з поля зору, перш ніж зачинити двері і повернути замок.

Тяжко видихнувши, він повернувся, щоб подивитися на мене.

—Ще раз, мені страшенно шкода, – Джонні безпорадно знизав плечима. —Я не знаю, що не так із цією жінкою сьогодні.

—Все гаразд, – поспішила я заспокоїти його. —Вона, ем, вона дуже доброзичлива.

—Так, – пробурмотів він. —Просто радуйся, що вона не затягла тебе в ту гардеробну, – здригнувшись, він додав: —Ти б ніколи звідти не вибралася.

—Правда?

—Так, – пробурмотів він.

—О.

—Ще раз вибач за те, що вона тебе оцінювала, – сказав він, виглядаючи ображеним. —Вона хотіла дівчинку – насправді їм сказали, що в них буде дочка, – зніяковіло посміхаючись, він додав: —Натомість вона отримала мене.

—Син 6 футів 3 дюйми, що грає в регбі, – розмірковувала я, посміхаючись йому у відповідь. —Я розумію її.

—Так, – усміхнувся він, а потім зніяковіло вщипнув себе за ніс. —Вона і мій батько хотіли купу дітей, але так не вийшло, – він зморщив ніс, очевидно, думаючи про щось особисте. —У них була купа спроб ЕКО або щось таке, – він знизав плечима і вказав на себе. —Це те, до чого їх привели їхні гроші.

—Ти, – запропонувала я з усмішкою.

Він по-вовчому посміхнувся.

—Пощастило їм, так?

Так.

Пощастило їм.

—Вона більшу частину часу проводить на роботі, – вів далі він. —Вона справді відлітає назад до Лондона вранці на кілька тижнів. Але коли вона вдома, їй подобається брати участь у моєму житті.

—Це мило, – сказала я йому. —Тобі пощастило, що в тебе така мати

—Так, – саркастично парирував він. —Звичайно.

Йому пощастило.

Джонні не усвідомлював цього, але протягом години чи двох його мати виявила мені більше інтересу, ніж моя власна мати за останні місяці.

Швидше, навіть роки.

—Слухай, тобі краще просто прийняти душ і віддати мені свій одяг, – сказав Джонні зітхнувши. —Інакше вона просто повернеться і продовжить бурчати про пневмонію та інше лайно.

Він був серйозним?

Я справді мала знову прийняти душ у його будинку?

—Я серйозно, – промимрив Джонні, прочитавши мої думки. —І мені шкода.

—О, – почервонівши, я зчепила руки перед собою і невпевнено знизала плечима. — Ем, добре?

Він довго дивився на мене, перш ніж похитати головою.

—Іди сюди.

—Куди?

—Сюди, – проінструктував він, жестом запрошуючи мене йти за ним у його ванну кімнату.

Як маленьке лоша, я поспішила за ним, вся на тремтячих ногах і незграбна.

Стоячи у дверях його розкішної ванни, я спостерігала, як він потягнувся над ванною і ввімкнув душ.

—Ти, ем, сказала, що в тебе були проблеми з цим минулого разу, – пробурмотів він, знизуючи плечима.

—Так?

—Е-е, так, – відповів він, ніяково йорзаючи. —Ти бурмотала уві сні про те, що мій душ ошпарив тебе.

Я почервоніла, як буряк.

—Боже, пробач, – видавила я, знову занервувавши.

—Зупинися, – попередив він з усмішкою. —Це було мило.

—Мило? – я видавила, майже задихаючись.

—Е-е, так, я знову приготую для тебе дещо з одягу, – щоки Джонні стали рожевими, коли він обійшов мене і поспішив назад до своєї кімнати: —Так само, як і минулого разу.

—Куди мені покласти свій одяг?

—Просто кинь його мені, коли будеш голою – ах, коли будеш готова, – хрипко пробурмотів він. —Я покладу його у сушарку, – додав він, перш ніж зачинити двері і залишити мене одну у його ванній.

Тремтячи, я опустилася на закриту кришку унітазу і переривчасто видихнула.

О боже.

РОЗДІЛ 45

ДЖОННІ

У мене було стільки довбаних неприємностей.

Цього разу мої проблеми не мали нічого спільного з моїм м'язом, а були пов'язані з голою дівчиною в моїй ванній.

—Що, чорт забирай, це було? – я зашипів, коли виявив свою матір на кухні.

—Привіт, любий, – відповіла моя мама, продовжуючи нарізати моркву, явно не звертаючи уваги на моє обурення.

—Привіт? – я відмовився. —Це все, що ти можеш сказати?

Поклавши ножа на обробну дошку, вона повернулася до мене обличчям.

—Ця дівчина тендітна, Джонні, – мама прикусила губу, стурбовано насупивши брови. —У ній є щось таке, що змушує мене хотіти обійняти її та прибрати смуток із її очей.

Так, я знав це почуття.

Я знав це почуття страшенно добре.

—Отже, ти змусила її прийти сюди? – я засичав. —Скажи мені, чому це була гарна ідея?

—О боже, – задихалася мама. —Я ж не засмутила її, чи не так?

—Ні, з нею все гаразд, – випалив я, —а зі мною ні.

Я був такий далекий від того, щоб бути гаразд, що це слово було спалахом на моєму радарі.

—Що трапилося?

—Що сталося? – я майже плюнув. —Ма, ти просто обдурила мене! Про що ти думала, запрошуючи її сюди?

—Тобі там було весело, – сказала мама з усмішкою. —Вона обіграла тебе в PlayStation, так?

Так, вона обіграла.

Шеннон надерла мені дупу в GTA і руйнувала інші частини моєї анатомії.

Я гадки не мав, як це дівчисько розміром з пінту надерло мені дупу, але так воно і сталося.

Спостерігати, як вона повністю домінує над моїм PlayStation, було страшенно жарко.

Серйозно, її навички роботи з контролером і її здатність надирати дупу, як вона це робила, тільки зробили її нескінченно сексуальнішою.

Вона була страшенно ідеальна.

Я був так захоплений нею, що міг би просидіти там усю ніч, просто перебуваючи з нею.

А потім моїй мамі довелося все зіпсувати і знову зробити все незручним та напруженим.

Господи, вона була голою у моїй кімнаті.

Голою.

Я б із цим не впорався.

Не тоді, коли все, чого я хотів, це бути голим поруч із нею.

Мені було лише сімнадцять.

Я сумнівався, що чоловік вдвічі старший за мене зможе встояти перед такою спокусою.

Я похитав головою і розчаровано зітхнув.

—Чому, мамо, чому, в ім'я всього святого, ти так вчинила зі мною? І це, – я підняв джемпер Шеннон і потряс їм: —Чому ти змусила її митися тут?

—Вона приймала душ?

—Зараз вона у мене в душі.

—О, це добре.

—Добре? Що ти намагаєшся зі мною зробити, ма? – я вимагав. —Навіщо тобі це робити?

—Вона була мокрою! – мама захищалася. —І ти теж, – додала вона із заклопотаним виглядом. —Іди і переодягнися, поки не підхопив пневмонію.

—Я зроблю це, – прогарчав я. —Коли ти скажеш мені, чому ти мене обдурила?

—Я не обманювала тебе, Джонні, – відповіла мама. —Не драматизуй занадто сильно.

—Ти знала, що в мене було тренування фізкультури, на яке я мав піти сьогодні ввечері.

З того часу, як мені заборонили виходити на поле, Джейсон, мій особистий тренер, хотів, щоб я щовечора до кінця тижня плавав у басейні.

А тепер?

Тепер я намагався зрозуміти, як вибратися із ситуації, яка мала лише один привабливий результат.

Шеннон гола на моєму ліжку.

Зі мною голим на ній.

Бажано в ній.

Якби мій довбаний член витримав.

Припини це, мудаку.

Припини ці думки!

—Ти знала, що мені потрібно, щоб ти відвезла мене, тому що в мене немає моєї чортової машини, – прошипів я, засмучений. —А тепер? Тепер у мене в кімнаті гола дівчина, ма. Гола біса дівчина, і я тримаю її одяг.

Підійшовши до неї, я кинув мокру форму Шеннон на прилавок і дивився на неї.

—Що за мати так робить зі своїм сином?

—Ну, ти тут, унизу, зі мною, – спокійно відповіла мама, поплескавши мене по щоці. —Отже, я добре тебе виховала.

—Ма, – прогарчав я.

—Я подумала, що тобі не завадить відпочити, – пирхнула вона. —Ти виглядаєш таким стомленим, любий.

Дай мені сили…

—І тобі було так весело, – додала вона з сумною усмішкою. —Я вже багато років не бачила, щоби ти так розслаблявся.

Правильно.

Але не в цьому суть.

—А моя машина? – я зажадав. —Що я маю робити без своєї машини?

—Твій батько забере її по дорозі додому сьогодні ввечері, – відповіла вона, маючи на все відповідь. —У нього виникли проблеми зі справою, так що сьогодні ввечері він буде вдома, а вранці відвезе мене до аеропорту, – вона подивилася на годинник і щасливо зітхнула. —Він повинен бути вдома з хвилини на хвилину – він покинув Дублін більше трьох годин тому.

Зазвичай, коли моя мати натискала мої кнопки, мій батько згладжував ситуацію, але не цього разу.

Ні, тому що, як би я не був радий почути, що мій тато буде вдома на ніч, цього разу мама зайшла надто далеко.

Вона втрутилася в щось, у що я не хотів, щоб хтось втручався.

Вона зв'язалася з Шеннон.

—Навіщо ти це зробила? – я повторив.

—Тому що я думаю, що ви двоє потайки граєте разом, – сказала мама з посмішкою. —Ви так мило виглядаєте разом.

—Граємо? – я роззявив рота на маму. —Про що ти говориш?

—Потайки граєте разом – це все одно, що таємно зустрічатися один з одним, – знизавши плечима, вона додала: —Я намагалася дати тобі зрозуміти, що я не проти того, щоб у тебе була дівчина, і я намагалася зробити так, щоб Шеннон відчувала себе бажаною гостею.

Боже.

Ця жінка.

—Ну, я можу запевнити тебе, що ми не разом, – огризнувся я. —Ми просто друзі.

—Вона мила дівчина, Джонні, – сказала мама. —Здається, ти їй дуже подобаєшся, – вона повернулася, щоб подивитися на мене, коли сказала: —Ти міг би вибрати набагато гірше, ніж таку милу дівчинку, як вона.

—Так, ну, я не бачу її такої.

Брехня.

Брехня.

Відверта брехня.

—Вона просто подруга.

Ще більше брехні.

—Ось і все, ма.

—Ти справді думаєш, що я повірю в це, Джонні Кавана? – мама вистрілила у відповідь, посмикуючи губами. —Я твоя мати. Я привела тебе в цей світ, і я знаю щоразу, коли ти кажеш мені неправду.

—Я не брешу, – збрехав я.

—Ти брешеш мені прямо зараз.

—Я, блядь, не брешу.

—Нічого страшного, якщо ти це зробиш, любий, – сказала мама заспокійливим тоном.

—Ми друзі, – випалив я. —Ось і все.

—Але вона тобі подобається? – запитала мама після довгої паузи мовчання.

Я повернувся, щоб подивитись на неї.

—Що?

—Шеннон, – вставила мама м'яким і благаючим тоном. —Вона тобі подобається.

Я похитав головою і важко видихнув, не роблячи жодних рухів, щоб відповісти.

Ця розмова була більш ніж тривожною.

—Просто дій обережно і виявляй терпіння. Вона молодша за тебе, і, як я впевнена, ти більш ніж в курсі, тобі потрібно рухатися в її темпі.

—Ма, будь ласка, – я відкинув голову назад і зітхнув. —Просто дай їй спокій.

—Все, що я намагаюся сказати, це бути обережним, – відповіла мама. —Не ламай її, Джонні, – вона обхопила мою щоку і сумно посміхнулась. —Не тоді, коли вона вже здається зламаною.

—Не хвилюйся, – промимрив я. —Я не збираюся йти в це все.

—Іти? – мама запитала. —Куди?

—Стосунки, – випалив я. —Почуття та інше лайно.

—О, ось так, – мама довго мовчала, перш ніж сказати: —Ти впевнений, що ти ще не там, любий?

Господи, я сподівався, що ні.

Заради нас обох.

—Їй п'ятнадцять років, – вирішив я викласти це, не бажаючи відпускати своє роздратування через її втручання. —Ти розумієш це, чи не так?

Очі мами розширились.

—Я думала, їй шістнадцять?

—Ні, ма, їй п'ятнадцять, – прошипів я.

—Ні, Джонні, – відповіла мама, насупивши брови. —Я майже певна, що їй шістнадцять.

У мене відвисла щелепа.

Чорт.

Вона мала рацію.

Чорт забирай.

—Це ще гірше, – схвильовано гаркнув я. —Прямо зараз у спальні твого сімнадцятирічного сина перебуває оголена шістнадцятирічна дівчина – можу додати, що ти сама її туди поклала!

—Джонні, любий, тобі треба розслабитися.

—І як ти пропонуєш мені це зробити? – я вимагав. —Коли ти поклала голу дівчину до моєї спальні?

—О, любий, – пробурмотіла мама, смикаючи губу. —Я думаю, нам час поговорити.

—Поговорити? – я дивився на неї. —Ми спілкуємось. У нас, блядь, дуже важлива розмова, ма. Про відсутність кордонів у цій сім'ї. Про те, що тобі треба шанувати мої межі!

—Про тебе і Шеннон.

—А що щодо мене та Шеннон?

—Про твої почуття.

Я дивився на неї.

—Мої почуття?

—І твої наміри, кохання моє, – відповіла мама.

—Мої наміри?

Якого чорта?

—Я знаю, що це рання стадія, і те, про що я збираюся з тобою поговорити, ще далеко для вас обох, але важливо, щоб ти знав про це.

Я насторожено глянув на неї.

—Про що?

—Про секс, любий.

У мене відвисла щелепа.

—Чому ти мене не чуєш? Чому мене ніхто більше не чує?

—Я знаю, що твій батько говорив з тобою кілька років тому про птахів і бджіл, – вона поклала мені руку на плече і направила мене до острова, очевидно, знову нічого не чуючи. —Але з огляду на цю останню подію, я думаю, нам було б непогано поговорити про це. Просто, щоб ми всі зрозуміли, наскільки важливо діяти повільно.

—Остання події? – я опустився на табурет і дивився на неї. —Нам не треба ні про що говорити.

—І все ж... – знизавши плечима, мама сіла на табурет поруч зі мною і поплескала мене по стегні: —Не зашкодить освіжити твою пам'ять.

—Я щиро, блядь, сподіваюся, що ти жартуєш, ма, – видавив я.

—Може, нам варто покликати Шеннон, щоб я могла поговорити з вами обома про це…

—Не смій, чорт забирай, – видавив я. —Дай їй спокій.

Ти досить травмувала її!

—Тоді добре, – відповіла вона. —Я поговорю з тобою про це.

—Будь ласка, не треба…

—Секс – прекрасна річ, любий, – сказала мама тим материнським тоном, від якого мені зараз захотілося встромити олівці у вуха. —Коли це між двома людьми, які люблять та віддані один одному.

Я підняв руку.

—Ми просто друзі.

—Угу, – уїдливо сказала мама з недовірливою усмішкою. —Це те, що вони всі кажуть.

—Це правда, – огризнувся я.

Господи, навіть твоя мати бачить тебе наскрізь.

—Цілком природно хотіти відчувати задоволення з партнером, – продовжувала говорити мама, ігноруючи мої прохання. —Коли ви обидва станете достатньо дорослими, щоб повністю зрозуміти акт кохання.

—Господи Ісусе, – простогнав я. —Будь ласка, зупинись.

—Але я знаю, як це може статися. Не всі чекають, хоч би як важливо було чекати, – вона зробила паузу, щоб зі знанням справи подивитися на мене. —Коли це станеться – я сподіваюся, що це станеться дуже, дуже скоро – тоді необхідно

використовувати презервативи, – наполягала вона. —Ти знаєш, як правильно це робити, любий? Твій батько пояснив як це працює? Тобі треба переконатися, що стовбур твоєї інтимної частини…

—Я не можу це чути, – простогнав я у розпачі. —Серйозно, ма.

—Секс у реальному житті зовсім не схожий на те, що відбувається у тих сумних фільмах, які Джерард дає тобі, – продовжила мама. —Важливо знати, що жінка має потреби. У реальному житті не всі дівчата кричать і поводяться як порнозірки. І ти маєш завжди поважати жіноче тіло…

—Будь ласка, – я так притис кулаки до очних ямок, що перед очима з'явилися зірки. —Просто зупинись.

—Я намагаюся допомогти тобі, любий, щоб ти знав, чого чекати.

—Я знаю, чого чекати, ма, – простогнав я, розмірковуючи про купання в відбілювачі. —Я не дитина.

Голова моєї матері різко обернулася до мене, очі розширилися.

—Так ти не...

—Ні, ма, – я впустив голову на руки і боровся з бажанням заплакати. —Я не незайманий.

—О, боже… добре. Все гаразд, любий. Це абсолютно нормально, – пробурмотіла вона вимушеним тоном. —Я просто припустила, що оскільки ти ніколи раніше не приводив додому дівчат і не говорив про подружок, ти не шукав любовних партнерів…

—Продовжуй говорити, і я вистрибну з вікна, – попередив я її. —Я не валяю дурня. Я піду нагору і кинуся з довбаного даху.

—Я знаю, що це незручно, але ти можеш говорити зі мною про такі речі, синку, – наполягала мама. —Колись давно я теж була підлітком, ти знаєш, – додала вона, потягнувшись, щоб поплескати мене по плечу. —Я розумію всі позиви, які відчуває твоє тіло, і жіноча думка може бути корисною.

—Чим це може бути корисно? – я задихнувся від страху. —Я думав, ти любиш мене.

Мама тихо засміялася.

—Звісно, я люблю тебе.

—Тоді чому ти так робиш зі мною? – я задихнувся. —Чому ти втручаєшся в моє життя?

—Тому що я не сліпа, Джонатан, – відповіла мама, назвавши мене повним ім'ям, щоб я знав, як серйозно вона до цього ставиться. —Я бачу, як ти дивишся на Шеннон і як вона дивиться на тебе.

—Ми просто друзі, – випалив я.

—Ти закоханий.

У мене відвисла щелепа.

—Ми не закохані.

Погляд, який мама кинула на мене, був недовірливий.

—Ти сприймаєш усе у її темпі?

—Я серйозно, ма, – огризнувся я. —Ми просто друзі. Я не торкався до неї.

Мама помітно змарніла від полегшення.

—Отже, ти не робив, е-е, давай назвемо це своїми словами, з Шеннон...

—Господи Ісусе, ні, ма! – я гаркнув, перериваючи її, перш ніж вона завдала непоправної травми моєму мозку.

—О, це добре, – видихнула моя мама. —Ти гарний хлопчик.

Гарний хлопчик?

Чи був я кровожерливим собакою?

І в тому, що я хотів зробити з Шеннон Лінч, не було нічого гарного.

—Дякую, що автоматично припустила, що я виродок, ма, – пирхнув я. —Я справді ціную відсутність віри моєї власної матері у мої моральні принципи.

—Ну, ти скидаєш на мене бомбу, що ти не незайманий, того ж дня, коли приводиш додому свою дівчину, – пирхнула мама. —Перша дівчина, з якою я коли-небудь бачила тебе, можу додати. Що я маю думати? Я намагалася підготувати тебе до майбутнього.

—По-перше, чи то востаннє, чорт забирай, Шеннон не моя дівчина, – огризнувся я, схвильований. —По-друге, я не був незайманим з першого курсу. І по-третє, я можу натягнути презерватив у темряві, тримаючи одну руку, пов'язану за спиною, так що мені не потрібні розмови про секс.

Мама ахнула від жаху, і я подумки вибив із себе лайно.

—Я брешу, – я заспокоював її. —Я незайманий.

—Перший рік, – схлипнула вона. —Перший рік!

—Ні, ні, ні, – поспішив я запевнити її. —Я незайманий, ма. Я незайманий.

—Ні, – вона плакала, хитаючи головою.

Що, чорт забирай, я повинен був тепер робити?

Господи, де був мій батько, коли я потребував його?

—Тобі було всього чотирнадцять на першому курсі, – продовжувала голосити вона.

—Тринадцять, – пробурмотів я собі під ніс, притискаючи її до грудей і поплескуючи по спині.

—Свята Марія, Мати Божа, – вона плакала сильніше, явно чуючи мене.

Чорт.

—Я незайманий, – продовжував я повторювати знову і знову, поки мама плакала в мій шкільний джемпер. —Я бережу себе для шлюбу, ма.

—Це регбі, – ридала вона, стискаючи мій джемпер. —Я звинувачую у цьому регбі.

—За що?

—За те, що ти втратив свою невинність! – мама зашипіла. Вона подивилася на мене, а потім вибухнула черговим нападом сліз. —Ті хлопчики, з якими ти граєш, вони надто дорослі для тебе і, очевидно, збили тебе з правильного шляху.

Ні, ма, мій член збив мене зі шляху істинного, коли настало статеве дозрівання.

—І вона в твоїй спальні, – голосила мама, знову впустивши голову мені на груди. —О, Боже милостивий.

—Тому що ти привела її сюди, ма, а не я, – відповів я, продовжуючи розтирати її спину. —Припустімо, заради аргументації, що я був із Шеннон? Що не так, – швидко уточнив я. —Але якщо я був, і ти турбувалася про те, що я можу наробити чогось поганого, тоді якого біса ти привела її сюди?

—Тому що я все ще була під враженням, що ти був незайманим, коли я привела її сюди, чи не так? – мама пирхнула, ляснувши мене по грудях. —Я думала, що в тебе була твоя перша закоханість. Я думала, що впіймала тебе вчасно.

Справедливе зауваження.

—Ма, мені майже вісімнадцять, – спробував я втішити її, сказавши. —Ти була заміжня за татом, коли тобі було вісімнадцять.

—Це інше, – схлипнула вона.

—Чому?

—Тому що ти мій малюк, – шморгнула носом мама. —О, боже, моя дитина сексуально активна.

—Ні, – умовляв я, обіймаючи її. —Я обіцяю, я не займаюсь сексом, – прямо зараз. —Я не такий, ма.

—Ти хоча перестраховуєшся? – видавила вона, дивлячись на мене великими карими очима, повними сліз.

—Я граю в біса PlayStation з дівчиною, – видавив я. —Хіба це не повинно сказати тобі, наскільки я в безпеці?

—Це правда, – мама кивнула і шморгнула носом.

Я зітхнув.

—Дякую.

—Значить, мені нема про що турбуватися, чи не так? – додала вона. —Бути в безпеці? – вона шморгнула носом. —Використання … о, боже милостивий, презервативів.

—Ні, ма, тобі не треба турбуватися, тому що я не займаюся сексом, – сказав я, дотримуючись історії, і знову притяг її до своїх грудей. —Тож просто розслабся.

Як, чорт забирай, я потрапив у цю ситуацію?

До чого привело моє життя?

Протягом одного дня я засмутив щонайменше трьох жінок.

Та, хто створив мене, сказавши їй, що я більше не незайманий.

Та, яка використовувала мене, сказавши їй через текстове повідомлення відвалити.

І та, що підірвала мій довбаний розум.

Господи Ісусе, моєму члену було на що відповісти.

Щиро кажучи, я не думав, що справді засмутив Шеннон сьогодні, але було ще рано, і мені серйозно не щастило, так що мої шанси вибратися з цього уславленого ігрового дня, не облажавшись, були невеликі.

—Ма, – сказав я після цілих десяти хвилин її сопіння у мене на грудях. —Тепер мені доведеться повернутися до Шеннон.

—Добре, любий, – схлипнула вона. —Ти нічого не зробиш…

—Ні, ма, – умовляв я, звільняючись від її хватки і встаючи. —Я і пальцем її не чіпаю, бо ми просто друзі, а я незайманий.

—Я знаю, що це не так, – прохрипіла вона. —Але я вірю, що ти вчиниш правильно.

—Ти можеш довіряти мені, бо між нами нічого не відбувається, – повторив я мільйонний раз. —Але мені потрібно прийняти душ, тому що я страшенно промок, так що я скористаюся твоєю ванною, добре?

—Гаразд, – шморгнула носом мама.

—Ти збрехала, чи не так? – я кинув на неї звинувачуючий погляд. —Тобі зовсім не обов'язково забирати Бонні та Кекс сьогодні ввечері, чи не так?

Звичайно, вона збрехала.

Один погляд на її сором'язливе обличчя, і це було ясно видно.

—Ти втручаєшся, – звинуватив я.

—Ти сексуально активний, – відповіла мама таким самим звинувачуючим тоном.

Заради всього святого.

Я не збирався тут перемагати.

Піднявши руки на знак поразки, я поспішив із кухні, перш ніж вона втопила мене в новій порції сліз.

РОЗДІЛ 46

ШЕННОН

Як і минулого разу, коли я приймала душ у чудовій ванній Джонні, мені знадобилася божевільна кількість часу.

Я нічого не могла з собою вдіяти.

Я звинувачувала струмінь.

І його гель.

І його запах.

Боже, я божеволіла.

Коли я, нарешті, вибралася з ванни, я загорнулася в один з величезних пухнастих білих рушників, що висять на його вішалці, і зітхнула, коли розкішна тканина зачепила мою шкіру.

Джонні ніколи не зрозуміє, як йому пощастило вирости в такому будинку, з такими батьками, як у нього, і такими рушниками.

Довгий час я просто стояла посеред його ванної, абсолютно нічого не слухаючи.

Жодних кричучих голосів.

Жодних тупаючих кроків.

Ніяких брязкітних дверних ручок.

Жодного почуття неминучої загибелі.

Просто світ.

Коли холод нарешті взяв наді мною верх, я витерлася і знову одягла ліфчик.

Носіння бюстгальтера було марною тратою часу, враховуючи, що мені особливо не було чого приховувати, а те, що в мене було, було жвавим і трималося саме по собі.

Вони, звичайно, не відповідали грудям, які з гордістю демонстрували моделі на стіні його спальні.

Однак, через десять секунд після того, як я одягла ліфчик, я швидко зірвала його з тремтінням.

Він промок наскрізь, разом із моєю спідньою білизною.

Я витратила надмірно багато часу, згортаючи свою нижню білизну в саму крихітну кульку, яку тільки могла, перш ніж обернути навколо неї бюстгальтер.

Збентежена тим, що в мене не було шкільної сумки, щоб засунути їх усередину, я стояла, як дурепа, посеред його ванни, в паніці.

Логіка підказувала мені, що я поводжуся безглуздо, але думка про те, що Джонні побачить мою спідню білизну, змусила мене відчути легку слабкість.

Здавшись, я вирішила заправити їх у свої зібгані шкільні колготки, перш ніж завернутися в рушник і вирушити назад до його кімнати.

На цей раз, коли я вийшла з ванної, я була готова до Сьюкі і виявила, що вона спить на ліжку.

Однак я не була готова до вигляду голої дупи Джонні.

Він стояв перед своїм комодом спиною до мене, рушник лежав на підлозі біля його ніг, і був у процесі натягування кількох боксерів на стегна.

Боже, у нього навіть на дупі були м'язи.

Як це було взагалі можливо?

А потім Джонні озирнувся через плече і спіймав мене на місці злочину.

—Подобається те, що ти бачиш? – він дражнив, вигинаючи брову.

—О, боже, – пискнула я, а потім відірвала погляд від його круглої, тугої дупи. —Мені так шкода, – розвернувшись, я прикусила губу і видавила стогін. —Я не очікувала, що тут хтось буде.

—Все гаразд, Шеннон, – засміявся він. —Не турбуйся про це.

Дай мені вмерти.

Дорогий Боже, розкрий землю і дозволь мені провалитися крізь неї.

—Я, ем... – похитавши головою, я міцніше стиснула рушник. —Це… е-е…

—Я приймав душ у ванній кімнаті моїх батьків, – пояснив Джонні. —Я просто зайшов забрати якийсь одяг.

—О, – я переривчасто видихнула і переступила з ноги на ногу. —Добре, так, це має сенс.

—Все гаразд, Шеннон, – сказав Джонні м'яким тоном. —Все гаразд.

—Я знаю це, – випалила я в паніці.

Він тихо посміхнувся.

—Тоді чому ти все ще стоїш обличчям до стіни?

Чорт забирай.

Зробивши заспокійливий вдих, я розвернулася і подивилася на нього.

Мій погляд автоматично ковзнув по ньому, і моє серцебиття підскочило.

На цей раз обличчя Джонні не було причиною мого прискореного пульсу.

Ні, це залежало від решти.

Решта його майже оголена.

На ньому була пара обтягуючих білих боксерських трусів, і все.

Без сорочки.

Без штанів.

Без джемпера.

Жодних шкарпеток.

Просто пара CalvinKlein, яка низько сиділа на його стегнах з V-подібним вирізом – ідентична тій парі, яку я носила минулого тижня.

Пара, в якій я спала минулого разу.

Боже, я була жалюгідна.

Все, що я уявляла з того моменту, як побачила його, було просто переді мною.

І з цим безперешкодним переглядом прийшло усвідомлення того, що і моя уява, і моя зорова пам'ять відстій.

Я вже знала, що в нього гарне тіло.

Я запам'ятала його груди з того дня.

Або принаймні я думала, що зробила це.

Очевидно, ні, бо Свята Марія, Мати Божа, зблизька він був чимось іншим.

Його груди були оголені, а грудні м'язи підтягнуті, його живіт був розірваний.

Я маю на увазі, він був серйозно розірваний.

Не так, як у мого брата, який мав шість кубиків на пресі, чи у хлопців, яких я бачила, коли вони мінялися футболками після матчів Джоуї.

Все його тіло було суцільною масою твердих, точених м'язів.

Я затамувала подих, дозволяючи своїм очам блукати по ньому, вбираючи вигляд рельєфного преса, засмаглої золотистої шкіри, темної доріжки волосся під його пупком і того, як дивно він пах.

Як мило, трава і Джонні.

Було несправедливо дарувати стільки краси одній людині.

Вони могли б розпатлати це по всій школі, і він все одно був би ідеальним.

—Що це? – потім запитав Джонні, відволікаючи мене від моїх оглядів його тіла, коли він підійшов до того місця, де я стояла, і провів великим пальцем по моїй щоці.

Збита з пантелику і виснажена, я переривчасто зітхнула і подивилася на нього.

—А?

—У тебе червона мітка, – пробурмотів Джонні, похмуро дивлячись на мене зверху вниз. —Я не помітив цього раніше.

Мої брови поповзли вгору.

—Правда?

Він кивнув головою, блакитні очі зустрілися з моїми.

—Так, Шеннон, ти знаєш.

Обійшовши його, я пройшла у ванну, щоб подивитися у дзеркало.

Звичайно, моя права щока була червоною і покритою плямами, тоді як решта мене була блідою, як молочна пляшка.

—*Це мабуть був удар від мого батька,* – подумала я про себе.

—Ну? – запитав Джонні, нахилившись у дверному отворі.

Я нахилилася вперед, витягаючись над раковиною, щоб краще розглянути себе в дзеркалі.

Джонні підійшов до того місця, де я стояла.

І потім він продовжив нависати наді мною, його голі груди терлися об мою спину, коли він дивився на моє відображення в дзеркалі, обличчя було сильно нахмурене.

Я не думала, що він розумів, що робить це – притискається своїм тілом до мого.

Його увага перемістилася з моєї щоки на шию.

Вираз його обличчя був похмурим, обличчя набуло темно-фіолетового відтінку.

—Що то за хрінь? – прошипів він.

Я простежила за його поглядом і побачила слабкі фіолетові відбитки пальців на моїй шиї.

Усвідомлення зійшло на мене.

Мій батько.

Минулої ночі.

О боже.

—Я не знаю, – відповіла я, зображуючи замішання, вирішивши, що безпечніше дотримуватися оригінальної історії.

Якщо я зараз відступлю, Джонні відчує брехню.

—Ти не знаєш? – він тихо спитав, дивлячись мені в очі в дзеркалі.

Качаючи головою, я опускаю плечі.

—Уявлення не маю.

—Хтось завдає тобі болю, Шеннон? – спитав він смертельно тихим голосом.

—Ніхто не завдає мені шкоди, Джонні, – прошепотіла я, не зводячи з нього очей у дзеркалі.

Моє серце билося так сильно, що я боялася, що може розірватися.

Це була жахлива суміш страху, невпевненості та пожадливості, все це злилося в один складний клубок емоцій у мене під ложечкою.

Простягнувши руку, Джонні взяв мене за підборіддя, а вільною рукою ніжно прибрав волосся з моєї шиї.

Він не питав дозволу, чи міг він торкнутися мене.

Він просто зробив це.

Потім його пальці простежували відбитки пальців, залишені моїм батьком, його легкий, як пір'їнка, дотик змушував все моє тіло тремтіти.

—Хтось торкнувся тебе, – прошепотів Джонні мені на вухо, поклавши пальці на мітки. —Я хочу знати хто.

Повітря вирвалося з моїх легень із гучним зітханням.

Не в змозі зупинитися, я притулилася до його грудей, не зводячи очей з нашого відображення в дзеркалі, а він дивився прямо на мене, блакитні очі пропалювали дірки в моїй душі, чекаючи на пояснення, яке я ніколи не зможу йому дати.

—Скажи мені, хто підняв на тебе руки, – умовляв він, стоячи за мною, тримаючи моє обличчя в своїй руці і тримаючи пальці на моєму горлі. —І я зроблю це з ними.

Думай, Шеннон, думай…

—Ну?

Поспішай, чорт забирай…

—Шеннон?

—Це трапилося на фізкультурі, – це все, що я вигадала.

Джонні не відповів.

Він просто продовжував дивитися на мою шию з похмурим виразом.

Запанікувавши, я поспішила додати до своєї брехні:

—Це була моя вина. Я стала на шляху хлопчиків під час футболу, і четверо з них урізалися в мене.

Обійшовши Джонні, я повернулася до його спальні, залишаючи деяку відстань між нами.

—Я опинилась на дні купи. Це трапилося саме перед тим, як ти увійшов, – похитавши головою, я видавила з себе невеликий смішок. —Це була справжня бійня.

Джонні завис у дверях ванної, вираз обличчя напружений, очі гострі та розумні.

—Отже, рука одного з хлопців із твого класу випадково потрапила тобі на шию? – спитав він тоном, пронизаним недовірою. —Його пальці просто так випадково стиснули твоє горло?

—*Цього хлопця не обдуриш,* – подумала я про себе. —*Бреши краще, Шеннон.*

—На той час мені так не здавалося, – я слабо знизала плечима і сіла на край його ліжка. —Але я думаю, що так і сталося.

—Ти думаєш? – повторив він, схрестивши руки на грудях.

Рух змусив його величезні біцепси випинатися.

Він був справді величезним.

Це було неймовірно лякаюче.

Але я знала, що він не завдасть мені шкоди.

Це була одна з небагатьох речей у моєму житті, в яких я була абсолютно впевнена.

Цей хлопчик ніколи не підняв би на мене руки в гніві.

Зробивши рівний вдих, я додала:

—Можливо, він упіймав мене, коли намагався підвестися.

—Можливо, – задумливо промовив Джонні, киваючи на знак згоди.

Я зітхнула з полегшенням.

—Або, можливо, це знову був той Лего.

Моє серце впало.

—Так? – вимагав Джонні. —Ти падала на ті ж Лего, і на твоєму горлі залишилися ті самі відбитки пальців, що й тоді, коли ти розбила собі обличчя на день народження?

—Джонні…

—А як щодо синця на задній частині твоєї шиї? Чи червона мітка на твоєму обличчі? Чи синці на твоїх стегнах? А твої руки? А решта? – він вп'явся в мене поглядом. —Це теж були ті набридливі Лего?

—Як ти думаєш, моя форма вже готова? – язмінила тему, запитавши. —Мені, напевно, настав час додому.

Так, мені треба було забиратися звідси.

І швидко.

—Ні. Ні! Не роби цього, – крикнув мені Джонні, коли я відволіклася. —Не намагайся відмахнутися від мене, – прогарчав він. —Я хочу знати, що з тобою сталося, Шеннон.

—Я хочу додому, – шмигнувши носом, я швидко витерла обличчя тильною стороною долоні. —Зараз, будь ласка.

Він провів рукою по своєму вологому волоссю і зітхнув.

—Господи, Шеннон, не плач!

Він розвів руки і рушив до мене, але я похитала головою і підняв руку, попереджаючи його.

Джонні різко зупинився і провів рукою по волоссю.

—Я можу допомогти тобі, – благав він. —Дозволь мені допомогти тобі.

—Тоді допоможи мені, збери мій одяг, – шморгнула я носом. —Це єдина допомога, яка мені потрібна від тебе.

Видихнувши болісний стогін, Джонні скоротив відстань між нами і сів переді мною.

—Я хочу тобі допомогти, – він поклав руки на мої стегна і глянув на мене широко розкритими та щирими блакитними очима. Він ніжно стиснув мої стегна. —Все, що тобі потрібно зробити, це сказати мені, що відбувається, добре? – простягнувши руку, він заправив мокре пасмо волосся мені за вухо: —Просто скажи мені, хто завдає тобі болю, і я примушу їх пошкодувати.

Ти не можеш мені допомогти.

Ніхто не може.

Я отримала цей прочухан за те, що поговорила з тобою.

За те, що сфотографувалась з тобою.

Ти остання людина, яка може мені допомогти.

—Я в порядку, Джонні, – прохрипіла я, відчуваючи, як сльози навертаються на очі. —Тобі не треба мені допомагати.

—Ти брешеш мені, – прогарчав він, виглядаючи розлюченим. —Ти, блядь, брешеш мені, і я цього не винесу.

—Будь ласка, відвези мене додому, – видавила я, відсмикуючись від нього. —Просто відвези мене додому, і тобі не доведеться терпіти мене.

Джонні застогнав.

—Шеннон, давай. Не спотворюй мої слова. Ти ж знаєш, що я не це мав на увазі...

—Я хочу додому, Джонні, – видавила я. —Якщо ти не хочеш відвезти мене, тоді я подзвоню Джоуї, щоб він приїхав і забрав мене.

—Добре, – Джонні зітхнув, змиряючись. —Чудово, – відпустивши мене, він підвівся і підняв руки вгору. —Я візьму твій одяг і відвезу тебе додому.

Уривчасто видихнувши, я кивнула.

—Дякую.

Він довго дивився на мене, перш ніж смиренно похитати головою.

—Я скоро повернуся, добре?

Кивнувши, я дивилася, як він виходить із кімнати, почекала, поки він піде, перш ніж впасти на ліжко.

—Боже, – вигукнула я, люто скидаючи зрадницькі сльози. —Візьми себе в руки, Шеннон.

Навіть не думай про те, щоб йому щось розповідати.

Його батько – адвокат.

Ти ж знаєш, які вони.

Вони будуть залучені і вас усіх розділять і віддадуть під опіку.

Як Даррена…

Собака Джонні присунувся ближче до мене, відволікаючи мене від мого зриву, і поклав мені голову на стегно.

—Привіт, – схлипнула я, опускаючи руку на її голову.

Сьюкі ткнулася мордочкою в мою руку і лизнула мої пальці.

Її прихильність тільки змусила мене почуватися гірше.

Я цього не заслужила.

Я щойно збрехала її господареві.

—Хотіла б я, щоб у мене був собака, – прошепотіла я їй, зосередивши всю свою увагу на ній, відчайдушно намагаючись блокувати свої думки. —Тау, як ти, – сказала я їй, коли підняла ноги на ліжко і повернувся до неї обличчям. —Якщо я коли-небудь заведу собаку, то вона буде схожа на тебе, тому що ти така гарна. Так, ти така.

Вона винагородила мою увагу, залізши до мене на коліна – або, принаймні, спробувала.

Вона була дорослим лабрадором, і я, мабуть, важила менше, ніж вона.

—Чого ти хочеш? – прошепотіла я, чухаючи її шию обома руками. —А? – лоскочучи її вуха. —Ти хочеш, щоб я погладила тебе?

Вона виляла хвостом як божевільна і обсипала мене мокрими собачими поцілунками по всьому обличчю.

Це була приємна розвага, і я придушила сміх від її ентузіазму.

—Яка гарна дівчинка, – буркнула я, захоплюючись з нею грайливою боротьбою. —Це правда. Ти найкраща дівчинка. Так і є.

Підбадьорена моєю відповіддю, Сьюкі піднялася на мене, навалившись всією своєю вагою мені на груди і змусивши мене плюхнутися назад на подушки.

—Що? – я хихикала крізь сльози, коли тріпала її за вухами. —Я тобі подобаюся?

Вона застогнала глибоко в горлі, її схвалення було очевидним, коли вона розтяглася на мені і уткнулася в моє обличчя мокрим носом.

—Дякую, – похвалила я, коли вона грюкнула лапою по моєму плечу. —Ти така вихована дівчинка, що даєш мені лапу.

—Твоя форма все ще волога, але я все одно взяв її.

Вражена голосом Джонні, я спробувала сісти, але не змогла, тому що Сьюкі все ще була в режимі гри на повну силу.

—Сьюкі, лягай, – наказав Джонні напруженим тоном, не зводячи з мене очей.

Слухняна, Сьюкі негайно злізла з мене і незграбно зістрибнула з ліжка, її лапи ковзали по дерев'яній підлозі.

—Геть, – скомандував Джонні, тримаючи двері відчиненими, все ще спостерігаючи за мною.

Сьюкі вийшла з кімнати, і він швидко зачинив двері з грізним виразом обличчя.

Боже...

—Пробач, – прохрипіла я, підводячись на ліктях. —Я просто, ем, грала з твоїм собакою.

—Не вибачайся, – відповів Джонні напруженим голосом, підходячи до ліжка, кинув мою форму і опустився на край.

Тримаючись до мене спиною, Джонні нахилився вперед, його м'язи напружилися під золотистою шкірою, поклав лікті на стегна і зробив кілька заспокійливих вдихів.

І потім він зробив те, через що, я знала, я втрачу безліч років сну: він повернувся до мене обличчям, схопив обидві сторони мого рушника і зсунув їх разом.

Щоб прикрити мене, я зрозуміла.

Тому що я, очевидно, не втримала рушника.

Тому що давайте подивимося правді в очі, це був саме той успіх, який мені випав.

—Мені так шкода, – видавила я, пригнічена.

—Все гаразд, – сказав він мені хрипким голосом.

—Я… ти бачив…

Він кивнув головою.

О боже!

—Мені так шкода.

—Перестань перепрошувати, – відповів він напруженим голосом. —Тут нема за що вибачатися.

—Мені шкода, що тобі довелося побачити, – видавила я.

Джонні похитав головою і повернувся до мене спиною.

—Не вибачайся переді мною за те, що я тебе побачив, – простогнав він, впустивши голову на руки. —Чорт!

У цей момент моє серце так сильно билося в грудях, що я виявила, що дихаю швидше, видихаючи короткими важкими вдихами.

Що я мала робити?

Бігти?

Піти?

Сховатися?

Кинутись на нього?

Я не знала.

Я гадки не мала, що робити.

Я знала тільки, що моє тіло приросло до його матраца, а очі були прикуті до його м'язової спини.

—Зараз я відвезу тебе додому, – нарешті тихо заявив Джонні, все ще тримаючи голову в руках.

—Так, добре, – прошепотіла я, коли звук мого пульсу стукав у вухах.

—Це те, що я збираюся зробити, – додав він, хоча я не була певна, звертався він до мене чи до себе. —Я відвезу тебе додому, – повторив він, але не зробив спроби встати.

Пройшло кілька секунд, протягом яких він залишався зовсім нерухомим.

Не в змозі виносити напругу, що наростає в його спальні, я простягла руку і торкнулася його лопатки.

—Джонні?

Невелике тремтіння прокотилося його величезним тілом.

І потім він обернувся до мене обличчям.

—Я не можу бути з тобою віч-на-віч, – прошепотів він, дивлячись мені в очі. —Я... – він переривчасто видихнув. —Не тут… не тоді, коли ти так виглядаєш.

Його очі були гарячими і сповненими невпевненості і дико блукали по моєму тілу.

Його груди піднімалися і опускалися в швидкому темпі, відбиваючи мої власні.

Я подивилася йому у вічі, відчуваючи, як моє серце стискається так сильно, що важко дихати.

Одним поглядом я відчула, що зіткнулася з ним.

Це було миттєво та шокуюче.

Я відчайдушно потребувала його.

Всього його.

Кожну деталь та частину.

Бурхливі гормони, підстебнуті моїми виснаженими емоціями, просто тоді взяли гору над моїм здоровим глуздом, змусивши мене зробити щось зовсім нехарактерне.

Уривчасто дихаючи, я простягла руку, схопив Джонні за шию і притягнув його обличчя до свого.

А потім я поцілувала його.

Я гадки не мала, що робити далі, моя хоробрість залишила мене у скрутну хвилину, коли я опустилася на коліна на його ліжко і взяла його обличчя в свої руки.

Очі Джонні були широко розплющені і дивилися на мене, явно приголомшені, коли я притулилася губами до його губ.

Але він не цілував мене у відповідь.

Насправді я була майже впевнена, що він не дихав.

Мої дії перетворили його на камінь у моїх руках.

Мої очі були широко розплющені і витріщені, коли я перервала поцілунок і з жахом дивилася на нього.

—Мені так шкода, – випалила я, ображена.

—Все гаразд, – сказав він мені, важко дихаючи.

—Ні, – я люто похитала головою. —Ні, це не нормально.

—Шеннон, все гаразд…

—Боже мій! Що я зробила?

—Шеннон, – умовляв Джонні, тепер твердішим тоном. —Зупинися. Все гаразд…

—Це не нормально, – видавила я, злазячи з ліжка і відступаючи, зачепивши при цьому комод. —Я просто – о боже!

Відсахнувшись назад, я похитала головою і простягла руку, щоб попередити його, коли він зробив крок до мене.

—Мені справді шкода.

—Шеннон, все гаразд, – сказав Джонні, піднявши руки вгору. —Просто перестань ходити навколо і поговори зі мною, гаразд?

Я не переставала рухатись.

І я не зупинилася, щоби поговорити.

Бо я не могла.

Я була в режимі повної паніки і цього разу мій інстинкт втечі спрацював.

—Мені треба йти, – оголосила я, принижена.

—Ні, ти не розумієш, – спокійно відповів він. —Ми можемо поговорити про це.

—Ні! – похитавши головою, я прослизнула повз Джонні і схопила свій одяг з ліжка. —Мені треба піти, – додала я, перш ніж втекти у ванну і замкнутись усередині.

—Шеннон, давай, – покликав Джонні, постукаючи у двері. —Відчини двері.

Втративши дар мови, я, хитаючись, підійшла до унітазу, опустила кришку і звалилася зверху.

—О, боже, – видихнула я, впустивши голову на руки.

Що, чорт забирай, я щойно зробила?

Я не тільки показала тіло Джонні Кавана, а й пішла далі і поцілувала його.

Мій перший поцілунок.

Перший раз, коли я торкнулася губами до хлопчика.

І він не відповів взаємністю.

Боже мій…

Про що, чорт забирай, я думала?

Чому я відчувала, що моє серце розбивається на мільйон шматочків?

І найголовніше, як я збиралася вибратися з цієї ванної кімнати?

Тому що я ніяк не могла зустрітися з Джонні зараз.

Насправді, я була абсолютно впевнена, що ніколи більше не зможу зустрітися з ним віч-на-віч.

РОЗДІЛ 47

ДЖОННІ

Хтось підняв на неї свої руки.

Такі мітки не можуть бути через футбольний матч з фізкультури.

Це було смішно, і вона була смішна через те, що виправдовувалася цим.

Ким вона мене вважала; якимось тупим ідіотом, який не може відрізнити випадковий синець від нечесної гри?

Я грав у регбі.

Я провів все своє життя, отримуючи травми та нокаутуючи хлопців.

Я знав чортову різницю між випадковим ушкодженням та навмисною шкодою.

Хтось стиснув їй горло, і вони зробили так сильно, що залишили на ній довбані відбитки пальців.

Якщо з неї знущалися в Томмен, то я збирався це з'ясувати.

Якби це був Макгеррі, то я закінчив би в камері.

Якби це були ті виродки з ГШБ, тоді вони могли б з таким же успіхом надіти на мене гамівну сорочку.

Я був приблизно за десять секунд від того, щоб розповісти про ситуацію криміналісту, але потім її великі блакитні очі сповнилися сльозами, і я отримав ще один удар.

Я гадки не мав, як упоратися з дівочими сльозами.

І дівчачі сльози, що походять від цієї конкретної дівчини, справили на мене якесь сильне враження.

Ідучи проти всіх інстинктів мого тіла, тому що мій розум був затьмарений бажанням втішити її, я поступився її проханням взяти її одяг та відвезти додому.

Але потім я побачив її – я, блядь, побачив її всю – розтягнуту на моєму ліжку, з моїм собакою на ній, і її привідкритим рушником, і мій мозок відключився, тіло взяло гору.

А потім вона пішла і зруйнувала мій старанно збудований світ, притулившись своїм ротом до мого.

Шеннон поцілувала мене, і я завмер.

Я зовсім ахуїв, атакований усіма ненормальними, чужими емоціями та відчуттями, про які тільки може подумати людина.

Я цього не очікував.

Я не чекав на неї.

У той самий момент все це обрушилося на мене, як лобове зіткнення, і я замовк, відчуваючи себе на той момент більш незахищеним та вразливим, ніж за все своє життя.

Всупереч тому, як добре, запевняло мене моє тіло, відчувати її губи на своїх, чи наскільки важче моєму серцю працювати, коли вона поряд, моя голова знала краще.

Це було недобре.

Це було ніхуя не добре.

Мені була потрібна кожна унція самоконтролю, яка була в мене всередині, щоб стриматися.

Особливо, коли все всередині мене вимагало, щоб я зробив навпаки.

Але я знав.

Я знав, що якщо піддамся пекучій потребі всередині мене і поцілую її у відповідь, тоді все буде скінчено.

Я б повністю облажався.

І Шеннон теж.

Тому що моє перебування тут було тимчасовим, а від цієї дівчини вражало постійністю.

Найкраще, що я міг запропонувати, це дружба, навіть якщо це було останнє, чого я хотів.

—Шеннон? – притулившись чолом до дерев'яної рами, я продовжував стукати. —Не могла б ти, будь ласка, вийти? – вона замкнулася в моїй ванній тридцять хвилин тому і з того часу не виходила. —Будь ласка?

Тиша.

Тяжко видихнувши, я постукав знову.

—Просто відчини двері, і ми зможемо поговорити про це.

Нічого.

—Будь ласка, Шеннон, – прогарчав я, опираючись бажанню стукнутися головою об раму. —Просто вийди. Тобі навіть не обов'язково говорити зі мною, якщо не хочеш. Я відвезу тебе додому і не скажу жодного слова, якщо ти …

Я дозволив своїм словам затихнути, коли пролунав звук клацання замка.

Миттю через двері моєї ванної відчинилися всередину, і там була вона, повністю одягнена в свою вологу уніформу, з опухлими очима і плямистими щоками.

Чорт.

Я змусив її плакати.

Знову.

—Тепер я готова йти додому, – сказала вона мені тихим голосом, не зустрічаючись зі мною. —Якщо це нормально?

—Так, звичайно, все гаразд, – хрипко відповів я.

—Дякую, – опустивши голову, Шеннон обійшла мене і підійшла до дверей моєї спальні.

Вона виглядала такою вразливою та невпевненою, що все, що я хотів зробити, це укласти її у свої обійми.

Моє серце було у вогні.

Візьми себе до рук, Кавана.

Не роби дурниць.

Не цілуй її.

Ти знаєш, що не зможеш зупинитись.

З великим зусиллям я не пішов до неї, а натомість підійшов до свого гардеробу.

—Просто дай мені секунду, добре? – я сказав їй.

Вона кивнула головою і опустила погляд на свої зчеплені руки.

Зітхнувши, я відкрив свій гардероб і швидко накинув футболку, спортивні штани та толстовку.

Схопивши пару шкарпеток із мого комода, я опустився на ліжко і натягнув їх.

Весь цей час Шеннон мовчки стояла біля моїх дверей, її мокре волосся падало на обличчя, приховуючи його.

У цей момент вона виглядала так самотньою, що мені було фізично боляче дивитися на неї.

Тому що я знав, що відповідаю за цей образ.

І моє серце вимагало, щоб я все виправив.

Я хотів.

Я просто не знав, як це зробити, не завдавши шкоди нам обом.

—Ось, – сказав я, хапаючи куртку зі спини мого ліжка. —Одягни це.

Її нервовий погляд метнувся до куртки, яку я простягав їй, і вона відразу ж почала хитати головою.

—Ні, ні, ні, – прохрипіла вона. —Я… в…

—Ти гаразд. Так, я знаю, – відповів я, підводячись і скорочуючи простір між нами. —Але на вулиці все ще ллє дощ, і я не хочу, щоб ти захворіла. Одягни це.

—Ти впевнений? – запитала вона, нерішуче простягаючи руку.

Боже, ця дівчина вбивала мене...

—Абсолютно, – передавши їй свою куртку, я попрямував до дверей, намагаючись не зачепити її, знаючи, що мій бідний член не витримає такого тиску.

Я почекав, поки вона одягне куртку, а потім вийшов зі своєї кімнати, знаючи, що вона йде за мною.

Це було так жахливо – як протилежність правильному вчинку, який не мав жодного сенсу, тому що прямо зараз я думав своїм мозком, а не своїм членом.

—Мені треба взяти ключі, – сказав я їй, коли ми стояли у фойє на першому поверсі. —Дай мені секунду, гаразд?

—Ем, так, добре, – відповіла Шеннон, коли її руки ковзнули в мою куртку, яка потонула в ній. —Я зачекаю тут?

Вона питала мене?

Це звучало так, наче питала.

Я не знав, бо вона не дивилася на мене.

Я не міг визначити, що вона відчувала, тому що вікном для її емоцій були її очі, спрямовані на її ноги.

Це було страшенно відстійно, але я знав, що мені потрібно дати їй простір прямо зараз.

Проблема була в тому, що чим ближче ми підходили до вхідних дверей, тим пригніченішим я себе почував.

Мій член був спустошений.

У мене горіло в грудях.

Мій мозок сумнівався.

Я був повністю у дупі.

РОЗДІЛ 48

ШЕННОН

Не було слів, щоб пояснити бурю емоцій, що захлеснули моє тіло.

Прагнучи контролювати себе, я зосередилася на повільному, глибокому диханні.

Я не знала, що робити.

Вибачення, схоже, не допомогли.

Окрім того, я вже зробила це.

Я подумувала сказати йому, що я тимчасово втратила контроль над своїми почуттями, але подумала, що він, можливо, знає це.

Цілком пригнічена своїми діями, я дивилася у вітрове скло на темне небо й ігнорувала хлопчика, що сидить поруч зі мною.

—Ми говоритимемо про це? – Джонні, нарешті, запитав після кількох хвилин напруженого мовчання.

Я похитала головою, щоки палали від сорому, і продовжувала дивитись у вікно в нікуди.

—Ти збираєшся поговорити зі мною? – потім він спитав низьким і грубим голосом.

Я знову похитала головою, надто збентежена, щоб дивитися на нього.

—Ну то й що? – вибагливо запитав він. —Ти просто збираєшся повністю ігнорувати мене?

Я безпорадно знизала плечима.

Я знала, що станеться, якщо ми заговоримо.

І прямо зараз, коли мої емоції були на межі, а шлунок зводило від занепокоєння, я, щиро кажучи, не думала, що зможу почути цю розмову.

Я не могла прийняти його відмову.

—Шеннон, – прогарчав Джонні, явно засмучений.

Увімкнувши вказівник, він з'їхав на узбіччя і заглушив двигун.

О ні.

О, будь ласка, боже, ні.

—Шеннон, – повернувшись на своєму сидінні, він відсунув підлокітник, що розділяв нас, і повернувся до мене обличчям. —Нам треба поговорити про те, що там сталося.

—Мені дуже шкода, – сказала я першою. З серцем, що билося в грудях, я повернулася на своєму місці і подивилася на нього. —Мені так шкода.

—Я не хочу, щоб ти жалкувала, – відповів він, блакитні очі пропалювали мої. —Що сталося в моїй кімнаті? – похитавши головою, він видав болісний рик. —Я не очікував цього – я не очікував тебе, – його дихання овівало моє обличчя, коли він говорив, змушуючи моє тіло мимоволі тремтіти. —Я не шкодую про це, – додав він. —І я не шкодую, що ти це зробила, але…

—Але? – я відповіла, не зводячи очей зі своїх рук, складених на колінах, чудово знаючи, що попереду буде «але».

—Але я їду через кілька місяців, Шеннон, – нарешті сказав Джонні. —Як тільки настане літо, я піду звідси і не повернуся до початку занять у школі.

—Я знаю, – прошепотіла я, міцно стискаючи руки.

Джоуї розповів мені все про це.

Він йшов, щоб стати великою зіркою.

—Так воно і є, – хрипко додав Джонні. —І далі буде лише гірше – більше часу. Більше подорожей. Постійні ігри. Це те, що чекає на мене в майбутньому. Дуже скоро. Було б несправедливо з мого боку не розкривати це зараз, – він стомлено зітхнув і провів рукою по своєму зовсім розпатланому волоссю. —Ти маєш знати, що я не збираюся залишатися тут надовго.

—Я знаю, – прошепотіла я, відчуваючи пекучий біль у грудях. —І я знаю, що не повинна була цілувати тебе, – видавила я голосом, що зривається. —Добре? Я це знаю. Це було неправильно. Я розумію. Я просто… я просто…

—Ти просто що, Шеннон? – він умовляв.

—Я думала, я тобі подобаюсь, – видавила я.

—Господи Ісусе, – простогнав Джонні, впустивши голову на руки. —Звичайно, ти мені подобаєшся, – він потягнув себе за волосся і зітхнув. —Я думаю, біса ясно, що я божеволію від тебе.

—Мені шістнадцять, – прошепотіла я.

—Я знаю, Шеннон, чорт забирай, я знаю, – простогнав він зривним голосом. —Але я намагаюся чинити тут правильно.

Моє серце невпевнено затремтіло.

Я не знала, що думати чи відчувати.

Він відкидав мене і казав, що я йому подобаюсь, на одному подиху, і це було надто для мого серця.

—Для кого? – я прохрипіла.

—Для нас обох, – сказав Джонні. —Моя кар'єра набирає обертів, і мені потрібно залишатися зосередженим. І ти заслуговуєш на того, хто зможе поставити тебе на перше місце, – він знову провів рукою по волоссю, виглядаючи одночасно напруженим і втомленим. —Я не можу цього зробити, – він подивився мені прямо в очі і сказав: —Я хочу – я дійсно страшенно хочу. Але я не в тому положенні, щоб зробити це для тебе, – важко зітхнувши, він додав: —Я не можу дати тобі стосунки, Шеннон, і було б егоїстично з мого боку просити тебе про щось, що я не можу виконати.

Так воно й було.

Відмова, на яку я чекала.

—Я не просила тебе про стосунки, Джонні, – видавила я, повністю принижена. —Я ніколи ні про що тебе не просила. Тож не турбуйся про те, щоб підвести мене, бо цього не буде.

Джонні видав розчарований рик.

—Я не намагаюся підвести тебе, Шеннон, я намагаюся розібратися з цим разом з тобою.

—Послухай, Джонні, я справді втомилася, – прошепотіла я, повертаючись обличчям до вікна. —Я хочу зараз піти додому.

—Давай, Шеннон, – простогнав він, тепер схвильованим тоном. —Ти не можеш уникнути цього.

У мене був повний намір уникати його все життя.

Я планувала почати уникати цього, щойно вийду з цієї машини.

—Шеннон, поговори зі мною.

Я продовжувала мовчати.

—Шеннон, ну ж, – благав Джонні. —Не будь такою.

Я не думала, що є якийсь інший спосіб, яким я могла б бути з огляду на обставини.

Я поцілувала його.

Він відкинув мене.

Я виклалася заради нього.

Він відкинув мене.

То була моя провина.

На всі сто відсотків.

Я взяла на себе відповідальність за свою нерозсудливість.

Але це не означало, що я була досить сильною, щоб вислуховувати болючі словесні наслідки своїх дій.

—Просто поговори зі мною, чорт забирай, – зажадав Джонні, не бажаючи відпускати це.

—Що тут сказати? – я прохрипіла, повертаючись, щоб подивитися на нього, піддаючись його невтомному зондуванню. —Ти не хочеш мене. Я чула тебе. Я отримала відповідь.

—Ти явно цього не зробила, якщо це те, що ти усвідомила з цього, – парирував він, виглядаючи розлюченим.

Коли я не відповіла, Джонні буквально загарчав.

—Добре, якщо ти не хочеш обговорювати це, тоді я більше не скажу ні слова, – оголосив він, скидаючи руки в повітря. —Ти цього хочеш, Шеннон?

—Це те, чого я хочу, Джонні, – прошепотіла я.

—Як хочеш, – відрізав він, знову заводячи двигун. —Я здаюся.

Його слова відмови звучали у моїх вухах, а мої емоції були в сум'ятті, я заплющила очі і молилася, щоб час прискорився.

У мене був найсильніший біль у животі, щоб відповідати пульсуючого болю в грудях, який, здавалося, розквітав і горів з кожною милею, яку він долав на годиннику.

Коли Джонні звернув на мою вулицю, я збрехала, як і кожного разу, коли він підвозив мене додому, і сказала йому, що мій будинок знаходиться на іншому кінці вулиці, чудово знаючи, що якщо мій батько побачить, як я вилазжу з його машини, я все одно що мертва.

Однак я не очікувала, що він може знову вимкнути двигун, що він зробив.

—Ти гаразд? – запитав він, повертаючись на своєму місці обличчям до мене.

—Так, – прохрипіла я.

Він повільно кивнув головою.

—Шеннон, послухай…

—Тобі не треба нічого говорити, – швидко зупинила я його, сказавши. —Це більше не повториться.

Він насупився.

—Ні, це не те.

—Мені дуже шкода, – випалила я, а потім схопилася за ручку і відчинила двері. — Мені справді дуже шкода.

Я не могла винести більшого.

Не сьогодні.

Пригнічена, я тинялася за садовою стіною мого сусіда, поки не стало ясно, що Джонні чекає, поки я ввійду всередину, перш ніж він піде, і тоді я зробила єдине, що могла: я пригнула голову і побігла стежкою до свого справжнього будинку, не сміючи озирнутися на нього.

Прослизнувши всередину, я зачинила за собою двері і уривчасто видихнула, перш ніж швидко обшукати нижній поверх.

Будинок був порожній.

Оллі, Тадхг і Шон ходили до няні Мерфі по буднях, за винятком п'ятниць, коли няня закидала їх одразу додому після школи, тому що на вихідні вона їздила до Беари відвідати свою онуку і не поверталася додому принаймні до восьмої години.

Джоуї та мама обидва працювали по понеділках, а мій батько зігрівав табурет у букмекерів майже щовечора.

Нічого не змінилося.

Викидень чи не викидень, моя зіпсована сім'я продовжувала жити як завжди…

Вдячна за те, що уникла ще однієї безглуздої конфронтації, я скинула туфлі і поспішила вгору сходами, щоб зняти мокрий одяг.

У нас у підсобному приміщенні була уживана сушарка, якою я не мала користуватися через те, що вона сильно вимагала електрики, але я збиралася скористатися цього вечора.

Я не мала вибору.

Повернувшись до будинку болю, я зачинила двері своєї спальні, а потім швидко зняла мокрий одяг, перш ніж надіти піжаму.

Я була на півдорозі вниз сходами зі зім'ятою формою в руках, коли пролунав стукіт у вхідні двері.

Зупинившись на півкроці, я примружила очі і спробувала розглянути, ким може бути висока тінь за матовим склом.

Пролунав ще один стукіт, цього разу голосніше, тому я поспішила вниз по сходах, що залишилися, і відчинила двері, тільки щоб виявити Джонні, що стоїть зовні під дощем, схожого на якогось напівтонулого ангела.

Миттю моє серце стиснулося в грудях, а потім почало стукати так сильно, що було майже боляче.

Серйозно, Боже?

Чому?

—Привіт, – прошепотіла я, вчепившись у двері мертвою хваткою. Сходинка в наш будинок була висотою не менше фута, але я все одно впіймала себе на тому, що дивлюся на нього знизу вгору.

—Привіт, – відповів Джонні, блакитні очі зустрілися з моїми. —Ти живеш в 95 будинку.

Я кивнула, пригнічена.

—Я думав, твій будинок під номером 81? – він насупився. —Це те місце, куди я тебе висаджував?

Я безпорадно знизала плечима, відчуваючи себе розгубленою.

—Ну, ти залишила свою сумку в машині, – знявши мою сумку зі свого правого плеча, він простяг її мені.

—Вибач, – пробурмотіла я, відчуваючи, як мої щоки знову спалахують. —Твоя куртка в моїй спальні – я піду і принесу її, – я повернулася, щоб бігти вгору сходами, але він зупинив мене, поклавши руку на моє зап'ястя.

—Не турбуйся про це, – пояснив він, швидко прибираючи руку. —Я заберу її в школі або ще десь.

—Добре.

Засунувши руки в кишені, Джонні похитався на підборах, розглядаючи мене коротку мить, перш ніж видихнути.

—Ти гаразд?

—Так, – прошепотіла я, відчуваючи себе ні крапельки не в порядку.

—Шеннон, я не хочу, щоб ти думала, що я не хочу, щоб ти...

—Будь ласка, нічого не кажи, – благала я, відчуваючи себе ображеною на цьому етапі. —Будь ласка.

—Зараз для мене все складно…

—Джонні, будь ласка, просто забудь, що це колись було.

Він пильно дивився на мене протягом нестерпно довгого моменту, перш ніж натягнуто кивнути.

—Якщо це те, що ти хочеш.

Я трохи поникла.

—Так і є.

Потім його погляд метнувся до моєї шиї, і вираз його обличчя миттєво потемнів.

—Зараз мені потрібно зайти всередину, – заявила я, побоюючись, що він почне з того місця, де зупинився.

—Правильно, – сказав він, трохи похитавши головою. —Звичайно, так, і мені краще йти.

—Добре.

—Думаю, побачимося завтра, – сказав Джонні, а потім розвернувся і пішов від мене.

Почуваючись спустошеною, я закусила губу, дивлячись, як він іде.

—Бувай, Джонні.

—Бувай, Шеннон, – крикнув він у відповідь, кинувши швидку усмішку через плече.

О боже.

З серцем, що неспокійно б'ється в грудях, я зачинила двері і поплелася назад по сходах.

Мені треба було прилягти на хвилинку, щоб я могла обміркувати свої думки.

Прослизнувши назад у свою крихітну кімнату, я попрямувала прямо до свого односпального ліжка з наміром засадити матрац обличчям, але зупинилася, коли мій погляд упав на куртку Джонні, розкидану на моєму ліжку.

Я опустилася в підніжжя свого ліжка, потягнулася за його курткою і притиснула її до грудей.

Його запах був всюди.

На його куртці.

На мені.

Тримаючи промоклу тканину, я глибоко вдихнула, вдихаючи знайомий запах його дезодоранту, а потім подумки відчитала себе за те, що була такою потворою.

Що я робила?

Чому я дозволяла собі відчувати ці емоції?

Вони були небезпечні.

Мені потрібно зупинитися.

Він тебе не хоче.

Відчуваючи нудоту в животі від жалю і занепокоєння, я прибрала ковдру, залізла в своє ліжко і згорнулася до найменшого клубка, який тільки могла.

Все боліло.

Моє тіло.

Мій мозок.

Моє серце.

Повільно дихаючи, я спробувала позбавитися всіх поганих думок, які переслідують мене.

Кожний спогад, що руйнує душу, про те, як сміхотворно безглуздо я поводилася.

Це тривало недовго.

Через п'ятнадцять хвилин моєї безмовної жалоби звук грюкнувших вхідних дверей заповнив мої вуха.

Не менше ніж за три хвилини двері моєї спальні влетіли всередину.

—Де вечеря?

Залишаючись зовсім нерухомою, я вчепилася в ковдру, моє тіло напружилося від занепокоєння.

—Я забула.

—Ну, вилазь з цього довбаного ліжка і спускайся сходами, – прогарчав тато з порога. —У тебе є робота по дому, дівчинко, і це включає приготування вечері. Саме час тобі заслужити свій зміст.

—Мене нудить, – пронудила я.

Це не було брехнею.

У мене звело живіт.

—Тобі буде ще гірше, якщо ти не витягнеш свою дупу з цього ліжка, – попередив мій батько. —Хвора. Твоя мати страшенно хвора, і вона працює, щоб сплатити твої ублюдочні шкільні збори, ти, невдячна маленька шльондра.

Я знала, що він сьогодні не пив, але мій тверезий батько все ще викликав у мене страх.

—У тебе є п'ять хвилин, щоб спуститися сходами, дівчинко, – додав він. —Не примушуй мене повертатися до тебе.

Він зачинив двері моєї спальні, і поки я слухала, як він спускається сходами, я обмірковувала свої варіанти.

Залишатися там, де я була, і терпіти побої чи робити, як він просив, і все одно ризикувати?

Вибору не було.

Ніколи не було.

Принаймні не для мене.

Відкинувши ковдру, я вибралася з ліжка і спустилася назад у пекло.

***

—Ти все ще розмовляєш зі мною? – були перші слова, які злетіли з губ Клер, коли я відповіла на її телефонний дзвінок пізніше тієї ночі.

Я закінчувала мити кухонну підлогу перед сном, приготувала вечерю і вимила весь посуд.

Утримуючи телефон між вухом і плечем, я вилила воду з відра для швабри в кухонну раковину і швидко забрала їх у підсобне приміщення.

—З огляду на те, що я щойно відповіла на твій дзвінок, я б сказала, що досить очевидно, що я все ще розмовляю з тобою, – відповіла я приглушеним тоном.

Було вже близько одинадцятої вечора, але мій батько все ще був у вітальні, дивився якийсь матч по телевізору, і я знала, що краще не турбувати його.

—Мені так шкода, – простогнала Клер наприкінці лінії. —Я не хотіла бентежити тебе сьогодні, присягаюся. Мені просто набридло слухати, як ці двоє бубнять про Джонні, і я хотіла поставити їх на місце.

—Не турбуйся про це, – схопивши куртку Джонні з сушарки, я вимкнула світло на кухні і вийшла. —Я не злюся, – додала я, мій голос був ледь голоснішим за шепоту.

—Ти можеш говорити прямо зараз? – запитала вона.

—Так, – прошепотіла я, крадучись прямуючи до сходів. —Просто дай мені дві секунди.

—Добре, – відповіла вона.

Притискаючи телефон до грудей, я навшпиньки піднялася сходами, старанно уникаючи кожного скрипу.

—Добре, я повернулася, – сказала я їй більш виразним тоном, як тільки опинилася в безпеці у своїй спальні із замкненими дверима.

—Ти впевнена, що не сердишся на мене?

Я похитала головою і плюхнулася на ліжко.

—Я справді не злюся.

—О, слава богу, – голосно зітхнула Клер. —Я весь вечір була в жахливому стані, турбуючись про це. Мене завтра не буде на заняттях, і я боялася, що ти не візьмеш слухавку, коли я зателефонувала.

Моє серце впало.

—Ти не прийдеш завтра до школи?

—У мене хокейний матч зі школою, – пояснила вона. —Але там буде Ліззі.

Принаймні Ліззі буде.

—Ну, я не злюсь.

—Ти впевнена?

—У мене хороші новини, – сказала я, вирішивши змінити тему. Інакше нам довелося б ходити туди-сюди всю ніч. —Я забула сказати тобі минулого тижня, але я думаю, тобі сподобається.

—Викладай все начистоту, Лінч.

—Мама підписала бланки. Я здала їх минулого тижня, – важко зітхнувши, я сказала: —Мені дозволили поїхати з тобою в Донегал після Великодня.

Мені довелося на кілька хвилин відсунути телефон від вуха, поки Клер вищала від збудження.

—Це найкраща новина за всю історію, – сказала вона. —Ти не уявляєш, якою щасливою ти мене щойно зробила. Я думала, що опинюся в пастці в чужому окрузі на два дні з Ліззі та Пірсом, – продовжила вона. —І ти знаєш, наскільки зіпсовані їхні стосунки.

—Чужий округ, – хихикнула я, а потім хрюкнула, коли гострий біль рикошетом пронизав мій бік.

—Ти гаразд?

—Так, це просто мій живіт, – відповіла я, погладжуючи вигин свого живота. —Це турбувало мене цілий день, – прикусивши губу, я додала: —Сподіваюся, я не захворію на щось.

—Тоді тобі краще прийняти трохи парацетамолу і покінчити з цим, – весело парирувала Клер. —Тому що ми їдемо до Донегала, дитинко! Ууу!

—Після Великодня, – нагадала я їй.

—І що? – парирувала вона. —Це все одно найкраща новина за всю історію.

Я посміялася з її ентузіазму, тому що, чесно кажучи, як я могла не посміятися?

Це було заразливо.

—Отже, ти з'ясувала, як ти збираєшся провести сорок вісім годин у тісному контакті з Джерардом?

Клер голосно застогнала.

—Він зводить мене з розуму, Шен.

—Ти йому подобаєшся, – сказала я їй. —І перш ніж ти відключиш мене і скажеш, що йому всі подобаються, я маю на увазі, що ти йому справді подобаєшся, Клер. Коли ви разом, стає очевидним, що ти йому подобаєшся.

Це правда.

У школі вони стежили за рухами одне одного.

Він завжди підходив до неї, відпускав жарти і заводив безглузді розмови.

Вони поводилися як літня подружня пара, коли були разом, з дотепними жартами та швидкими репліками, і я не могла зрозуміти, чому вони ще не пара.

Це здавалося таким неминучим.

—Те, що він так поводиться до мене, це не комплімент, – пробурчала Клер, коли я її вилаяла. Пихкаючи, вона додала: —Будь-яка дівчина, яка проходить повз цього хлопця, повертає голову.

—Так, але ти не просто закружляла йому голову, Клер, – сказала я їй.

—Ти не можеш перетворити те, чого там немає, Шен, – відповіла вона сумним тоном.

—Я в це не вірю, – заперечила я.

—Це тому, що ти не знаєш його так, як я, – ось і все, що вона відповіла.

—Ну, я думаю, що ви з Гібсі разом маєте сенс, – наполягала я. —Набагато більше, ніж Ліззі та Пірс.

—Це було б неважко, – посміхнулася Клер. —У мені й містері Малкахі більше сенсу, ніж у цих двох.

—Правильно, – задумливо промовила я.

—Отже, ось що ми зробимо, – сказала вона тоді. —Ти можеш тримати мене зосередженою і подалі від Джерарда, коли ми будемо в Донегалі, і я зроблю те саме для тебе з Джонні.

Я переривчасто видихнула.

—Щодо цього…

—Продовжуй, – наполягала вона.

Замруживши, я випалила:

—Він знову підкинув мене додому.

—Що? – Клер зойкнула.

У мене перехопило подих.

—Я знаю.

—Боже мій, Шен, у чому справа?

—Я справді не знаю, – простогнала я, витираючи обличчя рукою. —Я так заплуталася.

—Заплуталася?

Вирішивши дати їй повне розкриття, я прошепотіла:

—Він не просто відвіз мене додому, Клер. Я знов пішла до нього додому.

—О Боже, – видихнула вона.

Кивнувши, я застогнала у свою руку.

—І я поцілувала його.

—О Боже! – повторила вона, тепер голосніше і набагато схвильованішим тоном. —Де це сталося?

—У його спальні, – зізналася я, а потім неохоче додала: —На його ліжку.

—Боже мій, – верескнула вона. —О, мій бог, Шен!

—Він не поцілував мене у відповідь, – зізналася я, скривившись.

—Цей чортів ідіот, – прогарчала вона, миттєво змінюючи тон.

—Я ідіотка, Клер, – поспішила сказати я, відчуваючи себе такою ж приниженою, як і в його машині дорогою додому. —Про що, чорт забирай, я думала?

—Він був грубий з тобою? – вибагливо запитала вона. —Тому що я надеру його велику, люблячу регбі дупу, якщо він був грубий з тобою...

—Він не був грубим до мене, Клер, – прохрипіла я. —Він був… милим.

—Ні, Шеннон, це ти мила. Він мудак, – сердито поправила Клер. —Тому що тільки повний мудак приводить мою найкращу подругу до себе додому, приводить її до своєї спальні, а потім, коли вона вперше в житті відкриває себе, він іде і відкидає її.

—Я поцілувала його, Клер, – прошепотіла я. —А не навпаки.

—І він явно не заслужив твого поцілунку, – відрізала Клер. —Ти надто гарна для такого ідіота.

—Я думала, тобі подобається Джонні?

—Я звикла, – сердито погодилася вона. —Раніше я думала, що він був добрим хлопцем. Раніше я думала, що він кращий за його репутацію, – прогарчала вона. —Більше ні.

—Це моя вина, Клер.

—Ні, Шен, – прогарчала вона. —Він привів тебе, і ти заслуговуєш набагато кращого, ніж дозволити якомусь тупоголовому мудаку зробити це.

—Він справді цього не робив, – зізналася я. —Це все я.

—Мені байдуже, – відрізала вона. —Він ідіот.

—Що мені тепер робити? – запитала я, відчуваючи себе невпевнено.

—Що ти маєш на увазі?

—У мене його куртка, – я зізналася. —Мені треба повернути її йому.

—Чому в тебе його куртка?

—Він дав мені її... – я зробила паузу, перш ніж додати: —Насправді це друге, що він дав мені. Він віддав мені своє пальто після школи, але воно промокло від дощу, тому він дав мені інше.

—Отак, – відрізала вона. —Водить тебе за ніс!

—Я не думаю, що це те, що він робив, – заперечила я. —Він просто був милим, Клер, – тяжко зітхнувши, я додала: —Він просто справді хороший хлопець.

—Добре, – зітхнула вона, трохи пом'якшуючи свій гнів. —Просто поверни йому його пальто завтра в школі і покінчи з великою мавпою.

—Добре, – відповіла я, засмучена цією думкою.

—Знаєш, він дурень, – додала вона. —Ти чудова, і добра, і мила, і віддана, і мільйон інших блискучих якостей, які він ніколи не знайде в таких повіях, як ця Белла Вілкінсон.

—Дякую, – відповіла я, оцінивши її спробу втішити мене. Звичайно, це було неправдою, але її слова справді допомогли. —Але тобі не дозволено ненавидіти його через це.

—Правда? – вона заскулила.

—Він не зробив нічого поганого, Клер, – наполягала я. —Серйозно. Він не міг бути більш добрим до мене.

—Тоді чому він не поцілував тебе у відповідь? – запитала вона.

—Тому що він не хоче мене, – випалила я. —Очевидно.

—Тоді він божевільний, – пробурчала вона. —Якби у мене був пеніс чи мені подобалися дівчата, я хотіла б тебе.

—Дякую, – я наполовину плакала, наполовину сміялася. —Якби у мене був пеніс або мені подобалися дівчата, я б теж тебе хотіла.

—Значить, ми справді не будемо його ненавидіти?

—Ні, – відповів я. —Ми справді не будемо.

—Ух, – простогнала Клер. —Дуже добре.

—Ти чудова подруга, Клер, – сказала я їй. —Я не знаю, що б я робила без тебе.

—Чи достатньо я гарна подруга, щоб знати подробиці?

—Які подробиці? – нервово запитала я. —Що ти хочеш знати?

—Усі подробиці, – відповіла вона.

Тьху.

—Це так ніяково, – прошепотіла я. —Принизливо, насправді.

—Гаразд, вибач, – швидко відповіла вона. —Тобі не обов'язково про це говорити.

—Він чудовий, – прошепотіла я після паузи.

—Так, так, – пробурчала вона. —Усі вже знають це.

—Ні, Клер, – наполягала я. —Я маю на увазі, що він справді чудовий, – закривши очі, я прошепотіла: —Під одягом.

—Боже мій! – закричала вона мені у вухо. —Звідки ти знаєш, що в нього під одягом?

—Він приймав душ і був тільки наполовину одягнений, коли вийшла...

—Звідки?

—Із його душа.

—Почекай! – Клер пискнула: —Ти приймала душ із Джонні Кавана?

—Що – ні! – я похитала головою. —Я приймала душ у його душі.

—Добре, тобі треба повернутися на початок, бо я втрачаю тут силу своєї брудної уяви.

—Ми обидва промокли під дощем, – пояснила я зі втомленим зітханням. —Його мама віднесла мій одяг вниз, щоб висушити його. Я скористалася душем у його ванній кімнаті. Він прийняв окремий душ. А потім ми обидва опинилися в його кімнаті.

—Без одягу?

—На ньому були спортивні штани, – відповіла я, опираючись бажанню розповісти їй про те, що я бачила до того, як він одягнув свої спортивні штани. —Ось і все.

—А ти? – наполягала вона.

—Просто рушник, – я прикусила губу, відчуваючи, як моє обличчя палає від жару. —Я думаю, що я показала йому... ну, ти знаєш.... І я справді не знаю, як це сталося, але ми обоє опинилися на його ліжку, – поспішила сказати я, понизивши голос. —І потім він був прямо там, ніби його обличчя було так близько до мого... – уривчасто видихнувши, я додала: —І я просто збожеволіла і поцілувала його.

—Боже, – видихнула Клер. —Це як дивитися аварію поїзда, тільки замість того, щоб дивитися, я слухаю це.

—Я знаю, – простогнала я. —А потім я запанікувала і замкнулася в його ванній, – я зіщулилася від спогадів. —І він був такий добрий до мене, Клер. Я маю на увазі, він міг би вийти з себе і викинути мене, але він просто продовжував говорити зі мною з іншого боку дверей, намагаючись умовити мене.

—Ух, я не можу, – простогнала вона. —Це занадто ранить моє серце.

—Він обіцяв, що не буде говорити про це, якщо я вийду, – продовжувала я говорити, незважаючи на її протести, потребуючи зняти це з моїх грудей. —Звичайно, він збрехав. Коли ми повернулися до його машини, він розповів мені…

—Не про це мова, – видихнула вона. —Будь ласка, скажи мені, що він не дав тобі поговорити з ним.

—Він зробив це, – видавила я. —А потім він продовжував говорити мені, що мені не потрібно вибачатися, і я думаю, що він мав на увазі саме це, але мені просто так соромно за все це. Клянуся, я більше ніколи ні перед ким так не виставлю себе.

—Чорт, – зітхнула Клер. —Я хотіла б, щоб завтра у мене не було цього безглуздого матчу. Я не хочу, щоб ти була одна в школі, поки ти так почуваєшся.

—Я теж, – похмуро погодилася я. —Принаймні Ліззі буде там.

—Можливо, не варто говорити про це Ліз, – втрутилася Клер. —Вона відразу відріже йому член.

—Ніхто не повинен знати про це, Клер, – прошепотіла я. —Ніхто.

—Згодна.

Я схопилася за живіт, коли черговий колючий біль рикошетом пронизав мене, змусивши знову замикати від болю.

—Гей, може, тобі варто взяти завтра вихідний, – запропонувала вона, звучачи стурбовано. —Звучить не дуже добре.

—Зі мною все буде гаразд, – прошепотіла я.

І я могла б бути гаразд.

Я сподівалася.

РОЗДІЛ 49

ДЖОННІ

—Доброго ранку, – визнав Гібсі, опускаючись на пасажирське сидіння моєї машини у вівторок вранці. —Як пройшло вчорашнє тренування?

—Я облажався! – я випалив.

—Ти облажався? – Гібсі вигнув брову, пристібаючись. —На тренуванні?

—Ні, – я похитав головою. —Я не пішов.

—Чому ні?

—Тому що я облажався!

—Як?

—Чорт, – застогнавши, я переключив передачу і від'їхав від його будинку. —Так страшенно погано, – стиснувши руки на кермі, я видав болісний рик. —Так біса, біса погано, Гібс.

—Ти збираєшся сказати щось ще, крім лайок? – протягнув, витягаючи чистий компакт-диск зі своєї шкільної сумки і засовуючи його в мій футляр для компакт-дисків. —До речі, я записав це для тебе минулої ночі, – додав він з усмішкою. —Я думаю, тобі сподобається.

—Дякую, – пробурчав я, надто абстрактний, щоб зосередитися на чомусь, крім своїх бурхливих думок.

—Отже, – сказав Гібсі, дістаючи коробку цигарок. Він поклав одну сигарету між губами і запалив. —Ти збираєшся розповісти мені, як ти облажався?

—Опусти вікно, – пробурчав я. —Ти ж знаєш, я не виношу запаху цих речей.

—Я вважаю, ця криза якось пов'язана з малюком Шеннон? – запропонував він, опустивши вікно і випустивши з нього хмару диму.

Я знову кивнув головою, відчуваючи паніку.

Всю ніч я чекав, коли зможу позбутися цього лайна.

Я ледве міг дихати від тиску в моєму тілі – від цього і від жалю, і від її запаху на моїх простирадлах.

Я навіть не міг насолодитися вечерею зі своїм батьком, чого ми не могли зробити з Нового року через суперечливі графіки.

Усю вчорашню вечерю я був надто занурений у свої думки.

Я був дуже захоплений нею.

—*Я думала, я тобі подобаюсь.*

Чорт забирай, моє серце мало не луснуло, коли вона промовила ці слова.

—Що ти зробив, Джонні? – Гібсі штовхнув мене, відриваючи від моїх думок.

—Я зробив це знову, – зізнався я.

Він насторожено глянув на мене.

—Ти знов відвіз її додому?

Кивнувши, я видав здавлений стогін.

—За винятком цього разу, я пішов ще далі і змусив її повернутися додому після школи.

—Джонні…

—Я буквально підняв її і посадив у довбану машину, Гібс, – випустивши ще одне розчароване зітхання, я відкинувся на спинку стільця і застогнав.

Він засміявся.

—Ти ідіот.

—Я знаю, – простогнав я. —А потім мама зробила те, що в неї виходить найкраще.

—Вона втрутилася, – зі знанням справи додав Гібсі.

—Привела її до хати.

Брові Гібсі злетіли вгору.

—Твій дім?

—О так, – прошипів я, все ще відчуваючи гіркоту. —Потім вона пішла і розповіла мені про це.

Гібсі здригнувся.

—О, Ісусе.

—Я знаю, – я похитав головою, змушуючи себе зосередитися на дорозі. —Це було жорстоко.

—Де була Шеннон, коли йшла ця розмова?

—Це найгірша частина, – відповів я з гримасою, вказуючи на школу. —Мама вирішила, що було б чудово змусити Шеннон прийняти душ, – я кидаю на нього злий погляд. —Ще один.

—Ти знущаєшся з мене? – Гібсі хихікнув.

—Я не знущаюся, – випалив я, повертаючи на знайомий провулок до Томмена. —Мама теж подумала, що це була приголомшлива, блядь, ідея взяти її одяг і покласти в сушарку.

—Зупинися. Я не можу. Це дуже безцінно, – він відкинув голову назад і завив від сміху. —Мамочка Кавана кращий напарник, ніж я!

—Зосередься, Гібс! – я гаркнув, коли заїхав на парковку. —Це було погано. Справді страшенно погано.

—Наскільки погано? – він спитав.

Я заїхав на своє місце для паркування і заглушив двигун.

—Наскільки все погано, Джонні? – Гібсі вмовляв.

Видавши болісний рик, я повернувся на своєму місці обличчям до нього.

—Вона поцілувала мене?

Очі Гібсі спалахнули.

—Так?

Я кивнув головою.

—На моєму ліжку. У рушнику. Виглядаючи як чортовий сон. Вона просто, блядь, поклала свій рот на мене, Гібсе.

—У рушнику?

—У мами був її одяг, пам'ятаєш? – я задушив. —Вона була загорнута в рушник і більше нічого.

Гібсі посміхнувся.

—І більше нічого?

—Більше нічого, – повторив я, чітко промовляючи слово "нічого".

—Ти бачив…

—Так, – огризнувся я, а потім голосно застогнав. —Чорт.

—І?

—Ідеально.

—Чорт.

—Ага.

—Ну і лайно, хлопче, – задумливо промовив Гібсі, чухаючи щелепу. —Я ніколи не подумав би, що вона зробить перший крок, – повернувшись, щоб подивитися на мене, він спитав: —Що ти зробив?

—Застиг, – зізнався я з болючим видихом. —Я зовсім охуїв, хлопче. А потім вона запанікувала і замкнулася у ванній кімнаті. То була катастрофа. Мені знадобилася ціла вічність, щоб вмовити її, і навіть тоді вона не сказала мені більше трьох слів дорогою до неї додому.

—Це... – Гібсі похитав головою, —це катастрофа.

—Вищого порядку, – похмуро погодився я. —Я намагався поговорити з нею про це, але вона не погоджувалася, хлопче. Вона не хотіла чути жодного слова з того, що я мав сказати.

—Що ти намагався їй сказати?

—Правду? – втомлено запропонував я. —Що я йду через кілька місяців і не можу присвятити себе їй.

—Ти трохи дурнуватий для генія, чи не так? – Гібсі задумався.

Я повернувся, щоб подивитись на нього.

—Перепрошую?

—Ти кілька разів відвозиш її додому, водиш у паб, у кіно, приводиш її до себе додому – двічі, потім вона тебе цілує, а ти її відкидаєш, – парирував він. —Чого ти чекав від неї? Сидіти та слухати це?

—Я, блядь, не відкидав її, – виплюнув я. —Я б ніколи не відкинув її!

—О, добре, – хихикнув Гібсі. —Звичайно, ти цього не робив.

—І ти той, хто сказав мені бути її другом, – звинуватив я.

—Ну, я був неправий, – сказав він. —Ти не можеш цього зробити. Це ніколи не спрацює. Здавайся зараз.

—Так, так і буде, – прошипів я. —Так має бути.

—Чому це має спрацювати? – він спитав.

—Тому що вона мені потрібна, – я похитав головою і випустив ще одне розчароване зітхання. —Тому що я хочу зберегти її у своєму житті.

—Ти хочеш утримати її, і крапка, – заперечив Гібсі. —Тому що ти по вуха закоханий у цю дівчину.

—Припини, – попередив я.

—Чудово, – він підняв руки вгору. —Я більше нічого не скажу про це.

Ми довго сиділи в тиші, поки Гібсі курив чергову сигарету, перш ніж я нарешті порушив її, сказавши:

—Ти знаєш, що вона дуже гарна в PlayStation? До біса гарна як геймер?

Гібсі подивився на мене з подивом.

—Реально?

Я кивнув головою.

—Вона надерла мені дупу, хлопче. Я ніколи не бачив, щоб хтось виконував завдання так швидко, як вона.

Він видихнув ще одну хмару диму і викинув цигарку у вікно.

—У неї була з собою шпаргалка?

—Їй це було не потрібно, – пробурмотів я, натискаючи кнопку і піднімаючи вікна. —Вона запам'ятала кожен чортовий код.

—О боже, – простогнав Гібсі. —Це так страшенно сексуально.

Я вказав на пасажирські двері.

—Забирайся з моєї машини.

—Я не думаю про неї так, – засміявся він, відчиняючи дверцята і виходячи.

Так, він, блядь, думав.

РОЗДІЛ 50

ШЕННОН

Коли я прокинулася у вівторок вранці, мені знадобилася сміховинна кількість часу, щоб витягти себе з ліжка.

Мені було так боляче, що все, що я хотіла зробити, це сховати голову під ковдру та залишитись там.

Знання того, що не ходити до школи і бути вдома, означало проводити весь день в одному будинку з моїм батьком. І це було чималим стимулом, щоб піти до школи.

Але думка про те, що доведеться знову зустрітися з Джонні, означала, що це був близький виклик.

Я почувала себе не у своїй тарілці.

Мій розум крутився, а тіло билося в агонії.

До того часу, як я вийшла з автобуса до Томмена, моє тіло відчувало, що воно намагається розірвати себе зсередини, і це почалося з мого шлунка.

Я випрала, висушила і запакувала куртку Джонні в пластиковий пакет в передній кишені моєї шкільної сумки, готова повернути йому, як ми з Клер обговорювали.

Я мала намір повернути його йому та втекти.

А ще краще, якби я побачила Гібсі, я могла б віддати це йому і покінчити з цим.

Весь ранок я виглядала його в коридорах, але наші шляхи так і не перетнулися.

Мільйон і одна безглузда думка та неспокій заповнили мій розум.

Він був поранений?

Я вже знала, що його поранено.

Але чи було гірше?

Він був у лікарні?

Він був хворий?

Боже, я була жалюгідна.

Я б ще більше зациклилася на його відсутності, якби не жахливий біль у животі, що вимагає всієї моєї уваги.

У мене звело живіт, кожен м'яз живота болісно скорочувався, ніби атака лез, що розрізають мене зсередини.

Це не було спричинене тривогою.

Ні, це напевно щось інше.

Біль був такий сильний, що я ледве могла зосередитися на шкільній роботі, і в мене не було дівчаток, щоб відвернути мене від цього, тому що Клер була на виїзній грі з жіночою хокейною командою, а Ліззі сьогодні не прийшла до школи.

Знаючи мою удачу, Ліззі захворіла на блювоту, і мене чекало те ж саме.

Насилу переборюючи себе, я ходила на всі свої заняття, сиділа одна, намагалася злитися зі шпалерами і молилася, щоб не зомліти.

До того часу, коли настала велика зміна, я була сита по горло школою на один день і була готова зробити кілька сумнівних з моральної точки зору вчинків за пару таблеток парацетамолу та склянку води.

Однак мій день різко змінився на гірше, коли дівчинка з шостого класу відвела мене в бік у коридорі і вимовила слова, котрі кожна дівчинка-підліток на планеті боялася почути в школі.

—Вибач мені, але я думаю, що ти протекла.

Оскільки я була собою, моєму мозку знадобилося кілька секунд, щоб зрозуміти, що вона говорить, і ще кілька, перш ніж я зрозуміла її сенс.

В ту хвилину, коли я зрозуміла, я хотіла, щоб земля розкрилася і поглинула мене цілком.

Я хотіла спалахнути і розчинитись у повітрі, бо те, що шестикласниця вказала на той факт, що ти протікала посеред шкільного коридору, справило такий ефект на дівчину.

Ображена, я кинулася в туалет для дівчаток, щоб розібратися.

На щастя, ванна була порожня, коли я вдерлася всередину.

Кинувши свою шкільну сумку на підлогу, я стала спиною до дзеркала і повернула голову.

—О боже, ні! – я схлипнула, коли мій погляд впав на пляму крові ззаду.

Тож це було воно.

Сьогодні був день, коли мати-природа вирішила відвідати мене.

За дев'ять днів після мого шістнадцятиліття.

Краще пізно, аніж ніколи.

У середині навчального року.

О, любий Ісусе.

Що ж, принаймні, болючі спазми в животі тепер набули сенсу.

На свій захист, звідки, чорт забирай, я мала знати?

Ніколи в житті я не стикалася з таким ударом, що вивертає живіт, ножем в область тазу.

Тому що це були перші справжні місячні.

Схопивши свою шкільну сумку та жменю паперових рушників, я шмигнула в одну з кабінок і зачинила за собою двері.

Виплутавшись зі спідниці, я стягнула з себе колготки і трусики і заплакала, коли кров забруднила мої ноги.

О боже.

Не панікуй, Шеннон.

Чи не психуй.

Зробивши заспокійливий вдих, я швидко взялася за упорядкування з єдиною думкою в голові.

Втеча.

Як тільки я почала виглядати досить респектабельно, я відразу ж поїхала додому, щоб сховати голову під ковдрою і спокійно померти від сорому.

Діставши свій телефон, я відправила Джоуї безкоштовний дзвінок, тому що, як завжди, у мене не було жодного біса кредиту, а також, як завжди, мені потрібно було, щоб він прийшов і врятував мене.

Він не відповів.

Копаючись у своїй сумці, я шукала тампон, який, як я знала, не знайду, бо, чорт забирай, навіщо мені його шукати?

Наче мати-природа вирішила нагородити мене трирічними менструальними болями і соромом у цей момент.

Боже.

Тяжко зітхнувши, я схопилася за живіт і завмерла, сподіваючись, що знайду якесь полегшення.

Його не було.

Я також вболівала за гроші, яких у мене не було, щоб я могла купити гігієнічні рушники, які я не могла собі дозволити, в автоматі у ванній кімнаті.

Два євро.

Все, що мені було потрібно, це жалюгідна монета в два євро, а я навіть її не мала.

На щастя, я знайшла запасну пару спідньої білизни, тому я зробила саморобну гігієнічну прокладку з паперових рушників, поки сльози текли моїми щоками.

Я чудово розуміла, що мені не треба було плакати через це.

Це було цілком нормально.

Але я була засмучена, збентежена і не готова.

Вперше в житті я хотіла, щоб у мене все йшло гладко.

Я так утомилася від того, що моє життя – це залізниця.

Мені потрібна була відстрочка.

Я почистила спідницю, як могла, перш ніж надіти її назад.

Потім я зірвала з себе джемпер і обв'язала його довкола талії, щоб приховати пляму сорому.

Мої ноги були голі, руки без рукавів, і я виглядала зовсім недоречно для березневої погоди.

Шморгаючи носом, я безцільно рилась у своїй сумці, мої пальці зависли над пластиковим пакетом, в якому була куртка Джонні.

Витягнувши куртку з пластикового пакета, я швидко засунула колготки та спідню білизну в пакет і сховала їх на дні шкільної сумки.

Вийшовши з кабінки, я прошаркала до раковини, кинула шкільну сумку і куртку на підлогу і натерла руки до крові великою кількістю мила, не в змозі зупинити дурні сльози, що стікають моїми щоками.

—Ти в порядку? – запитав жіночий голос, налякавши мене.

Шморгаючи носом, я обернулася і побачила дівчину в уніформі, що виходить з туалетної кабінки в кінці ванної – тієї, що з табличкою «не працює».

Навколо неї повисла густа хмара диму, не помічена розібраною пожежною сигналізацією на стелі.

Я була настільки захоплена своїм особистим зривом, що не усвідомлювала, що тут є хтось ще.

—Вибач, – пробурмотіла я. —Я не знала, що тут є хтось ще.

—На вулиці все ще йде дощ, – оголосила вона, потрясаючи перед собою пачкою цигарок. —Мені не хотілося стояти на вулиці під дощем та палити.

Моя уніформа була єдиною річчю, яка була в мене спільною з дівчиною, яка стояла переді мною.

Вона була набагато старша за мене – і набагато красивіша.

Її чорне волосся було підстрижене в одну з тих стильних стрижок у стилі боб, які в даний час носять усі знаменитості, а її обличчя було бездоганним.

Вона була високою і мала фігуру вбивці пісочного годинника з величезними цицьками, що випирали з тканини її темно-синього джемпера.

Вона підійшла до того місця, де я стояла, і притулилася до раковини поряд зі мною.

—Чому ти плакала?

—О, я гаразд, – швидко відхилилася я. —Це нічого не означало.

—Це не звучало як ніщо, – задумливо промовила вона, дивлячись на мене світло-блакитними очима. —Ти там ревіла, як дитина.

Я знизала плечима, відчуваючи, як моє обличчя спалахнуло від збентеження.

—Поганий день?

Більше схоже на погане життя.

Я тяжко видихнула.

—Можна і так сказати.

—У мене було кілька таких, – відповіла вона.

Я сумнівалася у цьому.

Вона виглядала надто ідеально, щоб у її житті був поганий день.

Вона схилила голову набік, вивчаючи моє обличчя.

—Ти новенька.

Я кивнула.

—Із державної школи?

Моє серце впало.

Страх пробіг моєю шкірою.

Але мені вдалося кивнути і залишитися безпристрасною.

—Ще раз, як тебе звати?

—Ем, Шеннон, – відповіла я тихим голосом. —Шеннон Лінч.

—Шеннон, – в її очах промайнуло впізнання, і я не була впевнена, що це мені сподобалося.

Відчуваючи себе ніяково, я обійшла її, підійшла до обігрівача і дала рукам висохнути на три секунди, перш ніж потягтися за своїми речами.

—Я Белла, – оголосила вона, відштовхуючись від раковини. —І це… – вона вихопила куртку у мене з рук. —Не належить тобі.

Моє серце пішло в п'яти.

—Як ти її отримала? – запитала вона. Її тон все ще був легким, але обличчя було грізним. —Це тобі Джонні дав?

—О, ні, вибач, – непереконливо відповіла я, поправляючи шкільну сумку на плечах. —Мабуть, я помилково схопила її з вішалки.

—Не бреши, – попередила вона. —Звідки у тебе його куртка?

—Він дав це мені, – прошепотіла я, коли легке тремтіння пробігло по моєму тілу.

Вона вигнула тонко вищипану брову.

—Джонні просто віддав тобі свою куртку?

Я кивнула і глибоко проковтнула.

—Коли? – запитала вона.

—Вчора.

Її очі звузилися.

—Чому?

—Ішов дощ.

—І що? Це Ірландія, – вона поклала руку на стегно і подивилася на мене зверху вниз. —Завжди йде дощ.

Я ніяково посмикнулася.

—Він просто був милим.

—Джонні не милий, особливо з випадковими незнайомцями, – виплюнула вона.

Знизавши плечима, я рушила, щоб прослизнути повз неї, але вона простягла руку, перегороджуючи мені шлях.

Я зіщулилася.

—Почекай, – скомандувала вона, переводячи погляд з куртки в її руці на моє обличчя. —Я ще не перестала з тобою розмовляти.

—Якщо вона вдарить тебе, то вдар її у відповідь, Шеннон, – я подумки повторювала пораду мого брата в своїй голові знову і знову. *—Ти ні для кого не боксерська груша. Не дозволяй нікому зневажати тебе.*

—Маленька пташка нашептала мені, що ти крутилася з ним у його машині.

Це не прозвучало як питання, тож я не відповіла.

У мене було досить сварок із такими дівчатами, як Белла, за плечима, щоб знати, що все, що я скажу, може і буде використано проти мене.

Безпечніше було мовчати.

—Ти знаєш, хто я? – нарешті спитала вона.

Я кивнула.

—Ти знаєш, хто він?

Я кивнула.

—Тепер ти знаєш, хто ти?

Я знизала плечима.

—Ніхто, – тихо сказала Белла. —Ти ніщо, маленька дівчинка. Ні для нього. Ні для мене, – вона підійшла ближче, і мені довелося змусити себе не здригнутися. —Так що, в яку б гру ти не грала, тобі потрібно відступити, тому що... – вона зробила паузу, щоб прибрати волосся з мого плеча, мило посміхаючись мені зверху вниз, — яка б маленька драма у тебе не була в тій кабінці у ванній, вона поблідшає в порівнянні з тим пеклом, який я влаштую тобі.

—Я не хочу бути з ним, – видавила я, відчуваючи, що близька до непритомності.

І він не хоче бути зі мною.

Белла відкинула голову назад і засміялася.

—Усі хочуть його, – нарешті відповіла вона, все ще невесело сміючись. —І ось тобі попередження: у тобі нема нічого особливого. Джонні був добрий до тебе тільки тому, що ти була дурною маленькою сучкою, яка заплуталася на одному з їхніх тренувань і завдала йому клопоту.

Моє серце впало.

—Ти думала, я не знала про твій маленький виступ на полі того дня? – вона вигнула брову. —Я знаю все, що тут відбувається.

—Це був нещасний випадок, – прошепотіла я, відчуваючи, як мої очі наповнюються сльозами.

—Начебто, – посміхнулася вона. —Ти шукала його уваги, і ти її отримала.

—Ні, – пробурмотіла я. —Це не так.

—О, будь ласка, – прошипіла вона. —З того часу, як ти з'явилася тут, ти не доставила йому нічого, крім проблем. Бійка з Ронаном Макгеррі? – вона вигнула брову. —Тримаю парі, тобі це сподобалося, чи не так?

Я скрушно похитала головою.

—Я сподіваюся, ти знаєш, що він добрий до тебе, тому що у нього немає вибору, – додала вона, дивлячись на мене. —Тому що твоя матуся намагалася усунути його від занять, і йому треба тримати носа в чистоті перед Академією, – у мене відвисла щелепа. —Ти думала, я й цього не знаю? – вона тихо засміялася. —Я знаю про тебе все. Усі твої маленькі секрети. Усі скелети у твоїй шафі.

—Я не... Я не... Це не...

—Залиш це, – відрізала Белла. —Твій маленький акт жертви з "бідної мене" на мене не подіє. Я даю тобі зрозуміти, що те, що зробили з тобою ті дівчата з тієї лайнової школи, з якої ти прийшла, буде прогулянкою в парку в порівнянні з тим, що зроблю я, якщо ти не відступиш. Я не буду такою милою, якщо мені доведеться тобі повторювати це знову.

—Тобі й не доведеться, – видавила я.

Не давши їй можливості відповісти, я прослизнула повз неї і вискочила з ванної.

Мені треба було забиратися звідси до чортової матері, і швидко.

Оскільки був час обіду та на вулиці йшов дощ, коридори були заповнені іншими учнями, які ховалися від негоди.

З серцем, що швидко б'ється в грудях, я лавірувала крізь натовп, опустивши голову і зосередившись на виході.

Я зробила це всього за п'ять футів від дверей у ванну, коли врізалася в стіну з твердих м'язів.

Від удару я відскочила назад і приземлилася купою на підлогу.

—Вау, чорт, – пробурчав знайомий голос. —Вибач за це.

Дві великі руки обхопили мої руки і потягли мене вгору.

—Я не бачив тебе, малеча Шеннон, – посміхнувся Гібсі, ставлячи мене на ноги. —Ти в порядку?

Я досить займалася переслідуванням, щоб знати, що хоч би де був Джерард Гібсон, Джонні Кавана ніколи не відставав, і навпаки.

Це була тривожна концепція, враховуючи війну, яка тільки-но була оголошена мені.

Я кивнула один раз і спробувала обійти його.

Проблема в тому, що Гібсі перехопив мій хід і перегородив мені шлях.

—Гей, – умовляв він, несподівано серйозним тоном. —Ти в порядку – я завдав тобі біль або щось таке?

—Я... гаразд, – схлипнула я, відчайдушно намагаючись стримати ридання.

Це не спрацювало.

Тієї хвилини, коли він сів навпочіпки і зустрівся зі мною поглядом, величезне ридання потрясло моє тіло.

—Чорт, – пробурмотів він, нервово оглядаючись. —Я зробив тобі боляче.

—Н-ні, ти цього не робив. Мені просто... потрібно п-піти.... додому, – випалила я, плачучи як дитина прямо перед ним. —Прямо зараз.

Для мене це було надто.

Кров.

Загрози.

Паніка.

Це було занадто, і я божеволіла.

—Мені тебе обійняти?

Я похитала головою.

—Мені відвезти тебе додому?

Я безпорадно знизала плечима.

—Прямо зараз?

Я шмигнула носом у відповідь.

—Так, ем, добре, – відповів Гібсі тоном, пронизаним замішанням. —Зараз я відвезу тебе додому.

—Шеннон?

Звук вигукуваного мого імені, за яким через кілька миттєвостей Джонні підійшов і встав поряд з Гібсі, тільки підтвердив мою теорію про пару, що подорожує в зграї.

—Що трапилося? – вимагав Джонні, дивлячись на мене з занепокоєнням. Він повернувся до Гібсі. —Що ти з нею зробив?

—Нічого, хлопче, – швидко відповів Гібсі, піднявши руки вгору. —Я клянуся.

—Вона, блядь, плаче, Гібс, – прогарчав Джонні, звертаючись до свого друга. —Ти, мабуть, щось зробив.

Паніка з ревом прокинулася всередині мене, підстебнута виглядом Белли, що стоїть за дверима ванної і спостерігає за нашим спілкуванням з похмурим виразом обличчя.

Я добре знала цей погляд.

Це була обіцянка болю.

—Шеннон, – прогарчав Джонні, знову переводячи погляд на мене. —Що трапилося?

—Будь ласка, не розмовляй зі мною, – видавила я, перш ніж оминути його.

Рефлекси Джонні були набагато швидше за мої, тому що його рука метнулася вперед, пальці обхопили вигин мого ліктя.

—Шеннон?

—Не торкайся мене! – я зашипіла, запанікувала і висмикнула руку.

Джонні відсахнувся, ніби я його вдарила.

—У чому твоя проблема?

—Джонні, – втрутився Гібсі, слідуючи за нами. —Можливо, тобі варто послухати її...

—Гібсі, може, тобі варто відвалити і дати нам спокій, – гаряче парирував Джонні. —Це особисте.

—Роби як знаєш, Бульдозер, – сказав Гібсі, перш ніж неквапливо піти.

—Шеннон, що трапилося? – Джонні повторив, повністю зосередившись на моєму обличчі. —Це через те, що сталося минулої ночі? Тому що тобі не потрібно...

—Ні, – видавила я, благаючи Господа змилосердитися наді мною і не змушувати Джонні згадувати минулої ночі посеред школи. —Справа не в минулій ночі.

—Тоді що не так? – він зажадав. —Поговори зі мною!

—Мені просто потрібно, щоб ти дав мені спокій, – видавила я, рухаючись, щоб знову обійти його.

—Я... – Джонні знову схопив мене за руку, коли я спробувала ухилитися від нього, і потягнув мене назад, перш ніж закінчити: —Як тільки ти скажеш мені, що, чорт забирай, відбувається?

Мій погляд метнувся туди, де Белла метала в мене кинджали.

Я здригнулася, побачивши її загрозливий вираз, і Джонні помітив.

Він повернув голову, і все його тіло помітно напружилося.

—Господи Ісусе, – прогарчав він, проводячи рукою по волоссю, що виглядало як явне розчарування. —Що вона зробила?

Я похитала головою.

—Нічого.

—Шеннон, скажи мені, що вона тобі сказала, – він перевів свій жорсткий погляд на мене. —Я знаю, що вона тобі щось сказала.

Коли я не відповіла йому, Джонні похитав головою.

—Чудово, – прогарчав він, повертаючись до мене спиною. —Я дізнаюсь сам.

—Почекай, – схопившись за темно-синю толстовку, яку він носив поверх форми, я притягла його назад до себе. —Будь ласка, нічого не кажи.

—Нічого не говорити? – Джонні витріщився на мене зверху вниз. —Шеннон, якщо вона тебе дістає, то я напевне збираюся щось сказати, – він повернувся, щоб люто подивитися на Беллу. —Багато чого.

—Вона цього не зробила! – я збрехала, відчайдушно намагаючись розрядити ситуацію і запобігти вибуху. —Я клянуся.

—Навіть не думай знову брехати мені, – відповів Джонні, виглядаючи розлюченим. —Ти плачеш, а он там дівчисько з вендеттою проти мене стріляє в нас довбаними кинджали, – звузивши очі, він випалив: —Я тут підраховую, Шеннон, і два плюс два дорівнює поганій сучці.

—Ні, ти помиляєшся, я просто... – мої слова обірвалися, і я застогнала, коли гострий біль рикошетом пронизав мій живіт.

—Лайно, – його рука метнулася вперед і стиснула мій лікоть, підтримуючи мене. —Ти в порядку?

—Так, – видихнула я, дихаючи через ніс і схопившись за бік. —Я в порядку.

—Господи Ісусе, – вигукнув Джонні, дивлячись на мене з жаху. —Вона тебе вдарила?

—Що – ні! – я запанікувала.

Його погляд потемнів.

—Це вона? Вона що, знущалася з тебе? – він простягнув руку і торкнувся моєї шиї. —Це була вона?

Я похитала головою.

—Не бреши мені, Шеннон, – прогарчав він. —Я страшенно ненавиджу брехунів.

—Я не брешу тобі!

—Тоді скажи мені, що відбувається, – сказав він, проводячи рукою по волоссю. Розчаровано загарчавши, він додав: —Будь ласка, скажи мені, поки я не втратив самовладання і не зламався.

О боже.

Принижена, я помахала Джонні, щоб він підійшов ближче, і коли він підійшов, я піднялася навшпиньки і прошепотіла йому на вухо:

—У мене місячні.

Я заплющила очі, коли сказала це, подумки штовхаючи себе за це.

—Це мої перші, – швидко пробурмотіла я, уважно спостерігаючи за його бічним профілем, поки я балувала його своїм гіршим кошмаром. —І мені дуже боляче.

Похитуючись на п'ятах, я переривчасто видихнула і глянула йому в обличчя, чекаючи, що він розгорнеться і втече.

Джонні, звичайно, виглядав зляканим, і все його тіло застигло, але він не побіг, і рука, яку він тримав за мій лікоть, теж не рухалася.

Прикута до місця, я з жахом дивилася на нього.

—Ти йдеш, Кав? – крикнув один із його друзів.

Джонні махнув рукою, показуючи, що він зайнятий.

—Джонні?

—Відвали, Фелі, – прогарчав він. —Я тут розмовляю.

—Добре, хлопче, але ми прямуємо до міста на ланч…

—Я сказав, що я, блядь, розмовляю тут! – Джонні загарчав. —Відвали.

—Напевно, мені не варто було тобі цього говорити, – швидко закінчила я, відступаючи назад, залишаючи деякий простір між нами, щоки горіли невтішним червоним відтінком. —Йди зі своїм другом. Я гаразд.

—Це те, що не так? – він запитав, ігноруючи мої слова, блакитні очі вивчали мої. —Так ось чому ти плачеш?

—Так, – прошепотіла я.

—Тобі боляче?

Я прикусила губу і змусила себе ще раз трохи кивнути.

Він видихнув.

—У мене в сумці є трохи ібупрофену для моєї проблемної ноги, – він глянув на мене з надією. —Це допоможе?

—Боже, так, – зітхнула я, відчуваючи, як хвиля вдячності захльостує мене при думці про полегшення болю.

—Моя сумка в роздягальні у залі фізкультури, – заявив він, вказуючи на вхід. —Ходімо зі мною.

Я невпевнено подивився туди, де Белла все ще спостерігала за мною, і обмірковував свій наступний крок, перш ніж вирішила піти з Джонні.

Мені потрібні були ліки, а він кинув мені рятувальний жилет, запропонувавши тимчасовий порятунок.

Сором чи біль, Шеннон, сором чи біль?

Сором. Вирішила я і пішла в ногу з ним.

—Повія! – Белла покликала, досить голосно, щоб привернути загальну увагу.

Я внутрішньо застогнала.

—Правильно, – прошипіла вона, коли я запнулася. —Я говорю про тебе, повія!

—Не треба, – благала я, коли відчула, як він напружився поряд зі мною. —Джонні, будь ласка, не роби нічого...

Джонні не дав мені шансу закінчити, перш ніж розвернувся і кинувся туди, де стояла Белла.

Застигши на місці, я спостерігала за їхньою жаркою взаємодією, знаючи, що це моя чудова нагода втекти, але не в силах змусити свої ноги бігти.

Я була виснажена втечею, і десь глибоко в глибині моєї свідомості я ставила питання, чи був цей хлопчик тим, хто зачепив мене.

Так мені й здалося, коли я почула, як він вигукує лайки у відповідь Беллі, що верещить.

Навколо зібрався великий натовп, щоб подивитися, і це, схоже, анітрохи не збентежило Джонні.

—Дай їй спокій, – гаркнув він. —Вона не твоя справа.

—Ти – моя справа, – крикнула йому у відповідь Белла.

Джонні підняв руки в повітря.

—Ти мариш.

—Я так розумію, ти брехав мені, коли казав, що нічого не відбувається? – вона загарчала.

—Сприймай це як хочеш, Белла. Мені було начхати, що ти думаєш, – голосно відповів він. —Просто не вплутуй її в свої лайнові інтриги.

Він захищав мене.

Не мого брата.

Не Клер.

Не Ліззі.

Не вчителя.

Ні, цей хлопець, який змушував моє серце регулярно битися в грудях, а мій здоровий глузд руйнувався, стояв посеред шкільного коридору, захищаючи мою честь.

Він відкинув мене минулої ночі, а сьогодні він кинув виклик моїм хуліганам.

У мене голова йшла кругом, я була так спантеличена.

—Вона, Джонні? – Белла зашипіла, кинувши на мене нищівний погляд. —Серйозно?

—Тримайся від неї подалі, – попередив він загрозливим тоном. —Не зробиш цього, і тобі не сподобаються результати.

—Ти мені погрожуєш? – вона зашипіла. —Як ти вважаєш, що скажуть про це твої тренери в Академії?

—Чому б тобі не подзвонити їм і не з'ясувати? – він сплюнув, розвернувся на підборах і пішов туди, де була я.

Вираз його обличчя був такий грізний, що я відчула, як стискаюся.

—Давай, – наказав Джонні, коли добрався до мене. Він поклав мені руку на поперек і змусив мене йти. —Ми йдемо.

Невпевнена, я дозволяю йому відвести мене від натовпу.

—Куди ми йдемо? – прошепотіла я, поспішаючи не відставати від нього.

—Далі звідси, – випалив він, стиснувши щелепи.

—Чому?

—Тому що, якщо я залишусь тут, і вона тобі щось скаже, я збожеволію. Якщо ти залишишся тут, і вона тобі щось скаже, я відповідно теж збожеволію, – пояснив він напруженим тоном. —Тому мені треба йти... – він зробив паузу, щоб відкрити скляні двері і вивести мене назовні, —і тобі треба піти зі мною, – закінчив він, ведучи мене під дощ.

—Я, ем, так, добре, – прошепотіла я, поспішивши поряд з ним.

Мої емоції захльостували мене, коли він вів мене через внутрішній двір.

—Ти збрехала мені, Шеннон, – тихо заявив Джонні, направляючи нас до фізкультурного залу. —Вона тобі щось сказала.

—Я не хотіла створювати проблем, – зізналася я.

—Це був не твій вибір, – відповів він. —Ти теж збрехала про те, що вона тебе била? Чому тобі боляче?

—Ні, – прохрипів я. —Ця частина була правдою.

На жаль.

—А твоя шия?

—Це була не вона, – ось і все, що я відповіла.

Джонні довго мовчав.

—Ніколи більше не бреши мені, – нарешті тихо сказав він, кинувши на мене косий погляд. —Я не можу цього винести.

—Я не буду, – сказала я йому, ненавидячи брехню, коли вона зірвалася з моїх губ.

Ми дісталися фізкультурної зали і поспішили всередину, обидва раді сховатися від дощу.

Я поплелася за ним, ця частина школи була більше його сильною стороною, ніж моєю.

Я не зводила очей з його спини, йдучи за ним.

Я завагалася, коли він неквапливо увійшов у роздягальню для хлопчиків, але потім він притримав двері відчиненими для мене і жестом запросив мене всередину з очікуючим поглядом.

Як лякливе лоша, я поспішила всередину, тільки щоб підстрибнути від несподіванки, коли важкі двері зачинилися за нами.

Переважний запах підлітків був першим, що вразило мене.

Сморід поту, дезодоранту та рідин організму був настільки сильним, що мені довелося придушити блювотний позив.

Це був не той запах, з яким я була незнайома, через Джоуї, але від цього конкретного смороду сльозилися очі, посилюючись тим фактом, що сорок або близько того хлопців користувалися цією кімнатою в будь-який момент часу.

Відчуваючи себе зовсім не у своїй тарілці, і мої ніздрі були повністю осквернені, я спостерігала, як Джонні підійшов до лави в правій частині кімнати.

Він опустився на лаву, витяг з-під ніг сумку і швидко розстебнув її.

—Іди сюди, – наказав він, риючись у своїй сумці, витягаючи шкарпетки, банки з дезодорантом та порожні пляшки з-під Lucozadesport. —Іди сюди, Шеннон, – спокійно повторив він.

Отже, я зробила.

Я підійшла туди, де він був.

Джонні ліктем скинув з лави випадковий шкільний рюкзак і вказав на місце, що звільнилося.

—Сядь.

Я насторожено подивилася на лаву запасних.

Похитавши головою, Джонні потягнувся і схопив мене за руку.

—Сядь, – умовляв він, саджаючи мене на лаву поруч із ним.

Наші плечі зіткнулися, і я відсунулася на дюйм чи два, перш ніж обхопити руками живіт.

Він був великим, сильним і страшним.

Я відчувала себе дуже маленькою поряд з ним.

Дуже маленькою.

Дуже невпевненою.

Дуже знехтуваною.

Я була налякана, не тому, що він був страшний, він не був, або, принаймні, я не знаходила його страшним. Я впевнена, що він злякав хлопців, з якими грав, але це не те, що тут відбувалося.

Не для мене.

Ні, я була налякана, бо він так виглядав, а я була нескінченно нижчою.

Яка б іскра надії не була в моєму серці, вона згасла.

Він ніколи не подивився б на мене, коли в його розпорядженні була така, як Белла.

Вони підходили одне одному.

Він підходив до неї.

Хтось, хто виглядав як модель із третьої сторінки.

Хтось, хто виглядав як жінка, варта цього.

Я була дівчинкою-підлітком з важким випадком похоті.

—Нарешті, блядь, – промимрив Джонні, витягаючи прямокутну коробку ібупрофену з бокової кишені своєї сумки.

Він витяг дві маленькі пігулки з упаковки з фольги і простяг їх мені.

Я незграбно спробувала і не змогла взяти пігулки з його пальців.

Почервонівши, я намагалася знову і знову, зазнаючи невдачі, поки мені не вдалося повністю вибити їх із його рук.

—Розслабся, – підбадьорив він, нахиляючись, щоб зачерпнути пігулки. Я спостерігала, як він витирав їх об передню частину своєї толстовки, а потім він підірвав мій розум двома словами: —Відкрий рота.

Я роззявила рота.

—Я можу це зробити.

—Очевидно, що не можеш, – відповів він, посміхаючись. —Відкрий рота.

Я кілька довгих секунд сиділа збентежено, перш ніж нарешті відкрила рота.

Він поклав дві маленькі пігулки мені на язик і підморгнув.

Сунувши руку в сумку, він сунув мені в руки пляшку води з корком і сказав:

—Пий.

Я так і вчинила.

Як добре навчений пес, я зробила саме те, що він мені сказав.

Роздратована на себе за те, що я така поступлива, а потім роздратована ще більше за те, що розлютилася на хлопчика, який явно витратив час на обідню перерву, щоб допомогти мені, я проковтнула пігулки і зітхнула.

Я чекала, що Джонні встане і скаже мені, що йому треба повернутися до своїх друзів, але він цього не зробив.

Він просто сидів поруч зі мною, поки знеболювальне не подіяло.

Він не знущався і не тікав.

Він відреагував не так, як відреагувала б більшість хлопчиків.

Він узяв ситуацію під контроль.

Я відразу зрозуміла, що він був виключно особливим і що це не мало жодного відношення до його спортивних здібностей.

Він був винятковим і усередині.

—Тобі треба повернутися на обід? – я прохрипіла. —Я скоро буду в порядку...

—Я радий залишитися, – швидко перервав мене Джонні, сказавши. Він потер шию рукою і сказав: —Мені подобаються тиша та спокій.

Отже, ми сиділи.

Ми сиділи і нічого не казали.

Жодного слова.

Прямо зараз я відчувала безліч емоцій, від сорому до приниження та страху, але з кожною хвилиною я поступово заспокоювалася.

Між нами пройшло кілька довгих хвилин мовчання, коли Джонні нарешті порушив його, прочистивши горло.

—Як справи зараз?

—Не так погано, – прошепотіла я, радіючи швидкості, з якою ліки подіяли. —Я більше не відчуваю, що мене пронизують тисячі тупих ножів.

Він з жахом насупився, і я похитала головою, злючись на себе за те, що знову розкрила йому надто багато інформації.

—Я ні хріну не знаю про те, що відбувається з твоїм, е-е, твоїм тілом, – додав він, і щоки його порозвіли. —Але я сподіваюся, що це скоро закінчиться.

Його слова, такі грубі й хлопчачі, але щирі й турботливі, викликали невеликий смішок, що пробився крізь мою нервозність.

—Я не думаю, що це так працює, – відповіла я, змушуючи себе подивитись йому в очі. —Але дякую, що допоміг мені,

—Маю сказати, для мене це вперше, – він насупився при цій думці, перш ніж пробурмотіти: —Слава довбаному богу.

—О, боже, мені так шкода, – я встала, щоб піти, але він схопив мене за руку, потягнувши назад на лаву.

—Я не хочу, щоб ти шкодувала, – сказав він грубо. —Нема за що вибачатися. Я просто мав на увазі, що я не маю сестер, так що це лайно мені чуже.

—Тримаю парі, – зніяковіло пробурмотіла я.

Чи думав він про мене як про сестру?

Це безперечно звучало так, ніби він так і думав.

Він, звичайно, відреагував на мій поцілунок, як відреагував.

—Перестань занадто багато думати, – наставляв Джонні крадливим тоном, відволікаючи мене від моєї внутрішньої битви. —Все гаразд.

Я повернулася, щоб подивитись на нього.

—Що змушує тебе думати, що я надто багато думаю?

Він знизав плечима, посміхаючись мені цією дивовижною хлоп'ячою усмішкою.

—Я помиляюся?

Ні.

Ні, звичайно, він не помилявся.

Надмірне мислення було моєю спеціальністю.

Чорт забирай.

—Я нічого не можу з цим вдіяти, – зізналася я, відчуваючи, як моє обличчя горить. —Це у моїй натурі. Я вроджена стурбованою.

—Що ж, – зітхнув він. —Про що тобі не треба турбуватися, то це про Беллу.

Тієї хвилини, коли я почула її ім'я, я автоматично почала турбуватися.

Хвилюйся і переосмислюй.

Що б вона сказала далі?

Що вона зробила б?

Чи збиралася я сховатися від неї наступного разу, коли вона зловить мене в туалеті?

Чи маю я бігти зараз?

—Зупинися, – наказав Джонні, перехопивши мою паніку. —Тобі не потрібно турбуватися про неї, – він притулився спиною до стіни і зчепив руки на колінах. —Якщо вона навіть подумає про те, щоб знову підійти до тебе, я дізнаюся про це і розберуся.

—У неї твоя куртка, – випалила я. —Я випрала її і принесла до школи, щоб повернути тобі, але вона, е-е, зняла її з мене.

—У мене є ще багато курток, – відповів він. —Мені просто шкода, що вона накричала на тебе через мене. Це не мало статися з тобою. Я сказав би тобі, що вона психопатка, але ти, мабуть, уже зрозуміла це самостійно.

—Вона божеволіє від тебе, Джонні, – сказала я йому тихим голосом.

І я теж…

—Вона божеволіє від мого способу життя, – поправив він з важким зітханням. —Вона навіть не знає мене, Шеннон.

—Що ти маєш на увазі?

—Я для неї – приз. Блискучий трофей, – пробурмотів він собі під ніс. —Це все, чим я є для більшості людей.

—Не для мене, – сказала я йому.

Джонні глянув на мене.

Я змусила себе не відвертатися.

—Ні? – я могла бачити розчарування і надію, що спалахують у його блакитних очах.

—Ні, – тихо підтвердила я.

—Що ж, приємно це знати, – відповів він, дивлячись на мене блакитними очима.

—Я дійсно жалкую про те, що я зробила минулої ночі, – прошепотіла я, змушуючи себе звернутися до слона в кімнаті.

—Шеннон, – Джонні нахилився вперед, уперся ліктями в стегна і важко зітхнув. —Тут нема за що вибачатися.

—Є, – пробурмотіла я. —Я не мала цього робити, – качаючи головою, я чинила опір бажанню втекти, натомість вирішивши бути дорослою в цій ситуації. Складна річ, враховуючи мій вік та неприборкані емоції навколо цього хлопця, але я це зробила. —Це більше не повториться.

—Я не хочу, щоб ти жалкувала, Шеннон, – грубо відповів він.

Я переривчасто видихнула.

—Ти не хочеш?

Він повільно похитав головою.

—Ні.

І ось так просто повітря навколо нас змінилося.

—Мені, мабуть, краще піти, – прошепотіла я, швидко знімаючи напругу.

Я встала, поки не зробила якоїсь дурниці, наприклад, не поцілувала його.

О, зачекайте, я це вже зробила.

Тьху...

– О другій годині моїм маршрутом відправляється автобус.

І якщо я повернуся додому до шостої, мені не доведеться мати справу з моїм батьком.

Джонні насупився.

—Ти не повернешся до класу?

Я похитала головою.

—Ні, мені треба піти додому та розібратися з собою.

—Так, ем, мабуть, – пробурмотів він. —Звичайно, – він подивився на годинник і сказав: —Зараз без чверті два, – перш ніж знову перевести погляд на мене. —Я відвезу тебе.

Я відкрила рота, щоб сказати «ні», але Джонні випередив мене.

—Я хочу відвезти тебе додому, – сказав він мені. —Мені потрібно переконатися, що з тобою все гаразд.

—Чому?

—Я просто хочу переконатися, – вставши, Джонні потягнувся за моєю сумкою і перекинув її через плече, перш ніж повернутись і подивитися на мене. —Дозволь мені відвезти тебе додому, Шеннон.

Не роби цього, Шеннон.

Не наражайся на це знову.

І не смій надто на це сподіватися.

Я переривчасто видихнула.

—Так, добре.

РОЗДІЛ 51

ДЖОННІ

Шеннон знову була в моїй машині.

З таким же успіхом вони могли б наліпити мені на лоб наклейку JCB і увімкнути аварійку, я, здається, так часто робив біля цієї дівчини.

І я нервувався – так сильно, що моє тупе довбане серце могло б стати сильним претендентом на олімпійське золото у боксі, воно так сильно билося у моїх грудях.

Чортова Белла.

Їй потрібно було жити своїм життям і перестати втручатися в моє.

Їй треба було зробити крок назад та відпустити.

Зв'язуватися з Шеннон було чимось, чого б я не простив.

Я сподівався, що вона отримала це повідомлення голосно і ясно сьогодні, тому що я не дурів.

Не тоді, коли справа стосувалася дівчини, яка сиділа поряд зі мною.

—Тобі досить тепло? – запустити обігрівач їй в обличчя, мабуть, було не найкращою моєю ідеєю, але я не знав, що робити.

У мене не було жодного досвіду у тому, як працює жіноче тіло.

Я знав лише про деякі моменти.

Я вже натягнув їй на голову толстовку і запхав таблетки їй у горло у своїй жалюгідній спробі допомогти.

Я хотів зробити їй краще.

Я хотів усе виправити.

Яким би чином вона не потребувала мене, щоб я це зробив.

Я просто не знав, як.

Що б їй не потрібно було від мене, я був більш ніж готовий надати.

Це була протверезна думка.

Господи Ісусе, я наражав себе на небезпеку з цією дівчиною.

—Я гаразд, – відповіла Шеннон, влаштовуючись на пасажирському сидінні моєї машини.

Вона витягла своє довге каштанове волосся з коміра моєї толстовки і перекинула його через плече.

—Ще раз дякую, – додала вона сором'язливо. —Я обіцяю, що її тобі поверну.

—Немає проблем, – стиснувши щелепи, я змусив себе дивитися на дорогу, а не на те, як її спідниця була прихована під поділом моєї толстовки, і як високо ця толстовка задирала її голі стегна, коли вона сиділа. —Залиш це собі.

—Вибач?

—Толстовка, – прочистивши горло, я міцніше стиснув кермо, щоб утриматися від чогось безрозсудного. —Можеш залишити.

—Чому?

Я відчував на собі її блакитні очі, я знав, що це звучить безглуздо, але я відчував, і це відчуття змусило мої руки вкритися мурашками.

Я знизав плечима.

—Тому що вона добре виглядає на тобі.

Джонні, ти чортів придурок!

—Ти почуваєшся краще? – я поспішив запитати – і відволікти. —Чи допоміг ібупрофен?

Я глянув на неї і придушив стогін.

Вона була така страшенно гарна, що було боляче, з цими великими блакитними очима, що дивилися на мене невинно і сповнені невпевненості.

Мені не потрібна була спокуса, яка виникала, перебуваючи так близько до неї.

Проблема була в тому, що кожного разу, коли вона тікала, я ловив себе на тому, що ганяюсь за нею, відчайдушно бажаючи просто бути з нею.

—Я в порядку, Джонні, – відповіла вона тихим голосом. —Ти мені допоміг, – вона сором'язливо посміхнулася. —Знову.

Я знову перевів погляд на дорогу та спробував взяти своє тіло під контроль.

—Це не проблема, – я гадки не мав, що ця дівчина робила зі мною, але я горів до чортиків. —У будь-який час.

—Мені подобається твоя музика, – сказала тоді Шеннон, даючи мені бажане відволікання від моїх норовливих думок. —У тебе гарний смак.

—Давай, – підбадьорив я, коли її пальці потяглися до стереосистеми. Простягнувши руку, я схопив свій iPod, який був підключений до моєї стереосистеми, з панелі приладів і передав її їй. —Знайди те, що тобі подобається.

—Ти впевнений? – запитала вона тихим і невпевненим голосом.

Я кивнув головою і посміхнувся, намагаючись заспокоїти її.

Мабуть, це спрацювало, бо вона прошепотіла:

—Я люблю їх усіх, – сказала вона, коли почала переглядати трек за треком. —У тебе приголомшливий смак.

—Дякую, – я ніяково подерся, відчуваючи дивне поколювання внизу живота. —Я люблю гарну музику.

Незліченні години тренувань на самоті дали мені можливість розширити свій смак.

—Я теж, – погодилася вона. —І твоя музика епічна.

Не те, щоб я не звик отримувати компліменти.

Просто вони зазвичай оберталися довкола регбі.

Шеннон явно не була вражена чи стурбована моєю роллю.

Це було і полегшенням, і занепокоєнням.

Я не знав, як із цим впоратися.

Вона вибивала мене з колії.

—Я б не подумала, що ти фанат Бітлз, – задумливо промовила Шеннон, зупиняючись на старому номері. —"Here Comes the Sun"? – запитала вона, вигнувши брову. —Тобі подобається?

—Це моя улюблена з їхніх пісень, – сказав я їй, долоні спітніли під її пильним поглядом.

—Моя теж, – тихо сказала вона. —Моя прабабуся Мерфі співала мені цю пісню, коли я була маленькою.

Я глянув на неї.

—Так?

Шеннон кивнула на підтвердження.

—Так, щоразу, коли я лякалася чи нервувалася, вона завжди садила мене до себе на коліна і співала ці слова мені на вухо, – вона задоволено зітхнула. —І це завжди спрацьовувало.

З якоїсь невідомої причини я зробив уявну замітку про цю інформацію та зберіг її для подальшого використання.

Шеннон замовкла, явно занурена в пісню.

Тим часом я тримав кермо мертвою хваткою, відчайдушно намагаючись зосередитися на дорозі попереду, а не на дівчині, що сидить поруч зі мною, що руйнує мої добре продумані плани.

—У тебе є iPod? – запитав я, коли під'їхав до її будинку – цього разу до її справжнього будинку.

Я тягнув час, не бажаючи, щоб вона виходила з моєї машини.

Біль розчарування, який я відчував, коли ми дісталися до місця призначення, був той самий, що мучив мене щоразу, коли вона йшла, і це було неймовірно неприємно.

—Я міг би поставити на це щось зі своєї музики для тебе? – я запропонував. —Якщо хочеш?

—Мені? – Шеннон почервоніла і похитала головою. —Е-е, ні, я ніколи не змогла б собі такого дозволити, – вона відстебнула ремінь безпеки. —Я використовую старий компакт-диск Джоуї, щоб слухати музику.

Я безтурботно кивнув, вибиваючи з себе лайно за те, що був таким тупим.

—Тобі подобається класика? – я випалив, відчувши паніку, коли вона потяглася до дверної ручки.

—Так, – відповіла вона, повертаючись до мене обличчям, очі блищали від збудження. —А ти?

—Мені багато чого подобається, – сказав я їй.

Ти найбільше.

—Розслабся, крихітко?

Мої брови злетіли вгору.

—Перепрошую?

—Shake it off baby, – Шеннон дивилася на мене так безневинно і мило. —Тобі вона подобається?

Мені знадобилося кілька секунд, щоб зрозуміти, що вона не називала мене крихіткою, а мала на увазі пісню.

—Ти маєш на увазі Twist and Shout, – грубо поправив я. —Так, мені подобається.

—Тобі подобається Reckless Kelly? – тоді вона запитала.

Я похитав головою.

—Не думаю, що я колись чув про них.

—У них вийшла нова пісня під назвою Wicked Twisted Road, – пояснила вона. —Ти певен, що не чув?

Моє серце зупинилось у грудях.

Та пісня з пабу.

Та, що засіла у мене в голові.

Ісус…

—Ти повинен, – продовжувала говорити Шеннон. —Послухати її, я маю на увазі, – її щоки порозвіли, коли вона сказала: —Це нагадує мені про тебе.

Я був страшенно наляканий цією дівчиною.

Частково тому, що мені були близькі слова цієї пісні, але головним чином тому, що вона нагадала мені слова цієї пісні.

Її червоні губи і рожеві щоки були дуже красиві, і мені довелося витратити мить, перш ніж я зміг сформувати зв'язкову пропозицію і не звучати як довбаний ідіот.

—Я зроблю це, – це все, що я вигадав.

—Що ж, дякую, що врятував мене, – прошепотіла вона. Її погляд кілька разів метнувся від моїх очей до мого рота, перш ніж вона нахилилася і притулилася губами до моєї щоки. —Знову.

Це був найменший, найкоротший, несексуальніший поцілунок, але він злетів з її губ, і це все змінило.

Так само, як минула ніч все змінила.

Це посилило все, що я відчайдушно намагався заперечити.

Знаки, від яких я ховався.

Вони спалахнули, ніби неонові плакати на стінах будівель.

Я був так страшенно спантеличений цією дівчиною.

Приголомшений, я нічого не міг зробити, окрім як дивитись на неї і пробурмотіти слова:

—Будь ласка.

З палаючими червоними щоками Шеннон відчинила двері машини і рушила, щоб вибратися.

—Почекай! – з жалем крикнув я, простягаючи руку і хапаючи її за зап'ястя.

Шеннон глянула на мене широко розплющеними очима.

Відпусти її, придурок.

Відпусти дівчину.

Ти не можеш зробити з нею правильно.

—Ось, – запустивши руку в бардачок, я витягнув шкіряний футляр і швидко перегорнув купу компакт-дисків зі змішаними записами, зупинившись, коли знайшов потрібний. —Послухай дев'ятий трек, – я практично сунув диск їй у руку і знизав плечима: —Нагадує мені про тебе.

—О, добре, – відповіла вона, обережно тримаючи диск. —Я послухаю.

—Добре.

—Дякую.

—Нема за що.

—Бувай, Джонні, – прошепотіла вона, перш ніж швидко зачинити двері і поспішити геть.

—Бувай, Шеннон, – грубо відповів я, спостерігаючи за кожним її рухом, поки вона йшла від мене.

Дуже погано.

У мене було стільки довбаних неприємностей.

***

Всю дорогу додому я їхав автопілотом, мої мізки кружляли, гормони вирували, а життя підкидало на моєму шляху крихітний сюжетний поворот з каштановим волоссям.

Я був так захоплений своїми думками, що тільки коли припаркувався на своєму звичайному місці на задньому дворі, я помітив, що її шкільна сумка все ще в моїй машині.

Застогнавши, я вдарився головою об кермо і благав про втручання.

Ця дівчина збиралася занапастити мене.

Через півгодини я стояв біля вхідних дверей Шеннон з спітнілими долонями і серцем, що шалено стукає.

Якого біса я тут робив?

Це було безумство.

—*Поклади шкільну сумку та йди нахуй звідси,* – підказала мені розумна частина мене.

Але, звісно, я не слухав.

Ні, тому що натомість мені довелося постукати.

Звук кроків, що топають сходами, долинув з іншого боку дверей, за яким послідував поворот ключа в замку, а потім вона була там, стояла переді мною, знищуючи будь-яку думку про те, щоб піти.

—Привіт, Джонні, – сказала Шеннон хрипким голосом, дивлячись на мене широко розкритими і смертоносними очима. —Ти повернувся.

Так, я повернувся.

Як неприємний запах, який, здавалося, переслідував її всюди.

—О, так, я повернувся, – похитавши головою, я зняв з плеча її сумку і простяг їй. —Ти знову забула рюкзак у моїй машині.

—Мені так шкода, – вона почервоніла найчарівнішим відтінком рожевого. —Ти довго стукав? – вона потяглася за своєю сумкою, а потім закинула її до будинку. —Я була в душі.

Так, я міг би сказати.

Її довге волосся було розпущене, струменіло по тілу вологими локонами, на ній була біла майка і найкрихітніші піжамні шорти, які я коли-небудь бачив у своєму житті, і все, що міг зареєструвати мій мозок, це гола шкіра – занадто багато голої шкіри.

—Не вибачайся, – сказав я грубо, намагаючись зосередитися на своїх словах, а не на норовливих думках. —І ні, я щойно прийшов.

—Що ж, дякую, що повернув мені її, – сказала Шеннон, привертаючи мою увагу до її обличчя. —Я навіть не помітила. Вранці я була б у великій паніці.

—Знову ж таки, це не проблема, – відповів я, а потім продовжив вирячитися на неї, як на довбаний інструмент.

Ну, це було зовсім не ніяково.

Ворушили ногами, Джонні.

Дай дівчині спокій.

—У тебе сьогодні ввечері тренування? – вона запитала.

Так.

—Ні.

—Хочеш зайти всередину? – нервово запропонувала вона.

Мої брови злетіли вгору.

—Всередину?

Вона прикусила нижню губу і знизала плечима.

Вона виглядала невпевненою.

Начебто вона не повинна запрошувати мене до свого дому.

—Ти хочеш, щоб я зайшов усередину? – запитав я, насупившись.

Вона сором'язливо кивнула і відчинила двері всередину.

—Якщо ти хочеш?

—*Не роби цього, хлопче,* – попереджав мій мозок, —*не став себе на шляху спокуси.*

Всупереч здоровому глузду, я зробив крок усередину.

Засунувши руки в кишені, я спостерігав, як Шеннон знову швидко замкнула двері.

Я зосередив свою увагу на ній, а не на своєму занедбаному оточенні.

Місце було охайним, але стіни гостро потребували повторної штукатурки та свіжої фарби.

—Нікого не буде дома до вечора, – оголосила вона, ведучи мене через короткий коридор на кухню.

Це була не дуже гарна інформація.

Зовсім не добре.

—Хочеш кока-коли? – відкривши холодильник, вона дістала дві банки і посміхнулася. —Джоуї залежний, і він завжди купує справжні брендові речі.

Вона простягла мені банку, і я похитав головою.

—Я не можу це пити, – відповів я, а потім відчув себе нікчемністю, коли її посмішка зникла.

—О.

—Я хочу, – швидко запевнив її. —Але через тренування не можу.

—О, так, – пробурмотіла вона, ставлячи одну зі банок назад у холодильник. —Я забула про регбі.

Я дотримався посмішки.

—Так, це регбі.

Потім вона дивилася на мене, виглядаючи такою ж невпевненою, як і я.

—Чи не хочеш піднятися до мене в кімнату?

Мої брови злетіли вгору, відповідаючи раптовому стрибку мого серцевого ритму.

—Твоя кімната?

Почервонівши, вона заправила волосся за вухо і поспішила сказати:

—Просто я зазвичай не залишаюся тут... Я маю на увазі, я залишаюся, але я не... тому що... я... – її голос затих, і вона важко зітхнула. —Не має значення, це була дурна...

—Добре.

Її очі розширилися.

—Добре?

Я кивнув головою.

—Показуй дорогу.

Я почекав, поки Шеннон повернеться, перш ніж ляснути себе тильною стороною долоні по лобі.

Я був таким страшенно дурним.

Це було гірше, ніж заходити усередину.

Це було неправильно.

Я знав, що це так.

І все ж я пішов за нею вузькими сходами, уникаючи розбійницьких Лего і переступаючи через дитячі іграшки на підйомі.

Спальня, в яку Шеннон привела мене в передній частині будинку, була славною коморою.

Вона обійшла мене, що було нелегко в маленьких приміщеннях, і повернула замок на своїх дверях, перш ніж зробити чотири кроки, які знадобились, щоб дістатися до її ліжка.

Тим часом я стояв, як придурок, у її крихітній спальні, не знаючи, що, чорт забирай, мені тепер робити.

Односпальне ліжко, присунуте до дальньої сторони кімнати, займало всю ширину стіни. Поруч з ним була шафка, комод, присунутий до протилежної стіни, і більше нічого.

—Це маленький будинок для сім'ї з восьми чоловік, – тихо визнала Шеннон, помітивши мій пильний погляд. Вона поставила свою колу на приліжкову шафку і знизала плечима. —Я єдина дівчинка, тому мені дісталася така кімната.

—Це гарна кімната, – відповів я, підходячи до її ліжка і сідаючи.

Я вже був у небезпечній зоні.

З таким самим успіхом я міг би почуватися комфортно.

—Не бреши, – сказала вона з сумною усмішкою. —Це смітник.

—Ні, – поправив я. —Це мило.

Я оглянув її крихітну, пофарбовану у фіолетовий колір спальню в пошуках телевізора, але там нічого не було.

У неї його не було.

Стереосистеми також не було.

Але в неї були книжки.

Їх багато.

—Ти не лукавила, коли казала, що любиш читати, – розмірковував я, дивлячись на кілька стопок акуратно складених книг на підлозі її спальні під підвіконням. Повернувшись до неї обличчям, я посміхнувся. —Ти що, маленький всезнайка, Шеннон Лінч?

—Повір мені, я хотіла б називати себе всезнайкою, – відповіла вона з гримасою. —Я люблю читати, але я не дуже освічена.

Я недовірливо насупився, дивлячись на неї.

—Нісенітниця собача.

—Ні, насправді ні, – відповіла вона, хитаючи головою. —Мені доводиться так багато працювати, щоб встигати на своїх уроках, і більшість із них – предмети звичайного рівня.

—Які предмети завдають тобі найбільше клопоту? – запитав я, розслабляючись у розмові.

З цим я впорався б.

Дізнавшись більше про неї, звір нагодував звіра – і відволік іншого звіра.

—Бізнес, – відповіла Шеннон, зморщивши носа при цій думці. —І математика – я страшенно не розуміюся на числах.

—Це мої найкращі предмети, – розмірковував я, чухаючи щелепу. —Я вивчатиму бізнес, щоб отримати атестат наступного року.

—Що ще ти береш? – запитала вона, звучачи щиро зацікавлено.

—Ірландська, англійська, математика, бухгалтерія, бізнес... – я перемістився, поки моя спина не вперлася в стіну, перш ніж продовжити: —Історія та французька.

—Чому французька?

Тому що є велика ймовірність, що я переїду туди, як закінчу школу.

—Мені потрібна мова для університету, – сказав я натомість. —Французька мені добре підходила.

—Вищий рівень? – запитала Шеннон, виглядаючи враженою.

Я кивнув головою.

—Правда? – її очі розширилися. —Які з них?

—Усі вони.

—Чому я не здивована? – в'їдливо помітила Шеннон, підібгавши під себе ноги і сівши обличчям до мене. —І ти назвав мене всезнайкою.

—Школа ніколи не була для мене проблемою, – зізнався я, насупившись.

—Тобі пощастило, – прошепотіла вона. —Я ледве впоралася з підготовкою.

—Я можу допомогти тобі, – почув я свою пропозицію, не подумавши.

—Що – як зараз? – пискнула вона.

—Або пізніше, – я знизав плечима, зображуючи байдужість. —Коли захочеш.

—Це те, чим ти займаєшся? – запитала Шеннон, спостерігаючи за мною своїми великими, невпевненими очима. —Ти навчаєш інших учнів?

Лише тебе.

—У тебе в червні буде сертифікат молодшого спеціаліста, правда? – натомість я запитав.

Шеннон кивнула головою.

—Я вже проходив через це, – пояснив я, відчайдушно намагаючись зберегти свій тон безпристрасним та легким. —Якщо тобі потрібно, щоб хтось пройшов з тобою курсову роботу, дай мені знати.

—Ти зробиш це для мене? – запитала вона м'яким голосом.

Я б зробив тобі майже все.

—Так, – відповів я, не в силах приховати грубість у своєму тоні. —Я б хотів.

—Але ж ти так зайнятий.

—Не має значення.

—Чому ти завжди намагаєшся мені допомогти, Джонні? – прошепотіла вона, блакитні очі пропалювали дірки всередині мене.

Було питання на мільйон доларів.

І я гадки не мав, як на це відповісти.

—Тому що я так хочу, – нарешті сказав я, зважившись на правду. —Я хочу допомогти тобі, Шеннон.

—Правда? – видихнула вона.

—Так, – відірвавши від неї погляд, перш ніж я зроблю щось дурне, я повернувся, щоб влаштуватися зручніше на її крихітному ліжку, і сказав: —Тепер іди, візьми свої книги, і ти можеш показати мені, де тобі складно.

—Так, добре, – відповіла Шеннон, злазячи з ліжка і поспішаючи до дверей. —Ти впевнений? – вона зупинилася у дверях, щоб спитати мене.

Ні.

—Я завжди впевнений, Шеннон.

Усміхаючись, вона кивнула, а потім поспішила вниз сходами, щоб забрати свою сумку.

—Чорт, – витягнувши телефон з кишені, я швидко набрав повідомлення SOS для Гібсі, щоб видалити його перед відправкою.

Розчаровано видихнувши, я надрукував ще одне повідомлення, цього разу Джейсону, повідомляючи його, що я не прийду на сьогоднішнє заняття в басейні з гідромасажем, а потім швидко відключив телефон, перш ніж він встиг зателефонувати та обрушити на мене потік образ.

Я вже знав, що роблю неправильно.

Я пропустив вчорашню сесію і ще два тижні тому.

Через неї.

Тому що, коли вона стрибнула, я злетів з уступу за нею.

Не треба було, щоб мій тренер казав мені, що я вже знав.

Він казав мені, що мені треба повернутися у гру.

Він кричав на мене і говорив, щоб я зосередився на своєму майбутньому – на майбутньому фітнес-тесті, який мені потрібно було здати більше, ніж дихати.

Проблема в тому, що я не міг зосередитися.

Бо в мене не було голови.

Загубився усередині дівчини, у спальні якої я сидів.

Я прибирав телефон назад у кишеню шкільних штанів, коли Шеннон повернулася зі своєю сумкою.

—Я думаю, що бізнес не був би таким складним, якби я могла розібратися з математичною стороною, – сказала вона злегка захеканим тоном, коли вона тягла свою сумку до ліжка.

Кинувши її на підлогу, вона побігла назад до своїх дверей і швидко замкнула її, перш ніж знову зайняти своє становище на ліжку, схрестивши ноги та обличчям до мене.

—У мене були проблеми з концентрацією уваги в моїй старій школі, – додала вона, риючись у своїй сумці. —Мені вдалося не відставати від моїх мовних занять, але я пропустила математику.

Я це знав.

Я прочитав усе про це у її досьє.

—Це зрозуміло, – сказав я їй, киваючи.

Шеннон подивилася на мене з настороженим виразом.

—Чому це зрозуміло?

Чорт.

—Тому що тобі потрібно пройти шалену кількість предметів для молодшого сертифікату, – блефував я. Знизавши плечима, я додав: —Не можу бути добрим у всіх з них.

—Тримаю парі, що так і було, – відповіла вона, повертаючи увагу до своєї сумки, катастрофу запобігли. Вона витягла підручник з математики і кинула його на ліжко

між нами. —Дай вгадаю, ти теж здавав усі предмети вищого рівня для молодшого сертифікату?

—Дай мені цю книгу, – пробурчав я, відчуваючи себе ніяково.

—Всі п'ятірки? – вона дражнила.

—Ні, – парирував я, прогортаючи сторінки її підручника. —Я отримав трійку з науки звичайного рівня, – сказав я їй, а потім зітхнув, перш ніж визнати: —Інші були вище рівня А.

—Правда?

Я кивнув, відчуваючи жар та дискомфорт.

—Ти розумний?

Я просто знизав плечима.

—Ну, я отримала свою єдину п'ятірку з природничих наук, – розмірковувала вона. —Це мій єдиний предмет вищого рівня.

—Що ж, знімаю перед тобою капелюх, – промимрив я. —Тому що я ненавиджу науку.

—Стоп, – посміхнулася вона. —Наука не така вже й погана.

Я вигнув брову.

—О, наче математика не така?

Вона скривилася. Гаразд, справедливе зауваження.

—Давай, – сказав я з усмішкою, переорієнтуючи свою увагу на книгу в моїх руках. —Дістань свій зошит, і я навчатиму тебе.

—Ти вчитимеш мене? – вона хихикнула, і, Боже, це був чудовий звук.

Шеннон недостатньо сміялася.

Я ламав голову, думаючи про інші речі, які я міг би зробити, щоб отримати повторення цього звуку.

У мене була ціла купа ідей – жахливих, жахливих ідей.

Зосередься, Кавана…

Так я й зробив.

Протягом наступної години чи близько того я разом з нею вивчав її роботу, уважно спостерігаючи за тим, як вона вирішувала кожне завдання.

Вона не жартувала, коли сказала, що математика здається їй важкою.

Шеннон серйозно боролася із темою.

Бачачи її боротьбу, мені захотілося схопитися і вдарити бульдозером, що я, схоже, і робив, лежачи на боці, звісивши свої довгі ноги з краю її ліжка, розбиваючи кожну суму, рівняння, дріб і відсоток, які траплялися нам на шляху.

Однією з найбільших проблем було те, що вона поняття не мала, як ефективно використовувати свій калькулятор.

Незабаром я виявив, що вона не має жодного уявлення про косинус і тангенс.

Вона блефувала і вдавала, що знає, що робить, хоча насправді цього не знала.

Коли вона нарешті здалася, кинула калькулятор мені на коліна і визнала, що не має жодного уявлення про те, що робить, я витратив ще сорок п'ять хвилин, щоб пояснити їй основні методи.

Коли вона врешті-решт почала розв'язувати задачі без мене, що висів над її зошитом з гумкою, я відчув, що заробив одну чортову спробу, я так пишався нею.

Було смішно, скільки щирого задоволення я отримував, коли її великі блакитні очі загорялися, коли вона натискала на задачу.

Якраз тоді, коли я почав думати, що Гібсі має рацію, і що я можу робити те саме, що й друзі, я зіткнувся зі своєю власною проблемою.

Я по дурниці дозволив своїм очам відірватися від зошита, на якому Шеннон люто щось писала, і потім вони пройшли її тілом.

Вона все ще сиділа, схрестивши ноги, обличчям до мене, але вона нахилилася вперед, старанно працюючи над сумою, через що топ із зав'язками, який вона носила, звисав, відкриваючи мені чудовий краєвид на її цицьки без ліфчика.

Милий Ісус Христос.

Я любив цицьки.

А цицьки, які належали цій дівчині, були ще привабливішими.

Вони були маленькими і задерикуватими, з рожевими камінчиками на сосках.

Вона була просто страшенно красива.

Я миттєво збудився.

—Ти гаразд? – запитала Шеннон, поклавши свою маленьку ручку на моє передпліччя.

—А? – я перевів погляд на її обличчя, зовсім похмурий.

—Ти гаразд? – вона повторила, блакитні очі зустрілися з моїми, вираз невинний.

Я був найдальшою людиною, яку можна було зрозуміти.

Але заради неї я змусив себе трохи кивнути і сказав:

—Так, я просто трохи зголоднів.

Якого чорта, Джонні?

—Можу я тобі щось принести? – вона швидко спитала. —Що б ти хотів з'їсти?

Тебе.

Я б хотів з'їсти тебе, Шеннон.

—Нам, мабуть, слід подумати про те, щоб закінчити все це, – хрипко заявив я. —Вже пізно.

Я зробив велику справу, перевіряючи свій годинник, тільки щоб насупитися, коли зрозумів, що насправді вже пізно.

—Лайно, – пробурмотів я. —Вже половина шостої.

Ми були у її кімнаті чотири години?

Куди, чорт забирай, пішов час?

Я ніколи не пропускав прийом їжі.

Мені навіть не було боляче.

Я не міг згадати, коли востаннє сидів чотири години.

Господи, ця дівчина змушувала мене втрачати рахунок усьому.

—Ем, так, звичайно, звичайно, – пробурмотіла Шеннон, підбираючи слова так чарівно, як вона робила, коли була схвильована.

—*Не хвилюйся, дитинко,* – подумав я про себе, —*я теж схвильований.*

—Я дійсно ціную, що ти мені допомагаєш, – додала вона, закриваючи підручники та запихаючи їх назад у шкільну сумку. —Ти мені дуже допоміг, – перед тим, як додати, вона видихнула: —Знову.

—Ми можемо зробити це знову, – запропонував я. —Якщо хочеш?

Її обличчя просвітліло, і вона присунулася ближче до мене.

—Правда?

Я повільно кивнув і придушив бажання простягнути руку і доторкнутися до неї.

—Ти б не заперечував? – запитала Шеннон, широко розплющивши очі, коли вона обережно присунулася ближче, поки її коліна не торкнулися мого лівого стегна.

—Ні, Шеннон, – зазнавши невдачі, я простяг руку і заправив пасмо волосся їй за вухо. —Я б не заперечував.

Припини це, Джонні.

Припини це зараз!

Я пробував.

Я дійсно, чесне слово, намагався змусити своє тіло встати з її ліжка, але вона була там, вона була прямо там, чорт забирай, і я не міг знайти в собі ні грама рішучості.

Я просто сидів там, знаючи, що буде далі, знаючи, що це найгірше, що я міг дозволити статися, і все одно бажаючи цього більше, ніж наступного подиху.

—Можливо, наступного разу в бібліотеці, – я нарешті знайшов потрібні слова. —Або школа.

Її маленьке личко у формі серця закивало вгору-вниз.

—Добре.

—Тому що я не маю бути тут, – додав я слабо. —У твоїй кімнаті.

—Я знаю, – відповіла вона тихим і невпевненим голосом.

—Це, е-е… – я глибоко проковтнув. —Мені, напевно, час додому.

—Джонні? – вона прошепотіла.

—Так?

—Привіт, – видихнула вона, присуваючись ближче.

—Привіт, – прохрипів я, стискаючи її ковдру так сильно, що був певен, що розірву тканину.

—Джонні? – Шеннон знову прошепотіла.

—Так?

—Зараз я тебе обійму, – вона закинула свою ногу на мою. —Це нормально?

Не роби цього.

Ти ніколи не забудеш про цю дівчину.

—Так, – я уривчасто видихнув, відчуваючи, як моє серце б'ється об грудну клітку, коли вона нависла наді мною. —Все в порядку.

—Дякую за сьогоднішній день, – прошепотіла вона мені на вухо, осідлавши мене.

—Нема за що, – хрипко відповів я, щосили чіпляючись за свою стриманість.

Не підіймай на неї руки.

Занадто, блядь, пізно.

Мої руки рухалися самі собою, стріляючи, щоб стиснути її стегна.

Відчуття того, що вона на мені, було надто сильним.

Цього було надто, блядь, багато.

—Я повинен йти, – простогнав я, тягнучи її на колінах, не в силах утриматися від поштовху вгору.

До біса біль у моєму паху.

Я був у захваті від цієї дівчини.

Шеннон обійняла мене за плечі і обережно похитала стегнами, сидячи на мені зверху, у найкращих, довбаних обіймах, які я коли-небудь отримував.

—Я не хочу, щоб ти йшов, – простогнала вона – вона насправді, чорт забирай, простогнала мені у вухо.

Застогнавши, я сів уперед і грубо притягнув її до себе, обіймаючи її і розгойдуючись на ній, і втрачаючи розум у ній.

Ти граєш із вогнем.

Це дівчисько тебе погубить.

Чорт.

—Я повинен іти, – продовжував я говорити їй, уткнувшись обличчям у її чудову шию і молячись про божественне втручання, щоб зупинити мене, перш ніж я заберу в неї те, що не зможу повернути.

Перш ніж вона забрала в мене те, що ніколи не зможу повернути.

Тому що я ніколи ні до кого не відчував таких почуттів.

І саме з цим знанням я зрозумів, що ніколи не зможу бути з нею егоїстичним.

—Шеннон, мені справді треба додому, – сказав я їй хрипким тоном. —Справді.

—О... Звичайно. Мені так шкода, – прошепотіла вона, злазячи з моїх колін. —Якщо це те, чого ти хочеш? – додала вона, відступаючи в дальній кут свого ліжка.

Ні.

Це було зовсім не те, чого я хотів.

Але це було вірно.

Чорт би тебе забрав!

З самовладанням, про яке я й не підозрював, я зліз із її ліжка і встав.

Тримаючись спиною до Шеннон, я підійшов до її вікна і вдав, що дивлюся на вулицю, коли я непомітно переставив величезну довбану проблему в своїх штанах.

Я знав, що, мабуть, лякаю Шеннон, просто стоячи тут ось так, але я не міг іти, доки не заспокоюся.

Мені було боляче і я був збуджений.

То була жахлива комбінація.

Зробивши кілька заспокійливих вдихів, я заплющив очі і спробував взяти себе в руки, думаючи про всі несексуальні речі, які тільки можна уявити, починаючи від моєї покійної бабусі, нехай благословить Господь її душу, і закінчуючи Гібсі в жіночому одязі.

На той час, як Шеннон знову заговорила, мені вдалося заспокоїтися.

—Джонні? – сказала вона тихим голосом зі свого місця на ліжку. —Мені дуже шкода.

—Не вибачайся, – відповів я хрипким тоном, впевнений, що не травмую її, коли обертаюся. —Все добре. Я просто… я зараз піду додому.

—Добре, – вона сором'язливо кивнула і злізла з ліжка. —Я проведу тебе.

Я тримався подалі від її тіла, коли слідував за нею, знаючи, що якщо я цього не зроблю, є добрий шанс, що я візьму її назад до тієї спальні і зіпсую все.

Як і кожного разу, коли я уникав цієї дівчини, чим ближче я підходив до від'їзду, тим більше пригніченим я себе почував.

—Отже, я думаю, ми побачимося завтра? – сказала Шеннон, коли я вийшов надвір.

—Так, – засунувши руку в кишеню, я витяг ключі від машини. —Побачимося.

—Ще раз дякую за сьогоднішній день.

—Дякую, що показала мені свою кімнату, – відповів я, внутрішньо зіщулившись від цього дурного, блядь, коментаря.

—О, немає проблем. Ти можеш побачити її в будь-який час, – відповіла Шеннон, посміхаючись.

Я посміхнувся до її словесної помилки.

—О, Боже, – вона прикрила рота рукою, витріщивши очі. —Я не …

—Розслабся, – посміхнувся я. —Я знаю, що ти мала на увазі.

Тоді я зробив крок уперед, бо я був мазохістським ублюдком зі схильністю мучити себе, і поцілував її в щоку.

—Бувай, Шеннон.

—Бувай, Джонні, – прошепотіла вона, тремтячи на порозі.

Потім я розвернувся і пішов до своєї машини, не сміючи озирнутися на неї.

Мазохіст чи ні, але якщо я обернусь і знову подивлюся в ці темно-сині очі, я втоплюсь у них.

РОЗДІЛ 52

ШЕННОН

—Чому не спиш? – гаркнув тато, коли я пізніше ввечері зайшла у вітальню, щоб взяти свій телефон, який я по дурниці забула на дивані, коли робила термінове прибирання після того, як пішов Джонні.

—Я залишила свій телефон тут, унизу, – швидко пояснила я. Я була така зациклена на Джонні, що мені довелося зробити всі свої справи по дому в рекордно короткі терміни.

—Тоді бери і йди, – наказав тато. —"Юнайтед" грає.

Це було не схоже на мене – залишати речі розкиданими по всьому будинку, але моя голова витала у хмарах.

У хмарах із Джонні, якщо точніше.

Я знала, що зіграла в небезпечну гру - в рулетку, привівши його до себе в спальню сьогодні вдень.

Якби мій батько повернувся додому, він би мене вбив.

Проблема була в тому, що якщо з'явиться можливість, я знала, що зроблю це знову.

Мати його в моєму просторі так, хай навіть ненадовго, було чудово.

Це було особисте.

І я відчувала себе у безпеці.

Ніби ніщо не могло торкнутися мене, коли він був поруч.

У якомусь своєрідному сенсі, я думаю, я зробила це навмисне?

Ніби я наполовину сподівалася, що мій батько повернеться додому, щоб побачити величезного хлопчика, який, я знала, не дозволить йому завдати мені болю.

Це була божевільна думка.

Я була божевільною.

Думка про Джонні, що сидить на моєму ліжку і пропонує мені репетиторство, змусила моє серце шалено битися об грудну клітку.

Він був такий розумний.

Справді, він був неймовірно розумний і терплячий, і ще мільйон інших дивовижних речей.

Після того, як він пішов, я провела залишок вечора в емоційному навантаженні, думаючи про те, як безрозсудно я поводилася.

Я гадки не мала, про що думала, коли ось так забиралася до нього на коліна, але мені було все одно, тому що Джонні обійняв мене у відповідь.

Він притис мене до свого тіла і обняв так міцно, що я все ще тремтіла від дотику.

А потім він поцілував мене на прощання.

Звичайно, це було в щоку, але все ж таки.

Його губи торкалися мого тіла без примусу.

Мене навіть не хвилювала Белла прямо зараз.

Принаймні не сьогодні.

Було важко зациклюватися на негативі, коли зі мною щойно сталося щось надзвичайно позитивне.

Я зрозуміла, що він не бачив мене такою, якою я бачила його, і я зрозуміла, що це ніколи не буде чимось більшим, ніж друзі, але мені було все одно, бо, здавалося, він залишався поряд.

Він, здавалося, був сповнений рішучості допомогти мені.

Я не була впевнена, що відбувається, але хоч би що це було, я не хотіла, щоб це припинялося.

Я була щаслива бути його другом.

Я просто хотіла зберегти його у своєму житті.

Будь-яким способом, яким я могла.

Я хотіла, щоб він залишився.

—Ти що, глуха? - невиразний голос мого батька проник у мої думки, повернувши мене до реальності з гнітючим гуркотом.

—А?

—Я сказав, забирайся з дороги, – гаркнув тато, кидаючи в мене пульт. —Я не бачу матчу за тобою!

Пульт відлетів від мого стегна та впав на підлогу, внаслідок чого батарейки вилетіли та закотилися під диван.

—Вибач, – я поспішно забралася з його шляху від телевізора і швидко видерлася, щоб дістати батарейки і вставити їх назад у пульт для нього.

—Чому ти так поводишся? - потім спитав тато, дивлячись на мене з затуманеною недовірою.

Повільно видихнувши, я поклала пульт на кавовий столик і взяла телефон, перш ніж повернутись і подивитися на нього.

—Як, тату?

—Поводишся дивно, – звинуватив він, дивлячись на мене. —Посміхаєшся до себе.

Я знизала плечима у відповідь, не знаючи, як на це відповісти.

—Що відбувається? - він загарчав, спостерігаючи за мною, як яструб, його карі очі були жорсткими і непохитними.

—Нічого не відбувається, – тихо відповіла я.

Він відсунув своє крісло і підвівся.

Цей рух викликав цунамі жаху, що затопило моє тіло, і я відскочила назад.

—Дай мені його, – проінструктував він, простягаючи мені руку.

Мої брови злетіли вгору.

—Мій телефон?

—Так, твій телефон, – посміхнувся він. —Віддай його мені.

Тремтячи, я підійшла до нього і вклала телефон в його долоню.

Він відразу ж почав переглядати мої повідомлення та список дзвінків.

Я не розуміла, чому, з огляду на те, що він так сильно розгойдувався, я сумнівалася, що він міг читати в його стані.

Але я не сміла поворухнутися, знаючи, що якщо я піду, це може обернутися неприємностями.

—Де його номер? - запитав він, стискаючи мій телефон у своїй величезній руці.

—Чий номер, тату? - я прохрипіла.

—Хлопець, який винюхує тебе, – прогарчав він. —Гаряча штучка з газет.

Моє серце впало.

—Що?

Його погляд перемістився з мого телефону на мене.

—Френ, сусідка, сказала, що бачила, як хлопець із твоєї школи проїжджав тут, – невиразно промовив він. —Сказала, що бачила, як він сьогодні відвіз тебе додому

зі школи, – він знову переключив свою увагу на мій телефон. —Де його номер? Де його повідомлення? З ким ти, блять, катаєшся? То він? Цей мудак із регбі? Придурок Кавана?

Чорт забирай, Френ!

—Ніхто, тату, – збрехала я крізь зуби. —Сьогодні в школі мені було погано, і Клер та її брат Х'юї відвезли мене додому.

—Х'юї Біггс? - тато зашипів, знову погойдуючись на ногах. —Цей ідіот? Ось чому ти ходиш із довбаною усмішкою на обличчі?

—Що – ні! - я похитала головою і відступила. —Я не з Х'юї. Я ні з ким.

—Я тобі не вірю, – прогарчав він.

—Я не брешу, – видавила я. —У мене немає хлопця.

—Тобі не обов'язково мати хлопця, щоб стати повією, – прошипів він. —Запитай про це свою маму.

—Я ні з ким не зустрічаюся, – видавила я, запанікувавши. —Клянуся богом, я не така!

Простягнувши руку, він поклав м'ясисту руку мені на плече і добряче натиснув.

—Якщо ти брешеш мені ...

—Я не така, тату, – закричала я, прогинаючись під силою його дотику. —Будь ласка ...

Мої слова обірвалися, коли кулак мого батька з'єднався з моєю щокою, вдаривши мене так сильно, що голова моя відкинулася назад від сили.

Опирайся, Шеннон.

Візьми щось.

Що завгодно.

Зроби щось.

Біль обпік моє обличчя, сльози наповнили очі, і все ж я нічого не зробила.

Я не чинила опір.

Я не намагалася втекти.

Я просто стояла там.

—Іди сюди, – прогарчав він. Тримаючи руку на моєму плечі, впиваючись пальцями в мої кістки, тато повів мене на кухню, не зупиняючись, поки ми опинилися біля раковини. —Увімкни його, – проінструктував він.

Без вагань я простягла руку і відчинила кран.

—Налий туди води, – наказав він, перекидаючи пінтову склянку з сушарки в раковину.

На щастя, вона не розбилася, і я поспішила наповнити склянку, чинячи опір бажанню перевернутися і вирватися з його хватки.

—Бачиш це? – прошипів він, кидаючи мій телефон у воду. —Бачиш це, дівчинко?

Я нерухомо кивнула, спостерігаючи, як мій телефон опускається на дно склянки.

—Якщо я дізнаюся, що ти брешеш мені, це буде не твій телефон, – прогарчав він, так сильно впиваючись пальцями в моє плече, що моя спина зігнулася без дозволу мого мозку. —Ти мене чуєш?

—Я чую тебе, – захникала я, тремтячи з голови до ніг.

—І ти теж не біжи до свого брата з історіями, – прошипів він мені на вухо. Відштовхнувши мене, він додав: —Або я надішлю вас обох до вулиці.

—*Я б хотіла, щоб ти це зробив,*- я ледве втрималася, щоби не сказати.

Бо що сталося б з Тадхгом, Оллі та Шоном, якби ми пішли?

Тадхг був наступним у черзі після мене, тому він прийме на себе основний тягар гніву мого батька.

Ця концепція була мені огидна.

Простягнувши руку, я потерла щоку і змусила себе не плакати.

Він кинув на мене останній погляд, перш ніж похитати головою.

—Давай - забирайся з очей моїх.

Не кажучи більше ні слова, я поспішила з кімнати зі сльозами, які палили мої очі.

—*Я тебе ненавиджу!* - я тихо закричала, коли звично побігла до своєї кімнати, я ненавиджу тебе!

Підбігши до своєї кімнати, я прийняла свідоме рішення навшпиньки пройти повз кімнату Джоуї, змушуючи себе не видавати ні звуку, а потім швидко замкнулася у своїй спальні.

Вимкнувши світло в спальні, я залізла в ліжко, накрилася з головою ковдрою і схопила програвач.

Менш ніж за дві хвилини пролунав тихий стукіт у двері моєї спальні.

—Шен? - голос Джоуї долинув з іншого боку кадру. —Все гаразд?

Я обмірковувала, чи не відповідати йому, але вирішила не робити цього, знаючи, що він автоматично зробить правильний висновок, і все пекло вирветься на волю.

Він щойно повернувся від Іфи сьогодні ввечері.

Я не хотіла, щоб він знову йшов.

Тому натомість я сказала:

—Я в порядку, Джо. Просто втомилася.

Настала довга пауза, перш ніж він заговорив знову.

—Ти впевнена?

—Так, – прохрипіла я, притискаючи пальці до нижньої губи, щоб вона і мій голос не тремтів.

—Звучить не дуже добре, – відповів мій брат.

Чорт забирай.

Прочистивши горло, я додала:

—У мене жіночі проблеми.

—Жіночі проблеми? - він перепитав, і його голос звучав зніяковіло.

—У мене місячні.

—Чорт забирай, мені справді не потрібно було це знати, Шен, – простогнав Джоуї, і я уявила, як він здригається з іншого боку дверей.

Кілька миттю через звук дверей його спальні, що зачинилися, заповнив мої вуха.

Уривчасто зітхнувши, я змахнула гарячі сльози, що обпалювали мої щоки.

Одного дня я збиралася вибратися з цього будинку.

І коли я це зроблю, то я вже ніколи не збиралася повертатися.

Саме з цією думкою, цим крихітним проблиском надії та компакт-диском з міксом Джонні, що звучить у моїх вухах, я поринула в неспокійний сон.

РОЗДІЛ 53

ДЖОННІ

З шести років я був зосереджений виключно на регбі.

Я вірив у себе та свої здібності.

Щось усередині мене прокинулося до життя, майже танцювальне відчуття пробігло моєю шкірою, коли я тримав м'яч у руках.

Я знав, що піду до Академії, і коли я туди потрапив, я анітрохи не здивувався.

Я був настільки впевнений у своєму майбутньому.

Я відмовлявся прийняти будь-який інший шлях у житті.

Кар'єра у професійному регбі була моєю метою, моїм призначенням, моєю довбаною долею, і я хапався за неї обома руками.

Я не був імпульсивним.

Я був твердий.

Орієнтований на мету.

Цілеспрямований.

Рішучий.

Мабуть, у мене було багато інших негативних рис, але я зосередився тільки на своїх сильних сторонах.

Єдиними слабкостями, про які мені було цікаво дізнатися, були ті, що впливали на гру.

Якось виявивши це, я працював як божевільний, щоб виправити себе.

Я був досить рішучою людиною.

У мене не було проблем з тим, щоб передбачати свої рішення чи щось таке.

Я ухвалив рішення і дотримувався його.

Як тоді, коли мені було шість, і я вирішив, що зроблю кар'єру зі своєї пристрасті.

З цим розібрався.

Або коли я вирішив, що ступінь у бізнесі – ідеальний варіант для мене.

Просто.

Я зробив вибір і дотримувався його.

Я повинен був бути страшенно обережний зі своїм вибором, тому що, як тільки я приймав рішення, як тільки я на щось вирішувався або, що ще гірше, моє серце, це було в моїй природі - слідувати йому з нав'язливим голодом.

Не повертатись назад, не сумніватися і не передумувати.

Моя особистість, швидше за все, багато в чому була пов'язана з моєю нерішучістю.

Я не спілкувався з людьми просто так і ніколи з дівчатами.

Я добре знав, що маю нав'язливу особистість.

Це була причина, через яку я опинився на своєму місці так рано в моїй кар'єрі.

Знання цього тільки зробило моє нинішнє скрутне становище ще більш обтяжливим.

Протягом кількох місяців я втратив голову через довбане дівчисько.

А моє серце?

Чорт мене забирай, це все-таки спрацювало, прив'язавшись до худої третьокурсниці з каштановими косами та блакитними очима, які, блять, обпалили мою душу.

Мені треба було бути страшенно обережним зі своїм наступним кроком, бо, як тільки я вирішу, що вона – дівчина для мене, так і буде.

Як тільки я зв'язав себе зобов'язаннями, як тільки моє серце пред'явило на неї права, я міг би з таким самим успіхом наклеїти собі на чоло ярлик, що каже «я твій, будь ласка, будь ласка будь зі мною, бо я тут, щоб залишитися».

Найстрашнішою частиною всього цього було усвідомлення того, що я стримував себе щосили, а занурення виглядало все більш привабливим щоразу, коли я дивився на неї.

—Що ти робиш? - запитав Гібсі, коли він увійшов до моєї спальні без стуку пізно ввечері у вівторок, на щастя, відвернув мене від моїх думок.

—На що схоже, те що я роблю? - впустивши ручку на стіл, я повернувся на своєму стільці, що обертається, і дивився на нього. —Домашнє завдання.

Для Гібсі не було рідкістю приходити до мене додому в будь-який час дня та ночі.

Я був радий, що цього разу з ним не було довбаного кота.

Він був із ним більше, ніж просто можливо.

—Хлопче, ти такий крутий, – Гібсі кинув свою шкільну сумку поруч із моїм столом, а потім кинувся на моє ліжко, склавши руки за головою. —Ти отримав повідомлення від тренера?

—Так, – відповів я, закінчуючи завдання з тригонометрії, яке я вирішував, коли він увірвався. —Сподіватимемося, що цього разу йому вдасться залучити до супроводу когось, крім місіс Мур.

Гібсі здригнувся.

—Ця жінка - лайно.

—Так, вона така, – погодився я.

Тренер відправив повідомлення групі близько години тому, повідомляючи, що Ройс нарешті погодився зіграти з нами.

Цієї п'ятниці.

У Дубліні.

На території їхньої школи.

За умови, що я не гратиму.

Я посміхнувся про себе, задоволений, що справив таке враження на цих тренерів.

—Дублінські відморозки, – пробурчав тоді Гібсі. —Ускладнюють життя всім.

—Привіт, мудаку? - я озвався. —Я дублінський відморозок!

—Не ти, – відповів він із сором'язливим виглядом.

—Як скажеш, калчі, – пробурчав я, записуючи відповідь на запитання В.

—Ти ж знаєш, що це соціально неприйнятно, – парирував Гібсі. —Називати мене калчі.

—Так само, як і мене джекіном, – заперечив я. —Але ти робиш це щодня.

—Ти і є джекін, – заперечив він.

Я закотив очі.

—А ти смердючий сраний калчі з дупи.

—Пішов ти, міський хлопчисько.

—Пішов ти, сільський хлопче.

—Столичний хуй.

—Повстанський дрочило.

Гібсі хихикнув.

—Як ми потоваришували?

—Я питав себе про це роками, – відповів я, пильно дивлячись на свою роботу. —Це одна з найбільших нерозгаданих таємниць життя.

—У мене є домашнє завдання, – оголосив він тоді.

—Я знаю, – відповів я, не збившись з ритму. —Мені подобається, як ти не так майстерно кинув свою сумку на мій стіл.

—Я не можу цього зробити, – простогнав він.

—Ні, – спокійно поправив я. —Ти можеш це зробити, – діставши калькулятор, я набрав мені потрібну формулу і записав результати. —Ти просто страшенно лінивий.

—Це важко, – занив він.

—Життя важке, Гібс, – заявив я. —Доставай свої книги. Я більше не робитиму це для тебе.

—Але в тебе це виходить набагато краще, ніж у мене, – простогнав він.

—Каже хлопець, який щойно назвав мене нікчемою п'ять хвилин тому, – парирував я.

—Ти знаєш, що це комплімент, – заперечив він. —Давай, Джонні ...

—Добре, але я втомився, і мені потрібно сходити в басейн вранці перед школою, так що я роблю тільки одну річ, – відрізав я, закінчуючи свою роботу. —Вибирай свою отруту.

—Англійська, – сказав він мені, кивнувши. —Мені треба написати есе на завтра.

Тяжко зітхнувши, я розстебнув блискавку на його сумці і витяг його книгу англійської.

—Ти знаєш, що тобі доведеться прочитати книги перед іспитами наступного року? - я додав. —Усі домашні завдання у світі не допоможуть тобі, якщо ти увійдеш туди без підготовки.

Гібсі посміхнувся.

—Обіцяю, тату, я надолужу згаяне на Великодніх канікулах.

—Не треба мені цього таткового лайна, – пробурчав я, швидко виконуючи його завдання. —Тобі час взятися за голову, Гібсе, – додав я, перш ніж зануритися в роботу. —У п'ятницю ми закінчуємо школу, хлопче. Тобі потрібно використовувати ці два тижні відпустки, щоб надолужити втрачене.

—Я буду, – пробурчав він.

—Тобі ж краще, – попередив я.

Гібсі дозволив мені працювати в тиші близько двадцяти хвилин, що стало для нього рекордом за весь час, перш ніж порушив мою концентрацію, запитавши:

—Ти розібрався з Беллою за той трюк, який вона викинула в школі?

—Чорт забирай, блять, я це зробив, – прогарчав я, миттєво розлютившись на цей спогад. —Я надіслав їй повідомлення раніше, щоб донести до неї.

—З Шеннон все було гаразд? - він спитав. —Що сказала?

—Нічого гарного, – промимрив я, закінчуючи абзац. —Вона не сказала мені, але ми обидва знаємо, наскільки отруйним це мало бути, якщо це виходило з уст Белли?

—Фу, – простогнав він. —Я не знаю, як ти взагалі до неї торкався.

—Я теж, – зізнався я зі здриганням.

—До речі? - роздумував Гібсі, відволікаючи мене ще раз. —Ти знову поводився як бульдозер.

Я повернувся, щоб подивитись на нього.

—Я цього не робив.

—Так, хлопче, ти це зробив, – усміхнувся він. —Я намагався зупинити тебе після твоєї розмови "врятуй мене, Гібсі, будь ласка, врятуй мене від самого себе" минулого тижня, а ти пішов безперервно і увірвався, як товарний поїзд.

—Ну і що, чорт забирай, я повинен був робити? - я випалив, відкидаючи ручку. —Просто стояти осторонь і нічого не робити, поки Белла називала її повією перед половиною школи через мене?

—Белла назвала Шеннон повією? - посміхнувся, збиваючи подушку. —Хто б сказав.

—Я знаю, – пробурчав я. —Це те, що я сказав.

—Отже, ви зникли зі школи з Шеннон і не повернулися після обіду, – додав він, вигнувши брову. —Ти знову посадив її у свою машину?

—Можливо, – випалив я.

—Ти зробив щось, крім того, що відвіз її додому?

—Наприклад, що?

—Я не знаю, – він знизав плечима. —Запросити на чай чи якийсь типовий трюк Джонні на кшталт цього?

Я опустив голову.

—Бульдозер, – засміявся Гібсі.

—Заткнися, – пробурмотів я, відсуваючись від свого столу.

На сьогодні з мене вистачить.

Хоч би яка концентрація в мене була, вона давно зникла.

—Це п'ятірка, – сказав я йому, вказуючи на його акуратно написане п'ятисторінкове есе. —Будь біса вдячний.

—Я вдячний, – запевнив він мене з сяючою усмішкою, перш ніж сказати: —І я думаю, тобі треба переглянути поняття друга. Я казав тобі сьогодні вранці і знову повторюю, що це ніколи не спрацює.

—Ні, – я похитав головою. —Ти помиляєшся. Я можу бути другом.

—Ти явно не можеш, – хихикнув Гібсі. —Закоханий хлопчик.

—Я допоміг їй сьогодні, – випалив я, напружившись. —Це те, що друзі роблять для друзів.

—До речі, Роббі Мак запитав мене, чи можу я отримати її номер у Клер для нього під час обіду, – безпристрасно заявив Гібсі. Підвівшись, щоб спертися на лікті, він подивився на мене і додав: —Сказав, що хотів би зводити малечу Шеннон у кіно на вихідних.

—Сподіваюся, ти вправиш цьому ублюдку мізки! - я зашипів. —Гібсе, краще б ти не давав цьому ідіоту її номер.

Він плюхнувся назад на ліжко і засміявся.

—Я знущаюся з тебе. Роббі не схильний до самогубства. Всі хлопці чули тебе голосно і ясно того дня, Кеп.

Я дивився на нього.

—Це не смішно.

—Це весело, – хихикнув він. —Ти безнадійний, – посміхнувшись, він додав: —Краще приведи свій член і яйця в робочий стан, хлопче. Жодна дівчина не хоче зламаного члена.

—Я не ... - зробивши паузу, я ущипнув себе за перенісся і закликав кожну унцію терпіння всередині себе, перш ніж продовжити: —Ми не будемо цього робити, і мій член і яйця - це моя особиста біса справа.

—Я тільки дбаю про тебе, – відповів Гібсі. —О, мало не забув ... - він сунув руку в кишеню джинсів і дістав дорожню пляшечку. —Ось, – сказав він, кидаючи мені пляшку через усю кімнату. —Від моїх яєць до твоїх.

Я впіймав її в повітрі і прочитав опис на пляшці.

—Мастило? – я гаркнув. —Господи, Гібс.

—Гей, не починай, доки не спробуєш, – усміхнувся він. —Я доклав біса багато зусиль, обшукавши дюжину різних аптек, щоб дістати це для тебе, – похитавши бровами, він додав: —Фармацевт сказав мені, що це чутливий дотик.

Я витріщився на нього.

—Вона наполовину порожня.

Він знизав плечима.

—Я мусив протестувати це, перш ніж рекомендувати тобі.

Я негайно впустив пляшку на підлогу у своїй спальні.

—Ти страшенно огидний, – простогнав я, витираючи руки об стегна. —Боже.

—Не будь ханжею, – посміхнувся Гібсі. —Це абсолютно нормально.

—Мастило – це нормально – погодився я. —Ти? Ні.

—Я не розумію, в чому проблема, – пирхнув він. —Я купив тобі подарунок. У цьому нема нічого дивного. Ти повинен дякувати мені за те, що я виявляю інтерес до твого життя.

—Хей, ти щойно купив подарунок моєму члену, – незворушно сказав я. —Це не може бути набагато дивнішим, ніж це.

—Як скажеш, хлопче, – він байдуже знизав плечима. —Мені байдуже, що хтось так думає.

—Так, Гібсе, – відповів я. —Я гадаю, ми це роз'яснили.

—Але чи знаєш ти, кому буде не все одно? - він розмірковував, посміхаючись. —Твоїй Шеннон.

—Вона не моя Шеннон, – гаркнув я.

—І вона ніколи не буде, якщо ти не розберешся зі своєю довбаною проблемою! - заперечив він.

Боже …

—Нічого не змінилося, – сказав я настільки терплячим тоном, як міг. —Я не можу, не буду і ніколи не зроблю це.

Брехня.

Брехня.

Брехня.

Мій найкращий друг довго дивився на мене, перш ніж спитати:

—Ти впевнений у цьому, Джонні?

Жодної крапельки.

—Абсолютно.

—Роби як знаєш, – парирував Гібсі.

—Дякую.

—Але просто щоб ти знав? - він додав: —Вона завжди була твоєю Шеннон.

РОЗДІЛ 54

ШЕННОН

—Не питай, – попередила я, коли в середу вранці виявила Клер, що стоїть біля туалету для дівчаток з жахом на обличчі.

Взявши її під руку, я потягла її до ванної кімнати.

—Просто допоможи мені сховати це.

—Шеннон, я ... я ... - Клер похитала головою і дивилася на мене. —Шен…

—Будь ласка, – гаркнула я, кидаючи сумку на підлогу у ванній і ловлячи її руки. —Допоможи мені.

Сльози сповнили її очі.

—Не роби цього, – благала я, стискаючи її руки. —Просто допоможи.

Вона продовжувала дивитися на мене протягом найдовшого моменту з майже трансовим виразом обличчя, перш ніж нарешті вийти з нього.

—Добре, – вона шморгнула носом, а потім обдарувала мене сліпучою усмішкою. —У мене якраз є один трюк.

Я видихнула з великим полегшенням.

—Дякую.

Через двадцять хвилин я дивилася на своє відображення в дзеркалі і насилу впізнала себе.

—Мені довелося нанести на твоє обличчя димчасто-гламурний макіяж, щоб відтінок тонального крему відповідав тому, щоб покрити твої ... - її голос здригнувся, і вона кілька разів прочистила горло, перш ніж додати: —Ну, що ти думаєш?

—Вау, – видихнула я, торкаючись своїх нафарбованих червоним губ. —У мене величезні губи.

—Так, це так, – погодилася Клер. —Жінки платять тисячі євро за такі губи, як у тебе, а ти їх навіть не цінуєш.

—І мої очі, – я похитала головою і дивилася на себе, захоплено ляскаючи віями. —Вау, це ...

—Чудово? - запропонувала Клер, підходячи і стаючи поряд зі мною. —Тому що ти дуже чудова.

—Це через макіяж, – запевнила я її, зніяковівши.

—Це ти, – поправила Клер, обіймаючи мене за плечі.

Я здригнулася від дотику, все ще чутливого після спалаху гніву мого батька, і обличчя Клер витяглося.

—Шеннон, я не можу продовжувати…

Двері ванної зі скрипом відчинилися, і Ліззі увійшла у ванну, змусивши Клер зачинити рот, а мене обм'якнути від полегшення.

—Давайте, дівчатка, – сказала вона, махнувши нам рукою. —Ми спізнюємося на урок.

Ніколи в житті я не була вдячна бачити її так, як у цей момент.

***

—Я вб'ю цю суку, – прошипіла Ліззі пізніше того ж дня під час обіду.

У школі поширилася чутка про вчорашній інцидент з Беллою, і вона була у нестямі від гніву.

—Серйозно, – додала Ліззі, дивлячись на стіл на протилежному боці обідньої зали, за яким сиділо щонайменше п'ятдесят учнів, одна з яких була Белла Уїлкінсон.

—Якщо вона подивиться сюди ще раз, я піду туди і вирву це блискуче нове нарощене волосся.

—Воно досить погане, – погодилася Клер із гримасою.

—Погане? - Ліззі не витримала. —Схоже, вона прикріпила до свого волосся чорні водорості.

—Просто не звертай на неї уваги, – благала я, воліючи дивитись на свій сендвіч, а не на стіл, з якого на мене дивилися вбивчі погляди.

Було безпечніше не висуватись.

Цілий день, куди б я не пішла, за мною стежили цікаві очі.

Я не знала, як упоратися з такою увагою.

Мені треба було не розгойдувати човен.

А проводити час з Джонні було все одно, що перевертати корабель.

Сьогодні я натикалася на нього не менше трьох разів між заняттями, і щоразу він дарував мені цю прекрасну усмішку з подвійними ямочками, питав, як пройшов мій день, а потім казав, що побачиться зі мною пізніше.

Я відчувала його погляд на собі прямо зараз із іншого кінця кімнати.

І це мене жахнуло.

Вперше в моєму академічному житті мені подарували гарний плащ-невидимку до Томмена.

Джонні Кавана погрожував відібрати це в мене, а мені не вистачило сміливості дозволити йому.

Все гарне минулої ночі було поглинене погрозами мого батька і страхом перед гнівом Белли.

Тепер я знову налякана.

Беллою.

Моїм батьком.

Іншими дівчатами у цій школі.

Моїми почуттями.

Джонні.

Моєї власної проклятої тіні.

—І в неї вистачило нахабства назвати тебе повією, – продовжувала розголошувати Ліззі, а ми з Клер безпорадно дивилися. —Це вона спала з Кормаком Райаном.

—Це не має значення, – швидко сказала я їй, молячись, щоб вона просто відпустила це.

—Це має значення, Шеннон, – відрізала Ліззі. —Ніхто не має права так чинити з тобою. Не тут. Тільки не знов!

—Ліз, – сказала Клер низьким застережливим тоном. —Дай спокій, добре?

—У п'ятницю в нас будуть канікули, – прошепотіла я, більше для себе, ніж для дівчаток, намагаючись заспокоїтися. —Два тижні без Белли.

—Саме так, – м'яко запропонувала Клер. —Усі забудуть про це до того часу, як ми повернемося.

—Я не можу тобі повірити, – огризнулася Ліззі, дивлячись на Клер. —Як ти ставишся до того, що ця сука несе нісенітницю про нашу найкращу подругу?

—Мене це не влаштовує, – спокійно відповіла Клер. —Я просто знаю, що влаштовувати сцени – останнє, що будь-кому потрібно.

—Ти знаєш, що всі говорять? - зажадала Ліззі, а потім продовжила, перш ніж хтось із нас встиг відповісти. —Всі вони кажуть, що Шеннон займається сексом із Джонні Кавана.

—Чудово, – простогнала я і впустила голову на руки.

Клер заспокійливо поклала руку мені на плече.

—Ну, це неправда.

—Я знаю це, – пирхнула Ліззі. —Але Белла всюди каже, що Шеннон - причина, через яку вони з Джонні розлучилися, – прошипіла Ліззі. —Через цю сучку та її брехню всі в школі говорять про нашу подругу і кажуть, що у неї має бути золота вагина, щоб запаморочити голову цьому великому ідіоту…

—Не треба! - Клер зашипіла. —Не повторюй це.

—Я йду додому, – випалила я, відсуваючи стілець, готова втекти.

—Ні, – спокійно відповіла Клер, штовхаючи мене назад на моє місце. —Ти не підеш.

—Чорта з два ти підеш додому, – прогарчала Ліззі. —Ти не зробила нічого поганого.

Поганого чи ні, я не збиралася тут залишатися.

Струснувши руку Клер, я відсунула стілець і встала.

—Мені шкода, – видавила я, дивлячись на своїх друзів. —Але я не можу це зробити знову.

—Ми підемо з тобою, – крикнула мені Клер. —Шен, тільки не тікай ...

—Ні, все гаразд, – пробурмотіла я. —Ви залишайтесь. Я просто … я збираюся піти зараз, – розвернувшись, я проштовхнулася повз столи і стільці, що перегороджували мені шлях, і кинулася до виходу.

Тим не менш, я не чекала руки, яка висунулась з-за столу для регбі в дверях і схопила мене за зап'ястя, різко зупинивши.

—Що трапилося? - Джонні сидів на своєму стільці, обхопивши рукою моє зап'ястя, і дивився на мене з стурбованим виразом обличчя. —Шеннон?

Хитаючи головою, я потягла свою руку, але Джонні не відпустив.

Натомість він притягнув мене ближче до себе, роблячи все набагато гіршим.

—Що відбувається? - він запитав.

—Мені, е-е, треба додому, – видавила я, нервово оглядаючись навколо і виявляючи, що кілька пар очей зосереджено на моєму обличчі. Повернувшись до Джонні, я прошепотіла: —Мені треба йти зараз.

—Додому? - Джонні насупився. —Чому?

—Озирнися навколо, містер довбаний вискочка, – прошипіла Ліззі, підходячи і стаючи поряд зі мною. —Або ще краще, відкрий вуха.

—Мої очі відкриті, – відповів Джонні, відпускаючи мою руку і переключаючи свою увагу на Ліззі. —І мої вуха прямо тут.

—Ліззі, – прохрипіла я, хитаючи головою. —Просто кинь це.

—Ні, якщо їй є що мені сказати, то вона може це сказати, – сказав Джонні. —Говори.

—Чудово, – прогарчала Ліззі, беручи мене за руку, яку Джонні відпустив. —Твоя зла подружка-повія поширює брехню про мою подругу, і я покладаю на тебе повну відповідальність за те, що ти не виправив факти і не поставив її на місце.

—Про що вона говорить? - запитав Гібсі, який сидів за столом навпроти Джонні.

—Поняття не маю, – відрізав Джонні.

—Я говорю про те, що репутація моєї подруги була заплямована, тому що ти був досить дурний, щоб засунути свій член в цю дівчину, – прогарчала Ліззі.

—Яка дівчина? - Х'юї Біггс повернув голову від того місця, де він втикався носом у шию своєї дівчини, щоб спитати. —У кого ти засунув свій член, Кеп?

—Відвали, Х'юї, – огризнувся Джонні, кинувши на мене погляд.

Я почервоніла і відвела погляд від нього.

—О, Ісусе, – спитав інший хлопець, який бовтався з ними. Патрік Фелі, здається, я згадала, як Клер якось дзвонила йому. —Що ти зробив цього разу, Гібсе?

—Це був не я, Фелі, – хихикнув Гібсі.

—Так, – пробурмотів Патрік. —Цього разу.

—Ви всі можете перестати мене відволікати? - Ліззі загавкала. —Я намагаюся дещо тут залагодити.

—Люба, – покликав бритоголовий хлопчик із кількох місць за величезним столом. —Що ти робиш?

—Не лізь не в свою справу, чорт забирай, – парирувала Ліззі.

—Люба …

—Ми зараз у сварці, Пірс О Нілле, так що навіть не дивись на мене.

Видавши звук, схожий на болісний стогін, Пірс відсунув свій стілець і обігнув стіл, прямуючи до нас.

—Святий, – удавано кашлянув Гібсі, ляскаючи його по руці, коли він проходив повз.

—Мені дуже шкода, – сказав Пірс, піднявши руки вгору, і обережно наблизився до своєї дівчини. —Це все моя вина.

—За що ти перепрошуєш? - запитала вона його.

—За все? - Пірс відповів, хоча це більше схоже на питання. —За що ти хочеш, щоб я вибачився?

—Чи був сенс у твоєму великому виступі щойно? - запитав Джонні, знову привертаючи до себе загальну увагу.

—Так, – випалила Ліззі, кинувши на нього лютий погляд.

—Тоді приступай до справи, – холодно парирував він.

—Чудово, – прошипіла Ліззі. —Я говорила про те, як Белла розповіла всім, що причина, через яку ви розлучилися, у тому, що ти спиш з Шеннон. Я говорила про те, що всі кажуть, що моя подруга, мабуть, фантастична сучка, щоб закрутити твою тупу, як м'яч для регбі, голову.

—Його голова не схожа на м'яч для регбі, – посміхнувся Гібсі. —Ти теж так говорила про мою голову.

—Не зараз, Джерарде, – попередила Клер, плюхнувшись на стілець поряд з ним.

—Вона бреше, – гаркнув Джонні, наїжачившись від напруги.

—Очевидно, – посміхнулася Ліззі, струшуючи руку Пірса, коли він спробував покласти її їй на плече. —Отже, тепер я хочу знати, що ти збираєшся з цим робити?

—Нічого, – прохрипіла я. —Він нічого не збирається з цим робити, бо нічого робити!

—Це твоя провина, Джонні, – Ліззі продовжувала говорити про мене. —Це на твоїй совісті. Вона твоя божевільна колишня. Отже, виправи це.

Джонні залишався зовсім нерухомим близько п'ятнадцяти секунд, не зводячи очей з Ліззі, не кажучи ні слова, перш ніж приступити до дії.

Він відсунув свій стілець і підвівся, не зводячи з мене очей.

—Давай.

—Що? - я задихнулася, дивлячись на нього.

—Ходімо зі мною, – наказав він, простягаючи мені руку. —Зараз ми розберемося із цим.

Я перевела погляд з Ліззі, яка схрестила руки на грудях і з задоволеним виразом обличчя, на Гібсі, який виглядав захопленим, на Клер, на інших хлопчиків, які виглядали просто збентеженими, перш ніж, нарешті, зупинилася на Джонні.

Він виглядав розлюченим. І чекав.

—Ні, – видавила я, хитаючи головою. —Нізащо. Я туди не піду.

—Вона збирається публічно вибачитись перед тобою, – сказав він мені. —Вона збирається все виправити, публічно! - він оглянув кімнату, перш ніж додати: —І я збираюся публічно викрити всі інші шматки лайна, які супроводжували її брехню!

—Ні, – мої очі розширилися від страху. —Все гаразд. Я не хочу вибачення.

Він розчаровано видихнув:

—Це не нормально, Шеннон ...

—Я не піду туди, – повторила я, тремтячи від цієї думки. —Я не хочу.

—Чудово, – прогарчав Джонні, обминаючи мене. Він відкинув стілець зі свого шляху, змусивши Пірса та Ліззі розступитися перед ним, як Червоне море, перш ніж обігнути стіл. —Я розберуся з цим сам.

—Ні ... - поспішивши за ним, я спіймала рукав його джемпера і вперлася п'ятами. —Будь ласка, не треба.

Джонні протягнув мене близько п'яти футів, перш ніж нарешті зупинився.

—Тоді що ти хочеш, щоб я зробив? - запитав він, повертаючись до мене обличчям.

—Нічого! - я зашипіла, все ще стискаючи його рукав. —Абсолютно нічого.

—Я не можу нічого не робити, – він провів вільною рукою по волоссю, явно схвильований. —Вони говорять про тебе.

—Це не має значення, – я похитала головою, ігноруючи погляди, які, я знала, отримувала і потягла його за рукав. —Мені все одно.

Джонні довго пильно дивився на мене, перш ніж похитати головою.

—Так, я знаю, – нарешті сказав він. —Але мені, блять, не байдуже!

—Чому б нам усім не з'їбати звідси до кінця дня? - втрутився Гібсі, коли він практично впав зі стільця у спробі перехопити Джонні. —Відпочинь від драми, – додав він, поклавши руки на плечі Джонні. —І випий трохи крейка.

Джонні дивився на нього.

—Про що ти говориш?

—Гарний план, хлопче, – запропонував Х’юї, перелазячи через стіл і встаючи поряд із Гібсі.

—Я за, – підхопила Клер.

Гібсі кинув на неї вдячний погляд.

—Твоя мама повернулася до Лондона, чи не так? - запитав він, відриваючи погляд від Клер, щоб подивитися на свого друга, все ще тримаючи руки на його плечах. —У тебе порожній будинок?

Джонні повільно кивнув, переводячи погляд з Гібсі, Х'юї на стіл за ними.

—Вона поїхала вчора вранці.

—Тоді ми підемо до тебе і потусуємося годинку, – спокійно заявив Гібсі, перш ніж звернути свої сірі очі на мене. —Що ти думаєш, малеча Шеннон? - він багатозначно подивився на мене. —Хочеш забратися звідси, поки Кав не перетворив обідню залу на сцену з "Ігри престолів"?

Я здригнулася від цієї думки, прочитавши всі ці книжки.

—Насправді, цього разу є сенс, – сказала Ліззі, вставляючи свої два центи. Вона обернулася до мене і сказала: —Давай.

Чи погоджуюся я з цим?

Що вибрати?

—Е-е… добре?

—Чудово! - Гібсі виконав невеликий барабанний дріб на грудях Джонні, перш ніж перекинути руку через його плече і направити його до виходу. —Ходімо, – крикнув він через плече, перш ніж зникнути під аркою. —Зараз.

Я гадки не мала, що відбувається, але я йшла в ногу з іншими, коли ми тяглися за Джонні та Гібсі.

—Вони, напевно, кудись йдуть, щоб вона могла відсмоктувати його член, – пролунав страшенно знайомий голос досить голосно, щоб знову привернути загальну увагу. —Ти знаєш про тих, з Елк-Террас. Вони готові на все.

—О, чорт забирай, ні, – прогарчав Джонні, вирвавшись з рук Гібсі і промчавши повз усіх нас. —Зараз все буде залагоджено, – прогарчав він, обминаючи стіл і прямуючи до Белли.

—Заради всього святого, – простогнав Х’юї.

—Ти просто, блять, нічого не можеш з собою вдіяти, так? - Джонні заревів, тицяючи пальцем в обличчя Белли.

—Я нічого не зробила, – засміялася Белла. —Крім того, щоб говорити правду.

—Правда? - Джонні зашипів, явно в люті. —Ти б не впізнала правду, навіть якби вона вдарила тебе по обличчю.

Я гадки не мала, з якої частини мого тіла вирвалася моя раптова хоробрість, але вона прийшла сильно і швидко, і підштовхнула мої ноги до нього.

—Джонні, не треба, – видавила я, наздоганяючи його.

Вперше в житті я була рада бути крихітною.

Це дозволило мені прослизнути у крихітний простір між Джонні та столом, над яким він схилився.

—Джонні, – видихнула я, сильно натискаючи на його груди. —Іди.

Він не дивився на мене.

—Джонні, – повторила я, простягаючи руку і торкаючись його обличчя.

Він кинув на мене свій лютий погляд.

—Іди, – скомандувала я, дивлячись на нього із завмиранням серця. —Будь ласка.

Жилка цокала на скроні Джонні, коли він дивився на мене зверху вниз, виглядаючи більш розлюченим, ніж я коли-небудь бачила його.

Я не сміла дихати, поки дивилася, як він робить свій вибір.

Нарешті, він видав шалене гарчання і напнуто кивнув.

Я переривчасто видихнула.

Слава богу...

—Тримай її ім'я подалі від свого довбаного рота, – прогарчав він, груди здіймалися, коли він дозволив мені відштовхнути його від столу.

—Вона брудна повія з муніципального будинку, – сердито сказала Белла. —У цьому немає брехні.

—Тобі краще стежити за своїм довбаним язиком, – прогарчав Джонні, прослизаючи повз мене.

Моє серце впало.

Я намагалася і зазнала невдачі.

—Чому? Що ти збираєшся робити, якщо я цього не зроблю, Джонні? - прошипіла Белла, схопившись зі стільця і вдаривши його по грудях. —Вдариш мене?

—Ні, – Джонні зробив паузу, щоб витягти того, кого Ліззі назвала Кормаком Райаном, з його крісла, —я збираюся вдарити його.

А потім він ударив Кормака Райана кулаком у обличчя.

На відміну від вчорашнього дня, я не почала чекати, щоб побачити результат.

Натомість я розгорнулася на підборах і вибігла з обідньої зали.

Тому що я знала, що це може піти одним із двох шляхів.

У будь-якому випадку, я програла б.

Я була свідком таких інцидентів, коли Джоуї кидався захищати мою честь.

Це не мало жодного значення для таких дівчаток, як ця.

Я завжди програвала.

РОЗДІЛ 55

ДЖОННІ

—Якого чорта ти робиш?

—Зупиняю тебе від того, щоб ти не накоїв чогось справді дурного, – спокійно пояснив Гібсі, виводячи мене з головної будівлі. —Знову бульдозер.

—Про що ти думав? - зажадав Х'юї, коли ми досягли внутрішнього двору і були поза увагою офісу. —Ти знаєш, скільки проблем у тебе було б з Академією, якби вони довідалися, що ти бився у школі!

—До біса Академію, – прогарчав я, струшуючи їхні руки. —Я намагався захистити її.

—Ну, все, що ти зрештою зробив, це збентежив дівчину, – гаркнув Х'юї. —Вітаю, Кеп. Начебто в неї недостатньо лайна, з яким треба мати справу. Ти щойно зробив її мішенню для кожної зі своїх маленьких фанаток.

В люті я провів рукою по волоссю, щоб утриматися від того, щоб ударити одного зі своїх приятелів.

—Ти чув, що вона там сказала, – прошипів я, відчуваючи, як моє тіло вібрує від люті. —Чого ти чекав від мене?

—Вона не хотіла, щоб ти захищав її, чувак, – додав Гібсі. —Вона тобі це сказала.

—Ну, вона була неправа, – виплюнув я.

—Ну, тепер вона пішла, – сказав мені Гібсі. —Тож заспокойся.

Вона пішла?

Це змусило мене замислитись.

Розвернувшись, я помітив Клер, гадюку та Кейт, що стояли поряд з нами, але Шеннон не було.

—Так, вона безперечно пішла, – додав Фелі, підходячи до нас, засунувши руки в кишені.

—Ти з новенькою, Кепе? - запитав Пірс, приєднуючись до нескінченного кола довбаних неприємностей. —Ти тримав її в таємниці.

—Що – ні, – промимрив я, втомлено зітхнувши, коли гнів покинув моє тіло. —Я більше не знаю, хто я. Я не знаю, що, чорт забирай, зі мною відбувається.

—Ну, – подала голос Ліззі. —Ти щойно заробив кілька серйозних очок в моїх очах, – вона поплескала мене по руці. —І повір мені, я не часто їх роздаю.

—Вона цього не робить, – припустив Пірс з гримасою.

—Ми все ще прямуємо до твоєї хати? - запитав Фелі. —Здається, безглуздо повертатися зараз.

Я похитав головою, мені потрібна була чортова хвилина, щоб розібратися у своїх думках.

Що, чорт забирай, щойно сталося?

Як я дозволив собі втратити контроль?

І куди, чорт забирай, вона поділася?

З нею все було гаразд?

Я збирався вбити когось.

Я відчув, як у мене знову закипає гнів при думці про вираз обличчя Шеннон.

Так, вона виглядала страшенно покірною.

Вона мала бути в люті.

Натомість вона просто прийняла це.

Можливо, у неї так і виходило в ГШБ, але в Томмені все відбувалося по-іншому.

Вона не була нічиєю довбаною метою, і я збирався біса переконатися в цьому.

—Джонні?

Звук вимовленого мого імені відволік мене від моїх думок.

—Що? - я підвів очі і оглянув своїх друзів, відчуваючи себе в повній розгубленості.

—Ми йдемо? - запитав Х'юї, кинувши на мене дивний погляд.

—Куди йдемо? - я огризнувся, наїжачився, мені не подобалася така увага, ні краплі.

Я відчував, що стою тут голий, виставивши на загальний огляд свої зіпсовані почуття, даючи всім сімом можливість зазирнути в те, чого я сам не розумію.

—Я маю знайти її, – сказав я собі більше, ніж будь-кому іншому. У паніці я повернувся на 360 градусів. —Я маю перевірити, як вона.

—Ні, – спокійно сказав Х'юї, —Ти маєш піти додому і охолонути. Очевидно, що вона не хоче йти з нами, хлопче. Ось чому вона пішла.

Я перевів свій погляд на нього.

—Якого чорта ти взагалі знаєш про те, чого вона хоче?

Брови Х'юї здивовано злетіли вгору.

—Віддай мені ключі від свого будинку, Кеп, – скомандував Гібсі, стаючи переді мною.

Не ставлячи йому запитань, я витяг ключі з кишені і простяг їх.

—Ми вас наздоженемо, – сказав Гібсі нашим друзям, кидаючи мої ключі Х'юї, а потім закинув руку мені на плече, ведучи мене назад до фізкультурної зали.

Я пішов з ним, бо моя шкільна сумка була в коридорі, і я гадки не мав, що ще робити.

—З тобою все гаразд? - запитав Гібсі, коли ми зайшли до порожньої роздягальні.

—Ні! Я так далекий від того, щоб бути в порядку, що вже не знаю, що означає це довбане слово.

—Я знаю, що зараз не час це говорити, але я все одно скажу це, – сказав Гібсі. —Я ж тобі казав. Я, бля, говорив тобі ще на четвертому курсі, коли вона почала винюхувати, що від неї одні проблеми.

—Мені не треба нагадувати, – виплюнув я, підходячи до лави і хапаючи свої речі. —Я знаю, що облажався.

—Ти облажався, – погодився він, не обтяжуючи себе брехнею, коли схопив свою сумку. —Ти побачив пару красивих цицьок, легке життя, і ти дозволив своєму працюючому тоді члену думати за тебе, – знизавши плечима, він закинув сумку на плече і сказав: —Ось результат. Ще один прилипала, який не дасть, нахуй, піти.

—Ну, мій член більше не думає, – випалив я.

—Слава богу. І, хоч би чого це було, я теж втратив би своє лайно, – сказав він мені. —Якби якась сука так говорила про Клер, я зніс би все.

—Це моя вина, що з нею трапилося, – прогарчав я. —У Шеннон проблеми через мене.

—Ні, – поправив Гібсі, а потім похитав головою. —Добре, так, у неї проблеми, але це не твоя вина, хлопче.

—Белла не дасть мені спокою, Гібсе, – уривчасто видихнувши, я провів рукою по волоссю і загарчав. —Вона не зупиниться.

—Не міг би ти поговорити зі своїм батьком про отримання, я не знаю, судової заборони чи чогось такого роду?

—За що, Гібсе? - я вистрілив у відповідь, схвильований. —За те, що дратує в школі?

—І переслідує тебе пабами, – вставив він.

Я похитав головою:

—Ні, єдине обмеження, яке слід зробити, це те, що я стримував свій член.

Гібсі сміявся, коли ми виходили з роздягальні:

—Стримуй свій член.

—Це не смішно, – гаркнув я. —У мене не було сексу з нею з Хелловіна. Зараз березень, Гібс. Довбаний березень. Можна подумати, що вона вже забула про це.

—Тобі слід було зупинити це ще тоді, – він відчинив двері в хол, і ми обидва вийшли на рідкісне післяобіднє сонце. —Ти дозволив цьому зісковзнути у січень, Джонні.

—Так, ну, у мене було про що подумати, – пирхнув я, спускаючись сходами. —І вона закінчила це, так що я гадки не маю, чому вона просто не піде.

—Ти знаєш, чому вона не йде, хлопче, – відповів Гібсі, підштовхуючи мене в плече, коли ми йшли на паркування.

Я важко зітхнув.

Так, я знав.

Довбане регбі.

—Ти можеш мені дещо пообіцяти? - сказав він тоді, витягаючи ключі від машини і відкриваючи свій блискучий новий FordFocus.

—Так, хлопче, – зітхнув я, закидаючи сумки у багажник машини.

—Обіцяй, що ти ніколи не повернешся туди, хоч би яким біса привабливо це було.

Я не погодився з ним.

—Гібсе, я б не повернувся туди, навіть якби вона була останньою дівчиною на цій проклятій планеті.

Він розсміявся над моєю відповіддю і заліз на водійське сидіння.

—Я серйозно, – сказав я йому, опускаючись на пасажирське сидіння. —Я б не доторкнувся до цієї дівчини знову, якби вона була єдиними ліками від мого члена, що не еякулює ... - я зупинився, щоб пристебнути ремінь безпеки. —Я б вважав за краще все життя ходити з синіми яйцями і зморщеним членом, ніж знову доторкнутися до неї. Ось наскільки вона мене відштовхує.

—Що ж, молодець, – Гібсі завів двигун. —Тому що ця дівчина так сильно хоче зв'язати твою дупу, що це лякає.

—Мене ніхто не прив'яже, – парирував я. —І особливо до неї.

Він вигнув брову.

—Ти впевнений у цьому?

—Просто заткнися і пристебни ремінь безпеки, – проінструктував я, оглядаючись навколо в пошуках чогось, що він міг зашкодити. —І перевір свої дзеркала.

—Так, тату, – пробурмотів Гібсі, виконуючи мої команди.

—Добре, тепер ти можеш їхати - акуратно й повільно, – сказав я йому, коли був упевнений, що він зможе виїхати зі свого місця для паркування, не завдавши тяжких тілесних ушкоджень, на що він був цілком здатний. —Повільніше, Гібс.

—«Зв'язування тринадцяти», – хихикнув Гібсі, відриваючись надто швидко, щоб почуватися комфортно. —Малеча Шеннон рознесла це лайно в пух і порох.

—Пригальмуй, – гаркнув я, опираючись бажанню вирвати кермо. —І що, чорт забирай, означає зв'язування тринадцяти?

—Ти не знаєш про це?

Я похитав головою.

—Очевидно, ні, якщо я питаю тебе.

—Так вони кажуть, друже, – пояснив Гібсі.

—Хто? - зажадав я, схопившись за ручку.

Не дай цьому ублюдку убити мене.

—Дівчата в школі, – посміхнувся він, виїжджаючи на головну дорогу, не перевіряючи в обидва боки, і ледве уникнувши молочного фургона. —Це те, що вони кажуть про тебе.

О, Господи.

Я збирався померти у цій машині.

Він збирався забрати моє прокляте життя.

Несамовито віддавши честь молочнику, який загрожував нам кулаком, я повернувся, щоб подивитися на Гібсі.

—Вони називають мене «зв'язування тринадцяти»? - я похитав головою. —Чому? Я цього не розумію.

—Справа не в тому, як вони тебе називають, – поправив він. —Це те, що вони хочуть зробити з тобою.

—Що?

—Ти номер 13, – засміявся він. —І вони хочуть зв'язати тебе, – він повернувся до мене, похитуючи бровами.

—Це ... біса моторошно, – пробурчав я, здригаючись. —Дивись на дорогу!

—На сто відсотків, – засміявся Гібсі, знову звертаючи увагу на вітрове скло. —Клер розповіла мені про це минулого року. Сказала, що підслухала, як група шестикурсниць обговорювала в туалеті щось під назвою «Операція «Зв'язування тринадцяти»».

—Господи Ісусе, – прогарчав я.

—Приблизно в той час, коли ти почав чіплятися до Белли, – додав він. —Подумай.

Я не повинен був.

Я вже це зрозумів.

—О, чорт забирай, – простогнав я.

—Ага, – з гримасою погодився Гібсі. —Радуйся, що ти вибрався з цього, Джонні. Будь біса радим.

Я радий.

Більше, ніж можна сказати словами.

—Що мені робити, Гібсе?

—З Шеннон?

Я похмуро кивнув головою.

—Здавайся, – відповів він без вагань.

—Я не можу, – прохрипів я.

—Ти зможеш, – запевнив він мене. —Ти просто наляканий.

Так, я був наляканий.

Я був страшенно наляканий своїми почуттями до неї.

—Я навіть не відчуваю, що я більше не маю вибору, – зізнався я. —Я божеволію, Гібсе.

—Ні, твій розум все ще там, – усміхнувся Гібсі, поплескуючи мене по плечу. —Це твоє серце, яке ти втрачаєш, хлопче.

—Чорт, – видавив я, прикусивши губу, коли жах скував мої груди.

—Так, – погодився він. —Жахливо незручно, чи не так?

—Блять, – пробурмотів я.

РОЗДІЛ 56

ДЖОННІ

Вона не повернулася до школи у четвер.

Я знав це, бо я виглядав її в коридорах між усіма моїми уроками.

Вона не з'явилася.

Мені це не сподобалося, знаючи, що була дуже велика ймовірність, що Шеннон прогулювала школу через те, що сталося у їдальні.

Мені це не сподобалося, бо я знав, що то моя вина.

Я не міг зосередитись весь день.

Кожен урок, кожне слово та команда пролітали повз мою голову, бо я залишив свою голову з нею.

З нею все було гаразд?

Вона була зла на мене?

Чи маю я піти туди?

Чи маю я дати їй спокій?

Я не знав.

І в мене навіть не було її чортового номера телефону, щоб зателефонувати та перевірити.

Завтра у нас канікули у школі на два тижні.

Завтра я мав матч у Дубліні.

Що, коли я не побачу її до цього?

Що, якщо вона не повернеться до школи?

Що, чорт забирай, я збирався тоді робити?

Господи Ісусе, я божеволів.

Використовуючи кожну унцію самоконтролю, яка була в мене всередині, я змусив себе викинути її з голови, коли я подався на тренування після школи.

Тому що мені не потрібне було це – мені не потрібні були ці почуття.

—Ти з нею? - запитала Белла, коли я підійшов до входу в спортивний зал після уроків, вириваючи мене з моїх думок.

Похитавши головою, я продовжив іти, маючи намір ігнорувати її, але вона схопила мене за руку і прошипіла:

—Відповідай мені.

—Не лізь не в свою довбану справу, – огризнувся я, придушуючи бажання здригнутися від її дотику. —І не лізь у моє життя.

Мені потрібно було, щоб вона сьогодні не підходила до мене.

Я був переповнений люттю, і я думав, що не зможу контролювати свою мову, якщо вона штовхне мене.

—Відповідай на довбане запитання, Джонні, – прошипіла Белла застережливим тоном.

—А якщо так? – я вистрілив у відповідь, дивлячись на неї зверху вниз. —А тобі яка справа?

—Тоді ти довбаний ідіот, – прошипіла вона, очі спалахнули сумішшю болю та гніву. —Тому що у цієї дівчинки на всьому написано «незаймана».

—Справа не тільки в сексі, Белло, – заперечив я, вивільняючи руку. —І не торкайся до мене знову, – додав я, мій тон був просякнутий неприязню. —Твої дотики не вітаються.

—Не в сексі? - вона посміхнулася. —Я дам тобі місяць із фригітом, перш ніж тобі стане нудно і ти її кинеш.

—Ти мені набридла після однієї ночі, – посміхнувся я.

—Тоді чому ти продовжував повертатись за добавкою? - запитала вона.

—Тому що я був лінивий, а ти була така проста, як вони, – я вийшов з себе і прошипів: —Ти була на відстані телефонного дзвінка, Белла - одне швидке повідомлення, щоб намочити мій член. Це все, що ти колись була для мене.

Я сподівався, що рука торкнеться моєї щоки.

Я заслужив ляпас.

Жодна дівчина не заслуговувала на те, щоб її називали легкою, незалежно від того, наскільки це було правдою.

Це був удар нижче пояса, за який я мав вибачитися.

—Я не це мав на увазі, – випалив я. —Це було лайниво сказано.

—Так, Джонні, так і було, – пирхнула вона, схрестивши руки на грудях.

—Я знаю, – огризнувся я, не знайшовши в собі ні терпіння, щоб мати справу з цією дівчиною. —Ось чому я так сказав.

—Чому ти так поводишся? - запитала Белла, її тон став м'якше. —Чому ти такий жорстокий зі мною?

—Я нічого для тебе не значу, – випалив я. —Я просто хочу розпочати тренування, а ти перегороджуєш мені шлях.

—Тому що я хочу поговорити з тобою, – палко заперечила вона.

—Нам нема чого сказати один одному, Белла, – сказав я їй, похитавши головою. —Більше ні.

—Ти бачив мене? - потім вона запитала, явно підготуючи мене. —Зі своїм товаришем по команді?

—Мені насрати, що ти робиш із моїми товаришами по команді, – спокійно відповів я.

—Я не хочу його.

—Це твоя особиста справа.

—Я хочу, щоб ти повернувся.

—Ти не можеш мене повернути.

—Джонні.

—Белла.

—Давай!

—Ні, блять, дякую.

Белла довго дивилася на мене, перш ніж закричати і тупнути ногою.

Я не жартую, вона насправді тупнула ногою.

—Чому ти поводишся так нерозумно? - прошипіла вона. —Вибач, що я розважалася за твоєю спиною, добре? Мені дуже шкода!

—Добре, ти більш ніж прощена, – огризнувся я, проводячи рукою по волоссю у явному розладі. —А тепер іди нахуй з Кормаком або з ким хочеш, чорт забирай. Мені справді байдуже. Просто дай мені спокій!

—Ти чесно кажеш, що тебе влаштовує, що я з Кормаком? - запитала вона, блокуючи дверний отвір, коли я спробував прослизнути повз неї. —Він запросив мене на побачення, ти знаєш? Тепер я його дівчина. Ти зовсім не відчуваєш ревнощів?

—Ні, – випалив я. —Я не знаю, що ще я можу зробити чи сказати, щоб зробити це зрозумілішим для тебе.

—Ти справді думаєш, що ця сука краща за мене? - запитала вона. —Серйозно, Джонні? Поговоримо про зниження рейтингу. У неї взагалі є цицьки?

—Не кажи про неї такого, – попередив я. —Говори про мене все, що хочеш, але тримай її ім'я подалі від свого язика.

—Це правда, – виплюнула вона. —Вона уславлена голка, – знизавши плечима, вона додала: —Вона виглядає анорексичкою.

—А ти виглядаєш і кажеш як безсердечна сука, – пригнічуючи бажання втратити самовладання прямо тут, за межами зали, я зібрав кожну унцію спокою, на яку був здатний, і прошипів: —Якщо ти не залишиш її, я тебе знищу.

Вона вп'ялася в мене поглядом.

—Я хотіла б подивитися, як ти спробуєш.

—Я знищу тебе, – повторив я смертельно холодним голосом. —Твоя репутація. Твій статус. Твої друзі. Твої майбутні стосунки. Усе. Якщо ти не відчепишся від Шеннон Лінч, я заберу в тебе все.

Її очі розширились.

—Джонні…

—Ти знаєш, що я можу, – додав я, понизивши голос. —Усупереч твоїм переконанням, у мене є щось більше, ніж майка з номером 13 та член.

—Що, якщо я скажу тобі, що вагітна? - видавила вона. —Що б ти сказав?

Я відкинув голову назад і засміявся.

—Ти неймовірна.

—Припини сміятися, – вдавано схлипнула вона. —Це не смішно

—Я б порадив тобі піти поговорити з Кормаком, бо я не торкався до тебе чотири з половиною місяці, – огидно скривившись, я додав: —Крім того, я майже впевнений, що ти б уже використала це проти мене. Я до біса впевнений, що ти б теж це показала.

—Не обов'язково, – відрізала вона.

—Ти хочеш сказати, що ти завагітніла від мене, Белла? - я незворушний. —Будь страшенно обережною, коли відповідатимеш далі.

Вона знала, ким був батько.

Вона знала, куди приведе її брехня, якщо вона нав'язуватиме мені цю нісенітницю.

Белла довго дивилася на мене, перш ніж пробурчати:

—Ні, я не вагітна.

—Я знаю, – посміхнувся я.

—Це було гіпотетичне питання, – парирувала вона, захищаючись.

—Ні, – поправив я. —Це була невдала маніпуляція.

—Я люблю тебе, – схлипнула вона. —Мені шкода, що я хотіла, щоби це спрацювало.

—Ну, не люби мене, – схвильовано гаркнув я. —Тому що я не люблю і ніколи не любитиму тебе у відповідь! - повернувшись боком, я прослизнув повз неї і вийшов у коридор. —З цього моменту тримайся від мене подалі.

РОЗДІЛ 57

ШЕННОН

Я не повернулася на останні три уроки у середу, а в четвер залишилася вдома.

Я знала, що прогулювати школу неправильно, але просто не могла змиритися з цим.

Це було надто.

Белла, Джонні, погляди, шепіт.

Це було надто.

Я почувала себе емоційно спустошеною та фізично розбитою, і мені потрібен був час, щоб усе обміркувати, перш ніж повертатися.

Моя спроба взяти перепочинок обернулася повною катастрофою, яка полягала в тому, що мій батько вчора ввечері втратив голову через те, що я спалила вечерю, і в результаті отримала удар по обличчю.

Мабуть, я ні хріна не вміла готувати спагетті болоньєзе.

І, мабуть, цього було достатньо, щоб заробити ще одне сумнозвісне удушення.

Я відчувала себе повним лайном цього ранку, але я б виповзла рачки з цього будинку, якби довелося.

Ніщо з того, що Белла робила зі мною в школі, не могло зрівнятися з тим, що він міг зробити зі мною вдома.

Коли я нарешті дісталася школи - запізнилася на годину з гаком, бо проспала без допомоги мого вірного телефонного будильника, містер Малкахі, наш учитель фізкультури, мало не відкусив мені голову за те, що я затримала поїздку.

—Яка поїздка? - я запитала, тому що, чесно кажучи, не знала, що, чорт забирай, відбувається.

Очевидно, мене визнали недостатньо гідною цієї інформації, бо замість того, щоб пояснити, що відбувається, містер Малкахі мало не заштовхав мене в напханий шкільний автобус і звелів мені знайти місце, і швидко.

Що привело мене до мого нинішнього скрутного становища, викликаного жахом, коли я стояла в передній частині автобуса, в повній розгубленості щодо того, що відбувається або чому мене змушують сідати в шкільний автобус, сповнений незнайомих осіб.

—Шен! - Клер покликала, жестом підзиваючи мене.

У паніці я пошукала її очима в третьому ряду спереду, поряд із нею сиділа Ліззі.

Усі дівчатка в автобусі, здавалося, сиділи попереду, поряд із водієм. У моєму класі було всього чотири дівчинки, а Шеллі та Хелен сиділи в парі за моїми друзями.

Декілька інших дівчаток з шостого курсу сиділи поряд з ними, включаючи блискучу Беллу і величезного темноволосого хлопця, який обіймав її і втикався обличчям у її шию.

Примушуючи себе не дивитись на Беллу, я пробралася до Ліззі та Клер.

—Що відбувається? - я зашипіла, коли добралася до них.

—Сьогодні ігровий день, – сказала мені Клер, посмішка зникла. —Пам'ятаєш?

Я тупо дивилася на неї.

—Який ігровий день?

Очі Клер розширилися.

—Боже мій, – прошепотіла вона. —У вівторок увечері про це було надіслано повідомлення.

—Повідомлення? - я прохрипіла. —Я не отримала жодного повідомлення.

—Вона новенька, так що її, мабуть, немає в системі, – пробурмотіла Ліззі.

Ні, я не отримала повідомлення, тому що мій телефон поплавав у воді у вівторок увечері.

—Що відбувається? - я задихнулася, тепер з жахом. Я нервово озирнулася.

—Плей-офф сьогодні, – пояснила Ліззі. —Між Томменом і Ройс.

Я тупо дивилася на неї у відповідь.

—А?

—Заради бога, Клер, – простогнала Ліззі. —Я не можу повірити, що ти їй не сказала!

—Я думала, вона знає! - відповіла Клер, почервонівши. —Мені шкода, Шен. Я думала, що ти знаєш, що гра сьогодні.

—Ні, ні, ні, – пролепетала я. —Матч у Донегалі відбудеться лише після канікул. Які мали розпочатися сьогодні. Пам'ятаєш?

—Ройс виграв свої останні три гри, – сказала мені Ліззі тоном, просоченим співчуттям.

Мабуть, я виглядала такою ж спантеличеною, як і скам'янілою, тому що Ліззі не дарма кидала співчутливі погляди.

—Перемога в їх останній грі поставила Ройс на друге місце в таблиці з Томмен, – поспішила пояснити вона. —У Ройса та Томмен сьогодні плей-офф, щоб подивитися, хто зіграє з Левіттом у фіналі.

Я затиснула носа, намагаючись зрозуміти, що мені кажуть.

—Але ж ми повинні були їхати в Донегал після Великодня!

—Поїздки в Донегал не буде, якщо хлопчики не виграють сьогодні, – пояснила Клер.

—Чому ви не розповіли мені про це?

—Ми не знали, напевно, коли відбудеться гра.

—Чому?

—Тому що Ройс грав, – припустила Ліззі. —Ускладнюючи життя Томмен, сподіваючись, що Джонні буде недоступний.

—Що?

—У нього є розклад, – пояснила Клер. —Все, що він робить, пов'язане з регбі, має проходити через Академію, – знизавши плечима, вона додала: —Я думаю, вони сподівалися зловити Томмен на гачок.

—Чого вони не зробили, – посміхнулася Ліззі. —На нещастя для них.

—О боже, – схвильовано прохрипіла я. —Де це буде?

—Дублін, – скривилася Клер.

—Мені не дозволять поїхати до Дубліна, – мої очі розширилися. —Якщо мій батько дізнається ...

—Це лише одноденна поїздка, – перервала вона мене, щоб сказати. —Туди і назад. Ми будемо вдома до десятої.

—Десята? - я захникала. —Сьогодні ввечері?

О боже.

Я помру.

—Я не можу поїхати, – прохрипіла я, панікуючи при думці про те, що сказав би мій батько, якби я прийшла додому о 10-й вечора. —У мене немає грошей, і мої батьки не знають…

—Міс Лінч! - заревів містер Малкахі, перериваючи Клер і привертаючи увагу всіх до нас. —Сядь!

—Я пересяду, – втрутилася Ліззі, встаючи. —Шеннон, ти можеш сісти тут...

—Сядьте, міс Янг, – гаркнув містер Малкахі. —Міс Лінч вибиває нас із графіка своїми поганими навичками обліку часу. Вона може знайти собі місце.

—Все гаразд, – видавила я, пригнічена. —Я знайду місце.

—Сьогодні було б чудово, – пробурчав він.

З опущеною головою і нетерплячим голосом містера Малкахі в моєму вусі мені довелося пройти страшний шлях ганьби, човгаючи центральним проходом зі шкільною сумкою за спиною, озираючись на всі боки, щоб побачити, чи є вільне місце.

Не було.

У результаті мені довелося пройти весь шлях до задньої частини автобуса, де сховалась команда.

Чим далі я йшла в автобусі, тим голоснішою ставала суєта.

Я хотіла обернутися.

Я хотіла злізти з цього автобуса і поїхати додому.

Ні, я подумки зміцнила свою рішучість. Ні. Ти більше не тікаєш.

Ти гаразд.

Ти гаразд.

Кого хвилює, що вони витріщаються на тебе.

Вони тебе не знають.

Просто дихай.

Нарешті, коли я дісталася задньої частини автобуса і побачила останній ряд, мої щоки так запалали, що я була впевнена, що випромінюю вогонь.

Чесно кажучи, якби хтось притиснув рашер до мого обличчя, він би зашипів.

Весь задній ряд був заповнений членами команди з регбі.

О, Господи.

Я була у небезпечній зоні.

Краєм ока я помітила, що місце біля вікна праворуч від мене, просто перед заднім рядом, було порожнім.

Зітхнувши з полегшенням, я міцніше стиснула плечові ремені своєї сумки і повернулася, щоб прослизнути в ряд, але відразу зупинилася, коли помітила, хто розтягнувся на сидінні біля проходу.

Моє серце стиснулося в грудях.

Джонні був у навушниках, і музика, що долинала з них, була такою гучною, що я чітко могла розібрати, як Jay-Z співає про дев'яносто дев'ять проблем.

Він не дивився на мене.

Він ні на кого не дивився.

Вся його увага була зосереджена на iPod у його руках.

На сидінні поряд з ним – єдиному місці, що залишилося у всьому автобусі – було розкидано купу сумок зі спорядженням, які, очевидно, належали команді.

О боже.

Прочистивши горло, я вказала на місце.

Він не підняв очей.

Його ідеально покладене волосся було єдиною частиною його голови, яку я могла бачити, коли він дивився на iPod у своїх руках.

Двигун автобуса з ревом ожив, вібруючи у мене під ногами, і почалася величезна хвиля паніки.

Я простягла руку і поплескала його по плечу, перш ніж швидко відсмикнути руку.

Джонні підняв голову, і спалах роздратування на його обличчі швидко здивувався, коли він двічі глянув на мене.

—Шеннон?

—Мені треба сісти, – видавила я слова, пригнічена звуками свисту і вкрадливих коментарів, що походять від інших хлопців.

Останні дві ночі я боролася зі своїми емоціями через нього, майже не спала і тонула в паніці та невпевненості у собі.

Тепер, коли я зіткнулася з несподіваною перспективою провести кілька годин поруч із Джонні, я відчула, що втрачаю самовладання всередині.

Серйозно, у мене скрутило живіт, і я була цілком впевнена, що якщо я не сяду найближчим часом, мене знудить.

Боже...

Нахмуривши брови, Джонні продовжував дивитися на мене, коли я продовжувала белькотати.

—В автобусі не залишилося іншого місця, і водій зараз їде, тому мені потрібно, щоб ти пропустив мене, – я перевела погляд з нього на натовп людей, які спостерігають

за нами, а потім на вільне місце. —Ти можеш просто засунути сидіння або пересунути сумки, щоб я могла сісти, будь ласка?

—Пробач, – сказав Джонні вибачливим тоном. Він простягнув руку і зірвав навушники. —Я нічого з цього не почув.

Вибух сміху вирвався із хлопчиків у задньому ряду.

Почервонівши, я вказала на стопку сумок на сидіння поруч із ним і прошепотіла:

—Мені нема де сісти.

—Так, вибач, – відповів Джонні і швидко почав кидати пакети на підлогу біля моїх ніг. —Дай мені секунду, щоб з цим розібратися.

—Заради Бога, Лінч, сядь ззаду! – гаркнув містер Малкахі з передньої частини автобуса. —І пристебнися!

Збентежена, я озирнулася на Клер за допомогою, але зустрілася поглядом з розлюченою Беллою.

О, чорт.

Вона збирається вбити тебе, Шеннон.

Белла Уілкінсон збирається вбити тебе.

Якщо твій батько не зробить цього першим.

Принижена, я пірнула на сидіння, намагаючись протиснутися повз надмірно довгі ноги Джонні, в той же час він потягнувся, щоб покласти ще одну сумку.

Кінцевий результат був не приємним.

Це включало багато помахів, заплутаних кінцівок, і одне з моїх колін з усієї сили врізалося в його ніс, і хор охів від хлопців навколо нас.

—Ісусе, блять, Христе, – прошипів Джонні. Відкинувшись на підголівник, він обхопив обличчя руками і загарчав. —Чорт забирай, Шеннон!

Я прикрила рота рукою, широко розплющивши очі.

—Мені так шкода!

—Давай, Джонні! – крикнув один із хлопців із заднього ряду. —Молодець, хлопець.

—Відвали, Люк, – огризнувся Джонні.

Він двічі торкнувся носа, перевіряючи, чи немає крові, і коли переконався, що її немає, видав щось схоже на роздратоване гарчання.

—Я справді не хотіла цього зробити, – видавила я, придушена, відчайдушно безуспішно намагаючись вивільнитися з його стегон.

То був нелегкий подвиг зі шкільною сумкою за спиною.

У мене в сумці було книг на цілий день, тому що я не могла дійти до своєї шафки перед тим, як мене запхали в цей автобус, а вага, прив'язана до моєї спини, виводила мене з рівноваги.

Тримаючись за спинку підголівника Джонні, я підняла одну ногу і спробувала перелізти через його ногу, але моя нога, мабуть, пройшла в небезпечній близькості від його області, тому що Джонні простяг руку і схопив мене за кісточку, утримуючи ногу на місці, через що моя спідниця задерлася.

—Обережно! - гаркнув він, і в його очах спалахнув неспокій. —Перестань рухатися.

Я не звинувачувала його за те, що він виглядав стурбованим.

Я була тягарем.

Похитавши головою, Джонні важко зітхнув, відпустив мою кісточку, а потім став на ноги. Це був жахливий хід, який привів до того, що наші тіла були притиснуті одне до одного, не залишивши жодного дюйма вільного місця.

—Знаєш, я б пересів, – пояснив Джонні, не зводячи з мене очей. Ми були так близько, що я відчувала запах його одеколону. —Якби ти дала мені хоча б половину шансу.

Я відкрила рота, щоб відповісти, але все, що вийшло, було подихом повітря.

Було неможливо сформулювати слова, коли я була повністю затиснута між його грудьми та сидінням попереду, моя безглузда шкільна сумка не дозволяла мені втекти.

—Вони збираються так іхати чи як? – крикнув хтось.

—Страшенно схоже на те, – хихикнув інший.

—Що, чорт забирай, там відбувається? - Містер Малкахі заревів на всю міць своїх легень. —Кавана! Лінч! Закінчуйте з цим і займайте свої місця!

Усі в автобусі вибухнули свистом та сміхом.

Тим часом я вмерла всередині.

—Ми, блять, намагаємося! - Джонні заревів у відповідь. —Дайте нам хвилинку, чорт забирай, гаразд?

—Наскільки складно сидіти на чортовому стільці, Кавана? - запитав вчитель.

—Мабуть, дуже сильно, – пробурмотів Джонні собі під ніс, перш ніж знову звернути увагу на мене. —Іди ліворуч на рахунок три, – проінструктував він. —Раз, два…

Я дивилася на нього:

—Моє ліво чи твоє ліво?

—Боже мій, – пробурмотівши собі під ніс низку прокльонів, Джонні пробурчав: —Неважливо, просто йди сюди, – а потім схопив мене за талію, притиснув моє тіло ближче до свого - наскільки це взагалі було можливо, і розвернув нас боком.

Він відпустив мою талію, і я майже плюхнулася на сидіння біля вікна, обличчя палало, тіло тремтіло.

Як тільки ми обидва сіли, автобус почав рухатися під нашими ногами.

—Дякую, – прохрипіла я, втискаючись у своє місце, опустивши плечі.

—Без проблем, – пробурмотів Джонні, відкидаючись назад і торкаючись перенісся. —Господи, ти невідповідальна, чи не так?

—Ах, так, – мені вдалося відповісти, хоча мій голос був одночасно хрипким і пронизливим. —Мені дуже шкода, що я вдарила тебе коліном по носі.

Скинувши сумку з плечей, я кинула на підлогу і відкинулася назад.

Джонні повернувся, щоб подивитися на мене, легка усмішка торкнулася його губ.

—Ти впевнена, що не лукавила та не намагалася…

—Що - ні! - я упиралася, хитаючи головою. —Звісно, ні. Я справді не хотіла…

—Розслабся, Шеннон, – посміхнувся він. —Я просто жартую.

Так, він точно жартував наді мною.

Моєю здатністю дихати, наприклад.

Моє нестійке серцебиття було іншим.

Джонні задерся на своєму сидінні, очевидно, намагаючись знайти зручне становище, яке в нього було до того, як я його потривожила.

—Я ненавиджу подорожувати автобусами, – пояснив він, коли, нарешті, зайняв позицію.

Він витяг ноги, повернувши ліву ногу так, щоб вона упиралася в моє коліно.

Коли він не ворухнув ногою, вирішивши залишити її там, я змусила себе не тремтіти.

Було ясно, що він робив це не навмисне.

Він був 6 футів 3 дюйми і занадто великий для того крихітного простору, який йому виділили.

Тим не менш, це було надто близько.

Він був надто близько.

Було надто багато близькості.

—Ти на моєму боці, – прошепотіла я, підштовхуючи його стегно коліном, молячись про помилування.

Цього не сталося.

Він не ворухнув ногою.

Натомість він підняв брову і кинув у відповідь:

—Ти в моєму автобусі.

Мої щоки спалахнули яскраво-червоним.

Опустивши голову, я зосередилася на тому, щоб потягнути за невидиму нитку на моєму шкільному джемпері – єдиному шкільному джемпері, який зараз видно у всьому автобусі.

Записка без форми була ще однією, яку я не отримала.

Боже...

—Я пожартував, – сказав Джонні, відриваючи мене від моїх думок.

—Я знаю, – відповіла я, хоч і не знала.

Я не могла прочитати його.

Я була збентежена.

Я була схвильована.

І я хотіла покинути цей автобус.

—Отже, твій клас обрали для участі в матчі? - запитав він, пропонуючи трохи поговорити.

Я кивнула та спробувала ігнорувати відчуття його ноги на моїй.

—Мабуть.

Він підняв брову:

—Мабуть?

Я тяжко зітхнула.

—Я навіть не знала про цей безглуздий матч, поки не зайшла до школи і не потрапила до цього автобуса.

—Безглуздий матч? - він усміхнувся. —Дякую.

—Вибач.

—Не турбуйся про це, – відповів він. —То ти серйозно не знала про матч?

Я похитала головою.

—Поняття не мала.

—Лайно, – пробурмотів він. —Значить, у тебе нічого з собою нема?

—У мене є всі книги, які мені потрібні для всіх дев'яти уроків сьогодні, – погано запропонувала я, опустивши плечі.

—Якщо він затримається, нам, можливо, доведеться залишитися на ніч, – заявив він, насупившись.

—Що? - я прохрипіла. —Будь ласка, не кажи так.

Джонні винувато знизав плечима:

—Таке трапляється.

—Боже, – видихнула я.

—Хочеш збігати додому та захопити сумку? - запитав він. —Я можу поговорити з Тренером і попросити його заїхати до тебе додому ...

—Ні, – видавила я. —Боже, ні, все гаразд.

—Ти впевнена?

Я кивнула.

—Слухай, я відвезу тебе додому після матчу сьогодні ввечері, – сказав Джонні, нахмурившись. —Якщо це те, про що ти турбуєшся?

—Турбуюсь? - я похитала головою. —Я не турбуюся.

—Ти виглядаєш стурбованою, – тихо сказав він, дивлячись на мене.

—Е-е, я просто ... - борючись з хвилею занепокоєння, я запитала: —Чи можу я позичити твій телефон, будь ласка?

А потім мені потрібно попросити Джоуї організувати мій похорон, тому що я ходяча мертва дівчина.

—Не турбуйся, – відповів Джонні. Він сунув руку в кишеню і витягнув свій модний телефон, перш ніж вручити мені блискучий чорний пристрій.

—Ем, – я дивилася на екран, нічого не розуміючи. —Ти можеш його розблокувати?

—Лайно, так, вибач, – пробурмотів він, простягаючи руку і відкриваючи екран.

Коли я продовжила поратися з його телефоном, він вихопив його в мене з рук і наказав мені набрати номер.

—Дякую, – прошепотіла я, забираючи у нього телефон.

Натиснувши на зелену кнопку виклику, я піднесла її до вуха і молилася, щоб Джоуї взяв слухавку.

Декілька гудків по тому, і я була підключена до його автовідповідача.

—Привіт, це Джоуї. Ти знаєш, що робити...

—Джо, – видавила я, ховаючи обличчя. —Це я – Шеннон. Я на шляху до Дубліна зі школою. Я не повернуся до пізнього вечора. Можеш розповісти мамі? У нього мій

телефон, тож не дзвони на нього, добре? Ти не зможеш зв'язатися зі мною, але я гаразд, Джо. Не турбуйся про …

Телефон видав звуковий сигнал, даючи мені знати, що мій час вийшов.

Закінчивши розмову, я повернула Джонні його телефон і переривчасто видихнула.

—Дякую.

—У кого твій телефон? - запитав Джонні, прибираючи телефон у кишеню.

—О, мій батько, – пробурмотіла я.

—Чому?

Я знизала плечима, але нічого не відповіла.

—Ти інша, – сказав він тоді.

Я тупо дивилася на нього:

—А?

Він простяг руку і торкнувся моєї щоки.

—Макіяж.

—О, – я опустила обличчя, відчуваючи неймовірну подяку за косметичку на блискавці, яку Клер дала мені в середу вранці. Це було на сто відсотків потрібно.
—Я знаю.

Джонні задерся на своєму сидінні, явно намагаючись влаштуватися зручніше.

Опустивши голову, я зосередилася на тому, щоб потягнути за ту саму невидиму нитку на моєму шкільному джемпері.

—Ти злишся на мене?

Його питання збило мене з пантелику, і я подивилася в пронизливі блакитні очі.

—Злюсь на тебе?

Джонні повільно кивнув головою.

—За те, що я зробив у обідній залі?

Моє серце шалено билося, поки я оцінювала його питання.

Я була збентежена.

Я була невпевнена.

Мені було страшно.

Але я не злилася на нього.

—Ні, – нарешті відповіла я. —Я не гніваюсь на тебе.

—Ти не повернулася, – сказав він низьким голосом.

Я знизала плечима і опустила погляд.

—Я була нездорова.

—Тепер тобі краще?

—Мабуть, – відповіла я тихим голосом.

—Це були місячні? - Джонні підірвав мій розум, прямо запитавши.

Боже.

—Е… так, – почервонівши, я ніяково подерлася. —Але зараз я гаразд.

—Не роби цього, – сказав Джонні, насупившись.

—Чого не робити?

—Не соромся, – він штовхнув мене в плече своїм. —Це природно, Шеннон.

О боже.

Я була у нестямі від збентеження.

На цьому етапі я балансувала на межі приниження, яке змінить моє життя.

—Добре? - я видавила.

Він похитав головою і посміхнувся.

—Ти слухала дев'ятий трек?

Тепер я знову зніяковіла.

—Так, – прошепотіла я.

—Тобі сподобалося?

—Ем, – я знизала плечима, не знаючи, що сказати.

—Що трапилося?

—Я не знаю, що з цим робити, правда.

Він насупився, чекаючи пояснень.

Я незручно посмикалася, перш ніж сказати:

—Трахнути її ніжно?

Джонні витріщився на мене.

—Що?

—Дев'ятий трек на диску? - я знизала плечима. —Це був "Трахни її ніжно" від Tenacious D.

—Чорт забирай.

—Ні, це Blink 182 і це був четвертий трек, – відповіла я.

—Чорт.

—Ні, – поправила я. —FACK Емінема був десятим треком

—Що - ні! - Джонні похитав головою і застогнав. —Господи, що ще було на ньому?

Я на мить задумалася, перш ніж сказати:

—Pretty Fly for a White Guy, The Ballad of Chasey Laine, гм, Stacey's Mom, The Bad Touch, Pony, і ще кілька інших, які я не можу згадати.

Джонні знову застогнав:

—Я дав тобі не той диск.

—Так?

Він повільно кивнув головою.

—Це був диск Гібсі.

—Який ти хотів мені дати?

Джонні мав напружений вираз обличчя, коли він сказав:

—Пісня Maroon 5.

—О? - я подивилася на нього. —Яка з них?

Він задерся від дискомфорту.

—«She Will Be Loved.»

Ох.

Ого.

Коли я не відповіла, бо, щиро кажучи, не могла, Джонні поставив мені ще кілька випадкових питань, явно намагаючись зав'язати розмову.

Коли все, що я дала йому натомість, було парою односкладових відповідей, він відкинувся на спинку стільця, його рука торкнулася моєї, і витягнув свій iPod назад.

Він порався з кнопками на химерному екрані, переглядаючи пісню за піснею, поки, нарешті, не зупинився на John Mayer's Daughters.

—Просто спитай, якщо ти знову захочеш скористатися моїм телефоном, добре? - запропонував він, перш ніж надіти навушники на вуха.

Він так голосно увімкнув свій iPod, що мені не потрібно було діставати програвач для розваги, не тоді, коли я могла ясно чути кожне слово зі свого місця.

Вдячна за відстрочку від його інтенсивності, я уривчасто видихнула і спробувала впоратися зі своїми нервами.

Хоча це було нелегко.

Не з корінням усіх моїх тривог, що сидить поруч зі мною.

І слова цієї пісні мучать мене.

—*Якби він тільки знав, наскільки правдиві ці слова*, – подумала я про себе.

Якби тільки…

РОЗДІЛ 58

ДЖОННІ

Я тільки-но запитав її про місячні.

Що насправді, чорт забирай, зі мною було не так?

Ти взагалі мав питати дівчину про її місячні?

Я гадки не мав.

Господи, мені потрібно було, щоб лікарі просканували мій мозок, а також мої яйця, бо там щось бовталося.

Шеннон сиділа поруч зі мною, її запах був у мене в носі, її рука торкалася моєї, і я важко міг скласти зв'язну пропозицію.

Серйозно це було ненормально.

Я провів все своє життя на очах, як чортова виставкова поні, і мене ніколи ніщо не бентежило.

Але вона це зробила.

Ця дівчина прямо тут зробила.

Можливо, я так довго відкладав це, що повернув собі цноту, тому що я виразно відчував, що повернувся до статусу незайманого.

Жоден хлопець мого віку, з моїм життєвим досвідом, не тремтів над дівчиною.

А я страшенно тремтів.

І все-таки, я був тут, намагаючись змусити своє тіло заспокоїтися, щоб я міг хоча б прикинутись, що я наполовину нормальний, і не лякати її, повертаючи в шкаралупу, в якій їй подобалося ховатися.

Питання, які сипалися з мого рота, були більш ніж незручними, але я, схоже, не міг впоратися із собою.

На ній був макіяж.

Все обличчя в кровоточивому макіяжі, від якого мені захотілося плакати.

Вона була розкішною і без макіяжу на обличчі, але від того, що вона була нафарбована перед усіма моїми товаришами по команді, мені стало не по собі.

Я знав, що вони дивилися на неї.

Тільки за останні півгодини мені довелося кинути на Люка вбивчий погляд, щоб він, блять, перестав витріщатися на неї зі свого місця в іншому ряду.

Це було настільки ненормально, що я почав крутитися на своєму сидінні, щоб закрити її від нього і від усіх інших очей.

Дякую Христу за місіс Мур, яку взяли у помічники тренеру у поїздці.

Інструктор Томмен була божевільною, але в неї було заплановано безліч ігор та вправ зі згуртування команди на три з половиною години поїздки автобусом.

У неї навіть був пакет із довбаними великодніми яйцями та маленькими ламінованими таблицями нагород як призи.

Вона робила це щоразу, коли приєднувалася до нас на виїзній грі, і зазвичай я просто ігнорував жінку, поки вона не здавалася і не давала мені спокою.

Я завжди сидів один, щоб вона не могла поставити мене в пару з людиною поруч зі мною і змусити мене виконувати ці вправи на прокачування почуттів - і, Боже борони, час на роздуми, який вона так любила.

Але ж сьогодні?

Сьогодні я виявив, що беру участь у страшенно нудних вікторинах і іграх у шаради, не кажучи вже про чортів «я-шпигун».

Я знав, що Гібсі, Х'юї та Фелі сміялися з мене до упаду з задньої частини автобуса – вони знали, що я ніколи не брав участі в цих іграх, – але мені було насрати, бо гра в ці ігри означала, що Шеннон мала поговорити зі мною.

Щоразу, коли я вигравав, дівчина поряд зі мною посміхалася.

Щоразу, коли я вручав їй чергове пасхальне яйце чи дурну маленьку нагороду, вона все більше виповзала зі своєї шкаралупи, де ховалася.

Це коштувало тих образ, які я збирався отримати від своєї команди.

Вона коштувала все це.

РОЗДІЛ 59

ШЕННОН

Сидіти в автобусі з Джонні Кавана було несподівано блискуче.

Коли місіс Мур, наш дивакуватий шкільний консультант, закликала всіх до уваги і почала роздавати нам вікторини та ігри, я чекала, що Джонні проігнорує її, бо давайте подивимося правді в очі, він був зіркою регбі.

Але це не те, що він зробив.

Ні, Джонні грав.

Оскільки ми сиділи разом, ми були об'єднані для ігор та завдань, і нам вдавалося працювати разом у дивній гармонії, легко завершуючи наші ігри та заняття.

Ігри, які нам давали, були дурними та дитячими, але приблизно за годину я відчула, що повністю розслабилася з ним.

Не завадило й те, що мій партнер здавався химерним генієм, який, коли кожній парі давали кубик Рубика для вирішення, легко впорався з нашим завданням менш ніж за десять хвилин.

Це було справді вражаюче, враховуючи, що жодна інша людина в автобусі не вирішила їхнього куба.

Кожен тест, який нам давали, або завдання змагання з іншими парами, ми вигравали.

Що ж, Джонні вигравав.

Але він був моїм товаришем по команді, тож це означало, що я теж виграла.

Я ніколи в житті не вигравала стільки безглуздих змагань – чи великодніх яєць.

Насправді я ніколи нічого не вигравала до сьогодні.

У нас була стопка з дванадцяти шоколадних яєць на підлозі, бо хлопець, здавалося, просто сяяв і процвітав у всьому, чого він прагнув.

Дванадцять яєць.

Тадхг, Оллі та Шон будуть у захваті.

З Джонні було так весело, і я так захопилася грою з ним, що я не мала часу турбуватися.

Одночасно зацікавлена і заінтригована, я вивчала його під час наших сеансів роздумів - що насправді любила робити місіс Мур - вбираючи кожну дрібницю,

відзначаючи вибрану різноманітність пісень, які він слухав, і те, як він розраховував прийоми їди, і скільки разів він барабанив пальцем по своєму стегну.

Він здавався холодним, спокійним і зібраним, але якщо ви подивитеся глибше, ви побачите, що він був схожий на звіра у клітці всередині цього автобуса.

Джонні був занадто великий для сидіння, занадто низькорослий всередині крихітних рядів, занадто широкий, щоб бути по-справжньому зручним, і він бунтував, розкинувшись за будь-якої нагоди, незалежно від того, торкався він мене чи ні.

Я була впевнена, що він робить це, бо йому треба було витягти свої довгі ноги.

Під час нашого першого сеансу роздумів, через сорок хвилин після початку поїздки, Джонні поліз у сумку і дістав дорогу на вигляд пляшку з-під шейкера, вміст якої він осушив за лічені секунди.

Під час наступного сеансу він подивився на годинник та з'їв банан.

Після цього він ще раз перевірив час та з'їв протеїновий батончик.

Я була надто поінформована про нього, але бути ним було неможливо.

Коли водій автобуса зупинився на якійсь заправній станції через дві години шляху, решта команди та учні поспішили до туалету і купити будь-яке приладдя, але Джонні не вийшов з автобуса.

—Хочеш зайти до магазину? - запитав він, пропонуючи мені посунутися.

Я хитнула головою:

—Ні, все гаразд, я не голодна.

І я не маю грошей.

—Ти впевнена? - запитав він, опускаючись назад на своє місце, зачіпаючи мої ноги в процесі. —Я можу тобі щось купити, якщо ти ...

—Ні, ні, мені нічого не потрібно, – швидко обірвала я його. —Дякую за пропозицію.

—Якщо ти певна?

—Так.

Потім Джонні поліз у свою нескінченну сумку з припасами і дістав герметичний контейнер та вилку.

Краєм ока я спостерігала, як він зняв кришку, відкривши набір тушкованих овочів, чотири прості курячі грудки без шкіри та пару пакетиків чорного меленого перцю.

—Ти збираєшся розігріти? - я почула своє запитання, мій рот питав без дозволу мого мозку.

—Навіщо? - він повернувся і посміхнувся мені. —У тебе в сумці є мікрохвильова піч?

—Ні, але у них може бути в магазині, – заявила я, змушуючи себе не відводити погляду. —Буде смачніше, якщо воно буде тепле.

—Ні, я до цього звик, – відповів він, а потім відправив вилку до рота. —Крім того, я їм для палива, а не для смаку.

—Це жахливо звучить, – випалила я.

Джонні посміхнувся між укусами.

—Це те, що є.

—Не хочеш піти посидіти з ними за ланчем? - я вказала у вікно, де група товаришів Джонні по команді сиділа за столом для пікніка біля магазину, жуючи і бовтаючи. —Я не проти, – додала я, не бажаючи, щоб він відчував, що мушу залишатися тут зі мною, коли всі його друзі були там разом.

—Я тут щасливий, – швидко відмахнувся він.

—Тобі дійсно ніколи не дозволяють їсти нормальну їжу? - я не могла втриматися від питання, згадавши, що він сказав мені того дня в пабі. —Я знаю, що ти тренуєшся, – я зморщила ніс від цієї думки, перш ніж додати: —Але в тебе серйозно ніколи не буває вихідного дня?

Тепер Джонні повернувся і глянув на мене.

—Ти не вважаєш курку та овочі нормальною їжею?

—Ну, так, звичайно, вважаю, – пробурмотіла я, пригнічуючи дискомфорт. —Але всі інші хлопці в твоїй команді їдять рулети з курячого філе і напівфабрикати. А ти їси готову їжу.

—Так, ну, у решти хлопців у команді немає стервозного дієтолога, з яким треба було б боротися, – пояснив він між укусами. —Або вантажівка тренерів і скаутів, що дихають їм у потилицю.

Хм.

Я на мить замислилась про це.

—Ти не заперечуєш? - тоді я запитала.

Він посміхнувся.

—Ні, крихітко, я не проти.

Моє серце зупинилось у грудях.

Обличчя Джонні спалахнуло, і він похитав головою.

—Я маю на увазі…

—Все гаразд, – прошепотіла я. —Все гаразд.

Він глянув на мене з виразом болю, а потім тяжко видихнув.

Похитавши головою, він засунув коробку з ланчем назад у сумку і потер лоба.

Відчайдушно намагаючись розірвати липку напругу, що огортає нас, я випалила:

—Навчи мене регбі.

Джонні подивився на мене з подивом.

—Ти хочеш, щоб я ... - його голос затих, і він вигнув брову. —Чому?

—Мене змушують знову дивитися, як ви, хлопці, граєте, – відповіла я. —Я повинна знати, що я дивлюся, – знизавши плечима, я додала: —Наприклад, на якій позиції ти граєш у команді?

—Я граю в центрі, – пояснив він, все ще дивлячись на мене з спантеличеним виразом. —Зовнішній центр мені найзручніше.

—Добре, – я кивнула, вбираючи інформацію. —Отже, ти береш участь у сутичках і таке інше?

Джонні пирхнув.

—Що? - я відстрілювалася. —Я дивилася тільки одну з ваших ігор, і правила і позиції пройшли повз мою голову. Я вже казала тобі, що я дівчина із GAA.

—Я знаю, – посміхаючись, він підняв руки вгору і сказав: —Я не засуджую.

—Але ти смієшся, – застерегла я.

Він довго дивився на мене, перш ніж спитати:

—Ти справді хочеш, щоб я тебе навчив?

Я кивнула:

—Я хочу знати.

Джонні видихнув і кивнув головою.

—Чому б і ні, – міркував він. —Це допоможе згаяти час до наступного лайнового завдання, яке дає нам божевільна.

—Я думаю, це медитація, коли ми знову в дорозі, – хихикнула я.

—Зупинися, – Джонні здригнувся. —У тебе в сумці є ручка та папір?

Я спохмурніла на його прохання, але не стала ставити запитань.

Натомість я сунула руку в передню кишеню своєї шкільної сумки, дістала маленький блокнот і ручку і простягла їх йому.

—Що це за хуйня? - запитав Джонні, дивлячись на рожеву пухнасту кульку, що бовталася на верхівці ручки «Welcome to Tommen», яку мені купила Клер. —Господи, – він клацнув кулькою, змусивши її заблищати, а потім перевів свій звинувачувальний погляд на мене. —Як ти можеш бути такою дівчинкою?

—Ти сказав, що не судитимеш, – пробурмотіла я, відчуваючи, як горять мої щоки. —А я – дівчинка.

—Правильно, – похитавши головою, він звернув свою увагу на мій блокнот. —Давай зробимо це, – сказав він, прочищаючи горло. —Готуйся до навчання, – він обдарував мене поблажливою усмішкою, перш ніж додати: —Знову.

Я посміхнулася.

—Я вся до уваги.

Джонні відкрив мій блокнот на чистій сторінці і почав накидати сітку з п'ятнадцятьма маленькими осередками, пояснюючи як це працює.

Усередині кожної клітинки він написав такі слова, як «фланговий», «хукер», «правий фланг», «лівий фланг», а потім пояснив кожну позицію.

Поруч із кожною клітинкою він приписав номер.

Поруч з написом «поза центром» він написав 13.

—Зовнішній центр - це ти, правда? - я спитала. —Ти 13?

Джонні кивнув головою.

—Декому не пощастило, – розмірковувала я.

—Не для мене, – відповів він з усмішкою.

—І ось твоя можливість зобразити скромність зникла.

—У цьому немає сенсу, – відповів він, недбало знизавши плечима. —Я такий, який я є, і я не вибачаюсь за це, – він злегка постукав ручкою по моєму носу. —Тепер зосередься.

Отже, це я зробила.

—У тебе є нападники: номери від 1 до 8. Отже, це твої два опорники, два флангові, твій нападник, твої два замки і твій номер 8. Ці хлопці зазвичай найбільші, найважчі гравці, – пояснював він, виводячи маленькі нотатки.

Почерк Джонні був напрочуд акуратним для хлопця; дрібний, але розбірливий.

Я відклала цей фрагмент інформації у пам'яті.

—І тоді у тебе є свої спини, – оголосив він, знову привертаючи мою увагу до нього. —Номери з 9 по 15. Це твої півзахисники, флай-півзахисники, два центрові, два вінгери і крайні захисники. Вони менші, легші і, як правило, швидші гравці в команді, – із задоволеним зітханням він помахав рукою перед сторінкою. —І ось воно; п'ятнадцять позицій, які становлять команду з регбі.

—Значить, ці хлопці – нападники? – запитала я, вказуючи на цифри від 1 до 8.

Джонні кивнув:

—Точно.

—Як у футболі?

—Ні, не так, як у футболі, – він практично подавився словами, вражений. —Нічого схожого на футбол.

—Метання?

—Що – ні! Досить, – схвильований, він провів рукою по волоссю і загарчав. —Забудь на якийсь час про інші види спорту і просто слухай.

—Минулої ночі ти не був таким владним учителем, – пробурчала я.

—І тоді ти теж не була такою старанною ученицею, – парирував він, постукуючи ручкою по блокноту. —Тепер зосередься, – розчаровано видихнувши, він сказав: —У регбі захисники розташовуються позаду нападників на початку гри. Це норма. Ось як це відбувається.

—Отже, всі ці хлопці тут утворюють бій? – я запитала, вказуючи на цифри від 1 до 8. —Нападники? - нахмурившись, я додала: —І вони пов'язують, встановлюють і взаємодіють з іншою командою, коли суддя оголошує бій?

—Так, – погодився він, підбадьорливо киваючи.

—Що таке зв’язування? - запитала я, згадуючи, що Клер, Хелен і Шеллі розповіли мені про те, що шестикурсниці влаштували змагання щодо його зв'язування.

—Зв'язування - це коли твій перший ряд з'єднується з першим рядом суперника, – пояснив Джонні.

—Як розбити разом? - я запитала. —З'єднання силою?

—Це трохи складніше і технічніше, ніж це, але так, – відповів він, зморщивши ніс при цій думці. —Заради нашого уроку, давай просто назвемо це так?

Я спохмурніла від цієї ідеї, не знаходячи її ні крапельки привабливою, перш ніж спитати:

—І півзахисник сутички кидає м'яч у бій?

—Точно.

—І м'яч має вчасно розігруватися задом наперед та позаду гравців? Передача вперед чи кидок призводять до пенальті?

—Так, – його очі спалахнули. —Це справді добре, Шеннон.

Я почервоніла від похвали.

Натхнена, я уважно слухала його.

Регбі, здавалося, було його життям, і я хотіла дізнатися про це все.

Кожна крихітна, маленька, незначна деталь.

Це було жалюгідно на всіх рівнях, але я втішала себе, кажучи собі, що це нешкідливий спосіб згаяти час.

Джонні продовжував говорити, намагаючись навчити мене правилам гри та ролям кожного окремого гравця, не кажучи вже про різні ігри та формації.

Чесно кажучи, потрібно було засвоїти величезну кількість інформації, і багато з цього пройшло повз мою голову, але коли він почав пояснювати роль центру, я уважно слухала.

—Отже, у команді у вас є два центри – внутрішній центр та зовнішній центр. Гра в центрі означає, що моя робота полягає у руйнуванні оборонної лінії суперника, – пояснив він. —Ми також маємо зберігати свою лінію оборони, читати гру суперника, передбачати напрямок м'яча, знати, коли потрібно атакувати в обороні, а коли ні.

—Це звучить неймовірно складно, – зізналася я, відчуваючи себе трохи приголомшеною та враженою.

—Це нелегка позиція, за яку слід відповідати, – погодився Джонні. —Усі говорять про флай-тайм, але два центрові мають першорядне значення для гри. Я думаю, можна сказати, що вони є півзахисниками команди з регбі.

—Але ти сказав, що ти був захисником.

—Я і є захисник.

—Але ти щойно сказав, що ти півзахисник.

—Так.

—Як?

—Господи, будь ласка, перестань ставити питання і вислухай мене, – Джонні затиснув перенісся і пробурмотів собі під ніс кілька лайливих слів. —Я пояснюю, як можу, Шеннон.

—Мені шкода, – пробурмотіла я. —Не сердься на мене за це.

—Я не гніваюсь на тебе. Я намагаюся… – Джонні різко зупинився і зробив глибокий вдих перед тим, як спробувати знову. —Крім 9 і 10, які, як правило, контролюють гру, швидкість і напрямок гри, центральні є плеймейкерами, – пояснив він, тепер уже м'якшим тоном. —Ми захищаємо флай-тайм, остерігаємося скрам-тайму, приймаємо удари від нападників суперника, які, чорт забирай, набагато більші за нас. Ми менші, швидші і спритніші за нападників. Ми повинні бути готовими грати в швидкий м'яч, підтримувати зв'язок з іншими членами нашої команди та допомагати їм.

—Але ... - я підняла руку і почекала, поки він дасть мені добро, перш ніж продовжити: —Я бачила, як ти граєш. Ти найбільший хлопець у команді.

Джонні похитав головою, губи смикнулися.

—Це шкільне регбі. Більшість чоловіків у шкільних лігах грають заради розваги. У професійному змагальному регбі я не найбільший хлопець.

—Але ти величезний! - я вигукнула.

—Я високий, – поправив він, перш ніж швидко продовжити. —Швидкість є життєво важливою для центрового. Мені треба бути спритним на ногах і прискорюватися до чортиків, коли з'являється можливість.

Я думала, що Джонні був масивним, але що я знала?

Певне, не дуже.

—Тримати та захищати – це моя робота як 13-го, – сказав він. —Тримати оборону та захищати її. Змагання на землі або перекручування рук. Це теж моя турбота, – додав він. —12 та 13 грають близько один до одного.

—Хто твій 12-й у шкільній команді?

Джонні нахилив голову у бік групи хлопчиків.

—Патрік Фелі.

—О, – я кивнула. —І ви, хлопці, хороші друзі, правда?

Він кивнув:

—Так, він добрий приятель. Я постійно стежу за Фелі і навпаки. Якщо м'яч у нього, я маю бути на його дупі, готовий прийняти передачу і отримати вигоду, з'єднавшись з одним з крил.

—Крил?

—11 та 14, – пояснив він.

Я кивнула.

—Добре. 11 та 14 – це крила.

—Саме. Тепер потрібна довіра між двома центрами – 12 та 13, – пояснив він. —Тобі потрібно мати повну, бляха, віру один в одного, знати свого партнера як свої п'ять пальців, читати його, мови його тіла - чорт забирай, тобі потрібно час від часу читати його думки.

—Чому?

—Тому що якщо я беру суперника на себе, я залежу від 12, щоб контролювати всередині, і навпаки. Якщо один з нас обладжується, страждає інший, в результаті чого страждає вся команда, – він важко зітхнув. —Це тісне партнерство, яке потребує прозорого спілкування.

—Ти не міг би трохи полегшити собі життя, чи не так? - я зітхнула, відчуваючи себе заляканою. —Ти мав вибрати найскладнішу позицію у команді…

—Кожна позиція складна, – сказав він. —Як спиці в колесі, якщо один звалиться, ми всі звалимося.

—Ти б'єш?

Джонні знизав плечима.

—Я можу, і я б'ю, коли мені потрібно, наприклад, удари по лінії або непарні граббери, але це не велика частина моєї гри.

—Граббери?

—Поле для удару, за яким треба ганятися.

—Але ж ти не часто це робиш?

—Не особливо.

—Чому ні?

—Тому що я зазвичай зайнятий боротьбою за м'яч та захистом лінії. Мені потрібно вміти протистояти супернику як в атаці, так і захисті. Моє тіло має бути готове до ударів, які я отримую, а я отримую страшенно багато ударів, Шеннон.

—Навіщо ти це робиш?

—Що ти маєш на увазі?

—Регбі, – пояснила я. —Навіщо ти це робиш?

—Мені це подобається, – просто відповів він. —Усім нам. Фізичний характер гри. Викид адреналіну. Тиск. Нагороди. Я страшенно люблю цю гру.

Я люблю тебе, мало не випалила я, вчасно дотримавшись трьох жахливих слів.

Боже мій!

Звідки це взялося?

Я не любила Джонні.

Я навіть його не знала.

І, звичайно, те, що я знала про нього, він був хорошим, гідним, красивим, але це жодним чином не означало, що я відчувала до Джонні щось глибше, ніж очевидний фізичний потяг і підліткове захоплення.

Це було смішно.

Я була смішною.

—Перестань брехати собі, – прошипів мій мозок, *—ти любиш його кожною частинкою свого розбитого серця.*

Вражена і дезорієнтована від тривожної думки, мені знадобилося кілька миттєвостей, щоб зрозуміти, що він усе ще розмовляє зі мною.

—… тобі доручено тонну додаткової нісенітниці, про яку я не збираюся вдаватися в подробиці та втомлювати тебе, – мені вдалося зловити його слова.

Він знову переступав з ноги на ногу, витягнувши ноги під незручним кутом.

—Ти гаразд? – я спитала.

—Так, – він опустив руку до стегна, але швидко відсмикнув її, кинувши на мене насторожений погляд. —Я серйозно ненавиджу ці довгі поїздки на автобусі, – сказав він як пояснення. —Мені надто тісно.

—Так ось чому ти вважаєш за краще сидіти один? - я запропонувала, даючи йому вихід. —Для простору для ніг?

—Так, – Джонні кивнув, його очі спалахнули з полегшенням. —Із моїм розміром це просто простіше.

—Ти теж сидиш сам на своїх уроках?

Він кивнув головою.

—Так, мені так більше подобається.

—Чому?

—Тому що я широкоплечий, – відповів він. —І ці столи страшенно вузькі.

Він був широкоплечим.

Він був величезний.

І гарний.

Джонні скоса глянув на мене, посміхаючись, і сказав:

—Я б усе ж посидів з тобою.

Моє серце підстрибнуло в грудях.

—Правда?

Він посміхнувся.

—Ти така крихітна, що не рахуєшся.

Я важко зітхнула:

—Я все ще тут.

—Ти знаєш, що я маю на увазі, – тихо засміявся він. —Немає жодної боротьби за простір для ніг, – він подивився на мої ноги, все ще посміхаючись, і піддражнив: —Твої ноги взагалі торкаються підлоги?

—Звичайно, – підтвердила я, потім швидко намацала землю пальцями ніг, щоб переконатися, що я права. —Бачиш? - я відкинулася назад, з радістю виявивши, що насправді мала рацію. Звичайно, мої пальці ніг ледь торкалися підлоги, але був певний контакт із шкарпеткою. —Ха-ха.

—Ха-ха? - Джонні відкинув голову назад і розсміявся. —Тобі чотири роки?

—Каже хлопець, який жартує з мене через мій зріст, – відповіла я, обдарувавши його своїм кращим обуреним поглядом.

—Я лише констатую факти, – невинно відповів він. Пустотлива усмішка з'явилася на його обличчі, перш ніж він додав: —Я майже очікував, що ти візьмеш з собою в автобус дитяче сидіння.

Попри здоровий глузд, я видавила посмішку на його зауваження.

У його тоні було щось, що переконало мене, що це не мстива поведінка.

Джонні був грайливий.

Це було дивно, несподівано та напрочуд довгоочікувано.

—Я вирішила залишити його вдома, – відповіла я, вразивши саму себе.

—Шеннон Лінч вміє жартувати, – Джонні відкинувся назад, як звучав, так і виглядав неохоче враженим. —Хто б міг подумати?

—Ну, очевидно, не ти, – я мило усміхнулася йому, ігноруючи трепет у животі, коли він вимовив моє ім'я, коли моє тіло повільно розслабилося, і моє почуття гумору виглянуло через мої захмарні захисні стіни, заінтригована переконливими вмовляннями цього хлопця.

—Ти буваєш саркастичною, коли захочеш, чи не так?

Відчувши раптовий приплив грайливості, я знизала плечима і сказала:

—Я знаю, що ти так, але я?

—Тепер ти поводишся як сучка.

—Я знаю, що ти - так, але я? – я повторила, посміхаючись.

—Палиці та каміння переламають мені кістки, – пожартував він, підігруючи зараз. —Але дівчатка ніколи не завдадуть мені шкоди.

—Ці слова ніколи не завдадуть мені болю, – поправила я, виявивши, що повторюю його посмішку. —Не дівчата.

—Не в моєму світі, – відповів він з тихим сміхом.

—Брехун, брехун, – випалила я, —у тебе горять штани.

У нього вирвалося гучне пирхання.

—Гадаю, ти збираєшся розповісти мені про те, що сука - це собака, собака - це природа, а природа - це краса? - хихикнув він.

—Залежить від обставин, – кинула я виклик, відчуваючи себе одночасно невимушено та напружено поряд з ним.

Я почала розуміти, що кожного разу, коли я була з ним, мене захльостувала бурхлива хвиля емоцій.

Хвиля емоцій, яка змусила мене почуватися одночасно хворою від нервів і запаморочливою від хвилювання одночасно.

Для мене це не мало сенсу.

Але його усмішки викликали звикання.

Чим більше він пропонував, тим більше я жадала.

Джонні нахилився ближче, його очі блищали від збудження.

—Від чого саме?

—Від того, називаєш ти мене сукою чи ні, – доповнила я.

—Я б і не подумав про це, – саркастично заперечив Джонні. —Крім того, якби я це зробив, ти б, мабуть, розповіла про мене моїй мамі.

—Ти ж знаєш, я не хотіла цього робити, – запротестовала я. —Я ніколи не хотіла, щоби у тебе з кимось були проблеми.

—Звичайно, – наполягав Джонні, дражнячи мене підморгуванням. —Щоразу, коли ти поряд зі мною, неприємності швидко з'являються, – він посміхнувся, відкриваючи ямочки на обох щоках. —Якби я не знав тебе краще, то подумав би, що ти насолоджуєшся тим, що занурюєш мене в лайно, використовуючи владу.

Я не була настільки наївною, щоб не визнати той факт, що ця розмова стирала грань між жартуванням і фліртом.

Принаймні я так почувала себе.

Джонні, мабуть, навіть не думав про це в такому ключі.

Втім, це не мало значення, тому що коли він дивився на мене ось так, з усмішкою та інтересом в очах, я не могла втриматись і не підіграти йому.

Я змусила себе почервоніти і відповіла:

—Це неправда.

—О, ні? - він ще раз дражливо підморгнув мені, перш ніж додати: —Ну і хто брехун з палаючими штанами?

—Це все одно будеш ти, – відповіла я. —І я не вдягну рожеве.

Він спохмурнів:

—А?

—Рожевий, щоб хлопчики підморгували, – пояснила я, відчуваючи себе самовдоволеною, що підставила йому підніжку в цій маленькій грі, в яку ми, схоже, грали. —Я ношу блакитне, а не рожеве. Не треба мені підморгувати.

З диявольською усмішкою на обличчі Джонні нахилився до мого вуха і прошепотів:

—Думаю, я можу змусити твої гарні щічки порозовітіти.

Я стала червоною.

—Що?

—Занадто просто, – засміявся він, цілком задоволений собою.

Добре усвідомлюючи, що він має перевагу, але не маючи гідної відповіді на його, на жаль, точну оцінку, я вдалася до того, щоб показати йому язика.

Погляд Джонні впав на мій рот, в його очах танцювали пустотливі вогники, коли він сказав:

—Продовжуй показувати мені свій язик, і я його зловлю.

Я знову висунула язик і витріщилася на нього.

—Так, точно.

—Спробуй, – наважився він, посміхаючись. —Давай.

Мої очі розширилися, і я сіпнулася назад.

Я не вірила, що він не виконає загрози.

Моя реакція тільки змусила Джонні сміятися сильніше.

—Перестань так на мене дивитися, – наказав він, притискаючи руку до боку, щоб утриматись від сміху.

—Наприклад, як? Я нічого не роблю! - заперечила я, не в змозі стримати посмішку, що розповзається по моїх губах. —Це ти погрожуєш вирвати мені язик.

—Це через твої широко розплющені очі і нервовий погляд, – пояснив Джонні, сміючись про себе. —Не хвилюйся, – задумливо промовив він, посміхаючись мені зверху донизу. —Я не вкраду твого язика.

Я зобразила недовіру:

—Я не впевнена, що вірю тобі.

—Ти мені віриш, – підтвердив він.

—О, я вірю? - я вигнула брову. —Чому ти так певен?

—Тому що ти мені довіряєш, – відповів він з величезною мегаватною посмішкою.

—Я нікому не довіряю, Джонні, – тихо поправила я, відчуваючи, як мій безтурботний настрій випаровується в повітрі, змінюючись знайомою тяжкістю відчаю, що навис над моєю головою, як постійна дощова хмара.

Джонні довго мовчав, мабуть, обмірковуючи мої слова.

—Через щось, що сталося? - він, нарешті, запитав. —У твоєму минулому?

—Через багато речей, – це все, що я відповіла, не в змозі і не бажаючи давати йому більше.

—Погані речі? - натиснув, голос низький і випробовуючий.

—Особисті речі, – прохрипіла я, не люблячи раптовий і серйозний оборот, який прийняв цю розмову. Я прочистила горло, а потім додала: —Приватні речі.

—Речі, через які людям важко довіряти, – нарешті припустив Джонні, уважно спостерігаючи за мною.

—Ні, – похитавши головою, я міцно стиснула руки і важко видихнула. —Речі, які роблять довіру до людей неможливими.

—Ти хочеш поговорити про це?

Я похитала головою.

—Ти знаєш, що вони говорять про спільну проблему, – наполягав він.

—Не завжди, – прошепотіла я.

Він довго вивчав мене, мабуть, обмірковуючи мої слова.

—Хочеш знати, що я думаю? - нарешті, запитав.

—Давай.

—Я думаю, що ти не хочеш нікому довіряти, – заявив він, продовжуючи наполягати на більшому. —Але ти довіряєш мені всупереч собі.

Я відкрила рота, щоб заперечити це, але зупинилася, спантеличена його словами.

Чи мав він рацію?

Чи я довіряла йому?

Можливо, я робила це по-своєму незвично.

Я маю на увазі, я вірила, що він не буде свідомо намагатися завдати мені болю або саботувати мене.

Я вірила, що він хороша людина з добрим серцем і чудовим розумом.

Але все інше?

Страшні частини?

Жахливі почуття, які він викликав, про які я не наважувалася навіть читати через страх перед невідомим?

Я не була така впевнена.

—Тому що ти можеш, Шеннон, – голос Джонні прорвався крізь мої думки. —Ти можеш мені довіряти, – його пильний погляд був прикутий до мого, його разюче

напружені блакитні очі пропалювали дірки всередині мене. —Я не завдаю тобі шкоди.

—Я тебе не боюся, – парирувала я, захищаючись, відчуваючи себе спантеличеною його лякаюче точною оцінкою.

—Добре, – спокійно відповів Джонні, дивлячись мені в очі. —Я не хочу, щоби ти боялася.

—Ну, я не боюсь.

—Я радий.

Почуваючись неймовірно незахищеною і вразливою, я просто сиділа, не в змозі скласти зв'язну пропозицію, і дивилася на хлопця, який з першого дня кидав моє серце через край.

—*Він тебе підведе,* – стверджувала захисна частина мого мозку. —*Він завдасть тобі біль більше, ніж решта.*

—Я не буду, – заявив Джонні, мабуть, здатний читати мої думки. —Все, до чого ти звикла, – продовжив він, дивлячись мені в очі. —Або до кого ти звикла. Що б не було причиною цього сумного погляду у твоїх очах… – він зробив паузу, щоб провести великим пальцем по моїй вилиці. —Це не я, я не такий, і я не зроблю так з тобою.

—Ти обіцяєш? - прошепотіла я, потім швидко дорікнула себе.

Коли я хвилювалася, завжди просила обіцянки.

Це була жахлива звичка, яку я набула, провівши роки свого життя у постійному стані невизначеного занепокоєння.

Зазвичай я просила у свого брата таких обіцянок, і Джоуї дав мені багато, щоб трохи зняти стрес.

Чи хотів мій брат стримати ці обіцянки чи ні, це маленьке підтвердження, яким би неможливим чи безглуздим воно не було, на якийсь час заспокоїло щось усередині мене, зробивши життя трохи більш стерпним.

—Я обіцяю, – здивував мене Джонні, сказавши.

У той момент, і цими двома короткими словами Джонні Кавана, сам того не знаючи, пробив дірку в стіні навколо мого серця.

—Будь ласка, не роби цього, – благаю я, відчайдушно намагаючись залатати дірку, яку він залишив у мені, за допомогою переконань на кшталт: *"Не прив'язуйся, тому що він скоро піде, і минулих подій, таких як ніч, коли він завдав мені біль, або, що ще гірше, ніч, коли він відкинув мене".*

Джонні насупився:

—Не робити що?

—Не давай обіцянки, – видихнула я, серце билося об грудну клітку. —Будь ласка, не треба.

—Я щойно зробив це, – сказав він мені без вибачень. —Воно вже там, і я не заберу це назад.

Мій шлунок перекинувся.

Моє серце стислося.

Все моє тіло тремтіло.

—*Це небезпечно*, – попередив мій мозок

Ігноруй його.

Захищай себе.

Не впускай його.

—Я не беру назад своє слово, Шеннон, – додав Джонні. —Тож тобі просто доведеться з цим змиритися.

Потім він переключив свою увагу на блокнот, який все ще тримав у руках, і почав щось люто креслити всередині, перш ніж повернути його приблизно через хвилину.

—Що ти скажеш? - запитав він з усмішкою.

Я подивилася на сторінку і придушила сміх.

Акуратними великими літерами були написані слова: *«Шеннон, як річка. Будь ласка, будь моїм другом».*

Під написом було намальовано два квадратика.

На одному було написано «так», а на іншому – «ні».

У полі «так» був смайлик.

У полі «ні» було сумне обличчя.

Внизу сторінки були слова: «Підписано Джонні» і трохи крива лінія з його підписом, надряпаним поперек. Під рядком з ім'ям Джонні був порожній рядок для мого імені, і він датував записку 10 січня 2005 року, мій перший день у Томмен.

Примітка, в якій говориться: «*Шеннон обіцяє не подавати в суд на Джонні, коли він підпишеться за професіоналів, за будь-які травми, які він міг або не міг їй*

заподіяти у вищезгадану дату». Це дійсне застереження, я не жартую, зайняло останні кілька рядків сторінки.

Це було смішно, чудово, і я не могла стерти дурну усмішку зі свого обличчя.

—Чесно кажучи, я думаю, що ми були друзями якийсь час, – сказав Джонні з хлопчачою усмішкою. – Я просто записую це на папері, щоб ти перестала уникати мене у школі.

—Я не уникала тебе у школі, – швидко спростувала я, надто швидко.

Джонні вигнув брову, і погляд, який він кинув на мене, кричав про те, що я несу дурницю.

—Добре, я уникала тебе у школі, – я зізналася, принижена.

—Я люблю чесність, – підбадьорив він з дражливою ноткою в голосі. —Це основа міцної дружби.

Я засміялася і посміхнулася, дивлячись на записку.

—І ти справді хочеш, щоб я це підписала?

—Я доклав багато уяви, складаючи це, – парирував Джонні. —Я був би ображений, якби ти цього не зробила.

Я похитала головою і стримала посмішку.

—Ти смішний.

—Справедливе попередження, проте, – посміхнувся він. —У мене немає сестер, і я ніколи раніше не дружив із дівчатами, тому, якщо я облажаюся чи скажу щось не те, тобі треба набратися терпіння.

—Ну, у мене багато братів, – відповіла я, —тож я звикла, що хлопці кажуть неправильні речі.

Поставивши галочку «так», я підписала сторінку своїм ім'ям, а потім вирвала її з блокнота, перш ніж повернути Джонні.

Посмішка, якою нагородив мене Джонні, була широкою, щирою і дуже красивою.

Боже, він виглядав зовсім іншою людиною, коли посміхався.

Все його обличчя перетворилося.

Його очі спалахнули.

На його щоках було видно ямочки.

Він був просто прекрасний, і я мало не сказала йому про це.

На щастя, я вчасно зупинила себе, зібравшись із силами:

—Ти виглядаєш чудово.

Брови Джонні злетіли вгору, вираз обличчя глузливий, коли я глибше опустилася на своє місце.

—Я виглядаю чудово? - запитав він, з цікавістю спостерігаючи за мною, легка посмішка все ще дражнила його губи.

—У чудовому стані, – швидко поправила я, а потім кілька разів відкашлялася, виграючи час, щоб придумати брехню, перш ніж знайти її і додати: —З огляду на те, що в тебе така серйозна травма.

Спалах паніки висвітлив його очі на коротку мить, перш ніж віконниці зачинилися.

І ось так грайлива, ніжна версія Джонні зникла.

—Не говори про це, Шеннон, – попередив він, його усміхнені губи стиснулися в тонку лінію, а все його тіло помітно напружилося. Він озирнувся, помітивши чергу учнів, що набивалися в автобус, перш ніж знову звернути увагу на мене. —І особливо не тут.

Його реакція була схожа на ляпас.

—Ти гаразд? - запитала я, ненавидячи те, як невпевнено я звучала. —Ти ж знаєш, я не мала на увазі…

—Я гаразд, – закінчив він за мене. —І я знаю. Все гаразд. Я просто… я не можу… будь ласка, забудь про це.

Відмова та відсторонення ніколи не були приємними почуттями, які можна було пережити, і саме це траплялося зі мною щоразу, коли я по дурості відкривалася цьому хлопцеві.

У нього був талант підбадьорювати мене словами, усмішками та хибною надією, аби не зруйнувати мене мовчанням.

Це було болючіше, ніж має бути.

Це розчавило мене.

Потім кілька студентів повернулися в автобус, і їхня гучна балаканина відвернула нас обох.

—Якраз вчасно, чорт забирай, – пробурмотів Джонні собі під ніс.

З’їжившись від його раптової зміни настрою, я зосередилася на черзі учнів, які все юрмилися назад в автобус.

Кілька хлопців з команди проходили повз наше місце, зупиняючись, щоб поплескати Джонні по плечу, коли вони йшли.

Він проігнорував їх усіх, зосередивши свою увагу на аркуші паперу у своїх руках.

—Обмінюєтеся любовними листами? - насміхався Гібсі, спускаючись у задню частину автобуса. —Як романтично!

—Іди нахуй, Гібсе, – роздратовано відповів Джонні, склавши записку і сунувши її в кишеню. —Я сьогодні не у формі для твого лайна.

—Так, ну, я б сказав тобі, щоб ти пішов нахуй, але я бачу, що ти вже впорався з цим, – зі сміхом озвався Гібсі.

Його коментар привернув багато уваги з боку інших учнів, які вирішили схопитися на підніжку і викинути коментарі, що наводять на роздуми.

—Бачите це, хлопці? Вони залишилися у автобусі, коли ми виходили.

—Вона не була голодна.

—Ану, викладай!

Стривожена, я потяглася, щоб знайти Клер і Ліззі, молячись, щоб хтось із них помінявся зі мною місцями, але швидко відкинулася на спинку сидіння, коли мій погляд упав на Ронана Макгеррі в двох рядах на протилежному боці автобуса. Ще на дюжину рядів вище була Белла.

Почуваючись у пастці, я подивилася на Джонні, який повернувся на своєму місці і обмінювався словесними образами з хлопцями в задньому ряду позаду нас.

—Він забиває на полі, він забиває у автобусі. Скільки спроб ти забив на її лінію воріт, Джонні?

Я спалахнула від збентеження і опустила голову, швидко засвоївши, що проводити скільки завгодно часу з Джонні - значить бути об'єктом великої уваги.

Небажаної уваги.

Я не зовсім почула, що було сказано далі, але Джонні схопився зі свого місця і попрямував у задню частину автобуса, тому я припустила, що це була явна різноманітність слів.

Я не наважилася подивитися.

Натомість я опустила голову і витріщилася на свої тремтячі руки.

—Що, чорт забирай, ти говориш про неї?

—Я балувався - ах, чорт, припини! Ісусе, розслабся! Це був жарт.

—Я сміюся, Роббі?

—Розслабся, Кеп.

—Я, блять, сміюся, мудаку?

—Ні. Господи, ой! Зупинися.

—Ти думаєш, вона сміється?

—Ні.

—Ні, – посміхнувся Джонні. —Не тисни на мене знову, ти, маленький придурок.

—Вибач.

—Скажи це знову.

—Мені дуже шкода, Джонні ...

—Їй! - Джонні заревів досить голосно, щоб привернути увагу всього автобуса. —Вибачся перед нею. Негайно.

—Вибач, Шеннон, – пролунав хор чоловічих голосів.

—Ем, все нормально? - я запропонувала повернутися, тому що, чорт забирай, що ще я могла зробити?

—Довбані ідіоти, – прогарчав Джонні, коли через хвилину зайняв своє місце поруч зі мною.

Підштовхуючи мою ногу до своєї, він знову привернув мою увагу до нього.

—Не звертай на них уваги, – тихо сказав він. —Це стосується мене, а не тебе, добре?

Кивнувши, я уривчасто видихнула і повернулася, щоб подивитися у вікно.

Він завдав мені болю.

А потім він втрутився та захистив мою честь.

А тепер?

Я була так спантеличена, що це завдавало біль моєму мозку.

Автобус із ревом ожив через кілька хвилин, і ми повернулися на дорогу.

Потім місіс Мур закликала всіх до уваги та оголосила час для роздумів.

Я ніколи не відчувала такого полегшення, почувши ці слова.

Сидячи в тиші, я намагалася впоратися зі своїми неприборканими емоціями.

—Шеннон, мені дуже шкода.

Вражена, я повернулася, щоб подивитися на Джонні, запитуючи себе, чи не почулося мені, тільки щоб виявити, що він дивиться прямо на мене з вичікувальним виразом.

—Що?

—Я придуро, – Джонні похитав головою і розчаровано видихнув. —Я говорю тобі довіряти мені, а потім повертаюся і поводжуся так? - він поспішив пояснити, тільки щоб спіткнутися про наступну перешкоду зі слів: —Я не повинен ... Просто це ... Я ніколи звичайно ... Я не ... Ти єдина дівчина, яку я ... - він видихнув і жестом вказав між нами, перш ніж сказати: —Я не дуже добре це роблю, Шеннон.

—Не сильний у чому? - тепер була моя черга виглядати розгубленою. —Говорити? Бо ти не мусиш про це говорити. Я тебе про це не просила.

—Ти мене не чуєш, – огризнувся він, потім похитав головою, виглядаючи незадоволеним собою. —Ні. Я неправильно це говорю.

—Що неправильно кажеш?

Джонні розчаровано провів рукою по волоссю і різко видихнув.

—Я дуже гостро відреагував, – нарешті сказав він.

—Так, – рішуче відповіла я. —У тебе це дуже добре виходить.

Розчарована, я схрестила руки на грудях, а потім повернулася назад до вікна, але він схопив мене за руку, змушуючи обернутися до нього обличчям.

—Не роби цього, – сказав він низьким і грубим голосом, продовжуючи тримати мене за руку.

Я випустила тремтяче зітхання, змушуючи своє тіло не здригатися від контакту, і запитала:

—Що не робити?

—Не ігноруй мене.

—Не розумію про що ти, – огризнулася я, відвертаючись.

—Ти не можеш ігнорувати мене, – наполягав Джонні, намагаючись пожартувати. —У нас контракт на дружбу.

Я не сміялася.

—Тоді порви його, – сказала я йому, потім висмикнула руку.

—Шеннон, дозволь мені пояснити.

—Дай мені спокій.

—Шеннон, ну ж…

—Ні.

—Подивися на мене.

Я схрестила руки на грудях:

—Ні.

Джонні зітхнув.

—Шеннон, будь ласка.

—Я сказала ні! - я зірвалася. —Ти зробив це зі мною у своїй машині, і ти робиш це знову зараз. Це закономірність. Мені не подобаються такі схеми. Тож ні!

Джонні видав розчарований рик.

Через кілька секунд я відчула його руку на своїй шиї, коли він нахилився над моїм сидінням і повернув моє тіло боком, щоб подивитись йому в обличчя.

Приголомшена, я нічого не могла зробити, як дивитися на нього.

—Що ти робиш?

Погляд Джонні був диким і гарячим, панічним та зацікавленим, коли він перебігав з моїх очей на мої губи.

На коротку мить мені здалося, що він збирається мене поцілувати.

Але він цього не зробив.

Звісно, він цього не зробив.

Натомість він переривчасто зітхнув, обхопив мою шию збоку, притягуючи мене ближче, і доторкнувся своєю щокою до моєї.

Притиснувши губи до мого вуха, голосом трохи голосніше за шепіт, він сказав:

—Я боюся, Шеннон.

—Боїшся?

Я відчула, як він кивнув, його щетиниста щока потерлася об мою.

—Чого?

—Тебе.

—Мене? - моє серце перевернулося в грудях. —Чому?

—Те, що я сказав тобі тієї ночі? - прошепотів він, ніжно стискаючи мою шию своєю величезною рукою. —Все це лайно про мою операцію і про те, як мені боляче? Я

злюсь на себе за те, що втратив голову і розповів тобі, що може бути використане проти мене. Я дав тобі владу наді мною, і тепер я, чорт як, панікую, ясно? Я втратив самовладання з тобою в машині, бо ти зачепила мене за живе. Тому що ти викрила мене в моїй брехні. Тому що ти мала рацію.

—Так?

Він кивнув, і цей рух змусив його щоку потертися об мою.

—Я не тупий, – продовжував він шепотіти. —Я знаю, чим ризикую, граючи, але у найближчі п'ятнадцять місяців все залежить від того, чи витримає моє тіло. Це моя кар'єра, – сказав він ледве чутним голосом.

Його слова звучали так тихо і швидко, змішуючись із посиленим дублінським акцентом, що за ними було важко наздогнати.

—Це моє майбутнє, і я не можу дивитися, як воно вислизає від мене. Я надто багато працював, щоб потрапити на цю позицію, щоб відпустити все це. Вони змушують мене проходити тест, Шеннон. Я нікому про це не казав. І якщо я не пройду його - якщо вони дізнаються, що я не на сто відсотків - вони витягнуть мене, і я вибуду на кілька місяців, Шеннон. Місяців. Можливо, тобі це не буде чимось особливим, але для мене це моє життя. Я сумуватиму за своїм шансом з U20 у червні. Я сумуватиму за всім. Я втрачу все. Цього, бляха, не може бути.

Його губи торкнулися мочки вуха, коли він говорив.

Це не було навмисним рухом чи віддаленим кокетством, він був явно схвильований, але мені все одно довелося придушити тремтіння від контакту.

—І ти це все знаєш? Я тобі розповів? Знаючи, що це може стосуватися мене? - Джонні важко зітхнув, його тепле дихання овівало вигин мого підборіддя. —Я цього не роблю, Шеннон. Я не роблю себе вразливим ні перед ким. Ніколи, – його пальці тремтіли на моїй шиї, коли він говорив. —І це лякає мене до чортиків, що я передав тобі таку владу.

—Тоді чому ти це зробив? - запитала я, коли невелике тремтіння пробігло моїм хребтом.

Відкинувшись назад, щоб я могла дивитися йому в обличчя, я спитала:

—Чому ти мені сказав?

Він виглядав таким безпорадним, коли знизав плечима.

—Я задавав собі те саме питання протягом довгого часу, і в мене все ще немає відповіді, Шеннон, – прохрипів він, змучені блакитні очі зустрілися з моїми. —Я не розумію, що відбувається між нами.

Я зрозуміла, що стала свідком рідкісного моменту вразливості з боку Джонні, і моє серце ледь витримало тиск.

Бачити його таким.. беззахисним?

Це щось зробило зі мною.

Змусило мене відчути себе захисником.

Начебто мені потрібно було виховувати його чи щось таке, що було безумством, тому що один погляд на хлопця, і було очевидно, що він не потребує жодного захисту.

Але я все одно це відчувала.

Я спостерігала, як він дивився на мене протягом найдовшого моменту, вбираючи його переможений вираз обличчя і те, як він дивився на мене майже з надією, ніби мав відповіді на всі його запитання.

Я цього не робила.

Правильніше було б втішити його словами впевненості.

Я цього не робила.

Натомість я прошепотіла свою правду.

—Я не хочу, щоб ти грав, – відкинувши обережність і рухаючись інстинктивно, я підібгала ноги під себе, присунулася ближче і притулилася губами до його вуха. — Не сьогодні та не завтра. Я не хочу, щоб ти виходив і наражав себе на небезпеку, Джонні. Я не хочу, щоб ти постраждав. Я хочу, щоб ти зупинився. Я хочу, щоб ти дав відпочити своєму тілу. Я хочу, щоб ти подбав про себе.

—Шеннон…

—Дай мені закінчити, – прошепотіла я.

Він напнуто кивнув.

Тремтячи, я простягла руку і обхопила його щелепу.

—Я це мала на увазі, коли сказала тобі, що нікому не розповім.

Я відчула, як його тіло напружилося, але я не відсунулась, потреба втішити його підштовхувала мене вперед.

—Я не згодна з твоїм вибором, – прохрипіла я. —Але я поважаю, що він твій.

Щось усередині цього хлопця кликало мене.

Я гадки не мала, що це було, але це додало мені сміливості.

Це змусило мене захотіти вийти зі своєї зони комфорту і допомогти йому навіть якщо допомагати йому означало чинити неправильно.

—Я вмію зберігати секрети, Джонні Кавана, – прошепотіла я, погладжуючи його щоку пальцями. —І я обіцяю, що збережу твій.

Все ще тримаючи руку на моїй шиї, Джонні важко зітхнув і нахилив голову вперед, його волосся торкнулося моєї шиї.

—Мені так боляче, Шеннон, – признався він хрипким і грубим тоном. —Весь час, – додав він, накривши мою руку. —Це так боляче, що я ледве можу спати ночами. Я ні хріна не можу зосередитись у школі. Я облажався на полі. На тренуванні. Все летить до біса, і єдина людина, з якою я можу поговорити про це, – дівчина, яку я ледве знаю, – тяжко зітхнувши, він притягнув мене ближче. —Ти єдине, що мене відволікає, єдине, на чому я можу зосередитися, а я тебе навіть не знаю. Я почуваюся ближче до тебе, ніж до своїх товаришів по команді. Я розповідаю тобі те, що не сказав би своєму найкращому другові. Наскільки це хріново?

—Це не хріново, – моє серце так сильно билося об грудну клітку, що дихання ставало важким і прискореним. —Все гаразд.

—Це не нормально, – заперечив Джонні, уткнувшись обличчям мені в шию. —Жодна чортова річ із того, що відбувається у моєму житті прямо зараз, не нормально.

Щойно він уткнувся обличчям мені в шию, а наступного моменту його вже не було.

—Чорт, – прогарчав Джонні, відсахнувшись від мене, ніби я його ошпарила. —Чорт! – повторив він, проводячи рукою по волоссю. —Я зробив це знову. Я зробив це з поганою вигодою.

Приголомшена, я залишилася навколішки, спостерігаючи за кожним його рухом.

—Чи є шанс, що ти забудеш усе, що я щойно сказав?

Не в силах вимовити жодного слова, я просто дивилася на нього, хитаючи головою.

Я не могла вдавати.

Більше ні.

—Ні, – похмуро погодився Джонні і потер обличчя долонею. —Я так і думав.

Міркування, що лежали в основі моєї наступної заяви, були засновані на основному людському інстинкті, а не на думці, натхненні відчайдушною потребою, яка була в мене в грудях, щоб зупинити цього хлопця від болю.

—Наді мною знущалися, – випалила я, вразивши нас обох цим зізнанням.

Я хотіла заспокоїти його, і єдиний спосіб, який я могла придумати, щоб це сталося – зробити йому своє власне глибоко особисте визнання.

—Погано, – уточнила я, мій голос був ледь голоснішим за шепоту.

Джонні очі зустрілися з моїми.

—У твоїй старій школі?

—Так, – я кивнула, а потім похитав головою. —Не лише у ГШБ. Це відбувалося скрізь.

—Скрізь? - Джонні повільно повторив, глибоко насупивши брови.

—Всюди, – підтвердила я, прикусивши губу, щоб вона не тремтіла.

—Довго? - нарешті, спитав він, повертаючись до мене обличчям.

—Все моє життя, – стомлено запропонувала я, змушуючи себе дивитися в очі. —Я не можу згадати час, коли мене всі не ненавиділи.

—Що? – з жахом спитав він. —Ні! Шеннон, ти не повинна так думати.

—Це правда, Джонні, – поспішила уточнити я. —Я неприваблива. Це факт. Все просто та зрозуміло.

—Це нісенітниця собача, – прогарчав він. —Ти не така вже неприємна.

—Це не нісенітниця собача, – заперечила я. —Я неприваблива.

—Ти мені подобаєшся, – відповів Джонні без жодного вагання.

Що ж, я тебе люблю, Джонні Кавана!

Навіть незважаючи на те, що ти йдеш.

Навіть якщо ти не відчуваєш того ж.

Навіть якщо любов до тебе розіб'є мені серце.

Я люблю тебе всім, що маю.

І я, мабуть, завжди буду любити.

—Що ж, це робить тебе одним із небагатьох, – я переривчасто видихнула. —У дитинстві мене ненавиділи, Джонні! Серйозно ненавиділи. Ніхто не хотів грати зі мною. Ніхто не хотів, щоб я була в їхній команді з фізкультури або сидіти зі мною у класі, і мене ніколи не запрошували на вечірки з нагоди дня народження інших дітей. Мене постійно дражнили. Моє волосся. Мій розмір. Мій одяг. Мої шкільні підручники. Машина, якою володіла моя сім'я. Тераса, з якої я прийшла. Не мало значення, що я робила або як сильно я намагалася жити з іншими дітьми, вони

завжди знаходили в мені недоліки, – я похитала головою і втомлено зітхнула. —У мене було дві подруги за все моє життя. Ось і все.

—Клер Біггс і дівчина Пірса? - запитав Джонні хрипким голосом.

—Ліззі Янг, – підтвердила я кивком. —Так, вони ходили до моєї початкової школи, і, чесно кажучи, якби не вони, я була б зовсім одна.

—Але вони перейшли до Томмена після початкової школи?

—Вони перейшли.

—І ти пішла до ГШБ?

—Так, – прохрипіла я.

На обличчі Джонні відбилося здивування, ніби йому було важко це зрозуміти.

І для такого хлопця, як він, мабуть, так воно й було.

У нього не було браку у друзях чи обожнюючих фанатках.

Він був популярним і був великою зіркою.

Він не мав жодного уявлення про те, яке це – бути на іншому боці спектру популярності.

Де я мешкала.

Тон Джонні був обережним, коли він спитав:

—У тебе там було те саме?

—Ні, – роблячи заспокійливий вдих, я продовжувала відкривати себе небезпеці. —Це було гірше.

Джонні довго мовчав, перш ніж спитати:

—Тобі зробили там боляче?

Придушивши тремтіння, я змусила себе трохи кивнути.

—Шеннон?

—Щодня, – зізналася я.

—Господи, – він практично загарчав, провівши рукою по волоссю. —Не дивно, що твоя мама вийшла з себе того дня.

Я тяжко зітхнула.

—Це була не перша подорож зі школи до лікарні.

—Ісус, – він різко видихнув і притягнув мене ближче. —Наскільки все було погано?

Я безпорадно знизала плечима, не в змозі вимовити жодного слова, або, можливо, я просто не хотіла озвучувати травму.

Я хотіла, щоб це зникло з моєї пам'яті.

Я хотіла, щоб ця частина мого життя була стерта назавжди.

—Шеннон? - Джонні натиснув, тон був болісно м'яким, коли він притягнув мене так близько, що мої коліна торкнулися його стегна. Продовжуючи обіймати мене однією рукою за спину, він нахилився ближче і повторив своє попереднє запитання. —Наскільки все було погано?

Такою мірою, що я хотіла померти.

—Досить погано, що моїй мамі довелося загрузнути в боргах, щоб перевести мене в Томмен, – зізналася я, мій голос ледве чути. —І досить погано, що я дозволила їй це зробити, – додала я, змушуючи себе подивитися на нього і ненавидячи вираз, який я застала на ньому.

—Ті дівчатка? - тоді він спитав. —У пабі?

Я кивнула:

—Сіара була найгіршою.

Його очі потемніли.

—Блондинка.

Я кивнула.

—Я не могла повернутися до ГШБ після Різдва. Занадто багато сталося, і це виходило з-під контролю.

—Виходило з-під контролю? - Джонні пильно подивився на мене. —Звісно, це виходило з-під контролю протягом багатьох років.

—О, я знаю, – погодилася я. —Але це справді починало впливати на мого брата, і мої батьки непокоїлися.

—Твій брат, – рішуче відповів Джонні.

—Так, – я кивнула. —Джоуї постійно відсторонювали від занять за бійки через мене. Він уже мав чотири дискваліфікації через мене до Різдва, і мама була приголомшена тим, що його виключать в останній рік. Тато лютував, бо думав, що поведінка Джоуї коштуватиме йому місця серед неповнолітніх. Це був справжній жах, – знизавши плечима, я важко зітхнула і сказала: —Зрештою, мама переконала нашого батька, що для Джоуї буде краще, якщо вони заберуть мене з ГШБ.

—А як щодо тебе? - запитав Джонні, блакитні очі зустрілися з моїми. —Це було краще для тебе?

—Це було найкраще рішення, яке колись приймалося за мене, – відповіла я без вагань.

—А Томмен? - Джонні тиснув, повністю зосередившись на мені. —Як тобі?

—Крім неприємностей з Ронаном, у мене не було жодних проблем з Томмен, – чесно відповіла я, щоки горіли під його пильним наглядом. —О, і Белла загрожує мені війною за те, що я з тобою розмовляю.

—А це? - він провів пальцями по моїй шиї, блакитні очі обпалювали мене. —Мені треба знати про це.

Я здригнулася від його дотику.

—Я ж тобі казала.

—Не бреши мені, – умовляв він.

—Тоді не примушуй мене, – благала я, знаючи, що віддаю йому все – своє серце, свої секрети, свою довіру – і не можу зупинитися. —Будь ласка, не тисни на мене.

—Шеннон… – почав він, а потім швидко зупинився. Він довго пильно дивився на мене, перш ніж нарешті кивнув. —Поки що так.

Я зітхнула з полегшенням:

—Дякую.

—Але я збираюся це з'ясувати, – прошепотів він. —Незалежно від того, скажеш ти мені чи ні, – він погладив мене по щоці великим пальцем. —Я дізнаюся і змушу їх страждати.

Моє серце стиснулося в грудях.

Я це знала.

Він не збирався відпускати це.

Я могла бачити це в його очах тієї ночі у його спальні.

Джонні Кавана був одержимий бажанням розкрити мої секрети.

—І Белла ні хріна не зробить, – продовжив Джонні грубим тоном, з палаючими і напруженими очима. —Якщо вона піде на війну з тобою, тоді вона піде на війну і зі мною.

—Я не люблю війну чи конфронтацію, – нервово відповіла я, панікуючи при думці про його жахливу колишню і про ту шкоду, яку вона могла мені завдати. —Я не хочу, щоб вона ненавиділа мене, Джонні. Я не зробила нічого поганого.

—Ти їй - загроза, – хрипко сказав він. —Її реакція на тебе ґрунтується на ревнощах.

—Я - загроза? - я похитала головою. —Чому?

—Тому що ти гарна, – заявив він, змусивши мої щоки спалахнути глибоким рожевим відтінком.

Хлопець ніколи раніше не називав мене вродливою.

Не такий.

Не з такою прямотою.

Не з такою щирістю.

Джонні сказав це, і моє серце билося в грудях, як божевільний птах у клітці, намагаючись вирватися.

Потім він прочистив горло, виглядаючи трохи збентеженим, і на мить я подумала, що він збирається взяти комплімент назад, але потім він посурів, заправив пасмо волосся мені за вухо і прошепотів:

—Усередині і зовні.

Ці додаткові слова зробили свою справу.

Ці слова зруйнували мене.

Я відчула, як моє тіло затремтіло, коли я перевела погляд на нього, зустрівшись з ним поглядом.

—Я?

Він повільно кивнув:

—Скрізь.

О боже.

Моє серце.

Я не могла впоратися з цим.

Я не могла впоратися з ним.

У паніці і невпевнена у своїх почуттях, я швидко поспішила продовжити:

—Тепер у нас рівні умови гри. Я знаю твої секрети, а тепер і ти знаєш мої, так що можеш бути впевнений, що я не оголошуватиму про твою травму всьому світу, –

сказала я йому, почуваючи себе вразливою і незахищеною. —Не тоді, коли ти маєш на мене свій компромат.

—Так, я думаю, так і є, – задумливо відповів Джонні, перш ніж швидко відступити. —Стривай, ти розповіла мені все це, щоб у мене був важіль тиску на тебе?

Я знизала плечима.

Джонні насупився.

—Навіщо тобі це робити?

—Я намагалася змусити тебе почуватися в безпеці, – випалила я.

—Ти хочеш, щоб я відчував себе в безпеці? - вираз обличчя Джонні був тим, який я не могла розшифрувати, коли він дивився на мене згори вниз повними блакитними очима. —Чому?

—Тому що ти хвилюєшся через те, що я знаю про твоє, е-е, твоє... - я вказала на його промежину, щоки палали, а потім видихнула: —Це явно засмучує тебе, і я хотіла, щоб тобі стало краще. Я хотіла подарувати тобі це, щоб ти не почував себе загнаним у куток.

—Я не розумію, – Джонні похитав головою у явному збентеженні. —Я маю на увазі, я радий, що ти сказала мені – я страшенно задоволений – але ти кажеш мені щось дуже особисте, чекаючи, що я використовую це проти тебе і почуватимуся добре через це? Те, що ти була не проти, що ти думала, що я буду не проти? - він видихнув. —Це та частина, яку я не розумію.

—Можливо, ти мав рацію щодо того, що я довіряю тобі всупереч собі, – прошепотіла я, відчуваючи, як жар і крига стикаються в моїх грудях.

Його брови злетіли вгору.

—Отже, ти мені довіряєш.

Я безпорадно знизала плечима, бо саме так я почувала себе в цей момент: знезброєною і абсолютно безпорадною.

—Слова, Шеннон, – видавив він грубим тоном. —Мені потрібні слова.

—Що ти хочеш, щоб я сказала? - я прохрипіла.

—Скажи мені, чому ти мені довіряєш.

—Тому що, коли я з тобою, я відчуваю…

—Що відчуваєш?

—Безпека, добре? – я швидко задихала. —Коли ти поряд, я почуваюся в безпеці.

—Тому що це так, – підтвердив Джонні грубим тоном. —Я вже казав тобі, що не збираюся завдавати тобі болю, і я біса сподіваюся, що я і показав тобі це.

Я переривчасто видихнула і опустила обличчя, відчайдушно намагаючись приховати, наскільки глибоко ці слова торкнулися мене.

—Шеннон, подивися на мене.

Я похитала головою, відмовляючись від його прохання.

Я не могла.

Це було надто.

Він був надто.

—Подивися на мене, – повторив він м'яким і благаючим тоном.

Коли я не зробила жодного руху, щоб підкоритися, Джонні підняв моє підборіддя рукою, змушуючи наші погляди зустрітися, блакитні очі пропалювали дірки в моїх.

—Ти. В. Безпеці, – заявив він, вимовляючи кожне слово з болісною повільністю, проводячи подушечкою великого пальця по моєму підборідді. —Що б не трапилося з тобою у твоїй старій школі, – сказав він, знову долаючи бар'єри. —Воно не піде за тобою в Томмен, – з яскравими блакитними очима, сповненими щирості й рішучості, він додав: —Я не дозволю нічому поганому трапитися з тобою тут, – він притулився своїм чолом до мого і страждаюче зітхнув. —І якщо ти просто скажеш мені, де ще мені потрібно забезпечити твою безпеку, я зроблю це.

—Чому? - це було одне слово, в яке було вкладено так багато невисловлених думок та понять, але це було все, що я змогла придумати.

Джонні на мить завагався, а потім сказав:

—Тому що мені не байдуже.

—Чому?

—Просто, – він безпорадно знизав плечима. —Я нічого не можу з цим вдіяти.

—Це був ти, чи не так? - прошепотіла я. —Через тебе ніхто не діставав мене через інцидент на полі? Ти захищав мене?

Він насторожено глянув на мене, але нічого не відповів.

—Давай, Джонні, – зітхнула я. —Я не ідіотка. Я знаю, що ти маєш до цього якесь відношення. Я була напівголою перед полем хлопців. Заради бога, мене вирвало біля моєї шафки. Подібні плітки просто так не випаровуються у повітрі.

—Я сказав тобі того дня біля офісу Туомі, що нікому не дозволю завдати тобі болю, – нарешті зізнався він.

Так, він це зробив.

Він обіцяв.

І він зробив це…

—Що ж, дякую за турботу, – видихнула я.

—Дякую, що ти того стоїш, – відповів Джонні, все ще тримаючи руку на моїй щоці.

Тремтячи від дотику, я нахилилася до його дотику, шукаючи більшого.

Я так намагалася контролювати себе, але це було практично неможливо, коли його руки були на моєму тілі.

Я хотіла заповзти до нього на коліна, і я хотіла втекти далеко від нього, все одразу.

Для мене це не мало сенсу.

Я була неймовірно збентежена.

Мої почуття викликали в мене жах.

Його слова.

Його очі.

Його дії.

Він кидав мене.

Я втрачала себе.

—Як поживають голубки? - знайомий голос прогримів поряд з моїм вухом.

Вражена, я подивилася через плече Джонні і побачила Гібсі, що посміхається.

—Привіт, малеча Шеннон, – простягнув Гібсі, пустотливо підморгнувши. —Не звертай на мене уваги. Мені просто потрібно позичити мого приятеля на мить.

О боже.

Принижена, я швидко відповзла, розриваючи контакт.

Джонні пробурмотів собі під ніс кілька нерозбірливих лайок, перш ніж розвернутися:

—Краще б це було дуже важливо, – огризнувся він, напружуючи плечі.

—Це залежить від обставин, – безтурботно відповів Гібсі.

—Про що? - Джонні гаркнув.

—Чи хочеш ти все ще, щоб я нагадав тобі про те, про що ти просив мене нагадати?

—Що? - Джонні похитав головою. —Про що? Про що, чорт забирай, ти говориш?

—Кордони, мій друже, – відповів Гібсі з багатозначним поглядом.

Я гадки не мала, що мав на увазі Гібсі, проте було ясно, що Джонні зрозумів, тому що він голосно видихнув, видавлюючи слово «лайно» разом з ним.

—Нема за що, – відповів Гібсі, поплескавши Джонні по плечу, перш ніж повернутися на своє місце.

—Що це було? – спитала я, коли ми знову залишилися самі.

—Хм? - Джонні відповів, явно відволікшись.

Він продовжував обертатись, щоб подивитися на свого друга.

—Ти гаразд? - прошепотіла я.

—Що? Так, так, я гаразд, – він кинув швидкий погляд на мене, а потім обернувся, щоб сказати щось ще Гібсі.

Я не могла збагнути, що вони говорили один одному.

Здавалося, вони спілкувалися за допомогою язика тіла, хоча було досить легко зрозуміти, що мав на увазі Джонні, коли показував Гібсі палець.

Похитавши головою, я відмовилася від спроб зламати код їхньої невимовної розмови і переключила свою увагу на iPod Джонні - тей, що він дав мені послухати під час однієї з наших перерв на роздуми раніше.

Надягнувши навушники на вуха, я уважно перегорнула його плейлисти, і в мене мало не стався серцевий напад, коли мій погляд впав на той, який називався «Пісні для Шеннон».

З шалено стукаючим серцем я кинула швидкий погляд на Джонні, але він все ще був повністю занурений у вульгарну мову жестів з Гібсі.

Видихнувши невелику кількість повітря з легенів, я натиснула на плейлист і швидко перегорнула список пісень.

Coldplay – Yellow

Guns N' Roses - Sweet Child O' Mine

Goo Goo Dolls - Iris

The Fureys - When You Were Sweet Sixteen

Howie Day - Collide

Declan Ó Rourke - Whatever Else Happens

The Offspring - Want You Bad

Busted - Fall At Your Feet

Aerosmith - Crazy

Counting Crows - Colorblind

David Gray - This Year's Love

Bon Jovi - In These Arms

Westlife - World of Our Own

Eagle-Eye Cherry - Save Tonight

Metallica - Tuesday's Gone

Snow Patrol - Run

The Verve - Lucky Man

HIM - Wicked Game

The La's - There She Goes

Це були пісні про кохання.

Все це були пісні про кохання.

Збережено у плейлисті із моїм ім'ям.

Чому?

Навіщо йому це робити?

Він…?

Ні. Ні, він цього не робив.

Звісно, він цього не зробив.

Тоді чому…

—Шеннон, ми можемо поговорити? - голос Джонні проник у мої думки, налякавши мене і змусивши випустити його iPod.

На щастя, він приземлився мені на коліна, а не на підлогу автобуса.

Я повернулася до нього обличчям, відчуваючи, як моє серце шалено б'ється в грудях.

—Поговорити?

—Так, – Джонні повільно кивнув, блакитні очі потемніли і запалали. —Мені треба про дещо з тобою поговорити.

—Е-е, так, добре ... - витираючи долоні об спідницю, я уривчасто видихнула, перш ніж додати: —Про що ти хочеш поговорити?

—Не тут, – сказав Джонні, оглядаючи автобус. —Сьогодні ввечері, – додав він, знову дивлячись мені в очі. —Після матчу. Я відвезу тебе додому і ми зможемо поговорити в моїй машині?

—Е-е ... - я прикусила губу, відчуваючи паніку при думці про те, що доведеться чекати так довго. —Якщо це те, що ти хочеш?

—Мабуть, так буде краще, – хрипко відповів він.

О боже.

Це було погано?

Він збирався сказати мені щось страшне?

—Не дивись так злякано, – сказав Джонні, знову відволікаючи мене від моїх думок. —Я не завдам тобі шкоди, – простягнувши руку, він підняв моє підборіддя тильною стороною долоні і трохи посміхнувся. —Я обіцяю.

Я була така втрачена в ньому, що ледве могла дихати.

—Добре, час роздумів закінчився, – крикнула місіс Мур, плескаючи в долоні, щоб привернути загальну увагу. —У нас залишилося лише сорок хвилин до прибуття до Дубліна, тому я пропоную ще один тест.

—Заради всього святого, – простогнав Джонні, опускаючи руку. —Тільки не чергова бісова вікторина.

Я посміхнулася до його реакції.

—Що смішного? - запитав він, посміхаючись мені. —Тільки не кажи мені, що тобі це справді подобається?

Мені подобається бути з тобою.

—Я в команді переможців, – піддражнила я, штовхаючи його в плече своїм. —Звісно, мені це подобається.

—Правильно, – погодився Джонні з кривою усмішкою. Витягнувши з сумки стоси сертифікатів, які ми зібрали за день, він поклав їх мені на коліна і сказав: —Ми складаємо досить гарну команду, Шеннон, як річка.

Так.

Так, ми це зробили.

***

Я почекала, поки всі інші вийдуть з автобуса, перш ніж зісковзнути зі свого місця.

—Успіхів сьогодні, – сказала я, стоячи в проході і спостерігаючи, як Джонні риється в кинутих сумках у задній частині автобуса, явно в пошуках своїх.

—А? - Джонні відповів, явно відволікшись, пробурмотів щось про брудних виродків собі під ніс.

Він виглядав напруженим.

Що ближче ми підходили до коледжу Ройса, то більше він хвилювався.

Тепер, коли ми були тут, Джонні тремтів від напруги.

Я зрозуміла, чому.

Він повинен був ходити до школи тут, що означало, що він, швидше за все, гратиме проти своїх старих друзів і товаришів по команді.

Це був великий тиск.

І він приховував травму.

—Матч, – уточнила я. —Я сподіваюся, що ти виграєш, – я трохи помахала йому рукою, перш ніж поспішити по проходу до виходу, відчайдушно бажаючи створити такий необхідний простір між Джонні Кавана та моїм серцем.

—Шеннон? - Джонні гукнув мене.

Зупинившись біля дверей, я обернулася, щоб подивитись на нього.

—Так?

Його блакитні очі пропалили дірки в мені, коли він сказав:

—Дякую.

—За що? - прошепотіла я.

Джонні посміхнувся.

—За те, що ти не така, як усі інші.

—Ем, добре?

—Побачимося через деякий час, добре?

Я кивнула.

—Бувай, Джонні.

Почуваючись не у своїй тарілці, я поспішила вийти з автобуса, де мене одразу ж перехопили Шеллі та Хелен.

Взявши мене під руки, вони повели мене геть від автобуса.

—Дівчинко, тобі треба дещо пояснити, – схвильовано сказала Шеллі.

—І ми хочемо знати всі подробиці, – кивнувши, погодилася Хелен.

—Подробиці? - запитала я, відчуваючи, що почервоніла від їхньої засідки. —Про що?

—Навіть не думай про це, – попередила Хелен. —Ти щойно провела три години близько і особисто з Джонні.

—У мене не було вибору, – відповіла я. —Місце поряд з ним було єдиним, що залишилося.

—Про що ви говорили? - запитала Шеллі, очі її танцювали від збудження. —Що він тобі сказав?

—Я не знаю, – я знизала плечима, відчуваючи себе ніяково. —Просто речі.

—Просто речі? - Хелен залилася фарбою.

—Шеннон, я намагаюся жити тут опосередковано через тебе. Ти маєш дати мені більше, ніж «просто речі», – пирхнула Шеллі.

—Відвали, стерв'ятник, – гаркнула Ліззі. —Іди та знайди іншу тушу, за яку можна побитися.

Вона притулилася до задньої частини автобуса, а перед нею стояв величезний хлопець.

Я одразу впізнала в ньому Пірса, коли побачила його руки на її талії і те, як він втикався носом у її шию.

Клер, Гібсі, Х'юї, тренер Малкахі та Патрік Фелі стояли поруч, хоча й не звертали на нас жодної уваги.

Насправді всі вони, здавалося, про щось сперечалися, кружляючи навколо тренера Малкахі.

—Ліззі! - Шеллі заскулила. —Я тільки спитала.

—Якщо ти хочеш знати, про що говорить Джонні Кавана, тоді йди і спитай Джонні Кавана, – парирувала Ліззі. —Тільки не Шеннон, – перевівши погляд на мене, вона сказала: —Давай, Шен. Ми тут.

Вдячна за те, що вона мене перервала, я вислизнула з-під пліткарок, швидко помахала їм рукою, проігнорувала їхні розчаровані вирази, а потім поспішила до своїх друзів.

Чим ближче я підходила до своїх друзів, тим гучнішала дискусія між рештою.

—Він грає, тренер, – гарчав Х'юї. —Вони не можуть цього зробити.

—Я згоден, Біггс, – відповів тренер, піднісши телефон до вуха. —Це лайно так не залишиться... Алло, так, я хотів би поговорити з директором, – тренер поспішив піти, притиснувши мобільний до вуха, вигукуючи в трубку накази.

—Що за зграя лангерів, – сердито кинув Гібсі.

—Сцикуни, – погодився Х'юї.

—Чесно кажучи, – міркував Патрік Фелі, —команда, схоже, готова грати. Проблема у їхньому тренері.

—Проблема? - запитала я, бочком підходячи до Клер, тому що рот Ліззі зараз був зайнятий язиком Пірса. —Що відбувається? Матч скасовується?

—Тренер Ройса відмовляється дозволяти своїй команді грати, якщо тренер гратиме з Джонні, – пояснила Клер, виглядаючи такою ж розлюченою, як і всі інші.

—Що? - я дивилася на неї. —Чому?

—Тому що вони купка довбаних трусів, які надто налякані, щоб грати проти нього? – запропонував Гібсі тоном, просоченим сарказмом. —Ідіоти.

—Так що вони намагаються покарати його за те, що він хороший гравець? - запитала я, відверто кажучи, в шоці.

—Я думаю, що це пов'язано з тим, що гравець, який зіграв п'ятнадцять матчів за збірну Ірландії, Шен, – відповів Х'юї.

—Матч Ірландії?

—Кількість разів, коли він грав за свою країну, – швидко пояснив він.

—Ну і що? - я відстрілювався, захищаючись. —Він заслужив усе це. Вони не були передані йому.

—Я з тобою не сперечаюся, – відповів Х'юї, посміюючись. —Це просто лякає деяких тренерів.

—Що відбувається? - голос Джонні заповнив мої вуха за мить до того, як він підійшов і став поруч зі мною.

Його рука торкнулася моєї, і хоча між нами було кілька шарів одягу, моя шкіра все одно вкрилася мурашками.

—Звичайне лайно, – поінформував його Гібсі. —Вони не гратимуть, якщо ти граєш.

Джонні безтурботно знизав плечима:

—Ну що ж.

Я повернулася, щоб подивитися на нього, приголомшена відсутністю реакції.

—Це часто трапляється, – Джонні, помітивши вираз мого обличчя, швидко пояснив: —Тренер розбереться, – перш ніж повернутися до хлопців і сказав: —Зберіть хлопців у роздягальні. Виходьте, і ми почнемо розминку.

Кивнув, Х'юї та інший хлопець побігли у напрямку будівлі клубу, по дорозі кличучи товаришів по команді.

—Джонні, хлопче, на те, щоб розібратися, може піти кілька годин, – простогнав Гібсі.

Коли всі сліди його колишньої вразливості давно зникли, Джонні сказав:

—Тоді ми матимемо кілька годин практики. А тепер воруши своєю дупою.

—Помолися за мене, – сказав Гібсі Клер. Потім він пірнув до неї і голосно поцілував її в щоку, перш ніж втекти.

—Фу, Джерарде! - Клер крикнула йому вслід, витираючи рукавом почервонілу щоку.

—Пірс, – гаркнув Джонні, переключаючи свою увагу на британоголового хлопця, який засунув язик у горло моєї подруги. —Вилазь з дівчинки і виходь на поле.

Пробурмотівши щось про капітана кокблока собі під ніс, Пірс забрав останній поцілунок на губах Ліззі, перш ніж побігти до команди.

Джонні нахилив голову на мій бік.

— Ти гаразд?

Я кивнула.

Він простяг руку і заправив пасмо волосся мені за вухо, потім прошепотів:

—Побачимося пізніше, – а потім розвернувся і побіг до своїх товаришів по команді.

—Вау, – подумала я про себе, *—рішучість тече по венах цього хлопця так само сильно, як жах, що тече моїми.*

—Джонні? - я покликала його, не в змозі зупинитися.

Коли він перестав бігти і повернувся до мене обличчям, я поспішила скоротити відстань між нами, не зупиняючись, доки не опинилася прямо перед ним.

—Що трапилося? - запитав він, похмуро дивлячись на мене збентежено.

—Нічого, я просто ... - похитавши головою, я простягла руку і обхопила його шию, притягуючи обличчя до свого. Підвівшись навшпиньки, я прошепотіла йому на вухо: —Мені потрібно, щоб ти залишався там у безпеці, добре? - опираючись бажанню пригорнутися до нього, я відпустила його шию і відступила назад. —Будь обережним, – я зробила ще один крок назад, не зводячи з нього очей. —Добре?

Джонні повільно кивнув головою, блакитні очі спалахнули.

—Добре.

—Бувай, Джонні, – прошепотіла я, а потім повернулася.

Джонні схопив мене за руку і повернув обличчям до себе.

—Ти підеш зі мною додому сьогодні ввечері? - він спитав грубо, очі горіли жаром, коли він смикав моє неслухняне пасмо волосся. —Ти все ще хочеш це зробити?

—Так, – прошепотіла я, підходячи ближче, не в силах встояти перед бажанням впитися пальцями в його сорочку. —Я хочу.

—Шеннон, я так ... - він різко видихнув і похитав головою. —Сьогодні ввечері, – його рука перемістилася з мого волосся на мою щоку. —Ми поговоримо ввечері.

—Добре, Джонні, – видихнула я, притискаючись щокою до його великої долоні.

Не кажучи більше ні слова, він нахилився і зняв довгий поцілунок на моєму чолі.

А потім він розвернувся та пішов.

Хитаючи, я спостерігала за ним, поки він не зник у будівлі клубу, а потім повернулася до своїх друзів.

Збентеження було применшенням того, що я відчувала.

Сама глибина моїх почуттів до нього була нездоровою.

Любов, хіть, відверте захоплення, яке я відчувала до нього ... це було безумство.

Я ніколи не відчувала такого.

Я ніколи не відчувала себе такою поглиненою.

РОЗДІЛ 60

ДЖОННІ

Якщо почуття були об'єктами, то я балансував на краю величезної прірви, і якщо дівчата були зброєю, то Шеннон Лінч була найбільшою зброєю масового знищення, яку колись зазнавало моє серце.

Тому що я був розбитий.

Я більше не намагався це заперечувати.

У цьому не було сенсу.

Я ніколи в житті не відчував стільки почуттів до іншої людини.

Мені була потрібна кожна унція самоконтролю, яка була в мене всередині, щоб піти від неї там.

Особливо коли все всередині вимагало, щоб я вирвав її зі світу і залишив її тільки для себе.

—Мені потрібно, щоб ти залишався там у безпеці, добре?

Так, на цьому етапі можна з упевненістю сказати, що я повністю облажався, коли діло дійшло до цієї дівчини.

Я не міг цього робити.

Я не міг боротися зі своїми почуттями.

Так само, як у тій грі на PlayStation, вона надерла мені дупу.

Коли вона розповіла мені про знущання, про що я, на жаль, уже знав, я відчув, як усередині мене щось обірвалося.

Я відчув, як остання частинка моєї рішучості випарувалася.

Вразливість, яку я побачив у її очах, коли вона розкрила свої секрети заради мене, стала моїм переломним моментом.

Дівчатка, яких я знав, так не робили.

Вони не поводилися як Шеннон.

Якби не підійшов Гібсі, я її поцілував би.

Я знав, що так буде.

Я вже знав, на що схожі ці губи.

Я так сильно хотів спробувати їх знову.

Я спробував би їх знову.

Я зголоднів по ній і всьому, чим вона була.

Кожна її частина.

Всередині та зовні.

Я хотів брати участь у всіх її битвах. Я хотів подарувати їй усі її посмішки, змусити її сміятися, відвести її від решти світу та залишити її тільки для себе.

Я просто хотів її.

Назавжди.

Я знав, що це було неймовірно егоїстично з мого боку, і я знав, що, мабуть, зрештою все зіпсую і розіб'ю їй серце, але проблема була в тому, що моє серце теж було залучене.

Мені треба було поговорити з нею сьогодні ввечері, бо мені треба було викласти все начистоту.

Я не міг прожити ще одного дня, не знявши це з душі.

Місяці бажання, бажання і туги за нею привели мене до того, що я більше не міг дивитися прямо.

Тому що я відчув почуття до Шеннон.

Величезні, блять, почуття.

Постійні.

Я знав, що я надто старий для неї.

Я знав, що вона була надто мила і чиста, щоб бути втягнутою в центр уваги, яка прийшла з моїм життям.

І я знав, що вона була надто зламана, щоб зв'язуватися з таким хлопцем, як я.

Але я вже відчував, що тону разом із нею.

Ось наскільки я був захоплений цією дівчиною.

Ось як я її любив.

Чорт.

РОЗДІЛ 61

ШЕННОН

Усі з коледжу Ройса були відстійними.

Серйозно вони були жалюгідними.

Гра була відкладена більш ніж на дві години, тому що тренери з Ройса влаштували дуже публічний скандал через гру Джонні.

Це було ніяково.

Дві години стояння під дощем, у той час як тренери з Ройса намагалися зробити все, що в їх силах, щоб Джонні зняли з гри.

Вони розмовляли і марили про те, наскільки несправедливо, що ірландський інтернаціонал грає в лізі.

Це була шкільна гра у регбі.

Джонні був учнем однієї зі шкіл.

Він був неповнолітнім.

Він мав право грати, якщо хотів.

Томмен не порушував жодних правил.

Нарешті, після кількох телефонних дзвінків у правління, незручного та дуже публічного порушення правил та незліченних скандальних матчів між тренером Малкахі та головним тренером Ройса, команди вийшли на поле о пів на сьому – Джонні вийшов на поле у майці з номером 13, з лайновою усмішкою на його обличчі.

На початку гри стало зрозуміло, чому тренер Ройса був проти того, щоб Джонні грав.

Його команда була жахлива.

Ну, можливо, не жахлива, але вони не могли зрівнятися з командою Томмен.

Як їм вдалося зайняти друге місце в таблиці з Томменом, було вище за моє розуміння, тому що конкуренції дійсно не було.

Величезний об'єм гордості, який з ревом прокинувся в мені, спостерігаючи, як він накидається на своїх старих друзів і надирає їм дупи, був лякаючим.

Я була до смішного захоплена цим хлопцем і виявила, що кричу і вболіваю за нього осторонь, ігноруючи вбивчі погляди, які я отримувала від Белли та її друзів.

Мені було байдуже.

Я так їм пишалася.

До перерви Томмен вів із рахунком 48-3.

За п'ять хвилин до кінця гри, і це виглядало ще гірше для Ройса, коли Томмен зробив ще три спроби у другому таймі.

Все йшло за планом Томмена до фінальної гри.

Менш ніж за хвилину до кінця Джонні відібрав м'яч у одного з нападаючих Ройса.

Здавалося, це його фішка: завдавати останнього удару на останній хвилині гри.

Зі швидкістю, не порівнянною ні з ким іншим на полі, Джонні борознив поле, переслідуючи останній рахунок у грі.

Це був розмитий рух, який призвів до того, що він заземлив м'яч за кілька секунд до того, як тиснява гравців суперника розчавила його.

Спробу було присуджено.

Команда розпочала святкувати.

Але він не збирався вставати.

Брат Клер, Х'юї, зайняв позицію перед стійками і швидко провів конверсію, забезпечивши перемогу, перш ніж кинутися до Джонні, який ще не вставав.

—Клер, – прохрипіла я, схопивши подругу за руку, з жахом спостерігаючи, як наші однокласники та однолітки святкують навколо нас. —Він рухається?

Всі з нашої школи вітали і плескали, хлопці з команди обіймали один одного на знак святкування, але Джонні все ще лежав обличчям за бічною лінією.

Х'юї разом із кількома гравцями з коледжу Ройс опустився навколішки поруч із ним.

Один із них махав рукою тренерам на бічній лінії.

Ще один кричав на рефері.

Х'юї дзвонив тренеру Малкахі.

—Клер, – повторила я в паніці. —Що відбувається?

—Я не знаю! - видавила вона, тепер у її голосі звучала така ж паніка.

Потім натовп чорно-білих маєк побіг у їхній бік, оточуючи свого капітана.

Я схопилася, мої ноги рухалися самі собою, і проштовхалася крізь натовп.

—Він мертвий? - я закричала, рука все ще була вплетена в Клер, яка йшла за мною. —Боже мій, Клер, він мертвий?

—Ні, ні, ні, – повторювала вона, але в її голосі не було впевненості.

—Клер!

—Я не знаю, Шеннон! - закричала вона.

Ми не просунулися далеко, тільки дісталися краю поля, перш ніж нас поглинув натовп інших учнів.

Стрибаючи, я намагалася заглянути вище за їхні плечі, але я була занадто мала ростом.

Швидко міркуючи, я опустилася навколішки і зазирнула.

Джонні все ще лежав на землі.

Обличчя вниз.

Нерухомий.

Краєм ока я помітила, як двоє чоловіків у жовтих нагрудниках вибігли на поле з носилками на буксирі.

Час, здавалося, зупинився, коли я спостерігала, як вони опустилися навколішки поряд з Джонні і взялися за те, щоб перенести його на ноші.

Крики та привітання перетворилися на приглушений шепіт, поки всі дивилися.

Моє серце, яке, здавалося, зупинилося в грудях останні кілька хвилин, шалено забилося об грудну клітку, коли Джонні повільно сів.

Його очі були розплющені, груди рухалися, і хоча він виглядав так, ніби йому було дуже боляче, він був живий.

Він хитав головою і відкидав усі пропозиції про те, щоб його підняли на ноші.

Я не могла почути, що говорилося, але його губи швидко рухалися, поки він продовжував хитати головою і щось гавкати медикам.

Зрештою, чоловіки відмовилися від спроб допомогти йому та відступили.

Натовп, як прибічники Томмен, і Ройса, почали плескати, коли Джонні зрештою підвівся на ноги.

Його руки були перекинуті через плечі Х'юї та Гібсі, а голова опущена, коли він кульгав з поля.

Вони практично забрали його з поля.

На мить я просто стала на коліна, на карачки в брудній траві і дихала, дозволяючи цунамі полегшення захлеснути мене, поки дивилася, як він іде.

Я не розуміла своєї реакції, і мені було байдуже.

Він був гаразд.

І я нарешті знову змогла дихати.

РОЗДІЛ 62

ДЖОННІ

—Досить, Джонні! - Гібсі зашипів мені на вухо, допомагаючи вийти з душу і лягти на розкладне ліжко, на яке мене всю попередню годину тицяв, підштовхував і накладав шви лікар швидкої допомоги, який прибув на місце події.

—Ти можеш говорити тихіше, чорт забирай? - прошипів я, глянувши на двері, які відокремлювали нас від решти команди. —Я не хочу, щоб хтось знав.

—Занадто пізно для цього, чорт забирай, – огризнувся Гібсі. —Ти залишив кривавий слід від будівлі клубу до поля.

—Господи, – видавив я, тремтячи.

—Це, блять, припиниться прямо зараз, Джонні, – знову попередив він, натягуючи труси на мої стегна, обережно, щоб не зачепити мій пах. —Більше ніяких тренувань, – прогарчав він, поправляючи пояс на моїх стегнах. —Більше не приховуй свій біль, – він підійшов до лави і схопив рушник. —Більше ніякої брехні, – він витер смужку розмазаної крові з мого стегна. —Більше нічого!

—Зі мною все буде в порядку, – видавив я, тремтячи з голови до ніг.

—В порядку? - Гібсі сплюнув, зупинившись на півдорозі, щоб вп'ятися в мене поглядом. —О так, тому що ти зараз виглядаєш страшенно шикарно, стікаючи кров'ю зі свого міні-довбаного Джонні по всьому ліжку.

—Зупинися ...

—Ти вбиваєш себе. Ти ж розумієш це, правда? Ти ж розумієш, що ставиш все своє життя на кін заради довбаної зеленої майки, яка ні хріна не означає у довгостроковій перспективі.

—Гібс, зупинись, – благав я. —Я, блять, не можу слухати це прямо зараз.

—О, ти це слухатимеш!

—Я, блять, не можу це чути, – видавив я зривається голосом. —Добре? Я не можу…

—Подивися на себе! - зажадав Гібсі, тицяючи пальцем в мою промежину. —Подивися, в якому ти стані.

Кров сочилася з рани на моїй нозі, де були мої шви.

—Це мало зажити кілька тижнів тому, – прошипів він. —Зараз березень, Джонні. Довбаний березень, а ти ходиш із напіввідкритою раною.

—Він розірвав мене своїми черевиками, – видавив я. —Це могло статися з будь-ким.

—Так, ну, він би не зміг так тебе розірвати, якби ти дозволив своєму тілу зажити належним чином, чорт забирай! - Гібсі загарчав мені в обличчя. —Ти слабкий. Твоє тіло не гоїться. І ти сам мало не підставив себе!

Застогнавши, я відкинув голову назад на розкладне медичне ліжко і болісно зітхнув.

—Все не так уже й погано.

—Не так уже погано? - він практично кричав з лютим виразом, відображеним на його обличчі. —Хлопче, твоя нога виглядає так, ніби до повномасштабного сепсису лишилося близько чотирьох годин!

—Гібс ...

—Ні, Джонні! - огризнувся він, хитаючи головою. —Ти чув, що сказав лікар. Ти чув, як він сказав, наскільки це могло бути серйозно!

—Я чув його, Гібсе, – прохрипів я, закриваючи обличчя рукою.

Звісно, я чув, що він сказав.

Як, чорт забирай, я міг пропустити це, коли він розніс мій світ на шматки?

Операція.

Ще одна довбана операція.

Негайно.

Що означало більше часу.

Час, який я не мав витрачати.

Все було скінчено.

Літня кампанія.

U20.

Я відчував, як це витікає крізь мої пальці.

У мене забрали все.

І я не міг з цим упокоритися.

—Тренер зателефонував Деннехі в Академію, – уривчасто видихнувши, він зробив крок назад і підняв руки вгору. —І я вже зателефонував твоїй мамі.

—Господи Ісусе, – видавив я, відчуваючи, як сльози наповнюють мої очі.

—Вона вилітає наступним рейсом до Дубліна, – додав він. —І твоєму батькові теж дзвонив. Він зустрінеться з нами у лікарні.

Я похитав головою, не в змозі впоратися з тим, що почув.

Неможливо дихати від абсолютного спустошення, що розриває мене.

—Ти ще зіграєш, Джонні, – сказав Гібсі спокійнішим тоном. —Просто не зараз.

—Саме зараз це має значення, – видавив я. —Нині – це все, що має значення.

—Ні, хлопець, – поправив він. —Все, що має значення, – це бути здоровим.

—Що мені робити, Гібсе? - я задихався, закривши обличчя рукою. —Це все моє життя.

Я почув, як він тяжко видихнув, а потім його рука лягла мені на плече.

—Ми розберемося з цим, Джонні, – він стиснув мою руку. —Просто відпочинь тут трохи і дай лікам подіяти. Швидка допомога не затримається надовго, хлопче.

—Я не хочу виходити на вулицю, – я похитав головою. —Я не хочу, щоби вони бачили.

—Ніхто не знає жодних подробиць, – запевнив він мене. —Лише те, що ти впав і був нокаутований.

—Не кажи, – благав. —Будь ласка… я не можу…

—Я не буду, – пообіцяв він.

РОЗДІЛ 63

ШЕННОН

Я не мала раціонального пояснення, чому я провела останні півтори години, стоячи біля будівлі клубу під зливою.

Я не хотіла так багато думати про це.

Мої почуття були пов'язані зі мною, але не так сильно, як те, що відбувалося в тій роздягальні.

Я мусила повернутися до автобуса з Клер, Ліззі та всіма іншими з нашої школи, але я не могла.

Здається, я не могла змусити свої ноги рухатися у напрямку здорового глузду.

Натомість я чекала.

І я хвилювалася.

І я відчайдушно боролася із бажанням увірватися у роздягальню для відвідувачів.

Причаївшись зовні в темряві, я спостерігала, як гравці Ройса і Томмен вийшли з будівлі клубу, супроводжувані тренерами, містером Малкахі і лікарем матчу.

Ніхто, здавалося, мене не помічав, і я не була здивована.

Всі ці хлопчики, здавалося, були принаймні на фут вище за мене.

Так було, доки не з'явився Гібсі.

—Привіт, малеча Шеннон, – сказав він, відразу помітивши мене. —Що ти робиш, стоячи тут під дощем?

—О, я просто ... Я хотіла ... Він був ... і я ... - безпорадно змахнувши руками, я здалася і знизала плечима. —Я хвилювалася.

—Про Джонні?

Мої плечі зникли, і я кивнула на знак поразки.

—Все погано?

Гібсі насупився, виглядаючи невпевнено.

—Давай, Гібсі, – благала я. —Просто скажи мені.

—З ним все гаразд, Шеннон ...

—Не бреши мені, – видавила я. —Будь ласка, – уривчасто видихнувши, я продовжила: —Мені треба знати.

—Він у поганому стані, – тихо зізнався він. —Залежно від того, що скажуть лікарі, коли він потрапить до лікарні, йому загрожує серйозна перерва у грі, – важко видихнувши, він провів рукою по волоссю. —Він, напевно, вийде у фінал.

—Я не хочу знати, зможе він грати в регбі чи ні, – видавила я, коли хвиля вини поглинула мене. —Я хочу знати, чи все з ним гаразд! З ним. З Джонні! Людиною. Тільки не з довбаним гравцем у регбі!

Гібсі схилив голову набік, вивчаючи мене цікавим поглядом:

—Ну, хіба ти не кіпер? – він нарешті задумався, понизивши тон.

—Що?

—Не має значення, – Гібсі похитав головою і важко видихнув. —Я чув, як тренер обдзвонював готелі, щоб дізнатися, чи може якесь місце притулити нас на ніч, – скривившись, він додав: —Думаю, Джонні сьогодні ввечері відразу відправлять на операцію.

О боже.

Моє серце впало.

Я знала, що він не повинен грати.

Я знала, що йому було боляче.

Я це знала і нічого не зробила.

Я мала щось сказати його матері.

Я мала щось сказати тренеру.

Я знала, що він грав травмованим.

Як завжди, я нічого не зробила.

—Це моя вина, – видавила я.

—Тому що ти знала? - прошепотів Гібсі.

Я опустила голову від сорому.

—Тоді це і моя вина теж, – сказав він мені. —Заходь, малеча Шеннон, – додав він, трохи посміхнувшись мені. —Він там один, чекає, коли його відвезуть до лікарні.

—Е-е, може, мені не варто ...

—Ти повинна, – перервав він мене, сказавши.

—Я повинна? - запитала я невпевнено.

Гібсі кивнув:

—Ти повинна.

І, не сказавши більше жодного слова, він пішов у бік автостоянки до шкільного автобуса.

Я стояла там ще цілих п'ять хвилин, намагаючись умовити себе спуститися з уступу, з якого я погрожувала стрибнути.

Це не спрацювало.

Здавалося, ніщо більше не мало сенсу.

Нічого, як знайти його.

Тремтячи з голови до ніг, я зробила рішучий крок і поспішила всередину будівлі і вниз коридором з бетонною підлогою, не зупиняючись, поки не опинилася перед білими дверима з вигравіруваним на ній словом «Відвідувачі».

Зробивши глибокий, заспокоюючий вдих, я штовхнула двері всередину і ввійшла в порожню роздягальню, тільки для того, щоб одразу відчути сморід «Глибокої спеки».

Це було так сильно, що у мене сльозились очі.

З арки, яка, як я припустила, вела до душової, валила пара.

Більшість роздягальні мали однакове планування: велика кімната, стіни з білої цегли, дерев'яні лавки по обидва боки від кімнати та душові, розташовані в задній частині.

Він у душі, ідіотка.

Що ти робиш?

Забирайся.

Забирайся зараз же!

Зніяковівши, я розвернулась і кинулася до дверей, але зупинилася як укопана, коли Джонні покликав мене на ім'я.

—Шеннон?

Принижена, я обернулася до нього обличчям.

—Привіт, – видавила я, змушуючи себе дихати, хоча побачивши його мені здалося, що моє серце прискорилося в грудях.

У Джонні через плече був перекинутий рушник, в руці він стискав металеву милицю, і на його обличчі був страждальний вираз. На ньому знову були CalvinKlein.

Сьогоднішні були чорні.

—Привіт, – відповів Джонні, відволікаючи мене від небезпечних думок. —Що ти тут робиш?

—Я хотіла провідати тебе, – випалила я, відчайдушно намагаючись не дивитися на те, як скорочуються м'язи його живота, коли він підійшов до лави, переносячи всю свою вагу на милицю. —Я хвилювалася.

Він знову шкутильгав, тепер це було цілком очевидно, і я миттєво насторожилася.

Насторожена та стурбована.

—Я хвилююся, – пробурмотіла я.

—Один із цих придурків з Ройса вдарив мене своїм черевиком, – пробурчав Джонні.

Він обережно сів, поклав милицю поряд із собою і поклав рушник на праве стегно.

—Вдарив тебе? - я задихнулася від жаху.

О боже.

Тяжко видихнувши, Джонні відкинувся назад і притулився головою до кахельної стіни за спиною.

—Придурки.

—Ти не вставав, Джонні, – прошепотіла я, прикусивши губу. Мій погляд метнувся до його стегна. —Довгий час.

—Втратив свідомість від болю, – неохоче зізнався він.

—Вони відправляють тебе до лікарні? - запропонувала я, змушуючи себе залишатися на місці і не бігти до нього, як я хотіла. —Для дослідження?

—Це протокол, враховуючи обставини, – тяжко видихнувши, він відкинувся назад і притулився головою до кахельної стіни за спиною. —Це довбаний жарт.

Брехня.

Я знаю, що на тебе чекає операція.

—Наскільки все погано, Джонні? – я змусила себе запитати.

Він кинув на мене погляд блакитних очей, сповнених тепла.

—Я в порядку, Шеннон.

Ще більше брехні.

Я могла чути, як йому було боляче, коли він стискав слова, коли говорив.

Йому було боляче.

І він був наляканий.

—Ти впевнений? - я натиснула.

Він глянув на мене блакитними очима, сповненими тепла.

—А ти?

—Я не знаю, – я безпорадно знизала плечима. —Я так боюсь за тебе.

Джонні вигнув брову у відповідь на мою відповідь, і я почервоніла, як буряк.

—Я повинна дати тобі спокій, – я зчепила руки і глибоко проковтнула. —Я, ем, піду почекаю в автобусі.

Я розвернулась і поспішила до дверей.

—Ти можеш залишитися зі мною?

Мої ноги зупинилися, а серце забилося швидше.

Я обернулася, щоб подивитись на нього.

—А?

—Будь ласка, – прохрипів Джонні. —Я не хочу бути один.

Моє серце стиснулося в грудях, стало важко дихати.

—Я можу піти за Гібсі? - слабо запропонувала я.

Джонні похитав головою:

—Я хочу, щоб ти залишилася.

Я знала, що маю піти.

Я маю вийти з цієї кімнати і зайняти своє місце в автобусі.

Це було б правильно.

Розумне рішення.

Але я не стала б.

Тому що я не могла залишити його.

Незграбно я рушила до нього, не зупиняючись, поки не сіла поряд.

Мій мозок був недовірливий і обережний, але моє серце – ні, і моє тіло було більш ніж щасливо компенсувати те й інше.

Мене фізично вабило до нього, я була емоційно пов'язана з ним і морально налякана.

Це перетворило мене на жахливе поле битви страждань усередині мене.

Занепокоєння за цього хлопця було неприборканим усередині мене.

Я цього не розуміла, і в цей момент мені було байдуже.

Полегшення, яке я відчула, коли увійшла до цих дверей і побачила його живим і дихаючим, все ще переповнювало мене. Я знала, що він був у жаху від своїх перспектив грати в регбі, але все, про що я могла думати, це те, що він був цілий і неушкоджений.

Саме це приголомшливе полегшення і занепокоєння, що розлилися по моїх венах, спровокували мій наступний крок.

—Все в порядку, – пообіцяла я, беручи його велику руку у свою. —З тобою все буде гаразд.

Джонні напружився, але не прибрав свою руку з моєї.

Я також не відпускала.

Я просто поклала його руку собі на коліна і міцно тримала.

—Мені боляче, Шеннон, – зізнався він, опустивши голову. —Я так страшенно наляканий.

—Я знаю, що це так, – прошепотіла я, присуваючись ближче, пальці посмикувалися від внутрішнього бажання перевірити пошкодження, які він ховав під цим рушником. —Вони дали тобі щось від болю?

Джонні переривчасто видихнув:

—Так, лікар зробив мені укол чогось - здається, міорелаксанту.

—Це допомагає?

Він похитав головою.

—Тримаю парі, ти шкодуєш, що витратив на мене ібупрофен, так? - я пожартувала, намагаючись відвернути його від очевидного дискомфорту, в якому він знаходився. —Він був би у нагоді просто зараз.

—Транквілізатор був би корисний, – похмуро парирував він, його великі плечі зникли.

—Дай мені подивитись на тебе, – м'яко попросила я.

Тримаючи праву руку обгорнутої навколо нього, я використовувала ліву, щоб дотягнутися і повернути його підборіддя.

—Ці виродки, – пробурчала я, дивлячись на фіолетовий синець на його щоці і поріз над бровою, який знову почав кровоточити. —Твоє обличчя…

Джонні посміхнувся.

—Що смішного? - запитала я, схвильована, почувши, як він видає цей звук.

—Дивно чути, як ти кажеш «виродок», – пояснив він зі стомленою усмішкою.

—Знаєш, я досить небайдужа до лайки, – сказала я йому, відчайдушно намагаючись відвернути його від болю.

—Ні, ти не така, – хрипко відповів він, надто розумний для його ж блага. —Ти просто кажеш це, щоб відволікти мене.

—Це працює?

Він напнуто кивнув:

—Не зупиняйся.

Ламаючи голову над тим, що сказати, я дозволяю своєму погляду блукати по ньому, вбираючи кожну борозенку і твердий край, доки не зупиняюся на руці, оповитій моєю.

Його рука була великою та чоловічою, кісточки пальців мали дивну форму через те, що, як я припустила, були роками грубої роботи. У нього були довгі пальці, коротко підстрижені нігті, і він мав довгий шрам, що перетинав тильний бік лівої руки.

Я підняла брову на це.

Торкаючись кінчиками пальців нерівної лінії на тильній стороні його долоні, я спитала:

—Як це сталося?

—Шпильки для черевиків, – пояснив він, дивлячись на наші з'єднані руки. —Незаконний ручний штамп у раку під час півфіналу клубу два роки тому, що призвело до семи швів та правця.

Я скривилася.

—Ой.

Він різко видихнув.

—Так.

—У тебе є ще?

—У мене є кілька, – відповів він, з цікавістю дивлячись на мене.

—Можу я подивитися?

Джонні довго дивився на мене, перш ніж повільно кивнути.

—Якщо ти хочеш.

—Так, – відповіла я, бажаючи зайняти його думки, поки він чекає на приїзд швидкої допомоги.

—Я ламав його більше разів, ніж пам'ятаю, – сказав мені Джонні, вказуючи на свій ніс. —Найгірший час був минулого літа, – він скривився, перш ніж додати: —Їм довелося підпилювати кістку і переламувати її, щоб встановити на місце.

Мої очі розширились.

—На місце?

—Так, – він посміхнувся. —Я ходив довкола, торкаючись носом щоки.

—Боже, – простогнала я, відчуваючи, як мене вивертає навиворіт. —Це варварство.

—Це регбі, – засміявся він, а потім голосно грюкнув, здригнувшись від болю.

—Що ще? - я поспішила запитати.

Випустивши хворобливе зітхання, Джонні докладно розповів мені про те, як у нього лопнув апендикс, коли йому було тринадцять, а потім його шлунок вивернувся навкруги, коли він одужував, що призвело до ще однієї процедури, перш ніж побалувати мене близьким і особистим спілкуванням з його шрамом на животі.

Пузо було дурним словом, щоб використовувати його під час опису.

Це був занадто м'який, занадто невинний термін, щоб описати те, що він мав.

Хлопчики мали животи.

Було зрозуміло, що Джонні більше не хлопчик.

Цей прес і ця темна доріжка волосся під його пупком пояснюються цим.

Потім Джонні нахилився вперед і вказав на огидний шматок потертої шкіри над його правим коліном.

—Через це я все літо сидів на дупі.

—Що трапилося? - я пискнула. —Регбі?

—На цей раз, ні. Це сталося поза межами поля, коли мені було десять, – відповів він. —Кілька старших хлопців у моїй школі підбили мене стрибнути зі скелі в Сандерс-Пойнт.

—Сандерс-Пойнт?

—Це п'ятдесятифутове місце для дайвінгу, де ми зазвичай зависали вдома, – пояснив Джонні. —Тоді я був божевільним маленьким виродком, бився з великими хлопцями, думаючи, що я неймовірний халк, – він похитав головою і ніжно посміхнувся. —Виявляється, я не був ним, і я маю рентген та тиждень у лікарні, щоб довести це.

—Господи, – видавила я. —Тобі було лише десять! Ти міг померти.

—Тепер я виріс, – він сумно посміхнувся. —Важче зламати.

—Так, – я міцно стиснула його руку. —Це правда.

Джонні показав мені ще кілька своїх бойових ран, посміюючись щоразу, коли я стогнала чи давилася.

Розмова, здавалося, відволікала його від болю, і я була рада.

Його плечі вже не були так напружені, і що більше ми розмовляли, то більше зникала скутість у його тілі.

—О, і я зламав вилицю, коли мені було чотирнадцять, – Джонні нахилив своє обличчя близько до мого. —Бачиш там? - він показав на тонку сріблясту лінію, що перетинає верхню точку його лівої щоки. —Зараз ти навряд чи це бачиш, але це було страшенно боляче.

—О, так, – задумливо промовила я, оглядаючи тонкий шрам. —Я ніколи раніше цього не помічала, – я перевела погляд на його брову. Не в змозі зупинитися, я простягла руку і знову провела великим пальцем його брови. —Чому вона завжди кровоточить?

—Не було шансу зцілитися, – пояснив він, залишаючись зовсім нерухомим, поки я недоречно торкалася його. —Заживе належним чином, як тільки сезон закінчиться.

—О, – прошепотіла я, шукаючи на його обличчі ще більше прихованих бойових ран.

Коли мої очі знову зустрілися з ним, я виявила, що він спостерігає за мною, його темно-сині очі горять і спрямовані на мене.

—Гравець з Ройс завдав тобі біль там? - я нахилила голову туди, де рушник був накинутий на його стегно. —Так ось чому ти знепритомнів?

Джонні неохоче кивнув головою.

—Можна мені подивитися? - запитала я, мій голос був ледве голосніше шепоту.

Він напружився.

—Будь ласка?

Він повільно похитав головою.

—Шеннон, я не думаю, що це хороша ідея.

—Будь ласка? - повторила я, нервово дивлячись на нього. —Я знаю, що там, і ти показав мені інші.

—Це погано, Шеннон, – хрипко відповів він. —Повір мені, ти не захочеш це бачити.

—Ти можеш мені довіряти, – прошепотіла я. —Я нікому не скажу.

Джонні довго дивився на мене, не зводячи з мене очей, перш ніж важко видихнути.

Плечі опустилися, він опустив руки з обох боків, але не зробив жодного руху, щоб показати мені.

—Можна мені? - я спитала.

Він заплющив очі і напнуто кивнув.

Я зрозуміла, що він давав мені дозвіл, щоб робити те, що я хотіла.

Тремтячи, я прибрала рушник і дивилася на те, що виглядало як недавно зашитий шрам на внутрішній стороні його правого стегна.

Його стегно було набрякле, фіолетового кольору, а злісний шрам, що плакав, був частково прихований тканиною його боксерів.

—О боже, Джонні, – видихнула я, зісковзуючи з лави на підлогу, щоб краще розглянути його.

—Не роби мені боляче, – попередив він болісно вразливим тоном.

—Я не буду, – пообіцяла я, опускаючись на коліна між його ніг і чекаючи, коли він дасть мені добро.

Натягнуто кивнувши, Джонні відкинув голову назад і заплющив очі, міцно стиснувши щелепи.

Я обережно потяглася до подолу його боксерських трусів і обережно зняла тканину з його плоті, тільки щоб ахнути побачивши.

Його стегно було волохатим, за винятком шестидюймової ділянки шкіри.

І ця конкретна шестидюймова ділянка шкіри була опухла, виглядала жорсткою і жахливого коричнево-жовтого кольору.

—Він сочиться, – прошепотіла я, проводячи пальцями по нерівному сліду там, де його знову зашили. Крихкі шви, що ледь загоїлися, явно були розірвані черевиком

гравця Ройс, який потрапив йому в пах. Гній виходив з рани, він був червонувато-жовтого кольору. —Джонні, все погано.

—Я знаю, – випалив він, все ще заплющивши очі. —Лікар сказав мені.

Я обережно провела пальцями по шраму та оточуючим синцям.

—Тобі боляче, коли я торкаюся тебе ось так?

—Так, боляче, – відповів він хрипким голосом.

Тяжко видихнувши, я погладила його стегно і боролася з бажанням притулитися поцілунком до його порізу.

—З зовсім іншої причини, – прохрипів він.

І ось тоді я помітила, що я роблю - що я робила в останню хвилину або близько того.

Я сиділа на колінах між його ніг, погладжуючи внутрішню поверхню стегна, намагаючись вгамувати його біль.

Мої очі метнулися до небезпечної зони, і в мене пересохло в роті.

Так ось чому люди називали це розбиванням намету.

Я не була впевнена, що це твердження застосовне до цієї конкретної породи хлопчиків-підлітків, тому що Джонні не просто ставив намет у цих штанах – він ставив шатро.

Видавши низький стогін, він відштовхнув мою руку і рушив, щоб зімкнути стегна, але я зупинила його.

Я зупинила його.

—Ні, – пробурмотіла я тихим і хрипким голосом.

Я відчувала жар його погляду на своєму обличчі.

Він знову зрушив, щоб зімкнути ноги, і я похитала головою.

Його очі знову були розплющені, зіниці були темними та розширеними.

—Що ти робиш? - прошепотів він, прикусивши розпухлу нижню губу.

Я не знала, що я робила.

Я не знала, про що я думала.

Я не могла казати.

Я ледве могла дихати.

Я божеволіла прямо тут, на колінах, посеред роздягальні в Дубліні.

І то була його провина.

Тимчасова втрата свідомості змусила мене нахилитися вперед і поцілувати його в стегно.

Звук, що вирвався з грудей Джонні, був болючим, гортанним стогом.

—Шеннон, будь ласка…

Я знову поцілувала його.

—Чорт, – пробурчав він, ноги тепер тремтіли. —Я не можу…

Втретє, коли я поцілувала його, він стиснув моє волосся в кулак і притягнув моє обличчя до свого.

—Шеннон, – простогнав Джонні, звучаючи водночас болісно і задихаючись, коли він ніжно притулився своїм чолом до мого. —Ми не можемо…

Я змусила замовкнути все, що він збирався сказати, притулившись губами до його губ.

І, як і раніше, він перетворився на камінь.

—Вибач, – видавила я, відсторонюючись. —Я зробила це знову.

—Все гаразд, – сказав він мені, важко дихаючи, як і раніше.

—Ні, ні, ні, – видавила я, схоплюючись на ноги і кидаючись до дверей. —Ти поранений! Заради всього святого, ти чекаєш, щоб вирушити до лікарні, а я просто – о боже! Мені так шкода.

—Шеннон, почекай, – крикнув Джонні, намагаючись схопити свій клатч. — Почекай!

Я не стала чекати.

Натомість я зробила те, що мала зробити раніше.

Я втекла від Джонні Кавана.

Поспішивши до дверей, я відчинила їх.

Вона відкрилася приблизно на чотири дюйми, перш ніж знову захлопнутися – долоня пригорнулася до них, причина – без сумніву.

—Почекай, – скомандував він, стоячи так близько до мене, що я могла відчувати, як його груди піднімаються і опускаються біля моєї шиї.

З серцем, що билося в грудях, я розвернулась і дивилася на Джонні, коли він уклав мене в клітку своїм великим тілом.

—Мені так шкода, – прошепотіла я, не в силах відірвати від нього очей. —Я просто… я… - похитавши головою, я уривчасто видихнула і прошепотіла: —Я не повинна була цього робити.

Він похитав головою і використав милицю, щоб підійти ближче, притискаючись своїм тілом до мене.

—Я теж, – хрипко відповів він, переводячи погляд з моїх очей на рот.

—Чому ти шкодуєш? - я дихала, тремтячи з голови до ніг.

Він обхопив мою щоку вільною рукою і підняв моє підборіддя.

—Тому що я не маю цього робити, – прошепотів він.

А потім він поцілував мене.

У той момент, коли його губи притиснулися до моїх, на моє тіло пробіг сильний жар, викликаючи чудовий, пекучий біль у животі.

Не здатна мислити здорово, не кажучи вже про те, щоб дихати, я зробила єдине, що могла зробити з огляду на обставини: я потяглася, схопила його за передпліччя і поцілувала у відповідь.

Це був мій перший справжній поцілунок, не рахуючи катастрофи в його спальні, і я гадки не мала, що роблю.

Я тільки знала, що ніколи не хотіла, щоб він зупинявся.

Коли я відчула, як одна з його рук ковзнула по моїй руці і зупинилася на моєму стегні, я втратила контроль.

Я повністю і остаточно зомліла.

Нестримно тремтячи, я притуляюсь спиною до одвірка, коли мої стегна штовхаються ближче до нього.

Я тонула у своїх почуттях, коли вони врізалися в мене, як руйнівний м'яч.

Чим більше він цілував мене, тим сильніше моє тіло нестримно тремтіло.

Чим більше я прагнула.

Я застогнала йому в рот, коли відчула, як кінчик його язика ковзнув моєю нижньою губою.

Розуміючи, що він чекає, коли я відкрию для нього рота, я розплющила губи і затамувала подих, коли відчула, як його язик ковзнув у мій рот.

Він ніжно торкнувся мого язика своїм у повільних, терплячих рухах.

О, Боже.

О, милий Ісусе.

Я цілувалася з Джонні Кавана.

Джонні Кавана цілував мене у відповідь.

Його язик був у мене в роті, його рука в моєму волоссі, а моє серце у нього в кишені.

Це було…

Це було…

Все, на що я ніколи не очікувала, і навіть більше.

Невпевнена, я обережно висунула язик і погладила його.

Джонні нагородив мене низьким схвальним гарчанням, яке виходило звідкись із глибини його грудей.

Тремтячи, я обняла його за талію і притягла ближче до себе, не впевнена в тому, що роблю, але знаючи, що моєму тілу потрібно більше.

Моя впевненість зростала з кожним торканням наших губ, з кожним масажуючим поєдинком наших язиків, поки я не замуркотала в його обіймах, нетерпляче погойдуючись на ньому, поки ми незграбно рухалися до найближчої лави.

Як це сталося?

Чому це сталося?

Я не знала.

Я не знала, і мені було байдуже.

Джонні відсахнувся назад і важко опустився на дерев'яну лаву.

Удар викликав стогін болю, що вирвався з його грудей, але він так і не відірвався від моїх губ, відкинувши милицю і притягнувши мене до себе між ніг.

Його руки перемістилися з мого обличчя на талію, сильно стискаючи, і цей рух викликав стогін, що вирвався з мого горла.

Він відповів на моє тихе зітхання здивованого задоволення своїм власним низьким схвальним гарчанням.

—Ти гаразд? - я дихала йому в губи, тримаючись за його плечі.

—Просто продовжуй цілувати мене, – сказав він. —Я так сильно тебе хочу.

Я тремтіла.

—Ти хочеш?

—Так бляха, – простогнав він мені в губи, а потім його руки опинилися на моїх стегнах, його пальці задерли мою спідницю, що облягає, щоб обхопити мої стегна, перш ніж посадити мене до себе на коліна, спонукаючи мене осідлати його.

Усвідомлюючи його травму, я підтягла одне стегно по обидва боки від нього і зависла над його колінами, утримуючи свою вагу від нього, коли я обхопила його гарне обличчя своїми маленькими руками і поцілувала його у відповідь з усім, що було в мені.

Джонні здригнувся від мого дотику, але я не відсторонилася.

Я нічого не могла з собою вдіяти.

Я хотіла торкнутися його обличчя.

Я хотіла торкатися його всюди.

—Я все роблю правильно? - я дихала йому в губи, болісно усвідомлюючи свою недосвідченість.

—Більш ніж правильно, – запевнив він мене, знову заволодіваючи моїм ротом.

—Це мій перший поцілунок, – простогнала я йому в губи.

—Ти до біса ідеальна, – запевнив він мене, заповнюючи мій рот своїм гарячим язиком.

Повертаючись до глибокого, одурманюючого поцілунку, я дозволила собі розслабитися і ввібрати відчуття, що пронизують мене.

Він почував себе так добре.

Його губи були такі м'які.

Його тіло було таким твердим.

Від нього так приємно пахло.

Він був такий солодкий на смак.

Я тонула в почуттях.

Не можу зупинитися, я запустила руку в його мокре волосся і потягла.

Він відповів на мою хоробрість низьким риком, коли він стиснув руки на моїх стегнах і посадив мене до себе на коліна, одночасно підштовхуючи стегна вгору.

Задихаючись у його рот, я охоче пішла, надто поглинута п'янко чудовим відчуттям його тіла, притисненого до мого, щоб думати про те, що це може завдати йому болю.

Він явно насолоджувався цим.

Я відчувала його насолоду, коли він напружувався.

Влаштувавшись у мене між ніг, Джонні не наполягав на більшому.

Натомість він продовжував цілувати мене гарячими, ковзними рухами язика, гублячи мене одним своїм ротом.

Від нього мені було жарко і все боліло.

Втрачаючи самовладання і переслідуючи тиск, я нявкнула йому в рот і важко опустилася на його коліна.

Джонні зашипів мені в рот, і я завмерла, раптово усвідомивши його травму.

—Я роблю тобі боляче? - запитала я у його губ.

—Тільки якщо ти зупинишся, – він запустив руку в моє волосся і поглибив поцілунок.

Я думаю, що я закохана у тебе.

Здається, я падаю.

Будь ласка, не роби мені боляче.

Будь ласка, ніколи не роби мені боляче.

У моїй голові проносилися шалені, викликані пожадливістю думки, всі вони були спрямовані на Джонні.

Здається, я не могла втриматись від того, щоб не впасти на межу емоційного самогубства.

Я зголодніла по ньому.

Несамовито.

Мені був потрібен цей хлопець.

Я відчайдушно потребувала його.

Я страждала і сумувала, і я визнала це зараз, з відкритим розумом та вразливим серцем.

Чим більше я розгойдувалася поряд з ним, тим більше він заохочував мене рухатися, підтягуючи мої стегна, притискаючи наші тіла одне до одного.

Я була так захоплена нашим поцілунком, що не почула, як відчинилися і зачинилися двері роздягальні, і я лише невиразно усвідомила, що хтось прочистив горло.

Тільки коли тренер Малкахі сказав: *«Я бачу, ти почуваєшся краще»*, ця реальність обрушилася на мене з оглушливим гуркотом.

—Чорт, – простогнав Джонні мені в рот.

Вражена, я перервала поцілунок і спробувала злізти з колін Джонні.

Спробувала підібрати відповідне слово, бо Джонні схопив мене за руку і притягнув до себе.

Коли він нахилився і поправив мою спідницю, опускаючи її назад, я мало не вмерла на місці.

—Неналежна поведінка на території школи, Кавана, – огризнувся тренер Малкахі, кидаючи на нас обох люті погляди. —Що, чорт забирай, з тобою не так?

Мій погляд впав на двох здивованих гравців, що стоять позаду Тренера, і я голосно заскулила.

—Ми не на території школи, сер, – спокійно відповів Джонні, потягнувши мене вниз, щоб сісти поряд з ним.

—Тобі час до школи, – гаркнув тренер.

—Насправді, ні, – заперечив Джонні, беручи мене за руку.

Я була неймовірно вдячна за його дотик у цей момент.

Це заземляло і заспокоювало і не давало мені тривожно блювати.

—Зараз половина дев'ятої вечора, – додав Джонні, знизавши плечима. —Шкільні години давно минули.

—Це неналежна поведінка, – проревів тренер, кинувши на нас лютий погляд. —Не вдавайся у подробиці. Вам обом немає вісімнадцяти, – явно розлючений, він додав: —Мені доведеться повідомити про це містеру Туомі і твоїм батькам.

—О боже, – видавила я, запанікувавши. —Будь ласка, не кажіть.

—Поцілунок? - Джонні посміхнувся, міцніше стискаючи мою тремтячу руку. —Ви збираєтеся повідомити про довбаний поцілунок? - він невесело засміявся. —Пройдіться проходом автобуса, тренере. Впевнений, ви знайдете дещо гірше за поцілунки.

—Ти неповнолітній учень, який був наодинці з іншою неповнолітньою ученицею в роздягальні, – палко відповів учитель. —У вкрай компрометуючому положенні, –

тоді тренер повернувся до мене. —Це та репутація, яку ви хочете отримати у Томмен, міс Лінч? – зажадав він. —Ти хочеш бути однією із цих дівчаток?

Сльози защипали мені очі, і я швидко похитала головою.

—Гей, не говоріть з нею так, – огризнувся Джонні, нахиляючись уперед, затуляючи мене від погляду містера Малкахі.

—Давай, Джонні! - тренер нетерпляче бурчав. —Подумай про те, як це виглядає.

—Мені насрати, як це виглядає, – прогарчав Джонні. Він схопився на ноги тільки для того, щоб швидко відсахнутися назад і звалитися на лаву з болючим стогом. —Не смійте так говорити про неї, – випалив він, роздмухуючи ніздрі. —Ніхто не говоритиме про неї так.

—Подивися на себе! - вимагав тренер, вказуючи на нижню половину Джонні. —Подивися, в якому ти стані.

Джонні не дивився, та я дивилася.

Я подивилася і видала здавлене зітхання побачивши це.

Кров сочилася з того місця, де гравець Ройс розірвав його шпильками для черевиків.

—Джонні, – прохрипіла я, знову потягнувшись до його руки.

О боже, його рука тремтіла.

Я повернулася, щоб подивитись на нього.

Все тіло Джонні тремтіло.

Його обличчя спотворилося від болю.

Він тремтів з голови до ніг.

—Ти травмований, хлопче, – огризнувся тренер. —Ти мене чуєш? Твоє тіло розвалюється на частини, а ти тут займаєшся цим довбаним ідіотизмом із дівчиськом!

—Добре, всі просто заспокойтеся, – наказав чоловік-парамедик, підійшовши до Джонні і опустившись перед ним на коліна. —Що тут у нас, синку?

—Я вже сказав лікареві, – випалив Джонні, тепер його сильно трясло.

—Поступися мені, – відповів фельдшер.

—Порваний м'яз, – уривчасто видихнувши, Джонні відкинувся назад і заплющив очі. —У мене була операція 20-го грудня, – пояснив він, звучаючи абсолютно переможеним. —Воно не зажило.

—Тому що він не дав своєму тілу шансу на зцілення, – вставив тренер. —Його товариш по команді та друг сказав мені, що це постійна проблема, яку він приховував від нас.

—Наче вам не начхати, – прогарчав Джонні, люто блискаючи очима. —У вас є свої трофеї і ваш фінал забезпечений, чи не так?

—Звичайно, мені не насрати, ти, маленький придурок, – огризнувся тренер. —Мені на тебе не насрати, хоча чомусь – це вище мого розуміння!

—У нас було повідомлення, що ви були непритомні на кілька хвилин під час матчу з регбі, – запитав інший фельдшер, роблячи нотатки.

—Від болю, – хрипло зізнався Джонні. —Травми голови не було.

—Поки що, – відрізав тренер. —На це ще є час.

—Чорт забирай, спробуй, – похмуро пробурчав Джонні. Його голова трохи нахилилася, і він знову підняв голову, все ще тремтячи.

—Гей-ей, все гаразд, – прошепотіла я, обхопивши його обличчя руками, щоб заспокоїти. —Ти гаразд.

Він знову похитав головою, його очі виглядали злегка засклілими, перш ніж сфокусуватися на моєму обличчі.

—Мені дуже шкода, – прохрипів він трохи невиразним голосом.

—За що?

—За те, що не ... - він заплющив очі і видихнув хворобливий стогін, —поцілував тебе у відповідь тієї ночі.

—Не хвилюйся про це, – прошепотіла я, обхопивши його обличчя руками. —Навіть не думай про це прямо зараз, добре?

—Я хотів, – пробурчав він, заплющивши очі, коли величезне тремтіння прокотилося по його тілу. —Я обіцяю.

—Джонні, все гаразд, – прохрипіла я, зморгуючи сльози.

Він виглядав так, ніби йому було так боляче, що я ледве могла це винести.

—Йому треба все перевірити, – гаркнув тренер тоном, просякнутим занепокоєнням. —Аналіз крові. Рентген. Скани. Хоч би що він тобі сказав, ігноруй це. Він маленький упертий засранець, який не скаже тобі, коли є проблема.

—Зрозуміло, – задумливо промовила жінка-парамедик з планшетом.

—У нього контракт з Ірландською академією регбі, – додав тренер, витираючи обличчя рукою. —Всі його нотатки у пробці, але його треба завернути у вату…

—Зрозуміло, – відповів чоловік-парамедик. Повернувшись до Джонні, він підморгнув. —Ти не перше цуценя академії, якого я лікував.

—Може, твоя дівчина вийти, Джонні, – запропонувала жінка-парамедик.

Відповіддю Джонні на її прохання було міцніше стиснути мою руку.

Боже, він так сильно тремтів, що все моє тіло вібрувало від дотику.

—Так, – тренер кивнув і звернув увагу на мене. —Міс Лінч, я пропоную вам зайняти своє місце в автобусі, – гаркнув тренер, відпускаючи мене.

—Ти гаразд? - запитала я, повертаючись, щоб подивитися на Джонні.

Він не виглядав нормально.

Він був схожий на загнаного в куток звіра.

Пораненого і зневіреного.

Він довго дивився на мене, в його блакитних очах була тривога, перш ніж смиренно кивнути і відпустити мою руку.

—Я можу залишитися? - прошепотіла я, не впевнена, чи правильно було залишити його. —Або почекати зовні?

Було погано чи неправильно залишати його.

Насправді, все здавалося неправильним.

—Зі мною все буде гаразд, – сказав мені Джонні, підморгнувши, перш ніж застогнав від болю, коли парамедик тицьнув його в стегно. —Чорт!

—Геть, міс Лінч, – гаркнув тренер, підштовхуючи мене до дверей.

—Чи можу я піти з ним? - я почула своє запитання. —Будь ласка?

—Ти можеш повернутися до автобуса, як я тобі сказав, – наказав він. —А тепер геть!

Сором, вина та відповідальність наповнили моє тіло, коли я рушила до дверей.

—Бувай, Джонні, – прошепотіла я, зависнувши у дверях, борючись із бажанням побігти до нього.

Його повні болі очі зупинилися на моїх.

—Бувай, Шеннон.

Я тебе люблю.

Я тебе так люблю.

Будь ласка, будь гаразд.

РОЗДІЛ 64

ШЕННОН

—Шен? - Клер прошепотіла мені на вухо. —Ти все ще не спиш?

—Я не сплю, – прохрипіла я, лежачи на боці, зовсім нерухомо, і дивилася у вікно на вогні столиці.

Я не рухалася з цієї точної позиції з того часу, як кілька годин тому мене вштовхнули в готельний номер з Клер, Ліззі, Шеллі та Хелен і сказали залишатися на місці.

Дівчата вже давно заснули, Ліззі на односпальному ліжку поряд з нашим, а Шеллі та Хелен на двоспальному ліжку в протилежній частині кімнати.

Але не я.

Я не зімкнула очей.

Я тонула у своєму занепокоєнні.

Іноді я перевіряла час на аналоговому годиннику на тумбочці.

Останній раз він показував 05:38.

Джонні був десь там, лежав в одній із тих великих, освітлених лікарень, і бозна, що робилося з його тілом.

Я не знала, що відбувається.

Ніхто мені нічого не сказав.

У мене не було його номера телефону, а навіть якби й був, я не мала телефону, щоб ним скористатися.

Моє серце завмерло в грудях.

Страх, не схожий на жодний з тих, що я відчувала раніше, мучив мене.

Я боялася за нього.

—Як ти думаєш, його вже прооперували? - запитала Клер.

Я знизала плечима, відчуваючи, що оніміла до кісток.

Повернувшись на бік на крихітному односпальному ліжку, яке ми ділили, Клер обійняла мене:

—Вони забрали його близько півночі - хіба не так сказав Джерард?

Я знову безпорадно знизала плечима.

Я гадки не мала.

—З ним все буде гаразд, Шен, – прошепотіла вона, міцно стискаючи мене. —Я впевнена у цьому.

—Я відчуваю, що не можу дихати, – зізналася я, коли сльозинка за сльозинкою падали з моїх вій. —Клер, я так боюся за нього, і моє тіло замерзло.

—Це зрозуміло, – відповіла вона, заспокійливо погладжуючи мою руку.

—Це так? - я задихнулася, борючись із бажанням закричати. —Тому що я гадки не маю, чому я відчуваю, що вмираю прямо зараз, – хлюпаючи носом, я зробила кілька тремтливих вдихів, відчайдушно намагаючись взяти свої емоції під контроль. —Мені ніколи в житті не було так страшно.

—Шен, – тихо зітхнула Клер. —Ти так почуваєшся, бо дбаєш про Джонні.

Кивнувши, я заплющила очі і напружилася всім тілом, щоб зупинити тремтіння, що трясе мене.

—А може тому, що ти його любиш?

Уривчасто видихнувши, я перекинулася на спину і повернула обличчя, щоб подивитися на свою найкращу подругу.

—Я так закохана в нього, Клер, – зізналася я, а потім розплакалася. —Я люблю його так сильно, що думка про те, що з ним не все гаразд, вбиває мене.

—Джонні знає, що ти відчуваєш?

Я похитала головою і заплакала дужче.

—Я не мала залишати його, – ридала я. —Я мала залишитися з ним.

—Ти не могла, – сказала вона м'яким тоном. —Містер Малкахі ніколи б тобі не дозволив.

—Він виглядав таким зляканим, Клер, – видавила я, коли моє тіло затремтіло від ридань. —Ти його не бачила, але він був такий наляканий. А потім його забрали на тій машині швидкої допомоги. Я дивилася, як він іде. Я бачила, як його вели. А тепер? Тепер я не знаю, де він і чи він один…

—Все гаразд, – умовляла вона, укладаючи мене в обійми. —Шшш, все гаразд. Все буде гаразд.

—Що, якщо з ним щось трапиться? - я ридала, чіпляючись за неї щосили. —Що, якщо щось піде не так…

—Ні, – перервала вона, її голос був суворим пошепком. —З ним усе буде гаразд.

Тихий стукіт у двері налякав мене і змусив нас обох підскочити на ліжку.

Мої очі метнулися до трьох сплячих дівчат, а потім знову до Клер.

Вона дивилася на мене широко розплющеними очима.

—Дівчатка, – пролунав знайомий приглушений голос з іншого боку дверей готельного номера. —Впустіть мене.

Клер підняла руку, показуючи мені залишатися на місці, перш ніж зісковзнути з ліжка і навшпиньки перетнути кімнату.

—Джерард? - прошепотіла вона, притиснувши вухо до дверей.

—Так, це я, люба, – пролунав голос Гібсі з іншого боку.

Слава богу.

Скочивши з ліжка, я поспішила до дверей саме в той момент, коли Клер відчинила їх.

Ми обидві здригнулися, коли світло в коридорі майже засліпило нас обох.

—Привіт, – привітався Гібсі, стоячи у дверях, загорнутий у пальто. —Я думав, ти вже встала.

—Що відбувається? - Клер швидко запитала його. —Ти щось чув?

—З Джонні все гаразд? - я вимагала. —Його вже прооперували?

—Ти розмовляв з його батьками? - запитала Клер. —Його мама з ним?

—З ним все гаразд? - я повторила, закликаючи підвестися.

—По одному, дівчата, Господи, – пробурмотів Гібсі, відступаючи в коридор і жестом запрошуючи нас йти за ним.

Ми обидві пішли без вагань.

—Я щойно розмовляв по телефону з його батьком, – заявив Гібсі, притулившись до стіни, виглядаючи блідим і змученим. —Це стосується лише нас трьох, – додав він, кинувши на нас застережливий погляд. —Це зрозуміло?

Ми вдвох кивнули.

Гібсі, у свою чергу, втомлено кивнув:

—Він після операції - все пройшло добре, – швидко додав він, дивлячись на мене. —З твоїм хлопцем все гаразд, малеча Шеннон. Зроби вдих.

—Слава богу, – видихнула я, притискаючи руку до грудей.

Полегшення, що затопило моє тіло, було настільки сильним, що мені довелося зробити кілька кроків назад і притулитися до протилежної стіни.

—Коли вони розкрили його, вони виявили величезну адгезію там, де вони оперували його м'яз на Різдво, – пояснив він. —Очевидно, це було досить погано.

—Наскільки погано? - прошепотіла я, знову впадаючи в паніку.

Гібсі скривився:

—За словами його батька, це блокувало у Джонні сперматозоїди або якась жахлива чортова катастрофа на кшталт цієї, – здригнувшись, він додав: —Це могло серйозно підірвати його шанси мати сім'ю надалі.

—Це те, що завдавало йому весь цей біль? - я прохрипіла, спустошена думкою, що він відчував таку сильну агонію. —О, боже.

—Не тільки це, – зітхнув Гібсі. —У нього важка інфекція в нозі, і Джон-старший сказав, що їм довелося провести щось, зване супутньою операцією, бо Джонні мав так звану спортивну пубалгію, яку вони не виявили в його останніх тестах і скануваннях?

—Що це, чорт забирай, таке? - Клер ахнула.

—Хрін його знає, – сказав їй Гібсі. —Я не лікар, і я ні на йоту не розумію, що, чорт забирай, все це означає, але що б це не було, це калічило його.

—Це спортивна грижа, – прошепотіла я, згадавши, як одного разу читала про це у шкільній статті.

—Це дуже погано, так? - запитала Клер.

—Це болісно, – видавила я, бліднучи при думці про те, скільки болю Джонні, мабуть, переніс за останні кілька місяців. —Мабуть, йому було дуже боляче грати з такою травмою.

Гібсі похмуро кивнув:

—Лікарі сказали його батькові, що вони не знають, як він ходив із болем, не кажучи вже про те, щоб продовжувати грати у регбі.

—Він прокинувся? - запитала Клер з надією.

Гібсі похитав головою:

—Ні, він все ще відновлюється. Вони накачали його до самих небес, так що він ще трохи буде поза грою.

—Ти збираєшся його побачити? - я спитала.

—Чорт забирай, так, я збираюся його побачити, – пробурчав Гібсі. —І ти підеш зі мною.

—Я?

—Так, ти, малеча Шеннон, – відповів Гібсі. —Він захоче тебе побачити.

—Правда?

Він кивнув:

—Іди, одягайся. Я викличу таксі.

—А як щодо містера Малкахі? - додала Клер, закусивши губу. —Він і місіс Мур сказали, що не можна виходити з наших кімнат.

—Тренер може поцілувати мою лілейно-білу дупу, – без вагань відповів Гібсі. —Це мій найкращий друг, що лежить на лікарняному ліжку, люба.

—Але, Джерарде, зараз лише шоста ранку, – додала Клер, звучачи стурбовано. —І я не хочу, щоб у вас були проблеми… – вона зробила паузу, щоб подивитися на мене, —у будь-кого з вас.

—Словами покійного великого Фредді Мерк'юрі: "Не зупиняй мене зараз", – сказав він їй. —Просто повертайся в ліжко, і я напишу тобі трохи пізніше.

—Шеннон, не йди, – сказала Клер, повернувшись до мене, з очима, сповненими занепокоєння. —Якщо тебе спіймають, і вони розкажуть твоєму батькові…

—Я йду, – прохрипіла я, зупиняючи її, перш ніж вона змогла закінчити цю пропозицію.

Я знала, що станеться.

Я також знала, що це станеться незалежно.

Я була тут, у Дубліні, коли мала бути вдома.

Він все одно збирався вбити мене.

Я мала піти.

Поспішивши назад до кімнати, я знову одягла форму – нелегко у темряві та зі сплячими сусідами по кімнаті – а потім швидко вибігла назад у коридор, де Клер усе ще стояла з Гібсі.

—Подбай про неї, Джерард Гібсон, ти мене чуєш? - вона шипіла. —Ніколи й з жодної причини не залишай її одну. І якщо тебе спіймають, тоді ти отримаєш покарання, гаразд? Мені все одно, що ти маєш зробити, але ти придумай щось, щоб її не звинуватили в цьому.

—Малеча Шеннон, – оголосив Гібсі, штовхаючи Клер у плече, щоб попередити її про те, що я повернулася і можу їх чути.

—Привіт, – видихнула я, розгладжуючи пальто.

—Чи готова до втечі з в'язниці? - додав він з усмішкою.

Я подивилася на Клер, яка смикала губу і хитала головою, перш ніж знову повернутись до Гібсі.

Змусивши образ обличчя мого батька зникнути з мого розуму, я уривчасто видихнула і кивнула:

—Я готова.

РОЗДІЛ 65

ДЖОННІ

Коли я розплющив очі, це була темна кімната та звук пищання моніторів.

Не впевнений у тому, де я, чорт забирай, знаходжуся, я автоматично почав панікувати і рвати дроти, прикріплені до моїх грудей і рук.

Деякі з них теж застрягли в носі, і я струснув їх, намагаючись вирватися.

Мої руки відчували себе дивно – начебто вони не належали мені.

У голові в мене було те саме.

Мої очні яблука оберталися в моїй голові самі собою.

Серйозно, я не міг з ними впоратися.

Я намагався зосередитись, я дуже намагався розібратися в тому, що мене оточує, але мої очі продовжували тремтіти, і кімната кружляла.

Я був під кайфом?

Гібсі накачав мене?

Цей виродок…

—Джонні, все гаразд, синку, – голос мого батька пролунав зовсім поряд. —Не тягни за крапельницю. Ти нашкодиш собі.

—Тато?

—Я тут, синку.

Звук стільця, що шкрябав по плитці, заповнив мої вуха.

—Тато, – прохрипів, заспокоюючись, коли відчув, як його тепла рука накрила мою. —Де я?

Я не міг бачити його, але я знав, що він був близько.

Його голос звучав просто біля мого вуха, змушуючи мене почуватися в безпеці.

Його рука торкнулася мого чола, прибираючи моє волосся назад, так само, як він робив, коли я був маленьким.

—Ти в післяопераційній палаті, синку.

Ісусе Христос, серйозно?

Я майже не пам'ятаю поїздку машиною швидкої допомоги до лікарні.

Все було розмито.

І безболісно.

Я не мав болю.

Нічого.

—Тобі зробили операцію, синку, – пояснив мій батько.

—Чорт, – прохрипів я. —Мій член все ще там?

—Він усе ще там, – тихо посміхнувся тато.

—А мої яйця?

—Теж є, – задумливо промовив він. —Все у робочому стані.

Я переривчасто видихнув:

—Слава Ісусу.

—Ти пам'ятаєш матч минулої ночі? - він запитав. —Ти був у поганому стані, синку.

—Я пам'ятаю ту дівчину, – промимрив я невиразно. —Чому все темне?

—Тому що ти мусиш спати, – сказав мені мій батько. —Зараз шоста година ранку. Надворі все ще темно.

—Значить, ніде немає світла? - запитав я, спантеличений. —Він увесь пішов?

Я почув його тихий сміх.

—Ніякого світла ще кілька годин, Джонні.

—Ти впевнений, що мій член все ще там? - я ворушив ногами, але вони не хотіли зі мною співпрацювати. —Мені дійсно подобається мій член, тато. Я плакатиму, якщо він зникне.

—Більшості хлопців подобається ця частина їхньої анатомії, Джонні, – посміхнувся тато. —І я обіцяю, що він усе ще там.

—Перевір для мене, – пробурмотів я, відчуваючи себе страшенно одурманеним. —Просто, щоб переконатися.

Я почув, як мій батько важко зітхнув, а потім відчув, як з мого тіла знімають ковдру.

—Все гаразд, хлопче, – запевнив він мене, перш ніж знову укутати мене ковдрою.

—Він більше не працює, тату, – простогнав я, відчуваючи, як величезна хвиля спустошення наповнює моє тіло. —Я його зламав.

—Лікарі вилікували його, – умовляв він. —Він знову у робочому стані.

—Я можу знову смикати свій член?

—Так, Джонні, – засміявся він. —За кілька тижнів ти зможеш смикати його скільки душі завгодно.

—У мене в голові все як у тумані, па, – невиразно промимрив я. —Все тепле і поколююче ... і я почуваюся слабким, як м'ячик.

—Це ліки, Джонні. Вони роблять тебе сонним, – сказав він мені. —Повертайся до сну, і через деякий час тобі стане краще.

—Як у нього справи? - спитав незнайомий голос, що супроводжувався невеликим спалахом світла і звуком клацання дверей.

—Базікає, як ненормальний, – сказав мій батько голосу.

—А, це, мабуть, морфій, – задумливо промовив голос, підходячи ближче. —Спробуйте покласти його спати. Я повернуся за годину.

—Там дівчина, – оголосив я, коли двері знову клацнули.

—Я знаю, Джонні, – спокійно сказав тато. —Це була твоя медсестра.

—Ні, ні, ні, – невиразно пробурмотів я, хитаючи головою. —Там дівчина, тату. Дівчина.

—Де син?

—В автобусі дівчина, – промимрив я невиразно. —Мені потрібно, щоб ти знайшов її для мене.

—Немає жодної дівчини, любий, – умовляв тато. —Автобуса також немає. Ти під кайфом від морфію.

—О, чорт, – простогнав я. —Я вмираю чи щось таке?

—Ні, синку, ти не вмираєш.

—Дякую, чорт забирай, – простогнав я. —Тому що я хочу знову побачити цю дівчину.

—Добре, Джонні. Просто розслабся, друже.

—Ні, ні, ні, тату, я серйозно, – пробурмотів я. —Я думаю, що кохаю цю дівчину.

—Ну і хто ця дівчина?

—Вона річка, – зітхнув я і заплющив очі. —Я залишу її собі, тату.

—Добре, синку, – умовляв він. —Ти залишиш собі дівчину.

—Вона змушує моє серце битися.

—Це правда? - він замислився.

—Так погано, тату, – зітхнув я. —Бум, бум, довбаний бум, – я похитав головою. — Увесь час.

—Він прокинувся? - голос моєї матері заповнив мої вуха, за ним пішов ще один спалах світла і звук клацання інших дверей.

—З ним все гаразд, – усміхнувся тато.

—Джонні, любий, це мама.

—Ма, – спробував я сказати, відчуваючи, як її рука торкається моєї щоки. —Не злись.

—Я така розлючена, – схлипнула вона. —Ти міг померти.

—Вона плаче, так? - я запинався, човгаючи по чомусь, що стосувалося мого носа. —Це тому, що у мене був секс, – посміхаючись, я додав: —Багато сексу, – я засміявся про себе, але це звучало смішно. —Жартую, ма… Мені не потрібна кицька.

—Едель, люба, він під кайфом, як повітряний змій, – почув я слова батька. —Він не запам'ятає жодного слова з цього. Краще почекати, щоб поговорити з ним, поки він не прийде до тями належним чином.

—Розмова, – голосно простогнав я. —Усі ці довбані розмови.

—Джонні, любий…

—Секс – чудова річ, – усе бурмотів я. —Коли це між двома бла-бла-бла.

Мама розсміялася:

—Отже, ти слухаєш мене.

—Ма! - я вигукнув. —Ти знаєш цю дівчину!

—Яка дівчина, любий?

—Моя дівчина, – я ляснув себе долонею по носі, чухав подряпину або свербіж.

Я більше ні про що не знав, але відчував себе страшенно здорово.

—Бачиш, тату? - я ляснув себе по грудях. —Бум, сука, бум, бум.

—Про що він каже, Джоне?

—Одному богу відомо, – відповів мій батько, і його це явно потішило. —Але це найкраща розвага, яка в мене була за останні роки.

—Мій член знову працює, ма, – невиразно хихикаю я. —Тато перевірив. Мої яйця також там.

—О, Господи, – пробурмотіла мама.

—Все гаразд, – проворкував я, стискаючи губи. —Їй зараз шістнадцять, а мені ... - я ляснув себе по лобі. —Сімнадцять.

—Про що ти кажеш, Джонні?

—Частки, ма, – простогнав я. —Вони наближаються.

—Що, мій любий?

—Чекати залишилося недовго, – я зітхнув. —Спасибі, чорт забирай, бо я закоханий.

—Ти закоханий?

Я радісно кивнув головою.

—І вона – річка.

—Ну, це… мило, любий, – умовляла мама, звучаючи зніяковіло. —Гарний хлопчик.

—Я збираюся провести свій човен по її річці, – хихикнув я. —Мій член - човен.

—Вони можуть нокаутувати його назад? – мама бурчала. —Він збирається довести мене до інсульту всіма цими розмовами.

—Все гаразд, ма, – умовляв я. —Я теж збираюся залишити її. Зробити всіх моїх дітей з нею, тому що мої яйця працюють - і тато каже, що я можу знову смикати свій член. Ууу!

—Джон! - мама ахнула. —Що ти казав нашому синові?

Тато засміявся:

—Йому сімнадцять, Едель. Це перше, про що він спитає після такої операції.

—О, любий Ісусе, – простогнала мама.

—І я куплю їй обручку… і собаку… і плаватиму на човні… і я дивитимусь на її цицьки, бо я можу, – я задоволено зітхнув. —У неї найкращі цицьки, тату.

—Тук-тук, – покликав знайомий голос, за яким було більше світла і клацання дверей. —Як пацієнт?

—Джерарде, – щасливо зітхнула мама.

—Гібс! - крикнув я, обшукуючи кімнату в пошуках свого найкращого друга, але нічого не знайшов. —Гібсе, чувак. Що за бісову наркоту ти мені підсунув?

—Він зараз дуже… під кайфом, Гібсе, – пояснив тато. —Не звертай уваги на те, що він каже.

—Це правда? - Гібсі посміхнувся. —Привіт, друже. Як справи?

—Вони полагодили мій член, Гібс, – доклавши чимало зусиль, мені вдалося підняти великий палець вгору і безцільно помахати рукою. —Щасливі дні.

—У-у-у, – зрадів Гібсі, схопивши мене за руку. —Найкраща новина, яку я чув за весь рік, – він стиснув мою руку. —Ти знаєш, що це означає, чи не так?

—Змінні куртки, – невиразно пробурмотів я.

—Саме так, – хихикнув Гібсі. —Як тільки ти знову станеш на ноги, я виведу тебе на плитку.

—Хлопці, – докоряла мама. —Джерарде, не заохочуй його.

—Ти зрозумів, Гібсе, – радісно пробурмотів я. —Ти мене зрозумів.

—Я розумію тебе, друже, – говорив він, стискаючи мою руку. —Хіба він не повинен все ще спати?

—Він повинен, – відповів мій батько, звучачи здивовано. —Але хлопець сильний, як бик.

—Я бик, – невиразно промовив я.

Гібсі хихикнув.

—Ти бик?

Я кивнув головою.

—З великими яйцями.

Гібсі засміявся.

—Великі робочі яйця.

—Я збираюся використовувати це мастило, Гібсе, – прохрипів я, повертаючись, щоб знайти його. —Гей, куди ти?

—Я тут, – сказав він мені, погладжуючи мене по голові. —І я куплю тобі велику корзину, як тільки ми будемо вдома.

—Ти мій найкращий друг, – сказав я йому, але він виглядав як подушка. —Мені подобається твоя велика голова, схожа на м'яч для регбі.

Мама застогнала.

—О, Джонні.

—Послухай, – сказав Гібсі серйозним тоном. —Я привів друга до тебе.

—Ти мій друг, – відповів я зітхнувши. —Мій улюблений, довбаний друг.

—Я знаю, друже, – умовляв Гібсі, стискаючи мою руку. —І ти мій.

—Друг? - мама запитала.

—Так, вона прямо за дверима.

—Ти знайшов її, Гібсе! - я вигукнув. —Дякую, чорт забирай. Я думав, що її втратив.

—Я так і зробив, друже, – тихо посміхнувся Гібсі. —Я повернув тобі Шеннон.

—Шеннон як річка, – задоволено зітхнув я.

—Шеннон Лінч? - мама вигукнула. —Це та, про кого він каже?

—О, так, – задумливо промовив Гібсі.

—Що трапилося з дружбою, Джонні? - запитала мама.

—Я збрехав, – хихикнув я. —Я брехав весь цей час.

—О, Джонні, – зітхнула мама. —Тобі ніколи не треба було брехати, любий. Мені подобається ця дівчина.

—Вона моя, – пробурчав я. —Ти не можеш одержати її.

Гібсі голосно засміявся.

—Всі це знають, Кеп.

Крутячи головою, я намагався знайти свого батька.

—Тато?

—Я все ще тут, – запевнив мене тато, стискаючи мою праву руку.

—Вона єдина, – прошепотів я, намагаючись розгледіти його в темряві. —З ідеальними цицьками.

—Ти бачив її цицьки? - запитав Гібсі.

Я радісно кивнув головою.

—Ага.

—Коли?

—Коли вона гралася з моїм калькулятором, – промимрив я невиразно. —Я люблю її, Гібсе. Так сильно.

—Я знаю, що ти її любиш, – задумливо промовив Гібсі, поплескуючи мене по плечу. —Бульдозер.

Я знизав плечима:

—І я навіть не жалкую.

—Джерарде, може, тобі не варто приводити сюди Шеннон, – стурбовано сказала мама. —Він схильний говорити будь-що прямо зараз.

—Ні, ні, ні, – пробурчав я, не відчуваючи себе щасливим зараз. —Я хочу побачити її.

—Джонні, любий, вона може відвідати тебе, коли ти будеш самим собою…

—Шеннон! - я заревів, вигукуючи її ім'я на всю силу своїх легень. —Шеннон?

—Впусти дівчинку, Едель, – задумливо промовив тато. —Інакше він кричатиме на все горло, як дитина.

—Шеннон!

—О Господи, чудово! - мама пробурмотіла. —Тобі краще вести себе пристойно, Джонатан.

Звук високих підборів, що стукали по плитках, заповнив мої вуха, а потім я був засліплений світлом.

Декілька миттєвостей пройшло в приглушеному шепоті.

І тоді я почув ці слова.

—Привіт, Джонні.

—Бум, бум, довбаний бум, па, – простогнав я, ляскаючи себе рукою по грудях. —Мені кінець.

РОЗДІЛ 66

ШЕННОН

—Шеннон, люба, – сказала місіс Кавана, коли вийшла з лікарняної палати Джонні і виявила, що я ховаюся в коридорі. —Приємно знов тебе бачити.

—Здрастуйте, місіс Кавана, – прохрипіла я, відчуваючи себе неймовірно невпевнено.

Я більше десяти хвилин тинялася біля кімнати Джонні, змушуючи себе не битися в двері.

Я знала, що його батьки були там, і це мало налякати мене, але цього не сталося.

Тому що мені потрібно було побачити цього хлопчика більше, ніж боятися.

Відштовхнувшись від стіни, я стиснула руки і запитала:

—З Джонні все гаразд?

—Так, – відповіла вона, занепокоєно закусивши губу. —Він зараз трохи не в формі, люба.

О, Боже.

Занепокоєння спалахнуло всередині мене.

—Чи можу я його побачити? - я змусила себе набратися хоробрості і запитати.

Місіс Кавана насупилася.

—Будь ласка? Я дуже швидко, – благала я, сподіваючись, що його мати зглянеться над моїм вразливим серцем. —Мені просто треба його побачити... тобто, я маю на увазі, мені треба перевірити, що з ним... все гаразд.

З важким зітханням місіс Кавана кивнула і жестом запросила мене зайти всередину.

На непевних ногах я увійшла до темної кімнати, освітленої лише вогнями міста, що проникали з іншого боку віконної шибки.

Мої очі одразу ж кинулися до ліжка, що стояло посеред кімнати.

Праворуч від Джонні в кріслі сидів чоловік, а ліворуч від нього стояв Гібсі.

Я відразу дізналася чоловіка з фотографії в кімнаті Джонні того дня.

Герой.

Його батько тримав Джонні за руку, сидячи прямо біля його ліжка, і виглядав, як його син на тридцять років уперед.

Тим часом я просто стояла там, посеред його лікарняної палати, з серцем, що билося в грудях, і мої очі були прикуті до його м'якого тіла.

—Привіт, Джонні, – сказала я, мій голос був ледь голоснішим за шепоту.

—Бум, бум, довбаний бум, па, – невиразно промимрив Джонні, схопившись за груди. —Мені кінець.

Його вибір слів змусив Гібсі голосно розсміятися, а місіс Кавана, яка приєдналася до нас, застогнала від розпачу.

—Поверни світло, тату, – проінструктував Джонні, ледве вимовляючи слова. —Висвітли світ. Тобі треба побачити цю дівчину.

—Джонні, – сказала його мати застережливим тоном. —Поводься пристойно.

—Я хочу побачити її, ма, – простогнав він. —Я її не бачу.

Моє серце підстрибнуло в грудях.

—Мене? - я пискнула.

—Завжди тебе, – простогнав Джонні. —Чортові яйця.

—Він не в собі, Шеннон, – сказала місіс Кавана. —Не звертай уваги ні на що, що він каже.

—Е-е ... - я подивилася на неї і невпевнено кивнула. —Добре?

Потім його батько увімкнув невелике верхнє підсвічування, заливши кімнату м'яким світлом.

З серцем, що шалено билося, я глянула на Джонні, підключеного до апарату біля його ліжка.

Він мав дроти, прив'язані до його голих грудей, і один виходив з його руки, яка була підключена до крапельниці.

Цього разу мені вдалося не вирячитися на його оголені груди, натомість зосередившись на його красивому, вкритому синцями і втомленому обличчі.

—Бачиш її, тату? Бачиш? Така до біса красива! - оголосив Джонні. —Я ж вам казав.

О, боже…

—О, Джонні, – зітхнула його мати.

—Дай йому спокій, Едель, – посміхнувся його батько. —Він нічого не може з собою вдіяти прямо зараз.

—Шеннон, – невиразно промовив Джонні, і його голос звучав страшенно сонно. —Вона надто далеко.

—Я тут, Джонні, – прохрипіла я.

—Ти тут? - він кивнув, більше собі, ніж будь-кому іншому. —Не залишай мене знову.

Моє серце стиснулося в грудях, і мої слова вирвалися з легким зітханням.

—Не буду.

Я почувала себе неймовірно ніяково, маючи обох його батьків у кімнаті, але я придушила ці почуття і змусила свої ноги йти до нього.

—Як ти почуваєшся? - запитала я, скорочуючи відстань між нами, вирішивши обійти Гібсі з боку ліжка. —Ти гаразд?

—Підійди ближче, – промуркотів Джонні, його затуманені очі зупинилися на моєму обличчі, коли він погрозив мені пальцем. —Я хочу тобі дещо показати.

—Ем, добре?

Обійшовши Гібсі, я підійшла до його ліжка.

—Не смій! - гаркнула місіс Кавана, змусивши мене податися назад, а Джонні застогнав.

—Ну ні ... - пирхнув Джонні.

—Джоне, засунь ці ковдри під матрац, – проінструктувала вона, перш ніж звернути свій погляд на сина. —Мені все одно, наскільки ти високий, Джонатан Роберт Кавана-молодший, я відріжу його, якщо ти хоча б подумаєш, щоб показати їй.

—Показати мені що? - нервово запитала я.

—Мій член, – оголосив Джонні, повертаючись до мене обличчям. —Хочеш подивитися? - він ліниво посміхнувся мені. —Тепер усе краще.

Гібсі відкинув голову назад і завив від сміху.

Містер Кавана приєднався до нього.

— О Боже, – схлипнула місіс Кавана.

—Він під кайфом, малеча Шеннон, – пояснив Гібсі, все ще хіхікаючи. —Як довбаний повітряний змій.

—О, ну, це нормально, – прошепотіла я, відчуваючи, як мої щоки палають від збентеження.

—Тримай мене за руку, – проінструктував Джонні, махнувши рукою в мій бік.

Я подивилася на його матір, не впевнена, чи заперечуватиме вона, якщо я доторкнуся до її сина в такому стані.

Місіс Кавана тільки зітхнула та кивнула.

—Я турбувалася про тебе, – сказала я йому, беручи його велику руку у свою. —Ти мене жахливо налякав.

—І я турбувався про тебе, – відповів Джонні, широко розплющивши очі. —Я завжди турбуюся про тебе.

Він сильно смикнув руку і потягнув мене на ліжко.

—Джонні!

—Все гаразд, – запевнила я містера Кавана, перш ніж невпевнено присісти на край його ліжка.

Я не мала вибору.

Я повинна була або сісти на край ліжка Джонні, або дозволити йому вкласти мене на нього, бо він не відпускав.

—Я не знав, де ти, мала, – продовжував розповідати мені Джонні, хитаючи головою, виглядаючи схвильованим і збентеженим. —Я думав, що втратив тебе ... і свою голову? Моя голова здоровенна, як яйця, крихітко.

Він назвав тебе крихіткою.

Він знову назвав тебе крихіткою.

—Тепер я тут, – прошепотіла я, не в силах стримати усмішку від того, яким чарівним він був у цей момент. —І з тобою все буде гаразд.

—Я люблю тебе, Шеннон, як річка, – пробурмотів він невиразно. Моє серце зупинилося.

Він щойно?

Ні.

Ні, звичайно, він цього не зробив.

—Я страшенно люблю тебе, – знову сказав Джонні.

О боже.

Він зробив це.

Абсолютно точно зробив.

Двічі.

Він під кайфом, Шеннон.

Він не знає, що каже.

Не сприймай це близько до серця.

—Гібс?

—Так, друже?

—Моя куля сперми не лопнула, – Джонні щасливо зітхнув. —Жодних вибухів куль.

Гібсі хихикнув.

—Приємно знати, Кеп.

—Бачиш, ма, – сказав Джонні невиразним голосом. —У неї будуть мої діти ... - він покрутив головою з боку на бік, поки не знайшов моє обличчя. А потім він усміхнувся. —У тебе будуть мої діти, чи не так?

—Я ... - я прочистила горло і переривчасто видихнула. —Я ...

—Шеннон, мені дуже шкода, – сказала місіс Кавана.

—Скажи це, – простогнав Джонні, стискаючи мою руку. —Скажи мені, що в тебе будуть мої діти.

—Джонні ...

—Просто скажи мені, що ти це зробиш, – голосно благав він. —Просто скажи це, Шеннон! Будь ласка! Я не можу цього винести.

—Упевнений? - я прохрипіла, відчуваючи слабкість. —Все, що ти захочеш, Джонні.

—Гібс, – радісно покликав Джонні. —Ти чув це, чуваку?

—Звичайно, Бульдозер.

—Хіба я не молодець, тату? - він продовжував марити. —Бачиш? Я знайшов її!

—Ти зробив чудову роботу, – умовляв містер Кавана.

—Вибачте, але містеру Кавана дозволено перебувати з ним тільки одному члену сім'ї поза годинами відвідувань, – крикнула медсестра з порога, налякавши мене і позбавивши необхідності відповідати на заяву Джонні. —Якщо ви всі члени сім’ї, ви можете змінюватися, – додала вона. —На третьому поверсі є сімейна кімната, але мені доведеться попросити трьох із вас піти.

—Я залишусь, – сказала місіс Кавана. —Джоне, ти можеш запросити Шеннон і Джерарда поснідати. Я подзвоню тобі за кілька годин.

—Послухай, мені потрібно йти, – прошепотіла я, знову звертаючи свою увагу на Джонні, серце все ще тряслося в моїх грудях. —Я постараюся повернутися пізніше, поки автобус не поїде, добре?

—Ні, ні, ні, – простогнав Джонні, тримаючись за мою руку обома руками. —Ти сказала, що не залишиш мене.

О боже.

—Джонні, я знаю, але мені треба йти, – прошепотіла я схвильовано. —Тут можна бути тільки сім'ї.

—Вона моя дружина, – оголосив він тоді, підірвавши мій розум.

—Джонатан Кавана, – відрізала його мати. —Припини це прямо зараз! Ти налякаєш дівчину.

—Про що ти говориш? - Джонні невиразно сказав. —Я не лякаю її. Я її люблю.

—Джонні, я повернуся, – умовляла я, уривчасто дихаючи. —Я обіцяю, що повернусь, добре?

Я спробувала вивільнити свою руку з його, але він не відпускав.

Він хитав головою і дивився на мене великими, широкими, як у повітряного змія, очима.

—Я повинна йти, – повторила я, відчуваючи себе розбитою. —Мені так шкода.

—Я піду з тобою, – оголосив він, а потім продовжив використати одну руку, щоб розірвати дроти.

—Припини це, – наказала я, перехопивши його неслухняну руку своєї вільної. —Ти нашкодиш собі.

—Я хочу тебе, – простогнав він, потягнувши мене за руки. —Тільки тебе.

В розгубленості я подивилася на його батьків, які дивилися на нашу маленьку битву.

Містер Кавана просто похитав головою і вивів хіхікаючого Гібсі з кімнати.

—Я піду, – пообіцяла я місіс Кавана. —Мені просто потрібно ... - мої слова обірвалися, коли Джонні обійняв мене за талію і притулився до мене.

—Ти ящірка, – пробурмотіла я у розпачі, відчуваючи погляд його матері на своєму обличчі.

—Прибери світло і залишся зі мною, Шеннон, як річка.

—Я так шкодую про це, – видавила я, намагаючись і не зумівши звільнитися від його хватки. —Я лише на хвилинку…

—Залишайся з ним.

Мій погляд метнувся вгору:

—А?

—Немає сенсу його хвилювати, – тихо заявила вона, пильно дивлячись на свого сина, який нині втикався носом у мій живіт. —Якщо тобі комфортно залишатися з ним, Шеннон, тоді ти можеш залишитися.

Я не хотіла залишати його.

Не хотіла повертатися у роздягальню до Ройс.

Чи не зараз.

Ніколи.

Повільно кивнувши, я прошепотіла:

—Я подбаю про нього.

—Тоді гаразд, – місіс Кавана важко зітхнула. —Я скоро повернуся.

А потім вона повернулася і вийшла з кімнати.

—У тебе через мене проблеми, – сказала я Джонні, як тільки двері зачинилися, залишивши нас наодинці. —Коли ти оговтаєшся, ми поговоримо про те, що ти щойно зробив.

—Мені все одно, – сонно пробурмотів він. —Я отримав те, що хотів.

—І що це було? - я спитала. —Щоб збентежити твою матір?

—Тебе, – невиразно промовив він. —Я тримаю тебе.

О боже.

Моє серце.

—Джонні, ти зараз кажеш дивні речі, – видихнула я.

І тобі треба зупинитись.

Тому що моє серце...

—Подивися на це обличчя, – прошепотів він, дивлячись на мене з дивним виразом. —Я збираюся залишити тебе.

—Добре, – поступаючись його божевіллям, я вмовила його лягти назад на подушку. —Ти можеш залишити мене.

Сидячи поруч із ним, я нахилилася вперед, поклала руку йому на голову і погладила його по щоці другою рукою.

Його руки все ще були зімкнуті навколо моєї талії, але тепер не так міцно.

—Заплющ очі, – тихо сказала я йому. —Я буду тут, коли ти прокинешся.

—Скажи мені, що любиш мене, – благав він.

—Джонні ...

—Скажи мені.

Зробивши рівний вдих, я прошепотіла:

—Джонні, я люблю тебе.

—Спасибі, чорт забирай, – простогнав він, голосно видихаючи.

—Ти цього не запам'ятаєш, – додала я тремтячим голосом. —Але я зробила це.

Це була єдина причина, через яку я сказала йому правду.

—Мені подобаються твої цицьки, – сказав він мені тоді.

—Ти їх не бачив.

Він урочисто кивнув:

—Бачив.

Я похитала головою.

—Ні, ти, мабуть, думаєш про когось іншого.

—Я завжди думаю тільки про тебе, – відповів він. —Тільки ти, нікого більше.

Моє серце.

Моє бідне, бідне серце.

У мене не було жодного шансу із цим хлопцем.

—І твоя кицька, – він заплющив очі і застогнав. —Я теж її бачив.

Так.

Так, він бачив.

О, дякувати Богу, він не сказав цього при своїх батьках...

—Все моє.

—Що?

—Ти, – він зітхнув і міцніше обійняв мене. —І твоя ідеальна, маленька кицька.

—Джонні, – видихнула я. —Ти не можеш казати такі речі.

—Доторкнися до мого члена.

—Ні, Джонні, я не чіпатиму твій член.

—Ти впевнена?

Я посміхнулася:

—Я впевнена.

—Але ти зробиш це, правда? - запитав він, виглядаючи нещасним. —Колись?

—Колись, – прошепотіла я йому на вухо. —Я обіцяю.

Він усміхнувся мені з цим чарівним, п'яним виразом.

—Поцілуй мене, – промуркотів він.

Похитавши головою, я нахилилася вперед і притулилася губами до його губ.

—Не залишай мене, – простогнав він, обличчя спотворилося від болю. —Я більше не можу ... але не йди?

—Що?

—Я… зламаний.

Я похитала головою:

—Ти не зламаний.

Джонні застогнав, наче йому було боляче.

—Більше ніякого… регбі, – промимрив він невиразно, а потім похитав головою.

—Це не має значення.

Він кивнув:

—Має.

—Подивися на мене… – я нахилила його обличчя до свого. —Джонні Кавана, розплющ очі і подивися на мене.

Доклавши чимало зусиль, він це зробив.

Я почекала, поки він зосередиться на моєму обличчі, перш ніж продовжити.

—Ти стоїш набагато більше, ніж регбі, – япоцілувала його в губи, тому що, чесно кажучи, я мала проблему з недоречними поцілунками, коли справа стосувалася цього хлопця. —Якби ти ніколи в житті не взяв у руки м'яч для регбі, для мене це не мало б значення.

—Я думаю, ти мені потрібна назавжди, – невиразно промовив він.

—Я думаю, ти мені теж потрібний назавжди, – зізналася я.

—Ти така гарна, – промимрив він невиразно. —Того самого першого дня. Бум.

—Бум? - я хихикнула.

Він урочисто кивнув:

—Бум

—Слухай, я піду і сяду на стілець поруч із твоїм ліжком, – умовляла я, намагаючись виплутатися з його дротів і слизьких рук. —Щоб ти міг трохи поспати.

Джонні похитав головою і притягнув мене ближче.

—Спи зі мною.

—Джонні, ти тільки після операції, – зітхнула я. —Тобі треба відпочити.

—Якщо це кохання, то це ти, – відповів він, потягнувши мене вниз, щоб лягти поряд з ним.

—А? - спитала я, коли ковзнула на бік і щосили намагалася не ткнути його в ноги.

—Ти, – сонно промимрив він, обіймаючи мене важкою рукою за плечі.

—Я що? - прошепотіла я, поклавши руку йому на живіт і притулившись до нього.

—Ти – кохання, – він задоволено зітхнув. —Залишся зі мною.

Завжди.

—Я залишуся з тобою, – прошепотіла я, відчуваючи в цей момент більше, ніж могла витримати.

—Хто змушує тебе сумувати? - потім він спитав невиразним і сонним голосом. —Скажи мені, крихітко.

—Ніхто, Джонні.

—Ти брешеш, і це ранить моє серце, – простогнав він, міцніше обіймаючи мене. —Усі ці відмітини. Мені боляче, коли я знаю, що хтось завдає біль Шеннон.

—Джонні…

—Хто завдає тобі болю? - він сонно пробурмотів. Він голосно позіхнув, а потім зітхнув. —Я це виправлю.

—Це секрет, – видихнула я, відчуваючи, як моє тіло тремтить.

—Я нікому не скажу, – прошепотів він.

Судорожно вдихнувши, я заплющила очі і притулилася губами до його вуха:

—Мій батько.

Я почекала кілька секунд, поки він щось скаже.

Він цього не зробив.

Коли я розплющила очі і подивилася на його обличчя, я зрозуміла чому.

Джонні спав.

РОЗДІЛ 67

ДЖОННІ

Все боліло.

Мої яйця.

Мої ноги.

Мій член.

Моя голова.

Я почував себе так, наче мене переїхав товарний поїзд.

У мене був тиск на груди.

Щось було не так.

І я відчув запах кокосів?

І тут я згадав.

Все було скінчено.

Вся моя важка робота.

Усі роки невтомних, виснажливих тренувань було витрачено марно.

Тому що моє тіло відмовило мені.

І тепер я був зламаний.

Різко прокинувшись, я розплющив очі, відчуваючи паніку і близькість нервового зриву.

Кілька миттєвостей я дивився в стелю, просто вбираючи спустошення, що захлеснуло моє серце, як хвиля руйнування.

Зробивши кілька глибоких вдихів, я спробував сісти, але одразу плюхнувся назад, коли помітив маленьку фігурку, що звернулася калачиком на ліжку поряд зі мною.

Чорт забирай.

—Шеннон?

—Хм?

—Шеннон, – прохрипів я, підштовхуючи її рукою. —Прокинься.

Тихо позіхаючи, вона виповзла з того місця, де затишно вмостилася на згині моєї руки.

—Ти прокинувся, – сказала вона, посміхаючись до мене.

Я обережно кивнув головою.

—Ти пам'ятаєш, де ти?

Я знову кивнув головою.

—Ти пам'ятаєш матч?

—Я пам'ятаю, чому я тут, – прохрипів я, відчуваючи сухість у роті та хрипоті. —Я не пригадую, чому ти тут.

Шеннон довго дивилася на мене, а потім її очі розширилися, і вона швидко зіскочила з ліжка.

—Ти хотів, щоб я залишилася з тобою, – тихо пояснила вона, склавши руки разом.

Я спохмурнів:

—Так?

Я не міг пригадати.

То був туман.

Шеннон кивнула:

—Так, я прийшла до тебе з Гібсі цього ранку - ну, це було близько шостої години, так що, я думаю, ти міг би назвати це минулої ночі? Я не знаю.

—Як довго? - я перервав її питанням.

Я почував себе надто відчайдушно, щоб слухати довгі розповіді.

Шеннон незрозуміло дивилася на мене:

—А?

—Як довго я був у відключці? - я вирвався.

Вона подивилася на годинник:

—Зараз 11:45, то майже шість годин.

—Ні, – я похитав головою і розчаровано загарчав. —Як довго я маю спати?

Вона похитала головою:

—Я не розумію.

—Як довго я вибув через травму! - я зашипів, стискаючи простирадла, коли спустошення зареєструвалося в моєму готелі розбитого серця.

—Джонні, це не має значення...

—Це важливо, Шеннон, – відрізав я голосом, що зривається. —Це важливо для мене.

Вона просто дивилася на мене своїми великими очима, сповненими страху, занепокоєння та співчуття.

Я не міг упоратися.

Не зараз.

Я не хотів, щоб вона бачила, як я ламаюсь.

Я не міг впоратися.

—Не могла б ти передати мені це, будь ласка? - я вказав на таблицю, що висить у ногах мого ліжка. —Мені треба побачити.

Вона закусила губу, нервово поглядаючи на мою таблицю.

—Джонні, можливо, тобі варто почекати лікаря.

—Мені треба побачити чортовий графік, – видавив я. —Мені треба побачити самому.

Шеннон здригнулася, і я відчув себе гірше, ніж будь-коли.

—Будь ласка, – я важко зітхнув. —Передай мені таблицю.

Не кажучи жодного слова, вона простягла мені планшет.

—Дякую.

Вона опустила голову і шморгнула носом.

Чорт.

Чорт!

—Ти можеш піти і знайти мого тата? - запитав я, відчайдушно намагаючись впоратися зі своїми емоціями.

Вона подивилася на мене, така самотня і скривджена.

—Якщо це те, що ти хочеш?

Я придушив стогін і кивнув:

—Це те, чого хочу.

—Що щодо твоєї мами?

—Ні, тільки мій батько, – попередив я її. —Тільки мій тато.

—Е-е, добре, – прошепотіла Шеннон, невпевнено дивлячись на двері.

Я затамував подих, відчайдушно намагаючись не зламатися перед нею.

—Я піду? - сказала вона, але це було швидше питання.

Я натягнуто кивнув, опираючись бажанню благати її залишитися, обійняти мене і дати обіцянки, які жоден з нас не міг би стримати.

Вона не могла виправити це для мене, і я боявся втратити більше, ніж я вже мав.

Я знав, що вона тендітна, і не хотів її відлякати. Якби вона залишилася в цій кімнаті, це саме те, що я збирався зрештою зробити.

Якби я зробив це – якби вона побачила мою потворну сторону, мою слабкість – я б теж її втратив.

Я теж не міг її втратити.

З серцем, що билося, я спостерігав, як вона відчинила двері і зупинилася в дверному отворі.

—Бувай, Джонні, – прошепотіла вона, озираючись на мене востаннє.

Я глибоко проковтнув, перш ніж видавити слова:

—Бувай, Шеннон.

Я почекав, поки за нею зачиняться двері, перш ніж зірвати з себе покривало, щоб перевірити пошкодження.

Ісус Христос.

Відкинувши голову на подушку, я прикусив кулак і придушив крик.

Коли мій тато увійшов до кімнати через тридцять хвилин, він був один.

—Доброго ранку, жеребець, – сказав він з усмішкою.

—Так, – видавив я, сльози текли по моїх щоках.

Тієї хвилини, коли тато побачив вираз мого обличчя, його усмішка зникла.

Поставивши свій пластиковий стаканчик на мою тумбочку, він опустився на край мого ліжка і притягнув мене до своїх обіймів.

—Джонні, – зітхнув він. —Випусти все це, синку.

І саме там я розплакався, як довбана дитина, на плечі у батька.

—Скільки чекати? - я задихнувся, коли слова знайшли мене.

—Щонайменше шість тижнів, – сказав він мені з тією чесністю, за яку я його поважав.

—Тату, все зникло, – я похитав головою і придушив бажання загарчати. —Літня кампанія ... До 20 років ... для мене все скінчено!

—Не правда, – запевнив він мене. —Малоймовірно, але не неможливий.

—Малоймовірно, – видавив я, відчуваючи, як моє серце б'ється так сильно, що я думав, що воно може зупинитися зовсім. —Чорт.

—Не забувай, хто ти, – потім він підвівся і допоміг мені сісти на край мого ліжка. —Ти мій син, – додав він, опускаючи мої ноги на підлогу. —І ти справжній боєць.

Я опустив голову.

—Я, блять, не почуваюся бійцем.

—Ти був бійцем з дня свого народження, – поправив він, підводячи моє підборіддя і змушуючи мене зустрітися поглядом з його блакитними очима. —Ти ніколи не дозволяв нічому стати на шляху до твоїх цілей, і ти, чорт забирай, впевнений, що не дозволиш шести тижням зупинити тебе.

—А якщо у мене не вийде? - я задихнувся, озвучивши свій найбільший страх. —Якщо я не буду у формі на той час?

—Тоді в тебе нічого не вийде, – просто відповів він.

Я похитав головою і видав болісний схлип.

—Па, я не можу впоратися…

—Якщо ти не впораєшся цього літа, значить, ти не впораєшся цього літа, – повторив він. —Ти все ще Джонні Кавана. Ти все ще відмінник. Ти все ще хороша людина. І ти, як і раніше, моє найкраще рішення.

У мільйонний раз у своєму житті я спіймав себе на тому, що дивлюся на людину, яка мене виростила, і думаю: чи зможу я колись стати таким самим сильним, як він?

Я спостерігав за своїм батьком, коли він підсунув стілець і поставив його переді мною.

—Отже, – сказав він, сідаючи і послаблюючи краватку. —Давай будемо собою, синку.

О чорт.

—Собою? - я прохрипів.

Батько кивнув.

—Скажімо, що ти не потрапиш у червні ...

—Па, я не можу…

—Вислухай мене, – спокійно сказав він.

Я похмуро кивнув головою.

—Скажімо, що ти не встигнеш у червні, – продовжував повторювати тато, озвучуючи мій найгірший жах уголос. —Це руйнівно. Ми з твоєю матір'ю розуміємо. Ти можеш не думати, що ми робимо, але ми привели тебе в цей світ, і кожен болісний момент у твоєму житті, який ти переживаєш, і кожну перешкоду, про яку ти спотикаєшся, ми поряд, Джонні. Ми просто за тобою, відчуваємо все. Твій біль, розчарування та страхи. Усе це відбивається у нас. Твої досягнення – наші, і твій душевний біль – наш. Тому що ти все, що у нас є, Джонні. Лише ти. Ось і все.

Тепер я почував себе гірше, ніж колись прокинувся.

—Так ...

—Коли ти станеш старшим і в тебе будуть власні діти, твій власний син, ти зрозумієш, що я маю на увазі, – додав він, спокійний, як завжди. —Але зараз тобі доведеться повірити мені на слово.

Я кивнув, відчуваючи себе шматком лайна і чудово розуміючи, що буде далі.

—Що ти зробив, Джонні? - папа сказав. —Небезпека, яку ти себе наражаєш? - він похитав головою і переривчасто видихнув. —Немає слів, щоб описати, наскільки ми були спустошені тим дзвінком минулої ночі, – він нахилився вперед на своєму сидінні і склав руки разом. —Знати, що наш хлопчик ось так ризикував своїм здоров'ям та своїм майбутнім, і так було вже кілька місяців.

Мої плечі опустилися від сорому.

—Мені шкода, тату.

—Мені не потрібні вибачення, – відповів тато без натяку на гнів у його тоні. —Мені треба, щоби ти зрозумів. Зробити крок назад від цієї мрії, за якою ти гнався, та усвідомити, що твоє життя вже відбувається.

—Я просто так сильно цього хочу, тату, – зізнався я, прикусивши губу. —Так страшенно погано.

—І я хочу це для тебе, – сказав він мені. —Я хочу, щоб ти слідував своїм мріям, Джонні. Я хочу, щоб ти втілив їх у життя. Я хочу, щоб усе, чого ти хочеш від життя, вийшло. Але мені треба, щоб ти робив усе це з тверезою головою, – він відкинувся на спинку стільця і довго дивився на мене, перш ніж заговорити знову. —Навіть

найкращі іноді падають, синку. Те, що ти зробиш далі – з чітким, продуманим, логічним мисленням – те, що визначить тебе.

Так.

Я зрозумів.

Я почув його.

Тяжко зітхнувши, я провів рукою по обличчю і спитав:

—Отже, який план?

Тато посміхнувся.

Я насупився, дивлячись на нього.

—Чому ти так на мене дивишся?

Він схилив голову набік, все ще посміхаючись.

—Я просто дивлюся на свого хлопчика і відчуваю подяку, знову побачивши вогонь у його очах.

Я безпорадно знизав плечима:

—Він зник?

—Ненадовго, – сказав він мені. —І план – відновлення та постільний режим. 7-10 днів.

Я переривчасто видихнув:

—Господи, тато що…

—Такий план, синку, – суворо сказав тато. —З цього моменту ми рухатимемося вперед із реабілітацією.

—Академія? - я глибоко проковтнув. —Тренер Деннехі зв'язався з вами?

—Вони лютують, – відповів тато, не соромлячись у висловлюваннях. —Чого й слід було чекати, коли центровий номер один у країні майже закінчує кар'єру до свого вісімнадцятиріччя.

Я застогнав:

—Господи, не кажи так.

—Правда завжди краще брехні, – відповів він з усмішкою. —Болісніша, але набагато корисніша в довгостроковій перспективі.

—Ти юрист, – пирхнув я. —Тобі платять бісову купу грошей за брехню.

—Не для тебе, – відповів тато з усмішкою. —Ти отримуєш мої послуги безкоштовно і повністю правдиві, – посміхаючись, він додав: —Якщо ти хочеш, щоб хтось тебе заспокоїв, тоді тобі слід поговорити про це зі своєю матір'ю.

—Так, добре, – промимрив я. —Ти міг би трохи пом'якшити краї, тату. Воно пече.

—Укуси загартують тебе, – сказав він мені. —Там великий, поганий світ, синку. Це все гострі кути.

—А як щодо мого контракту з академією? - я наважився спитати.

—Досі дуже навіть у силі.

Я видихнув з великим полегшенням.

—Не дивуйся, – задумливо промовив тато. —Ти чудовий. Безтурботний, упертий, схильний до самогубства ідіот із блискучими здібностями до регбі та талантом вивести себе на будь-який рівень, на який ти забажаєш. Вони знають це, Джонні. Вони тебе не відпустять.

Коли він сказав мені це, я знав, що це не нісенітниця собача.

Він не вішав би мені локшину на вуха.

—Як ти думаєш, у мене вийде, тату? - тоді я спитав, дивлячись на обличчя мого батька. – —думаєш, чи я зможу це зробити?

—Так, – відповів він без вагань.

Моє серце затремтіло.

—Правда?

Мій батько кивнув головою.

—Так, Джонні. Справді.

З цими словами я відчув, як у мені зародився маленький корінець надії.

Я міг би відсунути все це від краю.

Я міг би це зробити.

Мій батько думав, що я можу це зробити.

—Але ти звільнений від обов'язків, – додав тато.

Я важко зітхнув.

—Очікувано.

—І у тренера Деннехі буде з тобою жарка розмова.

Я скривився:

—Теж очікувано.

—І тобі потрібно буде пройти три окремі іспити, перш ніж ти знову вийдеш на поле, чи то академія, клуб чи шкільне регбі, – додав він. —І ці ноги мають триматися подалі від трави до травня.

—Чарівно, – я провів рукою по волоссю і зітхнув. —Ісус.

—Не панікуй, – спокійно сказав він. —Ти знаєш план. Він є. Прямо перед тобою. Частиною повернення до команди є зцілення. Відпочинок твого тіла прямо зараз так само важливий, як і будь-яке інше тренування чи участь у регбі.

Я це зрозумів.

—Це просто відстій, – промимрив я.

—Подивися на це з іншого боку, – запропонував тато з усмішкою. —У тебе буде необмежена кількість вільного часу, щоб провести його з Гібсі.

—О, Боже.

Тато засміявся:

—Який, гадаю, ніколи не дозволить тобі забути минулої ночі.

—Ні, – я скривився. —Він, певно, не дасть, – тоді я глянув на нього і спитав: —Отже, як довго я збираюся застрягти у лікарні?

—Ще кілька днів, – відповів тато. —Тоді ми відвеземо тебе додому, і ти зможеш розпочати реабілітацію.

—Ти справді віриш, що я можу все змінити, тату?

Батько кивнув.

— Якщо ти почнеш дотримуватись правил, тоді, безумовно, можеш усе змінити.

Я знову похитав головою:

—Якого біса я не поговорив з тобою кілька місяців тому?

—Тому що я батько-трудоголік, якому слід приділяти більше часу тому, щоб уберегти свого сина від небезпеки, а не тому, щоб уберегти синів інших батьків від в'язниці, – відповів він.

—Па, зупинись, – попередив я. —Це не твоя провина. І не мами.

—Ні, це твоя, – погодився він, знову вразивши мене правдою. —Але ти молодий, сильний і впертий, і я повинен бути там, щоб приборкати тебе. Я буду там, Джонні, – додав він тоді. —Навіть більше.

—Я не звинувачую тебе за те, що ти любиш свою роботу, – відповів я. —Я такий самий.

Він посміхнувся:

—Я знаю, що ти такий. Я розчистив свій розклад до кінця великодніх канікул.

Мої брови злетіли вгору:

—Ти повертаєшся додому?

—Я, так, синку.

—А мама?

Мій батько засміявся:

—О, Джонні, якби її воля, вона б знову посадила тебе в коляску і катала з собою. Вона не збирається випускати тебе з очей.

—Чорт.

—Ти маєш повернути дещо, синку.

—Довіра?

Папа кивнув:

—Так.

—Отже, де вона? - я бурчав, думаючи про те, скільки сліз мені доведеться винести від моєї матері.

—Вона скоро повернеться, – сказав тато. —Вона пішла за твоїм одягом.

—А Гібсі?

—Він у їдальні, – відповів він з усмішкою. —Дівчина за прилавком хоче привернути його увагу.

—Тримаю парі, – промимрив я.

Хтивий виродок.

—Гібсі залишиться з нами, поки ми не відвеземо тебе додому до Корку, – сказав тоді тато. —І, ймовірно, вам загрожує дискваліфікація, коли ви повернетеся з великодніх канікул, – посміхаючись, тато додав: —Ти б чув, як він назвав вашого тренера, коли він прийшов до лікарні раніше - ось чому мені знадобилося так багато часу, щоб повернутися до вас. Джерард відмовився повертатися в автобус. Мабуть, він втік з готелю, щоб прийти до тебе рано-вранці. Має серйозні проблеми з вашим директором. Мені довелося зателефонувати до школи та його батькам, перш ніж тренер Малкахі погодився дозволити йому залишитися з нами.

—О, чорт забирай, – простогнав я. —Я не можу його нікуди забрати.

—Він твій вірний друг, Джонні, – відповів тато. —Тобі пощастило, що він у тебе є.

Я це знаю.

—А Шеннон? - я прохрипів, здригнувшись при спогаді про те, як жахливо я відреагував на неї, коли вперше прийшов до тями. —З нею все гаразд? Вона в їдальні з Гібсом? - я глибоко проковтнув, відчуваючи себе неймовірно вразливим у цей момент. —Можеш сходити за нею для мене, тату? Мені справді треба з нею поговорити.

Тато тяжко зітхнув:

—Шеннон пішла додому, Джонні.

Моє серце впало.

—Вона кинула мене, – прохрипів я.

Це було воно.

Це було початком усього.

Я ні хріну не коштував без регбі.

—Ні. Вона залишилася з тобою, – поправив тато. —Коли ти був божевільним, і будь-хто в здоровому глузді втік би в гори, ця дівчина залишалася поряд з твоїм ліжком, слухаючи, як ти верзеш нісенітниці.

—Так, ну, тепер вона пішла, чи не так? - промимрив я, відчуваючи себе страшенно жалюгідно.

—Коли минулої ночі ти був притиснутий спиною до стіни, хто сидів тут із тобою?

Я дивився на нього.

—Хто тримав тебе за руку, Джонні?

—Тату…

—Хто чекав на швидку разом з тобою?

—Тату, припини…

—Хто приходив провідати тебе, коли тобі було найгірше?

Я глянув на нього.

Він…?

—Так, я добре знаю, що сталося між вами двома в тій роздягальні, – тато посміхнувся. —Твій тренер розповів мені все про компрометуюче становище, в якому він застав вас з Шеннон.

—Цей довбаний зрадник, – пробурчав я.

—Він твій учитель, Джонні. Він повинен повідомляти про подібні інциденти. Він не має вибору в цьому питанні. Це необхідно.

—Її батьки?

—Я припустив би, що вони в курсі ситуації.

Я похитав головою:

—Заради всього святого.

Він важко зітхнув, перш ніж додати:

—Я підозрюю, що вона має найбільші неприємності через те, що вона пробралася сюди.

—Чорт, – я впустив голову на руки і проігнорував пекучий біль, який пронизав мої ноги. —Чорт, па, я був повним дурнем, коли прокинувся.

—Тоді виправи це, – спокійно відповів він.

—Ти не розумієш, – видавив я, почуваючи себе найгіршим шматком лайна на планеті. —Я запанікував і відреагував на неї, але вона тендітна, тато. Вона така… І я так…

—Закоханий у неї? - тато посміхнувся. —Так, ми всі знаємо, Джонні. Ти прокричав це на все горло минулої ночі.

—Лайно, – простогнав я. —Вона була налякана?

—Твоя мама, звичайно, була, – засміявся тато. —Коли ти сказав їй, що Шеннон буде матір'ю твоїх дітей.

—Господи Ісусе, – захникав я. —Чому ти мене не зупинив?

—Ми не могли, – відповів він. —Ти заспокоївся б тільки заради Шеннон. Ти заснув у її обіймах.

Тьху.

Боже.

—Я збираюся піти випити кави і відвідати твого найкращого друга, – оголосив тато, підводячись зі стільця. —Але ти можеш зробити мені ласку? Коли твоя мама прийде

пізніше, ти зможеш заспокоїти її нерви? - посміхаючись, він додав: —Деякі речі, про які ти розмовляв минулої ночі, вразили бідну жінку.

—Я не пам'ятаю нічого такого… – простогнав я. —Все як у тумані.

—Можливо, ти не пам'ятаєш, – усміхнувся тато, підходячи до дверей і відчиняючи їх. —Але вона буде пам'ятати все життя.

Я почекав, поки тато вийде з кімнати, перш ніж потягнутися за телефоном.

—Мій батько.

—Мій батько.

Якого біса я чув, як Шеннон вимовляла ці слова?

І чому моє серце говорило мені, що це життєво важливе?

Господи, вони, мабуть, вирубали мене якимись сильнодіючими препаратами класу А.

Зосередься, Джонні.

Згадай.

Я прокрутив свої контакти з наміром зателефонувати їй, щоб перепросити, тільки щоб впасти в жаху, коли згадав, що в мене немає її номера.

І навіть якби я це зробив, я не зміг би їй зателефонувати.

Тому що її батько забрав її телефон.

—Мій батько.

—Мій батько.

Що я тут упустив?

РОЗДІЛ 68

ШЕННОН

Я не хотіла йти додому.

Але я знала, що повинна.

Я не хотіла, щоб мене побили.

Але я знала, що так буде.

Якимось дивним чином я змирилася зі своєю долею.

Я знала, що іншого виходу не було.

Тому я не здивувалась, коли перше, що зустріло мене, коли я переступила поріг у суботу ввечері, був кулак мого батька.

Сила удару вибила повітря з моїх легень, і я впала на підлогу в коридорі рачки.

—Я так і знав! - тато загарчав, височіючи наді мною, з затуманеними очима і смердючи віскі. —Я, блять, знав, що ти десь блукаєш, – прогарчав він. —Я сказав твоїй матері, а вона мені не повірила.

У мене не було можливості відповісти чи захиститися, перш ніж він нахилився і схопив мене за волосся, тягнучи далі до хати.

—Відчепись від мене, – закричала я, чіпляючись за його руку, коли вона боляче вп'ялася в мою шкіру голови. —Зупинися!

Це воно.

Це день, коли ти помреш.

—Ти маленька волоцюга, – прогарчав мій батько, не зупиняючись, поки ми не опинилися на кухні.

Він буквально поставив мене на ноги тільки для того, щоб відкинути, як ляльку.

Моє обличчя з глухим стуком ударилося об кухонний стіл, і я звалилася на підлогу, важко приземлившись на холодну кухонну плитку.

—Дзвонили з твоєї довбаної школи! - папа заревів, його слова звучали невиразно, коли він скоротив відстань між нами. —Твій учитель розповів мені, за чим тебе застукали, ти, брудна, маленька повія!

—Я нічого не робила! - я закричала, коли гарячі сльози потекли моїми щоками. —У мене йде кров, – схлипнула я, схопившись за щоку, коли щось мокре потекло на мої пальці.

—До того часу, як я з тобою закінчу, у тебе буде набагато гірше текти кров! - папа загарчав мені в обличчя.

Схопивши мене за руку, він струснув мене так сильно, що моя голова сильно сіпнулася туди-сюди.

—Ти, маленька волоцюга, катаєшся в довбаних роздягальнях.

—Неправда! – я закричала, намагаючись вирватися з його хватки. —Відвали від мене!

—Ти хочеш закінчити, як твоя мати? - він посміхнувся. —Це все? - він струснув мене сильніше. —Ти хочеш, щоб тебе трахнули у шістнадцять років?

—Відвали від неї! – вигукнув чийсь голос.

Мій погляд упав на мого одинадцятирічного брата, що стоїть у дверях, і моє серце впало.

—Ні, Тадхг, – видавила я. —Повертайся нагору.

—Забирайся нахуй, хлопче, – гаркнув тато, відпускаючи мене. —Якщо ти знаєш, що для тебе краще.

—Дай спокій моїй сестрі, – прогарчав Тадхг, роблячи крок на кухню.

—Твоя сестра - повія, – невиразно промовив тато, зосередивши свою увагу на моєму молодшому браті. —Ти збираєшся захищати повію, хлопче?

—Оллі, – хоробро покликав Тадхг. —Поклич на допомогу.

Краєм ока я помітила свого дев'ятирічного брата, що зіщулився в коридорі з трирічним Шоном під пахвою.

Всі троє хлопчиків були копією нашого батька, з пісочно-білим волоссям і великими карими очима, і всі троє хлопчиків у цей момент з жахом дивилися на нашого батька.

—Іди нагору! – прогарчав тато.

Шон кинувся до сходів, а Оллі пірнув до вхідних дверей.

Та Тадхг залишився там, де він був.

—Ти не можеш так зробити з нею, – кинув він виклик, дивлячись на нашого батька з випнутим підборіддям. —Джоуї каже, що ми не б'ємо дівчаток.

Тремтячи, я схопилася на ноги і поспішила перехопити Тадхга, перш ніж це зміг зробити наш батько.

—Іди до Френ і подзвони Джоуї, – благала я, намагаючись виштовхати його з кухні і від гріха подалі.

Незважаючи на те, що йому було всього одинадцять, він уже був вищим і сильнішим за мене. Але він був моїм молодшим братом, і я захистила б його ціною свого життя.

—Будь ласка, Тадхг, – благала я його. —Просто йди.

Тадхг не зрушив з місця.

—Я захищатиму тебе, – сказав він мені, перш ніж повернутись обличчям до нашого батька.

О боже, ні…

—Я тебе не боюся! - прошипів він, приймаючи захисну стійку переді мною. —Ти думаєш, що ти крутий, але ти всього лише відморозок, який всюди б'є дівчат!

Наш батько зробив загрозливий крок ближче, і моє серце стиснулося від страху.

У паніці я обійняла свого молодшого брата і підготувалася до удару.

Удар припав мені між лопаток, вибивши повітря з легень і ноги з-під мене.

Скинувшись на підлогу, я згорнулася в найменший клубок, який тільки могла, коли черевик мого батька знову і знову врізався в мою спину.

—Зупинись! - Тадхг кричав, б'ючи кулаками по спині нашого батька. —Ти вбиваєш її.

—Тадхг, біжи ... - хапаючи ротом повітря, я спробувала схопитися на ноги, але тато спіймав мене за хвіст і відірвав від землі.

—Ти маленька чортова брехунка, – прогарчав він за секунду до того, як його кулак торкнувся мого обличчя. —Брудна повія.

—Шеннон! - закричав мій молодший брат, безпорадно розмахуючи руками. —Шеннон!

—Вибач, – видавила я, кашляючи, коли кров потекла по задній стінці мого горла. —Будь ласка, припини…

Від чергового удару в обличчя у мене так сильно застукотіли зуби в роті, що ноги знову підкосилися, і я звалилася на підлогу, відчуваючи, як шматок волосся вириває ться з голови.

—Дай їй спокій, – ридав Тадхг, обіймаючи мене руками. —Будь ласка, не завдавай їй шкоди.

Я почула крик молодшого брата, коли його відтягували від мене.

—Тату, – видихнула я, відчайдушно намагаючись втягнути повітря в легені. —Тату, будь ласка, просто…

Його черевик потрапив мені в обличчя, і я втратила концентрацію.

Моя голова зникла.

Мої очі закотилися.

Він збирається прикінчити тебе.

Все скінчено.

Тремтячи, я згорнулася калачиком якнайменше і заплющила очі.

Ти знову в тій кімнаті з Джонні.

Він каже тобі, що любить тебе.

Ти гаразд.

Удар ударом, удар ударом.

Захлинаючись і хриплячи, я відчайдушно намагалася вчепитися за образ його обличчя.

Воно зникало.

Моє тіло боліло не так сильно.

Зараз я не відчуваю ні стусанів, ні ударів.

Я не могла чути крику моїх братів.

Все було таке тепле.

Теплим та легким.

Ти вмираєш.

Просто заплющи очі і здайся.

Заплющ очі, Шеннон, і скоро все закінчиться.

—Він іде! - я почула, як мій інший молодший брат, Оллі, закричав, коли звук вхідних дверей, що грюкнули, заповнив мої вуха. —Відвали від моєї сестри!

Використовуючи кожну унцію енергії, що залишилася в моєму тілі, я змусила себе затулити голову руками і захиститися від ударів мого батька.

Не спи.

Це ще не кінець.

Ти не помреш у цьому будинку.

Не сьогодні.

Потім я почула голоси: і мами, і Джоуї.

Джоуї.

Я могла чути Джоуї.

Він був тут.

І раптово біль пішов.

Удари припинилися.

Відчуття двох пар рук, що обіймають моє тіло, сповнило мої почуття – те, що від них залишилося, – і я розплющила очі, побачивши, як мої молодші брати намагаються захистити моє тіло своїми руками.

Тадхг стікав кров'ю.

Принаймні я так думала.

Його щока була вимазана яскраво-червоною кров'ю.

Можливо, то була моя кров.

Я більше нічого не могла сказати.

Задихаючись, я щосили намагалася втягнути в себе повітря, оскільки мій зір на кілька секунд затуманився, перш ніж нарешті сфокусувався.

Моя мама стояла посеред кухні.

Мій батько відступив на кілька футів від мене, обережно дивлячись на двері.

Мама кинула один погляд на мене, Оллі та Тадхга, що притиснулися один до одного на підлозі, і розплакалася.

Джоуї, який застиг у дверях, мав іншу реакцію.

Кинувши сумку зі спорядженням на підлогу, він кинувся на тата, поваливши його на землю.

—Ти довбаний ублюдок, – прогарчав він, уткнувшись кулаками в обличчя нашого батька. —Ти брудна, довбана тварина!

Відступивши назад, він ударив нашого батька, а потім скочив на ноги.

—Вдар мене, – вимагав він, відриваючи тата від землі. —Давай, придурок, – штовхаючи себе в груди, він жестом наказав татові вдарити його. —Вдар когось свого довбаного розміру.

—Джоуї! - мама закричала. —Будь ласка, не…

—Заткнися нахуй! - Джоуї загарчав на неї у відповідь. —Ти найжалюгідніша подоба матері, яка коли-небудь ходила по землі.

—Ти маленький засранець, – тато замахнувся кулаком і влучив моєму братові по щоці. —Я ще навчу тебе добрим манерам, хлопче.

—Ти це бачила? - вимагав відповіді Джоуї, адресуючи своє питання мамі. —Ти бачила, як він мене вдарив? - ухилившись від чергового удару нашого батька, Джоуї відступив назад і завдав йому удару кулаком в обличчя. —Хіба ти не бачиш, що він робить із твоїми дітьми?

Скрізь бризнула кров.

Тато відсахнувся назад, звалився на підлогу, і Джоуї пірнув на нього зверху.

—Джоуї, – видавила я, схопившись за груди, відчуваючи, що моя грудна кістка ось-ось зруйнується всередині мого тіла. —Стій! Він не вартий того, щоб через нього сідати у в'язницю.

Джоуї не зупинився.

Він просто продовжував розмахувати.

—Відчепись від нього, – кричала мама. —Джоуї, зупинись - ти вб'єш його!

—Добре! - Джоуї заревів, осідлавши нашого батька і продовжуючи його бити.

Його кулаки рухалися так швидко, що я ледве могла зосередитись.

—Джоуї ... - випльовуючи кров з рота, я встала рачки і потягла своє зламане тіло до брата, відчайдушно намагаючись врятувати його від того, чого він не міг повернути. —Ти обіцяв, – пробурмотіла я невиразно, слабко намагаючись потягнути його за руку. Відчуваючи запаморочення, я похитала головою і спробувала знову, змушуючи руки підкорятися, коли я схопила його за передпліччя. —Ти обіцяв, що ніколи не кинеш мене.

Мої слова, здавалося, сягнули мого брата, бо він приречено зітхнув і відкинувся назад.

Натягнуто кивнувши, Джоуї опустив руки з боків і зліз із тата.

—Тедді ... - схлипнула мама, хитаючи головою. Схопившись за живіт, вона опустилася навколішки поряд із нашим батьком. —Боже, Тедді, що ти наробив?

Приголомшена, я поповзла назад туди, де Оллі сидів, притулившись спиною до холодильника, і нестримно плакав.

Тадхг, з іншого боку, дивився на нашого батька з жахливим виразом обличчя.

Я знала цей погляд.

То був той самий погляд, який носив Джоуї.

—Все гаразд, – прошепотіла я, безуспішно намагаючись втішити Оллі. —Шшш, все гаразд.

—Я думав, ти помреш, – схлипнув він, обіймаючи мене і змушуючи мене здригнутися від болю.

—Оллі, – гаркнув Джоуї, повертаючись до нас обличчям. —Іди нагору і приведи Шона.

—Чому? – наш молодший брат шморгнув носом.

—Тому що ми йдемо! - Джоуї різко заявив. —Ми ні дня більше не залишимось у будинку з цим шматком лайна.

Не говорячи більше ні слова, Оллі вирвався з моїх рук і побіг до сходів.

—Тадхг, – сказав Джоуї, скривившись, коли помітив вираз ненависті на обличчі нашого молодшого брата. —Іди з Оллі.

—Але я…

—Будь ласка, – наполягав Джоуї, проводячи рукою своїм світлим волоссям і забарвлюючи завитки в червоний колір. —Іди нагору і збирай свої речі, малюку.

Тадхг пильно подивився на Джоуї, перш ніж нарешті кивнути і вийти з кімнати.

Звернувши увагу на мене, Джоуї підійшов прямо до того місця, де я лежала на підлозі, і опустився навколішки поряд зі мною.

—Ти в безпеці, – прошепотів він мені на вухо, притягуючи мене до своїх обіймів. —Я тут ... Я тут, Шен.

Оніміла до кісток, я просто сиділа, привалившись до його великого тіла, мої руки безвольно звисали з боків, коли мій брат намагався мене втішити.

Вся моя увага була зосереджена на наших батьках.

—У тебе кров, – видавила мама, прикладаючи до обличчя тата рукав свого джемпера. —Боже, Тедді.

Її слова змусили Джоуї напружитись усім тілом.

—Ти що, блять, сліпа? - він загарчав.

Розвернувшись до них обличчям, він ніжно прибрав волосся з мого обличчя і вказав на мене.

—Вона стікає кров'ю, – прогарчав Джоуї, показуючи на моє обличчя. —Шеннон. Твоя дочка!

—Шеннон, – ридала мама, зіщулившись від жаху. —О, дитинко, твоє обличчя.

Мене більше не хвилювало, як я виглядаю.

Це не мало значення.

Тому що моя мати щойно поклала край моєму світу.

Вона пішла до нього.

Він переміг нас.

Тероризував нас.

І вона пішла до нього.

Вона вибрала його.

Наша власна мати.

—Не смій говорити їй "о, дитино", – перекривив Джоуї, підводячись на ноги і допомагаючи мені підвестися. Обійнявши мене за плечі, він підвів мене до столу і посадив на стілець. —Ти гаразд, – продовжував шепотіти він, і я не була впевнена, чи говорить він це мені чи собі. —Ти гаразд. Я тут. Я тут, Шен.

Схопивши кухонний рушник із сушарки, Джоуї повернувся до мене і притиснув його до мого обличчя, поки я просто сиділа і дивилася через кімнату на людей, які привели нас у цей світ.

—Шеннон, – невиразно промовив тато, хитаючи головою, ніби він прокидався від глибокого сну. —Я не хотів…

—Не смій, блять, з нею розмовляти, виродок! - Джоуї заревів, роблячи загрозливий крок до нього. —Я вб'ю тебе, – кипів він смертельно холодним і жахливо щирим тоном. —Ти мене чуєш? Я переріжу твою довбану горлянку, якщо ти ще раз подивишся на мою сестру.

Оллі, Тадхг та Шон поспішили на кухню з рюкзаками за спиною.

Усі троє одразу попрямували до Джоуї.

Тому що він був нашим захисником.

Він був причиною, через яку ми всі були цілі.

Він був нашим героєм.

—Тепер, ось як це буде, – прогарчав Джоуї, стоячи перед нами чотирма, захищаючи нас від наших батьків. —Або ти, – він вказав на нашу матір, —знайдеш якийсь

материнський інстинкт глибоко в своєму холодному довбаному серці і виженеш цього виродка назавжди, або я заберу цих дітей з цього будинку, і вони ніколи не повернуться.

—Джоуї, – схлипнула мама. —Мені так шкода…

—Не вибачайся, – виплюнув мій брат. —Захисти своїх дітей і прожени його.

—Джоуї, я…

—Зроби вибір, мамо, – влучно промовив Джоуї, дивлячись на нашу маму зверху вниз. —Він чи ми?

ДАЛІ БУДЕ…